

Giới thiệu Bổng Dung Muốn Chết

Truyện Bổng Dung Muốn Chết, câu chuyện nói về thế giới trên mạng, chính vì những trò chơi đó khiến cô bị người yêu mình phản bội một cách quá đáng, chỉ vì một trò chơi không có thực trong xã hội ngoài đời mà cô lại bị thất bại trong tình trường một cách thảm như vậy.

Cô quyết định phải bắt chấp đi vào thế giới đó một lần xem sao, để xem thật ra có gì thú vị mà khiến anh phải dừng cuộc chơi ở ngoài để bước vào thế giới ảo tưởng. Thật chất trong thế giới đó cũng chẳng khác gì bên ngoài cả nhưng tại sao lại khiến anh mê đắm đến vậy chẳng lẽ cô không xứng đáng hơn những cô vợ trong mạng sao.

Thật bất công và rồi cô quyết định chiến đấu cùng anh trong mạng để trả đũa lại những gì anh đã gây ra cho em. Sau khi đạt được mục đích thì cô bắt đầu đá anh sang một bên và không quay lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 10

Chọn xong cho mình một nhân vật, Tô Liễu bước vào trò chơi *Anh Hùng*. Nhưng chưa kịp thưởng ngoạn phong cảnh hữu tình nơi mình vừa “sinh ra” thì tiếng vó ngựa đã lọc cọc vang lên cùng một mù khói bụi, một nhóm chừng 5-6 kỵ sĩ xuất hiện trước mặt nàng.

Phía dưới màn hình giật liên hồi, cửa sổ chat bật ra các mess đằng đẵng sát khí.

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Giơ tay lên

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Bỏ vũ khí xuống

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Úp mặt vào tường

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Khôn hồn đầu hàng mau

Tô Liễu phản xạ cực nhanh, thực hiện răm rắp các mệnh lệnh của đối phương với các thao tác trên bàn phím F5/giơ tay ENTER, F5/vứt vũ khí, ENTER F5/úp mặt...

Màn hình máy tính hiện lên hình ảnh một thiếu nữ áo vải lập cập vứt bỏ cây hỏa côn, đơ người úp mặt xuống con đường nhỏ lát đá xanh phía trước giáo đường thôn trang. Bộ dạng nàng khốn khổ tựa con cá đang nằm trên thớt.

Ước chừng vài giây, Tô Liễu bắt đầu thấy lạ, vì cho dù mấy gã này có là những tay chơi quen thói “bắt nạt trẻ con” mà giang hồ vẫn đồn đại thì cũng đâu có thể giết được nàng. Nàng chưa hề ra khỏi thôn trang, vẫn được hưởng quyền bảo hộ dành cho tân thủ theo luật chơi cơ mà.

Trong lúc Tô Liễu đang đắn đo liệu mình có phải thần hồn nát thần tính thì cửa sổ chat lại bật ra một chuỗi mess.

(Người chơi) Gió phiêu diêu: Ha ha

(Người chơi) Hoa tàn hoa rụng: (ngất xỉu).....

(Người chơi) Điềm điềm: (toát mồ hôi) đợi tí

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Cô em đáng iu quá, Đã có chồng chưa, lấy anh nhé!

Nhìn thấy dòng mess cuối, Tô Liễu suýt phì ngum nước chè lên màn hình. Nàng trầm nghĩ, quả là trò chơi có tỉ lệ 50 nam/1 nữ. Đám người chơi đàn ông thật ép người quá đáng, thấy nick con gái là câu hôn luôn, chẳng thèm xem có phải giả dạng hay không nữa.

Nàng đặt chiếc cốc thủy tinh xuống và gõ thoăn thoắt: “Xin cảm ơn đã có lời khen ngợi, tiếc là đã muộn mất rồi” Rồi add thêm một cái mặt xấu hổ.

Vừa send xong thì cửa sổ chat đã có mess

(Người chơi) Yêu tình áo choàng: Tử thi ơi, đừng ốm ờ nữa! Mau lại đây giúp muội báo thù~~~~

Tiếp đó, màn hình trước mặt Tô Liễu hiện lên một nữ pháp sư áo đỏ, hai tay nâng cao thanh pháp trượng, cán trượng khảm ngọc lam quay tít tạo nên con gió lốc.

Nàng di chuyển xuống góc dưới của màn hình và chợt nhận ra một chàng chiến binh mặc áo giáp đen vẫn đang đứng lặng lẽ phía xa xa.

Nếu vậy, những lời lẽ đằng đằng sát khí ban nãy đâu phải nhằm vào nàng ^-^

Biết mình nhầm, Tô Liễu bật cười híc híc. Nàng một tay vói cốc trà, tay kia gõ nhẹ hai tiếng tách tách lên bàn phím, cô gái áo vải trên màn hình liền đứng dậy và xoay người lại.

Từ góc nhìn này, có thể thấy rõ chàng chiến binh đang đứng dưới chân tượng đá trước cổng miếu thần. Ánh nắng chiều bao phủ bức tượng khổng lồ, tòa bóng nhấp nhô trên mặt đất. Chàng đứng đó giữa nắng hoàng hôn, tay trái cầm đao, tay phải nắm khiên, dáng vẻ oai phong凛冽. Nhận thấy gió lốc, chàng dùng lệnh “xung phong”(có chức năng gia tốc) đến ngay bên nữ pháp sư. Lưỡi đao loang loáng, nữ pháp sư yếu đuối không đỡ nổi, nằm ngửa quay đơ.

“Mẹ, thằng tiểu tử này thật vô xi, giết đàn bà con gái thì còn ra cái thái gì?”

“Này người anh em, bị bỏ đá hay sao mà hận dữ vậy?”

“Đồ dê tiện!”

...

Cửa sổ chat ngưng vài giây rồi lại sổ ra một tràng những lời chửi rủa. Cùng lúc đó, đám kỵ sĩ lục đục xuống ngựa và vây quanh chàng chiến binh giáp sắt. Một chọi bốn nên chẳng mấy chốc, đã có thêm một thân ma nằm dài trên đất.

Tô Liễu liếc nhìn nick của chàng chiến binh – “vô liêu sát yêu” và của nữ pháp sư – “yêu tinh áo choàng”. Bất giác, nàng nghĩ tới mối liên hệ vô hình giữa những cái tên. Nhìn lên ID “bỗng dưng muốn chết” hiện trên đầu nhân vật của mình, nàng giật mình thảng thốt. Lẽ nào cái tên ẩn tượng này sẽ mang lại cho nàng một tương lai đen tối? Nghĩ đến điều này, Tô Liễu không sao ngăn nổi nước mắt.

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Cái thằng điên này, tao có giết bố giết mẹ mày đâu mà dám tới đây chém bà mày cơ chứ?

Nữ pháp sư sau khi “sống lại” liền bắt đầu cất tiếng chửi rủa.

Chàng chiến binh thì chẳng nói được gì, xác chết mang tên “vô liêu sát yêu” hóa thành làn khói đen rồi tan biến. Vừa lúc đó, một chiến binh khác mình khoác giáp bạc, tay xách trường đao cười ngựa lao tới.

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Lang quân, chàng tới muộn quá à...

Nữ pháp sư áo đỏ chạy tới bên chiến binh giáp bạc, cất giọng nũng nịu hờn dỗi.

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Đứng là năm xung thág hạn, tự dung lại đây đura với bọn tiểu nhân. Mà thôi, cuối tuần này chàng phải đưa thiếp đi lễ chùa Tĩnh Từ đấy nhé!

(Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Cuối tuần này ta bận.

(Người chơi) Canh giữ tử thi: Có việc gì quan trọng hơn bà chị cơ chứ? Lâm Lâm, đừng đại từ chối!

(Người chơi) Gió phiêu diêu: Đứng đấy đứng đấy, Tề quốc đệ nhất mỹ nhân công chúa đã có lòng yêu mến, tên tiểu tử nhà ngươi nếu cả gan chối từ sẽ khiến nàng nổi cáu đấy.

(Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Thôi, đừng đùa nữa đi! Ta vừa online xong, có biết đầu cua tai nheo gì đâu?

Những lời “chém gió” phía dưới màn hình thoát ẩn thoát hiện, Tô Liễu nhìn hoa hết cả mắt, nhưng cũng đoán được phần nào nội tình.

Nữ pháp sư “yêu tinh áo choàng” là em ruột của hội trưởng hội Long Đằng – hành hội lớn nhất Tề quốc, còn chiến binh giáp bạc “chiến ngự lâm lâm” là chồng của ả. Có điều, không rõ chỉ đơn thuần là “chồng” trong trò chơi, hay chồng giả hóa thật, hoặc chồng thật mà giả.

Trận truy sát ban nãy là kết quả của việc Yêu tinh áo choàng vô cớ khiêu khích Vô liêu sát yêu, còn tay game đại đội này thì đã gửi thư khiêu chiến cùng Yêu tinh áo choàng đấu tay đôi.

Trong trò Anh hùng, chỉ game thủ đẳng cấp thấp hơn mới được quyền gửi thư, nếu đối phương chấp nhận thì hệ thống sẽ chuyển luôn tới đấu trường. Nếu bên khiêu chiến thua bị hạ hai cấp, còn bên bị khiêu chiến chỉ bị hạ một cấp nếu thua. Biện pháp trừng phạt này nhằm tạo dựng sự nghiêm túc trong trò chơi, khác hẳn với các trò đấu tay đôi bình thường, vốn chỉ mang tính học hỏi kỹ thuật. Vô liêu sát yêu kém Yêu tinh áo choàng hai cấp, lại chẳng có danh tiếng gì. Vậy nên Yêu tinh áo choàng đã chủ quan lâm trận và tự tìm đến cái chết. Chỉ qua một trận đấu, Vô liêu sát yêu đã nổi danh lẫy lừng, thừa thắng xông lên, tiếp tục gửi thư khiêu chiến. Công chúa yêu tinh vốn chẳng chịu thua, lại tức nổi liền tiếp bị hạ hai cấp, nên đã kêu gọi đám anh em cùng hội báo thù cho mình. Và kết quả là trận truy sát ban nãy.

Tô Liễu đã tự hoàn thiện câu chuyện, mà đoạn hội thoại trên màn hình vẫn chưa chấm dứt.

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Lâm Lâm, đã hai tuần rồi chưa gặp nhau. Cuối tuần này đi chơi một chút cũng không được sao?

(Người chơi) Chiến ngữ lâm lâm:.....

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Mặc kệ, chàng phải đi với thiếp! Người ta sợ lỡ việc học của mình, bị truy sát ra nông nổi này cũng không dám hé răng. Hôm nay mình thi xong rồi, vậy mà một lời đề nghị nhỏ nhoi cũng chẳng đáp ứng.(Người chơi) Canh giữ tử thi: Hi hi, không đáp ứng được à? Để ta để ta. Công chúa bé nhỏ ơi, tâm thân ta luôn sẵn sàng chờ em đó!

(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Cút mau!

(Người chơi) Chiến ngữ lâm lâm: Lát nữa ta điện thoại cho nàng!

Tô Liễu tay chống cằm, hồ hững theo dõi cuộc đối thoại tự nhiên như giữa chốn không người của chiến binh giáp bạc và nữ pháp sư áo đỏ. Đợi đến khi ánh sáng trắng vụt qua, đám người lố nhố cuốn gói hồi thành, nàng mới ấn lệnh “F5/ngồi dậy”.

Thiếu nữ trong màn hình liền chống tay ngồi dậy, người khẽ ngả về phía sau. Nàng ngửa mặt, trầm ngâm ngắm bầu trời xanh.

Bỗng trong cửa sổ chat có một lời đề nghị: Người chơi Canh giữ tử thi muốn kết bạn, xin mời xác nhận hoặc từ chối.

Tô Liễu đắn đo rồi di chuột đến “từ chối”, nhưng chưa kịp click thì có tiếng chuông di động.

Liếc nhìn màn hình “Tiểu Triệt đang gọi”, nàng bật máy nghe, nào ngờ sau hồi nhạc inh ỏi là một giọng nữ lãnh lút.

“Tô Liễu à, cuối tuần này, Tiểu Triệt sẽ đưa tôi đi chùa Tĩnh Từ đó. Cô có muốn tận mắt chứng kiến không? Anh ấy đã không còn tình cảm với cô từ lâu rồi. Nếu có chút suy nghĩ thì cô đừng đeo bám nữa nhé!”

Nói xong, đối phương dập máy cái rụp.

Chùa Tĩnh Từ? Tô Liễu quăng chiếc điện thoại lên giường rồi đưa mắt liếc nhìn màn hình máy tính. Sau một hồi suy nghĩ, nàng bắt giắc nheo đôi mắt lá rậm và mỉm cười một cách đầy ẩn ý.

Quả ông trời đã không phụ nàng mỗi mắt tìm kiếm.

Hóa ra cái tên Yêu Yêu trong danh bạ điện thoại của Lâm Lập Triệt là cô ta, gọi điện thoại ra oai với nàng cũng là cô ta, chính là cô ta – Yêu tinh áo choàng.

Đôi môi đỏ mọng chúm chím cười, Tô Liễu gõ bàn phím lách cách. Thiếu nữ áo đỏ đứng bật dậy, phui đám bụi cô bám trên mình, phía trên đầu nhún nhảy hàng chữ: Hai thanh bôi qua qua!

Cùng lúc đó, nàng di chuột tới ô “chấp nhận” và hệ thống nhanh chóng hiển thị: Bạn và Canh giữ tử thi đã trở thành bạn bè.

Việc Tô Liễu quyết định tham gia trò chơi này hoàn toàn là kết quả của cú điện thoại ban nãy. Song sự thể bắt nguồn từ một cuộc điện thoại khác nữa, trước đó nửa tháng, của một người lạ.

“Cô Liễu à,” Đối phương cất giọng trẻ trung, kiêu hãnh “Xin hỏi cô có phải là Tô Liễu, người bạn từ thuở ấu ỡ của Lập Triệt không vậy?”

“Vâng, tôi nghe.” Mặc dù có phần băn khoăn về người gọi lạ mặt, song Tô Liễu vẫn lịch sự trả lời.

“Chào cô. Rất xin lỗi vì đã làm phiền. Cho phép tôi được tự giới thiệu. Tôi tên Khâu Kiều Nhan, là vợ trong game của anh Lập Triệt. Tôi vốn biết mối quan hệ của hai người, nên không định chen vào. Nhưng hôm qua họp mặt game thủ, chúng tôi đã cùng nhau uống chút rượu và cùng nhau...” Người gọi nói lúng lúng rồi cất giọng cười: “Lâm Lập Triệt đã phản bội cô. Tô Liễu, vì vậy tôi mới phải gọi điện.”

Tô Liễu lặng người, cô bàn thần hỏi: “Để làm gì?”

“Hai người chia tay nhau đi!” Đối phương trả lời “Sự thể đã ra nông nổi này, Lập Triệt nhất định sẽ chọn tôi đó.”

Nói như đúng rồi! Tô Liễu chợt sực tỉnh, nàng thần nhiên bảo: “Cô này hay nhỉ, việc chia tay hay không là do tôi và anh ấy quyết định, đâu liên quan gì tới cô.”

“Ôi ôi, cô nàng ngốc nghếch, sao cô không nghe lời tôi khuyên thế nhỉ? Lâm Lập không thích cô, vì vậy cô đừng lợi dụng việc đeo bám anh ta để hạ gục tôi. Thật là thấp cấp!”

Bị một kẻ (có khả năng) là nhân tình của Tiểu Tam gọi điện đến chửi rủa, Tô Liễu tức điên người.

“Cô từ trên trời rơi xuống hay từ bệnh viện tâm thần trốn ra hả? Mau cuốn xéo đi. Hôm nay trời nắng đẹp, đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày!”

Tô Liễu xỏ ra một tràng, rồi dập búp máy, không cho Khâu Kiều Nhan lèm bèm nữa.

Bạn trai của nàng tên Lâm Lập Triệt, sinh viên năm 3, đang thực tập tại một cơ quan nhà nước ngay trong thành phố. Vốn không thích đoán già đoán non, lại biết tính anh chàng ham chơi game, nên Tô Liễu chẳng thể vì câu chuyện nhỏ này mà làm toáng lên. Hơn nữa, việc Lâm Lập Triệt có một cô vợ

trong game, nàng cũng đã sớm biết. Ngay sau hôm “cưới vợ”, cậu đã khoe là cưới được Yêu tinh áo choàng – muội muội của hội trưởng hành hội. Cô à chừng hai năm hai sáu tuổi, nhân viên văn phòng cao cấp, tính tình hoạt bát, vốn chẳng phải mẫu người Lâm Lập Triệt thích.

Nhưng có một lần trò Anh hùng treo giải thưởng bí mật cho cặp đôi có mức tiêu thụ vào top 20 của tháng, cho phép được đến đảo Bồng Lai vui chơi thỏa thích. Yêu Yêu là tay chơi trên tiền, nên chỉ với mức tiêu thụ cá nhân, đã lọt vào top 20. Để nhận được phần thưởng bí mật dành cho cặp đôi, cô à đã mời Lâm Lập Triệt kết hôn cùng mình. Sau đó, hai người... quên... không li hôn.

Tô Liễu cùng Lâm Lập Triệt lớn lên trong một con ngõ, về sau hai nhà cũng lại mua gần nhau, nên biết nhau rất rõ. Năm Tô Liễu học đại học năm nhất, Lập Triệt lên năm hai, đôi bên quyết định chính thức tìm hiểu. Cậu vốn thuộc hàng thư sinh, giọng nói nhẹ nhàng, tính cách chậm chậm, lại còn hay xấu hổ, đến nói chuyện với con gái không thôi cũng đỏ mặt. Lúc tỏ tình, Lập Triệt lắp ba lắp bắp hồi lâu, rồi gửi vào tay Tô Liễu bức thư tình. Sau đó, cậu ngồi đơ ra đợi đối tượng cho ý kiến. Tô Liễu bắt đầu thích cậu từ giây phút đó. Thử nghĩ mà xem, một chàng trai diện mạo nho nhã ấp a ấp úng rút trong cuốn sách ra một bức thư, rồi nghiêm nghị ngồi chờ tựa như ông cụ già, một ông cụ đến là... đáng yêu!

Nào ngờ Tô Liễu chưa tìm được cơ hội thích hợp để hỏi Lâm Lập Triệt về cú điện thoại của Yêu Yêu, thì nàng đã lại nhận được một bức thư khác. “Chia tay thôi Liễu Liễu, anh có lỗi với em” Lập Triệt chỉ nói có vậy, đơn giản như tính cậu xưa nay. Vụt hiện lên trong đầu Tô Liễu hình ảnh chàng trai mặc áo sơ mi trắng đứng dưới gốc cây ngô đồng, tay cầm cuốn sách, miệng khẽ mỉm cười ngượng ngùi.

Một bức thư đưa nàng đến với tình yêu, rồi lại một bức thư gạt phắt nàng ra ngoài. Có lẽ đâu thế?

Một cú điện thoại bắt nàng chia tay, rồi lại vài cú điện thoại chế giễu nàng bị đá. Không đời nào!

Nghĩ đến những ngày đã qua, trong lòng Tô Liễu càng thêm đau đớn. Mười đầu ngón tay gõ ào ào xuống bàn phím, thiếu nữ áo vải trong trò chơi nhanh chóng từ trạng thái uể oải chuyển sang hùng dũng khí thế. Tay dương cao ngọn Hỏa Côn – thứ vũ khí dành cho tân thủ, nàng dũng mãnh xông thẳng vào mây lang sói.

Tô Liễu trước cũng đã từng chơi game, nhưng sau cái lần thi trượt đại học khiến cha nàng cầu đến nỗi lên cơn đau tim, Tô Liễu bỏ chơi luôn. Thảm thoát đã ba năm, nay vượt qua chút ngượng ngập trong thao tác, mười ngón tay nàng lại thoăn thoắt trên bàn phím.

Tô Liễu dự tính sẽ trà trộn vào hành hội của Tiểu Triệt và Khâu Kiều Nhan – hội Long Đằng, tìm cách “cưa” lại cậu rồi bỏ phắt. Tất nhiên, sẽ cả gọi điện cho con mụ Yêu Yêu “bỗng dưng muốn chết” kia nữa, cho chúng hưởng trọn nỗi cay đắng mà nàng đã phải gánh chịu.

Khà khà khà...

Điều kiện để gia nhập các gia tộc thuộc hành hội Long Đằng là: level 80+, kỹ năng tốt, có người bảo trợ.

Người bảo trợ... Tô Liễu nhớ ngay tới Canh giữ tử thi, bụng bảo dạ sẽ chọn người này, còn vấn đề “kỹ năng”... Nàng tặc lưỡi bỏ qua, kết quả của việc suy nghĩ là bị giết luôn tại trận.

Kệ! Nàng tự an ủi mình: giết vài con yêu quái, hoàn thành ít nhiệm vụ, vợ lấy đám ngân phiếu là lại nâng level ngay thôi.

Với lòng quyết tâm cao, Tô Liễu điều khiển thiếu nữ áo vải hạ gục con sói cùng và thắng tiến về tổng hành dinh của thôn Tân thủ. Bởi đã hoàn thành hết các nhiệm vụ, nàng được bắn pháo hoa tung trời và thăng liên mấy cấp. Thiếu nữ được thưởng một chiếc quần da mới tinh, tay giường cao Hỏa Côn hăm hở tiếp tục lên đường. Đột nhiên, một chiến binh áo đen xuất hiện ngay trước mặt nàng.

“Ê, Sát Sát, chúc mừng hồi sinh!” Trên màn hình, thiếu nữ áo vải vui vẻ vẫy gọi Vô Liêu Sát Yêu – game thủ vừa “sống dậy”, đáp lại việc người này đã vô tình, gián tiếp giúp nàng trả thù Khâu Kiều Nhan.

Tô Liễu cười thích chí, mà chẳng hiểu vì sao, mãi một hồi lâu, Vô Liêu Sát Yêu mới trả lời cụt ngủn “ừ”.

“Sát Sát này, tên của bọn mình thật có duyên, nhỉ?! Bỗng dưng muốn chết và... bỗng dưng... muốn giết..., hihi...” Nàng tiếp tục huyền thuyên, chẳng hề để ý đến thái độ dửng dưng của đối phương.

Vô Liêu Sát Yêu: “.....”

“Ca ca ơi, cho muội đi cùng với nhé!” Tô Liễu nũng nịu “Muội lần đầu tham gia, chẳng quen biết ai cả.”

Vô Liêu Sát Yêu lại tuôn ra một hàng dấu chấm lửng rồi lạnh lùng trả lời: “Ta không đi cùng bọn giả dạng.”

“Trông muội giống con trai giả dạng sao?” Tô Liễu hết sức kinh ngạc, hít một hơi thật sâu rồi gắng giọng hỏi: “Ca ca căn cứ vào đâu thế?”

“Trực giác.” Vô Liêu Sát Yêu bình thản nói.

Tô Liễu lạng người. Lẽ nào ngày đầu chơi game mà nàng đã phải chat trực tiếp rồi sao?

Thôi được, đâm lao theo lao. Chẳng mấy khi kiếm được một người hợp cạ, lại có chung kẻ thù, khéo mà song kiếm hợp bích, đánh đâu thắng đó cũng nên. Tô Liễu suy nghĩ giây lát rồi mở UT, đổi giao diện trò chơi và type một hàng chữ vào cửa sổ chat “Kênh 3, phòng 56, ca ca chat cùng muội nhé!”

Đợi một hồi không thấy trả lời, nàng quay lại trò chơi nhưng chẳng thấy bóng ai, ngoài một hàng chữ đen xì phía dưới “Không bao giờ, đám đàn bà con

gái ta không thêm đây.”

“Sao bỏ đi vội vã thế? Người ta cũng muốn giết Yêu tinh áo choàng mà!” Tô Liễu chán nản buông lời. Nào ngờ, vì nàng quên chỉnh khung chat, dòng chữ rơi luôn vào cửa sổ chat hiện thời.

Đang định copy paste vào hộp thoại của trò chơi thì trên màn hình đã hiển thị.

(Người chơi) Kiều dương tựa hỏa: Kẻ tiểu tốt nào cả gan muốn giết em gái ta đó?

Đồng thời, một bóng đen mờ vụt hiện tới, chặn đứng ngay trước mặt nàng.

Quả tình là oan gia ngõ hẹp, vừa online đã gặp ngay Khâu Kiều Nhan và Lâm Lập Triệt, vừa thổ lộ tâm nguyện báo thù liền bị anh trai của kẻ thù bắt dính.

“Ai dám bảo ta là tiểu tốt?” Tô Liễu chậm rãi đáp lời và bước ra khỏi cổng thôn trang.

Bóng đen bám sát nàng, “Cho dù em gái ta ngang tàng đến mấy, cũng chẳng rồi hơi gây chiến với mấy kẻ thù lò mủi xanh.”

“Vây ư?” Nàng ậm ừ tiếp lời rồi rút đao ra chém quái thú.

Nhưng nàng vừa chém được một con sói thì bầu trời đang quang đãng bỗng đổ mưa sao băng, cả một vùng rộng lớn cây cỏ chết khô, quái thú phơi xác.

Tô Liễu giật nảy mình. Vì trong trò chơi Anh hùng có chế độ bảo hộ cho người chơi dưới cấp 30, tức là các “anh hùng” và tân thủ không được phép tấn công lẫn nhau. Do đó, Tô Liễu không sợ Kiều dương tựa hỏa ra tay sát hại. Ngặt nỗi gã này giết hết quái thú, khiến nàng không có cách nào nâng được level.

Đồ mặt dày...

Tô Liễu đứng lặng người giữa đồng xác chết, rồi tức khí đưa ra lời khiêu chiến.

“Thà chết vinh còn hơn sống nhục”

Đây là nàng còn bình tĩnh dùng nick, mà “thế giới” cũng đã đủ dậy sóng.

(Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Ái dà dà, bà xã ơi, sấm chớp nổi lên rồi, có cơn mưa đậu tương đang trút xuống đây! Ra mà xem này, có bà già đang bị đè bẹp...

(Người chơi) Đêm mưa tầm tã: Ai cơ? Đại ca đâu rồi nhì? Thiếp muốn đi mua vé ở ngoài bãi.

(Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum: Lại có người mất đại ca rồi! Chao ôi...

(Người chơi) Ngưu Lang bán trâu: Cấp báo cấp báo, đại ca đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc, hiện chưa rõ tung tích...

.....

Và trong lúc bên ngoài náo nhiệt, Tô Liễu cũng Kiều dương tựa hỏa lại chui tọt vào một khoảnh rừng yên tĩnh, chỉ toàn tiếng chim và hương hoa.

Nguyên nhân là sau khi Tô Liễu thách đấu và Kiều dương chấp nhận, trò chơi đã đưa họ đến đây, trong vòng ba giây.

Vốn theo học chuyên ngành mỹ thuật, Tô Liễu không sao kìm nổi lòng trước cảnh đẹp và người đẹp. Thấy cảnh tượng trời xanh mây trắng, ngàn hoa khoe sắc, đá núi nhấp nhô, nàng để mặc thiếu nữ áo vải tự do rào bước, ngắm nhìn chung quanh.

Sau khi thăm thú một hồi, nàng di chuyển xuống góc bên kia của màn hình thì hỡi ôi, một chàng trai đứng đó với mảnh vải tí tẹo che chỗ lá nhô.

“Á á á.....” Thiếu nữ áo vải bật ra một tràng hét thất thanh, kinh động cả một khoảnh rừng, khiến chim chóc giật mình bay tứ phía

“Đồ lưu manh, sao ngươi không mặc quần áo?” Thiếu nữ làm động tác che mắt và... nhìn xuyên qua kẽ ngón tay.

Kiều dương tựa hỏa ngại ngùng đáp “Ta cũng muốn mặc, nhưng không mang theo mình mớ quần áo vải dành cho đẳng cấp từ 7 trở xuống.”

Gã hảo hán hoàn toàn không hiểu vì sao lại ra nông nỗi này, chỉ nhớ là thiếu nữ áo vải phát lệnh khiêu chiến, rồi chống nạnh cười ha ha, rồi thô thiển chỉ ngón giữa lên trời. Trên đầu cô ta là hàng chữ trắng: “Cố giới thì thách đấu, quân ngịch chủng chỉ biết tranh môi!”

Cái ngón giữa...

Lần đầu tiên bị một tiểu cô nương yêu kiều ra oai, máu yêng hùng nổi lên, Kiều Dương nhấn ngay phím “chấp nhận” không chút đắn đo và lập tức hồi hận.

Đường đường ở cấp 156 nay lại đấu với con ranh cấp 7, cái tin này mà truyền ra, gã còn mặt mũi nào đứng trong giới “anh hùng”? Kiều Dương chỉ mong hệ thống không cho phép vì đẳng cấp quá chênh lệch, nhưng nào ngờ, cái trò chơi khác thường này lại đưa ngay họ đến nơi này, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Tiếp đó, gã hoảng hốt nhận thấy mình bị rút xuống cấp 7, quần áo và vũ khí tự động xếp vào túi, và...lõa...thể...

Lúc này, Tô Liễu xem chừng đã tỉnh táo trở lại. Nàng tỉnh ngịch liếc nhìn gã đàn ông đang đứng lơ lửng và thản nhiên bảo: “Đúng là đồ mất giống, chẳng trách phải đi cướp miếng mồi của ta!”

Nghe nói thế, Kiều Dương tức hộc máu! Mà cũng phải, vì theo thiết kế, nhân vật nam có phần dưới tương đối phẳng phiu, lại thêm cái khổ mong mòng bên ngoài. Híc híc, có thấy cái giống má gì đâu!

“Im ngay, quân tử đâu võ không đấu khẩu!” Khâu Kiều Dương cau điện, chỉ mong đánh nhanh thắng nhanh để còn đi...mặc quần áo.

“Ha ha, đấu võ trong tình trạng này ư? Lốp “áo da” của ngươi chịu được bao lâu chứ?” Thiếu nữ áo vải bỏ tay che mắt xuống, song vẫn tỏ vẻ ngai ngùng bằng cách nhìn lên trời.

“Thử nghĩ mà xem, nếu ngươi thua sẽ bị hạ một cấp, mà cấp cao thì bét ra phải mười mười lăm ngày mới khôi phục lại được. Ngươi thực sự muốn tay không quyết đấu với ta sao?” Tô Liễu tốt bụng nhắc nhở. Kiều Dương nghe nói mà toát mồ hôi. Vì đúng là nếu con nhãi này thua thì vô tư, nhưng nếu...trời ơi, thảm rồi! Từ trước tới giờ, có kẻ nào chưa đủ 30 level, chưa ra khỏi thôn trang tân thủ mà lại dám khiêu chiến với một đại nhân ở thế giới bên ngoài? Vì thế, không ai biết hình thức trừng phạt cho kẻ xuẩn ngốc đó. Nhưng đôi lại, nếu người thua là gã và bị hạ cấp thì sự việc không đơn giản là tiêu tốn mười mười lăm ngày.

Nghĩ tới đây, Kiều Dương vội nấp sau một tảng đá lớn và thành thực hỏi: “Ý của cô nương là...?”

“Ở đây ta có bộ áo da nam dành cho cấp 7 vừa kiếm được trong lúc đi săn nhưng chưa kịp mang bán, một thanh chủy thủ +2 có khả năng sát thương, dành cho cấp 6 trở lên...” Tô Liễu lấp lửng. Rồi sau một hồi suy nghĩ, nàng nghiêm giọng: “Đấu tay đôi là so tài so trí, ta cũng không muốn cậy mình có vũ khí. Vì thế...”

“Vì thế, bao nhiêu tiền?” Kiều Dương hít một hơi thật sâu và dè dặt đặt vấn đề.

Thiếu nữ áo vải gio ngón trỏ và ngón giữa. Nàng vẩy qua vẩy lại, phía trên đầu bật ra hàng chữ: “Biết điều đấy, vậy ta lấy rẻ thôi, 10 nguyên bảo!”

Một nguyên bảo = 1 tệ = 100 điểm. Tô Liễu đưa ra đề nghị rất hợp lý. Khâu Kiều Dương tính toán một hồi, 10 nguyên bảo đổi lấy một trận đấu công bằng, thật rẻ quá chừng!

Tâm trạng thấp thỏm kể từ lúc đột ngột bị đưa tới đây dần dần tan biến, gã cười toét và nhanh nhẩu đáp lời: “Tốt quá, có điều 10 nguyên bảo ít quá, ta gửi cô nương 50 nguyên bảo.”

Với trò chơi Anh hùng, cấp 10 trở lên mới được chọn nghề nghiệp và học kỹ năng. Vì thế, hai kẻ cấp 7 chỉ có thể thi đấu ngang hàng bằng quyền thuật và chủy thủ.

Khâu Kiều Dương rất tin tưởng khả năng thao tác bàn phím, kỹ thuật đánh giáp lá cà, độ nhanh nhẹn và sức mạnh của bản thân. Gã nài nịt bộ quần áo da, tay cầm thanh chủy thủ, ra hiệu cho Tô Liễu xuất chiêu.

Tô Liễu chém, chém, chém.

Kiều Dương né, né, né.

Hai bên đánh nhau, kẻ tiến người lui, vô cùng hăng máu!

Đương nhiên, đây là cảm nhận của người trong cuộc. Chứ trên màn hình chỉ thấy một thúc thúc mình khoác áo da, tay cầm chủy thủ đang ra tay bắt nạt một cô nương bé nhỏ.

Một phút rưỡi trôi qua, cuối cùng Khâu Dương cũng thờ phào nhẹ nhõm. Trong vòng 90 giây, gã chuyển từ thoải mái sang căng thẳng. Gã coi nàng như một địch thủ lớn và thi đấu hết sức nghiêm túc. Nàng xông tới, gã thoái lui, nàng di chuyển, gã đuổi tới. Gã đã rất cố gắng để có thể làm chủ tình hình.

Khâu Dương mỉm cười khoan khoái khi thấy thiếu nữ lui lại phía sau. Gã nắm chặt chủy thủ, vọt lao theo như hổ vồ mồi. Và gã chờ hệ thống hiển thị tin chiến thắng, nhưng kia...

Cột máu biểu thị tính mạng ở trên đầu thiếu nữ đang dần tăng.

“Cô nương uống thuốc ư?” Khâu Kiều Dương ngạc nhiên đến nổi bụng xuôi cả mũi đao, ngậy người đứng hỏi.

Thiếu nữ áo vải tỏ vẻ e thẹn và cười ngượng ngập: “Là vị đào, thúc thúc có muốn ném thử không?”

Tô Liễu đánh máy rất nhanh, khi hàng chữ hiện lên đầy đủ cũng là lúc thanh đại đao lia tới, nhằm thẳng Kiều Dương chém một nhát chí mạng.

Kiều Dương vụt bừng tỉnh sau giây phút thất thần, tuy nhiên, độ tự tin đã giảm đi rất nhiều.

Vì tân thủ dưới cấp 30, thường chỉ làm mấy nhiệm vụ như đưa thư, chém quái thú, rất ít có khả năng bị mất máu. Kể từ khi gã vào làng chơi đến giờ, chưa từng thấy một game thủ cấp thấp đến thế lại mang theo bình máu bên người bao giờ. Hôm nay quả là thực mục sở thị...

Kiều Dương càng nghĩ càng tức cái con “Bổng dung muốn chết” thâm độc, đã lừa lấy 50 nguyên bảo lại còn giờ trò lừa đảo hạ gục gã.

Nhận lời thách đấu tay đôi đồng nghĩa với việc chấp nhận sự trừng phạt bị hạ level và người chơi sẽ không được phép uống thuốc. Lặng đi một hồi lâu, chờ cho gã thúc thúc vạm vỡ đồ người cái rầm, Kiều Dương tự hỏa diễm tiết phóng ra hàng chữ: “Con nhãi ranh, nhớ đấy nhé, mày có giỏi thì giữ nguyên nick đó, ông sẽ già mày 100 lần!”

“Đã vậy thì ta già ngươi 1000 lần!” Tô Liễu cười nhạt và với điệu bộ ngây thơ vô số tội, nàng điều khiển cô gái nhảy phắt tới chỗ cái xác. Sau một hồi vận người, đá chân, làm vài động tác khởi động, cô rút từ chiếc túi đeo bên hông ra một chiếc roi da và bắt đầu vụt thật lực vào cái xác.

Khâu Kiêu Dương tức nổ đom đóm mắt. Lần đầu tiên, gã đã phải nổi giận nhường này kể từ khi tham gia trò chơi đến giờ. Lặng lẽ quan sát thiếu nữ đang sung sướng vui đùa với cái thầy ma, Kiều Dương thấy dòng chữ trên đầu cô ta “Bổng dung muốn chết”.

Mẹ, là cô à hay mình “bổng dung muốn chết”.

Thời gian quyết đấu chỉ có năm phút, thực chiến hai phút, còn ba phút ả hành hạ cái xác, tóm lại..... Trên màn hình hiển thị cảnh báo!

Ý nghĩ đầu tiên vụt đến trong đầu Kiêu Dương là phải kiểm tra level. Trời ơi, đã tụt xuống 155. Gã lập tức dùng đặc quyền của khách hàng kim cương, trực tiếp phát lệnh đóng khẩn cấp với bộ phận phục vụ khách hàng, đồng thời hét toáng:

“Con mắt dạy kia, có giỏi thì giữ nguyên nick đó!”

Thiếu nữ nhảy thụt lại, làm bộ xấu hổ che mặt: “Đây không mắt dạy, mà chỉ có đây là mắt giống thôi!”

“Ngươi bảo ai mắt giống, hả? Lão đây có thừa, không tin thì thử xem này!” Khâu Kiêu Dương tức điên người, bao cố gắng ra vẻ nho nhã nãy giờ vụt tan biến.

Tô Liễu sau khi đã đại thắng cũng chẳng buồn đôi co, nàng nhấc thanh đao lên và dậm chân bước đi. Một bóng đen vù bay tới.

“Này này, cái con ‘muốn chết’ kia, đợi đấy, mối thù này lão gia nhất định phải trả.”

Thiếu nữ nhoen miệng cười và vẩy vẩy hai ngón tay mảnh dẻ: “Được thôi, tới đây giết ta đi, rồi ngày mai thôi, hình ảnh trận đấu ban nãy sẽ được truyền khắp giang hồ, để mọi người xem ai đã bắt nạt ai?”

“Thúc thúc ơi thúc thúc, đấu tay đôi là đấu trí đấu lực, đừng truy sát ta bởi cái vụ việc lẻ tẻ này”

“Đúng là ta muốn giết Yêu tinh áo choàng đấy, nhưng level thấp quá, lẽ đâu tự chúc họa vào thân. Thực ra ngươi không cần phải lo lắng gì đâu, nhỉ?!”

“Ngươi đã ghi lại cả rồi sao?” Kiêu Dương thấy đầu óc quay cuồng.

“Nói đi, ngươi muốn điều kiện gì?” Gã thần thờ gõ bàn phím. Nhân vật hiệp sĩ áo đen trên màn hình dường như cảm nhận được tâm trạng của gã, lúc này cũng hững hờ buông tay, thần thờ nhìn lên bầu trời cao.

Bóng tịch dương ngả lưng chừng núi, những áng mây tía bay lững lờ. Hiệp sĩ cô liễu đứng tựa vào chiến mã, con đường trước mặt huếch hoác không bóng người.

Tô Liễu sững sốt trước cảnh đẹp đến nao lòng!

Nàng điều khiển thiếu nữ nhanh chóng thu đao rồi bước lại gần, miệng mỉm cười.

“Ta vốn chẳng muốn ép người quá đáng. Nhưng thế giới này muôn phần nguy hiểm, âu là kẻ quân tử phải biết phòng thân.”

“Người trên giang hồ biết lòng dạ thế nào, có khi giết người cũng chỉ vì ngẫu hứng.”

.....

Khâu Kiêu Dương muốn giết phát đối thủ mà phải cố hết sức nhẫn nhịn. Và đúng lúc gã sắp chịu hết nổi thì tạ ơn trời đất, câu chuyện đã tới hồi kết.

Thiếu nữ trên màn hình cười híp mí và bảo: “Thế này nhé, nếu ngươi chấp nhận mấy điều kiện sau thì ta sẽ gửi trả đoạn băng và hứa là không lưu bản sao, ok?”

Áo đen trầm ngâm hồi lâu rồi thận trọng đáp: “Được, ngươi nói đi!”

“Thứ nhất, cho ta vào hành hội.” Nàng nghiêng nghiêng đầu, điệu bộ vô cùng duyên dáng.

Gã giờ tay biểu thị đồng ý.

Thấy vậy, nàng làm động tác xòe váy múa rồi nói tiếp: “Thứ hai, bản thân ngươi phải đảm bảo sẽ không gây khó dễ hoặc sai người giết ta.”

Gã gật đầu: “Không vấn đề gì.”

Ánh sáng mỗi lúc một nhạt nhòa, mặt trời đã sắp sửa khuất núi.

“Điều kiện sau cùng, tìm cho ta một anh chàng đẹp trai nhất trong hội để giúp ta luyện đến cấp 100.” Nhìn hàng chữ dài dằng dặc phía dưới màn hình, Tô Liễu thở phào nhẹ nhõm. Bởi vấn đề cốt yếu là đây, nâng cấp Lâm Lập Triệt giúp nàng luyện công, rồi sẽ... Ha ha ha...

Không gian lặng như tờ, hiệp sĩ áo đen im lặng nghĩ suy.

Mãi một hồi lâu, gã mới ngẩng cao đầu với vẻ khảng khái.

Tô Liễu thoáng có dự cảm không lành.

Quả đúng thế, khi anh ta nói: “Được thôi, ta sẽ đưa ngươi đi luyện cấp.”

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tô Liễu choáng luôn.

Một hồi lâu sau, thiếu nữ trên màn hình mới mỉm cười và trên đầu hiện lên hàng chữ (lời trong một bài hát): “Ơi đóa hoa thủy tiên xinh đẹp...”

Nhìn thấy dòng chữ này, hiệp sĩ áo đen hiển thị biểu tượng toát mồ hôi.

Đã từ rất lâu, hội Long Đăng không chiêu mộ các game thủ dưới cấp 80, lần đặc cách gần đây nhất là cô em kết nghĩa của Khâu Kiều Dương. Cô ả gửi ảnh tới trung tâm mạng để tham gia thi tuyển mỹ nữ và lọt thẳng vào top 10, được gia nhập hành hội nhờ vào nhan sắc.

Sau nửa năm trời, nay lại có Tô Liễu được nhập hội Long Đăng khi chỉ mới đạt đến cấp 7. Đương nhiên khiến giang hồ nổi sóng.

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi (hỏi giọng cốt nhá): Đại ca ơi, đây là tẩu tẩu ạ?

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Có lẽ đâu thế, ca ca ta còn chưa có bạn gái.

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Còn ít tuổi thế, hẳn là cháu gái rồi!

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi: Còn lâu...

Lúc khiêu chiến, Tô Liễu dùng nick và khi hệ thống hỏi nàng có công khai kết quả không thì nàng đã từ chối. Do đó, giang hồ dần sóng yên bể lặng, đồng thời khi nàng gia nhập hành hội, không ai may mắn liên tưởng tới kẻ khiêu chiến ban nãy.

(Hành hội) (Người chơi) Lịch sử tiến hóa nhân loại: Đại ca thuộc hàng trâu già mê cò non đó!

(Hành hội) (Người chơi) Nha sĩ Aibolit: Cò non đỡ đau răng.

(Hành hội) (Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum: Chi đau lưng thôi.

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Để xem đã...

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Cái lũ dê già này, đừng làm em nó sợ.

(Hành hội) (Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Người mới post ảnh đi, kèm số đo 3 vòng nữa nhá!

Kênh chat của hành hội nhao nhao bàn tán lại lịch của Tô Liễu, khiến Khâu Kiều Dương đâm ra khó xử. Gã không biết phải giới thiệu làm sao cho phải. Vì nói thực thì sẽ dẫn tới trận PK khi này, mất mặt là chuyện nhỏ, song sẽ mất cả chỗ đứng chứ chẳng chơi. Nếu giang hồ biết gã bị tiểu cô nương này

làm cho điên đảo, trời ơi, hình tượng anh mình đỉnh ngộ mà gã bấy lâu gây dựng sẽ bị sụp đổ mất.

Nghĩ tới nghĩ lui, Kiều Dương cắn răng chịu trận.

(Hành hội) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Yêu Yêu, không được vô lễ với đại tẩu!

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tình áo choàng: Ca ca không phải là...

Tô Liễu đứng dưng, chán ngán nhìn đám hành hội lòi qua tiếng lại, chợt nhận thấy cơ hội phát ngôn của mình.

(Hành hội) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Không phải là gì? Không phải là đàn ông á?

(Hành hội) (Người chơi) Lịch sử tiến hóa nhân loại: Há, ca ca không phải vậy chứ.....

(Hành hội) (Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum:.....

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi:.....

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên:.....

(Hành hội) (Người chơi) Kiều dương tự hóa (nghe răng ken két): Ái thiếp à, việc này chúng mình bàn riêng nhé!

(Hành hội) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Thúc thúc xấu tính, đâu biết thương hoa tiếc nguyệt.....

(Hành hội) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Vậy ta không giúp nàng nâng cấp nữa nhé.

(Hành hội) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Đoạn...phim...

(Hành hội) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Ta đưa ái thiếp đi luyện level đây, các người đừng nhí nhéo nữa!

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tình áo choàng: Muội cũng muốn đi.

Tô Liễu vờn vai, lướt qua màn hình và trả lời: “Hôm nay ta bận, out đây, bi.”

Nàng đóng cửa sổ, mở một trang web ca nhạc rồi bước ra ban công.

Hôm nay là thứ bảy, sân trường thưa thớt người. Nàng nhào người qua thành lan can, lén nhìn xa xăm, rồi quay lại phòng và nhấc máy điện thoại.

“Tiểu Triệt à, cuối tuần sau có rỗi không?”

.....

“À, hôm đó là ngày Chị em.”

.....

“Không sao, không phải là người yêu thì chúng mình cũng vẫn là chị em mà.”

.....

“Ừ, thế nhé, 8h sáng thứ bảy tuần sau nhé!”

Gác máy rồi mà Tô Liễu cũng chẳng biết nên cười hay khóc.

Mừng vì đã phá tan cuộc hẹn của Khâu Kiều Nhan và Tiểu Triệt, song buồn vì phải kiếm có chị em này nợ để dọ cậu.

Tô Liễu quăng di động sang một bên, lau sạch bàn viết, quét sạch sạch sàn nhà, liếc nhìn đồng hồ rồi cầm hộp com xuống nhà ăn. Nhưng vừa bước xuống cầu thang thì đập ngay vào mắt nàng là một bóng người cao lớn.

Người đó đứng dưới gốc trúc đào chênh chếch phía bên trái cổng ký túc, dáng người to cao, mạnh khỏe. Vẻ tay chơi hiển hiện trên chiếc áo sơ mi trắng lóa vốn mang tính chất thư sinh.

Chàng một tay dứt túi, tay kia kẹp điều thuốc, trông rất amato.

Tô Liễu định quay người lui bước thì giọng nói quen thuộc đã cất lên “Liễu Liễu”. Vốn người dễ giật mình, Tô Liễu suýt quăng luôn hộp com.

“Anh Thịnh Hoan, em chào anh ạ.” Tô Liễu e dè tiến lại gần, ngược mắt nhìn người con trai cao hơn mình hẳn một cái đầu và lí nhí chào.

Phút chốc, đôi mắt nàng in trọn khuôn mặt tuấn tú mà kiêu hãnh của chàng trai.

Rồi nàng ngại ngần lui lại, cúi đầu nhìn điều thuốc: “Anh lại đến à?”

“Ừ, anh tới chỗ người bạn có chút việc, nhân tiện ghé thăm em.” Thịnh Hoan làm ra vẻ không nhận thấy sự ngượng ngập của Tô Liễu, thân nhiên bảo: “Đi nào, anh mời em ăn cơm.”

“Em ăn rồi.” Sắc mặt không đổi, Tô Liễu nín thở nói dối.

“Thế em cầm theo hộp cơm làm gì?” Sở Thịnh Hoan nhướn mày.

“Ừ, cái này á?” Nàng giơ hộp cơm lên, “Hôm nay em dọn đồ, thấy cái hộp này đã lâu không dùng tới nên mang xuống vứt.”

“Thế à? Cho anh cho, anh đang cần một cái hộp cơm.” Thịnh Hoan chìa tay ra.

Tô Liễu thân nhiên đưa luôn cái hộp nhưng Sở Thịnh Hoan lại thôi không lấy. Anh nhìn Tô Liễu chăm chăm, rồi đột nhiên thở dài bảo: “Liễu Liễu, anh có chút việc phải đi cái đã. Cái hộp này tạm để chỗ em, khi nào rồi anh qua.”

Nói rồi, Thịnh Hoan quay người rào bước, thoáng chốc đã khuất bóng.

Tô Liễu cắn môi đứng chôn chân tại chỗ.

Sự xuất hiện đột ngột của Sở Thịnh Hoan khiến tâm trạng vui vẻ của Tô Liễu vụt tan biến. Nàng ăn quấy quá bữa cơm, mau chóng quay lại với chiếc máy tính, đăng nhập trò chơi.

“Nàng có ở đó không?” Trong hộp nhắn có tin của Kiều Dương Tụ hỏa.

Nàng “ừ” một tiếng rồi thôi.

“À này, nhân tiện hỏi thăm, muội muội của ta đắc tội gì với nàng thế?” Kiều Dương Tụ hỏa hỏi một cách chân thành.

Tô Liễu tinh nghịch đáp “Quên rồi”. Sau đó có tin nhắn mời kết bạn của Kiều Dương Tụ hỏa, nàng ngập ngừng chọn phím “chấp nhận”.

Khâu Kiều Dương thật biết giữ chữ tín, đã hứa giúp Tô Liễu luyện đến level 100 là vứt hết mọi việc, chăm chăm đưa nàng đi khắp nơi làm nhiệm vụ, đánh yêu quái. Có điều đẳng cấp hai người quá chênh lệch, nên hễ Kiều Dương ra tay là Tô Liễu chẳng thể làm được gì, việc nâng cấp vì thế rất chậm. Khâu Kiều Dương chẳng làm được gì nhiều, đành cam phận dẫn đường và đứng canh chừng mỗi khi Tô Liễu giết yêu quái. Mà Tô Liễu chỉ ngoan ngoãn giết quái để tăng cấp những lúc vui vẻ, chứ mà không vui thì....

“Tự hỏa, đưa ta đi tham quan, tìm chỗ nào đẹp tí, ta muốn chụp ảnh. “Bỗng dưng muốn chết” giờ đã đạt được cấp 50, lại bắt đầu nì nèo.

“Là Tự hỏa chứ không phải Tự hỏa, làm ơn type đúng cái tên đi mà.” Kiều Dương cười trên lưng bằng điều, tay vẩy vẩy chiếc quạt xếp.

“Như nhau cả thôi.” Nàng thả bước trên con đường nhỏ, ngó ngó nghiêng nghiêng, hễ thấy chỗ nào đẹp là dừng ngay lại, thể hiện mấy động tác yêu điệu thực nữ rồi chụp ảnh roẹt roẹt.

Kiều Dương rồi rồi, cũng lao vào dùng chức năng “chụp hình” giúp Tô Liễu một tay mỗi khi nàng tạo dáng xong.

Mới chụp được vài kiểu thôi mà Kiều Dương đã không kìm nổi sự thán phục “Động tác của nàng phong phú thật đấy!”

“Đương nhiên” Tô Liễu kiêu kỳ: “Kiêm tốn mà nói, ta không có xềng đi thăm mỹ hay mua trang phục đẹp nhưng cả giới Anh Hùng này, không một đứa con gái nào bén gót ta đâu.”

Và như để minh chứng, thiếu nữ mặc váy xanh nghiêng đầu mỉm cười với chàng trai rồi khẽ nâng cao chân váy, nàng duyên dáng cất bước trên con đường lát đá xanh xuyên rừng.

Đường nhỏ quanh co, trúc xanh rì rào, gió nhẹ thổi. Vạt áo tung bay, thiếu nữ nhún nhảy bước đi.

Hiệp sĩ áo đen bật cười nhảy xuống làm nhiệm vụ hộ giá. “Ta thấy nàng thao tác thuần thục, đặc biệt xử lý tiết tấu rất tốt. Giá mà nàng bỏ một nửa công sức mày mò mấy cái động tác này vào việc luyện đẳng cấp thì các đại hành hội hẳn phải tranh nhau đón rước đó.”

“Vô nghĩa lí, ta là gogirl, phải tìm con đường đi đặc biệt cho riêng mình chứ!”

Đọc những lời này, hiệp sĩ áo đen giật nảy mình, suýt ngã.

Thành công lớn nhất trong lĩnh vực thiết kế của trò chơi Anh Hùng là động tác và nét mặt của các nhân vật, có điều thao tác điều khiển rất phức tạp. Người chơi thông thường chỉ luyện kỹ năng chiến đấu hay di chuyển, thi thoảng học thêm vài trò đơn giản như cưỡi, ôm, xô ngã, ngồi bó gối hoặc vài mệnh lệnh đơn giản. Ấy vậy mà Tô Liễu – một game thủ mới toe lại thông thuộc hết các thao tác phức tạp vốn đòi hỏi tốc độ nhanh và tính phối hợp cao,

nào thì nét mặt biểu cảm, nào thì nghiêng đầu xoay người, lại còn nâng váy nhún nhảy.

Khâu Kiều Dương thấy tiếc, vì ngôn ngữ cơ thể biểu đạt tốt đến thế thì hẳn khả năng điều khiển bàn phím của người chơi hẳn thuộc hàng siêu cao thủ. Giá biết vận dụng vào việc luyện cấp và đấu tay đôi, nhất định sẽ tiền đồ vô lượng

Lần đầu PK, Kiều Dương đã thấy ở Tô Liễu khả năng tiềm tàng, nên mặc dù rất tức giận, gã vẫn đồng ý giúp nàng luyện công. Có điều, sau vài ngày cùng nhau, Kiều Dương tự nhận mình đã nhảm to. Vì “cô nương” này thì thích đuổi hoa bắt bướm, sẵn lòng cảnh đẹp, chứ chẳng có tí tẹo nào cốt cách luyện võ. Cô ta quả thực khiến gã “bỗng dưng muốn chết”, khi ngọn lửa nhiệt tình cứ dần dần nguội lạnh.

Level 100 giờ xem ra xa xôi quá! Dõi theo thiếu nữ đang đùa nghịch giữa vườn hoa tựa một cánh bướm xanh, chàng hiệp sĩ áo đen bất giác thờ dài não nề.

Bỗng xuất hiện mặt tin “Đại ca, hồng rồi, do thám bên nước Triệu gửi tin cấp báo, tư nguyên nước này đã lên tới 8000 vạn, các huynh đệ mời đại ca mau chóng trở về tổng đường nghị sự.”

Hiệp sĩ áo đen đành cắt ngang cuộc vui, chàng nghiêm giọng: “Này cô nương, ta không thể lãng phí thời gian hơn nữa. Bởi theo nguồn tin đáng tin cậy, một trận chiến quốc sắp sửa bùng nổ. Trong mấy ngày tới nhớ phải luyện đến cấp 100 đấy nhé!”

Theo luật chơi, khi ngân khố của một nước đạt tới con số 100 triệu, nước này được quyền khiêu chiến với các nước khác. Chiến quốc nổ ra, bên tấn công cùng các lực lượng trợ giúp cần phải phá vỡ công thành, mở toang dân tề ở trung tâm đô thị, tiến vào địa đồ sơn thánh của đối phương và giết chết thủ thần hộ quốc, giành chiến thắng trọn vẹn. Đứng trong địa đồ sơn thánh là các game thủ cấp 100 trở lên, đồng nghĩa với việc những người này sẽ bị tấn công sau cùng.

Khâu Kiều Dương quyết định cố gắng lần cuối, nhằm rèn luyện lòng nhiệt tình và độ trung thành của Tô Liễu, bằng cách cho phép nàng tham gia chiến đấu.

Người chơi bình thường muốn luyện đến cấp 100 phải mất 2~3 tháng, nhưng nếu dùng tiền thì có thể rút gọn xuống còn 3, 4 ngày. Trước lúc từ giả, Kiều Dương đã triệu tập Thịnh Thế Hoan Đăng – một chiến hữu quả cảm, đồng thời là hội phó hội Long Đăng, căn dặn người này dùng chiêu pháp bí truyền của hành hội giúp Tô Liễu nâng cấp.

Tô Liễu bỏ ra 20 giây ngắm nhìn cái tên Thịnh Thế Hoan Đăng trong lúc chàng này kéo thanh đại đao bước tới, vẻ mặt lạnh lùng, mình khoác khôi giáp thánh quang. Nàng chợt nghĩ, phải chăng đây chính là anh Thịnh Hoan và bất giác cảm thấy lạnh hết cả người.

Tự khiếp sợ với sự suy đoán của mình, Tô Liễu trở nên ngoan ngoan lạ thường sau khi Khâu Kiều Dương đi khỏi. Nàng nghiêm túc và máy móc tấn công con quái vật “tâm quỷ” vốn được Thịnh Thế Hoan Đăng đổi bằng kim bảo. Tô Liễu muốn nhanh chóng đạt cấp 100 rồi xả thân bảo vệ sự tôn nghiêm và danh dự của Tề quốc.

“Tâm quỷ” quả rất đáng đồng tiền bát gạo! Chỉ trong vòng một buổi chiều mà level của Tô Liễu tăng đến chóng mặt, đạt cấp 70.

Đến buổi tối, đám người trong hành hội bắt đầu tụ tập bàn ra tán vào, xoay quanh chủ đề Tô Liễu.

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi: Ủi, “bỗng dưng muốn chết” đã đạt cấp 70 rồi kìa, chắc là nhờ Tâm quỷ, đại ca rộng rãi với phu nhân quá há, ngưỡng mộ ngưỡng mộ ~~~

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Chiến Ngự chàng hời, vợ cũng muốn được đánh tâm quỷ.

(Hành hội) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Mua tất trang phục cho vợ rồi còn gì, hết kim bảo rồi.

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: ==

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Thôi được rồi, để vợ kiếm cho chồng Tâm quỷ.

(Hành hội) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm:

(Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum: Này này, đại tẩu mở UT đi, số hiệu hành hội chúng ta là 1314419, cho cả nhà được nghe giọng tí với!

(Hành hội) (Người chơi) Bỗng dưng muốn chết: Không được.

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Sao thế, lẽ nào ngươi là PD?

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Hay là ca ca lấy phải phu nhân đực rựa!!!

(Hành hội) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm:

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi: Tuyệt quá đi, tình hai chàng như pha lê trong suốt.

Tô Liễu buồn rầu nhìn Tiểu Triệt và Yêu tinh công chúa tình tứ với nhau trên kênh chat của hành hội. Nàng càng nhìn càng tức, càng tức lại càng nhìn, nhận thấy không thể chán hơn nữa, liền quay ra giá vẽ.

“Muội lên UT đi.” Đến lượt Khâu Kiều Dương cũng âm thầm đề nghị.

Đẹp bút lông và giá vẽ sang một bên, Tô Liễu gõ thật nhanh: “Không muốn lên.”

“Muội là con trai thật sao?” Khâu Kiều Dương buồn rầu.

“Không phải.” Tô Liễu tặng gã một cái mặt cười rồi chuyển sang kênh hành hội, nàng làm cho một tràng dài.

(Hành hội) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Tất cả nghe này! Bản cô nương mà lên UT là ồi kè “bồng dung xin chết” đó nha. Vì giọng ta tuyệt vời trên cả tuyệt vời luôn ^-^

(Hành hội) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Đồng thời, bản cô nương cũng sẽ không tham gia bất cứ một cuộc họp mặt nào, bởi dung mạo ta sẽ khiến chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn!

Lời nàng vừa ban ra, kênh chat đột nhiên im bất cả đám, và một loạt dấu chấm lửng bay đến tới tấp.

Khâu Kiều Dương gửi tin nhắn bí mật: “Muội...nỏ giỏi quá!”

Quạ quạ quạ, ba con ô điều bay qua, khiến cả kênh chat bùng tỉnh.

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi: Choáng vãi linh hồn...

(Hành hội) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Đúng là đồ thần điêu, có giỏi thì post ảnh xem nào.

(Hành hội) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Quả là ta có con mắt tinh đời...

(Hành hội) (Người chơi) Thịnh Thế Hoan Đăng: Trai tài gái sắc.

(Hành hội) (Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Trời ơi! Vậy là trước lúc nhắm mắt, ta đã được nghe Thịnh Hoan ca ca lên tiếng!

(Hành hội) (Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum: Ba hồn bảy vía...

(Hành hội) (Người chơi) Vũ dạ phi phi: Tiếp tục choáng...

Tô Liễu tròn tròn mắt nhìn chuỗi lời nói của Nhất thủ trụ thiên mà tim đập thình thịch.

Thịnh Thế Hoan Đăng làThịnh Hoan ca ca ư?

Bất giác, nàng tuôn trào nước mắt.

Sở Thịnh Hoan có một vị trí rất đặc biệt trong cuộc đời 21 năm của Tô Liễu. Bởi quả thật, đây là cả một thiên sử với rất nhiều tình huống eo le, thú vị, kịch tính.

Trước khi lên 5, Tô Liễu luôn cùng Lập Triệt bám lẳng nhặng theo anh.

Cho đến một ngày, Tiểu Triệt hỏi: “Anh Thịnh Hoan ơi, sao anh toàn đánh em mà chẳng bao giờ đánh Tô Liễu?”

Thịnh Hoan trả lời: “Vì Liễu Liễu là con gái.”

Tô Liễu đắc ý vênh mặt.

Tiểu Triệt bĩu môi, đi tiếp một đoạn, lại hỏi: “Anh Thịnh Hoan ơi, thế con gái và con trai thì có gì khác nhau?”

Ừ nhỉ, Tô Liễu chớp chớp mắt tò mò.

Thịnh Hoan ngoái đầu lại và giải thích rất nghiêm túc: “Con gái không có chim, nên không chịu được đòn. Không tin, mày lật váy nó lên mà xem...”

Và thế là, dưới sự chỉ huy của Thịnh Hoan-8 tuổi, Tô Liễu-5 tuổi đã bị Lâm Lập Triệt-5 tuổi vén váy và nhìn – thấy – hết.

Sự việc xảy ra, Tô Liễu chẳng cảm thấy gì nhưng mẹ nàng nổi giận khóc ầm ĩ. Lập Triệt và Thịnh Hoan đều bị bố mình đánh cho một trận. Kể từ đó, Tô Liễu chuyển sang chơi với các chị trên tuổi, bỏ không chơi với Thịnh Hoan nữa.

Một thời gian sau, Tô Liễu và Lập Triệt lại quay lại bám đuôi Thịnh Hoan, bám nhí nhặng suốt 8 năm, cho đến khi nàng học lớp 10.

Đến bây giờ Tô Liễu vẫn nghĩ, nếu không có sự vụ năm đó, nếu nó không làm thức tỉnh trong nàng con ác mộng vốn đã ngủ yên, thì hẳn tình cảm giữa nàng và Thịnh Hoan còn sâu sắc hơn nhiều so với Lập Triệt.

Lúc Tô Liễu vào lớp 10, Thịnh Hoan đã tốt nghiệp cấp 3. Những năm đó đang có mốt Teddy boy, nên những chàng trai có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt lạnh lùng lại biết đánh nhau kiểu như Sở Thịnh Hoan vô cùng hot. Quân ca của lớp Tô Liễu chính là một trong số các bạn gái của anh.

Lưu ý nhé, “một trong số” tức là Sở Thịnh Hoan có vô số bạn gái.

Tô Liễu chẳng tơ vương gì Thịnh Hoan, cũng như chẳng bao giờ bắt chuyện với những người con trai khác. Vì một lẽ nào đó, nàng có vẻ không thích bạn khác giới, từ nhỏ chỉ quen chơi với Thịnh Hoan và Tiểu Triệt.

Nào ngờ, đã xảy ra một sự cố đáng tiếc, làm tan biến niềm tin yêu và mối tình cảm anh em suốt bao năm giữa hai người.

Vào một tối mùa hè đẹp trời, Tô Liễu rời khỏi lớp sau giờ tự học và tại góc khuất chỗ nhà để xe của trường, nàng đã bị một người cao lớn ép vào chân tường và... cưỡng hôn. Dù nàng giãy giụa thế nào, kẻ kia vẫn mút chặt môi nàng, lại còn dùng răng vấp vấp suốt hơn hai phút. Trong bóng tối chỉ còn lại hơi thở hỗn hển của gã và tiếng đập chân sợ hãi của nàng. Nhưng khi vừa thoát ra khỏi, Tô Liễu còn chưa kịp hô hoán “đồ mất dạy” thì đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Tại sao lại là em?”

Ngước nhìn lên, nàng nhìn thấy khuôn mặt góc cạnh. “Liễu Liễu, anh bị nhầm.” Sở Thịnh Hoan ngược ngừng quay đầu ra phía khác. Chưa đầy một giây sau, chẳng hiểu nghĩ ra điều gì, anh trở mặt độc ác, lạnh lùng đe dọa: “Cấm mách bố mẹ đấy, bằng không tao đánh chết!” Nói xong sải bước đi luôn.

Tô Liễu còn chưa kịp hoàn hồn đã lại thất thần trước vẻ hung tợn của Sở Thịnh Hoan.

Trong đầu nàng hiện lên cảnh tượng đáng sợ.

Trên đây hành lang u tối, một bóng đàn ông nhìn không rõ mặt đánh một người đàn bà túi bụi cho tới khi con người đáng thương mềm oặt như cọng bún và rớt xuống đất.

“Mẹ mày chứ, đã không biết để lại còn cấm ông mày ra ngoài kiếm mụn con hả?”

“Tao đánh chết mày, con đàn bà thối thật!”

“Cô ta đang mang thai, mày lại còn cầu xin hãy rời xa tao, đồ đầu óc bã đậu!”

Trong tiếng chửi bới điên cuồng, người đàn bà nằm phủ phục dưới đất, một dòng máu đỏ tuôn chảy chỗ bụng dưới. Phía sau cánh cửa sắt của căn nhà đối diện, cô bé Tô Liễu tròn mắt khiếp hãi nhìn.

Đây là cảnh bạo lực gia đình đầu tiên mà Tô Liễu vô tình chứng kiến, trong lúc đến chơi nhà người chị họ năm lên 6. Lúc đó, nàng đã sợ đến nỗi khóc lạng người và một thời gian dài sau đó, không dám đi cầu thang bộ, không dám nhìn nắm đấm tay của người lớn, không dám đi ngủ. Phải mất một năm trời, mẹ mới giúp nàng quên được tấn thảm kịch này. Vậy mà, một lời đe dọa của Sở Thịnh Hoan, dù rất vô tình, đã khơi lại cơn ác mộng.

Từ đó, nỗi ghét bỏ đám con trai của Tô Liễu lại chuyển lên một nấc mới. Nàng thậm chí thấy sợ những ai có vóc dáng cao lớn, ví như Sở Thịnh Hoan.

Dù cho anh có tặng bao nhiêu quà, có nói bao lời xin lỗi cũng như âm thầm làm cho nàng vô số việc, cũng không thể nào thay đổi tình hình.

Lần xa cách thứ hai giữa Tô Liễu và Thịnh Hoan kéo dài từ lúc nàng 15 tuổi cho đến khi 21 tuổi. Trong 6 năm trời, chứng ghét đàn ông của nàng đã giảm nhiều. Duy đối với anh, Sở Thịnh Hoan ca ca, người lúc nào cũng chăm lo cho nàng, Tô Liễu luôn tiềm ẩn nỗi mặc cảm, xa lánh. Mà nàng cũng đau lòng lắm chứ!

Buồn bã nhìn màn hình, Tô Liễu lặng lẽ thao tác offline.

Một tuần sau đó, tân thủ “Bồng dung muốn chết” được tân vương Tề quốc Kiều dương tự hóa giữ miết trong hậu cung, luyện level đêm ngày.

Tới tối thứ 6, Tô Liễu cuối cùng đã đạt tới cấp 117, chính thức bước sang giai đoạn đỉnh cao.

Cùng lúc, Triệu quốc đã gom đủ ngân khố và tuyên chiến với Tề quốc qua hệ thống, trận quyết đấu được định vào tối thứ 7.

Ngày cuối tuần đã tới, Tô Liễu dậy sớm, trang điểm xinh đẹp đợi Lâm Lập Triệt tới đón.

Cô bạn cùng phòng – Ngô Yên khoác giá về chuẩn bị ra công viên ngoài lại trêu: “Ôi ôi, đúng là đi chơi với người yêu có khác! Kiểm chế chút nha, kéo lại quên lối về ký túc đấy!”

Tô Liễu nghe bạn nói mà ruột đau như sát muối, nước mắt chan hòa. Lúc này, nàng thấy giận mình vì tính sĩ diện. Chia tay đã gần một tháng, lại còn bị kẻ thứ 3 gọi điện tới đe dọa mà cũng chẳng dám kể với Ngô Yên chuyện mình.

Lâm Lập Triệt đến từ rất sớm, hẹn nhau 8 h nhưng 7h đã đứng chờ ở cổng ký túc xá nữ.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau kể từ khi chia tay. Tô Liễu ngẩng nhìn khuôn mặt bạch diện thư sinh, khôi ngô tuấn tú và tuyệt nhiên không chút đau buồn như nàng lầm tưởng.

Bỏ rơi người bạn gái thanh mai trúc mã để chạy theo một người con gái xa lạ trong trò chơi. Kể như không tan nát cõi lòng giống trong tiểu thuyết thì cũng phải bận lòng đôi chút, vậy mà không hề.

“Chào Tiểu Triệt!” Tô Liễu cười hồ hởi.

“Chào Liễu Liễu!” Lâm Lập Triệt cười nhàn nhạt. Đôi mắt trong sáng như nhìn nàng, hai hàng mi rợp tỏa bóng, trông Tiểu Triệt thật đáng yêu, thật ngây thơ, thật... an toàn!

Tô Liễu lặng lẽ thờ dài. Sao những người con trai tuấn tú, lạnh lùng như Tiểu Triệt lại hiếm có khó tìm đến thế! Tại sao...

Duy nhất Tiểu Triệt khiến nàng thấy an lòng cũng lại bị cướp mất?

Tô Liễu buồn bã cúi đầu, chột nạng bỗng mỉm cười vu vơ.

Ồ ồ, phải cứng rắn lên chứ. Bị cướp mất thì giành lại chứ sao? Cái con mụ Yêu tinh kia chắc cũng đã hăm lăm hăm sáu. Lẽ nào thiếu nữ mon mọn lại chịu thua cái bà cô già ấy?

Đúng lúc Tô Liễu đang hân hoan với niềm vui chớm nở, Tiểu Triệt cất giọng thánh thót: “Đi thôi, mau đi ăn sáng, đừng để anh Thịnh Hoan phải đợi lâu!” Tiểu Triệt kéo nàng về phía cổng trường, tay nắm tự nhiên như thể hai người chưa từng có chuyện gì, chưa từng chia tay, chưa từng yêu nhau.

“Anh Thịnh Hoan?” Tô Liễu thấy choáng hết cả người, một nỗi đau đón lan tỏa khắp cơ thể. Niềm vui mới nhen nhóm phút chốc vụt tan biến.

“Ừ. Hôm qua buồn chuyện với anh í, có nói là hôm nay bọn mình định đi chơi khu giải trí. Anh bảo cũng đang rỗi, đòi đưa bọn mình đi bằng được.” Lâm Lập Triệt ôn tồn giải thích. “Thử xem, ba đứa tụi mình đã lâu rồi không đi cùng nhau.”

Tô Liễu tức đến phát khóc, dờ dẩn đi ra cổng. Thấp thoáng một chiếc Buick màu đen đậu sẵn phía trước mặt. Sở Thịnh Hoan đứng tựa vào xe, tay hút thuốc, tay cầm chiếc túi bóng của KFC, mắt lờ mờ nhìn đôi nam thanh nữ tú đang tiến lại gần. Hai con người mảnh mai, trong sáng và yêu kiều.

Anh đột nhiên thấy cay sè mũi, bèn giả vờ cúi đầu chăm chú hút thuốc, ước chừng họ đến gần mới dụi đầu thuốc và vứt vào thùng rác gần đó.

“Anh Thịnh Hoan, chúng em tới rồi ạ.” Lâm Lập Triệt lên tiếng.

“Ừa, hai đứa uống sữa nóng đi, rồi bọn mình tìm chỗ nào ăn sáng.” Anh xoay người, vươn tay trái đưa cái túi cho Tô Liễu. Nhận ra hai người bọn họ đang nắm tay nhau, ánh mắt anh dừng lại vài giây, rồi đẩy thẳng cái túi vào giữa.

“Em cảm ơn anh ạ.” Tô Liễu rút tay ra, đón lấy cái túi và lí nhí đáp.

“Không có gì.” Sở Thịnh Hoan điềm đạm trả lời.

“Anh Thịnh Hoan, sao anh chu đáo thế, thật chẳng hợp với hình tượng anh chút nào!” Lập Triệt ngồi tót vào ghế trên, vừa uống sữa vừa hỏi vu vơ, ánh mắt liếc sang trái đầy vẻ ngưỡng mộ. Thần tượng của Lập Triệt đấy, anh Thịnh Hoan đấy!

Thông thường có một đám lau nhau sẽ tranh mạng đồ ăn thức uống tới cổng nạp Thịnh Hoan ca ca cơ! Lẽ đâu anh phải hạ mình chen chân xếp hàng để mua sữa cho cậu và Liễu Liễu kia chứ!

Ngược với nỗi sợ hãi của Tô Liễu, 21 năm nay, Lâm Lập Triệt lúc nào cũng kính yêu Sở Thịnh Hoan như cha mẹ. Từ nhỏ tới giờ, cứ hễ cậu bị bắt nạt là Thịnh Hoan ca ca lập tức xông ra trả thù cho luôn.

Hồi nhỏ, Lập Triệt ngưỡng mộ: Sao anh Thịnh Hoan trông ngầu, còn mình chẳng được như thế; Sao anh Thịnh Hoan biết đánh nhau, còn mình chẳng được như thế...

Còn bây giờ, Lập Triệt vẫn tiếp tục ngưỡng mộ: Anh Thịnh Hoan sao mà tài giỏi thế, còn mình thì...

Anh Thịnh Hoan hơn cậu 3 tuổi, mới đi làm được hai năm, vậy mà đã có nhà riêng xe riêng. Đành rằng, nghe nói, xe của cơ quan còn nhà thì cũng chỉ có ba phòng, cơ mà.....

Có bao nhiêu người làm được như thế chỉ trong vòng hai năm, bằng sức lực của mình, không cần nhờ bố mẹ?

Nghĩ tới công ty đang thực tập với mớ tiền công thực tập, Lâm Lập Triệt lắc đầu ngao ngán.

Tô Liễu im thin thít, ngoan ngoãn uống hết chỗ sữa rồi cuộn mình trên hàng ghế sau, giả vờ đang ngủ. Còn đâu nữa ý nghĩ phá vỡ cuộc hẹn của Yêu tinh ảo ảo và Lâm Lập Triệt, còn đâu nữa ý nghĩ đập tắt điệu cười ra oai của mụ Yêu tinh. Tô Liễu muốn trở về ký túc biết bao.....

Chẳng biết phải làm sao, nàng úp mặt vào tay giả vờ ngủ, đồng thời nghĩ kế thoát thân.

Có tiếng nhạc du dương.....

Bỗng Sở Thịnh Hoan thân nhiên hỏi: “Tiểu Triệt, hôm nay cậu định đưa Khâu Kiều Nhan đi chùa Tĩnh Từ cơ mà?”

“Đổi sang ngày mai rồi.” Tiểu Triệt trả lời.

“Thế à.” Sở Thịnh Hoan lặng im một hồi rồi lại hỏi tiếp: “Thế nửa tháng nay tình hình thế nào?”

Nghe tới đây, Tô Liễu tức muốn nổi điên.

Hóa ra anh Thịnh Hoan cũng đã biết hết cả! Cái con ngốc này, cả thế giới đều biết Lâm Lập Triệt và Khâu Kiều Nhan qua lại với nhau, chỉ riêng mình chẳng hay biết gì, lại còn phải đợi kẻ thứ 3 nói vào tận mặt mới hay.

Đáng thương quá, Tô Liễu thực thấy mình đáng thương quá!

“Anh Thịnh Hoan, anh nói nhỏ thôi, bọn em mới chia tay nhau mà.” Lâm Lập Triệt liếc vào kính chiếu hậu rồi e dè trình bày.

Câu nói chưa kết thúc, đã thấy chiếc xe phanh kết bên lề đường.

Lâm Lập Triệt đang ngơ ngác thì cửa xe đã mở toang và một bàn tay thép tóm cổ cậu lôi ra ngoài.

“Hai đứa bắt đầu khi nào?” Sở Thịnh Hoan ấn cậu vào thành xe gần giọng hỏi, ánh mắt vằn lên sự giận dữ.

Lập Triệt mếu máo, gãi đầu gãi tai: “Năm ngoái ạ. Hồi năm ngoái em thấy Tô Liễu vẫn chưa có bạn trai, nên đã ngỏ lời với cô ấy!”

Tô Liễu nghe mà nẫu cả lòng. Chịu không nổi, nàng thò đầu ra gào thét: “Cứ cho là thương hại người ta ế ả muốn ra tay giúp đỡ, thì làm ơn giúp tới cùng đi chứ! Cậu làm như thế khác nào cho tôi ăn kẹo rồi đâm tôi một nhát!” Nói xong, vẫn chưa hết tức, nàng buột miệng: “Anh Thịnh Hoan, Tiểu Triệt bắt nạt em, anh đánh nó đi!!!!!!!!!!!!!!”

“Chuyện nhỏ.” Sở Thịnh Hoan cười khoái trá: “Em chờ anh ở đây, anh mang nó ra kia nói chuyện.”

Sở Thịnh Hoan ngọt ngào bảo Tô Liễu rồi quay sang phía Tiểu Triệt, lạnh lùng bẻ ngón tay răng rắc trước sự khiếp hãi của cậu chàng. Thịnh Hoan nhắc gọn Tiểu Triệt ra con đường nhỏ phía sau vườn hoa, để lại Tô Liễu ngồi ngây người trên xe, bản thân không hiểu sao mình có thể bật ra câu nói quen thuộc của sáu năm về trước.

Hắn do tên ngốc Tiểu Triệt đã làm mình tức điên đây mà, Tô Liễu bực bội nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cuộc hẹn của Lâm Lập Triệt và Khâu Kiều Nhan vậy là đi tong, đúng như mong muốn của Tô Liễu. Mặc dù tình tiết không đúng với kịch bản, song kết thúc “có hậu”, quá ổn!

Bật trò chơi một cách thành thực, lòng nàng lảng lảng nghĩ lại cảnh tượng ban sáng.

Lâm Lập Triệt bị đánh thâm đen hai mắt, miệng lải nhải: “Lần này thì bà vui rồi chứ. Anh Thịnh Hoan bảo, trước hết phải trừng phạt tội lên lút yêu bà. Còn việc chia tay, e rằng còn một trận nữa đây...” Khuôn mặt điển trai giờ vẹo sang một bên, cậu tiếp tục đau khổ: “Anh Thịnh Hoan lúc nào cũng thiên vị bọn con gái, từ nhỏ đã luôn tốt với bà hơn tôi!”

Sở Thịnh Hoan bẻ các khớp tay và thùng thảng: “Thế nào, có ý kiến hả? Đi nào, lại đăng kia...nói chuyện tiếp.”

Lâm Lập Triệt: “.....”

Nghĩ tới đây, Tô Liễu thấy khoan khoái lạ thường, cảm giác như những lời dọa nạt nàng của Sở Thịnh Hoan khi trước chỉ là ảo tưởng.

O (^-^)O~~~~~

Trong lòng vui vẻ, động tác diệt quái của nàng cũng trở nên dịu dàng.

Tám giờ tối mới bắt đầu chiến quốc, nên Kiều dương tự hỏa muốn tranh thủ đưa Tô Liễu đi nâng thêm một cấp, dù nàng đã chán ngấy và kiên quyết phản đối việc giết hại tâm quý. Trước sự nài nỉ của Tô Liễu, chàng Kiều dương áo đen đành dẫn nàng Tiểu Ngược ra vùng Thiên Tinh Lục Châu, ngắm cảnh hoàng hôn khói chiều, và nhân thể...giết quái!

Cặp vợ chồng Chiến ngự lâm lâm và Yêu tinh áo choàng bám theo dõi họ.

Vốn thấu hiểu Lập Triệt 21 năm nay, nhân vật “Tiểu Ngược” nhanh chóng thân thiết với “Chiến ngự lâm lâm”. Những lúc rảnh rỗi, chàng còn ra về tình nguyện đơn đốc nàng đánh tâm quý. Một lần, hai lần, Khâu Kiều Nhan nổi ghen, nên gần đây bốn người họ thường túm tụm.

Tô Liễu không tránh khỏi suy nghĩ, may mà trong trò chơi, chứ ngoài đời thì...

Quạ ạ, một đám quạ đen vút bay ngang cửa sổ ký túc, Tô Liễu dẹp bỏ các suy nghĩ điên cuồng, tập trung vào việc giết quái

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Tiểu Ngược, muội luyện kiểu kỹ năng sống nào?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Cái gì mà muội muội, tẩu tẩu đấy!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa:.....

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa: Sao hai đứa không đi chơi đi, buổi tối mới quốc chiến mà.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Hôm qua Tiểu Triệt bị ngã sưng mắt, không ra ngoài được.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm:.....

Tô Liễu cười khoái trá. Nàng duyên dáng xoay người, chạy lên phía trước hai bước rồi quay lại, phóng một chùm lửa vào tên qui binh thiên dực đang đuôi sát sau lưng. Trong lúc tên này đang lao đảo, một luồng kim điện tỏa sáng phía thảo nguyên ào ào kéo tới, định cuốn gọn chỗ máu quái thú. Nhưng chúng chưa kịp ra tay thì Tô Liễu đã mỉm cười chạy lên phía trước và nhẹ nhàng vùng pháp trường, tên quý binh khổng lồ ngã lăn quay ra đất.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Rõ là một động tác đơn giản, vậy mà Tiểu Ngược làm trông đẹp quá!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa: Rất uyển chuyển.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Làm gì có đứa con gái nào thao tác giỏi thế, cảm giác đây là nick phụ của Thịnh Thế Hoan Đăng.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa: Muội muội nỗ quá chừng, ca ca choáng luôn đó!

Tô Liễu sau một hồi tung hoành liền đứng lại, liếc nhìn ba kẻ đang đứng ngắm cảnh phía trước. Nàng khoan thai bước lại gần, về mặt điểm lệ mà ai oán ngược nhìn trời cao.

Mỗi bước chân một câu thơ, nàng thong thả đọc: “Nấu đậu đốt cành đậu. Đậu ở trong nồi khóc. Sao sinh cùng một gốc. Mà nữ giết hại nhau.”

Chiến ngự Lâm Lâm thích chí cười ngặt nghẽo.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự Lâm Lâm: Hợp quá! Ờ Tiểu Ngược, trên diễn đàn có cuộc thi hình tượng nhân vật kiểu này đấy, nàng mà tham gia thì nhất định sẽ soán ngôi vô địch đó ^-^

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa: Không dám, không dám. Tiểu Ngược nhà ta chỉ ham mấy cái thao tác vớ vẩn thôi.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Ta chẳng thích đi, trên diễn đàn toàn bọn con trai bậy bạ!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm:.....

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hòa:.....

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Tiểu ngược nói sai rồi, ta và Tiểu Triệt quen nhau trên diễn đàn đấy!

“Thế sao? Vậy đây là minh chứng.” Tô Liễu chậm rãi đáp.

Khâu Kiều Nhan thấy bảo Tiểu Triệt là “bậy bạ” liền cay cú hét toáng: “Người chưa gặp Tiểu Triệt lần nào, căn cứ đâu mà dám kết luận như thế chứ?”

Tô Liễu bĩu môi, chán chường buồn đáp lời. Nàng đứng dậy, mang bình nước ra may nước nóng rót thêm nước. Hai phút sau quay lại, đã thấy bốn người bọn họ bị một nhóm game thủ nước Triệu bao vây.

Thiên Tinh Lục Châu nằm ở biên giới nước Tề, cảnh đẹp, quái ít, chỉ thi thoảng xuất hiện vài tên binh qui thiên dực, loại quái thú phi nhiệm vụ. Do đó, rất hiếm khi có game thủ tới đây để giết quái, luyện cấp.

Vậy mà giờ đây.

Tô Liễu nhìn đám người đen đặc, lắc đầu ngao ngán, không hiểu sao vị trí của họ lại bị bại lộ.

Trên màn hình có mấy lời khẩn cấp.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Tiểu Ngược, mau hồi thành.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Có ở đó không? Mau cuốn gói hồi thành!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Tiểu Ngược??

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Thôi được rồi, Tiểu Triệt và Yêu Yêu về trước, ta sẽ đi cùng Tiểu Ngược.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Ca ca điên rồi sao, quân địch đông thế này, cho dù Thịnh Hoan có ở đây cũng chẳng thể lưu lại.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Đúng đấy, Kiều dương ca ca. Hai nước sắp giao tranh, ca ca mà chết bị giờ thì ảnh hưởng xấu lắm đó.

Và trong lúc Tô Liễu lướt đọc hàng tin nhắn, bốn người bọn họ đã bị đám người điên cuồng xông lên đè bẹp dẫm đó.

Hệ thống hiển thị thông tin màu vàng: Quốc vương nước Tề Kiều Dương tự hỏa bị người chơi XXX giết chết.

Lập tức kênh Thế giới nhao nhao tin nhắn xoay quanh chủ đề tân vương nước Tề đã bị quân chết, bị băm vằm.

Tô Liễu vừa ngạc nhiên vừa day dứt. Nếu không phải vì nàng, hẳn Kiều dương đã có thể bỏ đi và không phải chịu nỗi nhục này. Đang định hẹn riêng gã để nói lời cảm tạ, kênh của họ lại có tin nhắn.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Quái lạ, sao đám người đó lại biết chỗ của chúng ta?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Nhất định có nội gián!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Đại ca, Tiểu Triệt, hai người có báo vị trí cho bạn bè không?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Không.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Không.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Thế còn Tiểu Ngược?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Kiều dương tự hóa: Thôi không nói nữa, Yêu Yêu, chết thì hồi thành. Tiểu Ngược, khi nào quay lại thì nhớ hồi thành phục sinh.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Sao không cho muội nói? Đại ca mới quen cô ta được mấy ngày, đã bỏ tiền giúp cô ta tăng cấp, lại còn mua cho nào là thiết bị với chưởng thư. Khéo mà việc này do cô ả gây ra cũng nên.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Bồng dung muốn chết kia, ngươi ra đây ngay. Nói mau, nước nào phái người tới do thám hả?

Đôi tay Tô Liễu ngấp ngừng, thoáng chốc delete hết chuỗi câu cảm ơn xin lỗi.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Ngươi đâu có bắt tận tay day tận trán. Chứng cứ đâu? Bằng không tha lỗi bán cô nương không chấp nhận lời vu cáo vô văn này.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Chứng cứ?! Ngươi đợi đó, ta nhất định sẽ tìm bằng được.

Rồi cơn cuồng nộ của bà cô già Yêu tinh cũng phải tan biến, khi trận giao tranh đã tới như dự kiến.

Tô Liễu giữ ý, đề nghị được đứng ngoài khu địa đồ thánh sơn. Nhưng để thể hiện sự tin tưởng đối với nàng, Khâu Kiều Dương một mực đưa nàng vào đứng gần linh thú trong thánh sơn để bảo vệ được tốt hơn.

Trận đấu lớn đông người tham gia, nên tất cả đều phải sang UT để phối hợp với chỉ huy. Vừa đăng nhập phòng chat của quốc chiến, Tô Liễu đã nghe thấy giọng chào hỏi hồ hồ: “Chu choa, đệ nhất phu nhân lần đầu ra mắt, xúc động –ing”

Nàng nhìn vào loa, nhận ra người nói là Vũ dạ phi phi. “Chào Phi Phi nhá!” Tô Liễu gõ bàn phím. Lời chào vừa gửi xong, trong phòng chat chợt vang lên một giọng nam vô cùng trầm ấm, “Tiểu Ngược tới phòng 475.”

Tô Liễu vốn thích người nói giọng điềm đạm với niềm tin những người như thế vô cùng mực thước, không bao giờ đánh đập vợ con. Chất giọng này khiến nàng thấy mến, nhưng khi nhìn sang loa, nàng bỗng ngây người.

Hóa ra là Kiều dương tự hóa? Trời ạ! Cái con người nguy quân tử đó mà lại có giọng nói hay thế này sao?

Hiện thực bất ngờ khiến Tô Liễu sửng sốt và thao tác trở nên chậm chạp. Ấy vậy mà chưa đầy một giây, phòng chat đã ầm ầm tiếng người.

“Đại ca ác man thế, tẩu tẩu vừa mới đến mà đã bắt vào phòng rồi ư.”

.....

Động phòng = =!

Tô Liễu tiếp tục ngây người.

Nàng nhập mật mã do Kiều Dương gửi tới và vào phòng chat 475. Không gian rất rộng, song ở trong chỉ có Thịnh Thế Hoan Đăng, Chiến ngự Lâm Lâm, Yêu tinh áo choàng và dăm ba vị trưởng lão xuất quỷ nhập thần.

Mặc dù là người mới, nhưng do quan hệ đặc biệt với Kiều Dương, lại hơi nổi danh về nhan sắc, nên sự xuất hiện của Tô Liễu không khiến mọi người ngạc nhiên nhiều lắm. Duy có.....

Mà thôi, không nên nhắc tới bà cô già ấy ^^

Sau màn chào hỏi, mọi người chuyển qua nói chuyện bằng UT. Tô Liễu nghe một hồi và hiểu rằng mình đã đoán đúng. Toàn là mấy người nàng quen biết, bao gồm Thịnh Hoan ca ca.

Điều này rất bình thường, vì trong mỗi trò chơi, sự phát triển của hành hội đòi hỏi sức mạnh tập thể. Tương tự, mỗi vị đại thần siêu cấp đại diện cho cả một đồng tiền cũng như một đám chiến hữu thân thiết.

Tô Liễu chưa từng chứng kiến Tiểu Triệt nổi nóng bao giờ, nhưng giờ đây, trên mạng, nàng nghe chất giọng ám áp của cậu đã chuyển sang rất hùng hồn: “Thịnh Hoan ca ca, đệ cùng huynh canh giữ đàn tề, nhiệm vụ trình sát giao cho mình Yêu Yêu là được.”

“Không được, nhiệm vụ trình sát rất quan trọng, mình Yêu Yêu không dám đương nổi.” Sở Thịnh Hoan kiên quyết.

“Tiểu Ngược có thể giúp Yêu Yêu mà.” Giọng nói dịu dàng lại vang lên, “Tiểu Ngược có ở đó không? Send một chữ xem nào?”

“Có.” Tô Liễu do dự trả lời. Nàng không muốn hợp tác với bà cô già Yêu tinh tạo ọ, chỉ miễn cưỡng đồng ý trước lời đề nghị của Kiều Dương và sự lạng lã tán đồng của mọi người.

Tám giờ tối, Tô Liễu cười phiêu vân bộ thoản thoắt đi lại trên son đạo. Nàng vừa đi vừa nghĩ về vấn đề nước Triệu.

Thủ lĩnh cuộc tiến công lần này có tên gọi Thiên địa bất nhân, một tay chơi cũng rất nổi tiếng, và cái chính là rất đẹp trai. Giang hồ đồn rằng: trong một lần trò chơi Anh hùng tổ chức bầu các hội trưởng hành hội tài giỏi nhất bằng cách nhắn tin qua mạng, có 20 người đã được chọn, được công ty trò chơi tài trợ cho đi đảo Hải Nam. Tại đây, bọn họ đã bị chụp trộm và theo như tấm ảnh này, Thiên địa bất nhân là tay đẹp trai nhất.

Sau đó, rất nhiều các nữ game thủ đã đầu quân nước Triệu, kéo theo họ là đám con trai muốn trêu hoa ghẹo nguyệt.

Tô Liễu tò mò lên mạng search tấm hình bị post lên diễn đàn đạo đó và sau một hồi nghiên cứu kỹ lưỡng, nàng nhận ra thật sự....không còn gì để nói.

Đó là một tấm ảnh ngược sáng và chụp rung. Một đám đàn ông con trai phân nửa nhòe nhoẹt, nửa còn lại nào thì mất đỏ, nào thì lệch đầu, nào thì chỉ thấy lưng. Duy có Thiên địa bất nhân đang thông dong nâng ly cả phê neho mất nhìn ra biển, miệng hơi mỉm cười, nên mặc nhiên trở thành “đẹp trai nhất”!

Tô Liễu chuyển sang ngắm Kiều dương tự hóa phía góc dưới với một nửa người, vẻ như đang được các nữ chăm sóc. Đầu hơi cúi cúi, phần mặt bị che khuất bởi tấm khăn voan màu xanh của thiếu nữ bên cạnh, nên uối góc nhìn đặc biệt này, trông Kiều dương như đang được thiếu nữ mặc bikini ôm gọn trong lòng.

Nghĩ tới đây, Tô Liễu bất giác mỉm cười. Nàng điều chỉnh tư thế cho thật thoải mái rồi tiếp tục theo dõi màn hình. Bỏ qua trận chiến đẫm máu giữa hai nước, Tô Liễu nghĩ về cuộc đời đầy những thú vị.

Đồng hồ trên góc phải màn hình hiển thị trận giao tranh đã kéo dài một tiếng mười bảy phút, vậy mà nước Triệu vẫn chưa tấn công đàn tề.

“Tiểu Ngược, Yêu Yêu, đàn tề đã bị công phá, hai muội nhớ chú ý cảnh giới.” Kiều Dương tự hóa vào phòng chat, giọng nói vẫn rất điềm đạm.

Giọng nói hay thật, mềm mại, mượt mà, lại không hề giống kiểu đàn bà. Tô Liễu khó lòng tưởng tượng cảnh chàng ra oai “Con nhai ranh, nhớ đấy nhé, mày có giỏi thì giữ nguyên nick đó, ông sẽ già mày 100 lần!”

Cái hôm hai người lần đầu gặp nhau và ngày hôm nay, quả tình hướng đã xoay 180 độ. Ôi ôi, đây không phải do tình iu đó chứ. Tô Liễu vừa nghĩ vừa nhanh chóng gõ bàn phím “Rồ!”

“Đại ca, muội phải đi toa-let.” Một giọng nữ nũng nịu vang lên.

“Ừa, đi đi.” Kiều dương tự hóa ngượng ngừng đáp. Chàng im lặng một hồi rồi tiếp tục lên tiếng: “Tiểu Ngược à, một mình nàng phải cảnh giác đó nhé.”

“Được.” Tô Liễu tiếp tục đánh máy.

“Tiểu Ngược, nàng không có mic hay không muốn nói chuyện thế?” Đứng lúc Tô Liễu ngỡ Kiều Dương đã out khỏi phòng chat thì chàng lại cất giọng hỏi.

Tô Liễu đoán, định trả lời “không muốn”, giọng nói ngập ngừng đã lại vang lên : “Không muốn thì thôi, ta không ép, nhưng thế này bất tiện lắm.”

“Quen rồi thì thôi.” Tô Liễu không rõ ý chàng là ai “bất tiện” nên đành trả lời qua quýt.

“Đành vậy”, rồi chàng khẽ cười “Tiểu Ngược, ta hiện có mấy phòng chat liên, hôm nào ta hẹn riêng muội nhé!”

“Ừa.” Tô Liễu trả lời cộc lốc.

Sau khi quân địch tấn công vùng thánh sơn, khu rừng yên bình bỗng loang loáng ánh thép, tràn ngập tiếng binh khí đập vào nhau chan chat, tiếng vó ngựa dồn dập đến chói tai.

Bầu trời trong xanh bị mây đen phủ kín, một luồng sáng xé toang không trung, kèm theo đó là mưa bão xối xả.

Trong phút chốc, khắp mặt đất mịt mù đất đá, từng đợt sóng lửa cuộn dâng theo gió ập tới nuốt chửng đối phương.

Hiệu ứng hình ảnh của trò *Anh Hùng* thật đẹp! Một đám đông các nhân vật mô phỏng với vô số kiểu nét mặt, vậy mà trong cảnh chiến trường hỗn loạn vẫn thể hiện rất sắc nét. Tô Liễu dõi mắt về khúc quanh trên triền núi, chăm chú canh giữ con đường nhỏ.

Con đường nhỏ phía sau núi lúp xúp và khó đi, mà cũng chỉ dẫn tới một trong sáu trụ sở của linh thú. Còn con đường lớn phía trước núi thênh thang, dẫn thẳng lên đỉnh, lại còn thông với cả sáu trụ sở.

Linh thú thánh sơn cách bảy ngày lại đổi trụ sở một lần và lần này, rất không may, lại rơi vào đúng trụ sở phía cuối con đường nhỏ. Nếu nước Triệu nắm được thông tin này, chúng sẽ tập trung tấn công nơi này, thắng lợi trong tầm tay. Do đó, sự đối phương sinh nghi, Khâu Kiều Dương biết là quan trọng mà cũng không dám cất cử động người canh giữ.

Trong lúc Tô Liễu tập trung canh gác, phát hiện ra chừng bảy tám cái bóng lén lút, trên đầu chúng mang biểu tượng nước Triệu. Nhìn từ trên xuống dưới không được rõ lắm, song rõ ràng quân địch rồi. Vì con đường lẩn khuất trong cây, lại muôn phần quanh co, nên Tô Liễu thông thả nhấn riêng cho Kiều Dương tự hóa: “Tự hóa, có bảy tám tên lính Triệu đang dò đường ở phía sau núi.”

“Ồ, đề ta bảo Tiểu Triệt mang chừng mười người qua đó gây nhiễu.” Kiều Dương thấp giọng.

Im ắng chừng hai giây, chàng hỏi tiếp: “Tiểu Ngược, muội nhìn kỹ lại xem, có phải là bảy tám tên hay không? Vì theo nguồn tin của ta, quân chủ lực của Triệu quốc là một toán chừng 20~30 tên. Hiện tại, tình hình đằng trước núi rất thuận lợi, ta nghi ngờ vị trí linh thú đã bị bại lộ.

Toán chủ lực gồm toàn các cao thủ hàng đỉnh của các nước với thao tác siêu giỏi, đẳng cấp siêu cao, trang bị tối tân, phối hợp ăn ý. Bản thân mỗi game thủ này lại là một cao thủ chiến thuật, nên Khâu Kiều Dương lo Tô Liễu nhìn nhầm, ảnh hưởng tới kế hoạch tác chiến.

Tô Liễu mở camera, chỉnh góc nhìn, rồi gửi tin báo với Kiều Dương: “Ta xuống núi thám thính xem sao, nhìn từ xa không rõ.”

“Cũng được, có vấn đề gì thì báo lại với ta,” Kiều Dương nói xong, ngập ngừng đôi lát rồi cười dịu dàng: “Tiểu Ngược, muội cẩn thận nhé!” Chỉ một câu nói bình thường giữa một trò chơi, nhưng khiến người nghe cảm thấy thật ấm áp. Tô Liễu mỉm cười, lặng thinh hồi đáp: “Biết rồi, Tự hóa ạ.”

Nurong theo bóng cây, nàng âm thầm di chuyển xuống chân núi. Ở cự ly gần, nàng mới nhận thấy có tới mười mấy người đang lao xao trong bụi cỏ, chờ đợi cơ hội.

Cỏ xanh mềm mượt, lóng lánh ánh sương, 20 nhân vật cở trang kẻ đứng người ngồi, tư thế nhàn nhã như đang trà dư hội đàm thanh.

Đẳng cấp của Tô Liễu là 118 và theo luật trò chơi, nàng không thể thấy được vị trí của những người chơi hơn mình 20 cấp trở lên. Vậy nhóm người này khả năng là 138+.

Cũng có khả năng là.....

Truyền rằng có một loại thần dược uống vào sẽ giấu được đẳng cấp.

Hồi chơi game đợt trước, Tô Liễu đã từng nhiều lần tham gia các chiến dịch của hành hội. Theo kinh nghiệm của nàng, hắc Thiên địa bất nhân đã hay tin vị trí của linh thú nhưng còn chưa thực sự tin tưởng, nên đã phái người đến dò la.

Đám người này dù là 138+ hay là đã uống uống tâng tâng đẳng cấp thì cũng đều không phải tay vừa. Điều này chứng tỏ Thiên địa bất nhân rất coi trọng trình thám và Tề quốc cần thiết phải kéo dài thời gian lên núi của chúng mà không khiến Triệu quốc nghi ngờ.

Tô Liễu đang định cấp báo tình hình, bỗng một ngọn hỏa diệm bùng bùng bốc cháy giữa đám quân lính. Nàng dừng tay, chăm chú nhìn màn hình, thấy cột máu của đối phương mất một lượng đáng kể, nhưng chưa đầy một giây đã lại dần đầy trở lại. Tô Liễu bất giác phá lên cười.

Đẳng cấp của Yêu tinh áo choàng là 141, sức tàn phá của chiêu hỏa diệm vừa rồi ước chừng 3000+. Căn cứ vào lượng máu vừa hao hụt, bình quân

đẳng cấp của nhóm này chỉ khoảng 120, vậy chúng không thể là toán chủ lực của Triệu quốc.

Trong lúc Tô Liễu tính cách báo cáo rành rọt với Kiều dương tự hòa, trên kênh chat đã vang lên tiếng the thé: “Đại ca, toán chủ lực của Triệu quốc ở phía sau núi. Mọi người không nhìn rõ đẳng cấp của chúng, mọi người chỉ thử dùng chiêu thuật, thấy cột máu của chúng không thay đổi nhiều.”

Tô Liễu nghĩ bụng, tại Khâu Kiều Nhan ra tay nên màn hình bị đơ trong giây lát, ảnh hưởng tới việc quan sát. Thêm vào đó, người đồng hồn loạn, khóai bụi mặt mũi, đám người uống bình máu xong thì cô ả mới thấy cột máu, hẳn không thể chính xác bằng mình. Do đó, nàng mật báo riêng với Tự hòa: “Không phải toán chủ lực, đừng phái nhiều người tới, khiến bọn chúng sinh nghi. Bọn này chỉ là quân do thám thôi.”

Gửi xong tin nhắn, nàng xông vào tham chiến.

Pháp sư không nhiều máu như chiến binh. Sau khi tham chiến một cách quang minh chính đại, Tô Liễu thương hại nhìn ả pháp sư Yêu tinh áo choàng trước hăm hồ giờ nằm ngay đơ. Tô Liễu thông minh lựa chọn cách đánh du kích, xẹt qua xẹt lại phía bên ngoài và phóng lệnh tiễn vào đám quân Triệu ít máu.

Ánh mặt trời chiếu thẳng đầu binh khí chói lòa, thứ ánh sáng lạnh lẽo ghê rợn.

Trên đám cỏ mịn như nhung, một đồng xác người chất ngồn ngang. Tô Liễu giết nhiều người và đã bị chú ý, một mũi ngân tiễn sáu cạnh rít gió, nhằm thẳng nàng xông tới.

Một ánh sáng lạnh lẽo loe lên, thiếu nữ áo xanh từ từ ngã nhào.

Tô Liễu đang định hồi sinh tại chỗ, chợt nghe tiếng Thịnh Thế Hoan đang dẫn một toán quân đẳng cấp rõ cao ào ào xông tới. Tô Liễu sửng sốt nhìn, chẳng phải nàng đã nhận mệnh với Tự hòa là “không phải chủ lực” hay sao? Phái tới rõ nhiều tinh anh, lại còn giọng trông mờ mờ, đúng là đồ... vạch áo cho người xem lưng.

Đúng như nàng dự liệu, chỉ một phút sau đó, quân nước Triệu ùn ùn kéo tới đông nghìn nghịt. Trong phòng chat có tiếng thúc giục: “Thiên địa bất nhân đã biết được vị trí của linh thú. Tiểu Ngực, Yêu Yêu, hai mọi người quay về điểm phục sinh cố định nhé!”

Chẳng buồn đổi kênh chat để gửi tin nhắn, Tô Liễu quay thẳng về địa điểm phục sinh.

Vừa mới sống lại, nàng đã nom thấy Yêu tinh áo choàng đang đánh nhau chí chóe với một tay chơi nước Triệu. Tô Liễu gõ nhẹ mấy ngón tay, thiếu nữ áo xanh quay đầu đi thẳng.

Đồng hồ đếm ngược chỉ thời gian còn hai mươi phút mới kết thúc trận chiến, lại thấy số người nước Tề rải rác khắp nơi, Tô Liễu quyết định lên đỉnh núi.

Mặt trời xế bóng, không gian trầm mặc, thánh sơn đắm mình trong ánh chiều hôm. Một ngôi miếu đá đen ngói đỏ ngừ trên đỉnh tam cấp lát bằng đá xanh. Thánh Sơn linh thú đang ở trong miếu, Tô Liễu lại gần, nhìn thấy rất nhiều người đang đứng ở đó.

“Tự hòa, hóa ra ngươi ở đây.” Tô Liễu lên nhấn riêng với Kiều dương tự hòa.

Kiều dương lặng im không đáp.

Thời gian trôi qua tính từng giây từng phút. Dòng người tiến lại mỗi lúc một gần, tiếng binh khí va vào nhau loảng xoảng.

“Bước chân quân địch đã tiến lại gần. Hồi các anh em, hãy cùng ta chiến đấu. Vì nước Tề, vì niềm tự hào vinh quang, tiến lên!!!” Một tiếng hét vang như sấm dậy trên đỉnh núi, tiếp đó là một cơn kỳ lân không lồ đáp mây bay tới.

Kênh hiển thị vụt hiện ra hàng chữ, “Ta đã tới rồi. Các game thủ có kỹ năng hỗ trợ trị thương chú ý, tập trung thêm máu cho linh thú. Những người còn lại chú ý ngăn chặn đối phương. Cố gắng thêm mười lăm phút nữa, chúng ta sẽ giành chiến thắng.”

Tiếp đó là một chuỗi các phản hồi.

“Vì bầu trời xanh bao la—”

“Vì tự do vẫy gọi—”

“Vì sự nghiệp quốc gia—”

“Vì người ta yêu dấu—”

“Vì niềm vinh quang—”

“Xung phong—”

Trong giây lát Tô Liễu thấy máu nóng sôi sục. Nàng hiểu mình đã cảm nhận trọn vẹn tinh hoa của trò chơi *Anh hùng*.

Hàng loạt game thủ lớp lớp xông lên, tiếng binh khí và tiếng gào thét nổi lên từ phía. Con đường nhỏ yên bình thoáng chốc đã thành một dòng sông máu.

Lúc này đây, bỏ qua thao tác điệu nghệ, bỏ qua rượt đuổi tình ái, người chơi hóa thân vào những cơ thể sống xả thân chiến đấu, anh dũng hy sinh, tiếp tục phục sinh, tiếp tục chiến đấu. Dù cho trang phục toi tã, dù cho giáo mác gãy lìa, dù cho chỉ còn một giọt máu cuối cùng.

Phía trên trời cao, những áng mây cũng nhuộm một màu máu đỏ.

Cuộc chiến Tề Triệu kết thúc với phần thắng lợi của quân Tề, khiến Tô Liễu ngập tràn vui sướng. Phòng chat đang im lặng này giờ bỗng có tiếng ào ào, rồi vang lên giọng của Kiều Dương tự hòa: “Tiểu Ngược.....bỗng dưng muốn chết có ở đó không?”

“Có.” Tô Liễu đôi sang chế độ UT và trả lời.

“Phía sau núi chính xác quân chủ lực của nước Triệu, có sao lại báo là không phải, hãy mau mau giải thích.” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như nước chảy, song đã có phần xa xôi.

Như bị dội một gáo nước lạnh, Tô Liễu bình thân trả lời: “Ta chắc chắn đến 80% rằng đó không phải là quân chủ lực. Còn về sau này có hai khả năng: một là nội bộ bọn chúng đã có được thông tin nên kéo nhau tới; hai là do các danh tướng của chúng ta đều ở đây cả, nên bọn chúng chú ý.”

“Chúng cứ đâu?” Kiều Dương lạnh lùng hỏi.

“Chiến ngự lâm lâm từng đấu với chúng, hẳn có thể phán đoán đẳng cấp của đối phương.” Thao tác đánh máy của Tô Liễu mỗi lúc một chậm lại “Bọn chúng ắt đã dùng thần dược, để che giấu đẳng cấp của mình.”

“Tiểu Triệt thấy thế nào?” Kiều Dương tự hòa quay đầu mũi giáo, trở sang phía Tiểu Triệt.

“Vâng, đệ nghe được rồi.” Chiến ngự lâm lâm trầm ngâm giây lát rồi đáp “Có thể do Tiểu Ngược đẳng cấp còn thấp, phán đoán sai lầm. Đám người đó đích thị là quân chủ lực, đẳng cấp đều từ 150 trở lên.”

Tô Liễu xóa phát dòng chữ đang định gửi đi. Sai lầm là sao? Lẽ nào như thế? Nếu đẳng cấp đạt 150+, chiêu thức tiêu diệt đám đông của Yêu tinh áo choàng tuyệt đối không thể sát thương mạnh nhường đó? Tô Liễu định mở ổ cứng, lấy đoạn ghi hình kỷ niệm lần đầu tham gia chiến quốc rồi post lên, để chứng minh mình không hề hoa mắt. Song nàng thấy tức lắm, căm cái tên Tiểu Triệt đã cố ý nói dối nhằm hãm hại nàng!

Tô Liễu thiếu nước xông tới mắng thẳng cánh: “Cậu hẳn tâm hãm hại người bạn gái từ thuở thiếu thời chỉ vì một con đàn bà sao?!” Nhưng nàng cố dằn lòng.

Lại nghe tiếng Kiều dương hỏi: “Bỗng dưng muốn chết kia, dưới núi có 20 người, tại sao lại báo chỉ có bảy, tám tên.”

“Là vì mười mấy tên kia lẫn khuất trong bụi cỏ, từ phía trên núi nhìn không được rõ.” Tô Liễu chán nản giải thích.

“Vây sao?” Kiều dương lấp lửng.

Phòng chat im lặng một hồi, đến lượt Yêu tinh áo choàng the the: “Sau khi sống lại ở điểm phục sinh, ta bị quân địch tấn công, sao người không ứng cứu?”

Tô Liễu chán chảng buồn để ý, bèn trả lời qua quýt: “Không nhìn thấy.”

“Điều toa, ta bị tập kích ngay cạnh điểm phục sinh!” Yêu tinh áo choàng hét lên tức tối.

“Ồ, cho dù có nhìn thấy, ai bảo là ta nhất định phải cứu người? Dựa vào đâu kia chứ?” Nàng cười khẩy, bụng nghĩ đánh máy thì lâu quá bèn chỉ viết đơn giản:

“Gần đó có nhiều người nước Tề cũng cần được ứng cứu.” Chợt nghe tiếng Kiều dương tự hòa: “Mọi người đều là người nước Tề, quốc chiến nổ ra cần phải gác tình riêng vì sự nghiệp chung. Bỗng dưng muốn chết kia, ta không biết em gái ta đã đắc tội gì nhưng trong chiến đấu tất cả phải đoàn kết. Người đã có lỗi thấy chết không cứu.”

Có lỗi thấy chết không cứu! Tô Liễu tức đến phát buồn cười. Nàng xóa luôn lời giải thích ban nãy và thay bằng hai chữ: “Nực cười!”

Vừa gửi đi xong, đám người trong phòng chat đã nhao nhao.

Yêu tinh áo choàng: “Cả nhà xem, cô ta ngoan cố chưa kia! Ta đã sớm nghi ngờ à là nội gián mà, rõ ràng hai mươi mấy người lại báo là bảy, tám gì đó. Ủ, thì cứ cho nhìn nhầm đi, nhưng xuống núi nom rõ rồi cũng chẳng kịp thời hồi báo, lại còn báo đó không phải là quân chủ lực, cố ý câu giờ cho bọn quân Triệu!”

Tiểu Bó: “Nói nhiều làm gì, đuổi à đi thôi!”

Thịnh Thế Hoan Đăng: “Ta không hiểu lắm, giữ ý kiến trung lập.”

Chiến ngự lâm lâm: “Có thể là Tiểu Ngược đã đoán sai.....”

Phiếu tại giang hồ : “Đề Kiều Dương xử lý, đây là người do huynh ấy đưa đến mà.”

Lập tức cả phòng chat im tiếng.

“Tiểu Ngược, người khiến ta thất vọng quá!”

Cùng với tiếng thở dài khe khẽ, bên trò chơi vang lên một tiếng tí dài. Tô Liễu out khỏi UT, chuyển sang giao diện trò chơi. Ở đó hiển thị: “Người chơi Bổng dung muốn chết bị Tề vương trục xuất do phạm tội phản quốc, có đồng ý hay không?”

Tô Liễu giữ chặt con chuột, 30 giây sau—

Hệ thống hiển thị: Toàn dân bỏ phiếu, ngay sau 10 phút, cưỡng chế trục xuất người chơi Bổng dung muốn chết

Trong phút chốc rợp trời tin nhắn.

(Thế giới) (Người chơi) Người là lợn trong địa bàn của ta: Trời ơi, lại có một người đã bị trục xuất, hai lần điểm kinh nghiệm đó nha. Anh em hơi, ai gặp thì nhớ báo!

(Thế giới) (Người chơi) Trời mát một mùa thu: Cái ID này quen ghê, là vương hậu bí mật của Tề vương dạo trước thì phải!

(Thế giới) (Người chơi) Làm một phát mất tâm: Lại là một thiếu phụ bị ruồng rẫy!

(Thế giới) (Người chơi) (Người chơi) Vô pháp vô thiên: Nước Tề lần này đã tổn thất nặng nề, phải chăng do mụ này gây nên?

(Thế giới) (Người chơi) Bao giờ chàng lại tới XX: Có ta đây, lão đang cần một ít đàn bà để luyện “nhân tâm đan”~~~~~

Lại có cả mấy tin nhắn riêng.

(Người chơi) Vũ dạ phi phi: Tiểu Ngược, có chuyện gì thế? Tại sao nàng bị dính tội phản quốc?

(Người chơi) Nhất thủ trụ thiên: Ta bỏ phiếu phản đối, lần này đại ca sai rồi!

(Người chơi) Khuyên tròn cái khum khum.....

Đang dò xem tin nhắn, chợt Tô Liễu sững tay.

(Nói thầm) (Người chơi) Nghe tiếng nước chảy nói thầm: Ôi, là nàng đã cứu em của ta chỗ cạnh điểm phục sinh mà, xảy ra chuyện gì thế?

(Nói thầm) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm nói thầm: Xin lỗi Tiểu Ngược nhé!

Tô Liễu mỉm cười, đóng tất cả các kênh chat có thể.

Thiếu nữ áo xanh đứng thẳng người trên đỉnh thánh sơn. Nàng vươn vai, duỗi chân rồi duyên dáng bước tới trước mặt hiệp sỹ áo đen. Với nụ cười yêu kiều, nàng từ từ cởi dây áo. Uyển chuyển tựa đang thoát y vũ, nàng lột bỏ từ áo khoác ngoài cho tới áo váy trắng, lột từng chiếc từng chiếc, cho đến khi chỉ còn mỗi yếm lót và quần ngắn.

“Ê, Kiều dương tự hóa.” Hai tay chống nạnh, thiếu nữ quắc mắt tựa một nữ vương, “Ta trả lại người tất cả trang bị, còn về đẳng cấp.....hãy chờ thêm vài ngày nữa. Oan gia ngõ hẹp, sẽ còn gặp nhau!”

Nói xong, nàng xoay người, tung tăng bước trên con đường lớn nhón đá cuội.

“Tiểu Ngược, muội không muốn nói gì với ta sao?” Hiệp sỹ áo đen trầm ngâm hỏi.

Thiếu nữ dừng chân, nghiêng đầu mỉm cười rồi nghịch ngợm vẩy vẩy ngón giữa. Nàng kiêu hãnh bước đi, trong ánh trắng bàng bạc. Dưới ánh trắng, bóng dáng nhỏ bé đó nhìn càng thêm nhỏ nhả và thanh thoát.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tô Liễu đi chuyển nhân vật tới thương khó, nàng lấy cho mình bộ trang phục dành cho tân thủ mới hôm nào. Ngắm nhìn chung quanh, rất một đám người nước Tề hiếu kỳ đứng ngó nghiêng.

Đồng hồ chỉ mười rưỡi, Tô Liễu tắt hết các kênh có thể rồi đi tắm.

Theo lý thuyết, “trong vòng bốn tiếng, đối tượng bị trục xuất không được out”. Vì dù người chơi có nhân lệnh, lập trình cũng sẽ tự động điều khiển và di chuyển nhân vật tới một địa điểm bất kỳ rồi để nguyên ở đó đủ bốn tiếng.

Trong khoảng thời gian này, mọi người được phép chém giết “kẻ phản bội” với số điểm gấp đôi bọn quái vật cùng đẳng cấp. Đồng thời, hệ thống sẽ tiết lộ số trang bị nhân vật mang trên mình cũng như các đồ đạc trong thương khó.

Tô Liễu tắm tấp, đắp mặt nạ rồi quay lại ngồi trước máy tính. Nàng ngoái đầu nói với cô bạn cùng phòng: “Diễm Diễm, chị bị người ta ám hại nên phải thức suốt đêm nay, có phiền em lắm không?”

Câu trả lời là tiếng ngáy nhè nhẹ.

==

Tô Liễu lác lác đầu, vịn ngọn đèn bàn xuống mức nhỏ nhất và uống một ngụm trà nhỏ. Đưa mắt nhìn lên màn hình, nàng giật mình kinh ngạc.

Về nguyên tắc, người bị trục xuất sẽ mất điểm kinh nghiệm và mất tới một mức nào đó thì hạ level. Tô Liễu cứ nghĩ, với khoảng thời gian 50 phút, chắc hẳn sẽ xuống tới cấp 100. Nhưng đáng này, nàng vẫn nguyên vẹn cấp 118. Ngắm nhìn chung quanh, nàng bất giác cảm thấy vui sướng.

Tân thủ thôn! Hệ thống đáng yêu đã đưa nàng quay lại nơi chào đời...

Tân thủ thôn yên bình liễu rù, tịnh không bóng người lúc nửa đêm khuya vắng.

Nhân vật Tiểu Ngược qua là đình, thiếu nữ áo vải đứng chống nạnh cười ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, một bóng đen vọt tới hỏi: “Đến rồi à?”

Đêm đen huyền ảo, trăng sáng lung linh, một chàng trai khôi ngô tuấn tú hiện ra trong ánh sáng bạc.

“Qua ba tiếng nữa là ổn.” Chàng nói giọng tỉnh queo.

“Người... bảo vệ ta sao?” Tô Liễu ngập ngừng hỏi.

Chàng trai lặng lặng ngồi xuống bãi cỏ. Gió nhẹ thổi, lá cây lao xao, bóng lá trên mặt đất cũng lay động theo. Trên đầu chàng trai thấp thoáng ẩn hiện hàng chữ “Vô Liêu sát yêu” thân thương.

“Sát sát...” Thiếu nữ áo vải vòng ra trước mặt chàng, cúi người nhìn cho thật kỹ và lạnh lót: “Sao ca ca lại ở đây?”

“Lần trước ta out ở đây mà.” Câu trả lời ngắn gọn.

“Ồ, vậy mà muội cứ tưởng là có chàng bạch mã công tử tới giải cứu nàng công chúa gặp nạn.” Tô Liễu cười ngượng ngùng.

Chàng trai lặng im hồi lâu, tiếp đó bất ngờ tiếp lời: “Nếu thích thì cứ cho là thế!”

Tô Liễu: “.....”

Ánh trăng nhạt dần, trời đã tảng sáng, tiếng gà thấp thoáng làm bừng tỉnh cả thôn trang. Những ngôi nhà tường đá ngói đen ẩn hiện sau rừng cây gai toát lên vẻ đẹp cổ kính.

“Ngọn núi phía nam có một cái hang rất kín đáo, chúng ta tới đó trốn nhé!” Vô Liêu sát yêu đột nhiên ngỏ lời.

“Không cần.” Tô Liễu từ chối.

Thấy chàng trai lác đầu khó hiểu, Tô Liễu mỉm cười giải thích: “Đẳng cấp của muội đều do người nước Tề luyện cho. Mà trong trò chơi thì cần tự mình cố gắng, thế nên...”

“Người định ở đây đợi bị giết xuống cấp 1 à?” Vô Liêu sát yêu tiếp lời.

“Không, cấp 7. Muội không muốn mắc nợ Kiều dương tự hòa.” Tô Liễu thông thả đáp.

“Thế thì mở một nick khác.” Chàng chân thành đưa ra ý kiến.

“Không bao giờ, một cái tên hay như ông này.” Tô Liễu chun mũi cười.

Vô Liêu sát yêu đánh một chuỗi chằm lừng rồi đứng dậy bảo: “Thôi được, ta out đây.”

“Ừ.” Thiếu nữ áo vải gạt đầu, phớt chốc sau e lệ, “Sát Sát này...”

Vô Liêu sát yêu:

“Không có gì” Tô Liễu ngáp ngừng “Ca ca tốt với muội quá, muội xin đem thân này báo đáp.”

Vô Liêu sát yêu:

Vô Liêu sát yêu: Lạy hôn, là trò chơi thôi mà.

Vô Liêu sát yêu: Nghỉ sớm đi.

Nói xong, chàng chiến binh bước đi khoan thai, để lại thiếu nữ đứng chôn chân tại chỗ. Ngắm nhìn bãi cỏ phẳng lặng, nàng mỉm cười e ấp.

Trời đã sáng hẳn, Tô Liễu điều khiển nhân vật tập thể dục nhịp điệu một cách hoàn hảo, chợt xuất hiện một đám người ngựa.

Ồ, đến sớm vậy sao! Nàng neho mắt ngắm nhìn xem là chàng hay là...gã.

Gã đấy, bên ngoài lớp áo đen có một vòng hào quang mờ mờ, vậy mà nom chẳng khác nào con điều nhân từ trên trời rơi xuống.

Tô Liễu cười khinh bỉ.

“Tiểu Ngược,” Kiều Dương tự hóa xoay người xuống ngựa, “Ta đã xem lại băng ghi hình, xin lỗi vì đã đổ oan cho nàng.”

Tô Liễu lặng thinh không đáp, bấy lâu nay nàng luôn tâm đắc câu: có thể chịu thiệt nhưng không thể chịu oan. Nên trước lúc đi tắm, nàng đã post đoạn băng ghi hình lên diễn đàn.

Mạng tốt, máy tốt nên hình ảnh rất nét. Người có đầu óc chỉ cần liếc qua là biết rõ trắng đen phải trái. Kiều Dương tự hóa quả thật đã xem, thậm chí nhanh hơn nàng nghĩ.

“Tiểu Ngược, nàng có chứng cứ, vậy tối qua sao không đưa ra?” Kiều Dương đứng tựa vào thân ngựa, do dự hỏi.

“Vì ta vốn không có lòng phản quốc, nhưng sau đó, quả tình không muốn ở lại thêm nữa.” Nàng thân nhiên trả lời.

Tô Liễu nghĩ, có lẽ mình đã sai ngay từ đầu. Gia nhập hội Long Đằng dưới sự bảo trợ của Kiều Dương, nên nể mặt người này, nàng đã phải tránh mặt bà cô già Yêu tinh, còn hành động dụ dỗ Tiểu Triệt.....Thôi được, ngày rộng tháng dài sẽ tính sau.

Vốn tính ngay thẳng, Tô Liễu chẳng thích thú gì việc ném đá giấu tay. Có lẽ, một ngày nào đó, nàng sẽ đứng ra đấu tay đôi với Khâu Kiều Nhan.

Cần gì phải lén lút, thật đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!!!

Cửa cảm Tiểu Triệt, ok, trai chưa vợ gái chưa chồng không ai cấm. Nhưng lại dám gọi điện tới nhục mạ nàng? Khâu Kiều Nhan, người dựa vào lí gì cơ chứ?

Nhân danh mặt trắng, nhân danh chính nghĩa, ta sẽ trừng trị người, đồ đàn bà xấu xa!

Không thành công cũng thành nhân, dù thịt nát xương tan cũng không sợ.

“Tiểu Ngược,” Kiều Dương tự hóa lên tiếng sau một hồi im lặng, “Yêu Yêu trình bày lí do hãm hại nàng, là vì nếu để nàng ở lại hành hội, sẽ...ảnh hưởng tới ta.”

“Hừ!” Tô Liễu cười chế giễu “Đại thúc đâu phải con nít miệng còn hôi sữa để dễ bị ảnh hưởng đến thế!”

>-

Khâu Kiều Dương bị chọc tức, đột nhiên hét lớn “AAAAAAAAAAAAAAAAA”.

“Đồ con ếch, đã sang xuân đâu mà kêu dữ vậy!” Tô Liễu nhếch môi, add một cái mặt cười nham hiểm.

Kiều dương tự hóa:.....

Kiều dương tự hóa: Không nói chuyện tử tế, lão gia sẽ cho người “bổng đừng muốn chết” thật đó!

Câu nói hung dữ này...

Giọng nói dịu dàng đó...

Tô Liễu đánh đá đáp lời: “Vấn bối xin quy hàng, nếu đại thúc lên UT, nói lại câu này một lần nữa!”

Khâu Kiều Dương bùm miệng, bởi riêng với Tiểu Ngược là Tự hỏa nói năng thoải mái đôi chút. Chứ quả thực xưa nay, trong con mắt các tiểu cô nương, Kiều dương luôn nổi danh quân tử nho nhã.

“Đồ mất dạy!” Chàng tức tối đánh máy, nghĩ thế nào liền giật mình sửa lại là “Đồ ghê gớm!” Vừa gửi xong lại vội vàng xuống giọng: “Thế không định ở lại sao?”

“Đương nhiên.” Tô Liễu trả lời.

“VẬY...Cũng được.” Kiều Dương tự hỏa kiều hãnh bước lại gần thiếu nữ, cười giả lả: “Tiểu Ngược này, ta rất thích tính cách của nàng, cũng thật lòng muốn đối xử tử tế. Sự thể ra nông nổi này, ta thật lòng xin lỗi.”

Tô Liễu im lặng, thoáng chút mỉm lòng. Tự hỏa quả tình rất được, chi tiếc là...éo le thay!

“Sau này, sẽ vẫn là bạn bè chứ?” Gã chìa tay ra.

“Bạn thì bạn, ta sẽ vẫn tính cách giết chết em gái ngươi!” Nàng nghiêng đầu cười tủm tỉm.

Khâu Kiều Dương toát mồ hôi. Gã lắc đầu, ngó ý chán nản, rồi chuyển sang đề tài: “Phải rồi, khi trước ngại giải thích nguyên nhân đưa nàng vào hội, nên ta nói nàng là tình nhân. Nàng...đừng để ý nhé!”

“Được rồi, chuyện này đáng gì đâu, ngươi còn chẳng biết ta là trai hay gái cơ mà!” Thiếu nữ chun mũi cười: “Mà sao phải nhắc ta kia chứ?”

Chàng trai áo đen xoay người sang hướng khác rồi ngượng ngùng, lí nhí hỏi: “Vài hôm nữa ta sẽ nạp phi, Triệu quốc đệ nhất mỹ nữ Doanh Vũ. Nàng sẽ tới dự chứ?”

Trong game *Anh hùng*, quốc gia bại trận sẽ bị trừng phạt bởi các hình thức như giao nộp ngàn vạn tư kim trong ngân khố cộng thêm vài trăm con chiến mã cùng...10 mỹ nữ nổi danh. Ý tưởng này một mặt khiến trò chơi trở nên sát thực, giống với các cuộc chiến tranh trung cổ, mặt khác giúp các nữ game thủ được trải nghiệm kiếp “hồng nhan đa truân”.

Tân phi Doanh Vũ được coi như chiến lợi phẩm của Khâu Kiều Dương. “Nàng” vốn rất nổi danh với bộ ảnh cổ trang lung linh trong các tư thế lọt vào top 3 mỹ nữ.

Tô Liễu đã từng biết đến cái tên này trong một lần ngồi ăn cùng Lập Triệt, hỏi hai người chưa chia tay. Hôm đó, cậu đột nhiên bảo: “Liễu Liễu này, nhìn nghiêng trông đáng ấy rất giống một mỹ nữ trong game!”

“Gớm chết, muốn nhìn người ta thì cứ nói thẳng ra!” Tô Liễu vừa ngậm ống hút vừa nói lấp lửng.

“Hê hê, mình nói thật đấy chứ. Biết đáng ấy ghét game online, mà cô bé ấy cũng chỉ mới học cấp 3, chứ không thì chắc chắn 100% luôn!” Lâm Lập Triệt lẩm bẩm.

Hỏi đó, Tô Liễu chẳng hứng thú với đề tài Doanh Vũ, cũng chẳng thèm nhìn ảnh. Nay nghe Kiều dương tự hỏa nói sẽ cưới cô nàng, đột nhiên thấy cũng hay hay.

Mặc dù thâm tâm muốn biết chính xác ngày cưới, Tô Liễu vẫn chế nhạo Kiều dương: “Đệ nhất mỹ nữ sao, Tự hỏa ơi, cẩn thận kéo lấy nhảm đồng cỏ đó!”

Kiều dương tự hỏa:.....

Kiều dương tự hỏa: Phi phui.

Kiều dương tự hỏa: Nàng đang ghen.

Tô Liễu bật cười ha hả. Không muốn lãng phí thời gian cùng mỹ nam tán chuyện mỹ nữ, lại nom thấy một đám thành viên hội Long Đẳng đang đứng nhòm ngó hai người nói chuyện, Tô Liễu chợt nảy ra ý kiến: “Tự hỏa, đưa ta lại đằng này một chút!”

Nơi Tô Liễu muốn đến là núi Thương Ngộ.

Không còn cách nào khác, vì trong game *Anh hùng*, hễ có con Boss oách một tí xuất hiện là đám game thủ ào tới đập chết luôn. Duy có boss Hạ Pháp Nhĩ đầu người mình rắn là suốt hai năm nay chẳng thả tí tẹo trang bị nào nên thoát nạn.

Tô Liễu muốn nhanh chóng bị quái vật tiêu diệt xuống cấp 7, nên đành nhờ Hạ Pháp Nhĩ giúp đỡ.

“Tiểu Ngược, đã làm rõ trắng đen rồi, nàng hà tất phải như thế?” Khâu Kiều Dương ngồi nhìn thiếu nữ ra sức tự sát khi đối mặt với Boss và cau mày: “Làm con gái không nên cố chấp quá!”

“Thúc thúc làm ơn đừng gọi sự vụ khổng trắng trợn là hiểu lầm” Thiếu nữ thoáng cười, tấm thân mảnh dẻ khéo léo chuyển động quanh Boss. “Còn nữa, ở đây không có gì là cố chấp cả. Ta cũng chẳng muốn dây dưa kéo sau này lại không đành lòng ra tay, khi người chẳng may làm nhờ việc lớn của ta.”

“.....” Khâu Kiều Dương chán nản lắc đầu: “Thôi thì tùy nàng vậy.”

Vàng dương ứng hồng, thả xuống mặt đất từng chùm nắng mai. Cảnh vật bỗng trở nên vô cùng tươi đẹp: núi xanh hơn, nước trong hơn, hoa thắm hơn và người cũng... xinh hơn.

Khâu Kiều Dương vẫn mê mải ngắm nhìn thiếu nữ trên màn hình biểu diễn màn chết đi – sống lại.

Khuôn mặt thanh tú, ánh mắt lung linh, môi hồng chum chim, nàng đứng đó với nụ cười kiều hãnh.

Vốn chưa bao giờ để ý tới ngoại hình của các nhân vật trong trò chơi, Khâu Kiều Dương lần này đã thực sự rung động trước khí phách anh hùng hào sảng của thiếu nữ áo vải. Chẳng chợt nghĩ tới câu thơ: Sống tươi tựa đoá hà hoa

Thác nhẹ như thể thân là lá thu.

Cứ thế, Kiều Dương ngồi trước máy tính, xem mãi không chán màn trình diễn bị thương mà hùng tráng.

Trái ngược với sự xúc động của Kiều Dương, Tô Liễu hoàn toàn vô cảm. Về cơ bản, nàng coi việc tỉ thí với Boss là một cuộc chơi đơn thuần. Vì bất luận “kẻ bị trục xuất” chết ở đâu, khi nào, hệ thống cũng tự động bắt “phải sống”. Vô hình chung, nàng có thể đi từ kiếp này sang kiếp khác, thoải mái tập trung rèn luyện thao tác, mặc kệ cho mức đẳng cấp mỗi lúc một thấp.

Thời gian thấm thoát trôi, đột nhiên trên màn hình hiển thị thông tin: Người chơi Bổng dung muốn chết thời gian bị trục xuất đã hết.

Cùng lúc, nhân vật trong trò chơi bị ngã nhào mà không sao dậy được.

“A, cấp 42! Minh gọi quá cơ!” Sau khi hồi sinh, thiếu nữ áo vải chạy ngay lại, tươi cười nói với chàng trai áo đen: “Thao tác siêu quá, thành ra muốn hạ xuống cấp 7 cũng khó!”

Kiều dương nghe mà ù cả tai: “Nàng thật là cô nàng lắm chiêu!”

“Ừa ừa,” Thiếu nữ nhún vai và nói với vẻ nghiêm túc: “Là mỹ nhân lắm chiêu chứ, lúc này Boss không nỡ ra tay với người đẹp đấy mà!”

Trước màn hình, Khâu Kiều Dương cười phì.

Còn Tô Liễu thì che miệng ngáp. Nàng đang định say goodbye với Kiều Dương, chợt liếc thấy một dấu hỏi màu đỏ to tướng hiện ra trên đầu Hạ Pháp Nhĩ – con Boss khổng lồ.

Nàng tò mò tiến lại gần, tiện tay nhấp chuột, lập tức hiện lên một hộp thoại dài ngoằng.

Hạ Pháp Nhĩ: Từ thừa đất trời hỗn mang, khắp nơi gặp nạn hồng thủy, Nữ Oa nương nương thương dân cùng khổ. Sau khi tìm được bảy vùng bảo địa, bà hóa phép tạo ra kiến quốc lệnh, ban xuống nhân gian, tìm người anh hùng vì dân kiến quốc, thế giới yên vui.

Kiến quốc lệnh bao gồm bảy nước: Tần, Tề, Sở, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy.

Năm 475 sau công nguyên, XXX đắc hữu Sở lệnh, kiến quốc vì Sở.

Năm...sau công nguyên, ...kiến quốc vì Tề.

Từ đó tới nay, đã có bốn quốc gia là Tề, Sở, Triệu, Ngụy..

Nhiều năm trôi qua, ba kiến quốc lệnh kia vẫn lưu lạc giang hồ.

Người chơi Bổng dung muốn chết là dừng sĩ đầu tiên hiện ngang chiến đấu với bản thân, nghị lực phi thường, ý chí bất khuất...

Người chơi Bổng dung muốn chết có muốn nhận nhiệm vụ đi tìm Tần lệnh?

Tô Liễu đọc chăm chú rồi chọn “Chấp nhận”, phút chốc nàng thấy tinh táo lạ thường.

Kiến quốc lệnh là gì? Là thứ mà giang hồ đồn đại bấy lâu song suốt ba năm nay chưa game thủ nào có được? Là thứ mà vì nó ba năm nay bọn họ chửi bới công ty trò chơi mà vẫn chẳng thấy tăm tích?

Nếu tìm được kiến quốc lệnh, hắc cục diện tứ phân chia sẽ phải thay đổi. Bởi người chơi may mắn sẽ tân lập quốc gia, mưu đồ bá vương, tiếp trang lộc đỉnh.

Toàn thân Tô Liễu nóng bừng. Cảm giác trở thành nữ vương xâm chiếm cơ thể nàng. Trời ơi, có lẽ nào...

“Này, có lẽ nào Boss thật sự rung động?” Kiều dương tự hóa đột nhiên nắm tay thiếu nữ hỏi. Tô Liễu giật mình, nháp liền mấy phát, chọt mấy đạo sấm sét đánh nằng ngã quay lơ.

“Vây là chiêu mỹ nhân kế không thành rồi!” Kiều dương chế giễu.

“Đúng vậy, ” Tô Liễu thần nhiên, “Vì Boss thích dạng ái nữ ái nam. . .như người kia!”

Kiều Dương tự hóa:...

Kiều Dương tự hóa: botay.com

Sáng thứ tư đẹp trời, Tô Liễu đang ngồi trước máy tính thì nhận được tin nhắn di động.

“Liều Liều, tiện đường công tác mấy hôm nữa anh ghé thăm nhà, em có cần gửi gì không? Thịnh Hoan.”

“Không ạ, em cảm ơn anh, O(^-^O” Tô Liễu bấm xong câu trả lời, còn add thêm một cái mặt cười.

“Được rồi, chào em.”

“Tạm biệt.”

Gửi xong tin nhắn, Tô Liễu bắt giấc thờ dài. Nằm lăn ra giường, nàng cuộn mình trong chăn. Đáng thương thay! Kể từ ngày câu chuyện của Tô Liễu và Tiểu Triệt bại lộ, Thịnh Hoan đâm ra quan tâm tới nàng kinh khủng. Trước đám bữa nửa tháng mới gửi một tin nhắn thăm hỏi, nay cứ hai ngày một lần, còn nhiều hơn cả tin nhắn quảng cáo. Tô Liễu vốn không thích bấm tin nhắn mất thời gian, nhưng vì Thịnh Hoan ca ca tôn kính, nàng đành quay lại cái thói “ngón tay vàng”.

Đoán chắc Tô Liễu đang có mối tơ duyên mới, Ngô Diễm liếc nhìn và dò hỏi: “Còn hăm hở hơn cả hồi yêu chàng Tiểu Triệt, nói mau, chị có ai rồi phải không?”

Tô Liễu nghe choáng luôn. Trời ạ, yêu Sở Thịnh Hoan có mà ngang với tự sát.

Không phải vì anh không tốt, nhưng nàng sợ anh lắm. Tô Liễu đau khổ, lồm cồm bò dậy, bật trò chơi để thư giãn đôi chút.

Từ hôm bị Boss già xuống cấp 42, nàng không online thêm lần nào nữa. Tất nhiên, mặc dù được hệ thống giao nhiệm vụ đi tìm kiếm quốc lệnh, nhưng con đường gian nan, mình nàng sao có thể hoàn thành được. Nói cách khác, nàng chưa sẵn sàng đón nhận cái vận may từ trên trời rơi xuống này.

Vừa đăng nhập trò chơi, Tô Liễu đã hoa mắt trước đám tin nhắn trong hộp thư.

Vũ dạ phi phi: Hôm nay quốc vương thành thân, muội có tới dự không? Ta sẽ ra cổng đón muội.

Chiến ngự lâm lâm: Tiểu Ngược, ta muôn lần xin lỗi nàng.

Chiến ngự lâm lâm: Tiểu Ngược, tốt nhất đừng có online trong khoảng 18 đến 20 giờ tối ngày 13 tháng 10.

Kiều dương tự hóa: Muốn chết ới Muốn chết, bản nhân sẽ nạp phi vào hồi 18 đến 20 giờ tối ngày 13 tháng 10, nàng đến xem có muốn chết không nhé!

Đám đàn ông hèn hạ: Bổng đừng muốn chết, đám đàn ông hèn hạ, mẹ kiếp, nhớ đến phá tan đám cưới đề tiện này!

.....

Tô Liễu xem tiếp các lời nhắn khác, chọt tức nổ đom đóm mắt.

Yêu tình áo choàng: Ta hăm hại người thì sao, người có chứng cứ cũng vẫn bị đuổi khỏi hành hội. Con hồ li tình mặt dày, đừng tưởng ta không biết người đã phản bội ca ca, đang đưa Tiểu Triệt.

Yêu tình áo choàng: Ta ghét người, lần đầu nhìn đã thấy ghét, quân lén lút còn ra vẻ bí hiểm.

*****! Mình chưa thêm chữ mà nó đã gài đi già mồm. Tô Liễu dùng hồi thành phù, đích đến là hoàng cung nước Tề.

Bình thường ở đây có NPC bảo vệ, nhưng hôm nay là ngày vui của quốc vương, lại thêm đám công phẩm gồm 9 mỹ nữ và hàng trăm chiến mã. Thế nên, cổng lớn mở rộng, chào đón mọi người.

Lúc Tô Liễu tới nơi, trời vẫn còn sáng, hôn lễ cũng chưa cử hành.

Kiều Dương tự hóa bận tới Hồng nương quán lấy giấy đăng ký kết hôn, không có thời gian đón tiếp nàng. Song có vô số người trước đã gặp mặt đôi lần kéo tới hỏi han, hình như họ cũng biết nàng hàm oan, nên lời lẽ vô cùng khách khí.

Yến tiệc được bày biện trong ngự hoa viên với hàng trăm bàn ăn đầy ắp sơn hào hải vị, rượu ngọc chén ngà. Lại có cả mấy người chơi trong trang phục

cung nữ tấp nập bụng bê. Tô Liễu một mình ung dung tham quan khắp chốn, sức nhớ tới lời dặn của Vũ dạ phi phi, nàng gửi tin nhắn: “Phi Phi, muội tới rồi, đang ở trong ngự hoa viên.”

“Tiểu Ngươi uiiiiii” Đêm mưa gửi tới một đám mặt mếu: “Ta bị đại ca bắt ra ngoài canh gác.”

Tô Liễu:.....

Lát sau, Vũ dạ phi phi lại hỏi: Thế muội làm thế nào mà vào được? Không có thủ dụ của các vị đại thần, các game thủ bình thường không vào cung được đâu!”

Tô Liễu sững người, hiểu ra nguồn cơn, nàng bình tĩnh giải thích: “Trước lúc muội chính thức hạ đường, quân vương đã đích thân trao tặng hồi thành phù hoàng cung.....

Vũ dạ phi phi: ==

Hồi thành phù hoàng cung là thứ vô giá chỉ dành riêng cho đại nội. Cứ mỗi tuần hệ thống lại tự động cấp cho bảy tấm. Sở hữu một tấm hồi thành phù sẽ được phép bay thẳng về hoàng cung nước Tề (một lần), cho dù đang ở bất cứ nơi đâu.

Tô Liễu hiện đang có một tấm, chính là tấm vé Kiều Dương tặng nàng hôm ở chỗ Boss Hạ Pháp Nhĩ.

Có lẽ vì quá bận, Vũ dạ phi phi trở nên lạng lạng sau chuỗi dấu hỏi. Tô Liễu cũng chẳng tự ái, nàng chạy ra Trần Bảo Các mua bình nước hồi sinh bằng toàn bộ số điểm kĩ năng hiện có. Suy nghĩ một hồi, nàng chuyển điểm sang sức mạnh và thể lực dành cho chiến binh.

Tiếp đó, nàng chọn một bộ váy lụa trắng tinh, chuẩn bị cho cú xuất hiện ngoạn mục.

Đã trót mang tiếng Hồ li tình, nàng phải khoe cái đuôi cáo của mình chút chứ, kéo lại đặc tội với ông bà ông vải.

Hồi chuông đại nội điểm đúng 6 tiếng, một đóa cúc khổng lồ tung cánh vàng sáng lóa bầu trời phía Tây Thành. Tiếp đó là màn trình diễn pháo hoa xanh đỏ tím vàng rực rỡ, làm bừng tỉnh cả bầu trời đêm.

“Cô dâu chú rể đã tới, mau ra phía trước nhận quà.” Ai đó ở sân sau chọt lên tiếng.

Ú la la, đám cung nữ liền chạy mất tăm tích.

Quà được phát ở điện Chính Đức. Cô dâu, chú rể, phù dâu, phù rể tung ra vô số kim bảo và thiết bị cho đám người chơi thỏa sức nhặt.

Dù đã mặc một bộ váy trắng hết sức ấn tượng, Tô Liễu vẫn nhanh chóng bị chìm ngấm trong biển người. Thậm chí một cọng tóc cũng chẳng thấy đâu.

Chán ngán như con gián, nàng out khỏi trò chơi rồi lên diễn đàn ngắm mỹ nữ. Tại top dẫn đầu, nàng dễ dàng tìm thấy cái tên Doanh Vũ – mỹ nữ hội Long Đăng. Chợt Tô Liễu ngỡ ngàng, bàng hoàng... Nàng đưa tay dụi mắt và chớp liên mấy cái. Vẫn không tin. Trời ạ, rõ ràng là bức ảnh cosplay Lulu Sở Ngọc, Boss Sơn Âm của trò Ngụy Tấn phong lưu mà nàng chụp hồi cấp 3 đây mà. Sao nó lại xuất hiện ở đây?

Sau một hồi kinh ngạc, Tô Liễu bình tĩnh chuyển sang giao diện trò chơi và gửi mật tin cho Doanh Vũ: “Tấm ảnh trên diễn đàn, từ đâu mà có?”

Rất lâu sau Doanh Vũ mới hồi âm: “Ai hỏi đó?”

“Đàn hoàng đã tô tô.” (Lòng đỏ trứng thơm ngon) Tô Liễu xưng tên gọi trong Ngụy Tấn phong lưu.

“Vợ ơi, thế là chồng đã tìm được vợ rồi!!!!” Doanh Vũ nhanh chóng gửi tin đáp lại, “Là chồng đây, Đế Thích Thiên đây!!!!”

Chúa ơi! Tô Liễu đập bực cả đầu xuống bàn phím. Trong lúc nàng còn đang hoa cả mắt, Doanh Vũ đã tới tấp gửi tin nhắn.

“Tô Tô, vợ còn ở đó không?”

“Chồng nhớ vợ quá, các anh chị em cũng rất nhớ.”

“Đại ca bảo chỉ cần vợ còn chơi game thì nhất định sẽ chú ý tới mấy tấm ảnh đó, ha ha...”

“Tô Tô, sao vợ rời game không một lời giả biệt thế?”

“Chồng tìm vợ suốt ba năm nay...”

.....

Một chuỗi các mess, tin nhắn mà...tình dài.

Tuyệt vời, họ vẫn chưa quên nàng!

Tuyệt vời, họ vẫn được gặp nhau!

Tô Liễu ngắm nhìn chuỗi tin nhắn mãi không thôi, thấy cay cay nơi sống mũi mà trong lòng dào dạt vui.

Biết nói thế nào nhỉ, những năm tháng đó quả thật vất vả mà ý nghĩa.

Nàng tình cờ rơi vào trò “Ngụy Tần phong lưu”, bị giết và mắc lừa liên tục. Cho tới khi gặp được đại ca, Tiểu Đế và các chị em Minh Yên. Sau đó, cả hội cùng nhau đập địa đồ, đánh BOSS, dần dần thành lập gia tộc, phát triển vững mạnh.

Kỷ niệm từ đầu ủa về, Tô Liễu nhẹ nhàng trả lời. “Tớ đây. Ba năm trước mãi chơi quá nên trượt đại học, bố tớ tức đến nỗi phải nhập viện, mẹ thì đập nát máy tính luôn!”

Mười ngón tay gõ trên bàn phím chậm dần, chậm dần. Tô Liễu ngập ngừng viết: “Sau đó, tớ luyện thi thêm một năm và không chơi game nữa. Gần đây có chút việc nên phải vào Anh hùng...”

“Ồ, thực ra sau lúc cậu rời khỏi, tớ cũng không chơi mấy.” Tiếp đó là “Tô Tô này, năm đó tớ cũng trượt đại học. Bố tớ rất bi ối, lấy cớ đó đòi bỏ hai mẹ con. Thực ra, lão đã có thằng con riêng với mẹ vợ bé lâu rồi. Mẹ chửi tớ suốt ngày, hơi một tí là đòi tự tử.”

“Trời—” Tô Liễu bất ngờ, chẳng biết nói gì hơn.

Trong ký ức của Tô Liễu, Đế Thích Thiên là một cậu chàng tuấn tú, tóc nhuộm line bạc và xanh da trời, ánh mắt mơ màng khiến bao girl si mê. Lại còn thói ăn mặc thời thượng và tiêu tiền như rác nữa chứ, đích thực là một công tử con nhà.

Hai người trạc tuổi lại quen biết từ lâu, nên đùa đòi gọi nhau là chồng-vợ. Nhưng sau lần gặp mặt, Tô Liễu thấy kỳ kỳ nên không gọi vậy nữa.

“Nhưng không sao.” Doanh Vũ type rất nhanh “Sau khi lão bỏ mẹ tớ ít lâu, mẹ vợ bé và thằng con hoang cũng đi đòi vì tai nạn giao thông. Chẳng đê đãi gì được nữa, lão quay về vô vập tớ. Mẹ, tớ chẳng thèm!”

Tô Liễu dờ khóc dờ cười, đành bảo với Doanh Vũ: “Ấu cũng là ác giả ác báo!”

“Đúng thế.” Doanh Vũ gật gù.

“Vợ chồng” tay bắt mặt mừng, mãi buôn dưa lê, vô tình bị đám đông chú ý.

Đầu tiên là Tô Liễu, mặc cho đám người tranh phần thưởng đã tàn đi hết, nàng vẫn đứng ý ra đó, với một bộ váy trắng toát.

“Này, bỗng dưng muốn chết kia, sao người dám mặc đồ trắng đến để úm đám cưới của đại ca?”

Tô Liễu liếc thấy, song chẳng buồn đáp, chỉ quay sang nói với Doanh Vũ: “Tiểu đệ không giận nếu tí phá hỏng đám cưới chứ?”

“Cấm gọi tiểu đệ.” Doanh Vũ add một cái mặt cẩu. “Cậu đừng trêu tớ nữa đi, ai mà thèm bái đường với một gã đàn ông cơ chứ?”

“Không muốn lấy đàn ông, vậy sao còn giả gái?” Tô Liễu cười hi hi.

“Tại tớ muốn tìm cậu chứ sao.” Doanh Vũ cầm câu đáp.

Tô Liễu im lặng. Nàng chuyển sang kênh chat hiện thời.

(Hiện thời) (Người chơi) Bỗng dưng muốn chết: Cô dâu mặc đồ trắng thì sao.

(Hiện thời) (Người chơi) Yêu tình áo choàng: Đồ thần kinh, có ai thèm cưới người cơ chứ!

(Hiện thời) (Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Yêu yêu đừng vô cớ chửi người khác như thế!

(Hiện thời) (Người chơi) Kiều dương tự hỏa: Yêu yêu, giữ mồm giữ miệng.

(Hiện thời) (Người chơi) Kiều dương tự hỏa: Tiểu Ngược, đã lâu không gặp, ta phải ra phía sau bãi đường, lát nữa nói chuyện tiếp!

(Hiện thời) (Người chơi) Bỗng dưng muốn chết: Từ hòa, đừng, đừng... cưới Doanh Vũ!

Sau khi gửi tin nhắn, Tô Liễu căng mắt nhìn màn hình.

Kênh chat riêng chợt hiện ra hai tin.

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏa: ??

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏa: Tiểu Ngược, muội bị ăn cắp nick à?

Chưa kịp trả lời, Tô Liễu đã nom thấy Yêu tinh áo choàng vung pháp trượng bắn một loạn băng tiễn về phía nàng.

Thật đúng lúc! Tô Liễu cười nhẹ, điều chỉnh Tiểu Ngược lao vút khỏi tầm tên bắn, tiếp đó dùng chức năng gia tốc xung kích của chiến binh, trong nháy mắt đã di chuyển tới sát Yêu tinh. Nàng tung định thân được rồi vung lưới đao sáng lóa ánh trắng, bổ thẳng vào người Yêu tinh áo choàng.

Yêu tinh áo choàng vốn có đẳng cấp cao vượt trội, bình thường tấn công ả chẳng khác nào...Bổng dung muốn chết. Nhưng hôm nay công chúa Yêu tinh khoác bộ hoa phục (xếp hạng 2 trong trò chơi) để đi dự đám cưới. Bộ này chỉ đẹp thôi, chẳng có công năng gì hết. Dầu vậy, cũng chẳng có người chơi nào ra tay giúp ả. Chưa kể Chiến ngự lâm lâm và Kiều dương tự hóa còn lên kênh chat hiện thời lệnh cho ả dừng tay. Tóm lại, mọi người đều mặc kệ Yêu tinh áo choàng.

Nền đỏ vẫn cháy sáng, lách ta lách tách.

Trong cung điện tráng lệ, chủ rể chán nản đứng một bên, cô dâu cũng tự động vén khăn trùm đầu lên tò mò nhìn, đám quan binh khách khứa thì khoái trá quan sát trận quyết đấu giữa hai nữ game thủ. Áo đỏ như bướm, xinh đẹp yêu kiều, áo trắng như mai, duyên dáng thanh khiết.

Tô Liễu chỉ gắng gượng được 40 giây, cột máu của nàng đã gần cạn hết, trong khi Yêu tinh vẫn còn non nửa. Thấy vẫn còn chút thời gian, trong khi băng tiễn vẫn đang lấp lánh phóng tới, Tô Liễu xoay người, di chuyển thật nhanh quanh cung điện.

Cùng lúc đó, trên màn hình máy tính của Chiến ngự lâm lâm, Kiều dương tự hóa và Thịnh thế hoan đang hiện lên hàng chữ: Người chơi Bổng dung muốn chết đang dùng chiêu “nhiều loạn”.

Cả ba ngơ ngác và đồng loạt sững sờ. Bởi “nhiều loạn” là gì?

Là một thứ độc được hết sức quái ác, khiến người trúng độc buộc phải dùng chiêu thức trên cùng trong phần kỹ năng đối với mục tiêu ở góc phải (bắt luận ta hay địch).

Ví như hiện thời, Chiến ngự lâm lâm và Kiều dương tự hóa đang chăm chú quan sát cột máu của Yêu tinh nên đã phóng tới chỗ ả hai quả cầu lửa cực mạnh. Còn Thịnh Thế hoan đang vì đang quan sát Tiểu Ngược nên đã vô tình sử dụng Đệ nhất cực phẩm chi phủ – Hình thiên phủ. ...sẽ nàng ra làm đôi.

Tất cả sự việc xảy ra trong tích tắc và trong khi mọi người còn đang ngơ ngác thì Bổng dung muốn chết đã nằm im trong vũng máu, còn Yêu tinh áo choàng thì thờ phào với một giọt máu duy nhất còn lại.

Vậy là kế hoạch tiêu tan. Vì sao thế nhỉ? Tô Liễu đau khổ nhìn màn hình

Nàng đã phải tích điểm, mua độc được, tìm độc chiêu cho lần hành thích này. Thế mà...

Vì sao Thịnh Hoan ca ca lúc nào cũng lừ lừ như ông tử vào đèn lại đột nhiên, vô duyên vô cớ nổi hứng với Tiểu Ngược cơ chứ?

Tô Liễu ngửa mặt thở dài, chuẩn bị cuốn gói hồi thành phục sinh, đặt dấu chấm hết cho một lần thất bại. Bổng một vàng lửa đỏ rực ào tới.

“Con tiện tỳ kia, sao ngươi dám ra tay với Tô Tô?” Trong lúc mọi người vẫn chưa hết bàng hoàng, cô dâu xinh đẹp đã lao đến với thanh chủy thủ tẩm độc trong tay. Nàng đâm một phát chết tươi Yêu tinh áo choàng – cô em chồng tương lai, khiến đám người xem sợ xanh mặt. Chưa kể, “nàng” còn cất giọng ồm ồm:

“Thằng ngốc Kiều dương tự hóa kia, bố mày là PD đấy con ạ. Tiểu Ngược không muốn mày bị mất mặt, nên mới ngăn mày đừng cưới. Mày đúng là đồ đầu to não bằng quả nho, để cho con em gái thân kinh giờ trò điên rồ.....”

Ầm ầm ầm...

Tô Liễu choáng luôn.

Thời gian hồi sinh đã hết, nàng chỉ còn cách quay lại điểm phục sinh ở thành chủ. Nàng vội gửi Doanh Vũ dòng tin.

“Bổng dung...nhận ra...mình thật thánh thiện!”

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tô Liễu bật dậy tại điểm phục sinh. Nàng vờn vai hít thở, lấy lại tinh thần rồi lại bộ trầm tư ngẫm nghĩ. Đang hứng chí định ngâm hai câu thơ “Nàng

chén mờ trắng sáng. Bóng mình nửa thành ba” thì nhìn thấy một đám lửa đỏ nhảy nhót sau lưng mình.

Nàng lấy tay vỗ trán rồi lui lại mấy bước, làm bộ không nhận ra mỹ nữ đang gào thét “Ta là PD đây!”

“Tô Tô—” Doanh Vũ lanh lẹ lao tới, túm chặt lấy dây váy của nàng, “Cậu đừng đi!”

“Bây giờ mà không đi thì sẽ muộn mất!” Tô Liễu lạnh lùng gạt Doanh Vũ ra, “Giả gái thì không có tội, lừa gạt ông chú trâu già thích cô non kia cũng không sao. Nhưng bức cái cậu lại vạch áo cho người xem lưng ngay giữa lễ nạp phi. Cậu chơi chán rồi, muốn vứt nick phải không?”

“Minh muốn giúp cậu báo thù mà.” “Mỹ nữ” Doanh Vũ chớp chớp mắt, đáp lời về...ngây thơ...vô số tội.

“Nhưng cậu có thể âm thầm giết chết cái bà cô già kia, rồi giả vờ là bị mình làm ‘nhiều loạn’ có hơn không?” Tô Liễu bức bối.

“Thôi được rồi, đang lúc nước sôi lửa bỏng, ai mà nghĩ ra cho được!” Nói rồi Doanh Vũ hét tướng: “Tóm lại là chúng mình dứt cước rồi. Ban nãy, trước lúc chết, tớ còn thấy đám đông vô cùng căm phẫn, đòi giã cho cậu một trận đó!”

Tô Liễu đau khổ: “Loài người thật vô tình, tớ hiền lành là thế mà còn đòi truy sát?”

“Trái đất nguy hiểm lắm, tiểu phu nhân cùng ta về hòa bình thôi!” Doanh Vũ cười cười gợi ý.

“Này tiểu đệ, cảm gọi ta là tiểu phu nhân nghe chưa!” Tô Liễu giả như không trông thấy ám hiệu đôi máy phục vụ rồi chơi lại từ đầu.

“Cũng được, nhưng cậu cũng không được gọi tớ là tiểu đệ!” Doanh Vũ nhấn nhá yêu cầu.

“Ok.” Vừa gõ xong hai chữ, Tô Liễu quay ra đã thấy quanh điểm phục sinh ló nhỏ người. “Chết rồi, đám đồ tể đã tới. Tiểu Thích, gặp nhau tại thôn Tân thủ nhé!” Tô Liễu vội vàng nói và dùng hồi thành phù về thẳng thôn Tân thủ. Một luồng sáng trắng vút đi, để lại mỹ nhân áo đỏ một mình đứng soi gương mặt hồ cùng hàng liễu rủ.

Doanh Vũ chậm một nhịp, liền bị đám đông a lô xô xông tới giày xéo.

Tới lúc “nàng” gặp được Tô Liễu thì xiêm y tân nương đã tề tễ và trên đầu tua tua rom rác. Điều bộ tả to, song Doanh Vũ vẫn vừa cời quần áo vừa lớn tiếng chửi: “Mẹ cha lũ điên, có tí tẹo vấn đề mà dám hành lão gia ra nông nổi này.”

“Tô Tô, đi thôi, chỗ này không thể dung thân được.”

“Đại ca và Minh Yêm tí tí đã thành lập gia tộc bên Bạch Hồ, gồm toàn đám người quen khi trước.” Doanh Vũ đã thay xong một bộ áo da dành cho cung thủ đen xì xì.

“Tớ không đi đâu.” Tô Liễu lắc đầu “Vi bị giết mà phải gameover thì nhục lắm!”

“Nhưng ở lại để làm gì kia chứ? Bọn mình cùng lúc đắc tội với một đám cao thủ, mà cậu thì không có tiền cũng chẳng có quyền, sớm muộn cũng sẽ bị quây như lúc nãy. Ở lại, muốn luyện cấp cũng chẳng được ấy chứ!” Doanh Vũ bình thản phân tích.

“Việc đâu còn có đó. Bị giết cũng đâu mất điểm kinh nghiệm. Đợi lúc chúng chém giết mỏi tay, tớ sẽ lại từ từ luyện cấp.” Tô Liễu vẫn kiên quyết, lại còn điều khiển bạch y thiếu nữ thể hiện cử chỉ tin tưởng tuyệt đối.

Thấy thế, Doanh Vũ ngậm ngùi tuyên bố: “Tô Tô, cậu không đi thì tớ cũng không đi. Chúng mình chết cùng chết!”

“Chưa chắc!” Bạch y thiếu nữ duyên dáng xoay người và vẫy ngón tay búp măng: “Sẽ có một ngày, tớ thành lập quốc gia của riêng mình rồi ra lệnh truy nã bà cô già Yêu tinh trên toàn thế giới, cho cô ả hết dám bước chân khỏi cửa!”

Gió thổi hiu hiu, rặng liễu dật diu, váy lượn cánh sóng, tóc hững hờ bay.

Trắng sáng lung linh, hương sen tỏa ngát, mắt trong như ngọc, môi thắm hơn son.

Doanh Vũ say sưa ngắm nhìn Tô Liễu, bất giác thấy khí phách dâng trào: “Phải lắm, Tiểu Ngược, chúng ta đi tìm kiến quốc lệnh thôi!” Cậu nắm chặt tay, hào hứng nói: “Chỉ cần tìm được kiến quốc lệnh huyền thoại, tớ sẽ gọi ngay các anh chị em tới, chúng mình có đất dụng võ, sớm muộn gì cũng xưng bá hùng anh.”

Kiến quốc lệnh? Tô Liễu nhoen miệng cười tựa Mona Lisa. Nàng đang định kể lại sự việc mình nhận được nhiệm vụ chủ tuyển đi tìm kiến Tàn quốc lệnh bỗng trời quang mây tạnh nổi cơn sấm sét. Thoáng cái, Tô Liễu và Doanh Vũ đã bị quật ngã.

Con gió thổi qua và ba bóng người đen xì lù lù đứng dưới ánh trăng.

“Tiểu Ngược, sao nàng toàn quên đôi kênh chat thế?” Kiều Dương tự hỏa khê than thở, khi trông thấy bạch y thiếu nữ bị quật ngã.

Chàng chưa dứt lời đã thấy Yêu tinh xúng xính xiêm y cầu vòng bức bối nhảy ra, mắt nhìn chùng chùng vào xác thiếu nữ: “Người bảo ai là bà cô già, hả???”

Tô Liễu mặc kệ cô ả, quay sang nói với Doanh Vũ: “Tiểu Thích, đi thôi, quay về điểm phục sinh.”

“Đi đâu cũng vô ích thôi!” Yêu tinh áo choàng nổi đóa “Dám dọa truy giết ta ư, hừm, để ta cho các ngươi biết thế nào là hết dám ra khỏi cửa!”

(Thế giới) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Giết người có thưởng!!! Kể từ hôm nay, nếu ai giết được Bồng dung muốn chết, post lên diễn đàn, để lại ID, bản cô nương sẽ thưởng điểm SD, mệnh giá phụ thuộc vào trình độ ra tay.

(Thế giới) (Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Giết người có thưởng!!! Kể từ hôm nay, nếu ai giết được Bồng dung muốn chết, post lên diễn đàn, để lại ID, bản cô nương sẽ thưởng điểm SD, mệnh giá phụ thuộc vào trình độ ra tay.

...

Tô Liễu chẳng thèm để ý trước thái độ điên cuồng của Yêu tinh.

“Tô Tô, cậu thù hận gì với con mụ điên này thế?” Doanh Vũ gửi tin nhắn bí mật.

Tô Liễu thể hiện thái độ bất cần với câu trả lời “Quên rồi...” Rồi nàng than “Cậu biết đấy, trong cái thế giới ảo bao la này, thiếu gì những câu chuyện hi nộ ái ô!”

Doanh Vũ:...

Doanh Vũ: Tô Tô “triết” quá ả.

Doanh Vũ: Phải rồi, cậu bớt lại tớ rồi xóa hết danh sách Bạn bè đi nhé. Kéo chúng ta chạy đến đâu cũng bị bắt dính luôn đó.

“Cũng được” Tô Liễu nói với giọng lưu luyến “Tớ thấy tiêng tiếc, nhưng thôi, kéo liên lụy cả tới cậu.”

Vừa nói, nàng vừa delete từng cái tên.

Đến lượt Vô liêu sát yêu, nàng ngập ngừng chốc lát rồi quyết để lại.

Thời gian hồi sinh kéo dài 3 phút. Nếu không uống thuốc hồi sinh tại chỗ, người chơi sẽ bị đưa tới điểm phục sinh gần nhất. Tại đây, họ sẽ sống lại trong thể trạng yếu ớt, với lượng máu chỉ bằng 1/10 so với lúc bình thường.

Đương nhiên, công ty trò chơi cũng đã lường tới khả năng kẻ thù ác ra tay ngay gần điểm phục sinh và đứng nguyên đó ém xác. Như thế, người chơi đẳng cấp thấp khó có thể trụ lại được. Tuy vậy, còn có một phương thức hồi sinh an toàn khác nằm trong cột kỹ năng, có hạn chế thời gian và phải mất tiền.

Đó là mỗi ngày một lần, dù ở bất cứ đâu, người chơi cũng có thể quay về quốc thành dưới lòng đất. Ở đây người chơi được cung thủ bảo vệ trong suốt thời gian hồi sinh, không sợ bị ém xác. Nhưng lại cần có người hộ tống về thành chủ, mất chừng nửa tiếng, sau đó mới có thể hoạt động bình thường. Vì thế, phương thức này rất ít người chọn, thậm chí còn chẳng hiển thị rõ trong cột kỹ năng.

Tô Liễu và Doanh Vũ cũng chẳng dám chọn vì lấy đâu ra người dám giờ đầu chịu báng, đưa họ về thành chủ. Vừa mất tiền lại vừa thiệt thân, chẹp!

Hai người vừa lóp ngóp bò dậy từ điểm phục sinh đã bị mây đen vần vũ, gió chớp đùng đùng quật ngã quay đơ.

【Hiện thời】(Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Ngươi giận chưa? Yêu yêu.

【Hiện thời】(Người chơi) Chiến ngự lâm lâm: Tiểu Ngược bị giết hai lần rồi đó, thôi nhé!

【Hiện thời】(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Thôi là thôi thế nào? Có phải thiếp bắt nạt ả đâu. Là vợ bị ăn hiếp đây nè!

【Hiện thời】(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Đúng là đồ nham hiểm! Hồi quốc chiến ả cố tình... bị hãm hại, post video lên diễn đàn, có chứng cứ sao không sớm đưa ra. Báo hại vợ bị mọi người trách móc, chê cười.

【Hiện thời】(Người chơi) Yêu tinh áo choàng: Lại còn chuyện vợ đường đường cấp 141 bị con ranh cấp 42 bày mưu giết chết trước mặt bàn dân thiên hạ. Bao nhiêu người cười nhạo vợ, chồng biết không.

Nữ pháp sư vung cao pháp trượng, nhằm hướng điểm phục sinh phóng lửa, phía trên đầu chỉ chít những câu chữ cuồng loạn.

Tô Liễu nghĩ bụng, giả như mặt đối mặt ngoài đời, hẳn bà cô già yêu tinh đang mặt đỏ tía tai, hú hét từng hồi.

Cố tình bị hãm hại? Ô, cũng có vẻ đúng đó chứ, nếu tính đến động cơ ban đầu của nàng. Cố tình thì làm sao? Khâu Kiều Nhan cũng cố tình hại người đây thôi. Nàng cũng phải đi độc trị độc, cho ả nếm mùi ám tiền một phen.

Tô Liễu cười khoan khoái, nhắm mắt chờ đợi đối thủ ra tay.

Hệ thống: Bạn của bạn Vô liêu sát yêu vừa online.

Cùng lúc, Tô Liễu và Doanh Vũ vừa ngoi ngóp sống dậy đã lại hy sinh anh dũng tại điểm phục sinh.

(Nói thầm) (Người chơi) Doanh Vũ nói với bạn: Mụ yêu tinh óc bả đầu đáng sợ thật!

(Nói thầm) Bạn nói với (Người chơi) Doanh Vũ: Em vẫn còn bé lắm, í í i...

Doanh Vũ gửi một cái mặt cáu, kèm lời nhắn: Cậu còn hát cái nổi gì, tớ đang tức điên đây này! Đợi đó, ông mày sẽ tìm bạn tới giúp.

Tô Liễu: Cậu đã bị lộ rồi, còn ai dám bạn bè?

Doanh Vũ:

Doanh Vũ: Ừ nhỉ, hay cậu thử xem?

Tô Liễu: ...kỳ thực...tớ cũng không có.

Doanh Vũ: ...

Trong trạng thái âm hồn, hai thiếu nữ nhìn nhau ngao ngán. Đất trời u ám, tương lai mịt mù, Yêu tinh điên rồ và dự định ban nãy...chỉ là hư vô!

Tô Liễu nhìn màn hình buồn bực, cảm giác hết như lúc mới chơi đã bị đám người vô duyên vô cớ truy sát.

Đành rằng chỉ có Tiểu Ngược – ảo bị ngã, bị chết, nhưng Tô Liễu – thực cũng đau lắm chứ. Đúng lúc đó, kênh chat riêng hiển thị.

(Nói thầm) (Người chơi) Vô liêu sát yêu nói với bạn: Chưa xuống tới cấp 7 à? Sao vẫn ở thôn tân thủ?

(Nói thầm) Bạn nói với (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Chuyện dài lắm, huynh cứ xem kênh Thế giới là biết, muội đang bị truy sát...

Nói xong, Tô Liễu im bặt.

Nàng với Sát yêu chẳng qua bạn bè sơ giao, chẳng qua ban đầu thấy tận mắt thấy chàng giết chết Yêu tinh áo choàng nên thấy thích thú và add vào friends.

Sát sát thật tốt bụng! Lúc nàng bị trục xuất, cả thế giới xua đuổi, may lắm mới có người an ủi dăm ba câu thì Sát sát đã một mình đứng ra, chẳng nói chẳng rằng chạy thẳng đến thôn tân thủ để bảo vệ nàng.

Lúc Doanh Vũ đề xuất gọi bạn tới giúp, Tô Liễu đã lập tức nghĩ tới Vô liêu sát yêu nhưng lại thôi. Vì chàng cũng chỉ có 139 level, xem xem Doanh Vũ mà thôi.

Tô Liễu chán nản nhìn Yêu tinh áo choàng vẫn điên cuồng phóng hỏa về phía điểm phục sinh, định bụng rủ Doanh Vũ cùng nhau offline. Chợt có tin nhắn:

(Nhóm bạn) Người chơi Vô liêu sát yêu mời bạn nhập hội.

Tô Liễu do dự chần chờ. Vài phút sau đó, đến lượt Doanh Vũ, cũng trong tình trạng lơ ngơ.

Doanh Vũ nhắn riêng cho Tô Liễu: “Tô Tô, bạn của cậu à?”

“Ừ, bạn thân.” Tô Liễu đột nhiên thấy vui vẻ trở lại, “Lát nữa cậu gọi tớ là Tiểu Ngược nhé, để anh ấy khỏi biết tớ là ai.”

“Biết rồi.” Doanh Vũ gửi tới một cái mặt ngô nghê.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Chào ca ca.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Chào em.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: ==

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Cả thế giới đều biết cậu là PD, lại còn làm ra vẻ yếu điệu.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ:

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Ca ca khỏe không?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Ừa, khỏe.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Hừm, chẳng biết ai ra vẻ yếu điệu.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Người ta là yếu điệu thực nữ 100%, hề hề...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Ta đây là yếu điệu... thực nam, ồ ồ...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Rời khỏi điểm phục sinh đi đã, lát nữa cãi nhau sau.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Rời khỏi bằng cách nào ạ?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Bọn em bị ém xác rồi!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Đợi chút...

Tô Liễu nhìn kênh chat bí mật, rồi viết: “Kiều dương tự hòa bảo chúng ta cứ offline đi đã, chàng sẽ đưa Yêu tinh đi ăn lót dạ bi giờ. Tới lúc đó, chúng ta có thể rời khỏi điểm phục sinh.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Gớm chưa, mèo còn bày đặt thương chuột!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết:...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Chúng mình nhất định phải thoát ra trước lúc bọn họ đi khỏi, cho ả Yêu tinh kia tức điên thì thôi.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: OK, nhất trí lớn!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Xin cảm ơn tinh thần hợp tác!

Sở Thịnh Hoan vội tay rút một điều thuốc, đặt lên môi, châm lửa. Anh rít một hơi dài, khoan khoái ngắm nhìn hộp thoại phía dưới màn hình với những lời chao chat. Thật đúng là bọn trẻ con! Còn mình thì mới 24 tuổi mà sao đã thấy già quá chừng!

Tựa quán tính, Thịnh Hoan rút điện thoại nhắn tin cho Tô Liễu, song...nhắn gì bây giờ. Nghĩ đi nghĩ lại, đành viết: “Liều Liễu, mấy ngày này dự báo có mưa to, em đi đâu thì nhớ mang theo ô và áo khoác nhé!”

Và câu trả lời lại như mọi khi, “Vâng ạ, em cảm ơn anh ạ.”

Đây, lúc nào cũng thế, lễ phép và giữ khoảng cách, còn hơn cả người tận đầu tận đầu trong game. Anh lắc đầu cười đau khổ, hai khóe môi trĩu xuống.

Còn trên màn hình, chiến binh khôi giáp đang đứng canh chừng phía sau tảng đá, tay trái giữ khiên, tay phải cầm đao, hai mắt mở to dõng về phía trước. Sở Thịnh Hoan ngắm nhìn một hồi, rồi đưa mắt liếc sang ba nhân vật phía mé bên.

Ba con người này, anh đều quen cả: Khâu Kiều Dương là bạn quen hồi đại học, Khâu Kiều Nhan là em gái Kiều Dương, còn Tiểu Triệt là thằng em chơi với anh từ nhỏ.

Thịnh Hoan từ từ phá khói thuốc, ánh mắt mơ màng trong làn khói vẩn vương.

Kể ra, Tiểu Triệt và Kiều Nhan quen biết nhau là qua anh, ấy thế mà việc hai đứa yêu nhau thực khiến anh rất bất ngờ.

Còn nhớ sau cái ngày hành hội liên hoan một hôm, Tiểu Triệt cuống cuống tới tìm anh, chẳng nói chẳng rằng, hai mắt ầng ậc nước. Tưởng chuyện gì khủng khiếp, anh truy hỏi một hồi mới hay cậu chàng lỡ uống say và lên giường cùng Kiều Nhan, nên giờ thấy tủi thân, xấu hổ.

Giờ ạ, việc này thì anh đâu thể nói chuyện với Kiều Dương được, vì đúng lý, người chịu thiệt là con gái chứ! Anh đành an ủi Tiểu Triệt dăm ba câu, và mua thêm cái nick Vô liêu sát yêu để khiêu chiến với Khâu Kiều Nhan, báo thù cho Tiểu Triệt.

Kết quả, hai đứa đã thành đôi, nhưng khổ nỗi...Liều Liễu lại bị bỏ rơi.

Liều Liễu...

Sở Thịnh Hoan vừa nhắm tên nàng, vừa hồi tưởng lại những việc khi trước và mỉm cười một cách khó hiểu. Trời xui đất khiến thế nào mà anh lại phá hoại chuyện tình cảm của nàng kia chứ! Một cảm giác thật khó tả!

Trong kênh “Nhóm bạn”, hai đứa đã thôi léo nhéo.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Mẹ nó, bố mày lại chết rồi! Sát sát, huynh có ở đây không?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Có.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung muốn chết: Ca ca, làm thế nào phá được vòng vây bây giờ?

Sở Thịnh Hoan dụi thuốc và gõ thật nhanh: “Khi nào hai đứa bị chết tiếp, nhớ dùng kim bảo đề hồi sinh tại chỗ rồi dùng hồi thành phù tới thị trấn nhỏ

dưới chân núi Thương Ngô, nơi đó ít người. Ta sẽ ở đây giữ chân bọn chúng.”

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Được.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bổng dung muốn chết: Thế còn huynh?

“Không phải lo, ta có cách của mình.” Sở Thịnh Hoan nhếch mép cười nhạt.

Tiểu Ngược là một tay chơi rất khá, chỉ có điều đã đắc tội với Kiều Nhan nên không thể lưu lại nước Tề. Đợi vài ngày nữa, anh sẽ nhờ đám bạn bên nước Sở giúp đỡ cô và bạn cô.

Anh cũng ít dùng cái nick Sát sát yêu này, vì dù sao, Thịnh Thế Hoan Đẳng mới là nhân vật anh đã phải đổ mồ hôi sôi nước mắt gây dựng.

“Ca ca bảo trọng.” Tô Liễu chẳng biết nói gì hơn, cúi đầu ngẫm nghĩ cách thoát thân.

Chuẩn bị xong xuôi, nàng nhấn “Ok” trong kênh Nhóm bạn cho Doanh Vũ, cả hai đồng loạt chọn hồi sinh. Và không có gì bất ngờ, nhanh chóng bị Yêu tinh áo choàng ra tay đón ngã.

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏanói với bạn: ??

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏanói với bạn: Tiểu Ngược, nàng không tin ta sao? Em gái ta tính rất ngang ngược, từ nhỏ đã được nuông chiều quen rồi, vì cả họ không có con gái mà. Nàng đừng chấp nó, cứ offline trước đi, đợi ta dỗ dành, đưa nó đi chơi cái đã.

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏanói với bạn: Tiểu Ngược, nhìn nàng chết hết lần này đến lần khác, ta cũng khổ tâm lắm. Dẫu sao, chúng ta cũng là bạn bè mà.

(Nói thầm) (Người chơi) Kiều dương tự hỏanói với bạn: Tiểu Ngược, hãy tin ta một lần đi.

Tô Liễu mặc kệ, nhác trông có bóng đen đặng đặng sát khí lao tới, nàng nhanh chóng chọn hồi sinh tại chỗ rồi chuyển sang bên cạnh, lập tức dùng hồi thành phủ.

Một luồng sáng trắng chói lòa, cảnh trên màn hình hóa thành thôn Thương Ngô xinh đẹp nằm bên hồ nước. Nhưng Tô Liễu đợi mãi vẫn không thấy Doanh Vũ.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Lão gia bị thằng ngốc Kiều dương chặn lại mới tức chứ!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Oa, Sát sát ca siêu thế, một chọi hai mà vẫn thoát vô tư.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Híc, giờ tớ đang phải một mình hồi sinh.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bổng dung muốn chết: Cậu yên tâm đi, vì Từ hỏa không thích ém xác, mà bà cô già Yêu tinh cũng không thù cậu cho lắm, còn Tiểu Triệt thì ba phải, không bao giờ chủ động ra tay đâu.

(Nhóm bạn) (Người chơi): Doanh Vũ: Cậu hiểu bọn chúng quá nhỉ.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Tớ đợi...

Doanh Vũ chưa dứt lời, bên bờ hồ xanh biếc đã xuất hiện một dáng vóc cao lớn.

Dưới ánh trăng bạc, khuôn mặt chàng hiện lên thật tuấn tú và... đáng tin cậy.

Tô Liễu điều khiển thiếu nữ xòe váy nhún nhảy quanh chàng chiến binh giáp đen

“Úi chà chà, đại thần!” Nàng gọi lớn “Sát sát này, muội vừa phát hiện ra huynh có khí phách của một đại thần đấy!”

“Đại thần?” Sở Thịnh Hoan mãi mới hiểu ý. Chàng khẽ cười, chợt nảy ý trêu chọc: “Tiểu Ngược à, trong Anh hùng nhan nhân các đại thần, gọi ta là Thần phụ thì hơn.”

Thần phụ?

Thần phụ của các loại đại thần?

Hi hi, rõ vô duyên! Tô Liễu đơ luôn.

“Con ngưỡng mộ ngài, kính thưa Sát sát thần phụ.” Nàng đáp lại một cách yếu ớt kèm theo hai tiếng híc híc.

“Con cũng thế.” Doanh Vũ hiện ra trong ánh sáng trắng, “Sát sát đại ca siêu phàm, kính mong ngài thu nạp con làm đồ đệ.”

Sở Thịnh Hoan dờ khóc dờ cười nhìn hai cô gái vừa lẻo đẻo đi theo anh vừa nhí nha nhí nhéo.

Cát vàng mênh mông, đường đi uốn lượn. Anh thực không hiểu, vì có gì mình trở thành bảo mẫu bất đắc dĩ.

Cái nick Sát sát yêu không thấp cũng chẳng cao, hợp lực với Doanh Vũ cấp 127 cũng chẳng ngăn nổi đám người chơi điên cuồng muốn giết Tiểu Ngạc để đổi lấy kim bảo và ngân phiếu. Sau khi thoát khỏi vòng vây một cách gian nan, anh hạ giọng nói: “Tiếp tục thế này rất không ổn, Tiểu Ngạc nên đổi nick thì hơn.”

Trò chơi là thế đó, dẫu Yêu tình ngang ngược vô lý, nhưng một khi có tiền trong tay, cô ta hoàn toàn có thể khiến Tiểu Ngạc không cách gì lên nổi cấp. Hơn thế nữa, còn bị truy giết ở khắp nơi. Nói trắng ra: trò chơi còn đen tối hơn cả thực tại, thân cô thế cô muốn đòi bị bắt nạt. Tiểu Ngạc và Doanh Vũ xem chừng đều là học sinh, đầu sao lại với Khâu Kiều Nhan.

“Không được.” Tô Liễu gạt phất.

“Ta cũng thế, thù không báo sao gọi anh hùng.” Doanh Vũ tay cầm đại đao, xông thẳng vào chém giết bầy quái thú.

Kiểu loại của Sát sát là chiến binh, Doanh Vũ và Tô Liễu tình cờ cũng chọn “nghề nghiệp” chiến binh, nên dự tính sau khi qua cấp 140 sẽ luyện thêm thuật cầu khẩn của cung thủ. Như thế sẽ có thể khai triển trận cầu nguyên điên cuồng với mức sát thương cao nhất.

Phiên bản lần này cho phép người chơi luyện tập mọi dạng kỹ năng, nhưng trước hết phải xem mức điểm số. Tức là người chơi có cấp độ càng cao sẽ được học càng nhiều kỹ năng và những người chơi ở cùng cấp độ song kỹ năng khác nhau thì khả năng sát thương cũng có độ chênh lệch.

“Thế giờ hai đứa định thế nào?” Sở Thịnh Hoan gõ nhẹ bàn phím.

Hai thiếu nữ nhìn nhau.

“Thế này nhé, ta ít khi lên mạng, nên sẽ nhường nick này cho Doanh Vũ. Tiểu Ngạc level thấp, nên mở một nick khác rồi luyện lại kỹ năng. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.” Chiến binh giáp đen type liền một mạch.

“Không được đâu, Sát sát. Trước huynh cũng từng chém Yêu yêu đấy thôi...” Tô Liễu viết.

“Ta dùng lệnh khiêu chiến, giết cô ta một cách đàng hoàng, nên không lo bị đối phó.” Sở Thịnh Hoan giải thích “Tiểu Ngạc, Doanh Vũ, cần xem trọng chí khí, nhưng cũng phải tính đến tình hình thực tế.”

Tô Liễu rất đau khổ, bởi nàng biết rõ sự thực phũ phàng đúng như những lời Sát sát nói. Trầm ngâm suy tính một hồi, nàng sực nhớ ra một chuyện và sung sướng reo: “Nhân vật Bồng dung muốn chết không thể chết được, bởi ở đây còn một nhiệm vụ chủ tuyến của hệ thống – đi tìm Tần lệnh.”

Ha ha, nể chưa nè, lè mắt chưa nè ~

Trong thoáng chốc, Tô Liễu trở nên vui sướng tới mức quên bống thăm cảnh bị truy sát ban nãy.

Trên màn hình, thiếu nữ áo trắng làm động tác cung kính nhận sắc phong và bắt đầu nhảy nhót tung tăng.

Không nhanh như nàng nghĩ, mãi nửa phút sau đó, kênh Nhóm bạn mới bắt đầu lao xao. Tô Liễu thông thả lấy tăm xiên từng miếng dưa trong đĩa ăn cho bằng hết, rồi mới nhìn tới hộp thoại.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Nhiệm vụ?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Tiểu Ngạc, cậu không nhầm đấy chứ, lệnh bài phát trực tiếp mà.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Ừa, hôm trước chỗ chúng ta cũng xuất hiện lệnh bài nước Yên.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bồng dung tìm đến cái chết:??

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô liêu sát yêu: Trên diễn đàn có cả, lên đó mà xem.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Khó thân Tiểu Ngạc, bị truy sát đến nỗi chấp mạch rồi.

Tô Liễu vội vàng đổi sang giao diện diễn đàn, quả nhiên đã có một thông cáo to đùng, với nội dung đơn giản. Đó là một game thủ cấp độ thấp trong một lần cùng bạn đánh BOSS đã vô tình nhặt được kiến quốc lệnh. Người này không tin vào mắt mình, nên post lên diễn đàn để mọi người cho ý kiến và các comment thôi thì đủ loại. Kẻ ghen tị chửi bới, kẻ ngưỡng mộ, lại có người tốt bụng nhắc nhở đừng mang theo người, nhờ bị giết sẽ văng ra mắt. Chưa kể một đám người chơi còn thích thú đứng chụp ảnh cùng kiến quốc lệnh.

Tô Liễu tắt giao diện, quay lại trò chơi và paste thẳng nhiệm vụ vào kênh Nhóm bạn.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Trời ạ! Đúng là nhiệm vụ! Nhiệm vụ duy nhất!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Tiểu Ngạc, cậu nhận được khi nào thế?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Chẳng trách cậu bảo phải thành lập quốc gia của riêng mình...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Oaaa, nữ vương vạn tuế vạn tuế!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô Liêu sát yêu: Hay là thử gọi điện thoại cho công ty trò chơi, xem thực hư thế nào?

(Nhóm bạn) (Người chơi) Bổng dung muốn chết: Vâng ạ.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Mau lên mau lên, ôi ôi, lão gia hưng phấn quá!

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô Liêu sát yêu: Đợi đã...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô Liêu sát yêu: Hiện trong trò Anh hùng mới có Yên lệnh ở chỗ chúng ta, mà kiến quốc lệnh cũng chỉ là lời đồn. Ta đoán...

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô Liêu sát yêu: Có khả năng nhiệm vụ đi tìm Tàn lệnh của Tiểu Ngược mang tính ngẫu hứng và duy nhất. Còn kiến quốc lệnh của hai nước còn lại sẽ xuất hiện trong lúc người chơi đánh yêu quái.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Vô Liêu sát yêu: Bây giờ Tiểu Ngược nên ra các máy phục vụ khác nhau và mở các nick ảo, nhận nhiệm vụ rồi bán lại, chắc sẽ kiếm được kha khá tiền. Số tiền đó chúng ta sẽ tích lại thành ngân khố quốc gia sau này.

(Nhóm bạn) (Người chơi) Doanh Vũ: Chỉ phải chỉ phải.

Tô Liễu bản thân hồi lâu rồi nở một nụ cười sung sướng. Chuyện nhiệm vụ tìm Tàn lệnh nàng giấu kín bấy lâu, chẳng qua cũng vì sợ bị hỏi nọ kia. Trong thế giới ảo này, ai mà biết được người kia đích thị là nam hay nữ, thật lòng hay giả dối. Và nàng cũng đã từng thử cách Sát sát đưa ra, nhưng trong hàng chục máy phục vụ, chỉ có ba bốn cái làm được.

Tô Liễu cứ băn khoăn mãi, may mà hôm nay được Sát sát nhắc nhở. Cũng có thể, cái trò nhận nhiệm vụ này do BUG (lỗi phần mềm) gây ra chẳng?

Kiến quốc lệnh là vật phẩm vô giá, chỉ cần biết cách sẽ kiếm được bội tiền. Lệnh bài có thể xuất hiện tình cờ, nhưng nhiệm vụ...

Tô Liễu nghĩ một hồi, liếc nhìn đồng hồ phía góc dưới hiển thị 21: 17, nàng bấm số điện thoại phục vụ của công ty trò chơi, hỏi rõ ngọn ngành.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nhận điện thoại là một cô gái trẻ, vừa nghe Tô Liễu nói rõ lý do gọi điện, cô ta cười hí hí nói: “Vấn đề này, mình phải tìm anh chàng nghiên cứu phát triển thị trường đến để trả lời cho bạn. Ah, ha ha, trưởng phòng bên đó đúng lúc cũng vừa đến, bạn đợi chút nhé, anh ấy sẽ đích thân giải thích cho bạn.”

Kế đó là một giọng nam trầm khê khàng: “Xin chào cô Tô, tôi họ Hứa, trưởng phòng nghiên cứu thị trường. Về vấn đề của cô, là thế này...”

Khi mới tung sản phẩm Anh hùng ra thị trường, sợ người chơi còn chưa quen với thiết kế của game, chiến quốc liên miên sẽ khiến người chơi dễ bỏ cuộc. Vì vậy, mặc dù đã xây dựng Kiến Quốc lệnh, nhưng vẫn chưa dám tung vào game. Mấy năm gần đây, bốn nước ban đầu đã phát triển ổn định, cần thành lập thêm quốc gia mới, phá vỡ thế cân bằng, tạo hưng phấn cho người chơi, vì vậy, đầu tháng Sáu khi update phiên bản mới cho game, chúng tôi đã chính thức đưa Kiến Quốc lệnh vào Anh hùng.”

Còn về cách thức người chơi tiếp cận Kiến Quốc lệnh, ý kiến trong công ty chia làm hai phe. Phe sáng tạo cho rằng chủ nhân Kiến Quốc lệnh phải là một game thủ có khí phách anh hùng, vượt qua mọi thử thách, đón nhận nhiệm vụ và được ban lệnh bài. BOSS Hạ Pháp Nhĩ đầu người mình răn theo truyền thuyết chính là con cháu của Nữ Oa. Người chơi nào thông minh nghĩ tới thân thoại Nữ Oa mở mang bờ cõi năm xưa đánh dấu với Hạ Pháp Nhĩ hơn nửa tiếng đồng hồ, người đó sẽ nhận được nhiệm vụ duy nhất. Hai lệnh bài còn lại sẽ được kích hoạt để xuất hiện một cách ngẫu nhiên.

Phe bảo thủ không đồng ý, với lý do sẽ phải đợi rất lâu, vì họ cho rằng sẽ không có người chơi nào hành động như thế. Họ đề nghị cứ để cho các BOSS từ cấp 100 trở lên tùy cơ xử lý cả ba lệnh bài. Hai bên lời qua tiếng lại, không bên nào chịu nhượng bộ, sau cùng giám đốc dự án đập bàn quyết định đồng ý với phương án của phe bảo thủ.

Nào ngờ, người đứng đầu phe sáng tạo lại là trưởng nhóm thiết kế, vốn có quan hệ thân thiết với trưởng nhóm lập trình. Hai người cùng đi uống rượu, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, mà xui quýt khiến thế nào rù nhau đôi COD lập trình về phương án một. Cho rằng phương án này có thể phát huy tính chủ động của người chơi và thu hút khách hàng, họ hoàn toàn quên mất giá trị của Kiến Quốc lệnh, nếu để người chơi phát hiện ra phương pháp, họ sẽ dùng nó để kiếm tiền...

Đến khi Tô Liễu nhận được nhiệm vụ, sự việc trên mới bị phát giác. Lo sợ thế giới sẽ dậy sóng, công ty cho người mở các nick phụ và đăng nhập vào các server khác nhau nhận nhiệm vụ. Vì cần thêm chút thời gian để khắc phục vấn đề kỹ thuật, họ quyết định tìm cách liên lạc với Tô Liễu và đề nghị cô giữ im lặng cho tới khi phiên bản mới ra đời.

Nhưng điện thoại không gọi được, người chơi lại không online, hơn nữa Tô Liễu cũng không kể về chuyện nhận được nhiệm vụ trên, phiên bản mới cũng sắp được tung ra, nên công ty trò chơi cũng không quá để tâm đến chuyện này nữa. Trưởng phòng Hứa lịch sự giải thích về BUG và tha thiết xin lỗi Tô Liễu vì đã khiến cô mừng hụt. Lại còn cười an ủi cô: “Kiến Quốc lệnh thực ra cũng chỉ là cho phép người chơi tham gia nhiệm vụ kiến quốc, cũng chẳng có lợi ích thực tế gì, do người chơi hiểu nhầm thôi...”. Nói được một nửa, anh ta đột nhiên dừng lại, “À, xin lỗi, cô đợi cho một chút, các thành viên dự án đang có ý kiến về việc xử lý BUG.”

“Vâng ạ.” Tô Liễu buồn buồn trả lời, đầu dây đằng kia vắng lại những tiếng ồn ào.

Phải đến hai phút sau, trưởng phòng Hứa mới quay lại, cười rất vui vẻ: “Thông thường chúng tôi có hai cách xử lý với BUG. Một là “thuận theo ý trời”, tặng luôn người chơi vật phẩm mà họ tình cờ có được. Còn trường hợp người chơi không báo lại với công ty, ngang nhiên trục lợi, chúng tôi sẽ tịch thu.”

Sau đó thì sao? Tô Liễu hồi hộp, tim đập thình thịch.

“Vừa rồi chúng tôi đã trao đổi, trường hợp của cô tuy có toan tính đầu cơ mở nick ảo, nhưng không đến nỗi đem đi rao bán khắp nơi, nên cũng không đáng trách. Sự cố lần này âu cũng là cơ duyên của cô với nhiệm vụ kiến quốc. Nên sau khi cập nhật phiên bản mới, chúng tôi sẽ trực tiếp chuyển Tần lệnh vào thượng khố của cô!”

Hả?! Chúa ơi, vậy là cuối cùng Chúa cũng đã rủ lòng thương xót con. Tô Liễu sung sướng cười quên cả trời đất.

“Các anh đều là người tốt. Chúng tôi sẽ báo đáp bằng cách nỗ lực bỏ tiền để được chơi nhé nhé nhé nhé! Xin cảm ơn on on on on!” Tô Liễu vừa khoa chân múa tay bắt chước kiểu nói của các MC vừa nhìn lên màn hình.

Đêm sa mạc hoang vu, muôn vì sao nhấp nháy, bóng trăng chênh chếch trên đỉnh ngọn đồi cát sừng sững. Màn nhung đen, bầu trời gắn kim cương, sao sáng phủ khắp nơi, cuốn tròn con người vào lòng vũ trụ.

Thiếu nữ áo trắng toạ trên mỏm núi đá xám. Đằng sau nàng, chiến binh giáp đen đứng yên phảng phất tựa đá tảng. Phía xa xa, một thiếu nữ mặc toà giáp đang múa đao chém giết bầy sói sa mạc.

Sau khi gác máy, Tô Liễu lập tức quay ra gõ bàn phím liên hồi

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: phát tài rồi, ha ha...

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Đau bụng à? Ra toilet!

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Tiểu đệ, im miệng.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Không được gọi ta là tiểu đệ!!!! Tô Tô.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Tiểu Đệ là nick trước kia của Doanh Vũ, trong Ngụy Tấn Phong Lưu, còn nick của muội là Tô Tô. Bọn muội quen nhau trong game đó.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Nick của ta là Đế Thích Thiên, không phải tiểu đệ.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Uhm

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Xử lý xong cả rồi sao?

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Vâng, sự việc rất ly kỳ. Từ từ nghe muội kể, chuyện là...

Hai bàn tay của Tô Liễu lướt như bay trên bàn phím, thoăn thoắt kể lại đầu đuôi sự việc.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Vậy là tất cả đều ổn? May mắn quá... Công ty hào phóng thế... Đòi người chẳng biết thế nào... Thế mà lão gia chẳng gặp được là sao?

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Giờ mới biết thế nào gọi là may mắn!

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Huynh cùng bọn muội kiến quốc nhé? Vừa rồi nghe người của công ty nói nhiệm vụ kiến quốc này rất thú vị những người chơi có đẳng cấp cao cống hiến lớn còn được lưu danh sử sách nữa đấy.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Lại giả bộ đáng yêu.

[Tổ Độ] Bồng dung muốn chết: Ghen à? Sang Thái Lan họ phẫu thuật chuyển giới cho! Sát Sát, có được không ạ? Trong game này, muội chỉ quen một mình huynh, muội thật lòng muốn cùng bạn bè xây dựng một quốc gia của riêng mình.

Tô Liễu hồi hộp gửi lời nhắn rồi căng mắt nhìn màn hình không chớp, nín thở chờ đợi câu trả lời. Vô Liễu Sát Sát Yêu không thích chơi game, cô cảm nhận được điều này từ lúc anh ta nói muốn nhường lại nick, nhưng mà... Cô rất, hết sức, vô cùng mong muốn anh ta sẽ ở lại.

Một hồi lâu sau, kênh Tổ Đội mới hiện ra hai hàng chữ.

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Được. Nhưng ta thỉnh thoảng mới online thôi.

Tô Liễu nở nụ cười tươi tắn.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Không sao, chỉ cần có huynh xuất hiện là được.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Đúng đó, huynh là niềm động viên tinh thần của cả đội mà.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Tránh ra, Thần Phụ Sát Sát là... của mình, ngưỡng mộ.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Ba năm không gặp, cậu chẳng những biết chửi bậy mà còn học được cách đong trai nữa kia đấy!

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Chết đi! Đồ Nhân Yêu!

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Tuổi trẻ thật tuyệt!

Phiên bản mới sẽ được cập nhật trong khoảng hai mươi ba giờ đến một giờ sáng ngày thứ Ba tuần sau. Tranh thủ vài ngày còn lại, Tô Liễu và Doanh Vũ đi khắp các bản đồ, mua lệnh Quyền Trục các nơi để tiện thực hiện nhiệm vụ kiến quốc sau này. Đích thân Lão Đại mà hai người quen trong trò Ngụy Tán Phong Lưu đứng ra cất đặt chuỗi công việc gian nan này.

Hôm trước, sau khi Tô Liễu liên lạc với họ, việc đầu tiên là bị nghe một trận mắng mỏ vì tội bỏ đi mất tăm mất tích. Nghe cô kể sự tình, đám sư huynh sư muội đó bắt đầu tự cảnh tỉnh bản thân, Minh Yểm ti ti liền đứng ra quyết định, để giám sát nhị vị “đại thần trụ cột” tương lai không bị chìm đắm trong game, cả nhóm sẽ đổi server.

Thêm một lí do nữa, đó là lão Đại rất hứng thú với nhiệm vụ kiến quốc đã được mô tả sơ qua trên diễn đàn chính thức. Họ mới chơi trò này, cũng chưa bỏ nhiều công sức trong server hiện tại, đổi cũng không sao. Rất tình cờ, trong server Thanh Long của Tô Liễu có một người bạn ngoài đời của lão Đại.

Gia tộc khi trước của Tô Liễu tham gia cũng chỉ có hai mươi mấy người, nếu kéo sang hết cũng không phải là con số nhỏ. Thế là, cả nhóm tân nhân này lại ngày ngày cùng nhau luyện cấp.

Tô Liễu không kể việc mình bị bắt nạt cho lão Đại và Minh Yểm ti ti nghe, cũng không cho phép Doanh Vũ nói. Đây chẳng qua là ân oán riêng, cô không muốn bạn bè vừa chân ướt chân ráo tham gia đã bị cuốn vào vòng luẩn quẩn đó.

Việc quan trọng trước mắt là kiến quốc. Tiếp đó, tiêu diệt Tề quốc. Sau cùng... bắt đích danh Yêu Tinh Áo Choàng tới làm nô lệ. Ha ha ha...

Trên màn hình, nữ chiến binh mặc khôi giáp một tay chống nạnh, một tay che miệng cười lúng liếng.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Làm ơn thôi đi, trang phục với điệu bộ chẳng ăn nhập gì cả!

Lệnh truy sát có thưởng vẫn đang hiệu lực, nhưng Tô Liễu và Doanh Vũ quyết định phớt lờ.

“Đạp địa đồ” nghĩa là người chơi phải đi khắp các hang cùng ngõ hẻm trong trò chơi và hệ thống sẽ căn cứ vào dấu chân của họ để hoàn thiện “địa đồ”. Vì cứ phải chạy qua chạy lại, nên đương nhiên hai người đã bị rơi vào tầm ngắm. Và tại một thị trấn nhỏ thuộc nước Sở, họ đã bị ba tay chơi ả đẳng cấp chặn lại.

Mấy ngày nay Tô Liễu rất vui, nên cô tỏ ra thản nhiên trước cái chết.

Duyên khởi duyên diệt, cô bình thản tự an ủi mình.

Kết quả là khởi duyên – gặp ngay sát thủ và diệt duyên – ba kẻ thù ác sau khi giết chết cô xong không chịu đi, lại còn có những hành động bỉ ổi đối với thân xác của hai người.

Doanh Vũ tức điên, chửi bới ầm ĩ: “Tô sư bỏ chúng mày!!!!!!”

Gã có nick là Tạc Dạ Tinh Thần vừa đạp hai xác dưới đất vừa dẫn giọng: “Đừng có nằm mà sửa như chó thế, có giỏi thì đứng dậy xem nào!”

[Thế giới] Tạc Dạ Tinh Thần: Yêu Yêu, vị trí 34, 67, hai tên Nhân Yêu biến thái bắt nạt nàng đã bị ta tìm thấy, mai lại đây báo thù. Anh em nào có hứng thì cùng đến luôn.

[Thế giới] Thiên Hành Kiện: Nhân Yêu ta chẳng thèm.

Tô Liễu tức run người. Sau khi hồi sinh tại chỗ, cô lập tức chọn “khiêu chiến” với hy vọng cấp bậc thấp thì sẽ được đưa đến không gian bí mật. Nào ngờ

trên màn hình hiện lên dòng chữ màu vàng: Hệ thống không cho phép tự sát.

Sao thế nhỉ, lẽ nào trường hợp đăng cấp quá chênh thì chuyển tới không gian bí mật đầu tay đôi là một BUG và đã bị huỷ bỏ? Chưa kịp hiểu rõ sự tình, Tô Liễu đã lại bị giết một lần nữa.

Doanh Vũ vùng đại đao xông tới, miệng không ngừng chửi rủa, những cũng chẳng được mấy hơi.

“Tô Tô, về điểm hồi sinh ở thành chủ.” Doanh Vũ gửi lời nhắn trên kênh tổ đội. “Sát Sát không có ở đây, cậu level quá thấp, mình cũng chẳng đấu lại với ba đứa bọn chúng. Thôi, coi như chẳng may giẫm phải đồng phân thôi!”

“Vô ích, trừ khi chúng ta log out.” Tô Liễu bình tĩnh đáp, “Vì chắc chắn điểm hồi sinh cũng đã bị mai phục. Ba kẻ này là bạn của bà cô già Yêu Tinh. Chúng đến để báo thù chứ không phải vì tiền thưởng.”

“Vậy chúng ta out thôi.” Doanh Vũ đáp.

“Nhưng nếu chúng cứ ém mãi thì sao? Bọn thần kinh hay có chấp lắm.” Tô Liễu nghĩ cách, “Tiểu Thích, mình sẽ dụ bọn chúng ra xa, cậu hồi sinh xong phải lập tức chạy ngay. Hẹn gặp lại ở Mai Lạc Phong.”

“Không được, mình dụ bọn chúng cho cậu chạy.” Doanh Vũ buồm bình đáp.

“Đừng ngốc thế, mục tiêu của Yêu Tinh nhằm vào mình kia.” Đột nhiên, Tô Liễu thấy sôi máu. Cô gắng cười nói với Doanh Vũ: “Nhớ đừng nói gì với các anh chị em đấy nhé. Bọn mình chưa có cơ sở, giờ mà sự việc âm ỉ lên thì đừng nói đến chuyện kiến quốc, mà có lẽ không thể tiếp tục chơi game này được nữa.”

Thù mới và hận cũ, cô nhất định sẽ trả. Nhưng không phải là bây giờ, khi bản thân còn đang bị truy sát. Cô nhất định phải báo thù, cho dù con đường phía trước đầy lầy lội và gian nan.

Không có ai sinh ra để cho kẻ khác chà đạp, dù trong cuộc sống thực hay là thế giới ảo cũng vậy.

Hồi sinh, khai tuần, gia tốc, uống máu, chạy thẳng về phía trước, thao tác nhịp nhàng đợi cho hết một loạt động tác, lại tiếp tục uống máu, gia tốc.

“Mẹ, con chó cái này chạy nhanh thật!” Tạc Dạ Tinh Thần cùng hai người chơi khác vừa gọi thú cười đến vừa chửi bới âm ỉ.

Nữ chiến binh đứng nguyên tại chỗ trong trạng thái “lĩnh hồn”, thấy chấm đen phía trước đã dần mất hút, cô lại tiếp tục bò dậy.

Mẹ kiếp! Cố Phi nhìn màn hình mà muốn tức điên, cậu đâm mạnh liên hồi xuống bàn.

“Tiểu Phi à...” Có tiếng người gõ cửa, “Bạn của bố vừa mang biếu vài thieu con thích ăn này, con ném thử đi!”

“Không ăn.” Tiểu Phi bực dọc đáp.

Im lặng một hồi, giọng nói ân cần pha chút hối lỗi lại tiếp tục vang lên ngoài cửa: “Sao thế con trai, có chuyện gì không vui thì kể bố nghe nào?”

Kể? Kể chuyện năm xưa ông đã mắng tôi không ra gì và đòi bỏ mẹ tôi sao? Hay chuyện ông đánh tôi ngay trước mặt mẹ vợ bé? Cố Phi cười gằn rồi lạnh lùng nói vọng qua cánh cửa: “Dạo này việc học rất bận, con không muốn ngày nào cũng chạy đi chạy lại. Nếu có tiện, cho con mượn một ít để thuê nhà.”

Lại im lặng một hồi, giọng nói đàn ông có phần mệt mỏi: “Tiểu Phu, tám thẻ phụ bố đưa cho con có rất nhiều tiền trong đó. Con cần bao nhiêu cứ lấy, con đừng nói từ... mượn.” Chữ “mượn” sau cùng nói rất nhỏ, nghe chừng nghèn nghẹn.

Rồi giọng nói im hẳn, tiếng bước chân cũng xa dần.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hoà; Doanh Vũ, bảo Tiểu Ngược out đi đã. Việc còn lại để ta xử lý, bảo đảm sẽ không còn ai ém hai người nữa...??? Có ở đó không? Tin ta đi, mặc dù ta rất muốn giết người – kẻ mạo ảnh người khác hòng lừa gạt ta. Nhưng ta không muốn hại Tiểu Ngược, ta luôn coi nàng là bạn, dù giờ đây nàng xa lánh ta, ha ha... Trả lời đi!

Cố Phi thản nhiên nhìn chuỗi tin nhắn rồi cười híp mí.

“Có.” Cậu dẫn bàn phím.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hoà: Thôi, ta đang trên đường tới đó!

Cố Phi lơ đãng nhìn nữ chiến binh ảo đen lại một lần nữa bị đốn ngã, hai tay cậu lướt trên bàn phím.

[Nói Thầm] với Kiều Dương Tự Hoà: Người đừng ở đó mà giả nhân giả nghĩa! Mấy ngày trước chính người đã trục xuất Tiểu Ngược. Nói đi, có phải giờ người đã biết tám ảnh ta post trên diễn đàn chính là cô ấy, nên mới làm ra vẻ ân cần. Tiểu Ngược là một mỹ nữ, đại đại mỹ nữ, nhưng không đến lượt người đâu, Ta cảnh cáo người, mau rút ra xa. Tiểu Ngược của ta, ta sẽ tự bảo vệ.

Gửi tin nhắn liền một hơi kín cả màn hình, Cô Phi hắc hắc cười nhạt.

Cô Phi đoán biết Kiều Dương Tự Hoà chắc vì mê tấm ảnh của Tô Tô nên đã chọn nick Doanh Vũ trong số hàng chục mã nữ để nạp phi, đồng thời cũng thích tích cách của Tiểu Ngược nên vẫn âm thầm đi theo bảo vệ cô ấy.

Nay cậu sẽ nói cho Kiều Dương Tự Hoà biết, Tô Tô và Tiểu Ngược là cùng một người. Để xem hấn ta xử lý ra sao.

Chẳng phải bà cô già Yêu Tinh thần kinh kia muốn đuổi Tiểu Ngược ra khỏi trò chơi sao? Cậu sẽ khiến anh em họ huynh muội tương tàn.

Cô Phi mỉm cười một cách khó hiểu khi trông thấy kênh chat riêng bật âm tín. Cậu chọn hồi sinh tại chỗ, dùng lệnh gia tốc nhằm thẳng hướng Tô Liễu vừa mất tích.

Không biết sau bao lần chết đi sống lại, Tô Liễu nghe thấy tiếng vỗ ngựa mỗi lúc một dồn dập. Cô dùng khả năng quan sát yếu ớt của trạng thái linh hồn để ngó nghiêng xung quang và thoáng bản thân.

Một kỵ sĩ đao vàng kiếm bạc, cưỡi ngựa lao tới trong ánh hào quang, Tô Liễu nhìn không rõ khuôn mặt chàng, song bốn chữ “Thịnh Thế Hoan Đẳng” lấp lánh kia thì không lẫn vào đâu được.

“Trời ạ! Mình có hoa mắt không nhỉ, thần tượng của mình kìa!”

Kênh chat hiện thời lao xao như ong vỡ tổ.

“Chu choa, mưa roi chớp giạt rồi, đại thần giáng trần rồi...”

“Ai đó néo thử cái, mình có nằm mơ không nhỉ?”

“Là thật đấy, đại thần và mã nữ Yêu Yêu là người chung một nước, hấn chàng tới để giúp nàng đó!”

“Ôi, cảm động quá đi...”

Tô Liễu khẽ nheo đôi mắt biếc, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mặt.

Một cơn gió thổi tới cuốn những chiếc lá phong lên cao, để lại con đường nhỏ lát đá đen sạch tinh tươm. Chàng kỵ sĩ ghim cương khiến tuấn mã ngừng cao đầu hí vang. Rồi chàng lạnh lẽo xuống ngựa, động tác rất dứt khoát.

Gần như cùng lúc, một con phượng hoàng ngũ sắc xuất hiện phía chân trời và rẽ mây bay tới.

“Thịnh Hoan...” Yêu Tinh Áo Choàng chân chưa chạm đất mà đã kịp tuôn một tràng những lời lẽ khó hiểu trên kênh chat hiện thời, “Sao huynh không nói gì với muội mà lại âm thầm xuất hiện ở đây?”

Tình cảm quá! Mùi mẫn quá!

Trên đầu mọi người lập tức xuất hiện biểu tượng trái tim.

Mã nữ Yêu Yêu và chàng phò mã đại thần trong truyền thuyết.

Thực tế chứng minh mối quan hệ tay ba này là thế chân kiềng bền vững!

Một người đi với một người, la la...

“Không cần báo thù giúp muội đâu, để muội tự...” Yêu Tinh Áo Choàng lúc này đã hạ cánh, đang đứng uốn éo bên cạnh điểm phục sinh.

“Được” Thịnh Thế Hoan Đẳng bấy giờ mới lên tiếng kể từ khi xuống ngựa.

Tâm trạng của Tô Liễu lúc này thật khó tả, cảm giác như bị ai đó đập cho một búa, đau khủng khiếp và tê dại cả người.

Anh Thịnh Hoan cũng đến để giết cô sao? Cô nhắm mắt lại rồi mở thật to hai mắt, chuẩn bị log out khỏi game.

Hai giây trôi qua, thời gian hồi sinh bắt buộc đã tới, hình bóng Tiểu Ngược trên màn hình từ từ đứng thẳng dậy.

Mây đen lập tức ùn ùn kéo tới, sấm chớp đùng đoàng, một luồng Thanh Quang xé toang bầu trời chực lao thẳng xuống đầu cô. Theo phản xạ, Tô Liễu điều khiển Tiểu Ngược nhanh chóng ẩn nấp, nhưng dù động tác cô nhanh thế nào cũng không sao tránh nổi và cột máu mỗi lúc một giảm dần. Cô đang định dùng nốt bình máu cuối cùng, bỗng vạch sinh mạng thoát cái dầy ăm ắp.

Từ trên người chàng kỵ sĩ sương y toả ra một luồng kim quang, chiếu thẳng xuống đầu cô. Sau giây lát kinh ngạc, cô lập tức di chuyển Tiểu Ngược tới bên Yêu Tinh, nhân lúc cô ta đang sưng sờ, bỏ thẳng xuống một đòn chí mạng.

Đáng tiếc là Yêu Tinh không mặc hoa phục, nên cấp độ sát thương chỉ đạt 10+, 20+. Nhưng không sao, mười ngón tay thon tiếp tục điều khiển nữ chiến

bình xinh đẹp xoay người, hai lưỡi đao nhọn vung lên loang loáng. Cột máu của Yêu Tinh mỗi lúc một vơi, mà động tác của nữ chiến binh cấp 43 vẫn thư thái uyển chuyển. Toàn thân được bao phủ bởi lớp kim quang, cô lạnh lùng ra đòn không thương tiếc.

“Thịnh Hoan, huynh chọn nhầm đối tượng ư?” Khâu Kiều Nhân ngừng tấn công, giận dữ gõ bàn phím.

“Vậy sao?” Câu phản vấn thật phủ phàng.

“Thịnh Hoan huynh có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả.”

“Sao huynh lại tiếp máu cho cô ta?”

“Ta thích thế.”

Khâu Kiều Nhân tức điên người, đang định gọi điện cho Khâu Kiều Dương thì hệ thống hiện thị cảnh báo: Người chơi Yêu Tinh Áo Choàng đã chết. Xin hỏi: lựa chọn hồi sinh tại chỗ hay quay về điểm hồi sinh.

“Tĩnh Thần, sao không tiếp máu cho ta?” Cô ta giận quá hoá cuồng, trút giận lên đầu Tạc Dạ Tĩnh Thần.

Từ kênh chat riêng bật ra hai lời nhắn.

[Nói Thầm] Tạc Dạ Tĩnh Thần: Có tiếp một ít, nhưng bị Thịnh Thế Hoan Đăng xoá mất. Hắn ra chẳng phải cùng trong hành hội với nàng sao? Sao lại giúp người khác?

Khâu Kiều Nhân nghiêng răng đáp lời: “Chắc bị thần kinh, quên chưa uống thuốc.”

[Nói Thầm] Tạc Dạ Tĩnh Thần: Hoá ra là có vấn đề, chẳng trách. Yêu Yêu đừng giận, ta sẽ tìm vài huynh đệ tới để giúp nàng báo thù. Hừm, đại thần thì đã sao nào? Ta không tin hắn có thể một chọi năm.

Khâu Kiều Nhân lặng thinh không đáp. Can ngăn thì không đành lòng, mà không can ngăn lỡ anh trai Khâu Kiều Dương biết được cô ta chắc chắn bị quở trách. Nhưng khó hiểu nhất là Thịnh Thế Hoan Đăng lại ra tay giúp Tiểu Ngược, dù cho hai người chẳng mấy khi mở miệng với nhau. Lẽ nào sau lưng Khâu Kiều Dương, con hồ li tinh đã giờ trò cạ với Tiểu Triệt lẫn Thịnh Hoan...

Đồ tiện nhân! Khâu Kiều Nhân tức đến nổi u mê cả đầu óc.

Vẫn trong phạm vi nước Sở, Tạc Dạ Tĩnh Thần gọi thêm bốn người chơi có level khá cao nữa, cộng thêm ba nhân vật lúc đầu, tổng cộng bảy người rầm rập kéo tới vây lấy Thịnh Thế Hoan Đăng.

Đám người xem hiếu kỳ mỗi lúc một đông, song đều khôn ngoan toạ quan hồ đầu.

Gió lốc đen kéo tới, sương tuyết rơi trắng xóa. Chớp giạt phía chân trời, lửa thiêu trụi mặt đất. Đao quang, kiếm ảnh, lãnh kích, thiết y, chàng kị sĩ di chuyển tựa như con thoi với pháp thuật diệu nghệ. Lưỡi đao loang loáng, máu xối xả tuôn, nhuộm đỏ ráng chiều, nhuộm đỏ cả những chiếc lá phong.

“Mẹ kiếp, Thịnh Thế Hoan Đăng giờ trò gì thế không biết!” Tạc Dạ Tĩnh Thần đã ngã chết dưới đất vẫn không ngớt chửi rủa.

Kênh chat hiện thời lập tức bùng nổ.

“Mày mới đúng là đồ chó cắn càn!”

“Tổ sư bố nó chứ!”

“Thần linh thổ địa ơi, không lẽ ta đã gặp được... cực phẩm nam tính trong truyền thuyết?”

“Cực phẩm thần kinh thì có!”

Tô Liễu mỉm cười, điều khiển cho Tiểu Ngược chạy lại, ra sức đá vào đầu của Tạc Dạ Tĩnh Thần. Vừa đá vừa ném trả gã những lời chửi rủa: “Đừng có mà nằm sủa như chó thế, có giỏi thì dậy đi?”

“Dậy đi, đồ chó!!!” Cô paste một loạt lên kênh chat hiện thời.

Gió thổi nhẹ nhẹ, lá xào xạc bay.

Phía sau thiếu nữ, chàng kị sĩ yên lặng đứng nhìn, mắt dõi về phía xa xăm. Vóc dáng trắng kiện, lại thêm tấm khôi giáp lấp lánh ánh bạc, nhìn chàng hết một pho tượng vững trãi.

Tạc Dạ Tĩnh Thần tức nổ đom đóm mắt, tức tối gửi tin nhắn lên kênh thể giới.

[Thế Giới] Tạc Dạ Tinh Thần: Vị trí 34, 67, ai giết được Thịnh Thế Hoan Đẳng trong khoảng thời gian 20 tới 21 giờ, thưởng 1000 Nguyên Bảo mỗi người một lượt.

Trò Anh hùng quả là đốt tiền, bỏ cáo toàn thế giới – tiền; hồi sinh tại chỗ - tiền; mua lệnh Quyền Trục – tiền; tiếp máu – tiền... Tóm lại, mọi thao tác đều có thể giải quyết bằng Nguyên Bảo, mà một Nguyên Bảo thì tương đương với một Nhân dân tệ.

Tạc Dạ Tinh Thần vốn chỉ là dân văn phòng có tí dư dả nên bốc đồng xong thấy ân hận ngay. 1000 tệ, mình là trò ngốc gì thế? Bởi vậy, khi nhìn thấy những dòng tin nhắn trên kênh thế giới, cậu ta ghen ngào và sững sờ.

[Thế Giới] Thịnh Phong Tự Thị Vũ: Kể từ hôm nay thưởng ngay lập tức 100 Nguyên Bảo, cho bất kì ai, bất kì ở đâu, bất kì lúc nào giết được Tạc Dạ Tinh Thần. Tin nhắn này có giá trị vô thời hạn.

[Thế Giới] Bào Khí Giang Hồ: Kể từ hôm nay thưởng ngay lập tức 100 Nguyên Bảo, cho bất kì ai, bất kì ở đâu, bất kì lúc nào giết được Tạc Dạ Tinh Thần. Tin nhắn này có giá trị vô thời hạn.

[Thế Giới] Phiêu Tái Giang Hồ: Kể từ hôm nay thưởng ngay lập tức 100 Nguyên Bảo, cho bất kì ai, bất kì ở đâu, bất kì lúc nào giết được Tạc Dạ Tinh Thần. Tin nhắn này có giá trị vô thời hạn.

[Thế Giới] Tiểu Bồ: Kể từ hôm nay thưởng ngay lập tức 100 Nguyên Bảo, cho bất kì ai, bất kì ở đâu, bất kì lúc nào giết được Tạc Dạ Tinh Thần. Tin nhắn này có giá trị vô thời hạn.

[Thế giới] Kiều Dương Tự Hoá: Kể từ hôm nay thưởng ngay lập tức 10000 Nguyên Bảo, cho bất kì ai, bất kì ở đâu, bất kì lúc nào giết được Tạc Dạ Tinh Thần. Tin nhắn này có giá trị vô thời hạn.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Tạc Dạ Tinh Thần gửi tới Yêu Tinh Áo Choàng một cái mặt khóc: “Yêu Yêu, đại ca của nàng muốn diệt ta khỏi trò chơi.”

Sự thể ra nông nổi này, Khâu Kiều Nhan cũng muốn có chút bất ngờ: “Chắc do hiểu nhầm thôi, để ta hỏi lại sư huynh xem sao!”

Cô ta lấy di động, gọi cho Khâu Kiều Dương: “Anh!!! Sao anh lại đòi giết Tạc Dạ Tinh Thần?”

Giọng trả lời hết sức ôn tồn: “Chẳng phải chính cậu ta muốn dùng tiền để giết bạn của anh trước sao? Vậy thì anh sẽ cùng cậu ta chơi tới cùng.”

“Là hiểu nhầm đấy à!” Khâu Kiều Nhan vội vàng giải thích. “Cậu ấy muốn giúp em giết Tiểu Ngược, rồi Thịnh Thế Hoan Đẳng đột nhiên xuất hiện... Ah, nhắc đến người này lại tức chết, Thịnh Hoan bị làm sao thế? Sao anh ta lại giúp người n goài?”

“Em lại gây sự gì với cậu ta thế? Anh đã dặn là phải tránh xa Thịnh Hoan ra kia mà?” Khâu Kiều Dương hỏi lại với vẻ đầy trách móc.

Khâu Kiều Nhan lúng búng: “Em không có.”

“Thôi được rồi, không cần phải giải thích. Anh nói lại một lần nữa, Sở Thịnh Hoan không phải dạng đàn ông cho em chòng ghẹo. Còn nữa, cũng đừng nhúng tay vào vụ việc Tạc Dạ Tinh Thần. Cậu ta đã lớn tiếng đòi giết Thịnh Hoan, anh không thể không ra tay giúp đỡ huynh đệ của mình. Mà Thịnh Hoan còn là quốc vương tiền nhiệm của nước Tề, đầu phải là người bình thường để ai thích truy sát thì truy sát?” Khâu Kiều Dương nói rất chậm, không nhẹ cũng không nặng, nói xong không đợi Khâu Kiều Nhan trả lời, liền dập máy.

Khâu Kiều Nhan ngăn người nhìn điện thoại di động tút tút liên hồi, ngần ngại một lúc, chợt nhận ra đoạn cuối lạc đề của câu chuyện. Rõ ràng là đang truy cứu việc Sở Thịnh Hoan giúp đỡ người ngoài hành hội, sao anh trai cô đột nhiên lại dẫn dắt câu chuyện sang một hướng khác.

Kiều Dương đáng chết, tự nhiên lại mắng mỏ mình.

Khâu Kiều Nhan bực bội, nhìn lên màn hình, vừa nhìn đã muốn thổ huyết.

Đám người hiếu kỳ do Tạc Dạ Tinh Thần kéo đến khi lên thế giới gửi tin, giờ đang điên cuồng chém giết cậu ta, điểm hồi sinh rối loạn, thỉnh thoảng lại có người hét lên:

“Mẹ kiếp, kẻ nào sử dụng kỹ năng quân sát, hại lão tử mất máu.”

Dạng thức thi đấu trong Anh hùng rất phong phú. Ví như quốc chiến – không sát thương đối với người chơi cùng quốc gia; nội chiến – không sát thương người chơi cùng hành hội. Còn lại, phần lớn là dạng thức thi đấu mở rộng, nghĩa là nếu bị đánh thì có thể đánh trả hoặc đấu tay đôi.

Nhưng cảnh tượng hỗn loạn không phải là lí do khiến Yêu Tinh Áo Choàng học máu, chẳng qua vì cô nàng phát hiện ra mình đang đứng ngay người giữa đám hỗn loạn, với chiếc áo bảy sắc cầu vồng lồi thoi nhếch nhác. Vừa rồi Khâu Kiều Nhan không kịp chọn hồi sinh tại chỗ, nên bị hệ thống tự động chuyển về điểm phục sinh, hồi sinh trong trạng thái yếu ớt, lại đứng ngay giữa đám đông kia.

Rợp trời lấp lánh ánh đao kiếm, mặt đất vang rền tiếng hò reo, nhân vật mang tên Yêu Tinh Áo Choàng tay cầm pháp trượng, đứng ngay người giữa bãi cỏ. Cột máu vốn chỉ còn tí chút lại đã sắp cạn vạch.

Cô ta cuống cuống bỏ chạy, nhưng trong lúc vội vã không tránh khỏi sai lầm, vừa chạy được hai bước, liền hứng trọn đòn sấm sét do một vị pháp sư phóng lên không trung.

Ầm ầm... Sấm rung chớp giật, gió nổi mưa rơi và công chúa Yêu Tinh ngã dúi ngã dụi.

SHIT! Khâu Kiều Nhan tức phát khóc. Chưa bao giờ cô ta đen như hôm nay, bị chém chết hai lần liên tiếp.

Tất cả đều do kẻ tiện nhân Bổng Dung Muốn Chết kia hại người! Khâu Kiều Nhan nghiêng răng ken két, đột nhiên cảm thấy nhân vật ảo Tiểu Ngược này còn đáng ghét hơn tình địch Tô Liễu chưa một lần gặp mặt kia muôn phần.

Khâu Kiều Nhan ghét Tô Liễu, phải đi ngược về khoảng thời gian rất lâu rất lâu trước đó.

Năm hai hai tuổi, Kiều Nhan quen Sở Thịnh Hoan và lập tức chết mê chết mệt trước vẻ đẹp trai lạnh lùng ấy. Không chút e dè, Kiều Nhan bám theo Thịnh Hoan mọi nơi mọi lúc nhưng kết cục thật bi thảm. Đổi lại hai năm trời yêu đơn phương, Sở Thịnh Hoan vẫn hoàn toàn dửng dưng, thậm chí còn chẳng buồn nhớ mặt mũi cô ta.

Năm hai trăm tuổi, Kiều Nhan quen Lâm Lập Triệt và nhanh chóng thấy thích vẻ bạch diện thư sinh, hiền lành dễ bảo của cậu. Nào ngờ, trong một lần đi ăn cùng hành hội, khi Khâu Kiều Dương nói đùa là muốn gả công chúa xinh đẹp nhất hành hội cho một người trong số bọn họ, thì Lâm Lập Triệt lắc đầu, thẳng thắn từ chối: “Không đời nào, em phải tìm bằng được người xinh hơn Liễu Liễu kia!”

Thịnh Hoan còn tuyệt tình hơn nữa, với câu trả lời: “Đệ cũng xin thôi, tuy đệ vốn yêu cầu không cao, nhưng chí ít phải xinh bằng Liễu Liễu!”

Tóm lại, cô ta chẳng thể nào sánh bằng người bạn gái từ thừa thanh mai trúc mã của hai người bọn họ - Tô Liễu.

Do vậy, Kiều Nhan thấy ghét Tô Liễu. Vẫn biết đơn giản là cái cớ của cánh đàn ông, nhưng sao cả hai lại cùng chọn một người, khiến cô ta thấy uất ức. Sau này, khi đã thân thiết với Lâm Lập Triệt và phát hiện ra cậu với Tô Liễu đang hẹn hò, Khâu Kiều Nhan đã dấm lẩn bảy lượt gọi điện chộc tức Tô Liễu. Thoả mãn tính đố kị đàn bà, cô ta vui tựa mở cờ trong bụng.

Nhưng giờ đây, Bổng Dung Muốn Chết còn đáng ghét hơn cả Tô Liễu. Tô Liễu cùng lắm là đập điện thoại, còn Bổng Dung Muốn Chết, hết lần này tới lần khác... bắt nạt cô ta.

Khâu Kiều Nhan nước mắt lưng tròng, ngậm ngùi chọn hồi sinh tại chỗ. Trong ánh sáng mờ mờ, cô ta trông thấy một bóng áo xanh nhẹ nhàng lướt tới.

“Sur huynh!!!!” Yêu Tinh Áo Choàng cố đứng dậy, chạy thẳng về phía trước.

Nhưng mới chạy được mấy bước, nội dung hiện lên trên kênh chat hiện thời khiến cô ta muốn tức điên lên.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hoà: Tiểu Ngược, nàng không sao chứ?

[Hiện Thời] Bổng dung muốn chết: Nhờ Trời, độ bền của trang bị vẫn còn 10%.

Độ bền vốn là 100%, nhưng sẽ giảm dần theo số lần hy sinh, và phải dùng Nguyên Bảo tới cửa hàng chỉ định, tìm NPC sửa chữa.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hoà: Ta sẽ sửa giúp nàng.

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Người thành NPC từ khi nào thế?

Sở Thịnh Hoan lặng thinh quan sát màn hình và gửi tin nhắn riêng cho Kiều Dương Tự Hoà: “Quen nhau đã lâu mới biết huynh thích bọn con nít! Thế có cần đệ giúp một tay không?”

“... Cần.”

Sở Thịnh Hoan mỉm cười, gửi tin lên kênh hiện thời.

[Hiện Thời] Thịnh Thế Hoan Đăng: Tiểu Ngược, xin lỗi vì đã tới muộn. Kiều Dương nhờ ta gửi tới nàng một bộ trang bị. Vừa rồi mãi tinh luyện bước cuối, nên mất chút thời gian.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Cái gì, là sur huynh gửi tới?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hoà: Yêu Yêu, thôi đi, cái gì cho qua được thì cho qua. Mà việc này vốn sai ở em, từ nay không được chèn ép Tiểu

Ngược.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Anh, anh... vì một đứa con gái mà giết cả em mình... Anh được lắm, em sẽ mách mẹ!

Tô Liễu đọc từng tin nhắn và đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Sao tình thế xoay chuyển 180 độ thế này? Mấy lần trước Kiều Dương Tự Hoà có bảo vệ cô tới mức này đâu?

Sao mới vài ngày không gặp...

Lẽ nào ông trời muốn trêu chọc cô? Tô Liễu trầm ngâm.

Sở Thịnh Hoan châm thuốc, thích thú nhìn màn hình.

Áo xanh pháp phối, thiết giáp lạnh băng. Chàng pháp sư hào hiệp đang rập mình trước nữ chiến binh ngạo nghễ, vẻ như đang hỏi lỗi.

Gần đó là một đám người chơi có máu mặt đang cãi cọ. Rồi một nữ chiến binh trên đầu có hai chữ “Doanh Vũ” từ đâu chạy lại, tay lăm lăm thanh đại phủ.

Sở Thịnh Hoan nheo mắt cười. Bối với nick phụ Vô Liêu Sát Sát Yêu, anh đã trở thành đại ca của Tiểu Ngược và Doanh Vũ. Hối có người anh nào đứng khoanh tay nhìn các em của mình bị bắt nạt kia chứ? Vừa may có Kiều Dương Tự Hoà ngỗ lòi, nên anh đã cứu được cả hai, với nick chính Thịnh Thế Hoan Đăng.

Sở Thịnh Hoan mơ màng nhìn theo khói thuốc và rút điện thoại nhắn tin, nhưng nghĩ thế nào lại nhắn “Gọi đi”. Và không ngờ, chỉ sau hai hồi chuông, đầu máy bên kia đã có tiếng thánh thót: “Anh Thịnh Hoan, anh đi công tác về rồi à?”

“Ừ.” Sở Thịnh Hoan mỉm cười, giọng âu yếm. “Mọi việc ổn cả, anh tranh thủ ghé qua nhà. Bố mẹ gửi cho em một đồng quà đây này. Chiều mai em có rồi không?”

“Một đồng í à? Lại là mớ áo váy thêu ren cho mà xem!” Giọng Tô Liễu ỉu xiu.

Thịnh Hoan ngoái đầu nhìn chiếc túi giấy trên ghế sofa. Anh nén cười, định bụng bảo cô “Tối mai anh mang qua cho em” thì Tô Liễu đã nói: “Em đoán không sai đâu. Mà bố mẹ em cũng kỳ, gu thẩm mỹ suốt hai mươi năm không đổi. Nếu tối mai anh rồi, em mời anh ăn tối nhé!”

Ăn tối?! Tim anh đập thình thịch. Anh nín thở, sợ tai mình nghe nhầm.

“Anh bận à? Hay là hôm khác vậy?” Tô Liễu nhẹ nhàng hỏi lại, khiến Sở Thịnh Hoan bưng tỉnh.

“Không, không, anh rồi mà. Tối mai nhé! Sáu giờ anh tới đón em. Liễu Liễu, muộn rồi, em đi ngủ đi.” Anh vội vã nói, rồi đợi cô ngoan ngoãn đáp “Vâng ạ”, chào tạm biệt và dập máy.

Kể đó, anh nhanh chóng tắt máy để ai đó không còn cơ hội thay đổi. Ngày mai, trời ơi, sao lâu quá!!!!!!!!!!!!!!

Tô Liễu dập máy. Bỏ qua cảnh chém giết trên màn hình, cô vui sướng thầm nghĩ: Tốt rồi, tình cảm anh em giữa mình và anh Thịnh Hoan sẽ lại được bắt đầu từ một bữa ăn tối.

Ngày hôm sau, mưa.

Phải chăng ông trời muốn thử thách lòng thành tâm báo ơn những gì mà anh Thịnh Hoan đã làm trong game cho Tiểu Ngược của Tô Liễu? Tô Liễu đau khổ nghĩ, trong lúc bước xuống bậc thềm của ký túc xá, đầu che ô, chân đi dép sáng đan gót nhọn.

Trời mưa ào ào, mà không khí vẫn oi bức.

Tô Liễu mặc một chiếc quần sooc màu đỏ chất liệu bò thun, khoe trọn vòng ba tròn trịa và đôi chân trắng ngần, thẳng tắp. Sở Thịnh Hoan thở dài nhận ra cô đã thành thiếu nữ thật rồi. Anh cố gắng nhìn ra hướng khác và đứng mở sẵn cửa xe.

“Bên này, Liễu Liễu.” Thịnh Hoan chỉ vào ghế phía trên.

Tô Liễu nín thở, phụng phịu ngồi xuống. Tay cô nắm chặt, tự trấn an tinh thần: Anh Thịnh Hoan là người tốt. Anh Thịnh Hoan không đánh con gái. Liễu Liễu, không được sợ!

Nhưng cơ thể Tô Liễu không tuân theo ý cô, cứ ngáy đơ ra, không chút cảm xúc.

Suốt chặng đường, người tề đại.

Suốt cả bữa ăn, nhai như nhai rom.

Rồi cũng xong.

Nhưng cô lại không giành được phần thanh toán. Kết quả đành ngượng ngùng lấy giấy ăn lau miệng và uống thêm một chút nước hoa quả.

“Liều Liều, em đứng đây chờ anh nhé, anh đánh xe ra.” Đột nhiên Sở Thịnh Hoan quay sang dịu dàng nói.

“Vâng ạ.” Tô Liều ngoan ngoãn gật đầu rồi đứng bên đường đợi.

Dưới ánh đèn đường khuy khoắt, thiếu nữ tóc dài áo thun trắng, quần sooc đỏ trông thật nổi bật, khiến người qua đường cứ ngoái lại nhìn. Sở Thịnh Hoan lập tức dừng bước: “Không được, muộn thế này rồi, em đứng đây không an toàn. Anh em mình cùng đi lấy xe nhé?”

Mới có tám giờ tối thôi mà! Tô Liều ngược nhìn bầu trời quang đãng sau cơn mưa với bóng trắng tròn vành vạch, lại có cả dãy đèn đường nữa chứ! Nhưng biết làm sao, khi cô chỉ biết “Vâng ạ”.

Hầm để xe tối thui, nhiều chỗ đèn hồng, lại có chỗ mập ma mập mờ. Tô Liều lú lú đi theo Thịnh Hoan, kẻ cũng không đến nỗi khó khăn, ngắt nổi xe của anh để tận trong cùng. Bỗng từ đâu có một đám thanh niên cầm dao xông ra.

“Có gì quý thì nộp ra đây!” Tên cầm đầu vung cây gậy sắt, giọng đầy vẻ hung hãn.

Không hề sợ hãi, Tô Liều nhìn đám người với vẻ ít nhiều thông cảm. Cô nhớ không nhầm, anh Thịnh Hoan ngày trước vì quá mê đánh đấm nên đã bị gửi tới lò võ nào đó tới luyện ba năm liền. Sau đấy, anh đã trở thành cao thủ, nhưng tuyệt nhiên không ham đánh nhay nữa.

“Liều Liều đừng sợ. Đã có anh đây.” Bàn tay to lớn của Thịnh Hoan nắm chặt lấy bàn tay trái của cô.

Với niềm tin tuyệt đối vào anh Thịnh Hoan, Tô Liều cảm thấy không chút lo sợ. Có điều, sao tay anh lại run thế này. Run đến nỗi tim cô cũng bắt đầu đập thình thịch.

Cô nhón chân khẽ nói vào tai Thịnh Hoan: “Anh Thịnh Hoan, của đi thay người, chúng ta nộp tiền đi.” Rồi còn đặc biệt cầm lấy tay anh để động viên, nào ngờ, tay Thịnh Hoan lại còn run hơn.

“Đừng thế, mau nộp tiền ra, coi như hai đứa chúng mày gặp may, bọn này chỉ cướp tiền không cướp sắc.” Tên đàn em liếc nhìn bàn tay phải đang run bần bật của Sở Thịnh Hoan và cất giọng giễu cợt.

Mẹ kiếp! Sở Thịnh Hoan tức tới mức muốn chửi thề. Anh cố gắng hết sức, cũng không thể khống chế được bàn tay phải run lên vì quá hưng phấn của mình, nhưng lúc này, đành phải buông bàn tay nhỏ bé ấm nóng kia ra. “Liều Liều, nhắm mắt lại.” Sở Thịnh Hoan khẽ nói, sau đó trừng mắt nhìn bốn tên đứng trước mặt. “May cho chúng mày là chỉ cần tiền thôi đấy!” Anh lạnh lùng nói rồi lao vút lên phía trước. Cả lũ vung dao lên, nhưng Thịnh Hoan đã lẹ làng bẻ quặt tay tên đứng gần nhất khiến hắn buông rơi vũ khí. Tiếp đó, anh xoay người trong cú liên hoàn cước, rồi né người và làm một cú xông phi. Rất nhanh chóng, cả bốn tên đã nằm lăn trên mặt đất.

“Cút! Hôm nay anh mày vui nên còn nhẹ tay đấy. Lần sau còn gặp nữa, anh mày sẽ dần cho bố mẹ chúng mày khỏi nhận con luôn!” Sở Thịnh Hoan ném về phía chúng cái nhìn sắc lạnh.

“Đa tạ đa tạ đại ca đã niệm tình nương tay.” Cả lũ tập tễnh biến khỏi nhà xe.

Trông chừng cả lũ đã đi hẳn, Sở Thịnh Hoan quay người lại định an ủi Tô Liều đôi câu. Bỗng anh bắt gặp đôi mắt đang nhìn mình đầy ngưỡng mộ.

“Anh Thịnh Hoan đẹp trai quá!” Ánh mắt Tô Liều sáng long lanh, và trái tim anh đã chìm trong đôi mắt ấy.

“Liều Liều không sợ à?” Anh ngạc nhiên hỏi.

“Anh đánh người xấu sao em phải sợ?” Cô bĩu môi. “Em chỉ sợ nhìn con gái bị đánh thôi.”

“Anh không đánh con gái.” Sở Thịnh Hoan đầu khoắc nhắc lại.

Sau khi ra khỏi hầm để xe, Sở Thịnh Hoan đột nhiên nhớ ra là quên bỏ đồ vào cốp. Vậy nên, Tô Liều đành theo anh về nhà.

Một phòng ngủ, một phòng sách và một phòng khách, tất nhiên đều rất sạch sẽ. Nội thất gọn gàng, khoáng đạt, hết như tính cách của chủ nhân.

Nhìn thấy tờ áp phích quảng cáo trò Anh hùng treo trong phòng khách, Tô Liều làm ra vẻ ngây thơ hỏi: “Tờ họa báo này đẹp quá, là trong phim hoạt hình à?”

Sở Thịnh Hoan ngập ngừng giây lát rồi trêu mếu đưa tách trà cho cô: “Là game đấy, rất thú vị. Em có muốn chơi không? Anh dạy em chơi nhé?”

“Là game ạ.” Tô Liều nói về thất vọng, rồi tỏ vẻ nghiêm túc “Em không chơi đâu. Anh biết là em không thích những thứ vô bổ mà!”

Chơi game vô bổ ư?

Sở Thịnh Hoan tự nhiên thấy coi thường bản thân mình, anh hạ quyết tâm, sau này, không, từ bây giờ trở đi, phải hạn chế thời gian vào game.

“Anh Thịnh Hoan, quả của bố mẹ em đâu ạ?” Thấy thần sắc Sở Thịnh Hoan là lạ, Tô Liễu rụt rè hỏi, định bụng lấy xong sẽ đi ngay.

“Đây.” Sở Thịnh Hoan lấy cái túi ra khỏi tủ đựng đồ, khẽ thở dài khi thấy Tô Liễu cứ lẩn tránh ánh mắt anh.

“Vậy em...” Tô Liễu lấy hết can đảm định xin ra về. Nào ngờ Thịnh Hoan lại nhắc.

“Thế em không định xem bố mẹ gửi gì sao?”

“Có ạ.” Cô hành động như một cái máy, ngoan ngoãn đi tới, cố gắng tỏ ra hào hứng trước túi đồ.

Đúng như những gì cô nghĩ, Tô Liễu không nén nổi tiếng thở dài.

Đến bao giờ ba mẹ cô mới có thể nhìn cô như nhìn một thực nữ hai mươi một tuổi đã trưởng thành chứ không còn là cô bé con ấu trĩ mười hai tuổi nữa đây?

Lại vẫn áo thun ren, vẫn là váy công chúa, vẫn là ba lô hình mèo Hello Kitty.

Trời ạ...

Trong lúc đang đau khổ kêu trời, Tô Liễu đột nhiên nhìn thấy một chiếc váy rất xinh. Váy liền không tay, chân váy chữ A, cổ chữ V, chất vải gần giống cotton, màu trắng. Phía trước ngực có thêu một bông hướng dương màu vàng, lá hoa toả ra ở phần eo tựa như chiếc thắt lưng màu xanh. Chân váy ngắn trên đầu gối nhưng xoè rất rộng, được viền bằng những bông hoa nhỏ tí xúx vô cùng duyên dáng.

“Oa, vậy là bố mẹ em cũng đã tiến bộ.” Tô Liễu ướm thử váy lên người và nghiêng đầu mỉm cười với anh Thịnh Hoan, lúc này đang ngồi trước máy tính.

Nhìn bộ váy Tô Liễu cầm trên tay, Sở Thịnh Hoan cười vui vẻ: “Uhm, trông đẹp đấy! Hay em mặc bộ này vào, rồi anh đưa em về?”

Không phải chứ! Tô Liễu ngẩn người! Cô mân mê bộ váy và thầm nghĩ: Mình đâu phải trẻ con, thấy quần áo đẹp là muốn mặc thử ngay!

Mình lớn rồi! Đã lớn lắm rồi!

Sở Thịnh Hoan xách hai chiếc túi to, đưa Tô Liễu về tận cửa ký túc xá nữ. Rồi rất thành thạo, anh định chạy đi tìm chỗ đăng ký để được theo cô lên phòng.

“Anh tiễn em đến đây được rồi.” Tô Liễu sợ toát mồ hôi. “Buổi tối, kí túc xá của nữ sinh có người ngoài không được tiện lắm, vì mọi người tắm xong, ăn mặc rất lộn xộn!”

Khuôn mặt anh tuấn của Sở Thịnh Hoan đỏ bừng. Anh nhắc hai chiếc túi lên, vờ đánh trống lảng: “Đồ nhiều thế này, em có cần gọi bạn cùng phòng xuống xách đỡ không?”

Thế này mà nhiều? Tô Liễu nghĩ bụng, chắc chưa đến mười cân. Cùng lúc đó sau lưng cô có tiếng lảnh lót: “Không cần đâu, Tô Liễu Liễu thuộc kiểu mỹ nữ trắng sứ, chỗ đồ này nhảm nhí gì!”

Chỉ cần nghe tiếng đã có thể đoán được người, Tô Liễu biết người vừa rồi chính là cô bạn cùng phòng Ngô Yên, Tô Liễu liền bối rối, cầm lấy hai chiếc túi, nhét một chiếc vào tay Ngô Yên, rồi lí nhí nói với Sở Thịnh Hoan, không cả dám ngẩng đầu lên: “Anh Thịnh Hoan, bọn em lên đây, anh về nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi làm!”

“Uhm, tạm biệt!” Sở Thịnh Hoan mỉm cười, rồi quay sang gật đầu chào với Ngô Yên, cô bạn đang tò mò ngấm nhìn anh: “Cám ơn em đã chăm sóc Tô Liễu giúp anh!”

Ánh đèn vàng nhạt hắt bóng Sở Thịnh Hoan cao lớn, khuôn mặt anh bình thường lạnh như băng, nhưng khi mỉm cười lại ấm áp lạ thường khiến Ngô Yên ngây người như bị bỏ bùa: “Anh khách khí quá ạ, hi hi...”

“Anh về đi!” Tô Liễu túm tay bạn, vừa lúi vừa kéo lên phòng.

Trong tiếng bước chân xa dần, vọng lại tiếng nói chuyện riu rít của hai cô nữ sinh.

“Trời ơi, cực phẩm gian phu! Tô Liễu Liễu, khai mau, cậu tìm đâu ra anh chàng ấy?”

“Cậu đừng nói linh tinh, anh Thịnh Hoan là anh trai, chơi với mình từ nhỏ.”

Gian phu? Sở Thịnh Hoan đỏ bừng mặt.

Anh trai? Khuôn mặt anh tuấn sa sầm lại.

Anh đứng nhìn theo cho đến khi bóng hai cô gái biến mất ở đầu kia hành lang, mới lặng lẽ ra về. Tâm trạng rối bời.

Trên phòng, Ngô Yên vẫn chưa hài lòng với những lời bộc bạch của Tô Liễu: “Không phải thế chứ, trong sạch như vậy sao?”

“Đương nhiên, cậu phải hiểu, mình từ trước tới nay vẫn không thích mấy kiểu phim truyền hình vi phạm luân lý đạo đức.” Tô Liễu vừa rửa mặt, vừa giải thích.

“Tô Liễu Liễu, Liễu Tô Tô, mình nhắc lại một lần nữa, mấy bộ phim vi phạm luân lý đạo đức là muốn nói đến quan hệ huyết thống, sau này cậu đừng có dùng từ linh tinh nữa. Người trong nghề mà nghe được người ta lại cười cho.” Ngô Yên trừng mắt, cầm áo ngủ đi vào nhà vệ sinh.

Tô Liễu thấy vậy, nhảy tới trước cánh cửa vừa lúc đóng lại: “Yên Yên, làm ơn cho mình tắm trước đi, mười giờ tối gia tộc của bọn mình có hoạt động.”

Ngô Yên mặc kệ, vừa điều chỉnh nhiệt độ vừa hỏi băng quơ: “Tô Liễu Liễu, anh Thịnh Hoan của cậu thú vị như thế, cậu không thích thật sao?”

“Cho mình tắm trước, cho mình tắm trước đi Ngô Yên đại tì, hôm nay là buổi họp mặt gia tộc đầu tiên, người ta không thể lên muộn được.”

“Thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng khi cười lại thoáng có hai lúm đồng tiền. Ui ui, phong tình, lãng tử...” Ngô Yên không thèm để ý tới Tô Liễu, tiếp tục lảm bảm.

“Lúm đồng tiền á? Mình không biết, Yên Yên, cậu không thấy là anh ấy nhìn rất dữ tợn hay sao?” Tô Liễu buồn buồn nói.

“Không phải dữ tợn, mà là dữ tợn. Mà thôi, không nói với người mất quáng gà như cậu nữa!” Tiếng của Ngô Yên hoà lẫn tiếng nước chảy xối xả.

“Cậu mới là đồ mất quáng gà!” Tô Liễu thôi ý định tranh giành phòng tắm. Cô đành quay lại bàn học và bật máy tính lên.

Vừa online, cô đã phát hoảng trước một loạt những tin nhắn của Kiều Dương Tự Hoà.

“Tiểu Ngược, online PM cho ta!”

“Tiểu Ngược, add bạn bè!”

“Tiểu Ngược, mau add ta vào list bạn bè!”

“Còn không add ta sẽ lên diễn đàn công bố bí mật của nàng đó!”

Tô Liễu choáng váng, suy nghĩ một lát, tìm tên Kiều Dương Tự Hoà trên bảng nhân vật và nhấn lại: “Ta có bí mật gì?”

Dòng tin vừa gửi đi, hệ thống đã hiển thị: Người chơi Kiều Dương Tự Hoà muốn kết bạn với bạn, hãy chọn chấp nhận hoặc từ chối.

Không cần nghĩ ngợi nhiều, Tô Liễu click ngay chuột vào “Từ chối”. Cô ra khỏi bảng nhân vật, tiếp tục gửi tin nhắn cho Kiều Dương Tự Hoà.

Tiểu Ngược: “???”

Kiều Dương Tự Hoà: “Nếu nàng không add ta vào danh sách bạn bè, ta sẽ phong nàng làm Đệ nhất mỹ nữ của trò Anh hùng.”

Tiểu Ngược: “Kiểu đe dọa này hay thật!”

Kiều Dương Tự Hoà: “Nàng không sợ sao?”

Tiểu Ngược: “Sao ta lại phải sợ? Ta sợ nhất là ai đó nạp tiền rồi biến ra thành Đệ nhất tỉ phú của trò Anh hùng, hi hi.”

Còn bốn mươi phút nữa mới tới hai mươi hai giờ, nhưng Tô Liễu không muốn nói thêm nữa. Cô thuê xe ngựa tại một thị trấn gần đó, thẳng tiến tới đàn thần nước Ngụy.

Kì thực, cô cũng không ghét Kiều Dương Tự Hoà. Nhưng sau này còn phải chiến đấu với Yêu Tinh Áo Choàng, nên cần hạn chế các kiểu quan hệ liên quan đến anh ta, tránh tiếp xúc thì hơn.

Đáng tiếc, oan gia ngõ hẹp, trên một cây cầu nhỏ ở một thành phố nào đó, hai người lại gặp mặt nhau.

“Tiểu Ngược, đi, chúng ta đi kết hôn.” Chàng trai áo xanh cất giọng ngọt ngào, mặt khác dùng pháp trượng phá tan cỗ xe ngựa của cô.

Tô Liễu sau một hồi sững sờ bèn gửi trả tin nhắn: “Hôm nay là ngày Cá tháng Tư của hệ thống sao?”

Hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư của hệ thống, nhưng là ngày... sinh của lời thần.

Sau khi bị phá tan cỗ xe ngựa, thiếu nữ kiêu diễm trong xe liền nhảy xuống và lập tức khôi phục nguyên trạng, sau đó tiếp tục phóng như bay về phía trước, mất hút nơi đường chân trời.

Bên cây cầu gỗ nhỏ hẹp, Kiều Dương Tự Hoà đứng đó, ổng tay áo xanh phát phơ. Dưới cầu nước chảy trong veo, bên cầu đào nở trong chiều gió xuân.

“Này, Muốn Chết, không chịu làm bạn thì đền cho ta một vị phu nhân đi chứ.” Khâu Kiều Dương tựa lưng vào thành giường, tay ôm laptop, nhanh

chóng gõ thêm mấy dòng chữ: “Hôn sự của ta vì nàng mà biến thành trò cười cho thiên hạ rồi đây.”

Đúng là chat chit qua mạng, không ai thấy mặt ai, nên thích nói gì thì nói. Khâu Kiều Dương mỉm cười, đối mặt với câu chuyện vô thường vô phạt này, những lời anh gửi đi cũng vô cùng vô vị. Những cánh đào rớt trên vai áo người thiếu nữ và điểm hồng làn nước suối long lanh màu ngọc bích. Ý xuân ngây ngất khiến nàng chẳng thèm để ý tới Kiều Dương Tự Hoà, mãi hồi lâu sau mới từ từ trả lời Kiều Dương Tự Hoà.

“Tự Hoà, đám cưới lần trước của ngươi cũng chỉ hơi buồn cười thôi, đâu đã đến nỗi kinh thiên động địa...” Cô im lặng một lúc, rồi tiếp: “Thôi được, ta sẽ gả Doanh Vũ cho ngươi một lần nữa.”

Khâu Kiều Dương tròn mắt nhìn màn hình máy tính, yếu ớt đáp trả: “Ta không thèm Nhân Yêu.”

“Vậy tại sao còn trách tội ta phá hoại đám cưới của ngươi?” Thiếu nữ lập tức vặn lại.

Khâu Kiều Dương không biết phải trả lời thế nào, một lúc sau, mới nhanh tay gõ: “Thôi được rồi, ta không tranh cãi với nàng nữa. Chỉ biết ta thật lòng trông ngóng, phiên bản mới sắp tới, ngoài nhiệm vụ kiến quốc sẽ có cả hệ thống kết hôn kiểu mới. Các cặp vợ chồng nếu đánh bại Hắc Sơn Lão Yêu sẽ được quyền giải cứu đám trẻ con bị giam giữ ở đó. Tiểu Ngược, chúng mình sẽ nhận nuôi một đứa nhé!”

Gửi tin xong, Khâu Kiều Dương mỉm môi cười khê, im lặng nhìn màn hình. Từ buổi tối xảy ra sự việc, hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp khẳng khái đứng lên sau mỗi lần gục ngã cứ ẩn hiện trong đầu Khâu Kiều Dương. Khiến anh nghĩ mãi về dáng vẻ và tính cách của người chơi đứng sau nhân vật ảo kia.

Thế giới mạng hư ảo mà con người “nàng” lại vô cùng bí hiểm. Kiều Dương chỉ lờ mờ đoán biết “nàng” nhất định là một người con gái, căn cứ vào giọng điệu trong đôi lần trò chuyện. Và trạng thái tình cảm tựa tựa tình yêu qua mạng này quả thực rất tệ hại. Một anh chàng hai tám tuổi đem lòng yêu một thiếu nữ mới quen biết được vài ngày, chuyện này vốn đã rất khó tin. Huống hồ đây lại là trong trò chơi, đôi bên chưa một lần gặp mặt, chân tướng không hề xác thực và chuyện tình cảm cũng chỉ đơn phương.

Cưới Doanh Vũ chỉ là để giải khuây!

Trong trái tim mỗi người đàn ông đều có một mẫu con gái. Bức ảnh mà Doanh Vũ post lên diễn đàn chính là mẫu con gái trong lòng Khâu Kiều Dương, dù mờ mờ không rõ, nhưng điệu bộ cúi đầu dịu dàng, vẻ quyến rũ mê hoặc đó thật sự khiến anh động lòng. Vì vậy, sau chiến quốc, anh quyết định nạp Doanh Vũ làm phi.

Game online khiến người ta say mê nhanh đến thế! Thích thì cưới, không yêu nữa thì chia tay, có oán báo oán, có ơn báo ơn, trượng kiếm giang hồ, chấp bút miếu đường, dứt khoát sông phẳng.

Nhưng anh không ngờ được rằng, cô gái trong bức ảnh đó chính là Tiểu Ngược, người mà bấy lâu nay anh vẫn ngưỡng tượng về hình dáng, tướng mạo. Khi tính cách và tướng mạo mà anh thích lại tương hợp với nhau, anh cũng chỉ còn biết lắc đầu cười khò: Thôi được rồi, một người đàn ông hai mươi tám tuổi, luôn giữ mình trong sạch, sống kiếp khổ hạnh đã rất lâu như anh sẽ liêu một phen, cho đúng một thời thượng, yêu qua mạng và bắt đầu yêu đơn phương qua mạng.

Yêu đơn phương...

Đôi mắt đào hoa nhướn thành hình vòng cung, anh sờ sờ chiếc cằm nhẵn bóng của mình, suy ngẫm về câu trả lời của “nàng”.

“Đại thúc làm ơn sáng tạo chút đi được không? Lẽ nào người mà em gái mình đều NC ' cả rồi, chỉ biết dùng lí do đó để cầu hôn thôi sao?” Tô Liễu tức giận. Đột nhiên nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây. Tiểu Triệt cũng vì phối hợp với Khâu Kiều Nhan chơi trò chồng vợ gì đó mà đã tình giả thành thật, khiến cô đau khổ. Tự Hoà chết tiệt, tưởng cô cũng dễ lừa như tiểu Triệt chắc!

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hoà: NC có nghĩa là gì?

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Bại não, não bị thối, người căn cứ vào tình trạng của bản thân mà áp dụng...

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hoà: Nàng còn ăn nói lung tung, lão gia sẽ đánh đấy.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Ngươi còn mở mồm uy hiếp, lão nương ta cũng sẽ xẻo luôn.

Khâu Kiều Dương bối rối đứng lặng người trong gió, đột nhiên anh cảm thấy vô cùng nghi ngờ những gì mình đang nhìn thấy.

“Tránh ra!” Vì còn đang mải suy nghĩ nên thiếu nữ đã đá vào chân anh, bực bội bỏ đi.

Những bước chân nặng nề, giẫm nát muôn cánh hoa đào, giẫm nát cả tâm chân tình của Khâu Kiều Dương.

Chàng trai áo xanh trầm tư, đôi mắt buồn buồn, đứng nhìn cho đến khi bóng người thiếu nữ khuất hẳn, mới từ từ quay người cười nhạt, mở lệnh Quyền Trục hồi thành, vụt biến thành một luồng sáng trắng.

Đàn thần nước Ngụy tuy nằm ở ngoại vi nhưng rất gần. Hơn nữa, trước kia Tô Liễu đã từng đạp địa đồ, nên có thể tự động di chuyển ngay tới địa điểm họp mặt. Còn những hai mươi phút, cô đang định đi tắm thì lại bị Doanh Vũ kéo vào kênh tởm.

[Tởm Độ] Doanh Vũ: Tô Tô cuối cùng cậu cũng online rồi? Ha ha, Lão Đại và Minh Yểm ti ti hôm nay nhất định sẽ báo thù cho cậu.

Báo thù? Tô Liễu giật mình. Cô PM cho Doanh Vũ: “Mình đã báo cậu bao nhiêu lần rồi, đừng nói với Lão Đại và Minh Yểm tí ti. Chúng ta còn đang trong vòng truy đuổi, nói không chừng sẽ khiến người trong gia tộc vì chuyện mình đối đầu với nước Tề, mà lại thêm vài mạng nữa bị dính lệnh truy sát cũng nên?”

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Lệnh truy sát bị huỷ rồi. Hôm đó cậu offline vội quá, nên mình không kịp báo. Sở dĩ Kiều Dương Tự Hoả nhờ cậu Thịnh Thế Hoan Đăng ra tay vì mình đã báo với anh ta người trong bức ảnh chính là cậu. Sau đó, anh ta tuyên bố huỷ bỏ lệnh truy sát trên kênh thế giới, giải thích do hiểu nhầm. Tô Tô, tên này nhìn thấy gái đẹp thì tí hết cả mắt vào, chứ chẳng nghĩa hiệp gì đâu, cậu đừng mắc lừa nhé!

Tô Liễu ngây người, nhưng chưa kịp tranh cãi với Doanh Vũ thì Minh Yểm tí ti đã gửi lệnh qua kênh tổ đội: “Tô Tô, Tiểu Thích, lên UT mau, phòng 433577, mật mã 5466.”

Trò chơi này cũng có công cụ chat giống như trong QQ, nhưng cũng chỉ có thể thông qua hình thức chat hoặc để lại lời nhắn, không hỗ trợ hệ thống chat voice, vì vậy mỗi lần họp mặt hoặc tác chiến với quy mô lớn, các game thủ vẫn chọn cách lên UT.

Vừa đăng nhập, Tô Liễu đã vuốt mắt không kịp trước những lời mắng mỏ của các thành viên trong gia tộc.

Minh Yểm: “Tô Tô, bị người bắt nạt sao không báo chị! Muốn tự chuốc lấy phiền muộn chắc.”

Sắc Như Xuân Hiếu: “Ba năm không gặp, Tô Tô của chúng ta đã thành nữ nữ, đẹp tới mức công chúa xứ Tề đem lòng đổ kị truy giết đêm ngày.”

Ngẫu Nhĩ Bà Tường Xuy Xuy Phong: “Đã yếu lại còn thích ra gió, thật ra chúng ta nên tuyên dương mới phải...”

Doanh Vũ: “Mọi người đừng coi thường Tô Tô, nàng là thái Thánh Mẫu, hết sức lương thiện!”

Tô Liễu đợi cả nhà mắng đủ mỗi người một câu, mới dám khê kháng: “Em sai rồi, đã khiến gia tộc nhà mình mất mặt.”

Lão Đại: “Tô Tô, có việc gì nhớ báo cả nhà một tiếng. Đừng giữ ý quá.”

Đôn Tại Tường Giác Đằng Hồng Hạnh: “Mặc dù mất liên lạc, nhưng các anh chị đều rất quan tâm tới em đó.”

Thiên Vi Thủy Xuân: “Sau này có chuyện đừng một mình âm thầm chịu đựng nhé!”

Lão Đại: “Ba cây chụm lại nên hòn núi cao, ắt sẽ giải quyết được.”

Minh Yểm: “Thôi lần này tha cho em nó. Tam cung lục bộ, thất cô bát phẩm, chúng ta lên đường thôi. Tới chỗ NPC nhận huy chương gia tộc rồi chụp ảnh và đi chơi.”

Tô Liễu thờ phào, nhân lúc mọi người không để ý liền chat riêng với Doanh Vũ, tìm hiểu sự thể. Đúng là Doanh Vũ không hề kể chuyện với mọi người, tại Hồng Hạnh huynh lướt diễn đàn, nhóm thấy lệnh truy nã có thương của bà cô Yêu Tinh, khiến cả đám tân nhân còn đang nỗ lực luyện cấp tức điên lên.

Đám người trong gia tộc của Tô Liễu tuổi đều không còn nhỏ, tự biết tình hình địch mạnh ta yếu, không thể đối đầu trực tiếp, nên đã bỏ tiền mua rất nhiều mặt nạ sát thủ (đeo vào thì sẽ giấu được quốc tịch, ID, đẳng cấp) và mai phục ở những nơi Yêu Tinh hay xuất hiện. Mười mấy người xông ra xử lí cô ta, đồng thời tẩu thoát thành công trước khi NPC thủ thành và đám đông xung quanh kịp phản ứng.

“Tô Tô, lát nữa mình gửi đoạn băng cho cậu xem, ha ha ha, nhìn cô ta ngốc chết đi được, chẳng kịp phản ứng gì cả, ngã rầm một cái.” Doanh Vũ nói đầy sung sướng.

Tô Liễu trầm tư hồi lâu, rồi mới nói: “Mười Nguyên Bảo một chiếc mặt nạ, lại chỉ dùng được một lần trong vòng nửa tiếng. Tiểu Thích ơi là Tiểu Thích, cái giá phải trả đắt quá. Thật ra, mình chỉ muốn mọi người chơi vui vẻ thôi, ai lại phải tốn tiền thế này.”

“Thảm tháp gì đâu, bà cô đó còn tiêu hao cả đồng của nhằm phô trương thanh thế ấy chứ!” Doanh Vũ phản đối.

Tô Liễu mỉm cười, gửi tới bạn một loạt dấu chấm lửng.

Trò chơi là thế đấy, dấu biết ơn đền oán trả, nhưng vẫn cần phải có 3T (tiền-tài-thế).

Mặt trắng phúng phính tựa chiếc bánh hamburger treo trên không.

Hai mươi mấy con người xúm xít quang NPC để nhận huy chương gia tộc rồi chụp hình lưu niệm trước tấm bia tuyên thệ.

¹ NC: là viết tắt phiên âm của hai từ phiên âm tiếng Trung “nao can” có nghĩa là “bại não”

Chương 8

Cả nhóm quyết định dùng lại tên cũ trong trò Ngụy Tấn Phong Lưu: NP1 Những Nữ Vương Của Trời Xanh, nhìn đám con trai như Lão Đại và Hồng Hạnh mang cái tên này trên đầu, Tô Liễu không phải phì cười.

Kể cũng lạ, gia tộc có rất nhiều các đôi vợ chồng đồng thời là vợ chồng thực của nhau, ví như Lão Đại và Minh Yểm ti ti hay Ngẫu Nhĩ Bà Tường Xuy Xuy Phong và Đôn Đại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh. Do vậy các anh chàng râu quai nón đành gạt lệ vứt bỏ cái tên “Tam Cung Lục Viện Thất Thập Nhị Phỉ” để đổi lên đầu “NP 1 Những Nữ Vương Của Trời Xanh”.

Tô Liễu cười sáng khoái và vội vàng nhắn tin cho Vô Liêu Sát Sát Yêu khi thấy anh online : “Sát Sát, mau đăng ký nhập gia tộc trước kia của muội, họ đều là người tốt”.

Cô và Doanh Vũ cùng cả nhóm Lão Đại, Minh Yểm ti ti quen nhau đã lâu nên chỉ cần Sát Sát đồng ý là có thể tham gia vào gia tộc ngay.

“Cám ơn Tiểu Ngược. Ta xưa nay quen cách đơn thương độc mã, không thích gia nhập các tổ chức hành hội.” Phía dưới màn hình lập tức có tin nhắn trả lời.

“Ồ.” Tô Liễu ngẩn người, khẽ gửi lại một từ, trong lòng tràn ngập cảm giác thất vọng..

Trên UT đột nhiên có tiếng của Doanh Vũ: “Sát Sát online đấy, Lão Đại, thêm anh ta vào hội đi.”

“Không cần đâu, mình vừa hỏi rồi, anh ấy không thích.” Tô Liễu buồn bã đáp.

“Không sao, không nhập hội vẫn có thể chơi cùng nhau. Tô Tô gọi cậu ta đến đây cùng tham gia, chị muốn mục sở thị bậc cao thủ mà em và tiểu thích vẫn hằng ca ngợi.” Minh Yểm tò mò.

“Uhm, để em hỏi xem anh ấy có rỗi không?” Tô Liễu nói xong liền nhanh tay nhắn tin cho Sát Sát: “Lên UT đi, phòng 433577, mật mã 5466, phòng chat của gia tộc.”

Đối phương im lặng hồi lâu, rồi trả lời...

“xin lỗi, ta không thích chat voice.”

Tô Liễu chán nản thực sự, sao sát sát lại còn thần bí hơn cả cô kia chứ? Trước kia cô không chat voice không webcam là vì sợ bị lộ, sao anh phải e thẹn như các cô gái thế nhỉ!!

Hay “chàng” là con gái, Tô Liễu thờ dài, tự đau khổ với suy nghĩ của mình.

Chụp ảnh xong cả gia tộc rầm rộ kéo nhau đi đánh BOSS Xem Ta Có 72 Phép Thần Thông. BOSS 72 là đám thạch nhân rải rác trong thế giới Hoan Huyệt, chỉ lộ diện khi bị công kích lúc hóa thành đàn ông, lúc biến thành thiếu nữ lúc lại là quái vật... Đương nhiên, việc biến hóa do hệ thống tự động cài đặt. Giết BOSS 72 không được thêm điểm kinh nghiệm, nhưng sẽ có các vật phẩm thú vị, ví như nến lễ hội nhấp nháy, pháo hoa rực rỡ, bong bóng xanh ăn vào giúp biến hình, váy áo mặc vào sẽ tự động múa bụng.

Cơ hội nhận quà không cao, lại không có điểm kinh nghiệm, nên rất ít người đánh BOSS 72. Chỉ có các thành viên của hiệp hội thương nhân thi thoảng rủ nhau đến thu thập ít vật phẩm về trưng bày trong gian hàng.

Sát Sát tuy không chat voice cũng không muốn nhập gia tộc, nhưng cũng thấy thích trò chơi tập thể này, bèn dùng Quyền Trục bay thẳng tới đó.

BOSS 72 không cố định đẳng cấp, nên gia tộc sắp xếp từng nhóm năm người lần lượt đầu tay đôi và thi xem trong vòng nửa tiếng đội nào nhặt nhiều vật phẩm nhất.

Tiểu Ngược, Doanh Vũ, Sát Sát và một nữ cung thủ có tên Quả Táo Bạch Tuyết được xếp vào một nhóm. Cô bé này đang học cấp ba, là đệ tử mới thu nạp của Minh Yểm ti ti, lần đầu chơi game nên rất hay hỏi những câu kiểu như vì sao thế này, vì sao thế kia, lần chuyển server này, cô bé cũng rất nghĩa khí chuyển theo.

Tô Liễu xung phong mở hàng và lập tức xuất hiện ngay một BOSS đẳng cấp 125 đuổi bốn người chạy thỏ không ra hơi.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Đi vệ sinh chưa rửa tay à, thôi quá đi mất.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Đồ Nhân Yêu đáng ghét có cậu không rửa tay ấy!

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Nhân Yêu? Chị Tiểu Ngược, làm thế nào để phân biệt được người chơi nam trong game liệu có phải là Nhân Yêu không hả chị?

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Tí nữa có cơ hội, chị mách cho!

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Được ạ, được ạ, Chị Tiểu Ngược thật lợi hại quá!

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Được lắm, Tô Tô nếu cậu chỉ được ra chiêu thức đó, mình sẽ cho cậu nhát đao...

[Tổ độ] bồng dung muốn chết: cậu định dùng đao để tịnh thân à?

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Dùng đao chém đứt mọi nỗi tư vương của các tiểu muội thăm thương trộm nhớ mình. Tấm thân này riêng dành cho cậu mà thôi!

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Chém cái ấy để tịnh thân thì dễ hơn!

...

Vất và chừng mười phút, cả nhóm mới xử lí xong BOSS 72, được ba quả bong bóng xanh.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Ta có việc ra ngoài chút, cả nhóm cẩn thận nhá, ta sẽ quay lại ngay.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Huỳnh đi đi!

Sát Sát quả thật chỉ đi có một phút là quay lại ngay, BOSS 72 do Quả Táo Bạch Tuyết tìm thấy có đẳng cấp 60, nên loáng một cái đã bị bốn người diệt gọn, thu được bốn chùm pháo hoa.

Nhân lúc rảnh rỗi, Tô Liễu cười giảo hoạt, nhắn tin cho Sát Sát.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Sát Sát là con trai, đúng không? Muội đoán huỳnh là con trai!

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược sao chị có thể đoán được?

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Rất đơn giản, huỳnh đi vệ sinh chỉ mất một phút bảy giây, chỉ có con trai mới đi nhanh như thế!

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Tô Tô, cậu làm mình sốc quá đấy!

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Thật ra...

Tô Liễu nín thở nhìn chuỗi tin nhắn. Thật ra... là sao cơ?

Thật ra anh là con trai hay thật ra anh là con gái?

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Thật ra ta chỉ đi rót cốc trà. Tiểu Ngược, muội... tưởng tượng giỏi quá đấy.

Tô Liễu rót nước mắt!

Sát Sát thật kín tiếng. Cô trước sau cũng chỉ muốn biết “chàng” là nam hay nữ thôi mà. Tại sao không chat voice, không muốn nhập gia tặc?

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Bạch Tuyết, sự thật đã chứng minh cách thức của Tiểu Ngược đã sai, hãy nhìn huỳnh đây. Sát Sát, hãy nói đệ nghe, huỳnh có cái ấy không?

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: !!!!! Có.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Nhìn thấy cả rồi chứ, huỳnh ấy là đàn ông, đàn ông đích thực.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Đồ bày bạ.

Nửa tiếng đồng hồ nhanh chóng trôi qua, đội của Tô Liễu xếp thứ nhất từ dưới lên, bị phạt, tất cả bốn người bị quây vào giữa và phải khiêu vũ.

“Ăn một trái bóng đi, biến hình rồi làm gì cũng không thấy xấu hổ.” Doanh Vũ đề nghị và cả ba người còn lại đồng tình gật đầu nuốt chửng vào trong.

Thế nhưng cả ba người kia điều biến thành nam thanh nữ tú, chỉ có Tô Liễu đen đui biến thành một con quái vật dạng nhuyễn thể màu xanh, toàn thân nhầy nhụa. tiếp đó, tình huống kịch tính xuất hiện, không biết từ đâu xuất hiện một nhóm thủ vệ, nhanh chóng và mẫn cán, giết chết quái vật Tiểu Ngược bằng những đòn sấm sét chói tai.

Sau một hồi kinh ngạc, cả đám phá lên cười ngất, khiến Tô Liễu một lần nữa ầm ức nước mắt tuôn rơi.

Bãi cát phẳng lặng, cả nhóm tụm năm tụm ba, kẻ đứng người ngồi dưới ánh sáng của những ngọn nến màu đỏ cam. Gió biển mon man thổi, bập bùng

những tia lửa, còn phía chân trời xa là màn pháo hoa rực rỡ.

“Cạn chén chúc mừng ngày hội ngộ!”

“Cạn chén!”

“Cạn chén!”

Ánh lửa hồng cùng những nụ cười tươi khiến bầu không khí càng trở nên ấm áp, say đắm lòng người.

Tô Liễu đôi mắt quan sát chàng lãng tử điển trai đang lặng lẽ uống rượu một mình rồi gửi tin nhắn cho anh: “Sát Sát, nghe nói sắp update phiên bản mới, các cặp vợ chồng có thể đánh bại Hắc Sơn Lão Yêu và giải cứu đám trẻ con ở đó. Chúng ta nhận nuôi một đứa nhé!”

“Không cần đâu, khà khà. Ta rất ít online!” Sát Sát nói xong, lại gửi tiếp một icon mặt cười cho cô.

Tựa như bị bóp nghẹt con tim, Tô Liễu gửi lại cho anh một icon mặt khóc rồi không nói gì thêm nữa.

Thế giới mạng mà, cô nghĩ mình không chạnh lòng vì bị từ chối... Chỉ có điều hơi thất vọng chút thôi.

Một chút một chút, tựa như những hạt cát, những hạt bụi mà thôi.

Trong khoản tám đến mười giờ tối thứ ba, server Thanh Long đã update dữ liệu mới. Tô Liễu không nén nổi cảm giác vui mừng, đã ngồi chờ trước máy tính từ sớm.

Tô Liễu thích xem kiểu đánh nhau kỹ thuật, rất ít khi vào diễn đàn. Nhưng hôm nay rảnh rỗi, các kiểu kỹ thuật đã xem hết và luyện luyện lại nhiều lần, nên cô quyết định vào diễn đàn ngó nghiêng mấy thứ lá cái.

Bảng xếp hạng mỹ nữ vẫn được đặt ở vị trí bất mất.

Lần trước, Tô Liễu vừa nhìn thấy mấy tấm ảnh chụp cosplay của chính mình, chưa kịp ngắm kỹ đã vội vàng đi tìm Doanh Vũ. Hôm nay có thời gian, cô lật ngắm từng bức ảnh một.

Bảng mỹ nữ không chia từng khu, và nói một cách nghiêm túc thì, server Thanh Long chỉ có ba mỹ nữ được xếp hạng. Đó là Doanh Vũ, Yêu Tinh Áo Choàng và Hồng Trần Nhất Kị Phi Tử Tiểu.

Khâu Kiều Nhan xếp hạng 7 với tấm ảnh chụp tự nhiên. Theo đánh giá của Tô Liễu, cô ta khá duyên dáng thanh tú tuy không xứng danh đại mỹ nữ nhưng bù lại có nụ cười ngọt ngào pha chút thơ ngây. Trông không có vẻ hai lăm, hai sáu tuổi như Tiểu Triệt nói.

Còn bức ảnh của Hồng Trần, là một bức ảnh chu miệng rất đáng yêu.

Lại nhìn đến bức ảnh ngây thơ như lolita của mình, thật sự Tô Liễu không hiểu sao có thể lên tới hạng 3. Kéo sang mấy trang sau, thì ra là được bỏ phiếu, đọc tiếp vì lý do bầu chọn, cô càng dở khóc dở cười hơn.

“Oa. Làm dáng giống lolì đáng yêu quá! Một phiếu cho Doanh Vũ.”

“Nữ vương! Tuyệt, rất có khí phách, tôi thích Doanh Vũ.”

“Em từng chơi trò nguy hiểm, BOSS Sơn Âm đẹp mê hồn... em Doanh Vũ đó.”

“Loli tôi cũng thích, nguy hiểm³ tôi cũng yêu, nhưng khi không thể dung hòa giữa yêu và thích, tôi đành phải chọn một bầu Doanh Vũ.”

Giờ tiếp, giờ tiếp chọt cô nhìn thấy mấy cái tên quen thuộc trong cùng một trang.

“Hiếm khi thấy người con gái nào xinh đẹp duyên dáng kiểu cổ điển như ông này, bầu một phiếu cho Doanh Vũ.” Kieu Dương Tự Hóa.

“Bị ai đó bắt bỏ phiếu, cho Doanh Vũ.” Thịnh Thế Hoan Đăng.

“Đúng đấy, thật sự biết xấu đẹp thế nào. Thôi được, giống như anh Thịnh Hoan, chọn Doanh Vũ.” Chiến Ngự Lâm Lâm

Hóa ra là thế, Tô Liễu phì cười trước các lý do bầu chọn.

Tài khoản đăng nhập diễn đàn không giống ID trong trò chơi, tuyệt đối không được dùng nick ảo, tránh người ngoài trà trộn vào gây rối trong diễn đàn. Và bảng xếp hạng cũng không tự động thống kê số phiếu, buộc người chơi click thẳng vào ảnh và ghi rõ lý do.

Tô Liễu càng nhìn càng toát mồ hôi, vì số người cô quen trong game không nhiều mà mấy kẻ “đầu sỏ” điều xuất hiện cả ở đây.

Xem ra, tuy số người chơi trò này không đông, nhưng rất gắn kết trong mọi hoạt động.

Giờ tiếp hai trang thấy thời gian sắp hết, Tô Liễu đang định đóng giao diện chợt một tin nhắn đập ngay vào mắt.

“Nếu lấy được nàng kiều, ta sẽ giữ nàng trong tòa kim ốc, bầu chọn cho Yêu Tinh Áo Choàng.” Thiên Địa Bất Nhân.

Trời ơi, đất ơi... si tình quá đi mất!

Tô Liễu cảm thấy có chút hoa mắt chóng mặt.

Theo kinh nghiệm thu lượm từ mớ tiểu thuyết tình cảm mà cô và ngô yên thường đọc, đây chắc chắn là một câu chuyện tình bi đát: Quốc vương nước Triệu đem lòng say đắm công chúa nước Tề thù địch. Nhưng nàng lại bị gả cho một kẻ vô danh tiểu tốt. Thế là, quốc vương nước Triệu sinh lòng oán hận, thương tiếc hồng nhan, phát động chiến tranh hồng danh lại công chúa. Nào ngờ bại trận, mất luôn cả giang sơn.

Tô Liễu vui sướng nghĩ miên man, chợt nghĩ đến một việc. Nếu Thiên Địa Bất Nhân thích bà cô Yêu Tinh, vậy thì Tiểu Triệt chẳng phải là... chương ngại vật hay sao? Cái tên Thiên Địa Bất Nhân đó thoáng nhìn đã có thấy không phải người tốt, liệu Tiểu Triệt có bị hấn ra tay hạ thù không nhỉ? Tô Liễu chống cằm suy nghĩ.

Trong lòng rối bời, lúc thì cô cảm thấy như thế cũng thật tốt, tên xấu xa Tiểu Triệt, dám bỏ rơi cô! Lúc sau lại thấy như thế không ổn, dù sao cũng lớn lên cùng nhau, mình có thể bắt nạt cậu ta nhưng không thể để người ngoài ra tay được.

Cân nhắc đắn đo mãi, thời gian cứ thế trôi qua, cuối cùng, khi nhận được tin nhắn hỏi thăm của Sở Thịnh Hoan, cô mới không cảm thấy buồn vì việc đó nữa.

Việc Thiên Địa Bất Nhân thích Yêu Tinh Áo Choàng chắc mọi người đều biết cả, nhưng chẳng ai để ý, vậy thì vì có gì cô phải lo lắng hão huyền? Hơn nữa còn có anh Thịnh Hoan kia mà, anh Thịnh Hoan bất khả chiến bại!

Mười giờ ba phút, Tô Liễu hân hoan đăng nhập trò chơi, đi thẳng đến thương khố. Quả nhiên, tám thẻ Kiến Quốc lệnh chạm trở bằng gỗ từ đàn đã được đặt ngay ngắn trong ngăn để đồ và đang tỏa mùi hương trầm ấm.

Lúc mới đưa ra thị trường, game anh hùng có rất nhiều mặc định thú vị mà người chơi cần tự mình khám phá. Nhưng sau một thời gian kinh doanh, những sáng kiến này đều bị coi là BUG và bất ngờ xóa hết. Ví như trận PK giữa Tô Liễu và Kiều Dương Tự Hòa trong khoản không gian bí mật lần đầu gặp. sau khi xảy ra sự việc, Khâu Kiều Dương đã gọi điện khiếu nại công ty sản xuất game về tình huống bất công này sinh trong khi thi đấu (người chơi đăng cấp càng cao thì càng khó luyện lại chỗ kinh nghiệm đã mất). Do đó, công ty đã kịp thời sửa chữa lập trình, và khi Tô Liễu định dùng cách này định đối phó với Tạc Dạ Tinh Thần thì đã không thành công.

Đương nhiên, Tô Liễu không biết điều này và cô cũng không biết, số điểm kinh nghiệm mà Kiều Dương Tự Hòa mất đã được khôi phục ngay vào ngày hôm sau. Cô chỉ biết rằng, những mặc định mang tính sáng tạo ngày càng ít đi, game anh hùng dần không có nhiều khác biệt so với các game khác, ví dụ như trên diễn đàn sẽ giới thiệu các cách đánh đơn giản để hoàn thành các nhiệm vụ lớn.

Ba tám Kiến Quốc lệnh điều đã xuất hiện trước khi hệ thống update, còn tám tàn lệnh này, bên sản xuất game đã tuyên bố là sẽ vô tình xuất hiện khi người chơi đánh quái.

Kiến Quốc lệnh nếu chưa sử dụng có thể đem ra giao dịch. Còn khi đã dùng rồi sẽ bị cố định vĩnh viễn và sẽ xuất hiện nhiệm vụ liên hoàn di nhất: Lá cờ quốc gia.

Căn cứ vào hướng dẫn, ba người chơi sử dụng Kiến Quốc lệnh sẽ làm nhiệm vụ và sau mỗi công đoạn sẽ nhận được một số lượng cờ khác nhau. Thời gian giới hạn là bốn tiếng. Trong khoản thời gian này, nếu người chơi offline để tìm hiểu hướng dẫn thì vẫn bị trừ thời gian. Có nghĩa là liên tiếp bốn tiếng trong trò chơi, nếu nhà ai lỗi mạng hoặc mất điện thì coi như người đó xui xẻo.

Trong thời gian làm nhiệm vụ, nước nào càng được nhiều cờ thì sau này sẽ có càng nhiều NPC chủ thành, lực lượng quân sự càng mạnh, nguồn trợ lực trong quốc chiến càng lớn. Xét thấy tình hình bốn nước hiện giờ không đơn giản, công ty trò chơi đã đưa ra một quyết sách công bằng: Trước khi tuyển chọn quốc vương cho nhiệm kỳ này, họ công bố rằng, Kiến Quốc lệnh cũng sẽ được phát cho bốn vị quốc vương đương nhiệm. Điều này khiến cho việc lựa chọn quốc vương vào thứ năm tuần trước thêm phần quyết liệt.

Cầm Kiến Quốc lệnh trên tay, Tô Liễu định đi tìm Lão Đại và Minh Yểm tí ti chợt có tiếng Doanh Vũ gọi lớn: “Tô Tô, mau tới chỗ Tàn quốc của chúng ta, bản đồ xuất hiện rồi!”

Cô giờ xem bản đồ, quả nhiên thấy bốn quốc gia khi trước nay lại chia thành bảy quốc gia. Bản đồ các nước giống hệt nhau, nhưng cho dù giống nhau thì người chơi vẫn phải chạy vòng quanh và mua Quyền Trục thì mới chạy nhanh được.

Nước tàn ở phía bắc nước nguy.

Tô Liễu thờ dốc chạy tới biên giới, thấy cả gia tộc đã đứng chờ ở đó. “Lão Đại, Kiến Quốc lệnh đây ạ.” Cô click nút tiến hành giao dịch. “Dùng xong là bị cố định luôn đấy ạ!”

“Haizz, Tô Tô, em cầm được rồi, đưa cho anh ấy làm gì?” Minh Yểm ngờ ngác hỏi.

“Có chí làm quan mà!” Tô Liễu add một cái mặt cười. “Chị Minh Yểm, chị không nghĩ là em làm nữ vương đấy chứ?”

[Hiện Thời] Minh Yểm: Tại sao không?

[Hiện Thời] Ngẫu Nhi Bà Xuy Xuy Phong: Tô Tô em không làm nữ vương, thì liệu có xứng với danh hiệu gia tộc chúng ta không?

[Hiện Thời] Sắc Như Xuân Hiểu: Chính xác, chúng ta không những làm nữ vương, mà còn thống nhất sáu nước, mở rộng hậu cung, xây dựng trường thành ha ha ha...

[Hiện Thời] Minh Yểm: Đồng ý với Xuân Xuân, chị sẽ làm thái hậu.

[Hiện Thời] Lão Đại: Vậy anh làm thái thượng hoàng nhé.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Lão gia muốn làm đại tướng quân. Đội thống nhất sáu nước, đội quốc thái dân an, ta sẽ bế cung rồi cưới luôn nữ vương, ha ha ha...

[Hiện Thời] Sắc Như Xuân Hiểu: Có chí khí, chị ủng hộ em.

[Hiện Thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Em cũng muốn làm nữ vương. Chị tiểu ngược không muốn làm thì nhường cho em.

[Hiện Thời] Lão Đại: Bạch Tuyết, lệnh bài do Tiểu Ngược nhặt được, để em ấy làm nữ vương là hợp lý nhất. Hết bốn tháng bảo hộ tân quốc, chúng ta sẽ lại tiến hành bình chọn quốc vương hàng tuần. Rồi em cũng sẽ có cơ hội thôi.

[Hiện Thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Hi hi, là em cũng chỉ nói vậy thôi. Em cũng nghĩ chị Tiểu Ngược làm nữ vương là thích hợp nhất!

Vậy là Tô Liễu bị đất vào thế đã rồi! Cho dù cô không có kinh nghiệm, đẳng cấp thấp, còn ít tuổi...

Buổi tối hôm đó, Tô Liễu vui tới mức quên cả sử dụng Kiến Quốc lệnh. Cô cùng cả gia tộc tung tăng đạp địa đồ, thỉnh thoảng gặp quái, tất cả cùng quần sát. Những tiếng cười vang lên không ngớt, lại thỉnh thoảng có vài câu pha trò. Tô Liễu như thấy mình được quay lại ba năm về trước, mọi nỗi ưu phiền lúc bắt đầu tham gia trò chơi phút chốc tan biến. Cho đến khi cô gặp Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu – mỹ nhân xếp hàng thứ 8 trong bảng xếp hạng, đồng thời là người cuối cùng trong top 10 của server Thanh Long được đưa vào bảng.

Ban đầu do hiểu nhầm.

Cách thức chơi của gia tộc lần này là hề gặp quái thì tất cả mọi người sẽ xông lên chém giết. Không cần kỹ thuật hay dờ, chỉ cần tổng hợp mọi loại kỹ năng cũng đủ náo nhiệt, vui mắt. Nào ngờ con BOSS mà Hồng Trần dẫn lại xông vào giữa gia tộc của Tô Liễu, khi trong mình chỉ còn một giọt máu cuối cùng.

Quả Táo Bạch Tuyết là một cô bé thật thà, ngây thơ, nhiệm vụ chủ yếu là nhặt trang bị. Cô bé cặm cùi chăm chỉ, tìm từng gốc cây ngọn cỏ, gặp gì nhặt nấy. Sau đó đem bán ở chỗ NPC thương nhân trong thị trấn nhỏ rồi sung sướng khoe với cả gia tộc về số nguyên bảo kiếm được. Nhìn đâu cũng thấy lấp la lấp lánh, cô bé phớt lờ mọi lời nhắc nhở của mọi người trên kênh gia tộc, thế nào lại nhặt được một chiếc áo da loại dành cho nữ cung thủ, khi mặc vào liền cố định ngay. Thấy đẳng cấp giới hạn của trang phục cao mà thuộc tính lại không rõ ràng, trong con mắt của Bạch Tuyết thì chỉ có cách nộp NPC, liền gõ tên trang bị lên kênh chat gia tộc, xung sướng nói: “Hôm nay thật may mắn, quái cấp thấp mà lại rơi trang bị cấp cao, mặc dù thuộc tính không rõ nên không dùng được nhưng bán cho NPC cũng kiếm được rất nhiều tiền.”

Cả nhóm nghe xong liền tròn tròn mắt.

[Gia Tộc] Minh Yểm: Bạch Tuyết, em nhặt phải trang bị của người ta rồi.

[Gia Tộc] Quả Táo Bạch Tuyết: Sao cơ ạ? Chị mình yểm...

[Gia Tộc] Bồng Dưng Muốn Chết: Bạch Tuyết, em xem lại nội dung vừa chat.

Lặng đi vài giây.

[Gia Tộc] Quả Táo Bạch Tuyết: Làm sao bây giờ, em... tiêu rồi!

[Gia Tộc] Lão Đại: Thực ra cũng không có gì to tát. Vì trang bị chưa bị cố định, ta trực tiếp trả lại cho họ là xong.

Tô Liễu cũng cảm thấy việc này rất dễ giải quyết. Để hạn chế mâu thuẫn, trò anh hùng quy định rất nghiêm về việc phân phối các vật phẩm rơi ra. Tiểu quái ai giết được là của người ấy, đánh BOSS rơi vật phẩm, trong vòng một phút đầu tiên thì chỉ người đánh được phép nhặt, một phút kế tiếp thì ai nhặt cũng được, còn quá hai phút vật phẩm sẽ tự biến mất.

Chắc vừa rồi đồng người, hỗn loạn, khi mọi người cong lưng nhặt vật phẩm nên quá nên chắn mắt tầm nhìn của đám Hồng Trần, lại nghĩ rằng có những hai phút nên thông thả tìm. Nào ngờ chưa đầy một phút, đã bị nàng Bạch Tuyết nhặt mất. Cũng may là trang bị chưa bị cố định, đem trả lại là xong.

Nào ngờ, Hồng Trần Phi Tử nhất mực cho rằng vật phẩm rơi ra từ BOSS không phải là chiếc áo da có thuộc tính rất kém kia, mà là một bộ khôi giáp mang tên Kim Lữ Chiến Y đã bị Bạch Tuyết nhặt mất. Vậy là đôi bên lời qua tiếng lại rồi một trận kịch chiến xảy ra.

Thật tình cờ, Tô Liễu đã gia nhập Ngụy quốc sau khi rời bỏ Tề quốc, mà đám Hồng Trần cũng là người nước Ngụy. Người trong một nước nếu PK và giết nhau, danh tự sẽ chuyển sang màu đỏ và bị rơi trang bị.

Cả đám say sưa chém giết, chẳng nhớ gì đến Kiến Quốc lệnh, mãi đến khi Tô Liễu nhận được tin nhắn nói thầm

[Nói Thầm] Vô Liêu Sát Sát Yêu: Lấy được Kiến Quốc lệnh chưa?

Tô Liễu giật mình giờ túi ra xem thì không thấy đâu nữa.

[Nói Thầm] với Vô Liêu Sát Sát Yêu: !!!!! Sát Sát, vị trí 92:73, tới đây mau!

[Nói Thầm] Vô Liêu Sát Sát Yêu: ?

[Nói Thầm] với Vô Liêu Sát Sát Yêu: sát sát, Kiến Quốc lệnh vừa lấy được, nhưng quên không cố định. Bây giờ PK với người ta nên bị roi mất rồi. Huynh tới đây mau, nick mọi người vẫn đang còn đỏ, đừng cho bọn họ rời đi.

Viết xong, Tô Liễu lại copy một lần nữa lên kênh hành hội. Khỏi phải nói, cả hội đang mê mải đánh nhau chột ngưng hết cả lại.

Cùng lúc, một cô gái có nick Đơrêmi xung sướng reo: “Kiến Quốc lệnh, em nhặt được Kiến Quốc lệnh!” Lời vừa dứt, toàn thân đã đổ nhào.

Hệ thống không cho phép hồng danh được về thành chủ hồi sinh an toàn, họ chỉ được phép hồi sinh ngay tại chỗ hoặc tại điểm hồi sinh ngay gần đó. Vậy nên hai phe lập tức cắt cử người canh giữ điểm hồi sinh. Người chết như nêm, chẳng thể nào thấy được cảnh báo nhấp nháy của vật phẩm bị rơi.

Lão Đại bắt đầu lo lắng, vội vàng lên kênh gia tộc nói: “Không thể chậm trễ được nữa, đợi chúng gọi thêm người tới là hỏng việc. Tô Tô, Doanh Vũ, Bạch Tuyết, ba em hãy thêm máu rồi đi tìm đồ. Những người khác có nhiệm vụ gây nhiễu loạn, càng loạn càng tốt, không được để kẻ nào chạy thoát. Bọn của anh đang trên đường tới đây.”

Tin nhắn vừa post lên kênh chat, một đám bụi đã từ xa cuộn tới.

Chàng kị sĩ lao với tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt bọn họ. Chàng xuống ngựa rồi xông thẳng vào giữa đám đông, không phân biệt trắng đen chém giết một hồi. Kị sĩ đẳng cấp cao, trang bị tốt, thao tác gọn gàng, nên chẳng mấy chốc xác người chất đống.

Thông thả giết người, thông thả nhặt trang bị, từ đầu tới cuối, chưa đầy một phút. Sau đó, chàng đứng tựa vào con Hãn Huyết Báo Mã duy nhất trong toàn server, quan sát xung quanh. Giữa một đám nick đỏ quạch, cái nick thịnh thế hoan đăng của chàng xanh biếc màu trắng lạnh.

Anh Thịnh Hoan? Ha ha ha! Tô Liễu cười xung sướng. Tầm lệnh bài này chắc chắn về tay cô. Tình huống xấu nhất là tiết lộ thân phận của mình, nhưng tình hình lại phát triển theo một hướng khác.

[Thế Giới] Pila: Thịnh Thế Hoan Đăng, ta xưa nay xem ngươi là bậc anh hùng. Mau giải thích ta nghe ngươi vì sao giết hại mọi người, cướp trang bị của bọn ta?

[Thế Giới] Thịnh Thế Hoan Đăng: Thích giết thì giết, thích cướp thì cướp, không phục thì qua đây cướp lại.

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kị Phi Tử Tiếu: Những trang bị đó bọn ta không cần, chỉ cần ngươi trả lại Kiến Quốc lệnh.

[Thế Giới] Minh Yên: Đồ mặt dày, đòi trả lại thứ không phải của mình. Nói cho ngươi biết, Kiến Quốc lệnh là của Tiểu Ngược nhà ta.

[Thế Giới] Bối Bối Sơn: Kiến Quốc lệnh ư? Kiến Quốc lệnh nào thế?

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Thịnh Hoan, Phi Tử Tiếu là em gái của bạn ta, chắc có hiểu lầm gì đây? Chúng ta nói chuyện riêng nhé!

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hóa: Tiểu Hoan báo cho ta vị trí rồi ở yên đó. Tiểu Ngược là phu nhân của ta, là đại tẩu của ngươi, hãy trả đồ lại cho nàng.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Bồng Dung Muốn Chết, có giỏi thì ra đây, đứng nấp sau lưng đàn ông còn ra cái thái độ gì nữa? sư huynh, nếu huynh lấy cô ta, muội cùng huynh chấm dứt tình anh em. Phi Tử, ta tin muội, ủng hộ muội, quyết không khuất phục trước mọi thế lực.

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Yêu Yêu, nước Triệu luôn rộng cửa đón nàng.

[Thế Giới] Tiểu Bô: Nhân rồi quá nhỉ, còn lên thế giới bày tỏ tình cảm.

[Thế Giới] Bảo Khí Giang Hồ: Mùa đông đến rồi, mùa xuân cũng không còn xa nữa.

“Tiểu Ngược, Kiến Quốc lệnh trả lại nàng.” Sở Thịnh Hoan rút một hơi thuốc, mỉm cười. Anh điều khiển chàng kị sĩ bước lại gần thiếu nữ đang tròn mắt kinh ngạc.

“Vậy, huynh tin muội?” Tô Liễu nhận lại Kiến Quốc lệnh, nhấn vào nút sử dụng và hỏi.

“Ồ, ta tin Kiều Dương.” Anh đáp lại một cách khôn khéo. “Ta có việc phải đi đây, mọi việc xin trao trả Kiều Dương. Tạm biệt!”

“Tạm biệt.” Tô Liễu nheo mắt cười.

Một luồng bạch quang lóe sáng, chiến binh cao lớn vụt biến mất. Phía chân trời xa, một đám người ngựa ùn ùn kéo đến.

[Nói Thầm] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Tiểu Ngực, ta không mua được Quyển Trục ở nơi này nên giờ mới chạy tới được, tình hình thế nào rồi?

[Nói Thầm] Vói Vô Liễu Sát Sát Yêu: Ồn cả rồi, ở hiền gặp lành.

Tô Liễu cười định tìm cơ hội báo đáp anh Thịnh Hoan nghĩa hiệp thì kênh chat PM đã lại lóe sáng.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hỏa: Tiểu Ngực, nàng làm ơn ngoan ngoãn một chút, ai lại cứ dăm ba ngày lại chạy lên kênh thế giới một lần như thế.

[Nói Thầm] Bồng Dung Muốn Chết: Tại ta vốn là người của công chúng mà.

[Nói Thầm] Bồng Dung Muốn Chết: Từ Hòa...

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hỏa: Gì cơ?

[Nói Thầm] Bồng Dung Muốn Chết: Cảm ơn sự giúp đỡ lâu nay của người.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hỏa: Nàng khách sáo quá! Nếu nàng ấy nấy thì có thể... đem thân báo đáp.

¹ NP: là một từ viết tắt thường được sử dụng trong các truyện đam mỹ, N là chỉ một số không xác định, P viết tắt của “people”. Có thể hiểu đơn giản, NP có nghĩa là một vợ nhiều chồng hoặc một chồng nhiều vợ. Gia tộc của Tô Liễu trong trò Ngụy Tân Phong Lưu là một gia tộc nữ vương nên tác giả sử dụng hai từ này trong cách đặt tên gia tộc để tăng độ “biến thái” của truyện.

² Loli: Là một tên gọi khác của lolita trong tác phẩm cùng tên của nhà văn Vladimir Vladimirovich Nabokov.

³ Ngự ti: Là từ thường để dùng chỉ những cô gái có diện mạo xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

“Sao thế được!” Tô Liễu cười híp mí. “Ta sợ nhất là gặp phải mẫu đàn ông bị em gái quản mà cô em lại yêu anh mình quá đáng. Phá hoại tình anh em nhà người khác xem chừng rất vô đạo đức.”

“Nghĩa là sao?” Khâu Kiều Dương không hiểu.

“Haizz, nói chuyện với đại thúc thật tốn sức, thôi, không nói nữa, ta bay đây.”

Vừa gửi tin nhắn đi, dưới góc màn hình, xuất hiện ba hàng chữ.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hỏa: Tiểu Ngực, xin nàng đừng bay. Hôm nay nàng mặc váy, có phải quần bò đâu!

Phi!!! Tô Liễu xem chút nữa phun cả ngụm trà lên màn hình. Tuy bức mình trước sự vô duyên của Tự Hỏa, cô vẫn nhanh chóng ấn phím sử dụng Kiến Quốc lệnh.

Một lúc sau, trên kênh Thế giới hệ thống hiển thị: lệnh bài ở các server đều đã được chủ sở hữu sử dụng và cố định, nhiệm vụ tìm cờ bản quốc sẽ khởi động vào hai mươi giờ ngày 13 tháng 6 năm 2009, đề nghị mọi người chú ý.

Một lần nữa, Thế giới lại xôn xao.

[Thế Giới] Tiểu Nại Giang Hồ Phiêu: Sao không công bố tên người sử dụng?

[Thế Giới] Nhẫn Giả Tâm Khuê: Chắc họ sợ có kẻ ra tay truy sát, khi ấy chủ sở hữu vừa làm nhiệm vụ vừa phải đề phòng người khác.

[Thế Giới] Bảo Khí Giang Hồ: Chí lí!

[Thế Giới] Thần Châu Nhị Hiệu: Nhiệm vụ giống nhau lại phải hoàn thành trong một khoản thời gian cố định. Có thể bây giờ không biết những người đi làm nhiệm vụ ấy là ai, nhưng rồi cũng sẽ rõ cả thôi... muốn giờ chiều gì thì cũng được.

[Thế Giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê: Cũng chưa chắc, chỉ cần người có lệnh bài đi cùng vài người bạn thân trong lúc làm nhiệm vụ là có thể đánh lạc hướng ngay. Dù cho muốn bám theo hay ngăn trở người làm nhiệm vụ cũng rất khó khăn.

[Thế Giới] Vũ Dạ Phi Phi: Chị Thâm Khuê ơi, chị vẫn sâu sắc như thừa nàoiiii... .

[Thế Giới] Một Trụ Chổng Trời Ta Mạnh Nhất: Thần tượng của bx (bà xã) cũng là thần tượng của ta. Tại hạ ngưỡng mộ Thâm Khuê tí tí.

Tô Liễu rời khỏi kênh Thế giới và choáng váng trước nội dung tin nhắn kinh thiên động địa trên kênh hiện thời.

[Hiện Thời] Minh Yểm: Chào em rề!

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Em chào chị!

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Này, Kiều Dương Tự Hòa, chị Minh Yểm có chào người đâu mà chào lại thế?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Xin hỏi chị Minh Yểm, “em rề” có phải là chồng của Tiểu Ngược không?

[Hiện Thời] Minh Yểm: Đương nhiên.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa (lau mồ hôi): Vậy thì đúng rồi, lần đầu gặp gỡ, mong chị sau này giúp đỡ chỉ bảo.

Chàng trai áo xanh làm động tác bái chào mọi người, thần thái thông dong, tác phong nho nhã.

Tô Liễu trợn trừng hai mắt, đành phải pm cho anh ta: “này Tự Hòa, ta chân thành để nói cho người biết, lần trước là Doanh Vũ đã lừa người, mỹ nữ trong ảnh hoàn toàn không giống với ta!”

Im lặng một hồi, kênh chat riêng lại nổi lên hàng chữ nhỏ xíu: “Ồ, do đó ta chỉ cầu hôn với nàng trong game thôi, không phải ngoài đời thật.”

Ý của câu này là... Tô Liễu không hiểu. Cô thần nhiên phốt lò tin nhắn ý nghĩa thâm sâu ấy, tiếp tục quan sát kênh hiện thời lúc này đang ồn ào như ong vỡ tổ.

[Hiện Thời] Pila: Kiều Dương Tự Hòa, người lấy gì chứng minh kiến quốc lệnh do bỗng dưng muốn chết tìm thấy?

[Hiện Thời] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiếu: Pila, chúng ta đâu không lại đâu, bỏ qua đi.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Đứng lại, trước lúc cuốn xéo cần phải nói cho rõ ràng.

[Hiện Thời] Đơrêmi: Hừm, còn cần phải nói nữa sao, sự thể thế nào trong lòng các người tự rõ. Chị Hồng Trần, em thật đáng trách. Em không biết lệnh bài là của chị, nên đã reo ầm lên, mới bị người khác cướp mất.

[Hiện Thời] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiếu: Không sao đâu Mi Mi, chị không trách em đâu.

Tô Liễu im lặng.

Thế giới này là một thế giới nào?

Đại thần khắp nơi thần kinh.

Tinh phẩm khắp nơi thần kinh.

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Thực ra để biết được lệnh bài thuộc về ai, điều này không dễ nhưng cũng không khó. Chỉ cần nhờ khách hàng kim cương gọi điện cho công ty trò chơi, nhờ họ tra danh sách đăng kí giao dịch là rõ thôi.

Khách hàng kim cương của trò anh hùng là những người có mức tiêu thụ trên một vạn/tháng. Những người này có số điện thoại phục vụ riêng, có thể nhanh chóng giải đáp thắc mắc gặp phải trong trò chơi.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Cách này hay đấy! Ha ha, vừa hay ta lại là khách hàng kim cương, Thiên Địa Bất Nhân cũng vậy. lát nữa ta sẽ liên hệ với Bất Nhân rồi cùng nhau gọi điện hỏi công ty.

[Hiện Thời] Hồng Trần Phi Tử Tiếu: Thôi không cần hỏi nữa.

[Hiện Thời] Hồng Trần Phi Tử Tiếu: Lệnh bài xuất hiện trong lúc PK, ta nhặt được nên cứ nghĩ là do BOSS rơi ra.

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Trước khi hệ thống update đã có đủ ba tấm lệnh bài. Người căn cứ vào đâu mà cho là đánh BOSS sẽ rơi ra tấm thứ tư?

[Hiện Thời] Đơrêmi: Ô, thì ra là hiểu nhầm. chắc do chị Hồng Trần chưa lên diễn đàn chính thức để xem thông tin về Kiến Quốc lệnh.

[Hiện Thời] Minh Yểm: Thế mới biết đã kẻ vô xi lại còn vô tri thật đáng sợ!

[Hiện Thời] Sắc Như Xuân Hiếu: Có điều nói chuyện một chút là rõ như ban ngày cả thôi.

[Hiện Thời] Ngẫu Nhi Bà Tường Xuy Xuy Phong: Xem lại nội dung đối thoại, nhận thấy nàng Tiểu Ngược nhà chúng ta đã trưởng thành. Trước kia cũng ngây thơ đáng yêu như Bạch Tuyết, nhưng nay đã mang khí phách của bậc nữ vương, ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Hồng Trần Phi Từ đột ngột offline. Tiếp đó, đám bạn của cô ta cũng không nhắc gì đến truyện trang bị nữa, cùng nhau lặng lẽ sử dụng Quyền Trục bay mất.

Trong khoảng không gian mênh mông, chỉ còn lại mấy chị em đứng chống nạnh che miệng cười tùm tùm.

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Chị Xuy Phong thật lợi hại, cười một cái mà quét sạch rác rưởi.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Ôi nụ cười của nàng Mona Lisa.

[Hiện Thời] Lão Đại: Cả nhà lên UT họp gia tộc.

Lão Đại hiệu triệu.

Tô Liễu điều khiển nhân vật trong game thôi cười duyên dáng, định đóng giao diện để chuyển đến phòng chat gia tộc. Chợt cô nhìn thấy một bóng người cao lớn đang lặng lẽ đứng ở gần đó.

Trong đêm trong trẻo, vầng trăng tròn từ từ nhô cao phía lưng chàng. Ánh trăng khiến bóng chàng ngả dài mà cô quạnh.

“Sát Sát,” Tô Liễu gửi tin nhắn riêng, “Tám giờ tối thứ bảy tuần này huynh có lên mạng không? Muội sắp phải làm nhiệm vụ rồi.”

Rất lâu sau, lâu tới mức Tô Liễu nghĩ Sát Sát không ngồi ở máy, phía bên kia mới trả lời vài từ ngắn ngủi: “Được, out đã, gặp lại sau!”

Tô Liễu mỉm môi cười. Đang định nói thêm vài câu thì lại có tin nhắn ở kênh chat PM.

[Nói Thầm] Kiêu Dương Tự Hóa: Tiểu Ngược, ta đi đây, nàng đi họp gia tộc đi, có việc gì cứ gọi ta. Nhiệm vụ kiến quốc lệnh rất phức tạp, tuy không không chế về đẳng cấp, nhưng nàng cũng nên tranh thủ luyện cấp thì tốt hơn. Lúc làm nhiệm vụ cần tìm thêm vài người để đánh lạc hướng. Những lời vừa rồi Thâm Khuê nói trên kênh thế giới rất có lí. Tạm biệt, Tiểu Ngược, nếu không còn giận nữa thì add ta vào danh sách bạn bè nhé.

Nói xong, anh ta gửi đến mấy icon mặt cười hi ha.

Trên màn hình, chiến binh khôi giáp và pháp sư áo xanh biến mất cùng một lúc, để lại Tô Liễu bàn thần, một lúc sau mới khẽ nói: “Tạm biệt...”

Cô mở giao diện bạn bè, định thêm Kiêu Dương Tự Hóa vào danh sách, ngập ngừng vài giây, cô lại kiên quyết đóng giao diện rồi chuyển sang UT. Cuộc họp gia tộc tất nhiên là để bàn về nhiệm vụ tìm cờ quốc gia.

Sau khi ban bạc thận trọng, cả gia tộc quyết định chia làm bốn nhóm cùng Tô Liễu làm nhiệm vụ. Sau này trong lúc làm nhiệm vụ khó khăn hoặc bị người chơi khác chơi xấu thì sẽ chia quân làm bốn ngả khiến đối thủ không nắm được hành tung của họ. Ngoài ra, vì Tiểu Ngược đẳng cấp còn thấp, nên từ giờ tới thứ bảy, những lúc Tô Liễu không thể lên mạng, các thành viên khác trong gia tộc sẽ giúp cô luyện cấp. Đặc biệt, nếu nảy sinh tình huống trong lúc làm nhiệm vụ không chế thời gian, Doanh Vũ phải giúp cô hoàn thành.

Đương nhiên, Tô Liễu hoàn toàn đồng ý. Cô vui vẻ báo lại mặt khẩu của nick Tiểu Ngược cho Lão Đại và sung sướng out khỏi game.

Giờ đã là tháng sáu, mười mấy ngày nữa sẽ thi học kỳ. thời gian này nếu cô lại ra sức tập trung vào việc luyện cấp rồi thi trượt, thì người mẹ vốn rất nhân hậu của cô sẽ nổi cơn thịnh nộ, đập vỡ mấy tính và cho cô một trận nhớ đời, thực tế phũ phàng!

Do đó, cô sinh viên Tô Liễu biết thân biết phận, ngoan ngoãn vui đùa trên thư viện và trong phòng tự học.

Có điều, vừa mới giao mặt khẩu xong đã xảy ra bao nhiêu chuyện lớn nhỏ.

Tối hôm đó, Doanh Vũ gửi tin nhắn cho Tô Liễu.

“Ha ha, Tiểu Ngược, mình đã báo thù giúp cậu. Hôm nay ra ngoài gặp bà cô Yêu Tinh cùng với gã chồng, hình như vừa bị quái chà đạp một trận, phơi thân giữa hoang dã. Mình bỏ tiền để hồi sinh tại chỗ cô ta mà cô ta không đồng ý. Nhưng gã chồng lại bằng lòng. Thế là, mình vô cùng sung sướng giết thêm gã này một lần nữa, ngay trước mặt cô vợ. Ha ha ha, đã quá đi...”

Cái gã Chiến Ngự Lâm Lâm đó sau khi bị giết lại còn hỏi mình tại sao. Mẹ kiếp, đúng là óc bà đậu. Trong cơn tức giận lồng lộng của bà cô già Yêu Tinh, mình đã thò thẻ bảo với gã rằng: Vì quá yêu nên mới làm tổn thương nhau.

Sau đó bà cô Yêu Tinh nói con ghen.

Mẹ kiếp, loại đàn bà vừa xấu tính lại vừa xấu nét, không hiểu sao có người thích cho được. Nhân Yêu như mình đây cũng còn hơn cô ta cả vạn lần.”

Chín giờ tối, Tô Liễu đăng nhập vào trò chơi. Khi nhân vật vừa mới xuất hiện tại một góc của thôn trang, cô đã lóe mắt bởi bộ Bạch Ngân Chiến Giáp lộng lẫy mà Tiểu Ngược khoác lên mình. Nhìn level 107, Tô Liễu vui mừng định gửi tin nhắn cho Doanh Vũ. Đột nhiên có một luồng bạch quang xẹt qua, rồi một chiến binh oai phong lẫm liệt xuất hiện ngay bên cạnh cô.

“Tiểu Ngược”, Chiến Ngự Lâm Lâm add một icon mặt cười, “Nàng nâng cấp nhanh quá!”.

Vốn không thích những lời đường mật, Tô Liễu nghĩ một hồi rồi gõ: “Tạm tạm”

Màn chào hỏi coi như đã xong, cả hai đứng lặng thinh nhìn nhau.

Trên kênh gia tộc, Xuy Phong đang hô hào các chị em khác cùng đi đánh quái, Tô Liễu dạ một tiếng nhưng chưa rời đi ngay. Cô hơi nheo mắt, lặng lẽ quan sát chàng chiến binh trẻ tuổi trước cổng lữ quán.

Lâm Lập Triệt hiền lành, ít lời, hiếm khi chủ động nói chuyện với con gái. Gần nhà nhau, cũng đã từng nói thích cô, và điều quan trọng nhất là, cô... không sợ cậu ta.

Tô Liễu đã từng nghĩ rằng, chỉ cần như thế là có thể nắm tay nhau đi hết cuộc đời.

Sau khi tốt nghiệp, cả hai cùng về quê, tìm một công việc ổn định và làm đám cưới. Thình thoảng cái vã, cô sẽ tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ, sau đó hai người lại làm lành nhờ những lời khuyên bảo của cả bậc cao niên trong khu phố. Rồi họ tiếp tục sống những ngày tháng ngọt ngào, cùng chứng kiến cảnh tứ thân phụ mẫu ngày một già đi.

Có điều, hạnh phúc nhỏ nhoi này chỉ do mình cô tưởng tượng mà thôi.

Tô Liễu bĩu môi mỉm cười.

“Lâm Lâm, người thích Yêu Tinh ở điểm gì?” Cô ngồi xuống cạnh cậu ta và bất ngờ hỏi.

“Ồ!” Chàng chiến binh trầm ngâm, chậm rãi đáp: “Cũng không biết nữa, thấy cần ở bên nhau thôi.”

“Vì sao?” Tô Liễu hỏi.

“Bởi vì...” Sau một chuỗi chàm lừng, Chiến Ngự Lâm Lâm đột nhiên gửi một chuỗi dài: “Ta đã có hành động sai lầm, mà đàn ông thì cần phải chịu trách nhiệm.”

Hành động sai lầm... đàn ông... chịu trách nhiệm

Tô Liễu mơ hồ hiểu ra sự việc.

Với tâm trạng khó tả, cô đành gửi một icon mặt cười: “Có vẻ như câu chuyện của chúng ta đã đi quá xa.”

“Ha ha, không sao. Tiểu Ngược, không biết vì sao ta rất thích nói chuyện với nàng, cảm giác như ta nói gì nàng cũng hiểu vậy.” Trong kênh chat riêng liên tiếp hiện ra các chuỗi tin nhắn. “Mặc dù đã nói chuyện nhiều lần, nhưng ta chưa một lần trực tiếp xin lỗi nàng. Tiểu ngược, vụ việc hôm quốc chiến, ta thật sự có lỗi.”

“Ồ!” Tô Liễu thông thả đáp: “Việc gì đã qua thì đừng nhắc tới nữa. Dù sao hôm nay ta cũng đã ra tay báo thù rồi.”

“Hóa ra nàng giết ta để báo thù thật sao? Ha ha, chẳng nói sớm, ta lại cứ tưởng là...”

“??”

“Là nàng thích ta.”

Phù!!! Tô Liễu phì cười.

Doanh Vũ đáng chết, không biết đã nói với Tiểu Triệt những gì để cậu ta... lại thành ra như thế này.

Vội vã nói câu “Tạm biệt”, Tô Liễu ôm mặt nức nở.

Trong lòng buồn bã, Tiểu Ngược tham gia game này đã gần một tháng, bao nhiêu lần nói chuyện cùng với Chiến Ngự Lâm Lâm cũng chỉ sơ sài, xã giao. Vậy mà, Doanh Vũ chỉ cần một ngày đã khiến mối quan hệ thay đổi nhanh tới mức này. Điều này có nghĩa là gì nhỉ? Lẽ nào cô không có sức hấp dẫn với cậu ta? Hay là Tiểu Triệt và Doanh Vũ có duyên với nhau.

Nghĩ tới đây, Tô Liễu bất chợt rùng mình.

Các thành viên gia tộc đang đánh BOSS Địa Hạ Ma Thành, thu thập Âm Kim Thạch Thảo.

Trong số các trang bị của trò anh hùng, Âm Kim là thứ trang bị tốt nhất, được chia làm ba loại: tăng cường, vô địch và toàn mỹ. Mở một hòm bảo bối có giá hai đồng sẽ có cơ hội nhận được Âm Kim loại tăng cường còn hai loại kia thì nhất thiết phải chế tác từ Âm Kim Tăng Cường.

Tất cả các trang bị bằng Âm Kim đều có tính bổ trợ, nếu được phát huy có thể tăng thêm cho người chơi từ 20 đến 30 cấp.

Sau khi tới Địa Hạ Ma Thành, Tô Liễu mới biết thuộc tính của bộ ngân giáp lấp lánh mà cô mặc là Âm Kim Tăng Cường.

Doanh Vũ đã chi 140 tệ để mua bảy mươi chiếc chìa khóa mở hòm bảo bối.

“Tiểu Thích, cậu lại vụng tay quá chán rồi!” Tô Liễu nhấn, “Đã bảo là không tiêu tiền của bố mẹ nữa cơ mà.”

“Tô Tô, hôm nay mình đột nhiên nghĩ tới một điều. Có vẻ như chúng ta quen nhau đã lâu, thế mà mình chưa tặng trang bị cho cậu bao giờ.” Kênh chat PM bật ra hai dòng tin nhắn.

“Haizz, cái hồi bọn mình gặp nhau trong trò Ngụy Tấn Phong Lưu, ông già tịch thu mọi loại thẻ ngân hàng khiến mình nghèo tới mức chẳng nghĩ gì đến việc tặng cậu quà. Nghĩ lại, mẹ kiếp, thật buồn cười.”

“140 tệ cơ đấy!” Tô Liễu không có thời gian cùng cậu ta hoài niệm. Cô lẩm bẩm: “Đủ để người ta ăn mấy bữa cơm, mua tới yếm hoa quả, hoặc thuê N cuốn sách...”

Cố Phi cười ha ha, không nói thêm gì nữa.

Cậu ta không dám nói với Tô Liễu, số tiền bỏ ra để mua bộ y phục này chỉ là con số nhỏ. Sau đó, để nâng lực công kích của trang bị lên 12%, cậu còn bỏ ra hai nghìn tệ đi đập sao và mười ba nghìn tệ mua Âm Kim Bảo Thạch. Cậu dự định, ngày mai sẽ nâng thuộc tính của bộ trang phục Âm Kim lên vô địch.

Trò chơi lần này, lúc đầu cậu không chuyên tâm, mang danh Nhân Yêu cũng chỉ vì muốn tìm Tô Tô thôi.

Kể ra cũng lạ, khi còn cái cộ ồn ào trong trò ngụy tẩn, quan hệ chỉ như bạn hơi thân một chút. Lúc đó cô không chịu lấy cậu ta, cậu ta liền lấy và đòi liên tục vài vợ, thế rồi không còn cả thời gian chat chit hay làm nhiệm vụ cùng cô nữa. Cho đến khi cô đột nhiên biến mất khỏi trò chơi, cậu mới cảm thấy trống vắng và không còn tinh thần làm việc.

Cảm giác cứ như thiếu thứ gì đó, cả ngày trống rỗng, cảm giác này gần đây mới chấm dứt, kể từ khi tìm lại được cô.

“Tô Tô”, cậu ngắm nhìn nữ chiến binh đang sai bước xung quanh BOSS và hỏi nhỏ: “Cậu hiện đang học ở trường nào?”

“Đại học H, còn cậu?”

“!!!!!!!!!!!!” một dãy dài các dấu chấm than. “Mình học ở trường W, bọn mình rất gần nhau đấy. Tô Tô, chúng ta ở cùng một thành phố, cuối tuần này mình sẽ tới tìm cậu!”

Sáng thứ bảy, nắng chưa gay gắt, Tô Liễu nhét chiếc ô vào túi xách rồi chuẩn bị ra cổng phía Tây đón khách. Trước lúc ra khỏi cửa, cô bị Ngô Yên níu lại hỏi thăm: “Nói mau, trang điểm đẹp thế này để đi gặp Thanh Mai Trúc Mã hay đại ca Tây Môn Khanh hả?”

Tô Liễu tỏ ra vô cùng tự hào đáp: “Nhảm rồi em ơi, hôm nay chị diện thế này, là để đi gặp bạn trên mạng!”

“Bạn trên mạng?” Ngô Yên bị ghen bởi chính nước miếng của mình. “Tô Liễu, cậu lại còn dám đi gặp cả bạn mạng nữa sao?! Chẳng phải ngày nào cậu cũng bảo mình là trên đó toàn lũ con trai mặt mụn vì thức đêm à?”

“Đúng thế!” Tô Liễu vừa rút tay ra vừa nói: “Hôm nay chị phải đi kiểm chứng tính xác thực của suy luận này.”

“Cô bé đáng thương, mấy hôm nay học nhiều quá nên mù cả đầu rồi đây này.” Ngô Yên xoa đầu cô, giống như xoa đầu một con chó tội nghiệp. “Thôi được, việc đầu tiên cần làm là xem chứng minh thư của chàng mặt mụn, rồi dùng di động chụp ảnh gửi về đây. Cứ nửa tiếng chị sẽ gọi cho em một lần, nếu một lần không nghe máy là chị báo cảnh sát đấy!”

Về tuổi tác, Tô Liễu lớn hơn Ngô Yên, nhưng bình thường cả hai đều thích tự xưng mình là chị, còn lúc cần nhờ vả thì gọi người kia là tiểu thư. Nói chung xưng hô rất loạn. Vậy nên Tô Liễu áp ứng một hồi mới trả lời: “Uh... thế cũng được.”

Ký túc cô gần cổng Tây nhất, nhưng cũng phải mất bảy phút mới ra tới nơi.

Ngay từ xa, cô đã nhìn thấy một anh chàng rất ấn tượng đang đứng đút hai tay vào túi, dưới gốc ngô đồng bên đường.

Trời tháng sáu rất nóng, cậu ta mặc một chiếc phong trắng tay và quần ngắn, chiếc túi vải thô màu xanh nước biển vắt chéo qua vai.

Tô Liễu vội rút di động ra gọi, thấy cậu ta tìm điện thoại trong túi để nghe liền tiến thẳng lại gần.

Thế giới mạng thật ra cũng không khác gì đời thật. Cho dù đã quen biết nhiều năm và đã từng gặp mặt nhưng cả hai vẫn có vẻ ngượng ngùng.

“Tiểu Thích, cậu đợi lâu chưa?” Cô đứng cách cậu ta khoảng một mét, làm như hỏi băng quơ.

“Chưa lâu.” Cậu ta đáp lại một cách lịch sự.

Ồ, Tô Liễu chẳng biết nói gì hơn. Rồi cả hai đứng nhìn nhau một hồi. đột nhiên Cố Phi bật cười ha hả: “Tô Tô, mình nhớ đã nói với cậu là nhà mình ở đây rồi mà. Sao cậu không nói cậu học ở đại học H. Nếu không, với tính cách thô dân, mình đã có thể tiếp đón cậu chu đáo.”

“Mình tưởng cậu sẽ thi đại học ở nơi khác.” Tô Liễu cũng cười cười.

“Mình cũng muốn thế, nhưng thi không đỗ, mà điểm sàn của đại học ở đây lại thấp.” Cậu ta vừa cười hi hi vừa giải thích.

“Cũng phải. Cái năm thi lại, mình cũng bị ép đi học về, vì khối nặng khiêu mĩ thuật có điểm sàn thấp.” Tô Liễu nhớ lại cảnh ba năm về trước, khi cả nhà ra sức động viên nắn khiêu vẽ vôi của mình. Bất giác thấy xấu hổ: “Vì thế, chúng ta đều là những kẻ sa cơ lỡ bước.”

“Gặp nhau rồi thì cứ thoải mái đi, nào, bắt tay cái!” Cậu ta chìa tay ra, “Lần thứ hai gặp mặt, kính mong được chỉ giáo, mình là Cố Phi!”

“Mình là Tô Liễu.” Cô nhanh chóng vui vẻ trở lại, vừa cười vừa đập đập bàn tay của cậu bạn. Nhưng nụ cười bỗng ngưng đọng cứng lại trên mặt khi cô nhìn thấy chiếc Buick đỗ lại ven đường. Tô Liễu rút tay về, vội vàng nói với Cố Phi: “Anh trai mình đến, lát nữa đừng gọi nick của mình nhé!”

“Ừ.” Cố Phi gật đầu, nhìn theo ánh mắt Tô Liễu, thấy một thanh niên cao to từ trên xe bước xuống.

Ánh nắng sớm vàng tươi chiếu rọi khuôn mặt điển trai và những sợi nắng vàng dệt thành tấm áo choàng bao phủ lên vóc dáng kiêu hãnh.

Anh rảo bước rất nhanh, chỉ hai ba bước chân đã tiến lại gần.

“Anh Thịnh Hoan, thật trùng hợp!” Tô Liễu dừng cảm ngẩng cao đầu chào anh.

“Anh với bạn có chút việc đi ngang qua đây, thấy em nên xuống hỏi thăm tình hình.” Sở Thịnh Hoan mỉm cười, âu yếm nhìn cô gái cao chưa tới vai mình, vui vẻ giải thích.

Hôm nay cô diện váy ngắn cổ tim màu trắng hôm trước, tóc tết sau gáy loăn xoăn tựa đóa hoa. Nhìn Tô Liễu ngây thơ trong sáng, xinh xắn trẻ trung và muôn phần duyên dáng.

Sở Thịnh Hoan cười rạng rỡ: “Liều Liễu hôm nay xinh quá!”

Tô Liễu từ nhỏ đã lớn lên trong những lời tán dương, khen ngợi, nhưng lễ ra cũng thấy bình thường. Tuy nhiên lời khen lại kèm theo ánh mắt triu mến khiến cô thấy... cảm giác... như muốn ghen thờ.

Haizz, giá mà anh đừng khen thì hơn, Tô Liễu mặt mày đau khổ nghĩ. Khó khăn lắm cô mới cảm giác bớt cân thẳng hơn một chút.

Lại một lần nữa thất bại trước phản xạ có điều kiện của mình, Tô Liễu cúi gằm, nhìn chân mình, giả bộ ngượng ngùng cười hi hi hai tiếng.

“Anh Thịnh Hoan đang có việc bận ă?” Tô Liễu “đuối khéo” Thịnh Hoan sau một hồi suy nghĩ.

“Ừ.” Thịnh Hoan khẽ nắm chặt hai tay, mắt gườm gườm nhìn Cố Phi đang đứng bên cạnh, định hỏi lại lịch cậu ta. Chợt phía sau vang lên giọng nói vui vẻ: “Tiểu Thích, gặp người quen sao không giới thiệu?”

Giọng nói này... nghe rất hay! Tô Liễu ngẩn đầu, nhìn về phía có tiếng nói. Một chàng trai cao cao gầy gầy đang đứng chệch phía sau anh Thịnh Hoan. Anh ta có đôi mày ngài và ánh mắt sáng, miệng cười tủm tỉm. Ăn mặc đơn giản nhưng vẫn toát lên vẻ cao sang quyền quý, cảm giác anh ta mới đi dự tiệc về và vẫn còn phảng phất mùi rượu vang, mùi nến thơm.

Về bề ngoài thật khiến cho người ta có cảm giác an toàn! Tô Liễu trầm nghĩ. Lại thật, sao anh Thịnh Hoan lại có một người bạn như thế này nhỉ? Bạn của anh ấy chẳng phải toàn mấy kẻ mắt đeo kính đen, cơ bắp cuộn cuộn hau sao? Giống hời cô bắt gặp

Trong lúc Tô Liễu còn đang nhớ lại, đã nghe thấy tiếng Thịnh Hoan: “Liều Liễu, lại đây, giới thiệu với em đây là... chú Khâu Kiều Dương.”

Khâu Kiều Dương... Kiều Dương Tự Hóa? Tô Liễu đứng ngêch ra.

Chú sao?! Hi hi, anh Thịnh Hoan với cô đúng là có thần giao cách cảm.

“Cháu chào chú ạ.” Tô Liễu ngẩng đầu, ngoan ngoãn chào.

“Chào em gái.” Khâu Kiều Dương chẳng hề ngại ngùng, nheo mắt cười lại.

Anh ta vốn có cặp mắt đào hoa với đuôi mắt dài, lúc hơi mỉm cười trông lại càng quyến rũ.

Đám trẻ con quanh nhà Tô Liễu đứa nào cũng kháu khỉnh, nên cô chẳng lạ gì các nam thanh nữ tú. Nhưng so với chàng công tử này, họ có phần kém cuốn hút.

“Cậu này là?” Sở Thịnh Hoan cắt ngay nụ cười của Khâu Kiều Dương bằng cách chỉ vào Cổ Phi và hỏi Tô Liễu.

“Cậu ấy là Cổ Phi, bạn em” Tô Liễu nhanh nhẹn đáp.

“Chào cậu, tôi là Sở Thịnh Hoan.” Anh hơi quay mặt sang phía Cổ Phi.

“Em chào anh... Thịnh Hoan, chào... chú Kiều Dương ạ.” Cổ Phi nói theo cách xưng hô của Tô Liễu. Nét mặt của cậu ta có vẻ rất lạ, nửa như nghi hoặc nửa như vừa biết được điều gì đó. Rồi cậu quay sang tô liễu cười đau khổ và cầu cứu kiểu trẻ con.

“Tiểu...” cậu vừa mở miệng gọi thì tay đã bị Tô Liễu nhéo cho một cái đau điếng.

Động tác của Tô Liễu mạnh đến nỗi mọi người quay sang nhìn cô chăm chăm. Cô nhanh trí, nghiêm giọng nói với cổ phi: “Không được gọi tớ là Tiểu Tô Tô.” Giọng nói nhỏ nhẹ, nũng nịu kiểu thiếu nữ, lại hơi có chút giận hờn.

Rất dễ khiến người khác hiểu nhầm.

Có tiếng khê phi cười: “Em gái, đừng dữ dằn như thế, bạn trai em sẽ không thích đâu.” Khâu Kiều Dương cắt tiếng trêu chọc, anh ta vừa nói xong, mặt Tô Liễu đã tái xanh.

Bề ngoài cô vẫn mỉm cười tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng trong lòng chỉ muốn ngay lập tức có thể đăng nhập vào game và giết Kiều Dương Tự Hóa... một nghìn lần.

Đồ đáng ghét! Giống hệt cô em Yêu Tinh lắm chuyện. Nói gì không nói lại nói ngay câu đó!

“Bạn trai?” Sở Thịnh Hoan nắm chặt hai quả đấm hơn nữa, đến nỗi mu bàn tay chuyển cả sang màu trắng, ánh mắt lạnh như thép lướt qua khiến Tô Liễu bất giác co rúm người, vội vã xua xua tay thanh minh: “Không phải, không phải cậu ấy đâu.”

“Ồ, không phải... thì tốt.” Sở Thịnh Hoan đột ngột buông lời, còn khuôn mặt anh tuấn của cậu bạn Cổ Phi thì lại hết xanh lại tím.

“Liều Liễu, giờ anh và bạn phải đi có việc.” Sở Thịnh Hoan làm như không chú ý đến vẻ mặt ảo não của Cổ Phi. Anh khoan khoái gật đầu chào cậu ta rồi đi, vừa đi được hai bước, lại quay gót và hạ thấp giọng hỏi: “Tối nay ăn cơm cùng anh nhé?”

“Không được, bọn em sắp thi rồi.” Tô Liễu lo lắng đáp.

“Vậy thôi, hai đứa ôn tập bài cho tốt, trước lúc nghỉ hè nhớ báo anh một câu, anh đưa em về nhà.” Anh cẩn thận dặn dò.

Tô Liễu âm ừ vâng dạ, mãi đến khi chiếc Buick khuất xa, cô mới thờ phào và quay đầu lại, liền nhìn thấy cậu bạn Cổ Phi đang nhìn mình nghi hoặc: “Tô Tô, khai thật mau, anh trai cậu và ông chú vừa rồi có quan hệ như thế nào với Thịnh Thế Hoan Đăng và Kiều Dương Tự Hóa trong trò anh hùng? Còn nữa, cậu thà bị cả thế giới truy sát chứ quyết không chịu để lộ danh phận Tiểu Ngược là sao?”

Tô Liễu có phần luống cuống. Biết nói sao bây giờ!

Dù rằng rất ưa giữ thể diện, song trước sự truy hỏi của cậu bạn lắm chiêu Cổ Phi, Tô Liễu cũng đành cung khai mọi chuyện, sau một hồi đắn đo. Nào ngờ, khi cô kể đến đoạn mình bị bỏ rơi, nên có ý định lên mạng để đưa kéo Tiểu Triệt, Cổ Phi liền sung sướng cười nhạo trên nỗi đau khổ của cô.

“Cậu cũng thật ấu trĩ, cưa cẩm cái tên ngốc ấy trong game thì ích lợi gì? Còn nữa, cậu bảo là để chọc tức Yêu Tinh, nhưng mình chỉ thấy ngày nào cậu cũng bị đuổi chạy khắp thế giới thôi.” Cổ Phi nói như đi guốc trong bụng Tô Liễu. “Thà rằng cậu nói rõ thân phận của mình để anh Thịnh Hoan ra tay giúp đỡ. Ha ha, để xem lúc đó Yêu Tinh Áo Choàng sẽ xoay sở thế nào.” Cổ Phi thông minh lờ đi cái tên Kiều Dương Tự Hóa cũng như việc anh ta mê mẩn sắc đẹp của Tô Liễu.

Chưa gặp còn có thể nói này nói nọ. Nay đã trực diện với con người Tự Hóa, ngay cả Cổ Phi vốn rất tinh vi cũng phải thừa nhận, trông chàng khác hẳn bọn con trai háo sắc bình thường. Ngoài ra, thái độ cũng rõ ràng chỉ coi Tô Liễu như một cô em gái.

“Không được”, Tô Liễu nghiêm túc nói, “Con người ta ai cũng biết phản kháng một khi bị tổn thương, nhưng mỗi người mỗi khác. Tớ muốn tìm cách cướp lại Lập Triệt, đơn thuần vì thấy ghét thái độ hợm hĩnh, cậy tiền, cậy thế của Yêu Tinh. Tớ muốn chọc ả, để xem tình cảm hai người thấm thiết tới đâu. Giả như thật sự gần bó, coi như tớ bỗng dưng muốn chết. Giả như hai người chia tay, tớ có quyền vứt trả lại yêu tinh những gì ả đã nói. Kể ra cũng chẳng có nghĩa lý gì, nhưng làm thế tớ sẽ thấy thanh thản hơn.”

“Tô Tô, theo tớ, cậu hoàn toàn không yêu Chiến Ngự Lâm Lâm” Cổ Phi cười hi hi lắc lắc đầu. “Thôi được, tùy cậu. Cho dù cậu làm gì, lão gia cũng ủng hộ.”

Lão gia? Cách xưng hô khiến Tô Liễu bật cười. “Thực ra gần đây, tớ đã vui hơn nhiều rồi. Giờ tớ chỉ muốn kiến quốc thành công, đánh bại nước Tề rồi bắt bỏ rọ bà cô Yêu Tinh đem giễu phò mà thôi.”

“Tô Tô, anh Thịnh Hoan của cậu làm nghề gì mà trông ngầu thế?”

“Hình như quản lí bất động sản gì đấy, nhưng không phải xã hội đen đâu, cậu yên tâm.”

“Tớ thấy anh ấy đối với cậu rất tốt, hay là kéo anh ấy về phía tụi mình. Đệ nhất cao thủ toàn server, quá tuyệt!”

“Không được, Tề quốc là do anh Thịnh Hoan, Kiều Dương Tự Hòa cùng các bạn bè khổ công xây dựng. Anh ấy không thể bỏ, xét cả về tình lẫn lí, mà không giúp được chúng ta, anh ấy càng thêm khó xử.”

“Cậu thật là biết nghĩ cho người khác, hic hic.”

Cố Phi theo Tô Liễu đi về phía trường. Nhưng mới đi được vài bước, cậu lại buột miệng: “Phía sau người đàn ông thành công có bóng dáng một người con gái chịu khó. Nhưng phía sau người đàn bà thành công cần có bóng dáng vô số người đàn ông vừa chịu khó vừa thành công. Tô Tô này, nếu cậu thật sự muốn làm nữ vương, thì nên nói rõ thân phận với anh Thịnh Hoan.”

“Không bao giờ.” Tô Liễu lườm Cố Phi rồi lên giọng: “Cậu chớ có nói năng lung tung đấy. Nếu tớ bị bại lộ thân phận, tớ sẽ cắt đứt tình cảm chị em với cậu luôn.”

Khuôn mặt đẹp trai của Cố Phi chuyển từ trắng sang đen: “Ai là chị em với cậu hả?”

Tô Liễu mỉm môi cười, không thèm để ý tới cậu ta, tung tăng đi về phía trước.

Mặt trời đã lên đỉnh ngọn cây. Hai cái bóng một thấp một cao đổ dài trên con đường lát đá đen. Trông hệt như Tiểu Ngược và Doanh Vũ trong trò chơi, người thông thả đi trước, kẻ hồi hả theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Gần bảy giờ bốn mươi lăm phút tối, Tô Liễu mới đăng nhập vào trò chơi. Tất nhiên cũng có đôi chút căng thẳng, bàn bạc với Cố Phi cả ngày trời vẫn chưa ra vấn đề, nên đành tùy cơ ứng biến.

Phòng chat đã chật kín người, ngoài số thành viên trong gia tộc đã tới đông đủ, còn có cả người bạn của Lão Đại ở Server Thanh Long. Tô Liễu một mặt lơ đãng nghe âm thanh náo nhiệt trong headphone, thỉnh thoảng vâng dạ một câu, mặt khác tập trung tinh thần chăm chú nhìn vào màn hình.

Tám giờ giờ theo giờ hệ thống, nhạc nền trò chơi chuyển từ tiếng thiết giáp kị binh leng keng sang tiếng trống trận đánh dồn dập. Tiếp đó, trên màn hình trước mặt Tô Liễu hiển thị thông báo chỉ với năm chữ:

Tần: Sơ Vi Chất Từ (CON TIN LẦN ĐẦU).

Tô Liễu gửi hình chụp của màn hình tới phòng chat tập thể.

Cả phòng im lặng, Lão Đại lên tiếng: "Xem ra chuỗi nhiệm vụ liên hoàn này là tìm nhân vật theo kịch bản. Tô Tô, thông báo này có thể hiểu theo hai cách. Một là tới nước Tần làm con tin, hai là con tin bị bắt từ nước Tần."

Bối cảnh của trò Anh hùng là thời kì Xuân Thu chiến quốc nhưng không có niên đại cụ thể, vì thế khắp nơi đầy rẫy NPC mang tên các danh nhân của các triều đại khác nhau. Do đó, từ hai cách hiểu theo lời Lão Đại có thể dẫn ra vô số các đáp án.

Tất cả đều lặng im

Tô Liễu ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến: "Nhiệm vụ đầu tiên thường không khó lắm. Vì nếu sau ba tiếng mà không hoàn thành được thì các quốc gia sẽ đều không có thủ thành."

"Tô Tô nói có lí, vậy chúng ta sẽ phán đoán dựa trên những điển cố phổ biến nhất." Minh Yểm đưa ra ý kiến sắc bén.

"Vậy chúng ta hãy tới nước Triệu tìm NPC Lã Bất Vi." Xuy Phong cười tiếp lời, "Con tin nổi tiếng nhất của nước Tần chính là Từ Sở, người đã sinh ra Doanh Chính thiên cổ đệ nhất đế. Dưới sự trợ giúp của Lã Bất Vi, Doanh Chính đã về được nước và trở thành Tần vương. Tôi có cảm giác nhiệm vụ có liên quan tới giai đoạn lịch sử này."

Bảy quốc gia trong trò chơi có phụ lục bản đồ giống nhau, tên của NPC cũng giống nhau, có nghĩa là, hiện trong trò Anh hùng có tới bảy Lã Bất Vi. Có

điều, theo lịch sử, Lã Bất Vi phát tích từ nước Triệu.

"Chính xác, Tiểu Ngược mau xuất phát. Tôi hiện đang ở đô thành Triệu quốc, phát hiện thấy rất nhiều người lạ mang mặt nạ sắt thủ đang kéo tới đây." Trong phòng chat vang lên giọng nói lạ.

Tô Liễu biết đó là bạn của Lão Đại, nên nhanh nhẹn đáp: "Em sẽ cùng Doanh Vũ, Sát Sát, Bạch Tuyết tới đó ngay lập tức."

"Bọn ta cũng đi." Hồng Hạnh và Xuy Phong cùng lên tiếng.

Phải rồi, Tiểu Ngược, cậu bạn Sát Sát Yêu của em có đáng tin không? Bởi đây là việc hệ trọng..." Một anh bạn khác của Lão Đại có nick là Picatso lên tiếng.

Anh ta không thân với Tô Liễu, mà vấn đề này cũng rất tế nhị nên chỉ dám dè dặt hỏi.

Tô Liễu mỉm cười và không cảm thấy chạnh lòng. Bởi nhiệm vụ này đóng vai trò quyết định trong việc cô cùng gia tộc có làm nên nghiệp lớn trong thế giới Anh hùng hay không.

Các bạn của Lão Đại đều rất tốt, chỉ vì Sát Sát bí hiểm nên mọi người mới hỏi như vậy.

Phòng chat lặng tiếng hồi lâu, Tô Liễu đang suy nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Nhưng Lão Đại đã bất ngờ lên tiếng: "Picatso đừng lo Sát Sát rất đáng tin cậy." Ngừng một lát, tiếp tục giải thích: "Theo như tôi quan sát, người này tuy đẳng cấp không phải quá cao nhưng trang bị rất tốt, thao tác lại nhanh nhẹn. Đoán rằng đây là nick phụ của một vị Thần Thú nào đó trong bảng 108 vị anh hùng. Giả thiết để tránh tị hiềm, bản thân cũng không muốn biết quá nhiều, nên không lên chat voice hay nhập gia tộc. Người này đơn thuần giúp đỡ Tô Tô khi lâm nguy trên tinh thần bạn bè."

Thần Thú là cách gọi các game thủ siêu đẳng có khả năng vượt cấp cực nhanh, trang bị cực đỉnh, tiêu tiền cực nhiều và khả năng sát thương cực đại. Thần Thú tương đương với các đại thần hay BOSS trong trò chơi.

Tô Liễu luôn cho rằng cách gọi Thần Thú nghe man rợ không sát nghĩa hình tượng đại thần. Nên trước khi quen Sát Sát, cô vẫn luôn dùng từ "đại thần" để chỉ các thần tượng trong lòng mình. Có điều, gần đây, cô đã mê mẩn cách gọi "thần phụ" có ý nghĩa sâu xa đến nực cười.

"Nick phụ của Thần Thú sao..." Quả Táo Bạch Tuyết mơ màng nói, "Vậy từ nay về sau, em phải đối xử tử tế hơn với anh Sát Sát."

Mọi người lặng thinh chỉ có Doanh Vũ cười hi hi trả lời

"Vô ích thôi, Sát Sát quen Tiểu Ngược khi chị ấy còn là đứa cấp độ 0. Hai người họ có duyên với nhau, nên Sát Sát mới tốt với Tiểu Ngược".

"Chị thấy cũng không đúng. Nếu thực sự là nick phụ của Thần Thú, nếu thực sự tốt với Tiểu Ngược, sao anh ta không đăng hoàng đứng ra, dùng ảnh hưởng của mình trong game để trực tiếp giúp đỡ. Sao lại phải dùng nick phụ? Còn nữa, hiện tại bảy quốc gia đều đang làm nhiệm vụ kiến quốc, các đại nhân Thần Thú đều đang phải đứng về phía nước mình. Còn ai rảnh đến mức dùng nick phụ cơ chứ!" Minh Yểm đột nhiên lên tiếng.

Tô Liễu vui vẻ nói: "Chị Minh Yểm, sao chị cứ hạ bệ Lão Đại thế. Thực ra bất luận Sát Sát là ai, chỉ cần anh ấy không có ý hại chúng ta thôi."

"Nữ Vương Tô Tô ngây thơ của tôi, không biết rõ lai lịch đủ sao dám khẳng định là vô hại?" Doanh Vũ ngang nhiên khích bác Tô Liễu.

"Tránh ra, Nhân Yêu đâu có được trực cảm của nữ giới. Ta không có gì để nói với người!" Tô Liễu lạnh lùng đáp trả.

"Hai anh chị lại chòng ghẹo nhau rồi!" Bạch Tuyết nói với vẻ ngưỡng mộ.

Cả nhóm đeo mặt nạ sắt thủ, xuất hiện ngay giữa khu chợ, lập tức kênh hiện thời lao xao.

"Lại một bọn lăm lăm tiền."

"Liệu nhiệm vụ kiến quốc có phải ở đây không nhỉ, tới giờ đã là nhóm thứ ba rồi."

"Ai tốt bụng làm ơn nói tôi biết, nhiệm vụ kiến quốc rút cục là cái gì. Kẻ hèn này tò mò quá..."

Tô Liễu đóng kênh hiện thời lại.

Lã Bất Vi không khó tìm, đây không phải NPC di động mà được đặt cố định tại một trang viên của tư gia. Nhưng, khiến Tô Liễu kinh ngạc là, cô không thấy trên đầu Lã Bất Vi có dấu chấm than màu đỏ - dấu hiệu cho thấy NPC đang có nhiệm vụ cần giao. Cô thuật lại sự việc trên UT, mọi người nhất thời không giải thích nổi.

"Cả nhà bình tĩnh nghĩ kỹ lại xem nào." Lão Đại trấn an tinh thần mọi người. Tô Liễu cũng tranh thủ kiểm tra một vòng khắp trang viên nhưng không thu thập được gì. Cô gửi tin lên kênh tổ đội: "Sát Sát, nếu nhìn thấy thông báo nhiệm vụ 'Tàn Sơ Vi Chất Từ', thì huynh sẽ nghĩ tới ai đầu tiên?"

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Lã Bất Vi.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Còn ai nữa? Đáp án này không đúng.

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Triệu Cơ.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Vừa rồi muội nhìn thấy trong sân sau của Lã Bất Vi có một người con gái tên gọi Triệu Cơ, nhưng trên đầu không hiển thị "hoàn thành nhiệm vụ".

Đột nhiên có tiếng người nói trên UT: "Các nơi như Chu Tước Môn số 18, Phi Thúy Họa Phường, Triều Thiên Các, Yên Ba Thủy Cư, Bích Vân Sơn Trang, Thúy Mai Viên đều có người lạ mang mặt nạ sắt thủ xuất hiện. Mọi người mau tìm ra mối liên quan giữa những nơi này. Nếu không được thì Tiểu Ngược đành phải chạy vài lượt xem tình hình thực tế."

Thật khó đoán! Tô Liễu nghĩ. E rằng đám người nhiệm vụ đang giương đông kích tây ở mấy địa điểm này. Bằng mọi cách họ phải tìm ra manh mối xác định phương hướng đúng, nếu cứ chạy qua chạy lại thế này thật lãng phí thời gian.

Tô Liễu điều khiển Tiểu Ngược chạy tới địa điểm đầu tiên.

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Ta nhớ ở Phi Thúy Họa Phường có một NPC Nhiệm Vụ tên gọi Triệu Cơ, hình như là nhờ người tìm hộ một cây đàn.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Nhớ ra rồi Bích Vân Sơn Trang ở thương quán phía tây thành Hàm Đan cũng có một NPC Nhiệm Vụ Triệu Cơ. Triều Thiên Các ở ngoại vi phía đông cũng có một NPC như vậy.

Cùng lúc đó cuộc thảo luận trên UT cũng đã có kết quả, hoàn toàn trùng khớp với ý kiến của nhóm Tô Liễu. Mục tiêu tập trung vào ba nơi kể trên.

Có điều lại xuất hiện một vấn đề còn khó khăn hơn, ba nơi này cách nhau rất xa. Nếu đến hai nơi kia mà phải về tay không rồi mới chạy đến nơi cuối cùng, cả một vòng như thế cũng mất khoảng hơn bốn mươi phút, cộng thêm thời gian lãng phí ở chỗ Lã Bất Vi vừa rồi, tổng cộng đã mất 1/3 thời gian giới hạn của nhiệm vụ.

Trên kênh chat tổ đội, Vô Liễu Sát Sát Yêu nói "Trong dân gian có ba cách giải thích về gốc tích của Triệu Cơ: ca kỹ, con gái thương nhân họ Giã, con gái đại tướng quân."

Anh chỉ gửi một dòng tin ngắn gọn, không nói nhiều, khiến Tô Liễu như bưng bình.

Cô mỉm cười định phát biểu trên UT, chợt Lão Đại lên tiếng "NPC Triệu Cơ ở Phi Thúy Họa Phường là một ca kỹ, ở Bích Vân Sơn Trang là con gái của thương nhân họ Giã, còn ở Triều Thiên Các là gia quyến của tướng quân. Khoảng cách giữa ba nơi này tương đương nhau. Tôi cho rằng, nhà sản xuất muốn chúng ta phải tự dò đoán danh phận của Triệu Cơ. Nếu đoán đúng sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian."

Quả Táo Bạch Tuyết: "Là ca kỹ. Trong sách lịch sử bọn em học có viết, Lã Bất Vi bỏ ra rất nhiều vàng để mua nàng về làm thiếp, sau đó tặng làm con tin cho người khác."

Dị Nhân Minh Yểm "Sách lịch sử toàn bìa đặt thôi, cô bé ạ."

Ngẫu Nhĩ Bà Tường Xuy Xuy Phong: "Thực lòng, tôi cảm thấy có khả năng là con gái thương nhân họ Giã. Triệu Cơ bạo gan, lại có đầu óc tính toán."

Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh: "Là người nhà tướng quân. Tần Thủy Hoàng bản kí trong sử kí có ghi: Sau khi diệt Triệu, Tần Vương tới Hàm Đan, giết sạch hàng vạn người có thù oán với Tần vương mẫu. Ca kỹ và con gái thương nhân thì sao có nhiều kẻ thù đến thế được."

Tô Liễu: "Anh Hồng Hạnh ơi, có lời ca ngợi người ca kỹ thế này này: *Tay ngọc nghìn người dựa, môi thắm vạn người hôn...* Anh có dám khẳng định, hàng vạn người bị giết kia không phải là số dân ông đã từng này nọ với mẹ của Doanh Chính?"

Những lời cô nói khiến cả phòng chat lặng thinh. Một lúc sau Bạch Tuyết mới rụt rè lên tiếng: "Trì tường tượng của chị tiểu Ngược thật phong phú. Phải chăng vì thế mà thi đỗ được đại học?"

Mọi người đều phì cười.

Lão Đại: "Vậy theo ý của Tô Tô, chúng ta sẽ tới Phi Thúy Họa Phường trước."

"Không. Có lẽ nên đi Triều Thiên Các trước". Tô Liễu nhìn thông tin Sát Sát gửi tới qua kênh chat riêng, hào hứng giải thích: "Em buột miệng nói vậy thôi mà. Tuy trong Lã Bất Vi liệt truyện của Tư Mã Thiên có nêu việc Doanh Cơ là một ca kỹ, nhưng trong một thiên khác tác giả lại viết: Tần Thủy Hoàng gặp nạn, may nhờ có người mẹ xuất thân quý tộc nên mới may mắn thoát được. Nếu vậy, phương án người nhà tướng quân có lẽ thích hợp nhất!"

Thật đáng đánh đòn." Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh nằng nằng. "Em lại học đòi chị Xuy Phong chuyên hạ bệ tụi anh."

"Hạ xuống để còn núp ở bờ tường mà đợi hồng hạnh chứ!" Minh Yểm cười trêu.

Lần này rất thuận lợi, Tô Liễu nói chuyện với Triệu Cơ, liền nhận được 1000 lá cờ phần thưởng. Tiếp theo, cô phải tới đất Yên giết chết BOSS Từ phu nhân rồi mang Ngự tràng kiếm giao cho Kinh Kha.

Sau khi khởi động nhiệm vụ, những người cầm lệnh bài sẽ được tạm giữ cấp 160, trang bị hoàn toàn mới, cột kỹ năng đầy đủ.

Với khả năng của Tô Liễu, một mình đấu lại Từ phu nhân tuy có mất chút thời gian, song cũng không phải là vấn đề lớn. Rắc rối chỉ nảy sinh trên đường họ đi gặp Kinh Kha để trao kiếm.

Bốn thành viên trong nhóm đã bị ba người chơi đẳng cấp 150 chặn lại.

Lão Đại ôn tồn nói: "Đừng lo, trên kênh thế giới đã bắt đầu chửi bới chuyện này rồi. Có vẻ như một số quốc gia không được thuận lợi trong quá trình làm nhiệm vụ, nên đã dùng tiền thuê người, tung đi khắp nơi giết những người cầm lệnh bài.

Với phương châm thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chúng sẽ vây bắt cả những ai mang mặt nạ sát thủ. Bốn anh tính là nhóm chỉ có 4 người, sẽ ít gây chú ý. Sự thế đã thế này, càng không nên phân tán lực lượng, chỉ bằng tất cả mọi người lập tức tới đất Yên để bảo vệ Tiểu Ngược."

"Các anh chị hãy đến hoàng cung Yên quốc, bọn em sẽ lập tức có mặt". Tô Liễu vừa nói vừa sung sướng sử dụng một loạt kỹ năng mới học được, xoay một vòng cây lĩnh kích sáng loáng trên không rồi lao thẳng về phía đối phương.

Sát Sát, Doanh Vũ, Bạch Tuyết cũng không bỏ lỡ thời gian, cùng cầm vũ khí xông lên chặn đứng ba tên kỳ đà cản mũi.

Rất nhanh, cả nhóm đã bỏ xa bọn chúng. Trên kênh Tổ Đội, Doanh Vũ tức cảnh thành thơ.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Lão gia cô đơn, giết ai cũng cô đơn.

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Ta không phải đang chơi game, mà là cô đơn.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Đòi tôi cô đơn, thật cô đơn!

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Sát Sát cô đơn? Để muội đến với huynh.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: !!!

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Tô Tô, mình và Bạch Tuyết đều cô đơn, sao không thấy cậu đến?

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Mắt tớ chỉ nhìn theo quán tính thôi, tớ thấy anh Sát Sát cô đơn!

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược lại trêu anh Sát Sát rồi.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: "Lại" nghĩa là sao?

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Tiểu Ngược là Nhân Yêu sao?

Cộp! Tô Liễu gục đầu xuống bàn phím.

Ở nước Yên chỉ có một NPC Kinh Kha trong Kinh Kha quán, nên rất dễ tìm. Tô Liễu trao Ngự Trảm Kiếm cho Kinh Kha và nhận được 800 lá cờ.

Kinh Kha cung kính cảm tạ rồi nói: "Ta đi đây", xong vụt biến mất, nhanh đến mức không kịp giao nhiệm vụ tiếp theo cho cô. Cả nhóm nhìn căn phòng trống rỗng nhìn nhau ngơ ngác.

"Chuỗi nhiệm vụ bị đứt đoạn, nhưng vẫn tính thời gian."

Tô Liễu vừa thông báo lên UT, gửi tin trên tổ đội, "Trong khung nhiệm vụ vẫn là bốn chữ lúc đầu, không có thêm thông tin gì khác."

Lão Đại: "Anh cho rằng vẫn nên tìm Kinh Kha."

Minh Yên: "Ừ, chị nhớ trong trò chơi ở máy đơn (console game) cũng có tình huống tương tự, phải đổi địa điểm và nói chuyện lần hai thì NPC di động mới công bố nhiệm vụ mới."

Doanh Vũ: "Đi nào, ra bờ Dịch Thủy."

Lần này ý kiến của mọi người đều thống nhất và kết quả là... chẳng có gì.

Trong phòng chat, cả nhà lại thảo luận bàn tán sôi nổi nhưng cả nửa ngày cũng không đưa ra được kết luận gì.

Cũng chẳng có cách nào, câu chuyện Kinh Kha thích sát Tần vương ai cũng biết, giờ đã có kiếm Ngự Trảm trong tay, đương nhiên cảnh tiếp theo sẽ là màn chia ly bi tráng bên bờ sông Dịch Thủy.

Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng nghe, tráng sĩ một đi không trở về!

"Chúng ta cười ngửa, NPC đi bộ nên bị lệch thời gian, hay là cứ đợi xem sao." Xuy Phong đưa ra ý kiến.

Đợi mãi đợi mãi, nước thu trong vắt, cả nhóm hết đi từ bờ Đông lại sang bờ Tây của sông Dịch mà cũng không thấy ai.

Bật vô âm tín.

Bạch Tuyết đau khổ gọi thầm trên phòng chat: "Đại ca Kinh Kha, huynh ở đâu thế?"

Tô Liễu thì cao giọng: "Huynh đang ở đâu? Có biết bao game thủ *Anh hùng* đang trông ngóng."

Doanh Vũ: "Ta hết với núi cao, Kinh Kha huynh..."

Tô Liễu: "Núi trả lời chàng đã đi rất xa. Chàng lên đường làm nhiệm vụ trừ ác. Bước chân chàng không ngừng tiến về phía trước."

"Hỏi mặt đất về tráng sĩ Kinh Kha. Đất trả lời chàng đã đi rất xa..." Doanh Vũ, Bạch Tuyết cũng phối hợp rất ấn ý.

Ba giọng đọc lãnh lút át cả tiếng nhóm thảo luận trên UT. Đợi cho tới lúc ba người đọc xong, Picatso mới khẽ nói: "Lão Đại, người trong gia tộc của cậu bác học thật đấy." Mọi người đột nhiên im bật.

"Vừa rồi search trên Baidu², chúng ta đã quên mất một việc, ngoài Ngư Trùng kiếm ra, Kinh Kha thích Tần còn cần có cái đầu của Phàn Ư Kì và bản đồ Độc Cáng." Lão Đại ôn tồn giảng giải: "Tìm bản đồ rất khó, vì không biết BOSS nào rơi ra, còn đầu Phàn Ư Kì có lẽ dễ hơn. Mọi người có biết ở đâu có NPC tên Phàn Ư Kì không?"

Lã Bất Vi là NPC tiếng tăm lẫy lừng nên rất dễ tìm, còn Phàn Ư Kì ở đâu? Mọi người đều im lặng.

Tô Liễu hỏi Sát Sát một cách vu vơ: "Huynh có biết NPC Phàn Ư Kì ở đâu không?"

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Không biết. Nhưng, ở tầng hai của Từ Vong Mộ Thất hình như có một BOSS nhỏ tên Phàn Ư Kì.

BOSS trong Từ Vong Mộ Thất đều có đẳng cấp trên 150, tiểu quái cũng rất giỏi, nên ngoài các đại thần cực phẩm ra, chẳng mấy ai dám tới đó để giết quái luyện cấp. Vì vậy, rất ít người chơi nắm được thông tin về nơi này.

Tô Liễu vừa lên UT thuật lại lời của Sát Sát vừa khẽ hỏi: "Nick này của huynh là nick phụ à?"

Vừa hỏi xong cô đã thấy hối hận. Vì nếu muốn để mọi người biết về thân phận của mình, Sát Sát đã sớm nói rồi. Anh không nói, có nghĩa là anh không muốn có thêm một nhóm bạn bè khác nữa, cô hà tất phải gặng hỏi.

Đang buồn phiền vì suy nghĩ ấy, từ kênh chat PM có câu trả lời ngắn gọn: "Uhm."

Ồ, anh đồng ý nói rồi? Tô Liễu nín thở.

Nhưng đợi mãi, đợi mãi, sau từ đó, không có thêm một lời nào khác.

Khẽ cắn đôi môi xinh trên gương mặt thanh tú, cô giả bộ gửi đi một cái mặt cười thật lớn rồi nhấn trên kênh tổ độ: "Đi thôi, thẳng tiến hướng cổ mộ."

Cả đoàn người hùng dũng lên tiến về phía Mộ Thất. Trên đường đi gặp hai toán mạng mặt nạ sát thủ đang đánh nhau. Minh Yểm tí ti huyết sáo quát ngựa xông lên. Tô Liễu thấy vậy cũng thúc ngựa lao tới, vừa chém giết điên cuồng vừa huyết sáo một khúc tình ca.

Lão Đại: "Hai chị em kiếm chế chút đi, kéo bọn họ quay ra hợp lực tấn công chúng ta đây."

Doanh Vũ: "Lão Đại nói đúng."

Doanh Vũ: "Tô Tô, làm thế nào để có thể huyết sáo?"

Tô Liễu: "Ấn phím F5 gạch chéo huyết sáo, enter."

Tiếp đó, tiếng huyết sáo véo von vang tới tận gần khu Mộ Thất.

Gần chỗ BOSS Phàn Ư Kì có rất nhiều tiểu quái, trên đường đi cả nhóm đã bàn bạc xem đánh cách nào nhanh nhất.

Nhưng đến nơi mới biết là không cần. Vì khi Tô Liễu thấy đầu Phàn Ư Kì có dấu hỏi cho thấy BOSS này có nhiệm vụ cần giao nên đã dừng cảm đi tới click chọn nhận nhiệm vụ. BOSS Phàn Ư Kì lập tức tự sát và trong túi của Tô Liễu xuất hiện thêm một vật: Đầu của Phàn Ư Kì.

Lần này cả nhóm sáng suốt hơn, khi thấy Kinh Kha vẫn chưa xuất hiện liền quyết định phải quay lại Kinh Kha quán. Vì theo phân tích, có bảy người chơi làm nhiệm vụ cùng lúc, nếu NPC Kinh Kha phải chờ xem người chơi trước có hoàn thành nhiệm vụ hay không rồi mới quay lại chỗ cũ thì sẽ ảnh hưởng tới thời gian của người chơi kế tiếp. Do đó, rất có khả năng là sau khi bọn họ vừa đi khỏi thì Kinh Kha đã lại xuất hiện ở Kinh Kha quán.

Thực tế chứng minh, cần phải biết đào sâu suy nghĩ. Bởi tuy bàn bạc thảo luận mất thời gian, nhưng sẽ không mất công chạy đông chạy tây. Quả nhiên, lần này Tô Liễu thấy ngay dấu hỏi có nhiệm vụ cần giao trên đầu Kinh Kha. Nhiệm vụ này rất đơn giản, đại loại là Kinh Kha quyết định hành thích Doanh

Chính vì thương xót bách tính và tạ ơn tri ngộ với Yên Vương Tử Đan, muốn nhờ Tô Liễu mang một bình mã tửu tới mộ phần của song thân ở nước Ngụy.

Nhận nhiệm vụ xong, cả nhóm không bỏ lỡ một giây, lập tức lên đường.

Từ Triệu tới Yên, từ Yên sang Ngụy, rồi từ Ngụy đến...

Nhiệm vụ tiếp theo cũng giống như hai nhiệm vụ trước, sau khi nắm được tình hình, những nhiệm vụ có tính tiết giống cốt truyện lịch sử thế này thực ra không khó, có điều còn phần thưởng ngày một ít đi. Tô Liễu phỏng đoán, nhà sản xuất thiết kế nhiệm vụ như vậy để cân bằng lực lượng cơ sở giữa các quốc gia. Với các nhiệm vụ trước, nếu không suy nghĩ phân tích, chỉ ngồi đoán mò rồi chạy vòng quanh thì sau ba tiếng cũng vẫn có thể hoàn thành được. Do đó, khó khăn tập trung ở nhiệm vụ cuối cùng. Mọi người trong gia tộc Tô Liễu đều rất có đầu óc, phân tích rất chính xác, nên sau hai tiếng rưỡi đã tìm đến nhiệm vụ cuối cùng.

Nhiệm vụ này yêu cầu cô phải chọn ra hai mươi dũng sĩ lập thành một đội tiêu diệt hết hai vạn con châu chấu ở nông trang biên giới nước Hàn. Khác với BOSS, châu chấu chỉ là dạng quái bình thường, có thể nhanh chóng tiêu diệt hàng loạt. Cả đội vung đại đao, giương cung tên, múa pháp trượng, hiệu quả kỹ năng tổng hợp sáng lóa cả một góc trời. Chắc chỉ có đội của Tô Liễu mới làm được đến nhiệm vụ này, nên cả vùng cỏ khô nhan nhản châu chấu mà chỉ có mấy người bọn họ.

Trên UT, Doanh Vũ cùng Tiểu Ngược và Bạch Tuyết hưng phấn hát bài ca diệt quái.

Hi hi ha ha, hi hi ha ha

Hi hi ha ha, hi hi ha ha

Một, hai, ba, bốn... cười lên cười lên.

Vung kiếm lên

Lũ yêu quái khôn hồn ra đây mau

Cho ta giết rồi thẳng đường tiến bước

Cả những chuyện tình cảm xuôi ngược

Hãy tới đây để ta thỏa giấc mơ

Con gió hững hờ, ta đuổi theo hình bóng!

....

Tiếng hát vừa cất lên chưa được bao lâu, một đám mây đen ùn ùn kéo tới trên đường cái quan. Thì ra là một đám mây chục con tuần mã, đồng thời có cả điều nhân... Chà, một người chơi cười phượng hoàng đang từ từ đáp xuống. ^

Trong trò *Anh hùng*, nữ game thủ xa xỉ tới mức bỏ ra vô số Nguyên Bảo để mua thú vui cười trên lưng phượng hoàng chỉ có một người. Thế nên, dù người này có đeo mặt nạ sát thủ, mọi người đều có thể xem thú đoán người. Kẻ thù đây rồi, Tô Liễu hận tới mức chỉ muốn xông lên đập cho cô ta vài cái

Nhưng lại bị ràng buộc bởi... đại cục, đại cục.

Nhìn cột nhiệm vụ thấy còn phải giết thêm năm nghìn con nữa, Tô Liễu liền quay mặt đi và tiếp tục giết quái. Nhưng chỉ được một lúc, hệ thống đã hiển thị: Bạn đã bị người chơi XXX tấn công, trừ 500 điểm sinh mạng.

"Lão Đại, bị tấn công rồi." TrênUT vang lên những âm thanh hỗn loạn.

"Đội hai mươi người tiếp tục giết quái làm nhiệm vụ, không cần phải phản kích, nếu bị chết dùng Nguyên Bảo để hồi sinh, đặt nhiệm vụ lên trên hết." Lão Đại bình tĩnh nói, "Đám người này chắc cũng đang làm nhiệm vụ kiến quốc, Chúng đồng người nên bày trò ngáng chân chúng ta. Tất cả các thành viên còn lại chú ý, hãy thử xem mức độ chịu đựng thương của mỗi người là bao nhiêu, khả năng chúng ta phải tập trung đối phó với mấy tên cấp 160 đấy."

Cuộc chiến đấu rất không cân sức.

Đối phương có đến hơn bảy mươi tinh anh, trong khi họ chỉ có chưa đầy bốn mươi người chơi cấp độ trung bình. Chưa đầy năm phút, đội của Tô Liễu đã lần lượt chết ngổn ngang dưới đất. Chết liên tục, quái vừa giết được bị cướp liên tục, tốc độ thực hiện nhiệm vụ của họ mỗi lúc một chậm

Trên UT, im lặng đến u ám. Lửa cháy, băng phủ, chớp giật, sấm rền.

Cứ một giây lại có một thành viên bị thương, cứ mười giây lại có một thành viên gục ngã. Thân đầm đìa máu, mắt mở trừng trừng, họ chiến đấu hiên ngang bất khuất. Những khuôn mặt thân thương rạng ngời bị vùi trong đất vẫn tươi tắn bật dậy sẵn sàng đón nhận lần hy sinh tiếp theo.

"Còn thiếu hai nghìn con nữa." Tô Liễu nói khẽ, giọng có phần căng thẳng và kèm cả sự vô vọng.

"Cố thêm chút nữa, chúng ta sẽ đoạt ngôi quán quân!" Lão Đại cười pha trò: "Hong Hạnh có chết thì ngã về phía Xuy Phong ấy, chớ có đổ lên người anh nhé!"

"Lão Đại, trông anh vạm vỡ mà yếu thế sao!" Hồng Hạnh khích.

"Tội nghiệp cho Minh Yêm tí tí quá nhỉ!" Xuy Phong tiếp lời.

"Phía sau người đàn ông bắt lực là người đàn bà rất bực." Minh Yêm ca thán.

Lão Đại: "Tiểu Minh, làm ơn đừng bóc mẽ anh thế được không?"

Cả UT bắt đầu huyền não trở lại, mọi người dần lấy lại ý chí chiến đấu. Tô Liễu mỉm cười, động tác mỗi lúc một thuần thục uyển chuyển.

[Tổ Độ] Vô Liêu Sát Sát Yêu: Tiểu Ngược, chuyển ra phía Tây, ở đây quân địch tương đối ít.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Vâng.

[Tổ Độ] Vô Liêu Sát Sát Yêu: Chiến binh cấp 160 có kỹ năng bát phương thần vũ, thời gian chờ cho lần sử dụng sau là 1 phút, rất thích hợp với việc quần sát bọn tiểu quái.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muốn Chết: Vâng.

Chỉ còn khoảng mười lăm phút nữa là họ có thể gom đủ số quái cần giết. Còn đám người đến sau kia có khoảng ba mươi tên đã hò nhau rút đi trước lúc bọn họ hoàn thành nhiệm vụ ba phút.

Lão Đại: "Toàn đội hai mươi dừng sĩ hãy chọn hồi sinh tại điểm hồi sinh bên cạnh. Vừa rồi Bạch Tuyết đã đi do thám rồi, điểm hồi sinh rất gần nơi giao nhiệm vụ."

Quả thật, điểm hồi sinh chỉ cách NPC nhiệm vụ hai phút đi đường. Tô Liễu không ngờ, đòi cô lại có lúc hai phút đường đi mà xa xôi vô tận. Mục tiêu ngay trước mặt nhưng không sao với tới được.

Sự việc xảy ra khi Tô Liễu còn cách NPC năm trăm bước chân. Họ đụng đầu đám người đã giao xong nhiệm vụ. Không lí do, không đôi co, hai bên lại tiếp tục lao vào đánh nhau.

"Một tin tốt và một tin xấu, cả nhà muốn nghe tin nào?" Trên UT có tiếng Lão Đại.

Tô Liễu: "Gi ạ?"

Minh Yêm: "Đừng như nữa, có chuyện gì thì nói mau, ta đang không vui, cẩn thận không ta phát hỏa lên bây giờ."

Lão Đại: "Tin tốt là nếu giao xong nhiệm vụ này, chúng ta sẽ hoàn thành hết chuỗi nhiệm vụ trong khoảng thời gian qui định. Còn tin xấu là đám đối thủ vô danh kia có vẻ như quyết không cho chúng ta làm việc đó."

Minh Yêm: "Vớ vẩn, ai có mắt chẳng nhìn thấy."

Tô Liễu không lên tiếng. Cô chăm chú theo dõi màn hình, hồi sinh xong lập tức xông lên, nhanh nhẹn di chuyển về phía NPC. Bỗng cô bị đối phương giờ trò định thân trời gợn băng hiệu quả trang bị.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Mau chặn kẻ đang tìm cách xông lên phía trước lại, không cho chúng giao nhiệm vụ. Số cờ phản thưởng của chúng ta sẽ đứng thứ hai.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Mẹ kiếp, đồ dê tiện, có giỏi thì chiến đấu một cách quang minh chính đại. Anh hùng hảo hán kiểu gì mà toàn giờ trò hạ lưu thế?

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Hóa ra là các người! Ha ha oan gia ngõ hẹp, ông trời có mắt Nhân Yêu chết tiệt hôm nay ta sẽ cho người hết đường về với mẹ.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: Mẹ kiếp đồ bất hiếu, dám mở miệng nói những lời đại nghịch bất đạo với lão gia đây.

Mặt nạ sát thủ sẽ bị lộ khi cất tiếng nói, nên trước đó Yêu tinh không biết nhóm người này chính là nhóm của Tô Liễu.

Trong lúc Yêu tinh và Doanh Vũ đang lớn tiếng cãi vã, Kiều Dương Tự Hóa gửi riêng cho cô hai tin nhắn.

"Tiểu Ngược?"

"Đừng để ý đến Yêu Yêu. Nó được chiều quen rồi, xin nàng đừng chấp."

Tô Liễu liếc qua rồi tiếp tục tập trung vào nữ chiến binh.

Chỉ có trang bị Âm Kim Hoàn Mĩ đồng bộ mới có chừng 10% các kĩ năng như định thân, giảm tốc, hôn mê... Ngoài ra, thuốc giải cũng không thể khắc phục tình trạng thương tật do hiệu quả trang bị gây ra. Chỉ có thể chờ hết thời gian quy định, ,mà trong lúc này, có tới mười game thủ tập trung công lực tấn công cô.

"Chị Xuân Hiểu chị tìm cách xông lên phía trước và tiếp cận NPC. Nhiệm vụ này trông cậy cả vào chị đấy!"

Sắc Như Xuân Hiểu là một nữ binh có đẳng cấp tương đối cao, rất thích hợp với vai trò cascader.

"Tuân lệnh." Trong phòng chat vang lên một giọng nữ lạ nhưng âm áp dịu dàng.

"Chị Xuân Hiểu, chị... cẩn thận nhé!" Tô Liễu khẽ nói, mắt chăm chú nhìn màn hình. Cô đang tính xem, lát nữa sẽ đột phá từ đâu, tiếp cận NPC bằng cách nào, làm sao để có được 1 giây để giao nhiệm vụ.

Kể từ khi tham gia trò Anh hùng, đây là lần thứ hai cô phải cẩn thận lên kế hoạch tác chiến. Tranh thủ quãng thời gian chết cô lướt nhìn nhanh cột kĩ năng và kiểm tra các vật phẩm trong túi. Mặc dù chưa có được một kế hoạch chặt chẽ, nhưng trong lòng thanh thản lạ thường.

"Chị Xuân Hiểu, em tiếp máu cho chị mà không được". Bạch Tuyết nói giọng tấm tức.

"Em đừng lo, chị dùng Nguyên Bảo để hồi sinh." Sắc Như Xuân Hiểu cười ha ha. "Chết thì chết, có gì đâu."

"Chị Xuân Hiểu, tiếp tục tiến lên phía trước, cố gắng thêm một phút em đang từ từ lại gần chị đấy." Tô Liễu hạ thấp giọng.

Nhìn nữ chiến binh liên tục bị đốn ngã, Tô Liễu thấy cay cay sống mũi và nghèn nghẹn nơi cổ họng.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Thẳng tiến mười bước, rẽ sang bên trái, ta sẽ yểm trợ người tấn công người chơi ở hướng tám giờ. Sau khi vượt qua, dùng công năng Thiểm Hiện của pháp sư, bất ngờ nhảy tới cạnh NPC, chọn trạng thái toàn vô địch của chiến binh, sẽ có ba tới bốn giây để giao nhiệm vụ.

"Vâng." Tô Liễu thấy lòng nhẹ bỗng.

Nhìn nhân vật mang nick Sắc Như Xuân Hiểu toàn thân nhuộm máu trước các loại kĩ năng sát thương, Tô Liễu thấy uất nghẹn. Cô nghẹn ngào quay sang hướng khác, và di chuyển xuống góc màn hình.

Sát Sát đứng đó trong trang bị giáp sắt đen, vẫn ánh mắt thờ ơ của ngày đầu gặp gỡ, vẫn là thần thái vững vàng uy nghiêm như núi ấy. Chàng di chuyển như một con thoi giữa một đám năm sáu người vây quanh.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Đứng căng thẳng, cứ bình tĩnh như bình thường, chắc chắn sẽ vượt qua được.

[Tổ Độ] Bổng Dung Muốn Chết: Vâng.

Tô Liễu hít một hơi thật sâu và khi trông thấy chàng dừng sĩ ngã xuống sau khi mất đến giọt máu cuối cùng, rồi lại ngay lập tức đứng bật dậy, nhân lúc mọi sự công kích đang tập trung vào Xuân Hiểu và Sát Sát, Tô Liễu mở trạng thái xung phong, thiểm hiện, vô địch. Mọi việc diễn ra rất hoàn hảo, nhưng khi chạy tới nơi cô mới nhận ra, NPC đã bị vây chặt bởi một đám đông dày đặc, Tô Liễu không thể chạm được vào NPC, đồng nghĩa với việc không giao được nhiệm vụ.

Năm phút sử dụng trạng thái chiến binh toàn vô địch đã hết, chỉ ba giây sau Tô Liễu bị hạ gục ngay trước mặt NPC, cách đúng nửa mét.

Chỉ nửa mét mà như xa vạn dặm.

Chỉ một khoảng cách nửa bước chân, mà cô gục ngã liên tục.

Chỉ một khoảng cách của nửa bước chân, cột nhiệm vụ vẫn hiển thị chưa hoàn thành.

Kiều Dương Tự Hòa gửi tin nhắn riêng cho cô.

"Tiểu Ngươi... Giờ ta sẽ đến ngay."

Đến ngay? Tô Liễu chớp chớp mắt, không nói gì.

Không biết nói gì.

Mặc dù Tề quốc ra tay độc ác, nhưng game là như vậy, ngăn cách bởi những chiếc máy tính, con người ngồi đằng sau chiếc máy đó có thể tỏ vẻ ngây thơ cũng có thể tỏ vẻ cao thượng hoặc thể hiện sự ti tiện.

Tô Liễu giận dữ nắm chặt bàn tay vẫn đặt trên bàn của mình, vừa căm phẫn vừa buồn bực.

Trên màn hình, nhìn những người bạn vì làm nhiệm vụ mà cam chịu để cho kẻ khác chà đạp không còn chút sức lực phản kháng, mắt cô cay cay, nước

mất cứ chực trào ra.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Yêu Tinh Áo Choàng đúng là thần kinh, mẹ kiếp, đầu óc có vấn đề rồi chắc, cạy đông người vây chặt NPC không cho người ta giao nhiệm vụ. Có giỏi thì đầu tay đôi! Lão gia đây sẽ giết cả nhà ngươi.

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Yêu Yêu là người phụ nữ của ta. Doanh Vũ ngươi có việc gì thì cứ tìm ta.

[Thế Giới] Bối Bối Sơn: Ô, công chúa XXX nổi tiếng của Tề quốc cái giá rồi sao?

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Uhm, hoàn thành xong nhiệm vụ kiến quốc, ta sẽ thành thân với Yêu Yêu, các anh em nhớ đến chung vui.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Yêu Tinh Áo Choàng đúng là đồ thần kinh, mẹ kiếp đầu óc có vấn đề rồi chắc, cạy đông người vây chặt NPC không cho người ta giao nhiệm vụ. Có giỏi thì đầu tay đôi! Lão gia đây sẽ giết cả nhà ngươi.

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Doanh Vũ, mẹ kiếp nhà ngươi muốn chơi loa phải không? Ta theo ngươi.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Yêu Tinh Áo Choàng đúng là thần kinh, mẹ kiếp đầu óc có vấn đề rồi chắc, cạy đông người vây chặt NPC không cho người ta giao nhiệm vụ. Có giỏi thì đầu tay đôi! Lão gia đây sẽ giết cả nhà ngươi.

Doanh Vũ điên cuồng sử dụng loa nhắc đi nhắc lại câu đó.

Thiên Địa Bất Nhân lúc đầu theo sát, ngươi gửi một tin ta gửi một tin, đối đáp chan chat. Nhưng chỉ được một lát, Doanh Vũ chẳng buồn nhìn nội dung cứ copy paste mỗi giây một câu chữ. Thiên Địa Bất Nhân chửi một câu, Doanh Vũ gửi liên năm, sáu câu. Do đó, cả thế giới đều nghe thấy cậu ta chửi rủa yêu Tinh.

Một Nguyên Bảo một lần loa, một Nguyên Bảo một tẹ.

"Tiểu Thich..." Tô Liễu hạ thấp giọng, nghe chừng căng thẳng.

"Không cần khuyên giải, lão gia đây nghèo tới mức ngoài tiền ra chẳng có thứ gì hết. Mẹ kiếp, cạy thế ức hiếp người khác phải không? Lũ chó không có mắt, lão gia phải thay mặt tổ tông nhà chúng dạy dỗ chúng." Doanh Vũ thô lỗ đáp.

"Không... không phải là khuyên cậu, hi hi... mình định nói là mình vẫn còn hai trăm loa ở đây." Cô gượng cười vui vẻ, nhưng khi cúi đầu xuống, nước mắt đã lăn dài.

"Hãy, Doanh Vũ cứ phát loa đi, chỗ anh đang còn rất nhiều." Lão Đại bình thản nói "Tiền thế loa luôn các bước trong nhiệm vụ tìm cò quốc gia. Thế nào cũng có người chơi sắp làm đến bước này, anh không tin bọn chúng có thể chặn được tất cả."

"Em hiện không có nhiều loa ở đây..." Xuy Phong giọng áy náy, "Nhưng vừa rồi Hồng Hạnh đã mở nick phụ để mua rồi"

"Tô Tô, em đừng để ý đến kênh thế giới tập trung nghiên cứu xem có kẻ hở nào để chạm được vào NPC không." Minh Yểm nghiêm túc nói. "Lão Đại, lên thế giới tuyên bố thưởng Nguyên Bảo nhờ người tới giúp, gạt sạch đám cận kề chung quanh NPC là Tô Tô sẽ giao được nhiệm vụ."

Còn mười phút nữa là hết giờ.

Thực lòng Tô Liễu nghĩ không còn đủ thời gian để chờ các đội phía sau hoàn thành nhiệm vụ tới giao hay nhờ người tới giúp nữa.

Cô hít một hơi thật sâu, hồi sinh tại chỗ một lần nữa thẳng vào đám cản đường mà chém. Đẳng cấp 160 cũng là cao, thao tác của cô cũng tốt, Tô Liễu thực sự ra được hai đòn nhanh như sét đánh, có điều đối phương sử dụng chiến thuật Quân Hải, vây quanh NPC tới mấy vòng.

Tám phút sau cùng, mặt nạ sát thủ dần hết tác dụng, danh tính của người chơi lần lượt hiện ra trong ánh sáng mờ. Tô Liễu liếc nhìn một lượt, ngạc nhiên thấy không có Kiều Dương Tự Hòa, chỉ có Yêu Tinh Áo Choàng và Thiên Địa Bất Nhân đang bên nhau. Cô neho mắt suy nghĩ và chợt hiểu ra sau khi chấp nối việc Yêu Tinh nói cô ta sẽ về thứ hai và lời hứa đến ngay của Kiều Dương Tự Hòa.

Lẽ nào Tự Hòa kia đã làm xong nhiệm vụ và quay về rồi?

Còn nữa, bà cô già Yêu tinh có được kiến quốc lệnh từ khi nào? Sao cô ta lại đi cùng Thiên Địa Bất Nhân, còn tiểu Triệt đang ở đâu?

Trong lúc cô còn đang cảm thấy mông lung, bỗng từ xa một toán người hùng hồ kéo tới. Thì ra có một nhóm khác đã làm nhiệm vụ tới bước này. May mắn hơn nữa, nhóm bạn do Lão Đại hô hào trên kênh thế giới cũng kịp đến, có cả các vị Thần Thú đại nhân không rõ thuộc phe cánh nào.

Lại gần hơn nữa, Tô Liễu mới nhìn rõ đó chính là Kiều Dương Tự Hòa cùng ba vị bồ khôi lạ mặt. Tô Liễu còn chưa kịp phản ứng đã thấy công chúa Yêu Tinh tức giận dùng dùng.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Kiều Dương Tự Hòa, anh đừng lên ngăn chân em nữa.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Em gái anh bị chửi, cả nhà anh bị réo, anh đứng ngay cạnh không nói năng gì, lại còn nói giúp bọn chúng. Cút đi, em không có người anh trai như anh, chúng ta đoạn tình anh em.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Kiều Kiều đừng phá bình nữa. Không có ai vô cớ đối tốt với em đâu, họ lợi dụng em đấy!

[Hiện Thời] Thiên Địa Bất Nhân: Kiều Dương huynh nói vậy là có ý gì?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Ý gì người tự biết.

[Hiện Thời] Thiên Địa Bất Nhân: Huynh đệ nghĩ xa xôi quá. Đệ mua Kiến Quốc lệnh mang tặng Yêu Yêu là vì thấy nàng thích hợp với vai trò nữ vương hơn là núp bóng người khác.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Chẳng không phải nhiều lời với Kiều Dương. Ta không muốn nhìn thấy huynh ấy nữa, ĐÁNH!

Còn sáu phút nữa, trận hỗn chiến bắt đầu.

Tuy không tránh khỏi bị vạ lây, nhưng, nhóm người mới tới chỉ tập trung công kích, tung hỏa lực về phía Yêu Tinh và đồng bọn, đám người vây quanh NPC cuối cùng cũng phải tàn ra. Tô Liễu, liền nhân cơ hội đó xông lên, giao xong nhiệm vụ.

Hệ thống hiển thị thông báo màu vàng: Bạn đã hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt châu chấu, thưởng 50 lá cờ quốc gia.

"Xong rồi." Cô thờ phào nhẹ nhõm, vừa gửi tin nhắn lên kênh tổ đội, vừa nói trên UT.

Trên UT rào rào tiếng vang lên vỗ tay, nhiệm vụ đã xong, bắt đầu chém giết được rồi. Với đẳng cấp 160, Tô Liễu sung sướng khởi sự công cuộc lấy mạng Yêu Tinh.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Nhiệm vụ này thú vị thật, nối tiếp nhau, ha ha, dường như mỗi quốc gia đều có một phần.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Cuối cùng thì nhà sản xuất cũng có chút đầu óc.

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Đúng thế đúng thế ngày hôm nay em thót tim tới mấy lần.

Nhân lúc Yêu Tinh bị đánh ngã nằm dưới đất, Tô Liễu lướt nhìn lên kênh tổ đội, nghĩ thế nào, cô bỏ lại mọi người, mở Quyền Trục bay vụt đi.

Sát Sát nói, chuỗi nhiệm vụ nối tiếp nhau. Vậy thì những nhiệm vụ mà cô và cả nhóm liên tục hoàn thành trong thời gian vừa rồi chỉ là những nhiệm vụ nhỏ lẻ, còn nhiệm vụ chính ĐI TÌM CON TIN vẫn chưa được giao. Xét bề ngoài, Triệu Cơ có vẻ như là phần thưởng nhiệm vụ, nhưng sự thật thì...

Tô Liễu lao thẳng vào nhà Lã Bất Vi, quả nhiên, trên đầu vị thương nhân có một dấu chấm than rất lớn.

Lã Bất Vi, Lã Bất Vi. Hóa ra chính là Lã Bất Vi - NPC Nhiệm Vụ thực sự của "TÀN, ĐI TÌM CON TIN". Có điều, phải hoàn thành các nhiệm vụ khác trước đã rồi mới quay lại đây.

Nhìn thời gian ở góc phải màn hình càng lúc càng ít, Tô Liễu sợ đứng tim. Cô vội vã nhấn Xung Phong + Thiểm Hiện + Độn Thỏ tới ngay bên cạnh NPC Lã Bất Vi và gõ mạnh một cái xuống bàn phím.

Hệ thống liền bung ra một hàng chữ màu vàng kèm theo tiếng tí: *Người chơi Bồng Dưng Muốn Chết đã hoàn thành nhiệm vụ TÀN, ĐI TÌM CON TIN, thưởng ba mươi lá cờ quốc gia.*

Cùng lúc đó, đồng hồ báo hết giờ, và hình ảnh trò chơi trước mắt Tô Liễu thay đổi liên tục.

Trong tai nghe, tiếng binh khí va vào nhau loảng xoảng. Giao diện trò chơi liên tục chạy.

Đầu tiên là một vị pháp sư mặc bộ quần áo chùng dài màu đỏ, đầu đội hai chữ "Mạc Nhật" xuất hiện trên Phong Hỏa Vị này khoanh tay đứng nhìn ra xa, tà áo bay phấp phới trong gió. Một hàng chữ thể nghiêng đậm vụt hiện lên: *Người chơi Mạc Nhật kiến quốc thành công, thưởng hệ thống 2100 NPC Thủ Thành, phong hiệu Yên quốc.*

Mạc Nhật phát tay, cảnh tượng lại thay đổi, những lá cờ màu cam bay phấp phật trên tường thành nước Yên, các NPC lặng lẽ xuất hiện trên cổng thành. Giống hệt như một đoạn trailer.

Tiếp đó, các người chơi nhận nhiệm vụ kiến quốc lần lần xuất hiện theo thứ tự số lượng NPC. Một nữ chiến binh xuất hiện sau cùng. Vừa nhìn thấy hình ảnh của chính mình, Tô Liễu đã nóng bừng hai má.

Tóc mây xỏa ngang vai, thanh phong gài lưng áo, thiếu nữ mặc khôi giáp, đứng trên Liễu Vọng đài thần thái ung dung tự tại, ánh mắt sáng ngời như sao.

Với động tác thong thả mà dứt khoát, thiếu nữ rút kiếm ra thể hiện một điệu ca vũ ngay trên đài cao tám trượng. Chính giữa màn hình, những dòng giới thiệu về lịch sử anh hùng nối tiếp hiện lên.

Thiên Nguyên năm 173, Thanh Đế Vân Thần băng hà, đích tử Vân Tham kế vị, ấu chúa lên ngôi, quần thần phò tá. Cuối năm đó, triều quốc đại loạn, hộ quốc tướng quân tiếm quyền thiên tử, ra lệnh chư hầu, hung hăng chém giết, ăn chơi sa đọa...

...Các nước chiến tranh liên miên, vô cùng hỗn loạn, thiên phong đại lục lại một lần nữa đối mặt hiểm nguy.

Thế sự lâm nguy, vẫn anh hùng hà tại? Bạt kiếm trường ngâm, tiểu thụ dữ tranh phong?

Cùng với sự xuất hiện của mười chữ trên, thiếu nữ ngừng không múa nữa. Nàng đưa mắt kiêu hãnh nhìn ngắm bốn phía.

Những lá cờ màu vàng dần được kéo lên, các NPC lặng lẽ vào vị trí.

Sau cùng, một hàng chữ thể nghiêng đậm hiện lên: *Người chơi Bổng Dung Muốn Chết kiến quốc thành công, thưởng hệ thống 2100 NPC Thủ Thành, phong hiệu Đại Tàn.*

Đại Tàn! Tô Liễu thấy như muốn nghẹt thở.

¹ Hai câu thơ Kinh Kha ứng tác nói với những người bạn đi tiễn mình trước bờ sông Dịch.

² Baidu: mạng tìm kiếm của TrungQuốc có tính năng giống Google.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Vàng thái dương từ từ nhô khỏi bức tường thành trang nghiêm, trên lá cờ vàng tung bay ngạo nghễ là hai chữ Đại Tàn rất lớn được viết bằng mực đen.

Trong tiếng trống trận dồn dập, giao diện màn hình tự động chia thành bảy phần. Bảy vị quân vương khai quốc từ đài cao nhảy xuống, chiến binh cầm kiếm sắc, cung thủ khoác trường cung, pháp sư vùng pháp trượng. Trên bức tường xây bằng đá đen thẳng miết, lời kết thúc đầy hào khí vừa rồi một lần nữa lại được khắc họa: Loạn thế nguy thành, vẫn, anh hùng hà tại? Bạt kiếm trường ngâm, tiểu, thụ dữ tranh phong?

Khi nét cuối cùng của chữ "phong" được viết xong, cảnh vật lại thay đổi. Tô Liễu chớp chớp mắt, nhận ra nhân vật Tiểu Ngược của mình đang đứng ở chỗ NPC Lã Bất Vi, đẳng cấp quay về 115, trên người vẫn là trang bị ám kim tăng cường do Doanh Vũ chế tác từ hòm bảo bối.

"Chị Minh Yêm, vừa rồi dường như em đã nằm mơ thấy chúng ta chiến thắng và quốc hiệu là Đại Tàn." Bạch Tuyết phá tan bầu không khí im ắng trên UT, giọng cô bé vừa ngập ngừng bối rối vừa khấp khểnh hy vọng.

"Anh cũng nằm mơ đấy". Doanh Vũ là người đầu tiên tiếp lời, "Tô Tô, lại đây nhéo lão gia một cái nào".

Câu nói của Doanh Vũ phút chốc xóa sạch cảm giác ngây ngất tự hào của Tô Liễu. Một nữ vương oai phong lẫm liệt vừa mới đây, trong chớp mắt lại đã bị người khác sai khiến. Cô cười lạnh lùng lên tiếng: "Gọi ta là nữ vương, hề hề, nếu không ta sẽ tổng người vào phòng tịnh thân."

Trên UT vẫn im phăng phắc.

Ba giây trôi qua.

Lão Đại: "Chuyện gì thế? Rõ ràng vừa rồi chúng ta không đứng thứ nhất, lẽ nào các đội khác đã bỏ sót nhiệm vụ?"

"Đúng là chúng ta đứng thứ nhất đấy." Tô Liễu riu rít kể lại đầu đuôi câu chuyện, từ câu nói tình cờ của Sát Sát đến chuyện, cô chạy tới chỗ Lã Bất Vi, rồi những phút giây đứng tim sau cùng. Tô Liễu khẳng định không hề có BUG và bọn họ chính là nhà vô địch. Nghe tới đây, cả phòng chat ào ào vỗ tay hoan hô khiến Tô Liễu sung sướng đỏ rục hai má.

"Đi thôi, đi đánh BOSS 72 để ăn mừng." Minh Yêm cao giọng hô hào.

Trong chốc lát, trên kênh thế giới ngập tràn tin nhắn.

[Thế Giới] Giản Đơn Tố: Hoạt cảnh ban nãy khiến lão gia đây bùng bùng khí thế; khả khả khả...

[Thế Giới] Bối Bối Sơn: Lệnh huynh nói chí phải, tại hạ cảm thấy có một luồng khí nóng xuyên thẳng từ dưới lên trên, thế nên, tại hạ...

[Thế Giới] Phù Quang Lược Ảnh: Lần này nhà sản xuất rất khá. Thực lòng, từ lúc họ lược bỏ những sáng kiến thú vị, trò chơi này ngày một trở nên kém hấp dẫn. Nhưng hôm nay thì đã có ít nhiều phần chấn.

[Thế Giới] Một Tay Chống Trời Ta Mạnh Nhất: Tiểu Ngược, ta và Vũ Dạ chúc mừng nàng.

[Thế Giới] Vũ Dạ Phi Phi: Xin chúc mừng Tiểu Ngược.

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hòa: Xin gửi Đại Tàn tấm lòng ái mộ. Bạo gan hỏi nhỏ, hậu vương khi nào tuyển người?

[Thế Giới] Bồng Dung Muôn Chết: Còn tùy. Hiện còn thiếu thái giám tổng quản và một số tiểu thái giám, hoan nghênh ai đó tịnh thân nhập cung.

[Thế Giới] Tiểu Bó: Phản đối nói chuyện tình cảm trên thế giới! Phản đối nói chuyện tình cảm trên thế giới!

[Thế Giới] Bảo Khí Giang Hồ: Chàng cô đơn đáng thương lại bị đả kích nặng nề rồi.

Trên kênh tổ đội.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Chúc mừng!

[Tổ Độ] Bồng Dung Muôn Chết: Cùng vui cùng vui. Thực ra, muội phải cảm ơn huynh. Nếu không có lời nhắc nhở đó của huynh thì muội không thể nghĩ ra.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Ta chỉ buột miệng thôi mà. Ha ha.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muôn Chết: Ha ha.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muôn Chết: Trên hậu đài của muội xuất hiện một bảng đăng kí khai quốc nguyên huân. Đại khái mọi người viết lên đó chức vụ mong muốn, sau đó sẽ bố cáo trên tấm bia anh hùng trong lâm viên hoàng gia. Doanh Vũ muốn làm đại tướng quân, Bạch Tuyết là nữ quân, thế còn huynh?

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Thế nào cũng được.

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Thế nào cũng được là sao? Hay là chân giám ngục, anh Sát Sát lạnh lùng, chém người cũng rất ngọt.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Người mà em vừa miêu tả là đao phủ.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muôn Chết: Sát Sát huynh, thực ra, trong hậu cung vẫn còn thiếu một chân dưới một người mà trên vạn người đó.

[Tổ Độ] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Thân tâm bình thường, lại chưa luyện quý hoa bảo điển, thứ lỗi không thể đảm nhiệm chức tổng quản đại nội. Xin cảm ơn, hãy để cho ai đó thích hợp.

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Dưới một người mà trên vạn người, quyền lực của thái giám lớn vậy sao?

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Đồ ngốc! Đã nói rõ thế rồi còn gì. Dưới một người mà trên vạn người thì chắc chắn không phải là thái giám rồi. Chính là cách nói khác của kẻ luôn trần trụi trực ấy, Tô Tô, ta khinh bỉ ngươi.

[Tổ Độ] Bồng Dung Muôn Chết: Không dám, không dám. Bán nước mắt.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Bán nước mắt thì ích gì, bán nước khác thì đúng hơn.

[Tổ Độ] Quả Táo Bạch Tuyết: Aaaaaaaah. Doanh Vũ, anh thật... xấu quá!

Tô Liễu đang hân hoan trò chuyện cùng các bạn trên kênh tổ đội, thì Kiều Dương Tự Hòa gửi tin nhắn cho cô. Ngoài việc chúc mừng ra, còn hỏi thăm về vụ nhiệm vụ kiến quốc. Tối hôm nay tất cả các server đều đồng thời tiến hành nhiệm vụ, nên không quan trọng việc giữ bí mật hay không.

Do đó, cô vô tư kể lại chuyện mình được thần chiến tranh Athena nhập hồn, tiểu vũ trụ nổ tung, linh cảm thôi thúc chạy tới chỗ Lã Bất Vi...

Kể xong, cô tìm tìm cười đợi chờ nghe tán thưởng. Kết quả mãi lâu sau mới có tin nhắn trả lời.

[Nói Thăm] Người chơi Kiều Dương Tự Hòa: Tiểu Ngược, giữa đêm khuya thanh vắng, nàng đừng kể chuyện nhập hồn với ta, khủng bố quá đi mất!!!!!!!

Sau câu tếu táo vô vị của Tự Hòa, Tô Liễu lại tiếp tục vui vẻ và nhiệt tình nói đủ thứ chuyện với các bạn trên tổ đội.

Vào khoảnh khắc kiến quốc thành công, hệ thống đã đưa ra thông báo, do đã có ba quốc gia mới, nên mọi người chơi đều sẽ có một cơ hội miễn phí chọn lại quốc tịch. Cả nhóm ra sức đoán xem nước Tàn sẽ có bao nhiêu người, bàn qua tán lại thế nào lại nhắc tới Thiên Địa Bất Nhân và Yêu Tinh Áo Choàng. Chủ yếu là Doanh Vũ và Bạch Tuyết bàn tán rất sôi nổi, còn Tô Liễu không nói gì. Được một lát, Doanh Vũ gửi tin nhắn riêng cho cô: "Hà hà, cậu vui rồi chứ, cái tên bạc tình kia đã lại bị đá rồi."

Tô Liễu gửi lại một cái mặt cười rất lớn rồi tiếp tục trầm tư. Vui ư? Không hề! Thật sự, cô còn cảm thấy buồn hơn nữa. Tại sao lại là Tiểu Triệt bị Yêu

Tình đá? Mà không phải là Tiểu Triệt vứt bỏ Yêu Tinh? Trời ơi, đám trẻ ở khu nhà cô lại thăm đến thế sao, đứa nào đứa nấy đều có số bị... đá.

Tô Liễu càng nghĩ càng tức, càng tức lại càng hận bà cô già Yêu Tinh kia. Còn cảm giác hận Tiểu Triệt lúc cậu ta đề nghị chia tay đã hoàn toàn tan biến.

Thứ Năm thi xong, Tô Liễu không online vào game, hẹn Lâm Lập Triệt ra ngoài.

Sở Thịnh Hoan thích đưa họ vào các nhà hàng, còn những lúc chỉ có hai người với nhau, họ thích ăn ở quán nhỏ gần trường.

Đầu tiên là nói chuyện tình hình gần đây, tiếp đó hỏi thăm nhau hè này có về không. Cho tới khi gần ăn xong, Tô Liễu vẫn không hề đề cập đến vấn đề tình cảm. Trước lúc đi cô đã suy nghĩ rất kỹ, nhưng đến lúc cần phải nói, Tô Liễu lại phát hiện ra một chuyện.

Đó là Lâm Lập Triệt giống cô, đều ưa giữ thể diện. Trừ phi

mọi người đều tự biết việc họ thất tình, bằng không họ sẽ không bao giờ thừa nhận.

Mà người biết việc Lập Triệt bị đá lại là Tiểu Ngược trên mạng chứ không phải là Tô Liễu ngoài đời. Cô chán nản và bỗng cảm thấy đã lãng phí thời gian ăn bữa cơm vừa rồi. Tô Liễu đang định về kí túc lên mạng rồi dùng thân phận Tiểu Ngược để hỏi thăm Chiến Ngự Lâm Lập thì Tiểu Triệt đã mở miệng nói trước: "Liễu Liễu, nếu như mình muốn quay lại thì cậu có chấp nhận mình không?" Cậu cúi đầu hỏi khẽ, tuy không nhìn rõ nét mặt nhưng khóe môi kia đích thị là đang mỉm cười.

"Không." Tô Liễu thân nhiên đáp không cần suy nghĩ. "Mình không phải là đồng nát."

Lời vừa dứt, cả hai đều sững người. Lâm Lập Triệt ngược khuôn mặt điển trai, nhìn Tô Liễu một lúc rồi phá lên cười.

"Thôi được rồi, đồng nát cứ để đó, anh sẽ chọn cho em một người khác." Lâm Lập Triệt ngẩng phắt mặt lên rút một cốc bia.

"Tránh xa ra, đừng có ở đó mà tự xưng anh anh em em, anh Thịnh Hoan nghe được sẽ cho cậu một trận đấy!" Tô Liễu bấu môi rồi rót đầy hai cốc bia, cùng Lập Triệt nâng cốc.

Từ lượng của Tô Liễu rất kém, chưa uống đã say, nên cô chỉ nhấp nhấp môi rồi làm ra vẻ đau khổ hỏi: "Tiểu Triệt, cậu hãy nói thật cho mình nghe, khi ấy cậu theo đuổi mình là vì thương mình không có ai nhòm ngó phải không?"

"Không." Lâm Lập Triệt mỉm cười, rồi đột nhiên im lặng.

Khóe môi mím chặt vẫn khẽ rung, nhưng cậu ta quyết không giải thích thêm. Một cảm giác đau thương vô tận bao phủ lên hai con người ngồi cảm lạnh.

Một hồi lâu sau, Lâm Lập Triệt dịu dàng cười và hỏi: "Thế còn Liễu Liễu, sao khi đó lại chấp nhận mình? Mình luôn cho rằng không thể thành công, nên mới không dám hỏi vì sợ bị từ chối, đành phải chọn cách gửi thư tình." Lời vừa dứt, cảm giác như cả căn phòng lạnh ngắt. Ngược lên trông thấy ánh mắt sát khí đằng đằng của Tô Liễu, Lâm Lập Triệt bối rối không hiểu: "Sao thế mình nói sai gì ư?"

"Không." Tô Liễu nghiêng răng đáp.

Yên Yên nói đúng, mắt cô đúng là bị lệch, phải đến bệnh viện khám mới được. Làm gì có chuyện xấu hổ hay vì yêu mà hóa nhút nhát. Hoàn toàn chỉ do cô tương tượng ra mà thôi.

"Mình nhận lời cậu, là bởi vì cậu đã từng nói sau khi tốt nghiệp muốn về làm việc ở sở xây dựng trong thành phố của chúng ta. Hơn nữa, nhà hai đứa gần nhau, chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, nên sẽ hiểu nhau hơn." Tô Liễu không khách khí trả lời, song giọng nói mỗi lúc một nhỏ dần: "Sức khỏe của bố mình không tốt, mẹ mình cũng đã bắt đầu già đi, con gái trước sau gì cũng phải lấy chồng, nhưng mình không muốn ở quá xa bố mẹ."

Đột nhiên cô cảm thấy khó chịu. Dường như vết thương của lần chia tay lại đang rớm máu.

Khâu Kiều Nhan đã cướp của cô cả dự định tương lai chứ không phải chỉ là Lâm Lập Triệt.

Những người con trai cô tình nguyện tiếp cận không nhiều, số người cô thích lại càng hiếm, nếu sau khi tốt nghiệp mà không lấy chồng, bố mẹ sẽ lo lắng, mà khi bố cô lo lắng bệnh tim sẽ lại tái phát, còn mẹ...

Tô Liễu càng nghĩ càng đau lòng. Cô không bao giờ quên cảnh thi trượt đại học năm đầu tiên, bố đang an ủi bỗng đưa hai tay lên ôm ngực và ngã phịch xuống đất. Nghĩ tới đây, Tô Liễu đột nhiên thấy sợ hãi và nhói đau.

"Xin lỗi Liễu Liễu." Nhìn quãng mắt đỏ hồng của Tô Liễu, Lâm Lập Triệt thờ dài, khẽ nói.

Bầu không khí lại trở nên ngột ngạt.

Mùi hoa thơm xen lẫn mùi thức ăn từ cửa sổ thoảng tới, làm loãng bớt bầu không khí ảm đạm.

Trong căn phòng tĩnh lặng chợt vang lên tiếng chuông điện thoại du dương. Lâm Lập Triệt rút máy ra nhìn rồi tắt ngay. Nhưng chưa kịp nhét lại vào túi quần thì tiếng chuông đã lại réo rắt. Cậu ta mặt không biến sắc, tiếp tục tắt máy. Ngẩng lên thấy Tô Liễu đang tò mò nhìn và hỏi với giọng khiêu khích: "Ai thế? Có phải là cô nàng Khâu Kiều Nhan mà anh Thịnh Hoan từng nhắc đến không?"

Lập Triệt đỏ mặt và có chút ngượng ngập.

"Tiểu Triệt, sao cậu không nghe điện thoại của cô ấy? Hai người chia tay rồi sao?" Tô Liễu giả bộ vui sướng đoán mò.

Lâm Lập Triệt dở khóc dở cười, đầu khò đáp: "Đâu có." "Cãi nhau?"

"Cũng không phải."

"Vậy là?"

"Phật dạy: không thể nói."

Tô Liễu vốn muốn biết tình hình, khó khăn lắm mới nói được đến vấn đề này, nên đương nhiên không thể dễ dàng cho qua. Cô bèn dùng độc chiêu: "Cậu nói hay không nói? Hay là để mình nói anh Thịnh Hoan cho cậu một trận?"

"Liều Liễu, cậu thật tồi, từ nhỏ đã biết được anh Thịnh Hoan nuông chiều, nên toàn bắt nạt mình." Lâm Lập Triệt buồn quá hóa giận.

"Sao, cậu ghen tị à?" Tô Liễu nheo đôi mắt to tròn, cười hi hi.

"Là ghen tuông được chưa?" Lâm Lập Triệt cũng không khách khí.

"Oa, cậu ghen... vì mình? Tiểu Triệt, cậu dám có suy nghĩ không đứng đắn về anh Thịnh Hoan, cậu cậu..." Tô Liễu lấy tay ôm ngực, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc.

Lâm Lập Triệt không còn gì để nói. Cậu ta nhìn Tô Liễu thật lâu thật lâu rồi ôm đầu kể lại sự tình.

Thì ra, bà cô Yêu Tinh giận dữ Khâu Kiều Dương, không muốn ở lại Tề quốc, bèn dùng tiền để mua Kiến Quốc lệnh nhưng không ai bán. Thiên Địa Bất Nhân hay tin, chẳng biết kiếm được tám Hàn lệnh từ đâu và tặng cho cô ta với điều kiện phải cải giá. Còn trong thực tế, Lâm Lập Triệt và Khâu Kiều Nhan vẫn đang ở bên nhau.

Tô Liễu vốn định nén giận, nhưng càng nghe, cơn giận càng muốn... bùng nổ.

"Tiểu Triệt, cậu cứ thế mà đồng ý cho cô ta cải giá? Đừng tưởng dù trong game thôi thì sẽ không xảy ra chuyện gì, hai người chẳng phải cũng từ trò chơi vợ chồng mà nảy sinh tình cảm đó sao? Mau quân cho chặt cô vợ lăng lơ của cậu đi!" Tô Liễu uống ừng ực hết một cốc bia rồi bực bội tuôn ra một tràng.

Lâm Lập Triệt khẽ cười ha ha hai tiếng, ôn tồn nói: "Cô ấy đã lớn, hành động nên biết chừng mực. Bằng không, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ phải tự làm tự chịu". Lúc nói câu này cậu ấy hơi nghiêng đầu, dưới ánh đèn mờ trắng, hai hàng mi dài thán nhiên đến lạ.

"Tiểu Triệt, cậu không yêu Khâu Kiều Nhan, phải không?" Tô Liễu đột ngột hỏi.

"Ừ" Lâm Lập Triệt khẽ nói, khóe miệng nhếch lên, "Không yêu... bằng Liễu Liễu, nhưng tiếc là..." Cậu ta cười cười rồi im lặng.

Chuông điện thoại lại vang lên. Tô Liễu đột nhiên nở nụ cười kiêu diễm như một nữ vương, chia tay ra nói: "Tiểu Triệt đưa điện thoại cho mình."

"Mình tắt máy đây." Cậu ta khôn ngoan đáp.

"Này, món nợ bỏ rơi mình mình còn chưa tính đấy! Mau đưa điện thoại ra đây, để mình dạy cho kẻ thứ ba một bài học, thì mình sẽ tha thứ cho cậu." Tô Liễu vẫn cười rất tươi, trong mắt ánh lên muôn vì sao nhỏ. Những vì sao sáng lóe bởi nỗi căm hờn.

"Liều Liễu..." Lâm Lập Triệt đáng thương lấp bắp nhìn cô, cuối cùng, đành phải đưa chiếc điện thoại vẫn đang rung lên bần bật cho cô.

Lúc bấm nút nghe điện thoại, Tô Liễu thực sự vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì. Oan gia ngõ hẹp gặp nhau, cô cảm thấy chỉ cần mình còn giữ thế điện một ngày thì thắng lợi mãi mãi sẽ không với tới. Liếc nhìn Lập Triệt đang ngồi cạnh với vẻ mặt đau khổ, Tô Liễu mím môi thật chặt.

"Lâm Lâm, chồng ở đâu mà vợ tìm không thấy." Đầu giường bên kia một giọng nhẹ nhàng, nũng nịu vang lên.

Im lặng hai giây, Tô Liễu cong môi cười khẩy và lấy giọng thật điệu đà: "Thưa thím, hôm nay ngài Lâm đã chọn em rồi. Thím làm ơn đừng đeo bám ngài ấy thêm nữa." Nói xong, cô lập tức cúp máy.

Lập Triệt vừa uống một ngụm bia, nghe thấy thế ho sặc sụa hai tiếng, nghẹn ngào chảy cả nước mắt.

Chưa đầy hai giây sau, tiếng chuông lại vang lên điên cuồng.

"Cô là ai? Bảo Lập Triệt nghe máy, tôi là bạn gái của anh ấy." Khâu Kiều Nhan xem chừng vẫn bình tĩnh.

"Bạn gái? Thím thật khéo pha trò. Tôi đây là vợ của anh ấy!" Tô Liễu đối đáp gãy gọn rồi tiếp tục dập máy.

Năm giây sau, di động lại đổ chuông. Tô Liễu nhìn màn hình hiển thị quen thuộc, thầm nghĩ chắc bà cô già Yêu Tinh đã phát điên lên rồi. Để áp đảo đối phương, vừa bắt đầu nghe máy là cô dùng luôn chất giọng lơ lửng địa phương: "Thím có vấn đề gì không vậy? Sao không chịu nghe ta khuyên? Thấy bức bối thì đi tìm người đàn ông khác, ngoài Lâm hôm nay là của ta." Nói xong theo thói quen liền dập máy.

Lâm Lập Triệt ngẩng khuôn mặt tuấn tú đang giàn giụa nước mắt vì cười lên, rút mấy tờ giấy ăn lau nước mắt nói: "Liễu Liễu, thật nên để anh Thịnh Hoan nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của cậu." Lâm Lập Triệt vẫn chưa chịu thôi, "Cậu tai quái như thế, vậy mà toàn giả bộ hiền lành trước mặt anh Thịnh Hoan..."

Tô Liễu lườm cậu ta một cái sắc lạnh: "Cậu tưởng mình thích thế à? Đây là phản ứng có điều kiện do sợ hãi quá!" Cô thờ dài, giọng vô cùng buồn bã: "Như cậu nói, anh Thịnh Hoan đối với mình tốt hơn cậu, nhưng thật sự là mình rất sợ anh ấy."

Lâm Lập Triệt cười an ủi: "Cứ từ từ, giờ cậu đã biết nói sẽ nhờ anh ấy cho mình một trận, thế là tiến bộ nhiều rồi!"

Tô Liễu giờ cao cốc bia, cười hi hi: "Tốt rồi, để chúc mừng tình cảm giữa mình và anh Thịnh Hoan dần được khôi phục, cạn!"

"Chúc mừng điều này thì cậu phải tìm anh ấy chứ!" Lâm Lập Triệt lầm bầm.

Chẳng phải mình đã nói là mình không dám sao!" Tô Liễu yếu ớt đáp.

Lâm Lập Triệt im lặng.

"Tớ cạn, cậu tùy ý." Cậu ta cầm cốc bia, làm một hơi cạn sạch.

Tô Liễu vui vẻ, hôm nay cô cũng chưa uống nhiều, nên kháng khái một hơi uống cạn cốc bia. Kể từ khi hai người chia tay và bản thân phải chịu sự lăng mạ của bà cô già Yêu Tinh, Tô Liễu tuy lòng luôn thầm nhủ mình đừng so đo với bọn họ, nhưng thực ra ít nhiều vẫn oán trách Tiểu Triệt, hôm nay có thể nói hết được ra, lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Hai người ngồi ôn lại những chuyện vui khi còn nhỏ, đang nói nói cười cười, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Điện thoại để trên bàn, Tô Liễu nhào người nhìn, thấy trên màn hình hiện ba chữ "Khâu Kiều Dương".

Lâm Lập Triệt định với tay lấy, điện thoại đã bị Tô Liễu cướp đi.

"Chắc chắn vẫn là bà cô gọi. Tiểu Triệt cậu cứ ở yên đây. Ngay hôm nay chị sẽ báo thù cho cậu, để cô ta biết rằng đám trẻ ở khu chúng ta không phải là đồ dễ sai bảo."

"Được rồi, mình đang lo cậu sẽ bị chọc giận cơ, nhưng xem ra đúng là mình đã lo xa rồi." Lâm Lập Triệt dờ khóc dờ cười nhấp một ngụm bia rồi nói nhỏ.

Sau khi nhấn nút nghe, một giọng nam nhẹ nhàng và truyền cảm vang lên: "Tiểu Lâm à? Là anh đây."

Tô Liễu đưa lại máy cho Lập Triệt và nói khê: "Không phải cô ta, cậu nghe đi!"

"Uhm." Cậu ta gạt đầu rồi cầm lấy máy. Nhưng vừa gọi "Anh Kiều Dương" thì đầu dây bên kia đã dội tới những tiếng léo nhéo chói tai: "Lâm Lập Triệt, anh về nhà ngay cho tôi. Tôi hiện đang ở nhà anh đây, còn anh thì đang vui vẻ ở chỗ đưa con gái nào thế? Vừa rồi anh đi đâu? Anh có biết là con tiện nhân đó đã nhục mạ tôi, nói tôi là hạng tiếp viên ở quán bar cướp khách của nó? Đồ tiện nhân vô sỉ, lại còn dám dập không nghe điện thoại của tôi..."

Vì đang bật loa, nên Tô Liễu nghe rất rõ, kể cả tiếng Khâu Kiều Dương đang dạy dỗ cô em Yêu Tinh của mình: "Thật không nên để em chơi game, em nhìn em bây giờ đi, mở miệng ra là chửi người ta tiện nhân này kia, có khác gì phường buôn tôm bán tép không?"

Lâm Lập Triệt liếc nhìn bộ mặt cười tinh quái của Tô Liễu, thật thà nhét điện thoại lại vào tay Tô Liễu.

"Thưa thím, dập máy là chuyện bình thường, vì tôi đây không quen đôi co với hạng mặt dày làm kẻ thứ ba như cô. Còn về việc cướp bạn trai của người khác, cô có dám nói là mình chưa từng làm bao giờ không?" Tô Liễu thần nhiên hỏi.

"Cô là... Tô Liễu." Đầu máy bên kia nói giọng hoài nghi.

Tô Liễu cười cười. Vì vừa rồi cô dập máy quá nhanh nên bà cô Yêu Tinh không kịp phản ứng. Hai người bọn họ đã đấu khẩu vài lần, nên nếu có thêm thời gian bà cô Yêu Tinh đó chắc chắn sẽ nhận ra giọng cô.

"Cô Tô, cô và Lâm Lập Triệt đã chia tay, sao cô vẫn bám riết người ta không chịu buông? Làm ơn giữ lại chút tự tôn cho phái nữ có được không?" Khâu Kiều Nhan đổi giọng. Tô về mình là người hiểu biết, thậm chí xoay vào nỗi đau của Tô Liễu."

Tô Liễu càng cười khoan khoái hơn: "Tôi rất biết giữ lòng tự trọng đấy chứ, vì vậy mới làm hết như thím, nhằm lúc người ta đang yêu đương thắm thiết thì thò chân vào."

Câu này Tô Liễu nói hơi vòng vo, Khâu Kiều Nhan chắc phải một lúc, mới hiểu ra ý cô. Nhưng cô ta không tiếp lời, chỉ giận dữ nói: "Để Lâm Lập Triệt nghe máy, nói rõ ràng xem rút cục anh ta yêu ai?"

Câu nói sau cùng đầy vẻ tức tối của Kiều Nhan vừa bộp chộp lại vừa phi logic.

Với những kẻ không có đầu óc, đương nhiên Tô Liễu rất coi thường: "Anh ấy yêu ai còn cần phải nói sao? Một tí đồ lạ bằng một tạ đồ quen, ăn vụng đã ngon mà không vụng được lại càng ngon hơn. Cô gần ba mươi tuổi đầu mà vẫn không biết cách đàn ông chỉ bị hấp dẫn bởi cảm giác chinh phục. Còn một khi con ông đã tỏ đường đi lối về thì còn gọi gì là cảm xúc. Vì thế, hiện giờ, người Tiểu Triệt yêu đương nhiên là người mà anh ta không vụng được..."

Cô chưa nói dứt câu, trong điện thoại vang lên tiếng đồ vật rơi bộp xuống sàn nhà. Tiếp đó là tiếng giấy cao gót xa dần và tiếng đóng cửa rình rình. lát sau, một giọng nam nhẹ nhàng cất lên: "Em Tô, Kiều Kiều tức phát khóc rồi. Những việc trước kia nó đã sai, nhưng nó thật lòng yêu Lập Triệt, nên em đừng..." Khâu Kiều Dương khẽ cười rồi ôn tồn chuyển chủ đề "Em nhắn với Tiểu Lâm thay khóa cửa đi nhé! Kiều Kiều tính tình rất khó chịu, giờ nó đang cáu giận nên bỏ đi, nhưng lát nữa tỉnh ngộ, chắc chắn sẽ quay về đập phá đồ đạc trong nhà. Cảm ơn em." Nói xong, Kiều Dương lặng im, như lịch sự chờ cho Tô Liễu cúp máy trước.

"Tạm biệt". Tô Liễu cũng tỏ ra lịch sự, lửa giận ngút trời khi nãy thu lại thành một đốm nhỏ rồi lặng lẽ tắt ngấm.

Sau khi nhẹ nhàng tắt máy, Tô Liễu tiện tay với luôn cốc bia đã được rót đầy. Giơ ngón tay thể hiện động tác chiến thắng, cô cười hi hi: "Oan gia ngõ hẹp... kẻ mạnh thắng. Cạn ly!"

"Liều Liều cậu đừng uống nữa." Lâm Lập Triệt nói chưa hết câu đã thấy Tô Liễu nuốt cái ực rồi bảo: "Hình như uống hết cả chai rồi, xong rồi, Tiểu Triệt, mình buồn ngủ quá." Nói xong, cô đổ luôn người xuống bàn.

Lâm Lập Triệt ngẩn người ra mất mấy giây, rồi lắc đầu cười đau khổ. Cậu nhìn con người bảo ngủ là ngủ, quyết định gọi điện thoại sau một hồi suy nghĩ.

"Anh Thịnh Hoan ạ, anh có rảnh không? Em với Tô Liễu đi ăn cơm, cô ấy uống say rồi, không về kí túc được. Chỗ của em không tiện, anh có thể..." Cậu còn chưa nói xong, đầu dây bên kia đã có tiếng cắt ngang: "Đang ở chỗ nào?"

Thông báo địa chỉ xong, Lập Triệt lặng im ngồi chờ.

Ánh đèn rất sáng, nhẹ phủ lên gương mặt thiếu nữ nghiêng nghiêng một lớp màu trắng óng ánh tựa như ngọc trai. Lập Triệt bản thân nhìn rồi lại cụp mắt xuống, hai hàng mi dài đượm vẻ trầm tư.

Có những lời nói tưởng chừng thoáng qua mà sao lòng vẫn đau.

Cô ấy nói, cậu đừng coi mình là đồng nát.

Đồng nát ư...

Lâm Lập Triệt ngửa đầu tu nốt chút bia còn lại, trên khuôn mặt thanh tú thoáng nét cười vô tư.

"Liều Liều..." Cậu cúi đầu nói với thiếu nữ đang ngủ say! "Từ nhỏ tới lớn, mặc dù chưa bao giờ được gọi một tiếng 'anh', nhưng 'anh' Lập Triệt đây cũng không nỡ coi em là đồng nát để nhặt."

Có tiếng gõ cửa cộc cộc rồi nhân viên phục vụ đưa một thanh niên cao lớn anh tuấn bước vào phòng.

"Tại sao lại uống say?" Sở Thịnh Hoan cau mày hỏi, ánh mắt lạnh băng khiến cả phòng như muốn đông cứng.

"Anh Thịnh Hoan, lỗi không phải tại em. Lâm Lập Triệt

giải thích với vẻ vô cùng tội nghiệp: "Em đã khuyên cô ấy mấy lần rồi".

"Một chai?" Sở Thịnh Hoan liếc nhìn ba chiếc vỏ chai nằm lộn lốc trên bàn, hỏi gay gắt.

"Vâng, em không để ý là cô ấy đã uống cả ba cốc." Lập Triệt liếc nhanh Sở Thịnh Hoan và thực thà khai báo.

Từ lượng của Tô Liễu thực ra không kém, rượu trắng rượu vang đều uống được chút ít, nhưng lại không uống được bia. Kể ra có trách thì phải trách bố của cô. Sau lần vô tình nhìn thấy cảnh bạo hành ở gia đình hàng xóm cạnh nhà người chị họ, Tô Liễu trở nên nhút nhát trong một thời gian dài. Khi ngủ rất hay giật mình tỉnh giấc rồi không ngủ lại được nữa. Bố cô thấy rất khổ tâm và đã cho Tô Liễu uống bia để kích thích thần kinh, đợi cô uống hai cốc bắt đầu lâng lâng mới dỗ cô ngủ.

Về sau, khi Tô Liễu đã có thể ngủ ngon giấc hơn thì cũng là lúc cô hình thành thói quen ngủ gục sau ba cốc bia.

Câu chuyện này trở thành đề tài tiêu lâm của mọi người trong khu. Lần nào liên hoan cuối năm, các cô di chúc bác ở Sở xây dựng cũng nhắc câu chuyện Tô Liễu uống bia.

"Biết rồi." Sở Thịnh Hoan khom người xuống nhẹ nhàng bế bổng Tô Liễu đang thiêm thiếp ngủ và nói: "Tiểu Triệt nếu không bận thì đến phòng ký túc của Tô Liễu nói với bạn cùng phòng của cô ấy một tiếng. Cô bé đó rất tốt, Liều Liều buổi tối ra ngoài về muộn một chút là lo lắng rồi gọi điện hỏi han ngay."

Nói xong, không đợi Lâm Lập Triệt trả lời, Sở Thịnh Hoan ôm gọn cả cánh tay của Tô Liễu và sai bước ra xe.

Lâm Lập Triệt đứng ngây người tại chỗ.

“Nói với bạn cùng phòng của Liễu Liễu” là sao? Anh Thịnh Hoan quen Ngô Yên khi nào? Sở Thịnh Hoan làm thế nào biết được Ngô Yên rất quan tâm tới Liễu Liễu? Quan trọng là...

Từ khi nào, anh Thịnh Hoan và Liễu Liễu bắt đầu thân nhau đến thế? Lập Triệt nghĩ tới nghĩ lui, rồi xuống cầu thang và bức bối thanh toán.

Anh đặt cô lên giường và ngồi bên cạnh, ngây ngốc nhìn cô, ngây ngốc mỉm cười, thần thờ trước niềm hạnh phúc đến bất ngờ. Cô mặc chiếc áo phông ngắn màu vàng nhạt và chiếc quần bò lửng, tóc buộc túm một ít sau gáy, phần còn lại xõa ra trước ngực. Lại có cả mấy sợi tóc buông bình đang vương trên mặt. Anh cau mày gạt mấy sợi tóc sang một bên, để lộ khuôn mặt thanh tú như đang mỉm cười trong giấc mơ.

Ánh đèn ngủ màu cam hắt ra thứ ánh sáng mờ ảo, cái bóng đen của người đàn ông in trên bức tường trắng toát nên vẽ trầm lắng đến mức đáng thương.

Sở Thịnh Hoan ngồi cạnh giường, tay trái đỡ lấy người Tô Liễu, tay phải đưa lên cao rồi từ từ lướt nhẹ theo những đường cong trên cơ thể cô. Năm ngón tay gân guốc mỗi lúc một thấp hơn, thấp hơn nữa, và suýt chạm vào khuôn ngực đang phập phồng của người thiếu nữ. Đúng lúc đó, anh giật mình thu tay lại, đặt sang bên cạnh.

Tiếng thở dồn dập vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Dường như bị giật mình, Tô Liễu xoay người úp mặt vào tường. Sở Thịnh Hoan mím môi, khẽ thở dài về chán nản, trong đôi mắt lạnh lùng của anh thoáng hiện nét cam chịu.

Anh không hiểu tại sao Liễu Liễu lại sợ anh đến thế? Ngay cả trong giấc ngủ, cô dường như cũng muốn tránh anh.

Từ nhỏ tới lớn, anh chỉ nổi giận với cô một lần, mà cũng là vì bất đắc dĩ.

Mẹ cô rất nghiêm khắc, Sở Thịnh Hoan còn nhớ rõ. Chỉ là cậu bé Thịnh Hoan tám tuổi ngô nghê, đã sai Lâm Lập Triệt bày trò với cô bé Liễu Liễu năm tuổi. Vậy mà bà đã không cho cô chơi với anh suốt ba năm liền.

Không thể tưởng tượng, nếu bà biết rằng Thịnh Hoan mười tám tuổi đã hôn Liễu Liễu mười lăm tuổi, liệu bà có bắt cô phải tránh xa anh cả đời không? Vì anh quá sợ, nên mới đe dọa cô không được mách người lớn, kết quả là...

Mỗi lần nghĩ tới sự việc đó, Sở Thịnh Hoan thấy chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi. Lần đó may là phụ huynh không biết gì, nhưng Tô Liễu thì nhìn anh như loài ác thú và luôn tìm cách trốn chạy.

Trong ánh đèn mờ ảo sáng lấp lánh tấm thân ngọc của nàng thiếu nữ. Chiếc áo phông hơi kéo lên trên vì cô lén qua lén lại để lộ ra một phần eo thon trắng ngần bị lằn đỏ vết thất lưng.

Sở Thịnh Hoan hít một hơi thật sâu, từ từ buông lỏng nắm đấm. Năm ngón tay cong cong khẽ chạm vào Tô Liễu rồi lại bật ra như bị điện giật.

"Liễu Liễu, em cởi quần bò ra..." Sở Thịnh Hoan khẽ gọi và ngập ngừng nói tiếp: "Em cởi thất lưng ra ngủ mới dễ chịu". Chỉ một câu nói đơn giản mà máu anh đã dồn hết lên mặt. Anh ngồi xoay lưng về phía đèn nên không rõ sắc mặt, song qua giọng nói run run cũng đủ biết anh căng thẳng và xấu hổ đến mức nào.

Trong cơn mơ màng, Tô Liễu nghe thấy có tiếng người léo néo. Hình như là mẹ đang căn nhắc cô chưa tắm đã đi ngủ, lại có vẻ như bố đang đứng ngoài cửa phòng nhắc cô cởi bộ áo ngoài bỏ sát ra rồi hãy ngủ. Giọng nói lúc loáng thoáng ngoài phòng khách, lúc dội vào trong tai. Tô Liễu bức dọc lâu bàu: "Mẹ cho con ngủ đã, mai con tắm"

Mắt vẫn nhắm chặt, Tô Liễu mơ màng tháo thất lưng, cởi quần bò. Được nửa chừng thì không với tới được nữa, cô bèn cong chân phải lên rồi đập cho ống quần tuột hẳn xuống mắt cá chân. Xong xuôi, nằm im.

Chuỗi động tác ngoài sức tưởng tượng vừa rồi của Tô Liễu khiến Sở Thịnh Hoan thấy... giật mình thon thót. Anh ngây người nhìn cô, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, miệng há hốc trước bức tranh đẹp mê mẩn.

Anh vẫn biết Liễu Liễu đã lớn, nhưng không ngờ cơ thể cô lại đẹp đến như thế. Dáng người nằm nghiêng nghiêng, đôi chân thon đuối song song, vòng eo nhỏ quyến rũ...

Ánh mắt anh dừng lại ba giây chỗ chiếc quần con màu trắng viền hoa xinh xắn. Vì động tác của chủ nhân hơi mạnh nên nó đã bị kéo theo xuống phía đùi. Và phía trên, chiếc áo phông không đủ dài để che vòng ba căng tròn, trắng mịn.

Một cảm giác nóng bỏng quen thuộc dội lên ở bụng dưới, Sở Thịnh Hoan vụt đưa cánh tay trái lên, năm ngón tay run rẩy khe khẽ chạm vào chỗ đó.

Khát khao, khát khao! Dục vọng bản năng từ trong lòng trỗi dậy, nhưng hai tay như muốn hóa đá. Sau cùng, những ngón tay của anh đã xé toang những suy nghĩ rối rít, nhanh chóng đưa thẳng vào khe hẹp nhỏ. Mỗi lúc một sâu hơn, sâu hơn.

Một giây, chỉ một giây thôi. Một chút, chỉ một chút thôi.

Sở Thịnh Hoan cắn chặt môi, dùng chút lí trí còn lại nói với mình.

Gần lắm, gần lắm rồi, hương thơm cơ thể cô ùa cả vào mũi anh. Anh từ từ áp xuống, gắn chặt đôi môi giá lạnh lên khoảng eo thon, rồi sục sạo nơi huyết đàn điền.

"Ồi anh, tắt điều hòa đi, hơi lạnh đấy." Tô Liễu đột nhiên ú ớ nói mớ. Giọng cô tuy nhỏ mà như tiếng sấm khiến Sở Thịnh Hoan sực tỉnh.

Anh ngẩng phắt đầu dậy, thờ dốc từng tiếng, vội vàng kéo tấm chăn trùm lên người cô.

"Đồ cầm thú!" Anh tự xỉ vả mình và đi ra khỏi phòng. Để dập tắt cảm dỗ, anh cẩn thận bấm ổ khóa trong rồi mới khép cửa, tự nhốt mình ở bên ngoài. Ngoái đầu nhìn lại, trán anh vã mồ hôi. Nhìn trong gương thấy hình ảnh người đàn ông chưa nguôi con dục vọng, anh lại buột miệng chửi: "Đồ cầm thú!"

Đêm dài đằng đẵng. Có người ngủ say và có kẻ mất ngủ. Mãi tới khi ngoài trời hừng sáng, cuối cùng Sở Thịnh Hoan cũng cảm thấy buồn ngủ. Nhưng vừa chập mắt, đã nghe thấy tiếng hét thất thanh trong phòng ngủ.

Từ trên chiếc giường nhỏ trong phòng đọc sách, Sở Thịnh Hoan nhảy phắt xuống sàn gỗ, vội vã xỏ chân vào ống quần, vừa cài thắt lưng vừa lao thẳng sang phòng ngủ.

"Liều Liễu, có chuyện gì thế?" Sở Thịnh Hoan đập cửa hỏi. Trong phòng im phăng phắc "Liều Liễu?" Anh tiếp tục gọi.

Cánh cửa hé mở và cô gái nhỏ cao chưa đến vai anh xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Tô Liễu định nói gì đó nhưng vừa ngẩng đầu lên đã sợ hãi trước hình ảnh người con trai đang cời trần. Bởi tầm mắt của cô chưa chạm được tới khuôn mặt anh tuấn rất đàn ông của anh. Thử mà cô nhìn thấy, trời ơi, chỉ là hai chấm đỏ thẫm trên vòng ngực nở nang.

Tô Liễu thận trọng đưa mắt nhìn lên bờ vai rộng của anh, lướt qua phần xương quai xanh tuyệt đẹp rồi dừng lại ở phía dưới cằm.

"Anh Thịnh Hoan". Cô lí nhí hỏi: "Sao em lại ở đây?".

"Em uống say, Tiểu Triệt không đưa em về ký túc xá được nên gọi điện bảo anh đến đưa em về đây." Nhận thấy Tô Liễu đang khổ sở vì không biết nhìn vào đâu, anh vừa đơn giản giải thích vừa quay lại phòng đọc sách lấy áo.

Chỉ trong giây lát, Tô Liễu đã được ngắm trọn dáng vóc tuyệt đẹp của anh: chân dài, hông nở, eo thon. Đẹp quá! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô. Nhưng ngay sau đó khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lại cúi gằm xuống.

Hông rồi! Cô lại dám cả gan tơ tưởng thần tượng Sở Thịnh Hoan bất khả xâm phạm.

Hông rồi! Cô đã cả gan ngắm trọn thân hình anh.

Hông rồi! Cô đã cả gan thần thờ nuốt nước bọt khi nhìn thấy thân hình ấy.

Ba lần "hông rồi" thêm ba lần "cả gan" bật ra khỏi đầu óc mụ mẫm của Tô Liễu. Tô Liễu bước về phía trước hai bước và khụy xuống xa lông.

Sở Thịnh Hoan quay lại sau khi đã mặc quần áo xong xuôi. Thấy Tô Liễu bần thần ngồi trên ghế, anh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô.

"Liều Liễu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Anh nhẹ nhàng hỏi.

Anh vừa nói xong, mặt Tô Liễu đã đỏ bừng. Đã xảy ra chuyện gì? Có thể xảy ra chuyện gì nữa? Ngoài việc cô tỉnh dậy thấy mình nằm trong phòng ngủ của Sở Thịnh Hoan, nằm trên chiếc giường của anh và quần ngoài thì tụt xuống tận ống chân.

"Anh Thịnh Hoan, em tự cởi quần áo à?" Tô Liễu cúi gằm mặt, cố ra vẻ dũng cảm hỏi.

"Uhm." Thịnh Hoan xoay gương mặt nóng bừng sang phía khác và trả lời: "Anh bế em lên giường, rồi khóa cửa và đi sang phòng đọc sách."

"Thế à" Tô Liễu như nhớ lại chuyện tối qua, ngượng ngùng kè: "Hôm qua trong lúc mơ màng, em nghe thấy có người gọi em dậy cởi quần áo rồi hãy ngủ, em cứ tưởng là..." Hai má cô vẫn ửng hồng, nhìn đáng yêu như trái đào tiên.

Nếu như trước kia Sở Thịnh Hoan cùng lắm chỉ im lặng mỉm cười. Nhưng lần này, có tật giật mình nên ma xui qui khiến thế nào mà anh lại buột miệng: "Liều Liễu yên tâm, anh không có hứng thú gì với các bé gái... chưa dậy thì."

Nói xong, anh quay đầu lại bắt gặp ánh mắt ngơ ngác buồn của Tô Liễu. Xóa bỏ nỗi tự ti, Tô Liễu cố gắng ưỡn ngực ra phía trước. Lại nhận thấy hành động có vẻ kì quặc, cô chuyển sang ngồi thu mình ở một đầu ghế.

"Không được đá kích người khác như thế, anh Thịnh Hoan." Để che giấu vẻ ngượng ngùng, giọng cô nói khề như có ý trách móc.

Trái tim cô như muốn vỡ òa. Khi còn học cấp ba, phần lớn con gái trong lớp đã mặc áo lót cỡ A thì cô vẫn rất tự hào với cỡ B của mình. Nhưng tới khi vào đại học, cô thấy rất mất tự tin.

Thế giới bao la, trước đây cô như ếch ngồi đáy giếng. Nào ngờ đám con gái đòi nủi trập trùng nháp nhô lại vào cả lớp cô. Sau này nghe người ta bình luận về con gái ở vùng cô: "Duyên dáng đáng yêu, nhưng vòng một đa phần khiêm tốn. Nên Tô Liễu luôn nghi ngờ rằng, chính bộ ngực cỡ B của mình đã làm hổ thẹn chị em quê nhà."

Việc qua đã qua rồi thì nên cho qua, anh Thịnh Hoan thực quá... độc ác! Tô Liễu xấu hổ tới mức không còn mặt mũi nào ở lại thêm nữa. Cô một mực đòi trở lại trường ngay từ lúc trời còn rất sớm.

"Trong phòng vệ sinh có khăn mặt và bàn chải. Em đánh răng rửa mặt, anh đưa em đi ăn sáng rồi về trường, nhé!" Sở Thịnh Hoan biết mình lỡ lời, không thể cứu vãn nên đã tìm cách giữ chân cô.

"Không đâu, sáng nay chủ nhiệm lớp em ra thông báo quan trọng, em cần phải về sớm." Tô Liễu lắc đầu quày quạy.

Không còn cách nào khác, Sở Thịnh Hoan đành phải đánh xe ra. Cho dù anh đã chạy xe rất chậm, nhưng chỉ sau ba mươi phút họ đã tới cổng trường đại học. Tô Liễu nhảy từ trên xe xuống, vẫy tay tạm biệt xong liền chạy biến như một chú thỏ. Bóng cô nghiêng nghiêng, nhỏ dần rồi mất hút trong đôi mắt anh.

Sở Thịnh Hoan lên xe, hồi tưởng lại giấc mơ đẹp đêm qua, nét mặt lúc vui lúc buồn, vừa thấy may mắn lại vừa thấy nuối tiếc. Một cảm giác phiền muộn lập tức lan tỏa khắp người anh.

Tại sao mình có thể khóa cửa phòng như thế? Tại sao mình có thể ngốc đến nỗi không có chìa khóa phụ? Trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ: không như cầm thú thì không phải là đàn ông.

Sở Thịnh Hoan gặm chân, tay đập mạnh vào vô lăng, anh lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, tối qua mình đích phải là một thằng đàn ông."

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Chờ mãi, đợi mãi, cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng tới, lại sắp được về nhà rồi. Khi trái tim xuất hiện cảm giác lâng lâng vui sướng, thật ra Tô Liễu đã được ngồi trước chiếc máy tính ở nhà. Mấy ngày liền chưa vào game, nhưng vừa đăng nhập, cô đã bị một kẻ lạ mặt tấn công tới tấp.

Tô Liễu chăm chú nhìn và phát hiện ra, đó là một người chơi nước Tàn, tên gọi Ngụy Hại Tứ Phương.

Người của mình, khả năng sử dụng nhằm phương thức giết tập thể rồi! Nghĩ vậy, Tô Liễu không chạy tới điểm hồi sinh mà chọn hồi sinh tại chỗ ở cổng Hạ Ma thành. Nào ngờ vừa đứng dậy lại bị miểu sát chết ngay lập tức.

Lần này đã rất rõ, người ta chính xác là muốn nhắm vào cô.

Nữ vương tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tô Liễu không nói không rằng, chọn hồi sinh an toàn ở thành chủ, bay về hoàng cung, tìm đại thần nội chính NPC nói chuyện, trực tiếp tổng giam người chơi Ngụy Hại Tứ Phương và cấm phát ngôn.

Quyền lợi của quốc vương chỉ có một chút thôi. Trong một ngày được bốn lần bắt tổng giam người chơi nước mình và cấm gửi tin trên các kênh miễn phí, mỗi lần một người, trong vòng hai tiếng.

Để đối phó với bọn dân đen, thỉnh thoảng cũng phải tỏ rõ uy thế.

Tô Liễu thần nhiên vẫy tay chào đại thần nội chính rồi đứng vào một góc trong hoàng cung, mở giao diện bạn bè, dò tìm xem ai online, cùng nhau tổ đội đi luyện cấp.

Cô không ngờ, trên kênh thế giới thu phí và loa phát thanh đang cùng lúc xuất hiện hàng chuỗi những lời thóa mạ chửi rủa cô từ rất nhiều ID lạ. Cùng lúc, kênh chat gia tộc rung lên bần bật.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Tô Tô!!!

[Gia Tộc] Bống Dưng Muốn Chết: Minh đây.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Sao cậu lại tổng giam Ngụy Hại Tứ Phương lại còn cấm phát ngôn? Cậu không biết đó là hội trưởng hành hội Tân Tinh à?

[Gia Tộc] Bống Dưng Muốn Chết: Uhm, cũng không để ý, sao thế?

[Gia Tộc] Lão Đại: Mấy hôm em đi vắng xảy ra rất nhiều chuyện, để Tiểu Thích kể lại cho em nghe.

"Vâng ạ." Tô Liễu vừa trả lời vừa căng đầu suy nghĩ đoán xem có chuyện gì. Trước lúc nghỉ hè, cô đã đổi sim di động theo mã vùng quê nhà, lại quên không báo với Cố Phi. Vì vậy, hoàn toàn không nắm được chút thông tin nào trong game.

Cố Phi rất nóng tính, điều này Tô Liễu đã biết từ ba năm về trước. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta lăm lăm đến thế.

Từ chuyện đổi số không thông báo đến chuyện mất tăm mất tích, nói thẳng ra cũng chỉ là một tội danh bình thường. Vậy mà Cố Phi trách móc suốt nửa tiếng đồng hồ không thôi, khiến Tô Liễu chịu không nổi đành phải cắt ngang lời cậu ta: "Mẹ sai mình ra siêu thị mua rau, cậu cứ từ từ nói, lát nữa mình xem tin nhắn offline".

Sau đó, cô lặng lẽ ngồi nhìn từng chuỗi dấu chấm lửng hiện ra trên kênh chat riêng, và cuối cùng những thông tin cần biết cũng xuất hiện. Thì ra, sau khi thành lập tân quốc, hệ thống cho phép mọi người chơi được một lần nữa lựa chọn lại quốc tịch miễn phí. Thường thì càng những game thủ đẳng cấp cao có vai cò vé ở nơi nguyên quán sẽ càng ít chuyển dịch. Chỉ những người cấp độ trung bình trở xuống mới muốn tới nước mới để gây dựng từ đầu.

Tuy nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, ví dụ như cả một hành hội lớn mạnh di chuyển tập thể, nhằm phát huy ưu thế tuyệt đối của việc người đồng sức mạnh. Dội hết bốn tháng thời gian bảo hộ, tân quốc phải bỏ phiếu bầu quốc vương, bọn họ sẽ tranh ngôi đoạt quyền.

Với lý do này, hành hội Tân Tinh đã tới Tân quốc. Tuy vừa mới đến, cả hành hội đã nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí luyện cấp đặc địa và ra tay giết người tàn bạo.

Tô Liễu không may, vừa mới online lại xuất hiện ngay ở cổng Hạ Ma thành - lãnh địa mà Ngụy Hại Tử Phương dẫn đám đàn em cấp thấp tới kiểm điểm kinh nghiệm, trong lúc hào hứng đã giết luôn cả cô.

Sau khi nghe xong Tô Liễu ngửa mặt thở dài: Giam thì cũng đã giam rồi, lẽ nào giờ lại thả ra, thật mất mặt lắm!". Tô Liễu nói.

Từ góc dưới màn hình nhanh chóng bật ra câu trả lời của Cố Phi.

"Biết là cậu chưa đi mà! Không cần cậu phải thả, vì Ngụy Hại Tử Phương dư sức nộp ba mươi Nguyên Bảo tiền chuộc. Giờ này chắc hẳn đã ra từ lâu rồi. Thôi, không phải nghĩ nữa. Ngụy Hại Tử Phương cũng không đến nỗi nào, về cơ bản chỉ chiếm đất giết người, và lại cũng không nhằm vào gia tộc chúng ta. Lão Đại cần dặn bọn mình luyện cấp thì lánh xa hẳn ra, tránh gây rắc rối."

"Ồ." Tô Liễu nhún một chữ, thể hiện mình đã hiểu.

Tiếng chửi rủa trên kênh thu phí nhỏ dần, tuy có một đám đường như là đàn em của Yêu Tinh đang ra sức chế nhạo Tô Liễu hèn nhát. Lần này Doanh Vũ không khách khí sử dụng luôn phương thức tràn màn hình, khiến mấy kẻ đeo bám thiếu tiềm lực tài chính kia phải chạy vuốt đuôi không kịp.

"Đi thôi, ra ngoại thành luyện cấp, Ngụy Hại Tử Phương cũng phải cho chúng ta chỗ để thờ chứ!" Tô Liễu đoán nói.

"Đương nhiên, nếu không Minh Yểm tí ti đã phản đối, và chúng ta đã chẳng cần luyện cấp mà quay sang công kích hẳn luôn." Cố Phi cười hi hi, "Đến Phong Qui Giới tích điểm kinh nghiệm thôi, cả nhà đều đang ở đó. Hiện giờ nhân vật nữ vương của cậu level thấp lắm."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ kiến quốc, cả nhóm đã nhất trí đề nghị Tô Liễu sửa lại mặt khẩu của nick Tiểu Ngược. Điều đó có nghĩa là, mọi người sẽ không luyện cấp giúp cô nữa, từ nay về sau cô phải tự lực cánh sinh.

Tô Liễu bận thi cử rồi nghỉ hè về quê, không có thời gian online. Level trước kia do Cố Phi luyện giúp giờ lại thành ra thấp. Nhưng cô không ngại việc cậu ta chê cười mình, thân nhiên quát ngựa thẳng tiến Phong Qui Giới để gom điểm kinh nghiệm. Nào ngờ, vừa ra đường cái khoảng chừng ba phút, vẫn chưa tới gần Phong Qui Giới, Tô Liễu đã bị tấn công khiến người ngựa ngã nhào.

Tô Liễu tức giận muốn thổ huyết!

Lòng thầm nghĩ, nếu lại tên Ngụy Hại Tử Phương đưa thuộc hạ đi giết người để chiếm cứ địa bàn thì ngày ngày sau khi online, cô sẽ dẹp hết mọi việc, chỉ chuyên tâm... tổng hấn vào tù. Một là hấn ta sẽ bị giam cho tới chết, hai là hàng ngày phải bỏ ra một trăm hai mươi Nguyên Bảo tiền chuộc coi như của đi thay người.

Đáng tiếc là... Không phải. Không phải người của hành hội Tân Tinh, cũng không phải người nước Tân. Mà là một kẻ đã có lần chạm trán cách đây rất lâu - nữ nhân nước Ngụy tên gọi Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu.

Đúng như cái tên Phi Tử Tiểu, cô ta cười lúng liếng: "Hi Hi, tưởng ai, đây chẳng phải là Tiểu Ngược bị anh Kiều Dương trục xuất khỏi nước Tề sao?"

Tô Liễu thấy trước mặt có tới mười mấy bóng người đứng im lìm, mà khoảng cách cũng không đủ để thoát thân. Không muốn lãng phí máu hồi phục nguyên khí, cô một mặt nhắn tin trên gia tộc gọi người tới đón, mặt khác giả theo giọng eo éo của đối thủ: "Hi hi, tưởng ai, đây chẳng phải là Hồng Trần Nhất Kỳ kẻ từng cướp không được được Kiến Quốc lệnh giả bộ rút mạng mà offline sao?" Chữ Hồng Trần Nhất Kỳ vốn do Tô Liễu gõ nhầm. Nhưng Tô Liễu liếc mắt nhìn bộ dạng của cô bạn Hồng Trần khi cười "hi hi", đột nhiên cảm thấy chữ gõ nhầm kia của mình rất hợp tình hợp cảnh, nên không sửa mà gửi thẳng luôn.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, trận chiến giữa hai người nhanh chóng nổ ra.

Hồng Trần tấn công trước. Tô Liễu tuy thấp hơn cô ta 20 level nhưng trang bị lại tốt hơn, nếu biết cách đánh vẫn có nhiều khả năng thắng. Cô bạo tay tiếp đầy bình máu, múa kiếm xông pha một hồi, chém cho nữ nữ Hồng Trần kia chỉ còn một phần ba lượng máu. Bè lũ xung quanh thấy thế cũng nhảy vào theo, kẻ tiếp máu người xông lên, dùng một chiêu thức đơn giản nhất, đó là lấy pháp trượng, cung nỏ, cán dao... đánh hội đồng Tô Liễu.

Đánh nhau trên mạng là như thế, cảm thấy có thể thắng thì đánh tay đôi, thấy đánh không được thì gọi người tới giúp! Cây đông hiệp yếu. Tuy bị chết hết sức oan ức, nhưng Tô Liễu cũng không ngậy ngô thốt lên những lời đại loại như "Bọn vô si bắt nạt phụ nữ chân yếu tay mềm!". Cô đứng dậy mở tủ lạnh lấy một que kem quay lại ngồi trước máy tính, vừa ăn vừa cười hi hi nhìn đội quân của gia tộc đến tiêu diệt sạch bọn chúng.

Không phải thù sâu oán nặng, giữ xác rất lãng phí thời gian. Gia tộc nữ vương thích nhất là được cùng nhau giết quái, mở thiết bị, không ai ham mấy trò giết qua giết lại lẫn nhau. Tiểu Ngược liền đứng dậy, cùng Doanh Vũ và Bạch Tuyết khoan khoái làm mấy động tác bêu giếu đám xác đang nằm ngổn ngang rồi huyết sáo lên đường.

Trong trò chơi, ngày nào cũng có những cuộc chiến bất thường kiểu này diễn ra. Mọi người không lấy gì làm lạ, cũng không vì thế mà lưu tâm. Không ngờ đám người bên nước Ngụy thật vô lại, bọn chúng quay về gọi đến hơn hai gia tộc với chừng một trăm nick đến Phong Ma Giới giết họ. Trong đó có cả kẻ thù không đội trời chung của Tô Liễu - Yêu Tinh Áo Choàng cùng gã gian phu Thiên Địa Bất Nhân.

Cán cân chênh lệch, lại không đề phòng, nên cả nhóm đã nhanh chóng bị hạ gục. Và màn kế tiếp sẽ là bị nhục mạ, bị chà đạp bằng đủ loại ngôn từ trên kênh thế giới. Mục tiêu công kích lần này không ai khác ngoài nữ vương Tàn Quốc Bổng Dung Muốn Chết.

[Thế Giới] Pila: Ha Ha! Đây chẳng phải là nữ vương nước Tàn ư? Sao giờ lại quỳ trước mặt ta như một con chó thế này?

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu: Bổng Dung Muốn Chết, người thực khiến Đại Tàn mất mặt.

Là bạn hay thù

Chờ mãi, đợi mãi, cuối cùng kỳ nghỉ hè cũng tới, lại sắp được về nhà rồi. Khi trái tim xuất hiện cảm giác lâng lâng vui sướng, thật ra Tô Liễu đã được ngồi trước chiếc máy tính ở nhà. Mấy ngày liền chưa vào game, nhưng vừa đăng nhập, cô đã bị một kẻ lạ mặt tấn công tới tấp.

Tô Liễu chăm chú nhìn và phát hiện ra, đó là một người chơi nước Tàn, tên gọi Ngụy Hại Tứ Phương.

Người của mình, khả năng sử dụng nhằm phương thức giết tập thể rồi! Nghĩ vậy, Tô Liễu không chạy tới điểm hồi sinh mà chọn hồi sinh tại chỗ ở công Hạ Ma thành. Nào ngờ vừa đứng dậy lại bị miếu sát chết ngay lập tức.

Lần này đã rất rõ, người ta chính xác là muốn nhắm vào cô.

Nữ vương tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Tô Liễu không nói không rằng, chọn hồi sinh an toàn ở thành chủ, bay về hoàng cung, tìm đại thần nội chính NPC nói chuyện, trực tiếp tố giác người chơi Ngụy Hại Tứ Phương và cấm phát ngôn.

Quyền lợi của quốc vương chỉ có một chút thế thôi. Trong một ngày được bốn lần bắt tố giác người chơi nước mình và cấm gửi tin trên các kênh miễn phí, mỗi lần một người, trong vòng hai tiếng.

Để đối phó với bọn dân đen, thỉnh thoảng cũng phải tỏ rõ uy thế.

Tô Liễu thần nhiên vẫy tay chào đại thần nội chính rồi đứng vào một góc trong hoàng cung, mở giao diện bạn bè, dò tìm xem ai online, cùng nhau tổ đội đi luyện cấp.

Cô không ngờ, trên kênh thế giới thu phí và loa phát thanh đang cùng lúc xuất hiện hàng chuỗi những lời thóa mạ chửi rủa cô từ rất nhiều ID lạ. Cùng lúc, kênh chat gia tộc rung lên bần bật.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Tô Tô!!!

[Gia Tộc] Bổng Dung Muốn Chết: Minh đây.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Sao cậu lại tố giác Ngụy Hại Tứ Phương lại còn cấm phát ngôn? Cậu không biết đó là hội trưởng hành hội Tân Tinh à?

[Gia Tộc] Bổng Dung Muốn Chết: Uhm, cũng không để ý, sao thế?

[Gia Tộc] Lão Đại: Mấy hôm em đi vắng xảy ra rất nhiều chuyện, để Tiểu Thích kể lại cho em nghe.

"Vâng ạ." Tô Liễu vừa trả lời vừa căng đầu suy nghĩ đoán xem có chuyện gì. Trước lúc nghỉ hè, cô đã đổi sim di động theo mã vùng quê nhà, lại quên không báo với Cố Phi. Vì vậy, hoàn toàn không nắm được chút thông tin nào trong game.

Cố Phi rất nóng tính, điều này Tô Liễu đã biết từ ba năm về trước. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta lăm lăm đến thế.

Từ chuyện đổi số không thông báo đến chuyện mất tăm mất tích, nói thẳng ra cũng chỉ là một tội danh bình thường. Vậy mà Cố Phi trách móc suốt nửa

tiếng đồng hồ không thôi, khiến Tô Liễu chịu không nổi đành phải cắt ngang lời cậu ta: "Mẹ sai mình ra siêu thị mua rau, cậu cứ từ từ nói, lát nữa mình xem tin nhắn offline".

Sau đó, cô lặng lẽ ngồi nhìn từng chuỗi dấu chấm lửng hiện ra trên kênh chat riêng, và cuối cùng những thông tin cần biết cũng xuất hiện. Thì ra, sau khi thành lập tân quốc, hệ thống cho phép mọi người chơi được một lần nữa lựa chọn lại quốc tịch miễn phí. Thường thì càng những game thủ đẳng cấp cao có vai có vẻ ở nơi nguyên quán sẽ càng ít chuyển dịch. Chỉ những người cấp độ trung bình trở xuống mới muốn tới nước mới để gây dựng từ đầu.

Tuy nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, ví dụ như cả một hành hội lớn mạnh di chuyển tập thể, nhằm phát huy ưu thế tuyệt đối của việc người đông sức mạnh. Dội hết bốn tháng thời gian bảo hộ, tân quốc phải bỏ phiếu bầu quốc vương, bọn họ sẽ tranh ngôi đoạt quyền.

Với lý do này, hành hội Tân Tinh đã tới Tân quốc. Tuy vừa mới đến, cả hành hội đã nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí luyện cấp đặc địa và ra tay giết người tàn bạo.

Tô Liễu không may, vừa mới online lại xuất hiện ngay ở cổng Hạ Ma thành - lãnh địa mà Ngụy Hại Tử Phương dẫn đám đàn em cấp thấp tới kiểm điểm kinh nghiệm, trong lúc hào hứng đã giết luôn cả cô.

Sau khi nghe xong Tô Liễu ngửa mặt thở dài: Giam thì cũng đã giam rồi, lẽ nào giờ lại thả ra, thật mắt mắt lắm!" . Tô Liễu nói.

Từ góc dưới màn hình nhanh chóng bật ra câu trả lời của Cố Phi.

"Biết là cậu chưa đi mà! Không cần cậu phải thả, vì Ngụy Hại Tử Phương dư sức nộp ba mươi Nguyên Bảo tiền chuộc. Giờ này chắc hẳn đã ra từ lâu rồi. Thôi, không phải nghĩ nữa. Ngụy Hại Tử Phương cũng không đến nỗi nào, về cơ bản chỉ chiếm đất giết người, và lại cũng không nhằm vào gia tộc chúng ta. Lão Đại cần dặn bọn mình luyện cấp thì lánh xa hẳn ra, tránh gây rắc rối."

"Ồ." Tô Liễu nhấn một chữ, thể hiện mình đã hiểu.

Tiếng chửi rủa trên kênh thu phí nhỏ dần, tuy có một đám đường như là đàn em của Yêu Tinh đang ra sức chế nhạo Tô Liễu hèn nhát. Lần này Doanh Vũ không khách khí sử dụng luôn phương thức tràn màn hình, khiến mấy kẻ đeo bám thiếu tiềm lực tài chính kia phải chạy vuốt đuôi không kịp.

"Đi thôi, ra ngoại thành luyện cấp, Ngụy Hại Tử Phương cũng phải cho chúng ta chỗ để thờ chứ!" Tô Liễu đoán nói.

"Đương nhiên, nếu không Minh Yếm tí ti đã phản đối, và chúng ta đã chẳng cần luyện cấp mà quay sang công kích hẳn luôn." Cố Phi cười hi hi, "Đến Phong Qui Giới tích điểm kinh nghiệm thôi, cả nhà đều đang ở đó. Hiện giờ nhân vật nữ vương của cậu level thấp lắm."

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ kiến quốc, cả nhóm đã nhất trí đề nghị Tô Liễu sửa lại mật khẩu của nick Tiểu Ngược. Điều đó có nghĩa là, mọi người sẽ không luyện cấp giúp cô nữa, từ nay về sau cô phải tự lực cánh sinh.

Tô Liễu bận thi cử rồi nghỉ hè về quê, không có thời gian online. Level trước kia do Cố Phi luyện giúp giờ lại thành ra thấp. Nhưng cô không ngại việc cậu ta chê cười mình, thân nhiên quát ngựa thẳng tiến Phong Qui Giới để tích điểm kinh nghiệm. Nào ngờ, vừa ra đường cái khoảng chừng ba phút, vẫn chưa tới gần Phong Qui Giới, Tô Liễu đã bị tấn công khiến người ngựa ngã nhào.

Tô Liễu tức giận muốn thổ huyết!

Lòng thầm nghĩ, nếu lại tên Ngụy Hại Tử Phương đưa thuộc hạ đi giết người để chiếm cứ địa bàn thì ngày ngày sau khi online, cô sẽ dẹp hết mọi việc, chỉ chuyên tâm... tổng hãn vào tù. Một là hẳn ta sẽ bị giam cho tới chết, hai là hàng ngày phải bỏ ra một trăm hai mươi Nguyên Bảo tiền chuộc coi như của đi thay người.

Đáng tiếc là... Không phải. Không phải người của hành hội Tân Tinh, cũng không phải người nước Tần. Mà là một kẻ đã có lần chạm trán cách đây rất lâu - mĩ nhân nước Ngụy tên gọi Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu.

Đúng như cái tên Phi Tử Tiểu, cô ta cười lúng liếng: "Hi Hi, tưởng ai, đây chẳng phải là Tiểu Ngược bị anh Kiều Dương trục xuất khỏi nước Tề sao?"

Tô Liễu thấy trước mặt có tới mười mấy bóng người đứng im lìm, mà khoảng cách cũng không đủ để thoát thân. Không muốn lãng phí máu hồi phục nguyên khí, cô một mặt nhấn tin trên gia tộc gọi người tới đón, mặt khác giả theo giọng eo éo của đối thủ: "Hi hi, tưởng ai, đây chẳng phải là Hồng Trần Nhất Kỳ kẻ từng cướp không được được Kiến Quốc lệnh giả bộ rút mạng mà offline sao?" Chữ Hồng Trần Nhất Kỳ vốn do Tô Liễu gõ nhầm. Nhưng Tô Liễu liếc mắt nhìn bộ dạng của cô bạn Hồng Trần khi cười "hi hi", đột nhiên cảm thấy chữ gõ nhầm kia của mình rất hợp tình hợp cảnh, nên không sửa mà gửi thẳng luôn.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán, trận chiến giữa hai người nhanh chóng nổ ra.

Hồng Trần tấn công trước. Tô Liễu tuy thấp hơn cô ta 20 level nhưng trang bị lại tốt hơn, nếu biết cách đánh vẫn có nhiều khả năng thắng. Cô bạo tay tiếp đầy bình máu, múa kiếm xông pha một hồi, chém cho nữ tử Hồng Trần kia chỉ còn một phần ba lượng máu. Bè lũ xung quanh thấy thế cũng nhảy vào theo, kẻ tiếp máu người xông lên, dùng một chiêu thức đơn giản nhất, đó là lấy pháp trượng, cung nỏ, cán dao... đánh hội đồng Tô Liễu.

Đánh nhau trên mạng là như thế, cảm thấy có thể thắng thì đánh tay đôi, thấy đánh không được thì gọi người tới giúp! Cây đông hiệp yếu. Tuy bị chết hết sức oan ức, nhưng Tô Liễu cũng không ngáy ngồ thốt lên những lời đại loại như "Bọn vô sỉ bắt nạt phụ nữ chân yếu tay mềm!". Cô đứng dậy mở tủ lạnh lấy một que kem quay lại ngồi trước máy tính, vừa ăn vừa cười hi hi nhìn đội quân của gia tộc đến tiêu diệt sạch bọn chúng.

Không phải thù sâu oán nặng, giữ xác rất lãng phí thời gian. Gia tộc nữ vương thích nhất là được cùng nhau giết quái, mở thiết bị, không ai ham mấy trò giết qua giết lại lẫn nhau. Tiểu Ngược liền đứng dậy, cùng Doanh Vũ và Bạch Tuyết khoan khoái làm mấy động tác bêu giếu đám xác đang nằm ngổn ngang rồi huyt sáo lên đường.

Trong trò chơi, ngày nào cũng có những cuộc chiến bất thường kiểu này diễn ra. Mọi người không lấy gì làm lạ, cũng không vì thế mà lưu tâm. Không ngờ đám người bên nước Ngụy thật vô lại, bọn chúng quay về gọi đến hơn hai gia tộc với chừng một trăm nick đến Phong Ma Giới giết họ. Trong đó có cả kẻ thù không đội trời chung của Tô Liễu - Yêu Tinh Áo Choàng cùng gã gian phu Thiên Địa Bất Nhân.

Cán cân chênh lệch, lại không đề phòng, nên cả nhóm đã nhanh chóng bị hạ gục. Và màn kế tiếp sẽ là bị nhục mạ, bị chà đạp bằng đủ loại ngôn từ trên kênh thể giới. Mục tiêu công kích lần này không ai khác ngoài nữ vương Tần quốc Bồng Dưng Muốn Chết.

[Thế Giới] Pila: Ha Ha! Đây chẳng phải là nữ vương nước Tần ư? Sao giờ lại quỳ trước mặt ta như một con chó thế này?

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu: Bồng Dưng Muốn Chết, người thực khiến Đại Tần mất mặt.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Mất mặt mãi quen rồi, đám người này sinh ra đã không có liêm sỉ.

[Thế Giới] Đôrêmi: Các nguyên lão của Đại Tần rất một lũ kém cỏi. Nào thì nữ vương, tướng quân, thừa tướng, cấm vệ, khâm sai đều không chịu được đòn. Dưng nhẹ một cái đã ngã lăn ra hết.

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Khả khả, thực ra Đại Tần cũng có rất nhiều nhân tài, chỉ tiếc là bị bắt giam cả rồi.

Giữa lúc thế giới đang ầm ĩ, những người bạn Lão Đại liên hệ được từ bốn phương kéo tới giúp đỡ. Tô Liễu biết rất rõ, gia tộc mình mới tới server này, cơ sở chưa vững chắc, tổng số bạn bè ước tính không quá một trăm người, kể cả số người offline. Không như Yêu Tinh Áo Choàng, tùy tiện gọi lúc nào cũng được vài gia tộc.

Trong khi Tô Liễu đang bí bách, thêm gã Thiên Địa Bất Nhân đâm bị thóc chọc bị gạo, ám chỉ bóng gió việc cô mới tổng giam Ngụy Hại Tứ Phương. Khiến cho một đám đông lại ù ù kéo đến.

[Loa] Ngụy Hại Tứ Phương: Lão Đại, bảo người của huynh chọn dạng thức quốc gia lúc đấu tay đôi nhé!!!

[Loa] Ngụy Hại Tứ Phương: Lão Đại bảo người của huynh chọn dạng thức quốc gia lúc đấu tay đôi nhé!!!

[Loa] Lão Đại: Đã nghe, Ngụy Hại.

Tô Liễu vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, tại đường vào Phong Ma Giới, trận chiến sống mái giữa các hành hội đã nổ ra.

Trong phút chốc, trời đất tối sầm, nhật nguyệt lịm tắt, chỉ còn lại ánh kiếm cùng ánh chớp, tiếng pháo cùng tiếng sấm. Tô Liễu đứng dậy, mười ngón tay thoăn thoắt. Sau khi xác định quân địch bằng phím tắt cô không ngừng chọn lệnh xung phong và lôi đình kiếm trăm sát.

Chết rồi lại đứng dậy, khắp màn hình loang loáng bóng người đến nỗi tắc cả đường truyền.

Trường hợp đối đầu tập thể phi quốc chiến, người chơi nước sở tại có thể hồi sinh tại chỗ, còn người chơi các nước khác phải quay về thành chủ. Vì vậy, nếu bị giết, sẽ phải dùng Quyền Trục để bay trở lại, vừa mất tiền vừa tốn thời gian.

Vừa rồi bên nhóm của Thiên Địa Bất Nhân chiếm ưu thế tuyệt đối, nên mới dám ém xác chữ bới. Giờ rõ ràng người của Tô Liễu đông hơn, nên chỉ một lúc sau, thân xác của đám liên quân Triệu - Ngụy - Hàn đã ngổn ngang khắp nơi.

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu: Ngụy Hại Tứ Phương có phải bị ngược quá hóa cuồng rồi không. Bị nha đầu đó giam cầm còn tới giúp cô ta!

[Thế Giới] Ngụy Hại Tứ Phương: Tiện nhân, chuyện của lão ta đây thì liên quan gì đến người.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Người mới là đồ tiện nhân. Chúng ta tới giúp người báo thù, có sao người lấy oán trả ân?

[Thế Giới] Ngụy Hại Tứ Phương: Cút, Ai cần người lo chuyện của người khác? Lão đây cùng nữ vương Tiểu Ngược cùng chơi trò giam qua giam lại, rất thú vị. Ta còn ở đây, kẻ nào đến Đại Tần giờ trò giết người ém xác gặp một giết một gặp hai giết cả đôi.

Tô Liễu nhìn hoa cả mắt.

[Gia Tộc] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược lại có kẻ thích chị rồi đấy! Sao chẳng có vị Thần Thú đại nhân nào để mắt đến em nhỉ?

[Gia Tộc] Bồng Dưng Muốn Chết: Lão Đại, Ngụy Hại Tứ Phương là do anh mời tới ạ?

[Gia Tộc] Lão Đại: Không. Vì tranh giành chỗ luyện cấp nên quan hệ giữa bọn anh rất căng thẳng.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Lẽ nào bị tiếng sét ái tình đánh trúng lúc ra tay giết người?

[Gia Tộc] Bổng Dung Muốn Chết: Câu hỏi này thật thâm hiểm, hiện chưa thể giải đáp. Nào, đi ngược xác thôi.

Cô cười tinh quái rồi điều khiển nhân vật Tiểu Ngược chạy ra chỗ đám xác chết chưa về thành chủ hồi sinh. Tiểu Ngược vịn vịn tay, đá chân để khởi động rồi bắt đầu nhảy múa.

Tô Liễu chơi game đã lâu, ngôn từ chửi bới kém nhưng rất biết cách chọc tức, hành hạ người khác. Trong trò chơi có một dạng múa tự động không cần điều khiển, chỉ cần nhập F5/khiêu vũ enter là nhân vật sẽ tự múa may quay cuồng.

Thế là, trên màn hình xuất hiện một cảnh kì dị.

Giữa đám xác chết ngổn ngang, rất nhiều game thủ nước Tần vừa đứng chửi bới vừa làm động tác nhục mạ. Riêng một nữ chiến binh đáng hạc vóc tiên đang múa hát chỗ khoảng đất trống.

Ta ở đây đợi người sống lại

Để rồi ta lại ra tay sát hại

Cho gió lạnh vun xác chết thành bãi

Lũ chó hoang sủa lên sung sướng

Bôi lũ các người

Ngu dại

Thất bại

Thảm hại

Hu la la...

Những phát ngôn bừa bãi trên kênh hiện thời thừa dằn, rất nhiều người chơi nước Tần tiến lại gần và cùng nhau múa tập thể.

Khi Tô Liễu post lại lời bài hát, cô vừa gõ câu: "Ta ở đây đợi người sống lại" thì đã có người tiếp liền câu sau: "Để rồi ta lại ra tay sát hại."

Trong tiếng cười hi hi ha ha vui vẻ, từng cái xác lặng lẽ biến mất. Tô Liễu ngừng việc múa hát, gửi một tin nhắn riêng cho Ngụy Hại Tứ Phương: "Cảm ơn sự giúp đỡ."

Ngụy Hại Tứ Phương không trả lời, nhưng một hồi lâu sau, hắn ta đột nhiên quì một chân xuống. Kế đó xuất hiện dải cầu vòng kết bằng hoa hồng nói thẳng tới chỗ Tô Liễu. Phía dưới cầu vòng là khung chat hình trái tim đỏ thắm.

Ngụy Hại Tứ Phương nói với Bổng Dung Muốn Chết: "Anh sẽ chung tình với em cả đời này, làm bạn gái anh nhé!"

Cùng lúc, trên màn hình của Tô Liễu xuất hiện thông báo lựa chọn nho nhỏ: Người chơi Ngụy Hại Tứ Phương gửi tới bạn 'Tô Tình Thảo', bạn có chấp nhận tình cảm đó không? Nếu không trả lời sau ba phút, coi như từ chối.

Xoẹt xoẹt xoẹt!!!

Một tiếng sét rung chuyển bầu trời đêm khiến Tô Liễu choáng váng.

Không cần suy nghĩ, cô click luôn "Từ chối", nội dung trong khung chat hình trái tim đỏ thắm lập tức chuyển thành: Bổng Dung Muốn Chết nói với Ngụy Hại Tứ Phương: Lần đầu gặp gỡ, chúng ta còn chưa hiểu rõ về nhau, đa tạ đã bày tỏ tình cảm, tiếp xúc một thời gian sẽ nói sau.

[Hiện Thời] Điện Phong Phiến: Nha đầu thối dám từ chối tình cảm của anh Ngụy Hại.

[Hiện Thời] Ngụy Hại Tứ Phương: Thuận ta thì sống, chống ta thì chết.

Lời vừa dứt, một vốc lãnh tiền xoẹt bay tới. Tô Liễu tròn mắt nhìn nhân vật Tiểu Ngược của mình bị hạ sát trong nháy mắt.

[Hiện Thời] Ngụy Hại Tứ Phương: Hỡi các anh em, chúng ta tạm biệt nữ vương rồi tiếp tục lên đường đánh BOSS!

Lập tức phía dưới màn hình của Tô Liễu ào ạt tin nhắn.

"Ngụy Hại Tứ Phương gửi tới xác chết của bạn một chiếc hôn gió"

"Điện Phong Phiến gửi tới xác chết của bạn một chiếc hôn gió "

"XXX gửi tới xác chết của bạn một chiếc hôn gió."

Tò Liễu khóc dờ mếu dờ. Thế giới rộng lớn này, quả thật hạng người nào cũng có.

[Gia Tộc] Minh Yếm: Chúa ơi, lần đầu tiên gặp kẻ giờ mặt còn nhanh hơn giờ sách kia.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Đã nói rồi mà, làm gì có kẻ nào mặt lẹch tới mức chọn bà la sát Tò Tò chứ, thì ra là đùa thật! Cần mua "Tò Tình Thảo", chấp nhận giá cao.

Tò Tình Thảo là vật phẩm trong phiên bản mới, do BOSS 72 ngẫu nhiên rơi ra. Tò Tình Thảo có rất nhiều loại: đậm sâu, sét đánh, phóng đăng..

Được Doanh Vũ đóaai thương, liền mấy ngày sau đó, Tò Liễu gần như ngạt thở giữa Tò Tình Thảo. Đọc nhiều Tò Tình Thảo con tìm mỗi lần chết là một lần yêu, mỗi lần yêu là một lần chết của cô đã dần sống lại.

Đang cầm trong tay một Tò Tình Thảo lấy được từ Doanh Vũ thì thấy Vô Liêu Sát Sát Yêu bật tin đã lâu vừa online. Tò Liễu lập tức quất ngựa chạy tới chỗ chàng.

Ngay từ xa đã thấy bóng chàng ngồi dưới gốc liễu trước cửa khách trạm, mình mặc khôi giáp, tay khoanh trước mắt nhìn chăm chú rừng đào phía bên kia sông.

Tò Liễu xuống ngựa, lấy hết dũng khí đưa ra lá "Tò Tình Thảo đậm sâu".

Trên màn hình, thiếu nữ mắt long lanh nhìn chàng trai, hai tay e lệ vuốt vuốt mái tóc dài xõa trước ngực. Trong khung chat hình trái tim đỏ thắm hiện lên hàng chữ: Bồng Dưng Muốn Chết nói với Vô Liêu Sát Sát Yêu: Không biết tự lúc nào hình ảnh anh đã in sâu trong trái tim em. Em nghĩ, mình đã yêu anh đậm sâu. Thế còn anh?

Một giây... Hai giây... Một phút.. Ba phút trôi qua.

Chàng trai vẫn không nhúc nhích, nội dung trong khung chat chuyển thành: Vô Liêu Sát Sát Yêu nói với Bồng Dưng Muốn Chết: Con người em rất tốt, nhưng anh chỉ coi em như người em gái, xin lỗi nhé!

Vẫn biết là hệ thống tự động trả lời, nhưng Tò Liễu thực sự đau lòng. Cô lạch cạch gõ bàn phím, trong lòng nghĩ: coi như mất một Tò Tình Thảo, nhưng trong tay vẫn còn mấy lá. Chỉ bằng dùng cho bằng hết, nếu có bị từ chối thì cũng là... phóng lao theo lao.

Đúng lúc cô phóng "chiếc lao" thứ N thì trên kênh hiện thời.

Vô Liêu Sát Sát Yêu: "Hey, Tiểu Ngược tới lúc nào thế?"

Tò Liễu không trả lời, nhân lúc anh có mặt, bạo gan gửi tiếp một lá Tò Tình Thảo. Thiếu nữ trên màn hình tự động chuyển sang tư thế quay lưng về phía chàng trai. Mái tóc bay bay trong gió, nàang nghiêng mặt hát cầm, tay phải giơ cao, ngón tay trở ngoắc ngoắc.

Từ khung chat hình trái tim đỏ thắm bật ra một câu rất phong tình: Bồng Dưng Muốn Chết nói với Vô Liêu Sát Sát Yêu: Tới nay em rất cô đơn. Mau đến đây với em..

Đây...đây...đây... là Tò Tình Thảo phóng đăng sao?

Tò Liễu mặt méo xeo.

Công ty sản xuất game dùng từ kinh khủng quá!

Cô vội vàng gửi tin nhắn cho Vô Liêu Sát Sát Yêu: "Muội click nhầm, Sát Sát, mẹ sai muội ra siêu thị mua ít rau, lát nữa gặp sau!", nói xong dứt khoát out khỏi game.

Giao diện đã đóng, nhạc đã tắt, Tò Liễu thở dài, lấy tay che khuôn mặt nóng bừng. Cô tự phân tích suy luận về hành động đột ngột out của mình: Haizz, mình quả thật là rất ngây thơ, rất trong sáng, vừa tò tình mà đã xấu hổ muốn độn thổ.

Tít tít... Tít tít...

Có tin nhắn, Tò Liễu mở ra xem, cô bạn thân hồi cấp ba rủ đi dạo phố, Tò Liễu bèn thay chiếc váy chữ A màu trắng yêu thích rồi ra xin phép bố mẹ. Trước lúc ra khỏi cửa, cô ngắm nghía một hồi trong gương và buột miệng bảo: "Mẹ, gu thẩm mỹ lần này rất được, thế là mẹ hay bỏ chọn mua chiếc váy này ạ?"

"Gi cơ?" Đang xem dở chương trình nghệ thuật tổng hợp trên tivi trong phòng khách, mẹ cô ngược nhìn và bắn khoản: "Cái váy này không phải do con tự mua sao?"

Hả? Tò Liễu ngẩn ngơ, định hỏi lại nhưng thấy có điều gì đó không đúng, nên đành cười hi hi cho qua: "Con muốn hỏi chiếc váy mà mẹ đang mặc cơ."

Cái này? Ha ha... là bố con chọn đấy, mẹ thấy trông hơi già. Mẹ cô cười.

"Đẹp đấy chứ ạ, trông rất trang nhã và sang, mẹ mặc rất hợp". Con đi đã nhé, tối con không ăn cơm nhà đâu. Con chào bố mẹ." Tô Liễu nói như máy rồi chạy biến.

Suốt buổi chiều cô hồn xiêu phách lạc. Tô Liễu không nghĩ ra anh Thịnh Hoan tặng váy cho cô là có ý gì?

"Cần Cần này, anh trai cậu có mua quần áo cho cậu bao giờ không?" Tô Liễu hỏi cô bạn đi cùng.

"Đập chết cậu bây giờ, lứa bọn mình phần lớn đều là con một, lấy đâu ra anh trai?" Cần Cần vừa ăn kem vừa nói. "Có điều, anh chị họ của mình thỉnh thoảng cũng tặng mình quần áo."

"Uhm" Tô Liễu gật gù và bưng tỉnh ngộ.

Anh Thịnh Hoan không có em gái nên rất nuông chiều cô. Còn nhớ trước lúc lên cấp ba, có thứ gì anh cũng phần cô và Tiểu Triệt. Lần này chắc anh tình cờ nhìn thấy chiếc váy ưng ý nên đã mua tặng cho cô. Nhưng... sao anh lại để lẫn trong đám đồ bố mẹ cô gửi nhỉ! Nếu cô không vô tình hỏi mẹ, có phải là mất công anh không?

Tối về đến nhà, vẫn còn sớm, Tô Liễu liền lấy hết dũng khí gọi điện cho Sở Thịnh Hoan. Trong lúc chờ máy, cô cũng hơi run. Nhưng đã suy nghĩ kỹ, sẽ cảm ơn trước, rồi hỏi giá tiền, chắc là rất đắt. Tiếp đó, cô sẽ nói là không thể tự nhiên nhận quà, đợi tới khai giảng sẽ cùng Tiểu Triệt mời anh một bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn. Thế nhưng, vừa nghe tiếng anh gọi tên mình, Tô Liễu đã quên hết những toan tính vừa rồi.

Và thế là, đoạn hội thoại diễn ra như sau:

"Liều Liễu?"

"Vâng, anh Thịnh Hoan, em có làm phiền anh không?"

"Không, vẫn còn sớm mà."

Im lặng

"Anh Thịnh Hoan, cái váy đó là anh mua ạ? Em cảm ơn anh nhé!" Tô Liễu nghĩ không ra câu gì để làm mềm tình huống, đành đi thẳng vào chủ đề. "Bao nhiêu tiền thế ạ?"

"Em thích là được rồi." Ngập ngừng vài giây, đầu máy bên kia hạ giọng: "Có phải mất tiền đâu. Anh đưa khách hàng đi chợ, ông ấy mua quần áo cho vợ, còn anh thì đột nhiên nghĩ tới em. Dù gì công ty cũng thanh toán, nên anh chọn chiếc váy này."

"Thế cũng được ạ? Chế độ đãi ngộ của công ty anh thật tốt!" Tô Liễu cười hường ứng, nhưng vừa nói xong đã chợt nhận thấy, câu nói vừa rồi của anh Thịnh Hoan hơi... lạ.

Ông khách hàng mua đồ cho vợ, còn anh thì...nghĩ tới cô. Điều này nghĩa là sao?

Tô Liễu ngượng ngùng. Rất nhanh cô tự an ủi mình rằng bọn họ đến cửa hàng quần áo nữ, nên anh Thịnh Hoan có nghĩ tới Tiểu Triệt cũng vô ích. Ha ha, là cô gặp may thôi, làm gì có ý khác nào chứ!

"Cũng tạm tạm." Sở Thịnh Hoan khẽ cười, "Dù sao cũng rất hào phóng với khách hàng."

"Anh Thịnh Hoan, nặc dù anh nói không mất tiền nhưng em vẫn thấy rất áy náy. Đợi tới khi vào năm học, em sẽ mời anh và Tiểu Triệt đi ăn. Lần này em kiên quyết không cho anh thanh toán, anh mà còn giành với em, em sẽ trả anh tiền đấy!" Biết Thịnh Hoan không trông thấy khuôn mặt đầy sợ hãi của mình, Tô Liễu nói liền một hơi, nửa như thương lượng, nửa như đe dọa.

Nói xong, đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, rồi giọng nói trầm ấm vang lên: "Liều Liễu, nếu vào năm học em không bận thì giúp anh chọn một ít đồ đạc trong nhà nhé. Có người đồng nghiệp nhận xét là nhà anh đơn điệu quá, rèm cửa không đẹp, lại không có cây cảnh."

Ồ, Tô Liễu thấy có chút bất ngờ, sao đột nhiên anh Thịnh Hoan lại chuyển sang đề tài này? Lòng thầm nghĩ vậy, nhưng miệng đã nhanh nhẹn đáp: "Được ạ, nhưng mà..." Tô Liễu rụt rè: "Thực ra em cũng không biết nên mua gì cả, mọi thứ trong nhà em đều do mẹ em mua đấy ạ."

"Không sao, mua gì cũng được, tới lúc đó anh đi với em" Trong điện thoại có tiếng cười khe khẽ: "Thế nhé, em đi ngủ sớm đi, con gái phải ngủ sớm một chút."

"Vâng ạ, em chào anh."

"Tạm biệt em, ngủ ngon nhé!"

Tô Liễu đã... mất ngủ.

Cúp máy rồi cô mới ý thức được mình vừa nhận lời anh Thịnh Hoan điều gì!

Trang trí phòng? Trời ạ, như thế tần suất gặp nhau chẳng phải sẽ rất dày sao? Được rồi, cô thông minh dự đoán rằng khi vào năm học, mình sẽ rất rất

bạn. Sẽ hoàn toàn không có thời gian để mời anh Thịnh Hoan và Tiểu Triệt ăn cơm. Cũng không có thời gian giúp anh đi chọn đồ nữa.

Sau hai ngày trần trở về chiếc váy, Tô Liễu đã thôi không nghĩ nữa.

Ngày lại ngày trôi qua, được vài hôm, trong trò chơi lại xảy ra một việc lớn... Haizz, chính xác là hi sự, đám cưới lại của Yêu Tinh Áo Choàng và Chiến Ngự Lâm Lâm.

Bà cô già Yêu Tinh vì tầm lệnh bài Kiến Quốc mà cãi giá với Thiên Địa Bất Nhân, cắt đứt quan hệ vợ chồng với Chiến Ngự Lâm Lâm trong game, chuyện này Tô Liễu sớm đã biết, cũng chính vì chuyện đó mà cô đã mời Tiểu Triệt ra ngoài ăn cơm nhằm an ủi cậu ta, sau đó thì cô đã tỉnh lại ở nhà anh Thịnh Hoan.

Mặt đỏ bừng bừng, Tô Liễu vội nghĩ tiếp về đám cưới kỳ dị kia.

...Sao lại cưới lại?

...Sao không cưới Thiên Địa Bất Nhân?

Không kìm nổi sự tò mò, Tô Liễu quyết định tìm Tiểu Triệt trong game để hỏi.

[Nói Thầm] với Chiến Ngự Lâm Lâm: Này, cậu cưới lại?

[Nói Thầm] Chiến Ngự Lâm Lâm: Ừ ừ, gần như thế.

Thế nào là gần như, tôi mai đã cử hành đám cưới rồi mà.... Tô Liễu không còn gì để nói.

Thực lòng, cô không hiểu Tiểu Triệt nghĩ gì khi quyết định cưới lại, cũng như trước đây, vì sao cậu ta lại bỏ rơi cô không một lời giải thích.

Mọi người đều làm việc theo phong cách riêng, lựa chọn theo cảm giác riêng của mình. Bạn không thể nói người khác đã sai, cũng không thể đảm bảo mình tuyệt đối đúng. Nếu thay đổi góc nhìn, kết luận về sự việc cũng sẽ khác đi.

Con người, sự việc, tình cảm, ai đúng ai sai, chỉ mình mình mới hiểu.

Im lặng hồi lâu, cô nhẹ nhàng gõ bàn phím "Vây... xin

chúc mừng "

[Nói Thầm] Chiến Ngự Lâm Lâm: Cũng xin chúc mừng. Tiểu Ngược, cậu chuẩn bị kết hôn cùng Kiều Dương phải không? Nói nhỏ với cậu nhé, con người Kiều Dương huynh rất tốt, vừa đẹp trai lại vừa không quái tính giống cô em Yêu Yêu. Cậu nhớ giữ cho chắc nhé, hi hi.

Chúc mừng...

Tô Liễu nhìn hai chữ nhức nhối trước mặt. Cô lắc đầu, gửi lại một icon mặt cười lớn rồi chấm dứt chủ đề tại đây.

Đột nhiên, cô cảm thấy chán nản vô cùng, cảm thấy chuyện mấy ngày trước mình đã từng tức giận khi biết Tiểu Triệt bị bà cô già Yêu Tinh bỏ rơi thật nực cười. Như cuộc điện thoại hôm ấy, nói là ném trả cô ta những âm ức tủi nhục đã phải chịu, thực ra cũng để đòi lại công bằng cho Tiểu Triệt.

Có trời biết Tô Liễu cực kỳ chán ghét việc phải cười nhạo chữ bới kẻ thứ ba! Yêu cũng yêu rồi, chia tay cũng chia tay rồi, từ đầu đến cuối đều là việc của hai người, không cần phải liên lụy đến người khác.

Vì vậy cô chưa bao giờ nói với Tiểu Triệt chuyện bà cô già Yêu Tinh gọi điện cho mình để thị uy, vì vậy cô chỉ lẳng lặng tìm cách lấy lại thăng bằng cho bản thân.

Thật đúng là nực cười! Trong khi cô còn đang tức giận thay cho cậu ta thì cậu ta đã kịp... cưới lại bà cô già kia!

Giống như được giác ngộ! Cô đột nhiên nhận ra, quyết định tham gia game để giành lại Tiểu Triệt thật ấu trĩ. Suy cho cùng, tình cảm giữa hai người chỉ là tình cảm anh em hàng xóm lâu ngày đầu đã kịp phát triển thành tình yêu nam nữ. Những kỉ niệm của hơn hai mươi năm lớn lên bên nhau khiến Tô Liễu mờ mắt, cô từng nghĩ rằng hai người rất hợp nhau. Nhưng, một tình bạn chừng ấy năm vẫn chưa đủ nâng đỡ cả con đường phía trước của hai người.

Cho dù tình cảm có thể từ vun đắp, nhưng còn phải xem người kia có muốn đi cùng mình suốt cuộc đời hay không?

Từ nay về sau, Tiểu Triệt chỉ là người bạn thanh mai trúc mã của cô.

Từ nay về sau, chuyện riêng của cậu ta không liên quan gì tới cô.

Từ nay về sau, cô sẽ chuyển thẳng những cuộc gọi của Khâu Kiều Nhan vào máy di động của cậu ta.

[Nói Thầm] Chiến Ngự Lâm Lâm: Tiểu Ngược, cậu coi thường tôi lắm phải không?

[Nói Thăm] với Chiến Ngự Lâm Lâm: Chuyện gì?

[Nói Thăm] Chiến Ngự Lâm Lâm: Thì, chuyện Yêu Yêu vì Quốc lệnh mà đi theo Thiên Địa Bất Nhân, khiến ta mất mặt, giờ lại...

[Nói Thăm] với Chiến Ngự Lâm Lâm: Ô, tình yêu chân chính là phải biết vượt qua mọi tự ái và không ngừng tha thứ. Tôi hiểu cậu.

Tô Liễu hững hờ gửi kèm một icon động viên cho chàng chiến binh trẻ tuổi đang đau khổ.

[Nói Thăm] Chiến Ngự Lâm Lâm: Mặc dù quyết định làm thế, nhưng vẫn thấy buồn. Không biết nói thế nào, haizz.

Có thể vì tình cảm đã khác, rung động đã hết, nên cuộc đối thoại cũng nhạt dần. Liếc nhìn đồng hồ dưới góc phải máy tính, Tô Liễu quay sang chào tạm biệt người bạn cùng đi giết quái với mình, rồi cô nói với Tiểu Triệt "Không ai ép buộc cậu cả, Lâm Lâm. Nếu không làm tổn thương người khác thì hãy cứ làm những gì khiến mình thấy vui là được." Nói xong, cô lịch sự cáo từ và log out.

Tô Liễu quyết định tập trung chơi game, không màng chuyện nam nữ gái trai. Vì vậy, cô cũng tỏ thái độ hờ hững trước đám cưới được dư luận quan tâm kia. Không ngờ, đang cùng Lão Đại và Minh Yểm ti ti giết quái luyện cấp, chợt thông báo màu vàng chói của hệ thống hiện ra khiến cô giật thót mình.

Hệ thống: *Người chơi Quả Táo Bạch Tuyết cướp rể thành công, người chơi Yêu Tinh Áo Choàng và Chiến Ngự Lâm Lâm thành thân thất bại.*

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Cướp rể? Bạch Tuyết cướp Tiểu Triệt?

Đầu óc Tô Liễu rối bời. Trong tiếng BOSS ngã rầm rầm cô vội vã gửi tin nhắn lên kênh chat gia tộc: "Cướp rể? Bạch Tuyết, Bạch Tuyết, Bạch Tuyết!!!"

"Tô Tô, ra khỏi tổ đội đi, mình add cậu." Doanh Vũ vừa nói vừa mời Tô Tô gia nhập tổ đội tạm thời.

Tô Liễu chọn "Chấp nhận" trong nỗi ưu tư, kênh chat tổ đội lập tức bật sáng.

[Tổ Đới] Doanh Vũ: Ha ha ha, mình và Bạch Tuyết đã trả thù được cho cậu rồi

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết: ?? Chuyện gì thế? Bạch Tuyết đâu?

[Tổ Đới] Bạch Tuyết: Để Doanh Vũ kể cho chị nghe. Em đang áp ử một câu nói thật hay ho để đặt dấu chấm hết cho công cuộc cướp rể thành công.

[Tổ Đới] Doanh Vũ: Tô Tô, vừa rồi mình và Bạch Tuyết đăng kí tham gia PK trong trò đoạt hôn. Bạch Tuyết may mắn, đối thủ của cô bé bị rớt mạng, nên đã giành chiến thắng thành công. Còn mình đen đủi, vừa vào phòng thi đấu

một phút thì đã bị Kiều Dương hạ gục.

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết: Bị Từ Hòa hạ gục? Tiểu Thích cậu cướp bà cô già Yêu Tinh làm gì, đầu óc có vấn đề sao?

[Tổ Đới] Doanh Vũ: Xin cậu, mình là nick nữ, chỉ cướp rể thôi. Kiều Dương Từ Hòa canh giữ Chiến Ngự Lâm Lâm, ha ha, không giữ em gái mà lại giữ em rể, sợ cậu ta chạy mất chắc?

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết (toát mồ hôi) Trí tưởng tượng của cậu thật phong phú!

Trò "đoạt hôn" trong *Anh hùng* rất độc đáo. Hai bên nhà trai và nhà gái chọn ra hai người đứng canh gác cửa trước cửa sau của cô dâu chú rể trong vòng một tiếng. Những người chơi tham gia đoạt hôn lần lượt tới thách đấu theo thứ tự đăng kí, nếu đánh thắng người gác cửa sẽ được bế người đẹp về.

Tham gia đoạt hôn phải nộp cho bà mối một ít tiền gọi là phí nghịch chuyển thiên duyên. Người giữ cửa đẳng cấp rất cao và trong khoảng thời gian làm nhiệm vụ, họ được phép chỉ đầu tay đôi với từng người đoạt hôn, nếu bị đánh gần chết sẽ được khôi phục lại, liên tục sử dụng chức năng sát thương.

Tóm lại, phần mềm thiết kế thiên về phía gia chủ, nên rất ít người chơi muốn tới đoạt hôn. Cuối buổi lễ, phòng thi đấu sẽ biến thành nơi phát bao lì xì. Cả đám sẽ hớn hờ nộp một chút lệ phí cho bà mối rồi đến đây để nhận lì xì của cô dâu chú rể.

Đúng lúc Tô Liễu định hỏi Bạch Tuyết về người giữ cửa đột nhiên bị rớt mạng kia thì trên kênh thu phí bất ngờ bật ra hai câu nói quái dị.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Thịnh Thế Hoan Đăng, ý gì? Lâm Lâm đã tin tưởng người như thế, sao người để người khác vào, phá hoại hôn sự của bạn ta!

[ThếGiới] Yêu Tinh Áo Choàng: Thịnh Thế Hoan Đăng người có ý gì? Lâm Lâm đã tin tưởng người như thế sao người lại cố ý để người khác vào phá hoại hôn sự của bạn ta!

Câu nói tựa viên sỏi ném xuống mặt hồ, khiến bốn bề bắt đầu dậy sóng. Trong chốc lát, những người hiểu kì những kẻ xấu tính, những đứa tọc mạch từ đâu đổ tới thổi phồng câu chuyện.

[Thế Giới] Bôi Bôi Sơn: AAAAAAAAA... là Thịnh Thế Hoan Đăng sao? Lẽ nào Thần Thú đại nhân không ủng hộ cuộc hôn nhân này?

[Thế Giới] Bắc Phong Nã Cá Xuy: Rõ như ban ngày, Chiến Ngự Lâm Lâm hình như là anh em kết nghĩa của đại nhân. Nếu là ta, ta cũng chẳng để cho người anh em của mình lấy mụ đàn bà năm dạ ba lòng.

[Thế Giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê: Lệnh huynh nói chí phải!

[Thế Giới] Bôi Bôi Sơn: Bắc Phong, Bắc Phong, hình như có lệnh truy sát huynh trên kênh thế giới đây!

[ThếGiới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiếu: Kẻ nào ghen ghét nói Yêu Yêu năm dạ ba lòng? Hừm, chuyện của người khác đâu đến lượt các người lo. Chiến Ngự Lâm Lâm đã đồng ý làm đám cưới, lũ chó các người sửa ích gì?

[Thế Giới] Doanh Vũ: Ôi ôi cô em, bạn ta chỉ nói chuyện đám người bẩm sinh đã thích chuyện ong bướm thì việc gì đến cô em, cô em kêu quang quác lên làm gì?

Trong số chuỗi tin chat liên tiếp, không thấy bóng các nhân vật chính.

Tô Liễu tìm bảng danh sách người chơi, hệ thống Thịnh Thế Hoan Đăng đang online. Cô phần nào đã hiểu sự việc.

Việc Bạch Tuyết đoạt hôn thành công chắc chắn do anh Thịnh Hoan tạo điều kiện. Còn về lí do, cũng giống như cô trước đây, anh thấy bất bình thay cho Tiểu Triệt nên đã nhẹ nhàng dạy cho Yêu Tinh một bài học

Khi còn nhỏ, mỗi lần biết cô và Tiểu Triệt bị bắt nạt, anh luôn im lặng song sẽ âm thầm đi trả thù. Việc Khâu Kiều Nhan cùng Tiểu Triệt, chắc thời gian đầu anh Thịnh Hoan cũng vui vẻ tác hợp. Nhưng sau bao việc xảy ra, anh bắt đầu thấy ghét cô vì đã không thêm đếm xỉa đến tình cảm của cậu em mình, nên đã chuyển sang phá đám.

Và đương nhiên, có lẽ Tiểu Triệt cũng đã tỏ lộ với anh Thịnh Hoan ý nghĩ không muốn kết hôn của mình, nếu không thì... anh đã tìm cách khác, thay vì làm cô ta mất mặt ngay trong đám cưới.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Thịnh Thế Hoan Đăng, ta biết là người đang online. Nam tử hán dám làm dám chịu, đừng như con rùa rút cổ nữa. Sao người lại đối đầu với ta?

[Thế Giới] Tiểu Bó: Yêu Tinh này, có việc gì đóng cửa bảo nhau, đừng lo lên thế giới làm gì.

[Thế Giới] Chiến Ngự Lâm Lâm: Đừng gây sự nữa, Yêu Yêu, PM đi.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Tôi nhịn quá lâu rồi. Lâm, anh Thịnh Hoan nhà anh không thích tôi điểm gì làm ơn nói thẳng ra. Có sao cứ ngáng chân tôi thế? Lần trước phân đồ bị trục xuất, anh ta đã giết tôi, lần này lại phá hoại đám cưới của chúng ta. Sở Thịnh Hoan, nói mau, ta đã đắc tội gì với người?

Khâu Kiều Nhan điên cuồng loa khắp thế giới, ai can ngăn cũng không được. Cô ta một mực chĩa mũi dùi về phái Thịnh Thế Hoan Đăng. lát sau, các thanh âm dần biến còn lại nổi thốn thức của Yêu Tinh bao phủ cả thế giới

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hỏa: Thịnh Hoan, vừa rồi tiểu khu bị mất điện à?

Sau cùng, Khâu Kiều Dương đã phải lên tiếng

[Thế Giới] Sở Thịnh Hoan Đăng: Không phải

Giọng điệu thản nhiên, không giải thích, cũng chẳng xin lỗi, rõ ràng là một hành động cố ý.

Thịnh Hoan vừa lên tiếng, cả kênh thế giới yên lặng đợi những lời tiếp theo của anh. Nhưng mãi một lúc lâu vẫn chỉ có hai chữ treo ở trên cao kia.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Không phải mất điện vậy là cố ý! Tại sao người cứ nhắm vào ta thế hả? Hết lần này tới lần khác, ta vì nể mặt Tiểu Triệt mà bỏ qua cho người, nào ngờ người càng ngày càng quá đáng!

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hỏa: Người anh em, xin hãy nói rõ lí do trước toàn thể người chơi trong server. Ta cũng không thiên vị, Yêu Yêu nếu sai phải xin lỗi. Nhưng việc của bạn trẻ, chúng ta đừng nên quản. Là hai đứa giận đối nhau chút thôi.

[Thế Giới] Chiến Ngự Lâm Lâm: Kiều Dương huynh, Yêu Yêu, việc này không liên quan tới Thịnh Hoan huynh, ta đã thấy mất mặt, nên không muốn kết hôn nữa.

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hòa: Lâm Lâm, ta biết nhưng việc làm của Yêu Yêu khó có thể chấp nhận. Nhưng hôn lễ hôm nay không ai ép buộc đệ cả. Một khi đệ đã đồng ý đồng ý tái hợp thì không nên hành xử như vậy.

[Thế Giới] Thịnh Thế Hoan Đăng: Chẳng có gì không nên cả. Tiểu Chiến, đệ hãy nhớ câu này: người cho ta một, ta đáp lại người mười, người nợ ta một ta đòi người một trăm

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hòa: Thịnh Hoan, đừng quá thù hận như thế. Ta chỉ có một đứa em gái bước bình, nể tình huynh đệ, mong huynh hãy bỏ qua cho nó.

Kiều Dương Tự Hòa vừa dứt lời, cả thế giới lại lặng yên

Cũng như những người chơi đang online khác, Tô Liễu trần trần nhìn kênh chat.

Hôm nay là ngày gì thế này? Từ Hòa cùng anh Thịnh Hoan sao có thể lòi nhau ra trước bàn dân thiên hạ như vậy?

Thứ vũ khí nước mắt của bà cô Yêu Tinh quả thực là ghê gớm.

Ngay cả mẫu người.. như anh Thịnh Hoan mà cũng bị cô ta kéo lên kênh thế giới nói chuyện đời tư. Giữa lúc Tô Liễu đang lòng đầy cảm thán, kênh chat thế giới vụt hiện một câu dài đằng dặc.

[Thế Giới] Thịnh Thế Hoan Đăng: Không phải riêng huynh có em gái, cũng không phải riêng em gái huynh là ngọc cảnh vàng. Kiều Dương, đã nói thì nói cho hết nhé. Em gái huynh, ta đây thấy chương mất từ lâu rồi. Việc cô ta giờ trò với Liễu Liễu nhà ta, ta không bao giờ quên. Nhưng nể mặt Tiểu Triệt nên đã bỏ qua. Nào ngờ đến Tiểu Triệt cũng lại bị ức hiếp. Yêu Tinh Áo Choàng, người nghe cho rõ đây, từ nay về sau đừng để ta trông thấy, nếu không hễ gặp là ta giết!

Mặt đất như rung chuyển, còn lòng Tô Liễu trào dâng cảm xúc khó tả, một nỗi uất nghẹn bỗng bùng vỡ òa.

Anh ấy nói: Không phải riêng huynh có em gái, cũng không phải riêng em gái huynh là ngọc cảnh vàng.

Anh ấy nói: Việc cô ta giờ trò với Liễu Liễu nhà ta, ta không bao giờ quên.

Cô chớp chớp đôi mắt bỏ câu và thấy cay cay nơi sống mũi, bỗng chốc, nước mắt nhạt nhòa. Nỗi tủi thân tưởng chừng đã quên từ lâu chợt dội về. Tô Liễu mím môi nhì chằm chằm hàng tin nhắn của anh Thịnh Hoan, hít một hơi thật sâu và sung sướng mỉm cười qua làn nước mắt.

Cả thế giới bàng hoàng giấy lát rồi điên cuồng trở lại

[Thế Giới] Bối Bối Sơn: Chẹp chẹp, truy sát lệnh cấp đại thần thật khiếp.

[Thế Giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê: Tò mò quá, Liễu Liễu mà Thịnh Hoan đại thần nhắc tới là ai thế? Em gái à? Nàng có trong game này không? Tiểu Triệt là Chiến Ngự Lâm Lâm sao? Tò mò quá!

[Thế Giới] Hồng Nhan Phi Tuyết: Oa oa oa. vừa rồi mình cảm động quá... Thịnh Thế đại nhân đẹp trai quá đi... Đại nhân ơi, vì người mà thiếp hiến dâng lần đầu loa thu phí này!

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Sở Thịnh Hoan, người nói ta nghe, ta đã làm gì Tô Liễu há? Người Lâm Lâm yêu là ta, ta có gì sai chứ? Ta gọi điện nói cô ta đừng lãng phí thời gian nữa thì có gì sai?

[Thế Giới] Bảo Khí Giang Hồ: Đừng mang những ân oán cá nhân đời thường lên kênh thế giới.

[Thế Giới] Tiểu Bó: Đúng thế.

[Thế Giới] Chiến Ngự Lâm Lâm: Nàng từng gọi điện cho Liễu Liễu sao?

[Thế Giới] Thịnh Thế Hoan Đăng: Mẹ kiếp, Khâu Kiều Dương, quản cho chặt cô em đang phát điên của huynh lại!

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hòa: Yêu Yêu, muội có ngay đi không, coi như ta xin muội đây. Thịnh Hoan, là em ta sai. Có dịp mọi người gặp nhau một lần, ta sẽ nói nó xin lỗi Liễu Liễu nhà huynh.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Đầu óc anh có bị bệnh không thế? Sao em phải xin lỗi cô ta, vì sao chứ?

[Thế Giới] Doanh Vũ: Vì người là đồ óc bả đậu, vì người là đồ ngốc, là kẻ điên, đồ thần kinh, dở hơi, đồ tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Kiều dương huynh, xin huynh đừng vội vàng trách mắng Yêu Tinh, đệ cảm thấy có sự hiểu nhầm.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Hiểu nhầm cái con khỉ! Mẹ kiếp, Thiên Địa Bất Nhân, ông đây còn tưởng người là kẻ tử tế, không ngờ cũng đủ là đồ tiểu nhân

núp váy mẹ đàn bà dễ tiền.

[ThếGiới] Tạc Dạ Tiểu Thần: Doanh Vũ, Mẹ kiếp, ta chửi cả nhà nguoi, đồ ghen ăn tức ở.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Nhà nào có chó điên mau ra đất về. ông đây không chấp lù hèn hạ sợ lệnh truy sát phải dùng nick phụ để sửa lung tung.

Bị Doanh Vũ khiêu khích, Tạc Dạ Tiểu Thần (nick phụ của Tạc Dạ Tinh Thần) liền phản kích. Thế là cả thế giới náo loạn chửi bới, nước bọt văng tứ tung, tổ tông bị lôi ra bằng hết, cho đến các loại bộ phận trên cơ thể cũng lần lượt bị phơi bày. Sau cùng, đám người điên cuồng chửi để mà chửi, nổi phần uất của Yêu Tinh Áo Choàng theo đó chìm ngấm luôn.

Tính tang... Tính tang...

Tiếng nhạc chuông di động vang lên thánh thót trong đêm. Tô Liễu dời mắt khỏi màn hình, với tay nhặt chiếc di động ở trên bàn.

"Liều Liều..." Tiếng nói trầm âm dịu dàng, "Em chưa ngủ?"

"Dạ, anh Thịnh Hoan, em chưa." Tô Liễu nói khe khẽ, giọng vẫn hơi sục sịt.

"Sao thế em bị cảm à?" Đầu dây bên kia lập tức cảm nhận được sự khác lạ.

"Không ạ..." Tô Liễu hít một hơi thật sâu và mím chặt môi

Bỗng nhiên, cô thấy xúc động đến mức muốn kể cho anh nghe tất cả.

Bỗng nhiên, cô muốn nói lời xin lỗi anh, xin lỗi về thái độ sợ hãi xa lánh anh trong suốt sáu năm qua

Vụ cưỡng hôn tình cờ năm đó, ngoài việc bắt đầu cơn ác mộng triền miên của cô, còn khiến cô nhận ra rằng, anh là người đàn ông có thể làm cô tổn thương. Cảm giác sợ hãi khủng khiếp tới mức cô quên mất một điều: anh là anh trai, là anh Thịnh Hoan luôn bảo vệ cô từ nhỏ.

Vì luôn trốn tránh, nên quan hệ trở nên xa cách. Nhớ lại những chuyện ngày trước, Tô Liễu không ngừng nhắc nhở mình rằng anh đối với cô rất tốt nhưng trong tim, cô chưa thấy rung động. Chưa từng.

"Anh Thịnh Hoan", Cô khẽ gọi, rồi ngập ngừng hồi lâu, "Muộn thế này rồi, anh gọi em có việc gì không ạ?"

"Ồ, không có gì." Anh trả lời sau một lúc im lặng.

"Chỉ là..."

"Liều Liều, nếu bị ai bắt nạt, em nhớ nói với anh, anh sẽ dạy cho chúng một bài học." Anh đột nhiên buông lời, giọng hết sức bình thản.

Tô Liễu thoáng ngẹn ngào, đưa mắt nhìn lên màn rồi nhanh chóng vượt qua nỗi xúc động. Cô vờ tỏ ra vui vẻ "Em có còn bé nữa đâu, mà để cho người khác bắt nạt? Anh Thịnh Hoan yên tâm, giờ em ghê gớm lắm rồi!"

"Ha ha..." Tiếng cười trầm ấm làm rung cả máy. Niềm vui lâng lâng ngập tràn, xóa tan nỗi lạnh lẽo trong đêm.

Nói chuyện xong với anh Thịnh Hoan, tâm trạng của Tô Liễu tốt hơn rất nhiều. Và những tranh chấp trong trò chơi chỉ là chuyện nhỏ

Thế là cô nói với Doanh Vũ.

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết: Tiểu Thích, đừng chửi nữa mình đột nhiên rất khâm phục bà cô già Yêu Tinh

[Tổ Đới] Doanh Vũ: Cậu vừa bị quạt trần rơi vào đầu à?

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết: Cô ta ngông cuồng như thế mà vẫn hiên ngang đứng giữa đất trời, thật anh dũng, thật anh dũng biết bao!

[Tổ Đới] Quà Táo Bạch Tuyết: Ha ha ha, vậy là em có thể viết đoạn kết cho bản anh hùng ca bi tráng. Ha ha ha, làm văn khó quá, em loay hoay cả ngày trời mà vẫn loay quanh với bốn mươi chữ giới thiệu khái quát. Em phải học cách chị Tiểu Ngược tung hứng bà cô Yêu Tinh Áo Choàng mới được.

[Tổ Đới] Doanh Vũ: Bạch Tuyết tức khí à? Sao cứ ha ha ha mãi thế?

[Tổ Đới] Quà Táo Bạch Tuyết: Em thấy kiểu cười này của anh rất hay, nên copy paste làm lời dẫn...

[Tổ Đới] Bồng Dung Muốn Chết: Chưa thấy người đã thấy cười, đó là phong cách của người đẹp Vương Hy Phượng trong Hồng Lâu Mộng, ngưỡng mộ ngưỡng mộ.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Người đẹp sao? Vương Hy Phượng sao, Tiểu Ngược và Bạch Tuyết hai người nổ chết mình rồi đấy!

Tô Liễu nhìn màn hình mỉm cười, cho tới khi Bạch Tuyết đáng yêu tung ra một trái lựu đạn.

Hệ thống :Người chơi Quả Táo Bạch Tuyết hủy bỏ hôn ước với Phu quân Chiến Ngự Lâm Lâm. Lý do: hồi sau sẽ rõ.

[Loa] Quả Táo Bạch Tuyết: Với tư cách hot girl đời sống có lí tưởng và trên tinh thần học hỏi nghiên cứu bản cô nương đã bắt tên đàn ông mắt lé nhất server về để tận mắt quan sát

[Loa] Quả Táo Bạch Tuyết: Nhận thấy tên này đầu 4 sừng, râu mọc quắp, lại thêm chứng quảng gà, coi Phan Kim Liên như báu như ngọc.

[Loa] Quả Táo Bạch Tuyết: Trân trọng giới thiệu, người đàn ông mặc váy đời mới nhất! Xin mọi người một tràng pháo tay...

[Loa] Doanh Vũ: Độp độp độp...

Quả Táo Bạch Tuyết gửi tin rất nhanh, chắc hẳn đã viết sẵn bên cạnh rồi copy paste liên tục. Tô Liễu chưa kịp phản ứng thì các kênh chat khác đã rầm rầm phản hồi. Không nghĩ ngợi nhiều, Tô Liễu vội nhấn lên kênh Tổ Đội.

[Tổ Đội] Bồng Dưng Muôn Chết: Bạch Tuyết, em đang ở vị trí nào?

[Tổ Đội]Quả Táo Bạch Tuyết: Ha ha ha, chơi loa tốn kém nhưng đã quá, nick đỏ rồi, đỏ rồi...;

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Tiểu Ngược, Tiểu Ngược, cậu không phải đến nữa. Việc này không liên quan tới cậu. Minh và Bạch Tuyết đã sớm tính đến việc bị truy sát rồi.

Tô Liễu mở địa đồ, nhìn vị trí của các thành viên trong tổ đội. Minh Yểm tí ti đang cùng Tô Liễu giết quái, cô quay sang nói với tí ti vài câu rồi quát ngựa thẳng tiến. Nhưng mới đi được nửa đường thì gia tộc có thông báo.

Quả Táo Bạch Tuyết đã rút khỏi gia tộc NP Những Nữ Vương Của Trời Xanh.

Doanh Vũ đã rút khỏi NP Những Nữ Vương Của Trời Xanh. Tiếp đó, Lão Đại và Minh Yểm títi nhập vào tổ đội.

[Tổ Đội] Lão Đại: Tiểu Thích, Quả Táo, hai đứa giờ trò gì

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Bọn em rút khỏi gia tộc để tránh gây liên lụy cho cả nhà.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Đúng thế Minh Yểm tí ti cứ mặc bọn em, em và Doanh Vũ đã bàn với nhau rồi, nếu đoạt hôn thành công sẽ khiến bà cô già Yêu Tinh phải mất mặt

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Mẹ kiếp, con chó đó cậy quyền cậy thế không cho cô ta vài cái bạt tai thì không phải là người.

[Tổ Đội] Bồng Dưng Muôn Chết: Em cũng muốn rút khỏi gia tộc. Minh Yểm tí ti, Lão Đại, em cùng Tiểu Thích và Bạch Tuyết là được rồi. Hai người đừng tới nữa nhé! Vài ngày nữa, sự việc lắng xuống, bọn em sẽ lại đăng nhập gia tộc

[Tổ Đội] Lão Đại: Đội đã... Mặc dù trên thế giới đang chũn bới loạn xì, nhưng chưa có ai phát lệnh truy sát cả.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Thật à? Em còn không dám nhìn thế giới.

Đưa Doanh Vũ và Bạch Tuyết nhập gia tộc trở lại, Tô Liễu mới yên tâm nhìn lên thế giới và loa phát thanh. Quả nhiên, đám đông vô tích sự vốn thích đâm chọc đang gầm gào trên đó. Nhưng tuyệt nhiên không thấy anh em Kiều Dương hay anh Thịnh Hoan và Tiểu Triệt lên tiếng.

Trong lúc Tô Liễu đang băn khoăn, chợt cô nhìn thấy cột máu của Doanh Vũ và Bạch Tuyết đang từ màu đỏ chuyển sang màu xám và phía dưới máy tính có mấy hàng chữ.

“ Tô Tô, mình bị anh Thịnh Hoan nhà cậu giết rồi, ha ha ha” Cố Phi cười hi hi nói.

"Cậu có kể với Bạch Tuyết việc của mình chưa đấy?" Tô Liễu gửi một cái icon bực bội và hỏi.

"Không, cậu yên tâm, chừng nào cậu chưa cho phép sẽ không nói với bất cứ ai. Nhưng, anh Thịnh Hoan đối tốt với cậu như thế mà cậu quyết không nhận mặt sao?" Cố Phi lại hỏi

"Vừa rồi mình hơi xúc động nên cũng định thú nhận nhưng sau lại thôi vì thấy mất mặt quá. Đúng như cậu đã nói động cơ tham gia trò chơi của mình thật ngớ ngẩn và vớ vẩn" Tô Liễu buồn rầu nói.

Cố Phi: "Nha đầu cậu cuối cùng cũng tỉnh ngộ, lão phu đây cũng thấy yên lòng."

Tô Liễu: "Cút..."

May mà thao tác cưỡi ngựa được thiết kế tự động, nên Tô Liễu có thể vừa nói chuyện vừa chạy thẳng tới chỗ Doanh Vũ và Bạch Tuyết

Đến nơi, cảnh anh Thịnh Hoan đang kinh đang chà đạp hai người bạn yêu quý của mình trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện, ngược lại, chiến binh tay cầm Hình Thiên Phủ đang bị một đám người của hành hội Tân Tinh bao vây.

Phía xa xa có mây đen vần vũ cùng tiếng ngựa đập dồn vọng tới Tô Liễu chưa kịp nấp thì đã bị đánh chết.

[Tô Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Chết rồi, chị Tiểu Ngược đột nhiên em lại phải lòng Ngụy Hại Tứ Phương - kẻ si mê chị làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ ?

Tô Liễu choáng váng. Để mặc thi thể Tiểu Ngược nằm lăn dưới đất, ba người bọn họ quay sang nói chuyện với nhau.

[Tô Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược đừng miệt thị em nhé! Vừa rồi, khi Ngụy Hại phi ngựa lao tới đánh nhau với Thịnh Thế Hoan Đẳng, em thấy tựa như có muôn vạn sao sa xuống trước mặt. Chàng tựa như một thiên tướng giáng phàm, mình khoác Ngự Thái khôi giáp, chân đạp Thất sắc Trường Vân, cứu em thoát khỏi con ngựa nan.

[Tô Đội] Doanh Vũ: Bài diễn văn lần này còn hay hơn cả cái đoạn phải mất mấy chục phút mới nghĩ ra vừa rồi của em. Nói thật, có lẽ anh hoa mắt. Nhưng em đã bị miệt sát bởi cái phát tay của Ngụy Hại Tứ Phương lúc đánh nhau với Thịnh Thế Hoan Đẳng, đúng không? Bạch Tuyết, không phải có ý đã kích em, nhưng anh nghe nói một người anh em của Ngụy Hại Tứ Phương bị Thịnh Thế Hoan Đẳng giết rất thảm. Vì thế, hai người bọn họ có tư thù, chứ không phải hấn tới để cứu em đâu.

[Tô Đội] Quả Táo Bạch Tuyết: Em hận anh, em hận anh, em hận anh! Ahhh, em vừa xem đoạn ghi hình trận đấu, đúng là em bị Ngụy Hại Tứ Phương giết

[Tô Đội] Bồng Dung Muôn Chết: Bạch Tuyết đừng khóc nữa. Theo kinh nghiệm của chị, cách em và Ngụy Hại gặp nhau chính là sự khởi đầu của một mối tình si. Trong tiểu thuyết có viết thế này, cho dù về sau có yêu đến long trời lở đất, yêu đến quên sống quên chết, người đàn ông vẫn giữ lại hình ảnh của người phụ nữ đã từng bị anh ta làm tổn thương.

Vậy là, dù cho Thần Thú đại nhân Ngụy Hại Tứ Phương rõ là kẻ biến thái, kẻ bội tình, kẻ dấn dúi với rất nhiều nữ nhân theo lời đồn đại thì cô nữ sinh lớp mười một – Quả Táo Bạch Tuyết đáng yêu - vẫn đem lòng yêu mến hắn ta một cách vô điều kiện.

Một lần sau khi bị chém giết chết đi sống lại, sống lại hết đi vô số lần, cô bé đã được Ngụy Hại để mắt tới

"Chị Tiểu Ngược, em định chat webcam với anh ấy. Anh ấy không chê con gái xấu, nhưng làm bạn gái anh trông phải xinh xắn." Quả Táo Bạch Tuyết gửi tin nhắn cho Tô Liễu.

Tô Liễu lặng người, suy nghĩ một lát rồi khuyên "Em còn nhỏ, nói vài ba câu cùng Ngụy Hại qua trò chơi là xong. Tuyệt đối không nên tùy tiện gặp mặt. Chị có cảm giác, người này lớn tuổi hơn em rất nhiều, em phải cẩn thận đấy!"

"Em thích người già dặn mà." Bạch Tuyết chuyển chú đề và add một icon mặt cười lớn.

Tô Liễu cũng gửi một icon mặt cười và không nói gì thêm. Thật ra, cô không biết nên khuyên gì, còn nhớ ngày mới chơi Ngụy Tấn Phong Lưu, cô cũng như Bạch Tuyết bây giờ, đã si mê một nick con trai. Kết quả anh ta cưới một nữ game thủ khác, khiến cô thật sự đau lòng, buồn mất nửa tháng trời. Giờ nghĩ lại thấy thật ngốc nghếch.

Tình yêu trên mạng vốn là thế. Lần thứ nhất điên cuồng, lần thứ hai thường thường, còn về sau, chỉ là một trái tim khô cằn đáng thương.

Kết hôn hay ly hôn, chẳng qua chỉ là hai cái click chuột, chỉ cần... đừng phát triển ra ngoài cuộc sống thật.

Thời gian nghỉ hè nhiều, Tô Liễu ngày ngày vui mình trong game để luyện cấp. Thi thoảng còn dùng tiền tiêu vật mua chìa khóa rương báu, mở lấy ít trang bị, nên thăng cấp khá nhanh- Chẳng bao lâu, cô đã lên tới cấp 130.

Trong game này, dưới cấp 140 còn tương đối dễ. càng về sau, số điểm kinh nghiệm để được tăng cấp dần nhiều lên. Và phải bỏ tiền ra mới có thể lên cấp được.

Hôm đó, có nhiệm vụ đi giết quái ở địa đồ công cộng, khi dùng Quyền Trục tới thẳng lễ điểm truyền tống, Tô Liễu 0 out khỏi giao diện và lên diễn đàn chính thức xem chiến lược

Trên thực tế, để đánh BOSS, ngoài thao tác chiến đấu linh hoạt, game thủ còn cần xem chiến lược để bắt đúng nhịp.

Khu chiến lược và khu tin tức không ở cùng một chỗ. Nhưng sau khi xem chiến lược xong, Tô Liễu đột nhiên nhớ tới việc xảy ra mấy ngày trước đó, liền chuyển sang khu tin tức

Quả không ngoài dự đoán, những topic liên quan đến việc suy đoán mối quan hệ giữa cô, Tiểu Triệt và Khâu Kiều Nhan mọc lên như nấm sau mưa.

Nội dung của topic trên cùng mới thật gay cấn, đại ý là: Chiến Ngự Lâm Lâm vốn đang yêu em gái của Thịnh Thế Hoan Đẳng. Nhưng qua trò chơi, đã quen Yêu Tinh Áo Choàng, vì cô ta xinh đẹp, dịu dàng hơn em gái của Thịnh Thế Hoan Đẳng nên Chiến Ngự Lâm Lâm đã thay lòng đổi dạ, nhưng Thịnh Thế muội muội lại không chịu buông tay, năm lần bảy lượt tới tìm cậu ta hồng cứu vãn tình yêu. Do đó, Yêu Tinh Áo Choàng đã giấu Chiến Ngự

Lâm Lâm, gọi điện mắng mỏ Thịnh Thế muội muội vì đã bám riết người yêu của cô ta không chịu buông tay. Thịnh Thế Hoan Đăng đương nhiên tức giận trước việc em gái bị bỏ rơi. Nhưng chuyện tình cảm không thể ép buộc, hơn nữa Chiến Ngự Lâm Lâm cũng là em kết nghĩa của anh ta. Vì vậy, Thịnh Thế Hoan Đăng đành nén nổi uất ức, đổ mọi tội lỗi lên đầu Yêu Tinh. Hiềm nỗi anh trai Yêu Tinh lại là bạn thân nên Thịnh Thế Hoan Đăng không thể ra tay. Cho tới khi Yêu Tinh Áo Choàng quay sang Thiên Địa Bất Nhân...

Tô Liễu tức giận muốn nổ tung.

Đoạn văn với lời lẽ khách quan kia thực ra là đang đẩy cô vào vai trò của một người con gái đáng thương đã bị bỏ rơi mà không chịu buông tay.

Quả nhiên, comment phía dưới đều là những nội dung đại khái như:

"Tuy thông cảm với Thịnh Thế muội muội, nhưng vẫn cảm thấy cô nàng này thật quá ngốc. Người yêu đã thay lòng thì có hạ thấp mình cũng phỏng ích gì? Hãy giữ cho mình chút sĩ diện. Đàn ông con trai lành lặn thiếu gì."

"Suy nghĩ của tôi về Thịnh Thế muội muội tựa như Lỗ Tấn đối với chị Tường Lâm: thương người bất hạnh mà giận người không biết đấu tranh!"

Đương nhiên, cũng có những comment khác chửi mắng Yêu Tinh.

"Ồi chào, giờ đây kẻ thứ ba cũng được nói lý sao? Đã cướp người yêu của người ta mà lại còn gọi điện đến chửi rủa. Thật là vô liêm sỉ! Ta mà là Thịnh Thế muội muội, thì đã vả nát cái miệng không biết xấu xa kia."

"Mình cảm thấy nội tình có vấn đề. Ai mà biết được, là Thịnh Thế muội muội nín nhịn hay Chiến Ngự Lâm Lâm muốn bắt cả hai tay? Thịnh Thế muội muội không phải người trong game, trên đây chỉ là cách diễn giải một chiều."

Lại có comment theo kiểu giật gân:

"Sao không ai nghĩ rằng là vì Thịnh Thế Hoan Đăng thâm yêu Yêu Tinh Áo Choàng, ha ha ha, ta còn nhớ, hai người đó trước kia từng ngồi Tình Lữ Quy Xa. Sau này Yêu Tinh hết xuất giá lại cải giá, nên quan hệ giữa họ mới dần phai nhạt."

Đọc tới comment nói anh Thịnh Hoan thâm yêu Khâu Kiều Nhan, Tô Liễu suýt sặc nước. Mọi ưu phiền bỗng dưng tan biến. Trình độ suy diễn của đám "người cỏi trên" này ngoài sức tưởng tượng của cô.

Tô Liễu bò ra bàn ho sặc sụa, vội rút giấy ăn từ ngăn kéo ra lau nước mắt. Sau đó, cô đóng điện đàn rồi quay trở lại chơi lúc này đang được đề ở chế độ cười ngửa tự động.

Vì con đường từ lầu quan thông ra bên ngoài vừa thẳng lại rộng, không có chỗ rẽ. Nếu gặp chỗ rẽ thì ngựa vẫn tiếp tục thẳng tiến, còn gặp chướng ngại vật thì sẽ đứng lại, thật đơn giản! Có điều... Có điều... chuyện gì đã xảy ra thế này?

Phía xa xa một dòng nước chảy uốn lượn quanh núi đá, bên hồ nước liễu rủ lơ thơ, có.. mấy con quái thú mới bị giết và... một thi thể đàn ông.. Biến dạng. Cô hoàn toàn không hiểu gì. Bảng ghi chép ở cột chiến đấu vẫn còn hiển thị: *Ngựa chiến của bạn đã giẫm phải người chơi Kiều Dương Tự Hòa khiến người này bị thương, trừ 25 điểm.*

Người chơi Kiều Dương Tự Hòa dùng dây cương quất bạn ngã ngựa. Lật lại những tin nhắn còn lưu lại ở cửa sổ chat.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Tiểu Ngựa, nàng nữ mưu sát phu quân của mình, lại đang tâm để vó ngựa chà đạp khuôn mặt anh tuấn của ta.

Tô Liễu điều khiển thiếu nữ trong game nhảy tới bên cái xác giả chết, rồi giẫm đạp một hồi cho thỏa sức. Cô nói: "Đây là sự trừng phạt đối với kẻ dám ức hiếp con gái nhà lành! Ta thay mặt trăng trừng phạt nhà ngươi!"

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Chỉ cần nương tử vui, muốn thế nào cũng được. Nhưng vì hạnh phúc tương lai của nương tử, ta không thể không dặn nàng, một câu. Nàng làm ơn tránh chỗ huyết đàn điền dưới rốn một gang hộ ta nhé!

Khục khục...

Tô Liễu đáng thương lại bị sặc nước. Cô đẩy cái cốc ra xa, sau này sẽ không bao giờ uống nước trong khi chơi game nữa. Sau khi gửi một chuỗi những dấu chấm lửng, thấy ma gia chết kia lại bắt đầu làm nhảm.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Thật đúng là trời định. Tiểu Ngựa, thật không ngờ sau bao nhiêu sự việc đã xảy ra, cuối cùng, nàng vẫn ngã vào lòng ta.

Sau tiếng nổ long trời lở đất, Tô Liễu thấy đầu óc mình hết sức mông lung. Kể từ khi được nghe giọng của Kiều Dương, lại được gặp mặt anh ta ngoài đời - một người con trai hào hoa phong nhã, Tô Liễu thực sự không thể hiểu nổi. Sao anh ta có thể hóa thân thành một ông chú Tự Hòa già chơi trống bỏi thế này? Gặp lần nào là nổ tung trời lần ấy.

Tô Liễu rùng mình, cô bắt đầu lạch cạch gõ trả lời.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Cho dù là tiếng sét gian tình chẳng nữa, thì Từ Hòa người cũng đã chọn nhầm đối tượng rồi. Chỉ cở ngựa của ta mới ngã vào lòng người thôi.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Tiếng sét... gian tình? Từ này nàng đánh sai rồi, quả thật quá biến thái.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Người thật quá... dâm dăng. Ý của ta là, người và con ngựa Tiểu Thông Hoa của ta vừa gặp đã.. phải lòng nhau, sao, có gì sai à?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Ahhhh! Nàng không thể tỏ ra thực nữ một chút cho ta vui lòng sao.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Được thôi. Nể tình bạn bè, thỉnh thoảng ta sẽ cho người mượn Tiểu Thông Hoa chơi trò... biến ái. Người sẽ không phải đi tìm tình yêu nữa.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Tiểu Ngược, mấy hôm nay tâm trạng ta thật sự rất tồi tệ, nàng làm ơn hiểu biết một chút có được không?

Những ngón tay đang gõ bàn phím của Tô Liễu đột nhiên dừng lại

Lần trước, anh Thịnh Hoan lên kênh thể giới công kích Kiều Nhan, Từ Hòa bị kẹt ở giữa, thật ra cũng rất khó xử. Cô nghĩ một lúc rồi từ từ gõ: "Phải chăng đã cắt đứt tình huynh đệ với Thịnh Thế Hoan Đăng rồi?"

"Không phải." Khâu Kiều Dương nhanh chóng trả lời, "Huynh đệ bọn ta không bao giờ nảy sinh hiềm khích vì cái chuyện cón con này, ha ha." Ngập ngừng giây lát, Kiều Dương tiếp tục nhấn: "Ta buồn vì em gái mình kia, haizz, sao nó chẳng ngoan hiền như em gái ai kia chứ?"

Câu chuyện chuyển hướng sang Khâu Kiều Nhan, nên Tô Liễu nhất thời im lặng. Cô tuyệt đối căm ghét bà cô này, e rằng nói đến sẽ khó lòng kiềm chế nổi cơn giận. Thời thì đành im lặng, lặng lẽ nhìn từng tin nhắn liên tiếp được gửi đến .

"Trước lúc lên ba Yêu Yêu rất ngoan ngoãn dễ thương. Nàng nói xem tại sao càng lớn nó lại càng khó bảo đến thế, chẳng như mọi người vẫn nói: lên ba làm sao mười tám thế đó chút nào. Nó nói với mẹ ta rằng ta ham chơi cùng lũ bạn rượu, khiến bà dùng dùng xuất hiện những lúc ta tụ tập cùng bạn bè khiến ta muốn phát điên. Tiểu Ngược, tại sao con gái lại thích mách lẻo thế nhỉ?"

Đã bị gọi đích danh, lại phải trả lời câu hỏi... hết sức tế nhị này nữa chứ! Ôi trời! Tô Liễu cười ngất.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Ô! trước tuổi mười lăm ta cũng hay mách lẻo lắm. Em gái người hẳn vẫn còn rất trẻ con.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Nó đã hai sáu tuổi rồi.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết: Oh, vậy là một cô em gái có thân hình ngự tí nhưng lại có trái tim của Loli rồi

Tô Liễu làm ra vẻ hiểu biết.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Đúng thế! Nó giống như một đứa trẻ mà ta cần không ngừng tha thứ và bao dung. Phải rồi, Tiểu Ngược, em gái ta có nhiều việc không phải với nàng, nàng đừng để ý nhé. E rằng muốn nghe lời xin lỗi của nó thì chắc phải chờ tới ngày tận thế. Vì vậy, ta thay nó nói với nàng. Thành thật xin lỗi nàng.

Nhìn tới câu này, Tô Liễu thấy rối bời. Nếu như đơn thuần là trò chơi, cô sẽ xua tay cho qua. Nhưng việc giữa cô và Khâu Kiều Nhan, sao có thể một câu xin lỗi là cho qua được.

Đang lúc buồn bã chưa biết trả lời thế nào, trên kênh chat riêng của Tô Liễu bật ra hàng chữ.

[Nói Thăm] Doanh Vũ: Tô Liễu! Tô Liễu! Tô Liễu! Cậu mau lên diễn đàn mà xem, ảnh của cậu đã bị post lên đó rồi! Có cả tên trường nữa! Tô Tô ơi Tô Tô, cậu đã bị lật tẩy rồi!!

Cái gì? Tô Liễu thất kinh, vội vàng để lại lời nhắn "có việc phải đi" với Tự hòa rồi lập tức đổi giao diện.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Nhân vật bị lật tẩy trên diễn đàn là Tô Liễu - cô sinh viên năm hai khoa mỹ thuật trường H. Không phải là Tiểu Ngược trong trò *Anh hùng*. Điều này khiến cô thờ phào nhẹ nhõm. Vì cho dù Tô Liễu và Tiểu Ngược là một, song ảnh hưởng của việc một trong hai người bị lật tẩy là hoàn toàn khác nhau. Nếu Tiểu Ngược bị phát hiện thì Tô Liễu cũng khó mà chạy thoát. Hai người hợp thành một người, thì những kỷ tích của Tiểu Ngược cùng những ân oán với Tiểu Triệt và Khâu Kiều Nhan trong khoảng thời gian gần đây, haizz chắc chắn sẽ kinh thiên động địa, không chừng còn ảnh hưởng tới cuộc sống thật nữa

Còn cô sinh viên Tô Liễu của trường H bị phát hiện, trường hợp này đơn giản hơn nhiều, vì Tô Liễu vốn không có điều gì đáng kể, hơn nữa, lại không phải là người trong trò chơi.

Sau khi bình tâm trở lại, Tô Liễu mới bắt đầu giờ xem chủ đề. Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, cô không sao nhịn được cười. Tựa như lời bài hát Tiểu anh hùng Na Tra.

"Là cô ta, cô ta, Khâu Kiều Nhan, kẻ thù của chúng ta, là cô ta, bà cô già bị bại não."

Vì bà cô già đã gào lên trên kênh thế giới: "Ta đã làm gì Tô Liễu chứ?"

Thế là những kẻ rối hơi bẩm sinh đã lên Baidu tìm cái tên này, và thật không may, mạng trường cô đã đăng cả tên lẫn ảnh Tô Liễu.

Năm ngoái Tô Liễu có bài tập vẽ thực tế, lại đúng dịp Festival nghệ thuật của trường, nên đã được trao một giải thưởng tượng trưng: Giải nhì cuộc thi vẽ XX. Do đó mới có ảnh cô ôm khung tranh thất nơ và đứng cười ngây ngô trên bục trải thảm đỏ.

Còn nhớ, vì giải thưởng phù du này mà Tô Liễu đã phải vắt óc để nghĩ ra chủ đề cho bức tranh theo đúng tinh thần "Năm giữ gìn, bốn đẹp, ba yêu". Cảm ơn trời xanh, cảm ơn mây trắng, cảm ơn mặt đất, cảm ơn cuộc sống, cảm ơn tất cả những gì tôi đã thấy. Ngợi ca gió nhẹ, ngợi ca mưa ngâu, ngợi ca mặt trời ngợi ca cầu vồng, ngợi ca tất cả cảnh đẹp trên thế gian.

Mí mắt giật liên hồi, Tô Liễu vội đưa chuột xuống phía dưới bức ảnh- Quả nhiên, ở đó có cả tác phẩm của cô lẫn tuyên ngôn rất trù tượng kẻ trên cũng bị paste lại.

Trên QQ, Doanh Vũ gửi tin nhắn: "Tô Tô, bức ảnh này đẹp đấy, vừa rồi mình đã xem tất cả những comment bên dưới, đa phần đều khen cậu ngây thơ, duyên dáng, đáng yêu"

Tô Liễu cười muốn chảy nước mắt. Tay ôm khung tranh, một bộ mặt nghiêm trang khi lên nhận thưởng, được chụp ảnh cũng chẳng thêm tạo dáng, đẹp ở chỗ nào không biết. Haizz nếu sớm biết có ngày hôm nay, khi đó cô đã trang điểm thật đẹp trước khi lên nhận giải xem mèo nào cắn mỉu nào.

Với tâm trạng bối rối khó tả, Tô Liễu lật giờ từng trang comment

"Trời ạ, đây là Thịnh Thế muội muội sao? Đại mỹ nhân, đại mỹ nhân, hết sức tự nhiên và trong sáng"

"Trẻ hơn, xinh hơn, cuốn hút hơn Yêu Tinh Áo Choàng! còn là nữ sinh trong trắng, lại học mỹ thuật, hẳn đời sống tinh thần rất phong phú. Thật không hiểu sao Chiến Ngự Lâm Lâm lại đòi chia tay?"

"Giờ mình đã hiểu, hẳn Chiến Ngự Lâm Lâm thấy mình đã sai nên muốn níu kéo Thịnh Thế muội muội. Rồi Yêu Tinh Áo Choàng phát điên vì ghen và gọi điện quấy rối"

"Nhìn tranh Thịnh Thế muội muội vẽ mà xem, cả văn của nàng nữa, thật là sâu sắc"

"Quá đỉnh, xét cả nội dung lẫn hình thức, nâng đều hơn hẳn Yêu Tinh."

"Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi! Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi "

Tô Liễu hết toát mồ hôi lại mỉm cười mãn nguyện, đắc ý. Cuối cùng là cảm giác lâng lâng... Cô chợt nhận ra, những kẻ rối hơi đã vô tình làm được một việc tốt

Haizz! Giá như sớm biết việc post ảnh có thể giúp mình hướng dư luận, chuyển bại thành thắng trong trận với Yêu Tinh thì cô đã sớm làm việc này rồi. Tiếp tục kéo sang trang sau, bắt đầu có những comment lạc điệu.

"Vóc dáng không chuẩn, tí vi màn hình ăng, là thiếu nữ... chưa dậy thì."

Tô Liễu thấy cay mũi, đau khổ nghĩ ngợi: Lẽ nào mình đã ôm cả khung tranh trước ngực mà họ vẫn nhìn qua được sao? Lẽ nào cỡ B đã là số áo ngực nhỏ nhất hay sao? Cảm giác lâng lâng lên đến tận ... trần nhà...bỗng rơi phịch xuống đất

Tiếp tục xem

"Có rất nhiều người trùng họ lẫn tên, cái cô Tô Liễu trên Baidu này chắc gì là Thịnh Thế muội muội"

"Em gái Thịnh Thế Hoan Đăng sao lại họ Tô?"

"Chắc không phải em ruột mà là em họ."

“Đảm bảo 90% là Thịnh Thế muội muội, vì hình như Chiến Ngự Lâm Lâm cũng học ở trường đại học danh tiếng đó mà

"Hà hà, cô bé xinh quá, lại có vẻ ngoan hiền."

"Mĩ nhân! mĩ nhân! mĩ nhân!"

"Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi! Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi!"

Tiếp tục đọc được những lời khen ngợi, Tô Liễu kiêu hãnh đứng bật dậy. Nhân lúc tâm trạng còn vui vẻ phấn chấn, cô chạy ra ngoài phòng khách, đứng trước tấm gương và xoay vài vòng.

Tô Liễu vẫn biết mình trông xinh xắn, nhưng thật bất ngờ khi mọi người còn đánh giá cô đẹp hơn Khâu Kiều Nhan.

Hi hi hi... Cô gái bé nhỏ xinh đẹp quay đầu lại, nói với bố mẹ đang ngồi xem tivi: "Bố mẹ, con cảm ơn bố mẹ đã ban tặng cho con nhan sắc này"

Chẳng buồn ngoái lên nhìn, mẹ cô buồn cười: "Ôi chao, vịt con xấu xí."

Vẫn biết chỉ là câu đùa, nhưng Tô Liễu đang lúc tâm phơi phới nên thấy không vui, cô bĩu môi: "Con có chỗ xấu chứ? Con..." Không tìm được tính từ nào mô tả về nữ miêu tuyệt đỉnh, cô đành xuống giọng: "Hai mắt, một , miệng có chỗ nào xấu chứ? Mẹ nói con xấu là coi thường tất cả loài linh trường trên đời này đây!"

Nói rồi cô phụng phịu quay về phòng. Lúc đóng cửa, Tô Liễu nghe thấy mẹ quay sang hỏi bố: "Ông này, đặc điểm của linh trường là các ngón tay có thể tách rời để cầm nắm, phải không? Hình như chương trình Thế giới động vật cách đây vài hôm có nhắc tới thì phải."

Tô Liễu ...

Chỉ một vài phút ngắn ngủi, sau khi cô điều chỉnh lại tâm trạng, ngồi xuống trước máy tính lật xem trang tiếp theo, hệ thống đã hiển thị: Topic đã bị xóa.

Trên QQ biểu tượng của Doanh Vũ nhấp nháy liên hồi. Tô Liễu mở ra xem, có ba tin nhắn.

Thứ nhất: "Haizz, Tô Tô cậu yêu cầu admin xóa topic rồi sao? Tiếc quá! Dù sao mình cũng cảm thấy nếu để cũng không ảnh hưởng gì cả, vì trên website trường cậu cũng vẫn còn đăng ảnh mà."

Thứ hai: "Ha ha ha, xóa đi cũng tốt. Đưa bạn cùng phòng mình vừa rồi xem xong liền cao hứng chạy sang tòa nhà bên cạnh khoe ầm lên rằng cậu là nữ đệ nhất thiên hạ rồi."

Thứ ba: "Mình dám chắc mạng trường cậu sẽ bị nghiền đó, vì có nhiều người lên xem."

Đọc xong từng dòng tin nhắn, Tô Liễu chỉ biết ngửa mặt trên trời và gửi đi những dấu chấm lửng.

Sau đó nói "Thật ra mình không sợ bị người khác nhìn, mình chỉ sợ những cao thủ ở tận chân trời gốc bể nào đó Photoshop thôi. Tiểu Thích, cậu có thể tương tượng được việc sẽ biến thành rửa rớt đầu hay người vợ, hay siêu nhân thậm chí là mèo Cofie không?"

Tô Liễu đoán, người yêu cầu admin xóa bỏ topic không ngoài anh Thịnh Hoan hoặc Tiểu Triệt. Có điều thân phận cô hiện vẫn chưa bị lộ nên không tiện hỏi. Hơn nữa sự việc xảy ra quá nhanh, mà cô cũng không làm gì sai trái nên không sợ. Chẳng qua mọi người lên xem ảnh rồi bàn tán chuyện tay ba giữa cô, Tiểu Triệt và Khâu Kiều Nhan mà thôi

Chuyển sang giao diện trò chơi, Tô Liễu thấy Khâu Kiều Dương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tuy có để status: Đã ra ngoài

Cô lập tức lên ngựa thẳng tiên hướng BOSS nhiệm vụ. Nhưng chưa được hai bước, trên kênh thế giới đã lại lao xao bàn tán câu chuyện vừa rồi

[Thế Giới] ice0ye: Ha ha, mình đã được nhìn ảnh của Thịnh Thế muội muội rồi, xinh hơn Yêu Yêu nào đó nữa kia

[Thế Giới] Hồng Nhan Phi Tuyết: Đồ ngông cuồng!

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỵ Phi Từ Tiểu: Ảnh chụp thì có gì đáng nói, chẳng qua là do góc chụp đẹp thôi. Có bản lĩnh độ người thật việc thật.

[Thế Giới] Bối Bối Sơn: Chân nhân chân nhân chân nhân.

[Thế Giới] Hóa Tinh 1+1: Tiếc là Thịnh Thế muội muội lại không chơi game...

[Thế Giới] Tiểu Bó : Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi! Thịnh Thế Hoan Đăng, kêu em gái chơi game đi!

Tô Liễu càng đọc càng thấy vui. Đột nhiên cô nhận thấy mình thật thông minh khi không thừa nhận thân phận với anh Thịnh Hoan và Tiểu Triệt. Nếu không, người bị bại lộ tính vừa rồi không phải Tô Liễu mà chính là Tiểu Ngược. Tô Liễu tự nhận mình cây ngay không sợ chết, nếu có bị lộ danh tính cũng không sao, nhưng từ sau khi quen biết với Doanh Vũ, trong đầu Tô Liễu chỉ mơ mộng một cảnh tượng. Tiểu Ngược oai phong kiêu hãnh đứng trên đài cao, lạnh lùng nhìn bà cô Yêu Yêu bị bắt trời trong xe tù, rồi... Nữ vương Tiểu Ngược cất tiếng cười thần sầu quý khốc mà bảo rằng : Yêu già kia,

cuối cùng người cũng có ngày hôm nay, ha ha, ta chính là Tô Liễu! Một tia chớp lóe sáng rạch ngang bầu trời, nhạc game chuyển thành đoạn lồng tiếng khi độc thoại của bộ phim hoạt hình kinh điển She ra - nữ thần mặt trời - Tô Liễu... Tô Liễu.. (Đề nghị mọi người tự điều chỉnh âm lượng khi xem).

Tô Liễu đang mơ màng tưởng tượng, bỗng:

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Chào em, Tô Liễu.

Admin kia đây! Admin trong truyền thuyết tìm cô có việc gì nhỉ? Tô Liễu hơi sững lại.

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: chào anh, anh Admin.

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Người ta là chị mà.

Tô Liễu add một icon toát mồ hôi.

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Chị vừa gọi điện thoại cho em mà không được.

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: Em đăng kí số điện kí túc xá, mà giờ đang nghỉ hè ạ. Chị cứ nói trong game cũng được ạ.

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Cũng được. Là thế này công ty bọn chị dự định quay clip quảng cáo cho *Anh Hùng* vào tháng Mười Một tới. Quay người chơi thực trang của trò chơi. Thay mặt nhóm dự án, chị có lời mời tham gia, em thấy có được không?

Tô Liễu vẫn ngệt ngệt ra nhìn, vẫn chưa hiểu sự tình thế nào

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: Ah, có phải ngẫu nhiên được bốc thăm trúng thưởng không ạ?

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Không phải thật ra là do hôm nay, chị đã thấy ảnh chụp của em trên diễn đàn, cho rằng em rất thích hợp với kế hoạch của bên chị. Thù lao dành cho hoạt động rất khá. Mặc dù hiện giờ chưa đặt ra định mức cụ thể, nhưng chị đã thấy các món quà lưu niệm rồi, đẹp và cũng đều là hàng xịn đấy. Diễn đàn... ảnh chụp... Thì ra chị Admin này cũng là người ưa tám chuyện, Tô Liễu trầm ngâm. Có điều.. người ta nói cô hợp với hoạt động quảng cáo của họ, nghĩa là họ thừa nhận diện mạo xinh đẹp của cô?

Cảm giác bức bối trước câu nói đùa vừa rồi của mẹ chột tan biến, và con tim đã vui trở lại.

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: Hey, thật xấu hổ, thực ra em cũng bình thường thôi mà!

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Em gái khiêm tốn quá, ha ha, em thực sự rất xinh đẹp!

Khen nữa đi mà, khen nữa đi, thêm vài câu nữa thôi. Tô Liễu thầm nghĩ vậy, miệng cười rất tươi, đang lúc đắc ý, thì chị Admin lại đột ngột chuyển hướng câu chuyện

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Đúng rồi, việc làm quảng cáo tuyên truyền chị nói vừa rồi cũng không gấp sau này chị sẽ liên hệ lại với em, trước mắt có một việc rất quan trọng cần em gái giúp đỡ..

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: Việc gì à?

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Chị nhờ em giải thích giúp với người chơi Thịnh Thế Hoan Đăng là người tự động đăng bài viết và quản trị mạng không tiện không chế. Sau này bọn chị sẽ cố gắng xóa bỏ hoặc khóa các thông tin xâm phạm đời tư người khác.

Tô Liễu lạng lẽ rơi nước mắt..

Thì ra, đây mới là trọng điểm của chị Admin, còn câu chuyện về nhan sắc của cô... mới trẻ con làm sao, hu hu hu.

[Nói Thầm] Bổng Dung Muốn Chết: Em không thể giải thích được, điều đó... Thực ra nick này là em chơi giấu anh Thịnh Hoan.

[Nói Thầm] Admin Mạc Mạc Yên Vân: Anh ấy đã gọi điện thoại mắng cho cô bé trực tổng đài một trận, rồi nhờ luật sư phát đơn kiện... Thôi được, chị sẽ liên hệ trực tiếp với anh ấy. Em yên tâm, chị sẽ bí mật về nick của em. Công ty trò chơi tuyệt đối giữ kín thông tin cá nhân của khách hàng.

Ôm tâm trạng chán chường, Tô Liễu nhìn biểu tượng của chị Admin chuyển sang màu xám. Vừa định bước đi, cô đã bị chị Minh Yểm kéo vào một tổ đội khoảng mười người

Nhìn kĩ nick của các thành viên trong tổ đội nhận ra đều là bạn bè cũ trong trò Ngự Tấn, Tô Liễu phần nào hiểu ra vấn đề.

Cô chỉ gặp cả nhóm một lần nhân dịp chụp COSPLAY tự phát hồi lớp mười một và đều vẫn xưng hô bằng nick. Nhưng dù sao, cũng đã chụp mấy bức ảnh tập thể.

Năm năm trôi qua, thiếu nữ trở thành thanh nữ, nhưng dung mạo không thay đổi nhiều.

Thôi được, chị Minh Yểm, em xin thừa nhận em đúng là cô bé Tô Liễu bị bỏ rơi đang gây xôn xao diễn đàn kia." Tô Liễu thực thà nói.

Xuy Phong: "Bị bỏ rơi?"

Tô Liễu: "Vâng ạ, em đã làm xấu mặt các chị."

Minh Yêm: "Chuyện là thế nào?"

"Kể ra rất dài..." Tô Liễu đành phải kể lại câu chuyện việc vô tình bị phản bội, rồi việc gọi điện thoại tới lăng mộ

Có những chuyện, kể lần đầu cảm giác đau, kể lần hai thấy sâu, nhưng kể tới lần thứ ba thì như đang kể chuyện người khác. Chỉ hơi bức tức một chút thôi. Tô Liễu cũng kể luôn ra lí do trẻ con đưa cô tới với game Anh hùng này. Và tất nhiên, cô lập tức nhận đủ những lời chỉ trích nặng nề.

Sau khi các chị lần lượt lên tiếng mắng mỏ khiển trách cô thì lại đến lượt các anh.

Thiên Vi Thùy Xuân: "Lão Đại, em thấy việc trốn diễn đàn chưa thể xong được. Hồi chúng ta chụp COSPLAV rất đông, mà Tô Tô thì nổi bật như một nữ vương LoLi."

Cái gì mà... nữ vương Lolì? Rõ ràng BOSS Sơn Âm oai phong lẫm liệt như thế. Tô Liễu sa sầm nét mặt, đưa tay lau mồ hôi, rồi hạ nhiệt độ điều hòa xuống thêm vài độ nữa.

Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh: "Tôi thấy chuyện chẳng có gì, ấn tượng về một lần gặp gỡ tình cờ từ năm năm về trước rất dễ phai nhạt"

Minh Yêm: "Đúng thế. Ảnh COSPLAY mà gia tộc chúng ta post lên khi đó hoàn toàn ngẫu nhiên. Khả năng nhận ra người thật gần như bằng không."

Doanh Vũ: "Có lẽ phải đợi thêm hai ngày nữa mới nên ra kết luận, vì khó đảm bảo rằng Tô Tô đã không bị chụp trộm"

Tô Liễu: "Không phải cậu thì là ai, dám post ảnh của lên diễn đàn!!!"

Giờ càng nghĩ càng giận. Còn Doanh Vũ thì vẫn miệng phân bua: "Lão gia coi trọng nhà người nên thêm ảnh trong trò Ngụy Tấn lên diễn đàn đó chứ"

Thế rồi hai bên tiếp tục đôi co, đưa chủ đề câu chuyện đi xa tít tắp. Khi vòng quay lại, chị nghe chị Minh Yêm tóm tắt: "Được rồi, vậy chúng ta quyết định nâng cấp gia tộc thành hội. Cả nhà chịu khó chiêu mộ thành viên mới khai hoang. Chúng ta không thể giúp Tô Tô trả thù ngoài đời nhưng trong game phải cho đôi câu nam nữ kia một bài học. Nếu trong mấy ngày tới đây, không ai trên diễn đàn phát hiện ra Tô Liễu chính là Tô Tô trong trò Ngụy Tấn thì đề nghị cả nhà tiếp tục giữ bí mật. Tô Tô của chúng ta tuy không sợ bị lộ nhưng cũng không nên tùy tiện để lộ, Phải chờ thời cơ thích hợp để dạy cho Yêu Tinh một bài học đích đáng"

Vài ngày trôi qua, không thấy có ai phát hiện ra Tô Liễu và tấm ảnh mỹ nữ mà Doanh Vũ đã post lên diễn đàn chính là một người. Yêu Tinh Áo Choàng vẫn bật vô âm tín, Bạch Tuyết thì mê mải với Ngụy Hại Tử Phương. Không có ai tụ tập đi đánh BOSS/ không có ai rảnh rỗi đi truy sát, cuộc sống trôi qua thật yên bình.

Cuối tuần, Tiểu Triệt kết thúc kì thực tập, anh Thịnh Hoan đưa cậu ta về và cả hai kiên quyết mời Tô Liễu đi ăn bằng được.

Đèn đường đã sáng, không khí trời chiều vẫn vương chút oi ả của cái nắng ban ngày. Ba anh em thong thả dạo bước trên phố. Tô Liễu thấy rất áy náy. Sau khi xảy ra sự việc mấy ngày trước cô rất muốn kể hết mọi chuyện với anh Thịnh Hoan. Nhưng không hiểu vì sao mà cô không thể mở miệng. Liếc nhìn hai người con trai đang bước đi lặng lẽ, Tô Liễu chợt nhận ra họ có vẻ day dứt. Bởi vậy, cô lại càng áy náy.

Áy náy thì áy náy, nói thôi, nói thôi. Kết quả, cô chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Triệt đã tuyên bố: "Liễu Liễu này, mình và Kiều Nhan chia tay rồi."

Hả? Tô Liễu ngược mắt nhìn, vẻ ngờ vực. Dưới ánh đèn đường buổi hoàng hôn, khuôn mặt khôi ngô của cậu ta trông thật lạ. Như vừa được giải thoát thoảng đau đớn, mà cũng như đang vui sướng.

Nếu chia tay rồi, vậy thì...

Tô Liễu khẽ nói: "Tốt quá, mình luôn không thích cô ta"

Câu nói này... thật vớ vẩn!

Lâm Lập Triệt cười cười: "Nếu cậu mà thích cô ấy thì mới thật là nguỵ áy!"

Cậu ta nghiêng đầu, nhìn người con gái đi bên cạnh, đột nhiên lòng nhói đau. Trong đầu dường như vang lên giọng nói của Khâu Kiều Nhan trước lúc bỏ đi: "Tôi chửi rủa Tô Liễu thì sao? Anh thích cô ta vậy sao còn bỏ rơi cô ta chạy theo tôi? Lâm Lập Triệt tôi nói cho anh biết, là tôi bỏ anh chứ không phải anh bỏ tôi đâu nhé! Các người đều là đám tiện nhân có số bị... đi chịu trách nhiệm? Anh điên chắc, với thân phận của anh mà đòi chịu trách nhiệm, được thôi, thu nhập hàng tháng trên tiền triệu thì hãy tới nhà tôi cầu hôn."

Liễu Liễu, thật xin lỗi, xin lỗi xin lỗi. Lâm Lập Triệt lòng không ngừng lẩm nhẩm

Đến đèn xanh, cậu ta cố ý cầm tay Tô Liễu dắt qua đường với vẻ tự nhiên. Sau lưng hai người, một ánh mắt bức bối nhăm thẳng vào bàn tay của Lâm Lập Triệt.

Có một quán ăn Hồ Bắc rất ngon ở cuối phố đi bộ. Đường không xa nhưng cũng không gần, phải mất tầm hai mươi phút mới tới. Không đặt chỗ trước, đến đó giờ này phải xếp hàng chờ rất lâu. Bởi vậy, cả ba liền đi quanh, vì dù sao cũng chưa đói bụng.

Sở Thịnh Hoan không hề nói gì từ lúc gặp mặt. Anh đi phía bên phải Tô Liễu, vừa đi mở đường cho cô vừa tự cười khổ. Lúc nào cũng vậy, lúc chưa gặp thì thấy có bao điều muốn nói. Nhưng khi gặp rồi ngoài mấy câu hỏi thăm thông thường, anh chỉ còn biết im lặng.

Phía bên kia, Tiểu Triệt lại lên tiếng: “Liễu Liễu, anh mới nhận lương. Em thích gì, anh mua tặng em.”

"Tiểu Triệt cậu đừng xưng anh với mình được không? Nghe mà nổi hết da gà." Tô Liễu nghe mặt lên đáp “Thôi đi, chỗ tiền lương thực tập ít ỏi đó, coi như mình không biết, cậu có thể trả lại tiền nhà tiền sinh hoạt mà hàng thang, bố mẹ phải gửi cho cậu được rồi đấy.”

Sở Thịnh Hoan nghe thấy vậy tỏ ra thích thú.

Nhân cơ hội đó, anh tiếp lời: "Vậy anh mua cho em nhé"

"Không được", Tô Liễu lắc đầu. "anh còn phải danh tiền cưới vợ này, tiền vay mua nhà này, cả tiền mua xe nữa"

"Liễu Liễu, sao cậu lại hiểu rõ tình hình tài chính của đàn ông bọn mình thế!" Lâm Lập Triệt tròn mắt

"Cậu biết đấy, các bà các mẹ ở khu chúng ta vốn thích buôn chuyên mà." Tô Liễu lườm Lập Triệt. Cô nghĩ bạn trai tương lai của con gái bác nào vừa đề mấy con chó con mình còn biết nữa là mấy chuyện vốn chẳng có gì là bí mật này

Sở Thịnh Hoan buồn bã. Thực ra tiền nhà đã được trả hết từ lâu, xe là do công ty cấp lại bao cả tiền xăng dầu. Chỉ vì mẹ anh ngày nào căn dặn phải đẻ ra khoản này khoản kia nên anh mới nói còn phải trả tiền nhà hàng tháng. Không ngờ.. haizz liệu Liễu Liễu có cho rằng anh không đủ thực lực tài chính để mang lại hạnh phúc cho vợ tương lai không? Liếc nhìn cô gái như một nữ quân gia bé nhỏ, anh quyết tâm tự như: Được rồi, vài hôm nữa mình phải nói với mẹ là được thưởng một khoản tiền công hoàn thành dự án và đã trả hết tiền nhà

Ăn xong thì trời đã tối hẳn, người đi bộ rất đông, các biển hiệu chói lóa đèn nhấp nháy.

Suốt buổi tối, đầu óc Sở Thịnh Hoan không để tâm, trước mắt anh chỉ hiện ra hình ảnh hai bàn tay đang bỏ anh lại rất xa. Vì vậy, trên đường về, thấy Tiểu Triệt định vòng qua nắm tay Tô Liễu, anh lập tức kiên quyết bước tới nhanh và cầm ngay lấy bàn tay bé nhỏ đang chấp chới trước mắt. Sở Thịnh Hoan khẽ kéo tay cô về phía mình, cúi đầu làm ra vẻ tự nhiên: "Cẩn thận nhé em. Tuy ở đây không đến mức như Hàn Châu nhưng vẫn nên thận trọng, sang đường trên làn đường dành cho người đi bộ vẫn phải ngồi xe tăng mới an toàn,"

Một câu pha trò nhạt hết sức được anh nói bằng giọng nghiêm túc.

Lâm Lập Triệt sa sầm sắc mặt. Còn Tô Liễu thì khựng người lại, ngoan ngoãn cười phụ họa: "Ha ha ha ha, anh Thịnh Hoan thật thích nói đùa."

Tô Liễu nhìn sang bên kia đường, rồi khẽ liếc về bàn tay đang nằm trong tay anh Thịnh Hoan lòng thầm than: Vạch sang đường thật quá dài.

Vạch sang đường quả thật rất dài, nhưng đã đi qua anh Thịnh Hoan vẫn quên không buông tay cô ra.

Còn cô càng tập trung sự chú ý vào bàn tay, thì sự gượng gạo ngày càng xuất hiện rõ nét. Cuối cùng, không thể được nữa, cô nhẹ nhàng rút tay về, nhưng bàn tay anh tuy khẽ nắm hờ nhưng lại chặt đến bất ngờ. Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Tô Liễu lo lắng, mắt lén lén liếc về phía bàn tay mình liên tục, môi mấp máy nhưng không thể thốt nên lời. Nói thế nào bây giờ?

Nói rằng: Anh Thịnh Hoan, em không sợ khi đi qua nhưng em lại rất sợ anh, anh làm ơn buông tay em ra ? Hay nói, làm thế này trông rất kỳ quái, nói rằng em nhớ còn nhỏ anh một mình đeo ba chiếc ba lô đi phía trước, còn và Tiểu Triệt dắt tay nhau lủi thủi theo sau. Thình thoảng anh vẫn quay lại mắng bọn em đi chậm?

Tô Liễu nghĩ mãi nghĩ mãi, trong đầu chợt xuất hiện bức tranh xa xưa năm nào. Trong ký ức của cô: Khuôn mặt anh tuấn thoắt nét thiếu sự kiên nhẫn từ từ quay lại, bức tức mắng: "Hai đứa chân đã ngắn lại còn lè mề, chẳng trách luôn bị người khác bắt nạt"

Nhớ tới bộ dạng bức bối vì sốt ruột của anh, Tô Liễu thấy trong lòng âm áp lạ, tâm thế cũng như thoải mái hơn. Nhưng đôi mắt long lanh của cô thỉnh thoảng vẫn liếc trộm anh.

Một lần, hai lần, ba lần. Haizz, vẫn thấy thật kỳ quái

Không quay đầu sang song vẫn cảm nhận được, Sở Thịnh Hoan cố gắng phớt lờ ánh mắt vừa nghi hoặc vừa ngượng ngùng của Tô Liễu. Anh cố làm ra vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng vẫn dấy lên cảm giác mình thật lỗi thời nhếch nhếch. Cảm nhận về làn da ấm nện truyền từ lòng bàn tay vào tới tận tim anh khiến trái tim đập rộn ràng và run rẩy.

... Run rẩy. Biết chắc tay mình đang run như bị điện giật, Thịnh Hoan vội buông tay ra, vừa quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt đầy kinh hãi của Tiểu Triệt. Mắt mặt quá... Trong lòng anh lăm lăm ba từ đó, rồi đột nhiên anh thấy tức giận, nổi giận không rõ nguyên nhân. Chỉ là cầm tay Liễu Liễu dắt đường thôi mà, sao hai đứa đều nhìn anh như kẻ đại bất đạo thế, có điều... hình như chính anh cũng thấy như vậy. Để che giấu sự ngượng ngùng, Sở Thịnh Hoan quay sang bên trái và hỏi như không có chuyện gì: “Liễu Liễu em ạnh phải không? Vừa rồi anh thấy em run... run.”

Rõ ràng anh muốn phủ nhận hành động mải mê vừa rồi của mình, sau khi nói một câu khổ hiểu như thế anh cúi đầu, khuôn mặt tuần tú thoáng hiện lên sự bối rối và ngượng ngùng

Ngay cả người vốn suy nghĩ hết sức rõ ràng như Tô Liễu cũng đột nhiên cũng thấy bối rối. Cô sờ sờ vào cánh tay, vỗ thử lên má, hết sức kinh ngạc nghĩ: lẽ nào đúng là vừa rồi mình đã lạnh đến phát run? Lẽ nào bàn tay run rẩy kia không phải là tay anh Thịnh Hoan? Tô Liễu thoáng nghĩ tới hình ảnh hàm hồ xe tối như mực bọn cướp hung hăng, một người con trai điềm tĩnh lạ lùng và... đôi bàn tay khẽ run lên. Liệu có phải là, liệu có phải là anh Thịnh Hoan đang xấu hổ? Trong đầu vừa xuất hiện suy luận này, mắt và tai Tô Liễu bỗng thấy tia chớp lóe sáng, tiếng sấm nổ đùng đùng, sao rơi khắp mặt đất. Choáng váng.

"Vừa rồi có gió, giờ hết lạnh rồi ạ." Tô Liễu đành phải thừa nhận "sự thực" rằng mình vì muốn làm điều nên đã ăn mặc phong phanh

"Ừ, vậy thì tốt rồi." Sở Thịnh Hoan hồ hững đáp, sắc mặt rất phức tạp, hai tay nắm chặt anh cau mày nghĩ: nếu sau này vẫn thế, nếu cô chỉ cần mở to hai mắt nhìn anh chớp chớp là anh lại run rẩy và... không thể làm gì được nữa... Anh ngược đôi mắt khô khốc lên nhìn trời. Những vì sao nháy mắt cười bộ dạng thâm hiểm của chàng quân tử.

Tô Liễu lặng im không nói, Sở Thịnh Hoan thoát thoát vui, Lâm Lập Triệt trầm tư suy nghĩ, ba người chìm trong ba tâm trạng riêng khác nhau, khiến con đường trở nên ngắn hơn.

Hôm sau, Tô Liễu theo mẹ tới nhà bà ngoại mấy ngày. Khi cô trở về, anh Thịnh Hoan đã quay lại Hàng Châu. Lâm Lập Triệt thì giam mình tự học tiếng Anh, hình như có người bà con sẽ tài trợ cho cậu ta đi du học.

Mấy ngày liền không vào game, Tô Liễu có chút cắn rứt. Gia tộc vừa nâng cấp thành hành hội, thời điểm giết quái hết sức cần người, thế mà cô lại vắng mặt trong lúc "tổ quốc nguy nan", quả thực là có lỗi với đất nước, với hành hội, với gia tộc

Trong lúc cô đang ăn năn, kênh chat hành hội chợt bật. Tô Liễu nhận ra gia tộc mình đã nhập vào một hành hội tên gọi "Hoa Lệ Phi Thăng".

[Hành Hội] Giản Yết Tinh Trừu Phong: Mẹ kiếp, bà mày lại bị người của hành hội Tân Tinh giết rồi. Sao muốn yên ổn luyện cấp thôi mà cũng khó thế chứ.

[Hành Hội] Nguyên Thất Thập: Lũ chó Ngụy Hại và Tiểu Trục, một tay ôm gái một tay sát hại đàn bà con gái nhà người khác.

[Hành Hội] Doanh Vũ: Bạch Tuyết em phải rõ ràng cho anh, hoặc là đi theo hần, hoặc là hần phải nghe em.

[Hành Hội] Quả Táo Bạch Tuyết: Em xin lỗi, em xin lỗi anh, xin lỗi. Chị Trừu Phong, chị đang ở đâu để em tới gặp chị.

[Hành Hội] Giản Yết Tinh Trừu Phong: Lạy thánh Ala. Không liên quan gì tới cô. Tôi chỉ ngẫu hứng than thở vậy thôi- Còn nói chuyện e sẽ vượt sức chịu đựng.

[Hành Hội] Yên Yên: Đúng thế, bọn chúng quả là quá sức không biết điều

Tô Liễu đọc một lượt thấy có tin nhắn của Cố Phi: "Mình nhìn mà chỉ muốn đập cho thằng cha đó một trận thôi."

"Có phải bọn Ngụy Hại Tử Phương lại gây sự gì không?" Tô Liễu hỏi.

Thật ra việc này cũng không nằm ngoài dự đoán. Vì tuy rộng nhưng khu vực luyện cấp có hạn. Gia tộc thành thành hội, đất chật người đông, những mâu thuẫn kiểu này không có cách nào hòa giải. Chỉ có một cách duy nhất là... chiến đấu! "Uhm" Cố Phi trả lời ngắn gọn.

"Ngụy Hại cư xử với Bạch Tuyết thế nào?" Im lặng một lúc Tô Liễu hỏi tiếp.

"Bề ngoài thì rất tốt, những nơi Bạch Tuyết có mặt người của Tân tinh đều không ra tay giết hại chúng ta, có điều..." dừng lại chốc lát, Cố Phi gõ liền một mạch: "Có điều theo như lời Bạch Tuyết phó hội trưởng Mi Diêm Ngu Ngu rất hay gây sự với Bạch Tuyết, mà Ngụy Hại lại rất xem trọng con bò đó."

Tô Liễu trầm ngâm, vừa than thở với Doanh Vũ được mấy câu, đã thấy Lão Đại hô hào trên kênh hành hội: "Đề giành bảo địa luyện cấp, chuẩn bị chiến đấu với hành hội Tân Tinh".

Vậy là, trận chiến hành hội nổ ra dữ dội. Mười mấy ngày sau đấy, ngày nào Tô Liễu cũng ngập chìm trong chém giết và bị giết, mất trang bị rồi lại kiếm trang bị. (Các hành hội trong một nước chém giết nhau, nick sẽ bị đỏ và bị mất các trang bị đang có.)

Số lượng thành viên của Hoa Lệ Phi Thăng không nhiều, đẳng cấp cũng không cao. Nhưng người nào người nấy đều hiểu chiến, phải âm ức chịu cảnh bị chèn ép bao lâu nay nên đều không sợ chết, không sợ tiêu tiền, ngay như Tô Liễu cũng lăm chĩa cả tiền tiêu vặt của tháng sau để mua Nguyên Bảo phòng lúc hồi sinh tại chỗ.

Lúc mọi người đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu trường kỳ, phía hành hội Tân Tinh gửi bỏ câu đưa thư tới xin hòa giải

Ngụy Hại khéo léo trình bày, đại ý là hần ta không muốn cho Bạch Tuyết phải khó xử, đồng thời cũng rất ngưỡng mộ chí khí quân tử của Lão Đại... Cuối cùng, hần ta nói mọi người đều là người trong một nước, hai hành hội nên để dành sức lực để đối phó với bên ngoài chứ không nên tàn sát lẫn nhau. Thay vì tranh giành bảo địa như hiện giờ, chỉ bằng đôi bên hợp sức đi công chiếm các kho tư nguyên dồi dào trong các thành trung lập trên địa đồ.

Lão Đại rất anh minh, nhân cơ hội này liền đưa ra vấn đề phân chia bảo địa luyện cấp và các nguyên tắc chung sống hòa bình.

Cuối cùng, mâu thuẫn giằng co giữa hai bên đã được giải quyết.

Họa lệ phi thăng vẫn chịu thiệt một chút, nhận về mình chừng 40% tư nguyên. Nhưng như thế đã tốt hơn trước rất nhiều rồi. Ngoài ra, bên ngoài bắt đầu có những lời bóng gió: Ngụy Hại Tứ Phương yêu mỹ nhân hơn cả giang sơn. Quả Táo Bạch Tuyết đã biến cây thiết bổng của hắn thành chiếc giữa móng tay.

Tô Liễu và Cổ Phi nghe vậy toát cả mồ hôi hột, trên UT vang lên một giọng nói vui vẻ: "Ai dza không phải như thế ,Ngụy Hại sẽ không làm như thế.."

"Đam mê nữ sắc, hôn quân vô đạo ư?" Tô Liễu không kìm được liền tiếp lời Bạch Tuyết. Kết quả bị Cổ Phi túm ngay lấy cơ hội này chế cười việc cô dùng sai thành ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Quãng thời gian yên bình hạnh phúc kéo dài được mười mấy ngày.

Hôm ấy, Tô Liễu, Cổ Phi, Bạch Tuyết đang dẫn một nhóm tân thủ đi khai hoang BOSS thì nghe Lão Đại phát hiệu lệnh triệu tập gấp trên UT. Ngay sau đó, Minh Yêm tung ra một địa chỉ, nói bằng một giọng nghiêm khắc hiếm thấy yêu cầu cô và các bạn phải lên xem.

Không phải diễn đàn game, địa chỉ đó một mạng chuyên đăng tải những câu chuyện tình cảm. Số khách ghé thăm quá đông, bài viết mãi không mở được. Tô Liễu trong lòng thấp thỏm bất an, chúa ơi, mong là đừng có liên quan gì đến mình!

Khó khăn lắm mới mở được ra xem, tiêu đề: *Em đứng ở bờ bên kia của kí ức đôi theo anh* khiến cô xém ngất xỉu, nhưng cũng thầm thờ phào nhẹ nhõm. Một câu chuyện tình cảm ngôn tình đô thị, có vẻ như không liên quan gì đến một người có tư tưởng "trầu ta ăn cỏ đồng ta" như cô. Tuy không hiểu rõ ý đồ của Minh Yêm, nhưng Tô Liễu vẫn vừa ăn bánh quế vừa từ từ đọc hết câu chuyện.

Cách đây rất lâu, em đã từng cảm tạ trời đất, vì đã đưa anh đến bên em.

Ngày đó, vừa tốt nghiệp, lần đầu đặt chân đến thành phố T, cuộc sống khó khăn. Tiền lương hàng tháng chỉ đủ chi trả tiền thuê nhà, điện nước và dư ra một chút. Có lần em cải thiện nấu cho anh một món ngon mà anh cũng không nỡ ăn. Hai đứa đẩy qua đẩy lại, cho tới khi thức ăn nguội ngắt, ăn xong thì đau bụng. Khuôn mặt tái nhợt nhưng anh vẫn cười hi hi, vừa cười vừa khóc, anh nói anh có lỗi với em.

Mới đọc được một đoạn ngắn thì hết bánh. Nhân lúc bố mẹ không để ý, Tô Liễu nhanh chóng chạy ra tủ lạnh lấy thêm một hộp nữa. Vừa lén lút ăn vừa lúng búng nói vào mic: "Chị Minh Yêm, em không có hứng thú với những bài viết hồi tưởng về kí ức."

Không thấy chị Minh Yêm trả lời, chỉ có tiếng Cổ Phi nói khẽ: "Tô Tô, cậu cứ đọc hết đi đã."

"Ừ". Tô Liễu đáp một tiếng, rồi lại kiên nhẫn vùi đầu vào đọc tiếp. Nhưng, vừa liếc được vài dòng, cô bắt đầu nhận ra có điều gì đó rất khác.

Cách đây mấy năm, em thấy mừng vì anh chỉ mê chơi game.

Lúc này, cuộc sống đã khá lên nhiều, có nhà có xe lại có cả công ty riêng. Công việc đi vào quỹ đạo ổn định, nên anh cũng thư thả. No cơm ầm cật, mấy người bạn của anh đã bắt đầu có bồ nhí, riêng anh chỉ mê mãi chơi game. Có lần em nổi giận, anh rời mắt khỏi màn hình quay đầu lại nhìn em và nói, một khi đàn ông có sở thích có đam mê thì sẽ không nảy sinh tình cảm ngoài luồng. Khi nói câu đó, mắt anh ngời sáng thẳng thắn và kiên định.

Có liên quan tới game? Thái độ của chị Minh Yêm, Lão Đại và Doanh Vũ đều rất lạ, lẽ nào... Quên cả việc ăn bánh, Tô Liễu chăm chú lật tiếp trang sau:

Thời gian ngừng trôi kể từ câu nói đó. Nhiều đêm và nhiều đêm sau đấy, mỗi lần một mình ru con ngủ, em lại nhớ tới ánh mắt thẳng thắn và kiên định của anh.

Em loay quanh nơi bến bờ kỉ niệm, lặng lẽ trên con đường từ công ty trở về nhà, lặng lẽ giặt giũ lau dọn, lặng lẽ đưa đón con, lặng lẽ thu xếp mọi việc để anh ngày yên tâm công tác, đêm... thỏa chí chơi game.

Em thích ngắm anh cười tươi như một cậu bé con, khoe với con trai rằng hôm nay ba vừa có món giao dịch lớn hay hành hội của ba tiêu diệt

được một lão quái. Em thích ngắm khuôn mặt chai sạn vì cuộc sống của anh nay lại được nở nụ cười rạng rỡ.

Những lúc đó, em đâu có biết. Anh không chỉ vui sướng với chiến công lẫy lừng trong thế giới ảo, mà còn đang ngây ngất với những mỹ nhân trong đó.

Tô Liễu đọc đến đây thì nghe thấy có tiếng huých rất lớn trên UT, tựa như có một vật nặng vừa rơi xuống đất. Thoáng ngạc nhiên đôi chút, cô tiếp tục bị cuốn hút bởi nội dung câu chuyện.

Cách đây ít ngày, em đặt một miếng thủy tinh lên cổ tay và nói với anh rằng trừ phi em chết thì mới có thể li hôn.

Lúc này, đã không còn biết nên nói gì nữa, dần ông chơi game thì sẽ không cập bộ? Ai đã nói thế, ha ha, vậy mà em cũng tin. Lẽ nào trong game không có đàn bà, không có phụ nữ?

Anh nói, cô ta hiểu anh hơn em, anh nói cô ta thật sự yêu con người anh, anh nói hai người có tiếng nói chung, hai người tâm đầu ý hợp. Cuối cùng thì em đã hiểu, tám năm qua chỉ là một giấc mộng hoang đường, cuối cùng thì em đã hiểu, anh – người thuộc về em đã tan biến thành mây khói kể từ giây phút anh bước vào trò chơi đó.

Từ bến bờ kỉ niệm, em dõi theo bóng anh.

Dõi theo anh đem tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta đi cung phụng người phụ nữ khác.

Dõi theo những gì tốt đẹp giờ đã vỡ vụn.

Dõi theo con người anh trong trò Anh hùng, con người giống như nick nam anh tự đặt cho mình phụ anh một đời, Ngụy Hại Tứ Phương.

Dõi theo con người anh trong trò Anh hùng, con người giống như nick nam anh tự đặt cho mình phụ anh một đời, Ngụy Hại Tứ Phương...

Tô Liễu trân trân nhìn hàng chữ cuối cùng, cảm giác hít thở cũng thật khó khăn, miệng cô hơi hé ra, nhưng cuối cùng cũng giống như chị Minh Yêm và các bạn, không biết nói gì cho phải.

Cả phòng chat UT im bật. Một lúc sau, có tiếng thút thít.

“Chị Minh Yêm, tất cả là lỗi của em.” Bạch Tuyết lên tiếng, giọng nghẹn ngào.

Tô Liễu giật mình, thầm nghĩ: Hồng rồi, thì ra nội dung bài viết trong topic này là có thật. Cô vẫn đang ôm hy vọng, người thứ ba được nhắc tới trong đó không phải là Bạch Tuyết. Nhưng nay cô bé đã lên tiếng thừa nhận, điều này khiến Tô Liễu vừa giận vừa bực.

Không chỉ mình cô có suy nghĩ ấy, Doanh Vũ là người lên tiếng đầu tiên: “Bạch Tuyết, đầu óc em có vấn đề rồi chắc. Dù nói thế nào thì Ngụy Hại Tứ Phương cũng hơn em mười mấy tuổi, dù em muốn có bạn trai thì cũng có thể tìm anh, sao em lại cặp với một ông chú để mang tội loạn luân như thế?”

“Cậu im ngay, Tiểu Thích.” Tô Liễu vốn không biết phải nói thế nào, nhưng nghe Cố Phi nói lung tung cô không thể nhịn được. Đã lên tiếng thì phải nói cho hết, cô đành lấy dũng khí nói một hơi: “Bạch Tuyết này, chị luôn đánh giá em là người có tính kỉ luật, tốt hơn chị Tiểu Ngược và anh Doanh Vũ. Chị thấy em trừ những ngày cuối tuần ra, những ngày khác trong tuần đều online rất muộn và cũng chỉ chơi một lúc là out. Chị nghĩ, chắc em làm xong hết bài tập mới lên mạng để thư giãn một chút, nên không khuyên can nhiều. Ngay cả việc em thích Ngụy Hại, chị cũng chỉ nhắc nhở em là đừng nên gặp mặt, đừng để tình cảm phát triển ra ngoài cuộc sống thực. Chị luôn cho rằng em rất thông minh, thông minh hơn chị ngày trước rất nhiều. Hồi mới chơi trò Ngụy Tấn, chị cũng đã thích anh chàng sư phụ đầu tiên của chị. Khi đó anh ta hẹn chat webcam với chị nhưng webcam nhà chị lại bị hỏng, phải đợi tới kì nghỉ mới đi mua được. Có điều trong mười mấy ngày đó, anh ta đã cưới luôn sư tỉ của chị. Và chị hiểu ra rằng, mọi thứ trong trò chơi đều không thể coi là thật.”

Tô Liễu nói nhanh đến nỗi sputt thì bị sặc nước bọt của chính mình. Dừng lại một lúc, thấy không ai tiếp lời, cô đành nói tiếp: “Còn cả Doanh Vũ nữa, thời gian đầu khi cậu ta có rất nhiều tiền, nay lấy mai bỏ, mỗi ngày thay một vợ. Em xem, trong game online làm gì có thứ tình cảm nào gọi là chân tình?”

“Tô Tô, mình cưới nhiều vợ như thế cũng chỉ là để xả giận mà thôi, vì cậu đã không chịu lấy mình.” Cố Phi yếu ớt nêu ý kiến.

“Tiểu Thích im ngay.” Lần này người lên tiếng là chị Minh Yêm. “Đừng vờ vịt trung bộ mặt chung tình ra, sau khi Tô Tô không chơi game, em cũng lấy không ít vợ đâu.”

Tiếng khóc nghẹn ngào của Bạch Tuyết nhỏ dần. Bạch Tuyết nghẹn ngào vài tiếng, nói câu được câu mất: “Chị Minh Yêm, xin chị hãy tin em. Em... em thật sự là không yêu cầu Ngụy Hại Tứ Phương phải li hôn.”

Nghĩa là...

Tô Liễu thấy mình như bị nội thương. Vãn hết sức bình tĩnh, chị Minh Yêm lạnh lùng hỏi: “Nói vậy nghĩa là ngay từ đầu em đã biết việc hấn ta có gia đình rồi?”

“Vâng ạ.” Bạch Tuyết thút thít. “Ngay từ đầu Ngụy Hại nói anh ấy đã có gia đình rồi, nhưng em nghĩ đây là trong cuộc sống thực nên không để ý. Chị Minh Yêm, em chỉ muốn Quả Táo Bạch Tuyết lấy Ngụy Hại Tứ Phương trong game thôi. Còn ông chú già ngoài đời đó em không thích chút nào cả.”

“Thế em đã gặp mặt hắn ta lần nào chưa?” Lão Đại lạnh nhạt hỏi.

Vấn đề chính đây rồi, Tô Liễu vặn volume lên mức to nhất, chăm chú lắng nghe.

“Gặp rồi ạ.” Bạch Tuyết đầu khoắc đáp. “Anh ta đến chỗ em công tác, nên đã gặp hai, ba lần rồi.”

“Hai, ba lần? Hai người mới qua lại trong game chưa đầy hai mươi ngày thôi mà.” Giọng Cổ Phi lấp bắp, thể hiện sự bất lực và buồn bã khó diễn tả.

Tô Liễu tức giận đến mức đau cả ngực. Cô hoàn toàn không biết nên nói... hay mắng cô bé đó thế nào nữa.

Sau khi hít một hơi thật sâu, cô nặng nề ngã người về phía sau, hoàn toàn quên mất vừa rồi tiện tay kéo một chiếc ghế không có lưng tựa, chỉ nghe “rầm” một tiếng, cả người và ghế ngã lộn dưới sàn gỗ.

“Dạ, con ngồi không vững, nên chẳng may bị ngã ạ.” Tô Liễu cười ngây ngô với hai vị phụ huynh nghe thấy tiếng động vừa chạy vào.

“Lớn thế này rồi, có ngồi không thôi mà cũng ngã, dưới móng con mọc đinh chắc?” Bà Tô bực bội nói xong, thoáng liếc mắt về phía màn hình máy tính, rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

Tô Liễu cẩn thận chặn cửa. Vừa đeo xong headphone, cô đã nghe tiếng Doanh Vũ gọi thăm thiết: “Tô Tô, đây là câu chuyện nghiêm túc, cậu xúc động làm gì!”

Ai xúc động? Cô đang rất tức giận! Tức giận! Tô Liễu xoa xoa chỗ móng bị ngã đau và quyết định lờ Cổ Phi đi. Không ngờ, đơn giản chỉ vì ngồi không vững mà ngã của cô lại khiến mọi người có nhiều liên tưởng đến thế.

Lão Đại: “Tô Tô, nếu chuyện của Bạch Tuyết gọi lại cho em kìm ức đau buồn, thì em cứ out trước, để bọn anh xử lý.”

Minh Yêm: “Bạch Tuyết, em đừng nghĩ là có thể tách bạch hai thế giới ảo và thực. Hãy nhớ rằng, chính những con người thực đang điều khiển những nhân vật ảo trong game. Chuyện của Tiểu Ngược, chị vốn không định nhắc lại, nhưng giờ chắc cũng nên kể cho em nghe rồi.”

Nói đến đây, Minh Yêm dừng lại và hỏi: “Tô Tô, chị có thể nói không?”

Đại tì của tôi ơi, chị vừa nói là “nên kể” rồi còn gì. Tô Liễu len lén trừng mắt, nhưng quả thực cũng nhẹ lòng khi nghe câu hỏi của chị Minh Yêm. “Không sao đâu chị, em cũng không có ý định giấu Bạch Tuyết. Khi đó không nói cho em ấy biết là vì nghĩ em ấy còn nhỏ, không muốn để em ấy phải tiếp xúc với những chuyện không hay sớm.”

Minh Yêm: “Bạch Tuyết không còn nhỏ nữa, cũng cần biết việc gì nên làm việc gì không nên làm rồi.”

“Chị Tiểu Ngược... có việc gì ạ?” Bạch Tuyết sượng sùng hỏi.

“Để em kể, chị Minh Yêm, chị nói chuyện thật vòng vo.” Doanh Vũ mất kiên nhẫn. “Tô Liễu chính là em gái của Thịnh Thế Hoan Đăng – Tô Liễu, người vừa rồi đã bị post ảnh lên diễn đàn, và cũng là người bị bà cô Yêu Tinh Áo Choàng cướp mất bạn trai.” Doanh Vũ dừng lại một lúc, rồi mới nói tiếp: “Mối tình vụng trộm của Yêu Tinh Áo Choàng và Chiến Ngự Lâm Lâm là từ game mà ra. Sau đó, Lâm Lâm đã bỏ rơi chị Tiểu Ngược của em, hiểu chưa? Bạch Tuyết, em hãy suy nghĩ đi, hành động bây giờ của em có khác gì với hành động đáng phi nhũ của bà cô Yêu Tinh kia không?” Tô Liễu phải thừa nhận, Cổ Phi có giọng lưỡi rất cay độc và cũng... rất chuẩn.

Chị Minh Yêm nói bóng nói gió, với mong muốn Bạch Tuyết sẽ tự ý thức được vấn đề của cô bé nằm ở đâu, nhưng quanh đi quẩn lại vẫn không khiến người nghe hiểu ra vấn đề.

Cũng có thể Bạch Tuyết biết là mình sai, nhưng không biết sai ở đâu? Bởi trong suy nghĩ của cô bé, không thể ngờ rằng tình cảm trong game lại có thể gây hại cho một người xa lạ trong cuộc sống thực.

Nghĩ tới đây, Tô Liễu bần thần.

Nhưng không đợi cho cô suy nghĩ thêm, chị Minh Yêm đã tiếp lời Cổ Phi: “Bạch Tuyết, chuyện đã xảy ra rồi, trong lúc chúng ta bàn bạc về vấn đề này, không biết đã có bao nhiêu người lên đọc topic đó. Vậy em định thế nào?”

“Em... em không biết.” Bạch Tuyết lí nhí đáp, giọng hơi run run. “Nguy Hại chưa bao giờ nói là muốn bỏ vợ để cưới em, em cũng không muốn lấy anh ta. Chị Minh Yêm, chị Tiểu Ngược, em không muốn là người thứ ba đâu. Các chị yên tâm, chắc chắn có hiểu lầm gì đây, em sẽ nói rõ với Nguy Hại.”

Tô Liễu đã định tự thuyết phục mình rằng Bạch Tuyết tuổi còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện, vô tình chen chân vào gia đình người khác. Nhưng nghe xong câu cô thấy có lẽ mình đã nhầm.

Cũng phải, Bạch Tuyết mới học cấp ba, Nguy Hại đòi li hôn với vợ lẽ nào là để cưới Bạch Tuyết?

Vừa nghĩ, vừa liếc tới câu: “Đôi theo anh đem tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta đi cung phụng cho người đàn bà khác” Trong bài viết, Tô Liễu buột miệng hỏi: “Bạch Tuyết, Nguy Hại đã tặng em quà gì hay đầu tư tiền cho em chưa?”

“Dạ.” Bạch Tuyết đáp ập a ập ứng. Vậy là tia hy vọng vừa lóe sáng trong lòng Tô Liễu đã vụt tắt.

Thật muốn... đánh cho một trận!

Đến sức để nói cô cũng không còn nữa, liền gõ lạch cạch trên bàn phím: “Mẹ em không dạy em là không được tùy tiện nhận quà của người lạ sao!!! Mẹ em không dạy em là ham lợi thì thiệt thân sao!” Tô Liễu tức giận, nên cũng không buồn chải chuốt câu từ, đến ngữ điệu cũng hết sức quyết liệt, chưa đầy nửa phút sau, tiếng nước nở lại vang lên.

“Chị Tiểu Ngược... em biết lỗi rồi. Trong thương khó còn... vài thứ vũ khí chưa dùng đến, em sẽ trả lại cho anh ta. Trang bị trên người đã bị cố định rồi, không trả lại được... em... em sẽ trả bằng Nguyên Bảo. Còn ba lần gặp nhau đi ăn KFC, đều là do Ngụy Hại Tứ Phương mời, hết khoảng hai nghìn ba trăm tệ. Em sẽ trả tiền cho anh ta.” Thấy mọi người im lặng không nói gì, Bạch Tuyết lại thút thút nói tiếp: “Chị Tiểu ngược, tất cả là lỗi của em, em không nên tiêu tiền của anh ta.”

Trong sự im lặng dờ khóc dờ cười, cả bốn người đều đồng thanh nói: “Không phải Bạch Tuyết.”

“Sao ạ?” Bạch Tuyết vẫn vừa khóc vừa hỏi.

Mọi người như có giao ước ngầm, nhất loạt... bỏ cô bé đi, bắt đầu cuộc thảo luận sôi nổi.

Minh Yêm: “Vây kẻ thứ ba được nhắc đến trong bài viết đó không phải là Bạch Tuyết, thì có thể là ai?”

Tô Liễu: “Em thấy khả năng là hội phó Mi Điểm Ngưu Ngưu. Theo lời chị Trừu Phong, cô ta và Ngụy Hại rất thân thiết.”

Doanh Vũ: “Đồng ý với suy đoán của Tô Tô.”

Lão Đại: “Theo anh, giờ không phải lúc bàn tán xem ai là kẻ thứ ba. Vấn đề là ngay cả Bạch Tuyết cũng tự nhận đó là mình. Vậy thì khi đọc được bài viết, những người khác sẽ nghĩ gì?”

Doanh Vũ: “Không cần biết họ nghĩ gì, mình bây giờ không sợ chết đứng. Ngoài ra, kể từ lúc quyền bí mật thông tin cá nhân có hiệu lực, rất nhiều trang web đã chặn việc tìm kiếm nhân vật trong bài viết. Không vấn đề gì đâu.”

Tô Liễu: “Tiểu Thích, cậu thật quá ngây thơ, Bạch Tuyết có còn muốn chơi game nữa không? Vậy ngày nào con bé còn chơi game thì ngày đó sẽ vẫn còn bị người ta chửi rủa. Còn gia tộc chúng ta nữa, không biết chừng sẽ bị rất nhiều người đăng kí nick phụ và kéo tới ngó nghiêng giống vụ WOW lần trước.”

Doanh Vũ: “Nick Bạch Tuyết này cấp không cao, bỏ đi, Bạch Tuyết, mở một nick khác, anh đưa em đi luyện cấp.”

“Dạ?” Bạch Tuyết thôi sụt sịt, nửa hiểu nửa không, ngờ ngác hỏi: “Có phải em chưa làm chuyện gì xấu không? Kẻ phá hoại gia đình người ta không phải là em phải không?”

“Uhm, tám chín mươi phần trăm không phải em. Vì em mới quen Ngụy Hại có hai mươi ngày, hơn nữa câu nói vừa rồi của em, chỉ vài trăm đồng...”

Ngụy Hại là cái thứ gì chứ? Tô Liễu cố gắng tránh nuốt câu kể tiếp lại vào trong, cố gắng tỏ vẻ thực nữ. Vài phút sau đó, UT rất hỗn loạn, chỗ nào cũng thấy tiếng Bạch Tuyết nheo nhéo: “Hu la la, không phải mình? Chị Tiểu ngược, chị không phân tích sai đây chứ! Yêu đương trên mạng thật khủng bố, sau này em sẽ không si tình bừa bãi nữa. Thật ra, con người Ngụy Hại không hề uy phong giống trong game chút nào.”

...

Tô Liễu chỉ biết im lặng và im lặng.

Cũng may! Bạch Tuyết chỉ đơn thuần thích nhân vật mô phỏng trong game với vẻ oai phong lẫm liệt tỏa ánh hào quang. Vẫn may, vẫn may...

Nhưng, còn cô? Cô đem lòng yêu chàng chiến binh giáp đen luôn đứng lặng lẽ phía xa kia thì biết làm sao đây?

Bạch Tuyết offline trong tâm trạng vui sướng. Cô bé quyết định nghỉ lên mạng vài ngày. Lão Đại và chị Minh Yêm sẽ tiếp tục theo dõi tình hình. Còn Tô Liễu và Doanh Vũ thì quay trở lại trò chơi, dẫn nhóm tân thủ đi làm nhiệm vụ.

Có lẽ chị Minh Yêm hay lang thang ở mấy web tình cảm nên mới sớm chú ý tới bài viết đó. Trong trò chơi vẫn rất im ắng, ngoại trừ đám thương nhân đang tấp nập buôn bán, tất cả đều bình thường.

Giết chết quái nhiệm vụ cuối cùng, phía dưới màn hình có hiển thị dòng chữ màu vàng: Một người bạn của bạn Vô Liều Sát Sát Yêu đã online.

Tô Liễu dừng mọi hành động lại, ngay người nhìn dòng thông báo hồi lâu rồi đột nhiên nói với Cố Phi: “Tiểu Thích, mình tìm anh Sát Sát có chút việc, cậu phụ trách các hoạt động kế tiếp nhé!”

“Có gì mà bí mật thế? Tô Tô, không phải cậu lại định đi trêu chọc huynh ấy đấy chứ?” Trong kênh chat riêng nhanh chóng xuất hiện tin nhắn suy đoán đầy ẩn ý của Cố Phi. Tô Liễu đáp trả bằng một hàng dấu chấm lửng. Cô rút khỏi tổ đội hiện thời và mời Sát Sát tham gia một tổ đội mà cô vừa thành lập.

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Sát Sát, huynh đến Phi Lai Phong đi!

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Ở đó có BOSS từ khi nào?

Gửi đi một icon nhũ mày cáu kỉnh, Tô Liễu nhẹ nhàng trả lời: “Sát Sát huynh chẳng hiểu gì cả. Lẽ nào huynh không biết trên đỉnh Phi Lai Phong có một ngôi miếu thờ Hồng Nương nổi tiếng linh thiêng?”

Kênh chat tổ đội im lặng hồi lâu mới bật ra một hàng chữ: “Tiểu nha đầu, game chỉ hay ở mấy chuyện ân oán. Chứ tình cảm phong hoa tuyết nguyệt thì ngoài đời thực tế hơn.”

Một chàng trai khô khan... Tô Liễu cười hi hi, thâm nghĩ: Cũng được, mình thích.

“Huynh nói thế cũng phải. Vậy thì huynh hiện ở đâu? Có dịp mình gặp nhau một lần, ha ha...” Gõ xong câu này, Tô Liễu thấy không ổn liền xóa đi. Rồi thay bằng câu: “Tình cảm trong game sau cùng sẽ phát triển ra ngoài đời thật mà.” Ngập ngừng một lúc, rồi lại xóa.

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Ở ngoài đời, huynh đã kết hôn chưa?

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Vấn đề này... có quan trọng lắm không?

“Rất quan trọng!!!” Tô Liễu quả quyết viết tiếp: “Rất quan trọng đối với muội.”

Trái tim cô như muốn ngừng đập. Đôi mắt bồ câu tròn xoe chăm chú nhìn hộp thoại dưới màn hình.

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Ha ha, chưa.

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Tốt quá! Thế còn bạn gái?

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Mặt cười. Tạm thời chưa có, nhưng có một người mà ta rất yêu.

Nói xong câu này thì cũng vừa lúc hai người tới đỉnh Phi Lai Phong. Chàng chiến binh giáp đen từ từ bước tới dưới ánh trời chiều. Bóng chàng in trên vách đá uy nghi như núi.

Tô Liễu điều khiển nhân vật thiếu nữ ngồi quỳ gối trên mặt đất, người hơi nghiêng nghiêng, đầu khẽ ngoảnh về phía sau, mỉm cười hỏi: “Người huynh yêu có yêu huynh không?”

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Huynh đã tỏ tình chưa?

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: ...

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Sát Sát, huynh mau tỏ tình đi. Nếu không thành công thì cho muội một cơ hội nhé!

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: ... Toát mồ hôi, việc tỏ tình đâu thể tùy tiện. Nếu không chắc chắn về khả năng thành công, thì sẽ dẫn đến sự tuyệt vọng sau khi tỏ tình. Tiểu Ngược, cảm ơn sự yêu mến của muội, muội là một người rất tốt rất tốt, có điều...

“Muội là một người rất tốt rất tốt, có điều ta không yêu muội.” Tô Liễu hít một hơi thật sâu rồi tự lẩm bầm câu từ chối đầy tính mô phạm mà đối phương sắp nói.

Cô định nói thêm một câu, thì lại xuất hiện một dòng chữ.

[Tổ Đội] Vô Liều Sát Sát Yêu: Ta không mơ mình có số đào hoa, chỉ mong người ta yêu cũng yêu ta là đủ.

Ta không mơ mình có số đào hoa, chỉ mong người ta yêu cũng yêu ta là đủ.

Nhìn dòng chữ này, người cô như đông cứng lại, không biết tại sao, sống mũi chợt cay cay.

Duyên phận là gì? Chỉ là một việc xảy ra trong nháy mắt, khi cô quyết định chơi game, và được gặp anh.

Cảm giác rung động là gì? Là khi đứng đợi chờ nhau dưới ánh trăng đêm hay cùng nhau chạy trốn trên miền hoang mạc.

Cô luôn tự nhủ rằng, chẳng qua mình đã thích một tổ hợp phần mềm, một nhân vật giả tưởng đã lặng lẽ xuất hiện rồi sát cánh cùng cô trong lúc cô đang bị cả thế giới bỏ rơi. Thế nên, dù biết rõ Sát Sát chỉ là nick phụ, nhưng cô chưa bao giờ quan tâm tới nick chính của anh, càng không truy tìm con người anh ngoài đời. Cô luôn tự nhủ rằng, chẳng qua mình đã thích một tổ hợp phần mềm, có điều...

Sao cô lại muốn khóc trước một lời từ chối.

Anh nói rằng, ta không mơ mình có số đào hoa, chỉ mong người ta yêu cũng yêu ta là đủ.

Nhìn câu nói hết sức đơn giản vẫn lặng lẽ đứng ở góc màn hình, Tô Liễu thâm nghĩ trong lòng:

Xi, Sát Sát, anh nhất định sẽ phải hối tiếc, vì yêu người sao hạnh phúc bằng được người yêu?

Xi, Sát Sát, anh đã từ chối một cô gái tuyệt vời, rồi sau này anh sẽ phải... khóc.

Xi, Sát Sát...

Cô nhắm đi nhắm lại, và hít một hơi thật sâu, mặc cho nước mắt rơi lã chã. Cuối cùng cô đã hiểu, chính giây phút này đây, cô thật sự đã yêu tâm hồn của một người con trai không hề biết mặt. Cuối cùng cô đã hiểu, chính giây phút này đây, cô đã lại thất tình một lần nữa.

Bông hoa đào của cô nhanh chóng tàn lụi từ lúc còn e ấp. Tình yêu của cô lần nào cũng ra đi từ khi mới chớm nở.

Cô... phải chịu lời nguyền của vị thần ái tình mất rồi! Tô Liễu cười trong nước mắt và viết vào khung chat:

“Haizz, không thể làm người yêu... muội, muội cũng không thể tiếp tục làm bạn được nữa. Sát Sát huynh, muội là người ích kỷ, tránh để bản thân ngày nào cũng phải đau lòng, muội sẽ xóa huynh khỏi danh sách bạn bè.”

Trên màn hình nhanh chóng hiện ra hàng dấu chấm lửng.

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Uhm, xóa đi, không còn việc gì nữa thì ta out đây.

[Tổ Đội] Bồng Dung Muốn Chết: Hẹn gặp lại huynh

[Tổ Đội] Vô Liễu Sát Sát Yêu: Chắc không nên gặp lại nữa, để tránh muội ngày ngày phải đau lòng. Ha ha.

Nói xong câu cuối cùng, biểu tượng của anh chuyển sang màu xám xịt.

Đùng đoàng...

Bầu trời trước con mưa trong game trông hết như tâm trạng tan nát lúc này của Tô Liễu.

Cuối cùng, Tô Liễu không nỡ lòng xóa tên Sát Sát. Cô rút tờ giấy ăn lau dòng nước mắt đã khô, out khỏi trò chơi, nhảy lên giường rồi lăn qua lăn lại. Đây là biện pháp rũ bỏ nỗi buồn thương một cách rất trẻ con.

Việc gì cũng thế, lần sẽ thành quen. Cô chỉ cần không chơi game một ngày để khôi phục lại cảm giác làm mới tâm hồn sau cú vấp ngã như trong trò Ngụy Tấn phong lưu là được.

Sáng sớm hôm sau, Cố Phi lại gửi tin nhắn giục Tô Liễu lên mạng. Lý do là bài viết về việc Ngụy Hại Tứ Phương chơi game làm lạc đã bị đưa lên diễn đàn chính thức của Anh hùng.

Trên QQ, Cố Phi phẫn nộ nói: “Tức chết đi được, cái lúc đầu óc bị lộn gặm đầy thật khốn kiếp.”

Tô Liễu vừa đọc các comment từ khắp nơi gửi về chủ đề Bạch Tuyết, vừa hỏi: “Liệu Bạch Tuyết có bị lộ danh tính ngoài đời không? Nếu không thì nhầm mất chịu đựng một thời gian, sự việc trên mạng biết nói thế nào.”

“Cậu xem thẳng sang trang bảy ấy!” Cố Phi gửi một icon giận dữ. “Điều khiến mình phiền nhất là, có kẻ đã lén ra thông tin Bạch Tuyết mới chỉ là một cô học sinh lớp mười một, sao đám người đó không động não mà nghĩ, Ngụy Hại Tứ Phương có cần đòi li hôn với vợ chỉ vì một cô bé đang ở tuổi vị thành niên còn chưa đến tuổi được luật pháp cho phép kết hôn như Bạch Tuyết không?”

Đập ngay vào mắt Tô Liễu là comment của nick Tư Đồ Úy Úy bên Server Bạch Hồ: “Chắc không phải đâu, Quả Táo Bạch Tuyết mới học lớp mười một thôi mà, hỏi chưa chuyển server, đã có lần cùng bọn mình đánh quái, đây là một cô bé rất ngoan ngoãn đáng yêu.” Thế là, dư luận lập tức chuyển hướng.

“Lớp mười một thì sao? Bây giờ bọn bồ nhí có đầy đủ 9x!”

“Con gái bây giờ khiếp lắm. Tuần trước đi mua đồ, thấy ba cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi mua những bộ quần áo tiền nghìn mà mắt không hề chớp lấy một cái...”

“Muốn tìm các em gái ngây thơ trong thời buổi này chỉ có vào... trường mầm non.”

Tô Liễu lặng lẽ xem tiếp.

“9x có thù oán gì với mày hả? Mày mới là bồ nhí, cả nhà mày là bồ nhí.”

“Người ta mua đồ đắt tiền thì liên quan gì đến mày? Không giỏi kiếm tiền lại còn mở mồm chê người khác tiêu tiền là sao?”

“Bọn con trai 7x, 8x thần kinh, lắm chuyện!”

Rồi lại tới các comment mắng chửi Bạch Tuyết. Vì tài khoản đăng nhập diễn đàn chính là nick trong trò chơi, nên đa phần mọi người đều chửi mắng... vừa phải. Tuy nhiên, có một comment khiến Tô Liễu vô cùng bức bối.

Tạc Dạ Tiểu Thần: “Nhỏ tuổi thế mà đã làm kẻ thứ ba rồi, đúng là tài năng bẩm sinh, em gái Bạch Tuyết, cho anh địa chỉ, anh thương!” Liền phía sau là mấy icon cười đầy bí hiểm, rồi đến comment trả lời của Doanh Vũ: “Tạc Dạ Tiểu Thần, đi mà thương mẹ mày ấy. Nói chuyện như đồ con hoang, đầu óc bả đậu đã không thèm nói, mồm còn thối như mồm chim lợn.”

Câu chửi đã độ lại còn bậy, khiến Tô Liễu thấy rất... cảm động. Cô gửi cho Cố Phi một câu tán dương trên QQ: “Đẹp trai quá, Tiểu Thích, tại hạ thực sự ngưỡng mộ huynh đài!”

“Ha ha ha, vậy hãy quì xuống dưới chân ta. Tiểu cô nương lại đây, thơm cái nào...” Rất nhanh chóng, Cố Phi lại bắt đầu buông những lời tán tỉnh vu vơ, khiến Tô Liễu thấy sự sùng bái vừa rồi của mình thật vớ vẩn.

“Cút đi.” Cô gửi cho cậu ta một icon trừng mắt.

Chuyện trên diễn đàn cũng chỉ đến thế, chửi qua mắng lại, tầng của topic tăng vèo vèo, khi xem lại một lần nữa, Tô Liễu nhận ra, ngoài Cố Phi, những người khác trong gia tộc đều chưa lộ diện, chắc chắn Lão Đại đã có dặn dò trước.

“Mẹ kiếp, treo máy mà cũng bị giết.” Doanh Vũ gọi Tô Liễu trên QQ: “Tô Tô, mình có cảm giác là Ngụy Hại muốn hãm hại chúng ta nên đã dùng Bạch Tuyết để đánh lạc hướng. Mẹ kiếp, từ tối qua đến giờ, bọn người chơi của các hành hội khác đã vô cớ tìm người trong gia tộc chém giết, nói là thay trời hành đạo. Khiến mình không dám cả công khai thông tin trên bản đồ nữa.”

Các thông tin như tên hành hội, tên gia tộc, tên tổ đội luôn được ẩn ở phía sau nhân vật. Còn thông thường trên đầu nhân vật chỉ hiển thị tên quốc gia, nick và nếu đã kết hôn thì sẽ có thêm “vợ/chồng của...”. Tuy nhiên, trong trò chơi có một thao tác thiết kế cho phép người chơi up load toàn bộ các thông tin từ tên tuổi quốc gia, hành hội cho tới tên quốc vương, cấm y vệ... và hiển thị ngay trên đầu nhân vật.

Các thành viên trong gia tộc của Tô Liễu đều để tên gia tộc, kể cả sau khi đã nâng cấp thành hành hội, nên rất dễ bị điểm mặt gọi tên.

Tại sao lại giết chúng ta? Nếu là thay trời hành đạo thì phải tìm người của Tân Tinh là Ngụy Hại Tứ Phương mà xử lý mới phải chứ!

Tô Liễu không sao hiểu được tin nhắn của Doanh Vũ, liền đăng nhập trò chơi. Nữ chiến binh mang tên Bồng Dưng Muốn Chết nhanh chóng xuất hiện tại đình Phi Lai Phong. Trông thấy miếu thờ Hồng Nương nghi ngút khói hương ngay gần đấy, Tô Liễu đau lòng mở ngay Quyền Trục để hồi thành.

Chỉ trong chốc lát, trên kênh hành hội đã đầy ắp tin nhắn. Đa phần mọi người đều hỏi thăm chân tướng sự việc với thái độ bình tĩnh quan sát. Chỉ có một số ít kiên quyết đòi Bạch Tuyết phải trực tiếp giải thích và gay gắt nói không muốn đứng chung hàng ngũ với những kẻ vô đạo đức. Rằng nếu hội trưởng hành hội còn bao che, họ sẽ ra khỏi hội.

Tô Liễu nghĩ, nếu Bạch Tuyết đứng ra khẳng định không phải mình thì liệu đám người này có tin không? Đã gọi là tin via hè thì sao có thể chính xác tuyệt đối, hơn nữa lại là ở trên mạng. Bỏ qua sự lộn xộn của kênh hành hội, cô nhấn lên gia tộc: “Lão Đại, mấy ngày nay có khai hoang không vậy?”

[Gia Tộc] Minh Yêm: Có chút phiền phức, Tô Tô. Vì sau khi sự việc xảy ra, Ngụy Hại Tứ Phương đã xóa nick và rút khỏi Tân Tinh. Hiện giờ mọi búa rìu đều nhằm thẳng chúng ta.

Hả? Tô Liễu tròn tròn mắt.

Cô bức tức nghĩ, Ngụy Hại đúng là đồ con lợn, vì làm thế khác nào ngầm thừa nhận chuyện này có thật, một lời giải thích cũng không, thật... mẹ kiếp, cặn bã hết sức.

[Gia Tộc] Doanh Vũ: Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ, lẽ nào Bạch Tuyết cũng phải xóa nick và rút khỏi hành hội?

Cậu ta vừa dứt lời, cả kênh chat im lặng.

Tô Liễu lạng người hồi lâu rồi bình tĩnh đáp: “Bạch Tuyết có làm gì sai đâu, sao phải xóa nick?”

[Gia Tộc] Lão Đại: Hiện tại mọi việc đang rối, nhưng hai ngày nữa chắc sẽ nguôi ngoai. Có điều, nếu Bạch Tuyết vẫn muốn tiếp tục sử dụng nick này thì sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

[Gia Tộc] Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh: Tôi thấy rất lạ là tại sao Bạch Tuyết mới qua lại với Ngụy Hại mới hai mươi ngày mà đã có thể sinh chuyện?

[Gia Tộc] Thiên Vi Thủy Xuân: Lão Đại, hay là có kẻ muốn bôi nhọ gia tộc chúng ta. Em với Hồng Hạnh đã thảo luận rất kỹ, nhận thấy việc Ngụy Hại rút khỏi trò chơi đã khiến chúng ta bị trở thành tiêu điểm của dư luận.

[Gia Tộc] Đại S: Đúng đấy, bọn em đã lên kênh thế giới để thanh minh cho Bạch Tuyết, nhưng gia tộc nữ vương vẫn bị coi là một đám người bất chính cần phải bị tiêu diệt.

Đọc tới đây, Tô Liễu mới hiểu, chắc chắn vì mọi người đều đã lên kênh thu phí để nói tốt cho Bạch Tuyết nên vô tình gây thêm chú ý của người khác. Cũng chính vì vậy mà cả gia tộc đều im hơi lặng tiếng trên diễn đàn.

[Gia Tộc] Lão Đại: Cũng tại anh đã không nói rõ với mọi người ngay từ đầu, thực ra...

[Gia Tộc] Minh Yêm: Lão Đại, anh đừng nghĩ sống chịu yên thì biển sẽ lặng. Em thấy rất khó chịu, em tin không phải Bạch Tuyết, và ủng hộ con bé.

[Gia Tộc] Minh Yêm: Sao phải im, muốn đánh muốn giết gì thì cứ việc, lại còn không cho ta nói sự thật sao?

“Chị Minh Yêm, em đồng ý với chị, mỗi lần nhần là một nhát dao, mình việc gì phải nhin! Em không sợ bị giết, vì dù sao cũng truy sát quen rồi.” Nói xong câu này, Tô Liễu thấy nhẹ cả lòng. Nhưng chưa kịp nói thêm gì thì đã bị Doanh Vũ trêu: “Cái hồi cậu bị cả thế giới truy sát, cậu nói mình là, gia tộc chúng ta mới chuyển tới, không nên để mọi người vì chuyện nhỏ mà mất cả hứng thú chơi game. Mình thấy cậu nhin giỏi đó chứ!”

Đột nhiên.

[Gia Tộc] Minh Yêm: Tô Tô học tính xấu của Lão Đại!!!

[Gia Tộc] Minh Yêm: Nhin cái đầu ấy. Chơi game mà phải nhin nhục thể này thì chơi làm gì.

[Gia Tộc] Sắc Như Xuân Hiếu: Phải đó, chơi game phải có nhiều bạn bè mới thú vị. Mà bạn bè có phúc cùng hưởng có họa cùng chia.

[Gia Tộc] Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh: Tô Tô nghĩ nhiều quá đấy. Là nữ vương thì phải độc đoán một chút.

[Gia Tộc] Thiên Vi Thủy Xuân: Tô Tô nghĩ lực lượng của chúng ta còn mỏng nên... khách khí đó thôi.

Chuyện nói đi đâu thế không biết?

[Gia Tộc] Bồng Dưng Muốn Chết: Lạc đề rồi, lạc đề rồi.

Đoạn hội thoại tuy lạc đề nhưng vẫn toát lên ý chính, đó là tôn trọng lựa chọn của Bạch Tuyết và ủng hộ cô bé tới cùng. Do đó, tên của Bạch Tuyết vẫn để nguyên hiện trạng gia tộc là NP Những Nữ Vương Của Trời Xanh và hành hội là Hoa Lệ Phi Thăng. Do đó, bị giết cũng nhiều mà phản kháng lại cũng mạnh.

Có một lần không nhin được nữa, Bạch Tuyết online, thấy tình cảnh này, cô bé đã lên UT khóc nức nở. Tiểu nha đầu đó rất dũng cảm, lên diễn đàn lập topic, nghiêm túc liệt kê từng món đồ mà mình đã nhận từ Ngụy Hại Tử Phương, bao gồm cả tiền ăn KFC, cuối cùng cô bé nói, nếu Ngụy Hại Tử Phương online, cô bé sẽ đổi tất cả ra Nguyên Bảo và trả lại cho hắn ta. Đương nhiên, trong số các phản hồi vẫn có lời chửi rủa. Nhưng rất nhiều người đã bắt đầu nhìn nhận một cách tích cực và tin lời Bạch Tuyết. Có người còn liên hệ tới những hành động của gia tộc trong thời gian gần đây và kết luận: gia tộc rất đoàn kết, rất chính nghĩa, sự vụ xấu xa kia không liên quan gì tới Quả Táo Bạch Tuyết.

Trong hoàn cảnh Ngụy Hại Tử Phương biệt vô âm tín, kẻ thứ ba thực sự cũng không thấy xuất hiện, câu chuyện kể trên dần trôi vào quên lãng.

Một tuần sau, trong lúc dẫn tân thủ đi diệt quái, nhóm Tô Liễu, Doanh Vũ, Bạch Tuyết đã tình cờ gặp một tổ đội nước Hàn đang áp tải tiêu xa trên khu vực địa đồ công cộng.

Yêu Tinh Áo Choàng là nữ vương nước Hàn, nên Tô Liễu ghét luôn sang cả đám người đi cùng cô ta.

Hưởng ứng lời hiệu triệu: “Chơi game là phải chơi hết mình” của chị Minh Yêm, cô lên UT hô hào mọi người tập trung lực lượng cướp tiêu xa.

Vốn chỉ là một vụ cướp thông thường, nhưng vì nhị vị nữ vương có tư thù từ trước nên cuộc chiến cũng diễn ra rất ác liệt.

Trong game, việc cướp tiêu xa chỉ là chuyện bình thường. Người nước khác trông thấy thì cướp, người bị cướp thì phẫn nộ kêu gọi báo thù.

Nhưng khi nhóm báo thù kéo tới, bên nhóm Tô Liễu lại dùng Quyền Trục bay thẳng về thành. Điều này khiến bọn chúng tức điên, rủ nhau lên kênh thu phí hò hét rửa xả.

Thế là, cái tên Tô Liễu lại được nhắc tới, nhưng cô không bận tâm. Ba người hồi thành không phải vì sợ, mà bởi vị Lão Đại hiệu triệu.

Còn lí do triệu tập là: Tên rác rưởi Ngụy Hại Tử Phương đã xuất hiện!!!

Hắn ta đứng ngay trước mặt Tô Liễu, toàn thân lấp lánh ánh vàng, thể hiện rõ đẳng cấp của một Thần Thú đại nhân.

[Hiện Thời] Ngụy Hại Tử Phương: Ta vừa đi công tác mấy ngày nên không online. Lúc về mới phát hiện ra là bị hack nick, nên đã tìm bộ phận khách hàng khôi phục lại rồi.

[Hiện Thời] Ngụy Hại Tử Phương: Bài viết trên diễn đàn kia cũng là bịa đặt, mẹ kiếp, lão gia đây mới li hôn được nửa năm, còn chưa tái hôn. Bạch Tuyết, nàng phải chịu ảm ức mấy ngày nay rồi. Giờ ta sẽ lập tức tạo topic trên diễn đàn, chửi cả tổ tông mười tám đời nhà kẻ nào định ám hại lão gia ta.

[Hiện Thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược trái đất nguy hiểm quá. Chị mau đưa em lên trên sao hỏa đi!

Tô Liễu phì cười. Nàng Bạch Tuyết của gia tộc... thực sự đã sợ hãi tới nỗi tẩu hỏa nhập ma, cuồng ngôn loạn ngữ mất rồi.

Nhưng cho dù thế nào, sự xuất hiện của Ngụy Hại Tứ Phương cũng khiến mọi việc trở nên tốt đẹp hơn. Đa phần mọi người đều chửi rủa việc mình bị lừa, một bộ phận hoài nghi sự xuất hiện của bài viết vô tình trùng hợp với thời gian nick Ngụy Hại Tứ Phương bị hack. Mãi cho đến khi Nhẫn Giả Thâm Khuê – con người uyên thâm tung ra bài phân tích sâu sắc, thì dư luận mới có một góc nhìn mới.

Chị ta nói...

Lẽ nào mọi người không nhận ra ngay từ đầu, rằng đây là kẻ sách “một mũi tên trúng hai đích” đầy thâm độc?

Theo như bài viết, Ngụy Hại Tứ Phương và Quả Táo Bạch Tuyết đã làm tổn thương một người phụ nữ đáng thương hết lòng vì gia đình và chồng con. Xét về mặt đạo nghĩa, hai kẻ tội đồ này đáng bị bỏ rọ trôi sông, tru di cửu tộc. Các hành hội của bọn họ đương nhiên phải chịu liên đới, đặc biệt là hành hội Tân Tinh. Vì lẽ đâu lại để một kẻ như vậy giữ chức hội trưởng?

Do đó, mục tiêu của người gửi bài là nhằm vào Tân Tinh và Hoa Lệ Phi Thăng, khiến lưỡng đại hành hội phải chịu mang tiếng xấu.

Tuy nhiên, Ngụy Hại Tứ Phương bất ngờ xóa nick bỏ game (bây giờ thì đã biết là bị hack) nên đã may mắn thoát nạn. Không còn cách nào khác, các game thủ chính nghĩa đành trút ngọn lửa căm hờn lên Quả Táo Bạch Tuyết của Hoa Lệ Phi Thăng. Vì thế mới xuất hiện vụ việc vây ráp hành hội này vì tội bao che cho kẻ thứ ba.

Thật là trùng hợp!

Thủ pháp tự thân xóa nick đã đập tan âm mưu một mũi tên trúng hai đích, đồng thời tương kế tựu kế đồ họa cho người.

Thật quá trùng hợp!

Ngụy Hại Tứ Phương thực sự bị hack hay đã tự mình xóa nick sau khi nhận ra âm mưu kể trên. Bởi vì với các Thần Thú đại nhân thuộc nhóm khách hàng kim cương, việc hồi phục trang bị cũng như các thứ bị đánh cắp hoàn toàn dễ dàng.

Tái bút: Xin nói thêm rằng, Hoa Lệ Phi Thăng vô cùng chính nghĩa. Trong hoàn cảnh bị bủa vây liên miên, ngày nào cũng bị giết hại tới mức không thể ra khỏi thành đô, họ đã vẫn bảo vệ các thành viên của mình. Ngưỡng mộ!

Vậy là, chị Thâm Khuê đã thành công trong việc biến câu chuyện tình tay ba thành âm mưu tranh giành địa bàn giữa các hành hội.

Vậy là, Bạch Tuyết đã thoát khỏi đòn roi dư luận.

Cũng phải, vì đây là thế giới mạng hư hư thực thực, không ai biết chắc được điều gì.

Tô Liễu mỉm cười vươn vai, tiếp tục quay trở lại trò chơi. Nửa ngày đã trôi qua, đám người chửi bọn họ cướp ngân phiếu cũng đã mệt mỏi bỏ cuộc. Cô lên kênh tổ đội, hào hứng bày tỏ tình cảm ngưỡng mộ sâu sắc đối với Nhẫn Giả Thâm Khuê. Nhưng một câu nói của Lão Đại đã khiến cô chưng hửng.

[Tổ Đội] Lão Đại: Có muốn làm quen không? Thâm Khuê và chị Minh Yểm của em vốn thâm giao đấy.

Điều này có nghĩa, bài phân tích kể trên đã được ai đó mớm lời. Tô Liễu muốn khóc mà không ra nước mắt.

[Tổ Đội] Bồng Dưng Muốn Chết: Người trên trái đất thật nham hiểm quá, Tiểu Thích mau đưa mình trở lại hành tinh Mít Đặc nào.

Bình yên chưa được hai phút, còn chưa bàn tán vui vẻ xong với mọi người, thì trên kênh thể giới đã xuất hiện mấy tin nhắn quái dị.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Bồng Dưng Muốn Chết, ta biết là ngươi đang online. Vậy đừng giả bộ làm con rùa rụt cổ. Lại còn là nữ vương kia đấy! Kéo bè kéo lũ đi đánh người cướp áp tiêu, có giỏi thì cướp áp tiêu quốc gia kia kia!

Việc tiếp tiêu trong trò Anh hùng được chia thành các cấp tổ đội, gia tộc và quốc gia. Trong đó, của gia tộc do tộc trưởng đi nhận, còn của quốc gia do đích thân quốc vương đi lĩnh đồng thời phải có tiền mua tiêu xa (tính bằng điểm SD).

Bên phía Tô Liễu chỉ đơn thuần là cướp cho vui chứ không phải vì thèm muốn thứ gì đó.

[Thế Giới] Bồng Dưng Muốn Chết: Bè lũ đấy thì sao? Ngươi ghen tị việc ta được nhiều người ủng hộ à?

Tô Liễu nói xong, cả kênh thể giới im bặt.

[Thế Giới] Trúc Tử: Vì cú đánh trống lảng hết sức đẳng cấp, ta xin công hiến lực sĩ Thập Mao.

[Thế Giới] Thập Mao: Đừng có công hiến ta tùy tiện như thế? Hời cho chúng quá, hôm nay ta không tiếp khách.

...

Quay lại chủ đề chính.

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu: Oh, thì ra là mấy người, chị Yêu Yêu ghen vì cái gì? Ghen vì em gái Bạch Tuyết mới nhỏ tuổi đã biết đi phá hoại gia đình người khác sao?

[Thế Giới] Doanh Vũ: Điều nhân, nào người bị lộn ăn rồi à. Bạch Tuyết sao có thể sánh với kẻ thứ ba bị ỏi vô địch của Anh hùng? Không biết kẻ tiện nhân nào bám theo Chiến Ngự Lâm Lâm dai nhanh nhách. Làm ơn soi gương ngắm lại mình đi, chẳng bằng cái lông chân của Thịnh Thế muối muối.

Tô Liễu nở mày nở mặt, định gửi cho Doanh Vũ một cái icon biểu dương thẳng lợi. Nhưng kênh chat riêng đã hiển thị tin nhắn.

[Thế Giới] Kiều Dương Tự Hóa: Nói đi, nàng và em gái ta đúng là oan gia, dường như chuyện gì cũng có thể gây với nhau được.

[Thế Giới] Bồng Dưng Muốn Chết: Tha cho ta đi, làm ơn đừng xếp ta ngang hàng với lũ ngòm. Ta đây là người mà.

Sau khi gửi một icon im lặng, Tô Liễu bắt đầu suy nghĩ mông lung. Hình như đã hai mươi ngày cô không nói chuyện với Kiều Dương Tự Hóa. Những tưởng Kiều Dương tránh né để Yêu Tinh khỏi nổi giận, nào ngờ hôm nay...

Thật là khó hiểu.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tự Hóa: Tiểu Ngược, ta đã trần trở gần một tháng nay và đã quyết định không để ý tới mối ân oán giữa nàng và em gái.

“Thế rồi sao?” Tô Liễu gửi tin nhắn mà lòng càng rối.

Liếc lên kênh thế giới, Doanh Vũ chửi ngọt quá nên Phi Từ Tiểu dần dần đuối sức. Thế là lại có mấy kẻ vô danh tiểu tốt nhảy ra vây chặt Doanh Vũ. Tô Liễu định tới giúp cậu ta một tay, nhưng lại có tin của Kiều Dương Tự Hóa...

“Ta quyết định sẽ theo đuổi nàng, Tiểu Ngược.”

“Cho dù...”

“Bỏ đi, tóm lại, ta sẽ không để mình phải hối hận.”

Sét đánh giữa ban ngày!

Tô tình tới lần thứ N rồi mà Tự Hóa vẫn nghiêm túc, vẫn áp ứng, vẫn khó hiểu vậy sao.

Tô Liễu sợ đến run cả tay, vội gửi qua một icon xanh mặt.

“Việc này để sau, hiện ta đang chiến đấu với em gái ngươi.” Cô bỏ sung thêm một câu để xoa dịu nỗi sợ hãi mà Tự Hóa mới gây ra. Tô Liễu cố gắng tập trung vào kênh thế giới, nhưng cũng không được. Cô tức tới mức muốn lao ngay sang căn hộ 402 tòa nhà số 7 để cho Lâm Lập Triệt một trận.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Doanh Vũ người hiểu cho rõ ràng, là ta đây đã chán Chiến Ngự Lâm Lâm! Anh ta là gì mà ta phải theo đuổi, phải đeo bám? Vớ vẩn, anh trai ta còn đẹp trai hơn. Tóm lại, ta không cần con người đó nữa, đồ rác rưởi. Thật rất hợp với kẻ... xxx kia.

Tô Liễu những tưởng sau sự việc ở trên diễn đàn, Lâm Lập Triệt vì nhận ra bản chất xấu xa của Khâu Kiều Nhan nên đã chủ động chia tay. Nào ngờ... Cậu ta lại bị đá một lần nữa!

Haizz! Tô Liễu phát điên lên mất! Anh Thịnh Hoan là người có cá tính như thế, sao Tiểu Triệt ngày ngày đi theo anh mà lại mềm yếu như vậy? Khâu Kiều Nhan có gì tốt? Để đến nỗi đánh mất cả lòng tự trọng? Lần đầu tiên trong đời, Tô Liễu giận tới mức run hết cả tay.

[Thế Giới] Bồng Dưng Muốn Chết: Anh người đẹp trai, thì chạy về mà lấy anh luôn đi, ở đây điên dờ gì thế?

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu: Ôi, kẻ mặt dày đeo bám anh Kiều Dương đã xuất hiện rồi.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Anh trai ta cao ngạo như thế, đến lượt cô ta?

Thế giới rất yên tĩnh, mọi người cùng nhau đứng nhìn đám con gái mắng qua chửi lại.

Tô Liễu giận tới mất khôn, cô vội mở giao diện bạn bè, gửi tin nhắn cho Tự Hóa: “Trong vòng ba mươi giây, nếu Tự Hóa người cầu hôn ta bằng loa trên thế giới trong thì ta sẽ đồng ý!!!”

v

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Gửi đi tin nhắn trên kênh chat riêng rồi, Tô Liễu mới giật mình bừng tỉnh, ba mươi giây, cô thậm chí còn chưa kịp hồi hận.

[Loa] Kiều Dương Tử Hòa: Tiểu Ngược, nàng hãy giúp ta chuẩn bị bữa sáng, giặt đồ lót cho ta... rồi cùng nhau đi sang thế giới bên kia, nàng có muốn đổi họ không, ý ta là, chúng ta kết hôn nhé! Ta khao khát có được hạnh phúc, khao khát có được hạnh phúc, khao khát được trở thành hạnh phúc của nàng, Tiểu Ngược, làm vợ ta nhé?

Tô Liễu bị... sốc! Không phải vì cử chỉ cầu hôn của Tử Hòa, mà vì lời thoại vô cùng xúc động mà cũng... hết sức quen thuộc kia. Mười đầu ngón tay thon dài vẫn còn rất run, khó khăn lắm mới đánh nổi bốn chữ: “Nghiêm cấm sao chép!”

Câu trả lời nhanh chóng xuất hiện trên kênh chat riêng: “Chỉ có ba mươi giây mà! Nếu ta đã phải search trên baidu rồi copy, paste thì sao có thể nghĩ ra những lời lãng mạn như thế?”

Tô Liễu chỉ còn biết âm thầm rơi nước mắt.

Quả nhiên.

[Thế Giới] Đào Từ 11: Oh, my god! Ta xuống nhân gian nay lỡ lạc lối rồi.

Gửi đi tin nhắn trên kênh chat riêng rồi, Tô Liễu mới giật mình bừng tỉnh, ba mươi giây, cô thậm chí còn chưa kịp hồi hận.

[Loa] Kiều Dương Tử Hòa: Tiểu Ngược, nàng hãy giúp ta chuẩn bị bữa sáng, giặt đồ lót cho ta... rồi cùng nhau đi sang thế giới bên kia, nàng có muốn đổi họ không, ý ta là, chúng ta kết hôn nhé! Ta khao khát có được hạnh phúc, khao khát có được hạnh phúc, khao khát được trở thành hạnh phúc của nàng, Tiểu Ngược, làm vợ ta nhé?

Tô Liễu bị... sốc! không phải vì cử chỉ cầu hôn của Tử Hòa, mà vì lời thoại vô cùng xúc động mà cũng... hết sức quen thuộc kia. Mười đầu ngón tay thon dài vẫn còn rất run, khó khăn lắm mới đánh nổi bốn chữ: “Nghiêm cấm sao chép!”

Câu trả lời nhanh chóng xuất hiện trên kênh chat riêng: “Chỉ có ba mươi giây mà! Nếu ta đã phải search trên baidu rồi copy, paste thì sao có thể nghĩ ra những lời lãng mạn như thế?”

Tô Liễu chỉ còn biết âm thầm rơi nước mắt.

Quả nhiên.

[Thế Giới] Đào từ 11: Oh, my god! Ta xuống nhân gian nay lỡ lạc lối rồi.

[Thế Giới] Sinh Niên Bất Mãn Bách: Oh oh oh, rút cục là kẻ nào không ưa kẻ nào? Ta hiểu rồi, thực sự hiểu rồi, chân tướng chỉ có một, đó là...

[Thế Giới] Mỗ Vạn Niên Tiềm Thủy Vương: Một lời cầu hôn hết sức... phạm tục! Nam mô đại từ đại bi, cứu khổ cứu nạn quảng địa chúng sinh.

[Thế Giới] Mao Tiểu Tô: Thế giới này... thành bức tranh biếm họa mất rồi! A Đường, trên trái đất có lẽ chỉ còn lại hai chúng ta là người thôi...

[Thế Giới] Đường Chi Sơ: Cũng may cũng may, ta có xem tranh biếm họa, vì thế, chúng ta sẽ không sợ bị cô độc.

[Thế Giới] Doanh Vũ: Muốn cưới Tiểu Ngược thì phải bước qua xác ta. Một khi ta đã muốn thì dù phải xoay ngược bánh xe vận mệnh sẽ làm cho bằng được.

[Thế Giới] Diệp Li Phong: Chà, đều giành nhau nữ vương, Tiểu Ngược, ta đây cũng muốn tham gia. Nữ Vương, cho ta địa chỉ và số điện thoại nhé.

....

Những kẻ mào đầu trên kênh thế giới đa phần là những khuôn mặt mới ít khi lộ diện, và cũng đều là những người yêu các thể loại biếm họa cuồng nhiệt.

Tô Liễu dờ khóc dờ cười khi chủ đề câu chuyện mỗi lúc một xa. Cũng may chị Minh Yểm mạnh mẽ của gia tộc đã xuất hiện.

[Thế Giới] Minh Yểm: Vậy là có một số người phải đi khám mắt rồi đấy. Còn không phân biệt được ai mới là kẻ bám theo người khác nhằng nhằng không tha.

Tiếp đó.

[Thế Giới] Ngụy Hải Tứ Phương: con đàn bà bại não, mẹ kiếp, thật mất mặt, ha ha. Kiều Dương Tử Hòa nguoi phải tán tỉnh con gái nhà người ta đến mức này, ta thật bá phúc.

[Thế Giới] Một Trụ Chổng trời Ta Mạnh Nhất: Tiểu Ngược bằng lòng lấy Kiều Dương Tử Hòa đi. Ta thật lòng chúc phúc cho hai người.

[Thế Giới] Kim Xán Xán @ Thất Thiên: Ôi, nếu là ta thì đã đi đập đầu vào tường rồi. Bị chính anh trai lật tẩy, thật là xấu từ trong nhà xấu ra.

[Thế Giới] Mã Giáp Tỏi Cao: Đập đầu đi, đập đầu đi, đập đầu đi, ta cười hi hi...

[Thế Giới] Thiên Địa Bất Nhân: Kiều Dương Tử Hỏa bị hack nick rồi sao?

Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu và Yêu Tinh Áo Choàng chắc đã lằng lằng mất tâm.

Tô Liễu cười tít mắt trước chiến thắng không tốn lấy một hôn tên mũi đạn. Cô đắc ý cười mãi cười mãi... rồi đột nhiên lại bắt đầu buồn phiền.

Tô Liễu đóng các kênh hành hội và gia tộc, bỏ qua tin nhắn riêng của tất cả bạn bè. Miệng cắn chặt quán bút, mắt thần thờ nhìn câu thoại của Khâu Kiều Dương, lòng buồn bã khôn nguôi.

[Nói Thầm] Kiều Dương Tử Hỏa: Toát mồ hôi, mẹ ta vừa gọi điện tới, chắc Kiều Kiều đã chạy đi mách lẻo. Tiểu Ngược, nàng bay trước đến miếu thờ Hồng Nương ở Phi Lai Phong đợi ta nhé.

“Thật sự, thật sự, phải gả cho Tử Hỏa trong game sao? Vì một phút huy hoàng, cô đã đánh đổi toàn bộ phần còn lại của cuộc đời mình trong game như thế này sao? Sau khi giật mình nhận ra vấn đề, cô lập tức hối hận đến mức nghẹt thở.

Chọc tức được bà cô Yêu Tinh, cô rất vui! Nhưng...

Haizz, nói thế nào nhỉ?

Phi Lai Phong, miếu Hồng Nương, Tô Liễu điều khiển nhân vật Tieeyr Ngược ngã người trên một phiến đá ở đỉnh núi. Còn bản thân thì ngã mình trên ghế tựa, hai tay đặt sau gáy, miệng ngậm cây kẹo mút.

Cảnh vật trên màn hình tuyệt đẹp với trời xanh mây trắng. Phía xa nhấp nhô núi đá và những dòng nước uốn lượn. Thoáng đầu đó hình ảnh người chiến binh đã nhấn tâm cựa tuyệt nàng.

Chàng đã nói: Ta không cần mình có số đào hoa, chỉ mong người ta yêu cũng yêu ta là đủ.

Tô Liễu bĩu môi cười khế, nhưng trong lòng thấy buồn vô cùng. Một tình yêu giản đơn mà nồng nhiệt, sâu lắng. Cô may mắn gặp được, chỉ tiếc hữu duyên vô phận.

Trong không gian tĩnh mịch chợt từ từ hiện ra một bóng người mờ đen, trên đầu mang một hàng chữ khoan khoái: “Ha Ha, giải quyết xong rồi, Tiểu Ngược, chúng mình đi đăng kí nào.”

Tô Liễu sực tỉnh, im lặng một lát rồi bĩu môi đáp: “Tử Hỏa, nươc nóng lòng muốn cưới ta đến thế sao? Không sợ em gái mình gây chuyện sao?”

“Điều này... Ta nghĩ ta đã tỏ thái độ rõ ràng rồi” Tử Hỏa trả lời.

Tô Liễu...

“Hey, Tiểu Ngược. vì nàng mà ta đã bóc mẽ em gái ta trước mặt toàn bộ những người chơi có mặt trong server hôm nay. Nàng đừng làm phản đấy nhé.”

Hic, bị nói trúng tim đen. Tô Liễu nhai rầu rầu cho hết chiếc kẹo mút, hai tay múa như bay trên bàn phím

[Hiện thời] Bồng Dung Muốn Chết: Ngoài đời người đã kết hôn chưa?

[Hiện thời] Kiều Dương Tử Hỏa: Chưa kết hôn, chưa có bạn gái. Ta biết nàng định làm gì rồi. Tiểu Ngược, nàng hãy quên ý định đó đi.

Tô Liễu nghe vậy nước mắt là chảy. Quên đi ư? Còn lâu.

Cô chuyển sang giao diện nhân vật để tìm Thịnh Thế Hoan Đăng nhưng anh không online. Cô cười lớn ba tiếng và nói: “Ta muốn sau khi đăng kí thì phải làm chuyện đó ngay.”

Kiều Dương Tử Hỏa: “Động phòng ngay ư? Tiểu Ngược, nàng... nóng vội thế.”

Hụ hụ, Tô Liễu bị sặc vì kẹo.

Hệ thống đoạt hôn ngõ ngần này, tại sao phải đợi hai bên đều cùng lúc nhấn nút “bắt đầu động phòng” thì mới có hiệu lực trong thời hạn một tiếng chứ?

Cô nghiêng răng đáp: “Đúng, động phòng ngay, ha ha, nếu như nhà người going má vớ vẫn thì ta đây trả lại hàng luôn!”

[Hiện thời] Kiều Dương Tử Hỏa: !!!!! Tiểu Ngược à, là con gái thì không nên suốt ngày nói đến chuyện giống má. Sẽ khiến cánh đàn ông nổi... Thôi được rồi, ta không bạo miệng được như nàng. Không nói nữa.

[Hiện thời] Bồng Dung Muốn Chết: Dám mở miệng nhắc một động từ tượng hình đến vậy, với một thiếu nữ trong trắng là ta đây, mà còn tự nhận mình

da mặt mỏng. Nói đi, một kẻ không có cái xx như ngươi có phát cò được không đấy.

[Hiện thời] Kiều Dương Từ Hòa... Kết hôn kết hôn, đăng kí đăng kí! Tiếp tục ở đây nói qua nói lại ta sẽ tức chết mất. Ngươi thà tức chết cũng phải lấy ta bằng được, rút cục là muốn ngược ta hay tự ngược mình?

Bên kia, Khâu Kiều Dương, ngồi trước mắt vì tính lạnh lẽo thấm mồ hôi trán, bài hoài gõ trả lời: “Bà nó chứ, mau làm đám cưới thôi. Trước lúc qua đời, ta phải cưới nàng bằng được. nếu không ta chết không nhắm được mắt.”

Vừa gửi tin nhắn đi, chuông điện thoại reo vang.

“Ta nghe điện thoại một chút.” Kiều Dương khoan thai đứng dậy bước ra phía cửa sổ.

Màn hình hiện thị ba chữ: “Sở Thịnh Hoan.” Khâu Kiều Dương sững lại, thờ dài và bắt máy. Chỉ thấy phía bên kia vang lên một tràng cười lớn: “Cậu định lấy vợ trong game đấy à?”

“Ha ha, đúng thế”. Khâu Kiều Dương khẽ cười. “Đối tượng thì cậu cũng biết rồi đấy, chính là Tiểu Ngược, quyết định bắt nờ quá nên chưa kịp thông báo với mọi người.”

“Không cần thông báo. Tiểu Bó đã loa cho mọi người biết cả rồi. Hiện tại tất cả các an hem đều đã online để gác cửa cho cậu. Chỉ cần cậu đừng vớ phải Nhân Yêu là được.”

“Cậu cũng tới sao?”

“Đương nhiên, mình sẽ canh cửa phòng cô dâu cho cậu. Báo, Khi gá cửa sau. Còn Tiểu Bó và A Phiêu quyết định đứng ở cửa phòng cậu, vì muốn chọc ghẹo mấy em xinh đẹp đến cướp rể.”

Khâu Kiều Dương trầm ngâm một hồi rồi đột nhiên hỏi: “Thịnh Hoan, cô bé Tô Liễu dạo này thế nào? Không bị ảnh hưởng bởi vụ việc lần trước chứ?”

“Không, Liễu Liễu nghi hè, đang ngoan ngoãn chơi ở nhà!” Phía đầu máy đằng kia vang lên tiếng cười sảng khoái: “Kiều Dương, mình nói này, em gái cậu không nên được nuông chiều quá mức như thế nữa, cậu xem, giờ tâm sinh lý của cô bé cũng có vấn đề lớn rồi đấy.”

“Em gái mình như vậy là vì bị chọc giận mà! Tiểu Thịnh, nếu lúc đầu cậu nhận lời nó, không biết chừng đã sửa được tính xấu ấy của nó.”

“Thôi đi, chỗ an hem với nhau, cậu để cho mình sống thêm hai ngày nữa không được sao?” Có tiếng cười khe khẽ. “Cậu đừng ở đó mà ca cẩm nữa, mau cử hành hôn lễ của cậu đi. Là anh em, có phúc cùng hưởng, mình còn muốn sống lâu hơn nữa, cậu đừng âm mưu gán ghép mình cho cô em cực phẩm nhà cậu nữa.”

“Cậu phản cảm với nó đến thế sao? Việc của nó với Tiểu Triệt cũng đã rõ ràng rồi. Lăn say rượu đó, hoàn toàn không xảy ra chuyện gì...”

“Dừng, Kiều Dương, thôi đi. Tiểu Triệt nôn ọe muốn chết còn không cả dám chơi game nữa.”

Khâu Kiều Dương cười khỏ. Thăm nghĩ. Cậu tưởng tôi muốn hỏi cậu chắc, không biết Kiều Nhan đã nói những gì với mẹ, mẹ tôi đã ưng cậu, ép tôi phải tác hợp cho hai người bằng được. Haizzz!

Trong lúc Khâu Kiều Dương thờ vắn than dài bên chiếc điện thoại. Tô Liễu cuồng quyết tìm người tới đoạt hôn. Cô thăm thiết kêu gọi khắp gia tộc

“Cuộc hôn nhân này là so sự bộc phát nhất thời của em!”

“Chị Mạnh Yểm, chị làm ơn bảo Lão Đại đến cướp em đi, em xin chị đấy. Cướp xong, em sẽ li hôn với Kiều Dương ngay.”

“Chị Xuy Phong, các anh chị mau đến cướp em khỏi tay Từ Hòa. Cướp xong thì đã đứt luôn. Em còn nhỏ, em chưa muốn lấy chồng, huhu...”

“Bạch Tuyết, tên rác rưởi Ngụy Hại gần đây còn quấy rối em không? Nếu gặp hắn là chị mời hắn đến tham gia đoạt hôn nhé!”

“Hy vọng Yêu Tinh sẽ mang đám thánh binh của cô ta tới thiêu sạch Tiểu Vũ Trụ!”

[Hiện thời] Ngẫu Nhi Bà Tường Xuy Xuy Phong: Haizz, Tô Tô, không phải các chị không muốn giúp em. Mà là có đến đoạt hôn cũng sẽ bị đá ra thôi.

[Hiện thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược đừng sợ. Ngụy Hại nói anh ấy sẽ tới giúp chị.

[Hiện thời] Bồng Dưng Muốn Chết: Chị tiện miệng gọi thế thôi. Bạch Tuyết, em đừng vì chị mà quay lại với hắn ta nữa nhé.

[Hiện thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Toát mồ hôi. Chị yên tâm, giờ em đã biết là thế giới mạng không đáng tin cậy rồi.

[Hiện thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Ngụy Hại nói, anh ta rất quý trọng tình thân đoàn kết yêu thương nhau của gia tộc chúng ta, nên muốn hợp tác thôi.

[Hiện thời] Doanh Vũ: Tô Tô, cậu dám lên lút phản bội mình để chạy theo người khác. Tức chết đi được.

[Hiện thời] lão Đại: Nhìn loa đi, nhìn loa đi. Mặc dù không hay lắm, nhưng anh vẫn phải nói, Tô Tô, cuộc hôn nhân này của em e là không ai có thể phá được. Tô Liễu chuyển hướng nhìn.

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng: người anh em Khâu Kiều Dương của ta tối nay làm đám cưới. Trừ người nhà cô dâu ra, giết không tha bất kỳ kẻ nào tới gây rối! Người anh em Khâu Kiều Dương của ta tối nay làm đám cưới. Trừ người nhà cô dâu ra, giết không tha bất kỳ kẻ nào tới gây rối!

....

Sáu dòng tin giống hệt nhau choán hết cả màn hình.

Tô Liễu đập tay xuống bàn phím, trong lòng nức nở: Anh Thịnh Hoan, em hận anh! EM nhất định sẽ trang trí nhà của anh thành... tổ quỷ! Để không một cô gái nào dám bước vào! Để anh phải sống độc thân mãi mãi!

Đó là một buổi tối không có tình yêu.

Tô Liễu ngồi trong phòng tân nương chấp chôn ánh nến, mắt chăm chăm nhìn lên kênh chat.

Trên kênh chat riêng, có tin nhắn của Ngụy Hại: “haizz, Sori, ta đã gắng hết sức, hi hi, cái tay canh cửa phòng cô dâu mạnh quá. Khiến lão gia đã dùng hết tuyệt chiêu mà chẳng có tác dụng gì.”

Bống Dung Muốn Chết: “...I know.”

Ngụy Hại Tử Phuong: “Đừng nói tiếng Anh với ta! Ta out đây, có chút chuyện. Sau này cần giúp gì thì cứ nói, Ngụy Hại ta bây giờ rất thuận mắt với gia tộc các người.”

Bống Dung muốn Chết: “...TKS”

Một lúc lâu sau, Kiều Dương Tử Hòa gửi tin nhắn: “Tiểu Ngược, chỉ còn sáu phút nữa thôi là chúng ta chính thức thành vợ chồng rồi.”

Bống Dung Muốn Chết: “...P”

Kiều Dương Tử Hòa: “Vợ yêu muốn đi trăng mật ở đâu nào?”

Bống Dung Muốn Chết: “...Get Out!”

Kiều Dương Tử Hòa: “Vợ yêu xấu hổ đến mức không nói nên lời rồi.”

Nhìn mấy lời đó, Tô Liễu tức muốn thổ huyết. Phát điên lên mất, trò chơi vớ vẩn này thỉnh thoảng lại dở chứng không đánh được chữ Hán. Không thể sử dụng phiên âm để gõ chữ, Tô Liễu quyết định restart máy tính. Vì giống như lúc bị trục xuất, trong quá trình chờ đợi đoạt hôn, nhân vật chính sẽ bị cố định tại một địa điểm.

Mười phút sau, cô mới quay trở lại trò chơi. Vừa mới xuất hiện, cô đã giật nảy mình.

Trong trò Anh hùng, sau khi thời gian đoạt hôn kết thúc, nhân vật sẽ tự động di chuyển từ căn phòng nhỏ sang miếu Hồng Nương. Do đó, khi trông thấy miếu Hồng Nương trên đỉnh Phi Lai Phong đầy xác chết, Tô Liễu suýt đập cầm xuống bàn phím.

Cùng lúc, trên kênh hiện thời xuất hiện một loạt những lời chửi rủa nhắm vào Kiều Dương Tử Hòa.

Thì ra, đúng như mong đợi của cô, bà cô Yêu Tinh đã dẫn một đám bạn đến cướp ông anh. Nhưng không thành công. Trong cơn phẫn nộ, cô ta đã bao vây ngôi miếu để chờ xử lý Tiểu Ngược, sau khi cô rời khỏi phòng tân hôn.

Phản sau như mọi người đã biết. Vì Tô Liễu tắt máy, khởi động lại, nên nhân vật Tiểu Ngược vừa xuất hiện đã biến mất ngay. Khiến cho Khâu Kiều Nhan không có ai để chút giận. Cô ta điên cuồng xông lên chém, kết quả là.. lại bị giết chết.

Thấy cảnh tượng hỗn loạn kể trên, Tô Liễu chợt nảy sinh ý nghĩ dị thường. Thực ra gã cho Tử Hòa cũng rất hay. Bởi vì, sẽ có kẻ phải gọi cô là chị... dâu!

Ha, ha ,ha

Giữa những lời chửi rủa, Tô Liễu xóa bớt phát ngôn của các thành phần không liên quan. Cuối cùng khó khăn lắm mới thu được một đoạn hội thoại tương đối hoàn chỉnh.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tử Hòa: Yêu Yêu, một mình muội tới ra mắt tẩu tẩu là được rồi. Cần gì phải đem theo một đoàn người tới dâng lễ.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Kiều Dương đánh chết, được lắm, được lắm, dám đối xử với ta thế này. Được lắm

[Hiện Thời] Minh Yêm: Tử Hòa người định thế nào? Em gái người làm loạn, biến tiệc cưới thành cảnh đầu rơi máu chảy, thật là xui xẻo. Nếu người không muốn cưới nữa thì nói thẳng.

[Hiện Thời] Doanh Vũ: li hôn! Li hôn! Li hôn!

[Hiện Thời]Tiểu Bó: Hủy hôn cái đầu nguoi ấy. Động phòng rồi, mĩ nữ Tiểu Ngược nói gì thì nói cũng phải chịu trách nhiệm với Kiều Dương nhà chúng ta!

[Hiện Thời] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tứ Tiểu: Kiều Dương huynh, mĩ nữ trong game thiếu gì đâu. Tại sao huynh cứ nhất quyết lấy kẻ thù của Yêu Yêu? Khiến mọi người đều chê cười tí ấy.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tử Hòa: Chính vì hai người, bọn họ đối đầu, nên ta tự nguyện gả mình sang Tân Quốc, để hai nước hết nạn can qua. Các người thật chẳng hiểu biết chút nào!

[Hiện Thời] Ngẫu Nhĩ Bà Tường Xuy Xuy Phong: hey, buồn cười quá, Tiểu Ngược, chị buông vũ khí đây, cậu em rể này không nhận không được.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tử Hòa: cảm ơn!

[Hiện Thời] Bảo Khí Giang Hồ: Gả sang Đại Tần? Kiều Dương, tiểu tử nguoi định làm gì thế hả?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tử Hòa: Còn làm gì nữa? Phụ xướng phụ tùy thôi mà. Lát nữa ta sẽ thoát vương vị và rời hành hội. Các huynh đệ , ta phó thác cả cho các người đó!

Kéo xuống nữa, xuống nữa, Tô Liễu bị tin nhắn chìm chìm trong vô vàn những tin nhắn khác làm cho thất thần. Hắn Ta...hắn ta.. Khâu Kiều Dương lại muốn phản quốc?

Theo thiết kế của trò chơi. Tuy người chơi ở các nước khác nhau có thể kết hôn, nhưng trong vòng bốn tám tiếng sau đó, một trong hai bên phải quyết định “phản quốc”. Có nghĩa là, hai vợ chồng phải đứng chung trên một chiến tuyến. Nếu khôn, cuộc hôn nhân sẽ tự động bị hủy bỏ.

Tô Liễu đã tính toán kĩ. Cô nghĩ rằng dù Kiều Dương có đối đầu với em gái vì một tấm ảnh mờ mờ ảo ảo nào đó trên diễn đàn thì họ vẫn cứ là an hem. Họ có thể cãi nhau trên game rồi làm lành ở nhà, nên chẳng thành vấn đề. Nhưng phản quốc ư? Vứt bỏ tất cả bạn bè ư? Sao có thể như thế...

Nhưng... sao có thể không như thế?

Ba ngày đã trôi qua mà Tô Liễu vẫn có cảm giác như một con ác mộng. Mỗi lần đăng nhập vào trò chơi là lại thấy một bóng đen lớn vờn bên mình, khiến cô chột biết thực hiện động tác ngửa mặt lên than trời. Sau đó, cô bắt đầu lên giọng khuyên nhủ: “Tử Hòa, ta và cô gái trong những bức ảnh đó không giống nhau chút nào đâuuuuuuuu! Nguoi cần phải biết là thợ trang điểm, thợ nhiếp ảnh, thợ photoshop rất có khả năng biến chim cú thành tiên nữ đấy!”

“Ta biết, tuy nàng đã nói N lần rồi. Nhưng ta vẫn muốn nghe, bởi trong tiếng cần nhủ của vợ yêu có hơi hướng của niềm hạnh phúc!” Người con trai khẽ xoay người, khuôn mặt thanh tú phản chiếu ánh nắng rạng rỡ. Kiều Dương tươi cười rồi vòng tay qua: “ Tiểu Ngược, ta biết là mùa xuân của chúng ta đã tới rồi, nên nàng không cần phải hét lên như thế nữa đâu!”

Từ...Hóa! Muốn giẫm chết hắn ta! Dám nhại lại giọng điệu “gọi bạn tình khi xuân sang” của cô!

Tô Liễu add một icon giận dữ, Kiều Dương đáp trả bằng một icon xấu hổ. Thế rồi cả hai tiếp tục vừa giết quái vừa tán gẫu một cách vô bổ, ngày lại ngày trôi qua.

Cùng với tốc độ thăng cấp của mọi người, thời gian bảo hộ tân quốc cũng chỉ còn một nửa. Các nước đã bắt đầu âm thầm chiêu nạp game thủ. Họ sợ rằng lần sau khi phiên bản mới được update, trong quốc chiến, lại đến lượt nước họ thành nước thuộc địa, tự nguyện bị cướp, mĩ nữ bị đoạt.

Trong tình hình này, Tô Liễu thật sự rất rất bận.

Trong gia tộc, những huynh đệ tử muội sau khi biết lí do vì sao cô lại chơi game Anh hùng đều đang cố gắng giúp cô tiêu diệt “kẻ nào đó” kia, đương nhiên không thể để mình rớt lại phía sau.

Đôi khi, nhớ lại những chuyện xảy ra trong ba, bốn tháng trước, cô luôn cảm thấy mọi việc thật thần kì.

Ngày mà cô phần nộ và đưa ra quyết định ấu trĩ ấy, thực ra cô đã bước chân vào Anh hùng với tâm trạng bi thảm, vì vậy mới lấy nick là “Bồng Dưng Muốn Chết”

Lúc đó, cô không ngờ lại có ngày hôm nay, được bao bọc bởi rất nhiều người bạn, được bước lên đỉnh cao của trò chơi. Càng không thể ngờ rằng sẽ yêu Sát Sát và lấy Tử Hòa.

Chuyện cũ không thể quay đầu...

Lòng dạt dào cảm xúc, Tô Liễu cùng Khâu Kiều Dương đưa một đám tân thủ lên địa đồ công cộng để giúp một hội khác giết người.

Đúng thế, làm nữ vương là phải biết đứng mũi chịu sào, gánh vác trọng trách bảo vệ đất nước và nhân dân.

Lão Đại đã giao cho cô một nhiệm vụ rất đơn giản, đó là “ thu phục lòng dân”. Vì vậy, bất kì một thần dân nào kêu gọi giúp đỡ là cô nhanh chóng xuất

hiện nhanh chóng như lực lượng phản ứng nhanh 110.

Sau khi chém xong tên địch cuối cùng, Tô Liễu lạnh lùng thu vũ khí. Học theo tư thế của nữ thần chiến tranh Athena, cô hét lớn: “Quân địch đã chết, tất lửa đi thôi hồi vũ trụ nhỏ của ta!”

Con dân Đại Tần choáng váng trước khẩu hiệu đầy snags tạo của nữ vương.

Ngày tháng trôi qua trong những trận chém giết.

Thời gian ngưng đọng nơi tiếng cười reo.

Khi trò chơi bước vào mùa đông tuyết rơi trắng xóa, những gia tộc đã lâu không có hoạt động gì liền quyết định thư giãn một ngày bằng cách cùng nhau đi đánh BOSS Chức Nữ trong phiên bản mới.

Đây là một BOSS mới với gương mặt của quý tử và thân hình tiên nữ. Theo truyền thuyết, BOSS Chức Nữ thích nhất là được tắm suối vào những đêm trăng sáng. Chỉ cần bạn đi qua chỗ đó thì chỗ quần áo để trên bờ sẽ tự động biến mất. Sau đó thì, sau đó thì... .

Dấu chấm lửng biểu thị vô số khả năng.

Bởi vì giống như BOSS 72 có thể thay đổi diện mạo và đẳng cấp một cách ngẫu hứng, BOSS Chức Nữ buồn vui thất thường này cũng có những cách xử lý khác nhau đối với những người chơi bị coi là đang nhìn trộm mình tắm.

Phiên bản đào hoa lãng mạn: chàng Ngưu Lang ngay lập tức lọt vào mắt xanh của Chức Nữ, cùng nhau tình một đêm, Chức Nữ để lại cho chàng một số trang bị rồi bay về trời.

Phiên bản ti vi chiều thân: Ngưu Lang dẫn một đám người đến PK với chức nữ. Thắng- được trang bị. Thua-Chức Nữ thắng lợi bay về trời.

Xin lưu ý, Ngưu Lang được giới hạn là các nam game thủ. Nghe nói nếu nữ game thủ vô ý đem hết quần áo đi, sẽ bị BOSS Chức Nữ nổi giận và không cho bất kỳ một loại trang bị nào hết.

Trời đêm trăng sáng, gió nhẹ hiu hiu.

Ba, bốn chục nhân vật mất la mảy lén đứng nhìn cách mép nước một đoạn, trông ra chỗ bóng trắng thì thầm nói với nhau.

[Hiện thời] Phả Đản Trừu A Trừu: Công ty game thật thâm hiểm, cứ nghĩ ít nhất phải cho hồ tí vai, đẳng này lại ngâm cả người dưới nước.

[Hiện thời] Sinh Niên Bất Mãn Bách: Haizz, ta ghét tắm nước nóng, ta thích tắm bằng sữa.

[Hiện thời] langsheng7: ở xa thế này mà còn nghe thấy tiếng vỗ nước. Ngà Chức Nữ này chắc cô đơn lâu lắm rồi.

[Hiện thời] Bồng Dưng Muốn Chết: Thế nên Tiểu Thất nhà người mau qua an ủi nàng ta đi!

[Hiện thời] Kim Xán Xán @ Thất Thiên: Nham hiểm, thật quá nham hiểm! Hôm nay Tiểu Thất chỉ mở miệng nói với vương phu có đúng một câu, thế mà nữ vương nở lòng đẩy con bé vào chỗ chết!

[Hiện thời] Bồng Dưng Muốn Chết: Ai gia đâu có ý đó. Toát mồ hôi.

[Hiện thời] Ngẫu Nhi Bà Tường Xuy Xuy Phong: Trời, nam sắc họa khôn lường. Em rể này, em viên tịch được rồi đấy, vì nha đầu Tiểu Ngược đã bắt đầu biết ghen rồi.

[Hiện thời] Kiều Dương Tử Hỏa: (mặt cười) thực ra ta cũng thường thôi, diện mạo chỉ hao hao giống Song Seung Heon.

[Hiện thời] Doanh Vũ: Phải rồi, Song Seung Heon đâu có mặt dày như vậy.

Tô Liễu chỉ biết im lặng.

Kể từ khi Khâu Kiều Dương rời bỏ vị trí Thiên vương nước Tề, ngày ngày cùng tham gia mọi hoạt động với họ, Cố Phi bắt đầu rảnh rứt.

Tô Liễu thực ra cũng âm ức, nhưng nguyên nhân không giống Cố Phi. Cậu ta khó chịu vì bồng dung có kẻ lạ mặt xét vào tổ hội. Còn Tô Liễu bực mình vì mỗi khi nghĩ tới thân phận thật ngoài đời, cô cứ thấy rợn cả người.

Cô nàng Chức Nữ xem chừng rất hà tiện với đám đàn ông xấu xí đã qua đêm với mình. Vì thế, phần lớn game thủ đều chọn cách... đánh cô nàng thật mạnh tay, vì nếu thắng sẽ được rất nhiều trang bị tuyệt vời. Có điều cũng phải nhờ vận may.

Có vẻ như Kiều Dương rất may, vì vừa lướt bay qua hồ và với tay quơ hết chỗ quần áo thì đã thấy Chức Nữ hiện lên. Chức Nữ người đầy bọt nước, tóc xoắn ngang vai, trên đầu hiện lên đoạn hội thoại màu vàng do hệ thống tự cài đặt.

Chức Nữ: tặc tử nào dám lấy cắp quần áo của bản tiên nữ?

Kiều Dương Tử Hòa: ha ha, theo như nội dung trong câu chuyện thần thoại thì nàng phải đổ mặt yêu cầu ta chịu trách nhiệm mới phải chứ!

Chức Nữ: nực cười, ngươi tưởng đây là thời phong kiến sao? Lẽ nào ta bị ngươi chơi đẹp xong lại còn phải lấy ngươi nữa hả tên tội đồ vô si kia!

Kiều Dương Tử Hòa:...

Chức Nữ: Bản tiên sinh ra trên đất nước Trung Quốc mới, dưới ngọn cờ hồng đảo. Ngươi đừng hòng giờ trò đó ra, hãy xem chiêu của ta đây!

Trong tiếng sấm âm âm, những tia chớp sáng chói từ trên mây cao gọi thẳng xuống đầu Kiêu Dương Tử Hòa.

Bóng đen mở đường như hóa đá, cột máu trên đầu giảm xuống còn non nửa. Tô Liễu chưa kịp bình tĩnh sau đoạn hội thoại mào đầu thần sầu qui khóc, thì đã thấy Lão Đại giương chắc cây cung xông lên sử dụng chiêu lợi hại nhất.

[Hiện thời] Minh Yểm: Các chiến binh còn chờ gì nữa, mau xông lên kháng quái, Kiêu Dương quay lại tiếp máu...

Đám đông sau khi bình tĩnh cũng không nói nhiều, sử dụng khoảng thời gian chờ của kỹ năng Tất Sát xông lên tấn công Chức Nữ.

Hiệu quả kỹ năng tổng hợp khiến cho màn hình xuất hiện vô số đám mây ngũ sắc. Chưa hai mươi phút sau, khi mỗi thành viên trong gia tộc đều đã chết ít nhất hai lần, nàng Chức Nữ bong bóng đã nằm chết ngay trên mặt đất trong sự căm phẫn.

[Hiện thời] Thiên Xuyên: mặc dù trước có xem qua trainer đánh quái trên diễn đàn, nhưng ta đây vẫn hết sức... xúc động.

[Hiện thời] Nha đầu: Phiên bản lần này đẹp thật, ngưỡng mộ ngưỡng mộ

...

Mọi người vừa nhật trang bị vừa xôn xao bàn tán về hình tượng Chức Nữ trong các phiên bản khác. Tô Liễu cũng tham gia đội quân các “bà tám” Trong Gia tộc đa phần là nữ giới, nên sau khi tám chuyện một hồi liền tám snag triển lãm CHINAJOY sắp được tổ chức.

[Hiện thời] Doanh Vũ: Tiểu Ngược, vài ngày nữa mình sang bên đó chơi, nếu cậu rảnh thì ra đón mình nhé?

[Hiện thời] Công Tử Ga Lăng: A, Tiểu Ngược ở Thượng Hải à? Mình cũng ở đó, hay hôm nay bọn mình gặp nhỉ?

[Hiện thời] Doanh Vũ: Nick nữ mới được gặp, cảm tuyệt đối nick nam.

[Hiện thời] Công tử Ga Lăng: Tuy là Nick nam, nhưng mình là nữ 100% đấy! Đừng có đừng coi thường mình nhé.

Tô Liễu đầu đầu, bạn Cố Phi của cô thật giỏi, thật mạnh mẽ!

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Trong gia tộc có một số người mới, Tô Liễu chưa gặp bao giờ. Đang buồn phiền vì chuyện gặp mặt, Minh Yểm liền đưa ra đề nghị, thống kê tên thành phố nơi mọi người ở, nhân dịp quốc khánh 1 tháng 10 tổ chức tụ tập ăn uống.

Vừa vặn sau đó thời gian bảo hộ tân quốc cũng hết, nên cả nhà sẽ tập trung bàn bạc vấn đề quốc chiến. Mọi người lao xao đăng kí danh sách, việc hẹn gặp Tô Liễu vì thế được bỏ qua.

Nhưng cô chưa kịp vui mừng thì đại họa đã giáng xuống, đúng vào ngày khai mạc CHINAJOY. Hôm đó, Tô Liễu bị công cụ chat tự động trong game réo gọi.

Kiều Dương Tử Hòa: “Tiểu Ngược, mau tới cứu ta. Ta bị móc túi trong trung tâm triển lãm. Ví tiền và các thứ mất hết, may mà còn di động đã được kết nối với hệ thống chat trong game.”

Theo thói quen, Tô Liễu đánh một chuỗi các dấu chấm lửng rồi hỏi: “Thế đã báo công an chưa?”

Kiều Dương Tử Hòa: “Trong ví toàn là card, chỉ có mấy trăm đồng tiền mặt thì không đủ thành án. Báo công an vô ích.”

Cũng phải, Tô Liễu nghĩ một lúc rồi hỏi: “Người không có bạn bè khác ở đây sao? Hiện ta đang ở xa, có qua đó cũng phải mất hơn một tiếng.”

Kiều Dương Tự Hòa: “Bạn thì có, nhưng họ hiện không ở đây. Nương tử mau tới cứu ta, ta còn chưa được ăn cơm trưa nữa đây.”

Tô Liễu...

Sự im lặng cuối cùng vừa gửi đi, cô kiên quyết tắt máy, sau đó đứng dậy thay quần áo. Tô Liễu đành phải đội nắng ra ngoài, dù cũng nghi ngờ việc Kiêu Dương dùng chiêu thức này để gạt mình ra ngoài.

Hình như anh ta đã có đối sách, cô cũng có.

Mười mấy phút sau, Tô Liễu xuất hiện ở cửa trung tâm triển lãm với chiếc ô trên tay. Vừa bước qua cổng triển lãm, bằng thị lực 2.0, cô đã nhìn thấy ngay mục tiêu- Khâu Kiêu Dương.

Trong triển lãm có vô số người hoặc ăn mặc cầu kì hoặc đang đứng tạo dáng. Nhưng duy nhất chỉ có Khâu Kiêu Dương giản dị quần bò áo phông, đang cuối đầu ngồi vẽ vắn mà vẫn thu hút được bao ánh mắt của người khác. Quả thực, cốt cách nho nhã là một thứ phong thái thuộc tính bản chất, khiến người ta có thể thoáng nhìn là nhận ra ngay. Nghĩ tới đây, Tô Liễu tự thấy kính nể cách đánh giá hết sức nghệ thuật của mình.

Cô đi đến, và gọi với giọng như vô tình gặp: “Ồi, chú, chú cũng đến xem triển lãm à?”

“Em là... Liễu Liễu?” Khâu Kiêu Dương ngẩng đầu lên và cười hỏi.

Giọng của Khâu Kiêu Dương rất dịu dàng, rất êm ái. Thêm vào đó là cách xưng hô đơn giản có pha chút ngượng ngập phát ra từ khuôn miệng cân đối, tươi tắn thật dễ đi vào lòng người.

Tô Liễu cười tươi đáp: “Vâng ạ, cháu là Tô Liễu. Có người bạn nhờ cháu tới đây lĩnh hộ ít đồ lưu niệm ạ.”

“Anh cũng thế. Được người ta nhờ tới lấy áp phích quảng cáo của trò chơi.”

“Thế ạ.” Tô Liễu gật đầu và im lặng.

Cô thầm nghĩ, nếu Khâu Kiêu Dương thực sự bị mất đồ thì nhân dịp này sẽ lên tiếng nhờ vả. Vì xét cho cùng, Tiểu Ngạc trong trò chơi chưa hề nhận lời giúp đỡ anh ta. Còn nếu anh ta không nói gì thì chắc là đã có cách giải quyết. Dù sao cũng là một người đàn ông đã trưởng thành mà lại không về được nhà chỉ vì bị móc ví thì thật kỳ lạ. Chú cảnh sát cũng đứng bên kia mà. Vậy là cô đã trọn tình vẹn nghĩa, cho dù với tư cách Tiểu Ngạc hay Tô Liễu. Còn nếu Khâu Kiêu Dương ngượng ngập không dám lên tiếng nhờ vả thì cô cũng đành chịu. Đợi cô ngoan ngoãn chạy tới và nói: “Em là Tiểu Ngạc đây ạ” ư, còn lâu nhé! Và cho dù có phải tiết lộ thân phận thì cô cũng phải nói trước với Tiểu Triệt và anh Thịnh Hoan chứ!

Nhớ tới Lâm Lập Triệt, Tô Liễu chợt nghĩ ra một việc, đó là tuy anh Thịnh Hoan không có ở đây, nhưng Lâm Lập Triệt rõ ràng đang ở nhà. Vậy tại sao Từ Hòa không bảo “cụm em rě” tới đón nhĩ? Vì theo như cô biết, Tiểu Triệt vẫn rất tôn sùng Khâu Kiêu Dương.

Anh Thịnh Hoan là người yêu ghét phân minh, nên từ nhỏ Tô Liễu và Tiểu Triệt cũng chịu ảnh hưởng từ anh, luôn có cái nhìn về nhân sinh quan rất khác người. Đó cũng là lí do vì sao Tô Liễu không ngoảnh mặt làm ngơ khi thấy Khâu Kiêu Dương gặp nạn. Dù trong thâm tâm cô biết, “tai nạn” này đối với anh ta thật không thấm thía gì. Khâu Kiêu Dương vội vã gọi Tiểu Ngạc tới ứng cứu, chẳng qua là kiếm cớ để gặp mặt mà thôi.

Khẽ nheo đôi mắt biếc, cô tươi cười nói với người con trai cao hơn mình một cái đầu: “Vây, cháu chào chú, cháu vào xem bên trong đây.”

“Ừ, chào em” Khâu Kiêu Dương vẻ như hơi thảng thốt nhưng cũng gật đầu chào lại.

Tô Liễu quay người đi thẳng, một bước, hai bước, ba bước...

“Khoan đã.” Khâu Kiêu Dương cất giọng nhẹ nhàng và bước rất nhanh tới bên Tô Liễu. Anh ta cúi người và nói sát vào tai cô: “Em Tô, anh bị mất ví tiền.”

Khâu Kiêu Dương đứng sát đến nỗi hơi thở phả cả lên người Tô Liễu, khiến cô có cảm giác tê tê buồn buồn. Tô Liễu nắm chặt tay và gồng người lên, im lặng hồi lâu trước lời trần tình của Khâu Kiêu Dương. Giữa khung cảnh ồn ào xung quanh, hai người đột nhiên tạo ra một khoảng không gian tĩnh lặng, trong đó phảng phất mùi thơm nhẹ tỏa ra từ quần áo của người con trai.

Lặng đi một lúc, Tô Liễu cứng nhắc giật lùi một bước để giữ một khoảng cách vừa phải. Cô ngược nhìn lên và vờ thảng thốt: “Ồi, thật xui xẻo có mất nhiều tiền không ạ? Đã báo công an chưa? Chú sẽ về nhà bằng cách nào ạ?”

“Anh không báo công an, vì số tiền cũng ít thôi, có điều tới đây sẽ rất phiền hà vì phải làm lại các loại giấy tờ. Phải rồi, Liễu Liễu này, gần đây có tiệm cầm đồ nào không? Ở đây anh còn cái di động, nhưng gọi mọi người tới đón thì cũng phiền, chỉ bằng đem cầm đi rồi về nhà tính sau.” Khâu Kiêu Dương hỏi thăm một cách tử tế, cứ như thể người bị mất ví tiền là một ai đó khác kia.

Tô Liễu xanh mặt. Anh chàng Khâu Kiêu Dương đã đến nước này vẫn không chịu ngỏ lời nhờ giúp đỡ. Đúng là con người thật khác xa so với hình tượng trong game.

Tuy trong lòng rất bức, nhưng cô vẫn đáp cầm chừng: “Chú làm thế nếu anh Thịnh Hoan biết sẽ nể cháu đấy. Cháu vừa hỏi chú về bằng cách nào là

muốn biết chú có bạn bè ở đây không? Nếu như đã sắp xếp được rồi thì cháu cũng không can thiệp nữa, nếu chưa, thì cứ giao việc này cho cháu. Tuy không thể mời một bữa thịnh soạn và đặt vé máy bay cho chú về, nhưng một bữa KFC cùng vé tàu ghế mềm thì không vấn đề gì.”

Khâu Kiều Dương mỉm cười không đáp, khiến Tô Liễu càng suy nghĩ. Thời buổi bây giờ thật muốn giúp người cũng khó, không khác gì ngửa tay xin người ta cho mình một cơ hội hành thiện! Haizz, Tô Liễu thờ dài. Chợt cô liếc thấy có hai đứa trẻ đang lao vút về phía mình và Khâu Kiều Dương. “Cẩn thận!” cô vừa nói vừa định bụng kéo tay áo phong của Khâu Kiều Dương sang phía bên mình để tránh. Nhưng đúng lúc đó, Tô Liễu thấy mình bị đẩy mạnh về phía trước. Như hai con lốc nhỏ, hai chú nhóc chừng mười hai, mười ba tuổi lao vút qua hai bên người cô trong tiếng hò hét.

Tô Liễu khựng người, và nhận ra mình đã đổ vào người Khâu Kiều Dương từ bao giờ. Cô hốt hoảng ngẩng đầu lên và nghe tiếng cộc “cộp” một cái. Vang lên bên tai cô là giọng nói trêu chọc: “Liều Liều, em đã kịp thay đổi ý định rồi sao, không muốn mới chú ăn KFC nữa à? Cầm đã bị em đụng đau muốn rụng rồi đây...”

Anh ta xốc cô đứng thẳng dậy rồi lui về phía sau một bước. Một tay linh kinh vô số túi giấy, một tay dứt túi quần, đứng nhìn cô cười, nói bằng giọng hết sức nhân từ.

Buồn chết mắt, chết mắt! Tô Liễu bức bối nghĩ, thiếu gì cách mà lại tự ngã vào lòng Khâu Kiều Dương như thế. Vốn ác cảm với việc đụng chạm da thịt cùng người lạ, nên Tô Liễu rất bức bối, song Khâu Kiều Dương thì lại dửng dưng. Anh ta neho đôi mắt dài có đuôi, nhớ lại cảm giác điện giật vừa lan tỏa khắp người. Quả thật, người thật có khác.

Khâu Kiều Dương cố nén ham muốn tiếp cận gần hơn với người con gái kia, bất giác buông tiếng thờ dài, bắn khoăn không biết có nên lật tẩy ai đó không. Tiểu Ngược chính là Tô Liễu, Tô Liễu chính là Tiểu Ngược. Bí mật này Khâu Kiều Dương đã ngờ ngợ từ lâu. Nhưng cuộc gặp tình cờ hôm nay khiến anh ta không thể không tin.

Biết nói thế nào đây? Haizz! Có những lúc anh từng ước giá như người bạn từng chơi game Ngụy Tấn kia đừng nói gì khi nhìn thấy những tấm ảnh của Tô Liễu được post lên diễn đàn, cậu ta đã nói rằng: “Kiều Dương, hình như Thịnh Thế muối muối cũng từng chơi game đấy, mình thấy người mà cậu thích trong những bức ảnh ấy và cô bé là một, cô bé này rất xinh đẹp, mình nghĩ mình không thể nhớ nhầm đâu.” Từ khi biết Tiểu Ngược có khả năng là Tô Liễu cho tới nay, anh đã phải mất hơn hai mươi ngày tự dần vật mình, lòng thầm trách ông trời không cho anh cơ hội được sống theo xu thế hiện nay, một đối tượng cho mối tình qua mạng xinh đẹp như thế, lại là cô bé hàng xóm mà cậu bạn thân của anh hết sức yêu chiều, đồng thời cũng là người yêu cũ của bạn trai em gái mình... Một mối quan hệ hết sức phức tạp, thế mà lại khiến anh phải vướng vào.

Anh nén nhịn hơn hai mươi ngày không nói với cô một lời nào mỗi khi đăng nhập vào game, do dự, bắn khoăn, không biết nên làm thế nào, còn cô thì không chịu ngồi yên, bị giết, rồi giết người, giống như những người bạn cùng tổ đội khác, danh tự thỉnh thoảng lại bị réo chửi trên thế giới. Kiều Dương có ý đợi đến khi Tô Liễu không chịu nổi, thú nhận tất cả với Thịnh Thế Hoan Đăng, yêu cầu được bảo vệ. Tới lúc đó, anh sẽ cam tâm tình nguyện rút lui, tâm sự đó của Sở Thịnh Hoan giấu ai cũng rất tốt, nhưng đối với anh thì có vẻ hơi kém. Anh nghĩ anh sẽ đứng sang một bên, nén những nhịp đập rối loạn nơi con tim mình lại, mỉm cười chúc phúc cho tình cảm mà người anh em của mình đã theo đuổi dồn nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng có tiến triển.

Anh nghĩ anh sẽ chúc phúc cho bạn, dù trong lòng chua xót. Nhưng đợi mãi, đợi mãi, cho tới khi toàn bộ gia tộc của cô bị cả server bao vây mà vẫn không thấy Tô Liễu lên tiếng. Thế là, anh tự nói với mình: Khâu Kiều Dương, đi thôi. Cả thế giới này có thể có rất nhiều cô gái phù hợp với tiêu chuẩn cho một nửa còn lại của anh, nhưng, bao nhiêu năm như vậy, mới chỉ có một người xuất hiện trước mặt anh là cô. Đi và thử xem, cho bản thân mình một cơ hội, đừng hối hận.

...

Lặng lẽ nhìn thiếu nữ đang cúi đầu bối rối, Khâu Kiều Dương bất giác lắc đầu cười đau khổ. Có ai ngờ chỉ một lần thử, mà Khâu Kiều Dương đã phóng thẳng xe đến đây như một kẻ mất hồn, rồi lại còn nát óc nghĩ mưu lừa cô tới đây gặp mặt. Không nén nổi lòng nữa rồi. Lần đầu gặp, Khâu Kiều Dương đơn giản thấy Tô Liễu xinh đẹp thanh tú. Tới lần này, Khâu Kiều Dương thấy không hoàn toàn như thế. Bởi vì sau hai tháng, trong mắt Khâu Kiều Dương, sắc đẹp của cô đã tăng lên bội phần. Từng cử chỉ động tác, từ cái nháu mày tới cử chỉ bối rối của cô đều khiến anh chàng thấy muốn xích lại gần hơn nữa để ôm cô vào lòng và từ từ thưởng thức.

“Chú!” Sau một hồi bức bối vì vô cơ bị “lợi dụng”, Tô Liễu đã nghĩ ra một cách “trả thù”. Ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt đắm đuối của Khâu Kiều Dương, cô thoáng giật mình nhưng vội cười ngay: “Đi thôi, cháu đã nghĩ ra rồi, triển lãm còn tới mấy ngày nữa. Nhà cháu gần đây tiện lúc nào qua lấy đồ hộ cho bạn cũng được, nhưng việc của chú thì không thể để nhờ. Bây giờ muộn rồi, chú cháu mình ra ga mua vé thôi.” Thấy Khâu Kiều Dương có vẻ bắn khoăn, Tô Liễu không giấu nổi vẻ đắc ý. Và như để phụ họa, cô phẩm phẩm bước ra phía cổng, được hai bước thì quay lại nhẹ nhàng nói với anh ta, lúc này vẫn đang đứng như ngáy tại chỗ: “Chú nhanh lên một chút, ra sớm còn có thể mua được vé ngồi, nếu không là chú sẽ phải đứng suốt quãng đường đấy.”

Thế là có ý gì? Khâu Kiều Dương nghệt mặt ra. Cô bé chẳng phải đã nói sẽ mời một bữa cơm và cho anh mượn ít tiền mà, sao giờ lại đòi ý đuổi mình ra ga nhỉ?

Không phải vậy chứ...

Xe của Khâu Kiều Dương vẫn đang đỗ ngoài bãi, sáng nay anh đã cố tình vứt cả chiếc ví vào trong cho giống thật. Còn nữa, anh chưa từng ngồi ghế cứng tàu hỏa bao giờ, nói chi đến việc đứng suốt cả chặng đường! Lần đầu tiên trong đời, Khâu Kiều Dương đánh mắt về ung dung tự tại.

“Không cần đâu, Liều Liều. Ngoài ga lộn xộn lắm, em ra đó làm gì. Cùng anh ăn bữa cơm rồi cho mượn ít tiền, anh sẽ tự về.” Cuối cùng Khâu Kiều Dương đành phải ngượng ngập mở miệng hỏi mượn tiền, vậy mà Tô Liễu lờ đi như không nghe thấy.

“Không được, anh Thịnh Hoan sẽ mắng cháu là cư xử không chu đáo! Cháu nhất định phải tận mắt thấy chú lên đường an toàn mới được.” Tô Liễu đáp

với giọng điệu rành rọt và thái độ dứt khoát, khiến Khâu Kiều Dương đành im lặng lên tuyến xe điện số 1 rồi đổi tuyến số 2 và ra thẳng ga.

Mua xong chiếc vé tàu của chuyến sớm nhất và một túi to KFC combo gia đình, đưa thêm cho anh năm mươi tệ tiền taxi, Tô Liễu cười rạng rỡ đứng nhìn theo đoàn tàu lăn bánh.

Mười phút sau đó nàng thực nữ đứng chống nạnh cười ha ha... Từ Hỏa, bản cô nương vốn tính lương thiện, định cho người mượn ít tiền rồi muốn ra sao thì sao, bất luận người mất ví thật hay mất ví giả. Nào ngờ người ngựa quen đường cũ, giờ thói đụng chạm nọ kia, khiến ta đây không thể cho qua được. Vì vậy đành lấy ân báo oán, giúp người cho đến cùng mới thôi!

Hắc hắc!!!

Trên tàu, Khâu Kiều Dương khóc dở mếu dở ngồi nhìn hai người phụ nữ trạc ngoài ba mươi đang đứng hai bên mình. Bọn họ hết sức nhiệt tình trong việc bắt chuyện hàn huyên, vừa văng nước miếng tứ tung, vừa cổ lên vào đứng giữa. Anh đành hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy để đi ra chỗ hút thuốc và gọi đi động.

“Tiểu Trịnh à, nửa tiếng nữa đến ga K đón em nhé. Nếu bận thì mang em mượn ít tiền, còn nếu rảnh thì xin phép chị nhà chừng một tiếng rồi đưa em về thẳng thành phố nhé!”

Phải mấy ngày sau, Tô Liễu mới đăng nhập trò chơi. Cô tỏ vẻ bức tức kể lể với Kiều Dương về việc mình bị cắt điện đột xuất hôm ấy, về việc cô đã tắt tá chạy tới đó nhưng không thấy người đâu.

Vì là nói dối nên lời lẽ có phần phóng đại. Kết quả thấy Khâu Kiều Dương cười hi hi đáp lại: “Hôm đó may mắn gặp người quen nên ta quay về luôn, nào ngờ Tiểu Ngạc nâng lại tới đón ta. Nương tử vì ta mà hao tâm tổn sức, khiến kẻ thân làm phu quân thấy áy náy vô cùng, hay là hôm nào ta mời nàng đi ăn nhé?”

Tô Liễu... Tô Liễu, đừng mơ.

Trong mấy ngày triển lãm CHINAJOY, không khí trong game cũng vô cùng náo nhiệt. Thịnh thoảng lại loan tin có gia tộc hợp mặt, có người chơi đem ân oán trong game ra giải quyết ngoài đời. Đương nhiên, đề tài sôi nổi nhất vẫn là Bảng xếp hạng mỹ nữ (showgirl) lần này, rằng đệ nhất mỹ nữ Dung Lại Như Miêu bên server Bạch Hổ có xinh hơn đệ nhất mỹ nữ của các server khác hay không?

Có lẽ do vụ việc Doanh Vũ giả gái lần trước, có game thủ phát biểu trên diễn đàn rằng, công ty nên xem xét tính chân thực của ảnh chụp trước rồi mới tiến hành xếp hạng, giống như bảng 108 vị anh hùng. Không được để mọi người tự ý đem một bức ảnh bất kì ra lừa gạt ban tổ chức.

Một ý kiến đưa ra, cộng đồng mạng liền bắt đầu năm người mười ý.

“Mình cảm thấy kể từ khi kiến quốc tới giờ, công ty trò chơi ít tổ chức hoạt động. Ví dụ như top người chơi có mức tiêu thụ cao nhất được đi chơi đảo Hải Nam chẳng hạn. Tại sao thế nhỉ?”

“Thực ra, các trò vui bất ngờ trong game cũng ít đi! Mình còn nhớ mãi thời gian game bắt đầu được tung ra thị trường. Anh hùng đã có rất nhiều BUG sáng tạo. Khiến mọi người bị bất ngờ, bỡ ngỡ, vừa chửi rầm rầm lại vừa cười ha ha.”

“Đội ngũ lãnh đạo mới của tân quốc rất chán. Thực tình, mình muốn đổi quốc gia, nhưng lại sợ chọn nhầm. Tới khi kết thúc hạn bảo hộ tân quốc sẽ lại bị bắt nạt suốt ngày.”

...

Ngày 27 tháng 8, bốn ngày trước lễ khai giảng của Tô Liễu, trên diễn đàn chính thức có một thông báo: Nhà sản xuất có kế hoạch quay trailer quảng cáo cho trò Anh hùng. Đề nghị các server lựa chọn ra tám người chơi có mức tiêu thụ cao nhất kể từ khi kiến quốc tới giờ để tham gia hoạt động quay phim ngoại cảnh trong khoảng tháng Mười một. Đến khi ấy sẽ mời cả đội ngũ các chuyên gia hàng đầu trong lĩnh vực trang điểm, quay phim, đạo diễn đến hỗ trợ. Tuyệt đối không thu phí. Đồng thời, nhà sản xuất cũng tổ chức cuộc thi chụp COSPLAY ngoài trời để những người chơi còn lại thoải mái đăng kí tham gia dưới dạng thức nộp phí. Giải thưởng là tám người đứng đầu sẽ được ban tổ chức mời đóng trailer với mức thù lao theo thỏa thuận.

Thông báo rất dài, nhưng tựu chung lại là: hoạt động tập thể và cuộc thi COSPLAY chỉ cho phép một số người chơi tham gia miễn phí, còn thì xin mời tự bỏ tiền để tham gia.

Vậy là xét về mặt sắp xếp, phiên bản nâng cấp mà chị Admin kể với Tô Liễu đã có vẻ thực tế và hợp lí hơn. Chỉ cần bỏ ra ít tiền là đã có thể thực hiện được hai mục tiêu: Thứ nhất, thúc đẩy lòng nhiệt tình của các game thủ thuộc hàng “đại gia”; thứ hai, khả năng sẽ thu hút thêm nhiều game thủ khác nữa, nếu việc tổ chức thi COSPLAY, chọn ra một nhóm các mỹ nữ hàng đầu trên bảng xếp hạng và quay trailer người thật thành công.

Tuy Tô Liễu cũng có đầu tư nhưng mức tiêu thụ của cô không đủ để được tham gia hoạt động miễn phí. Còn nếu phải bỏ tiền để tham gia cuộc thi COSPLAY quy mô lớn, đồng thí sinh thì cô lại không thích. Tóm lại, Tô Liễu bỏ qua thông báo này. Thịnh thoảng hành hội gia tộc có bản bạc, Lão Đại và chị Minh Yêm đều nói đang cân nhắc, còn Tô Liễu ra về sẽ nghe theo sự sắp đặt của tổ chức. Suốt cả tháng Tám, trong game không có sự kiện nào lớn.

Tô Liễu chủ yếu tập trung cho việc luyện cấp và đào tạo tân thủ, nếu có ra vùng địa đồ công cộng thì hầu như cũng là để chiến đấu với bà cô Yêu Tinh. Giờ cô đã rất gan dạ và trên nguyên tắc “vui là chính” mà chị Minh Yêm đề ra, ngày hôm nay bị giết thì hôm sau ắt phải tìm người tới báo thù. Hành hội của Tô Liễu hết sức đoàn kết, bạn bè của cô cũng đông hơn Yêu Tinh, nên song song với việc nâng cấp, ưu thế của Tiểu Ngạc ngày càng nổi trội.

Chiến đấu với cô, Yêu Tinh Áo Choàng chỉ có nước chịu thua.

Trước khi kết thúc kì nghỉ hè, Tô Liễu điểm lại những lợi ích kể từ khi quay lại chơi game.

Thứ nhất, nhờ sự can thiệp vô tình hoặc cố ý của cô, Tiểu Triệt và Yêu Tinh đã chia tay. Tuy tình tiết không như cô nghĩ, nhưng kết cục... y như kịch bản. Miễn cưỡng cảm tạ trời Phật!

Thứ hai, kết nối được một nhóm các anh chị em chân tình và cùng nhau máu lửa chiến đấu, cùng nhau xúc động rơi lệ trong game. Tình bạn vạn tuế!

Thứ ba, phục hồi tình huynh muội xưa cùng anh Thịnh Hoan. Cảm tạ đất trời!

Thứ tư, tìm được một nick phụ thân bí, đơn thuần cảm mến về mặt tâm hồn. Tuy bị cự tuyệt nhưng không sao, coi như được một lần ném trái cảm giác đắng cay thời thiếu nữ.

Thứ năm, đã cưới một người chồng online đầu tiên, đối tượng là anh trai của kẻ thù. Hừm, cuộc đời thật trớ trêu!

Save lại những kỷ niệm vui vẻ, cất giữ vào tận đáy lòng mình, Tô Liễu quay ra sửa soạn hành lý. Trời thu nắng vàng, cô lên đường trở lại trường học, bỏ qua lời đề nghị đón rước của anh Sở Thịnh Hoan.

Bước trong dòng người đông nghịt đổ ra từ ga tàu, ngay từ phía xa, Tô Liễu đã nhìn thấy Sở Thịnh Hoan đầu đội nắng gắt tiến lại phía mình.

Mười giờ sáng, ánh nắng chói chang bao phủ khắp người anh, như khoác lên tấm thân trắng kiện một bộ giáp phục dệt bằng muôn sợi vàng óng.

Tô Liễu nheo mắt nhìn rồi kéo chiếc va li chạy tới, vừa cười vừa nói: “Anh Thịnh Hoan, hôm nay không phải cuối tuần, sao anh lại nghỉ làm? Em đã nói là không phải đón mà, có phải lần đầu em tới đây đâu?”

“Sáng nay anh ra ngoài có chút việc, xong rồi mà vẫn còn sớm, nên anh tới đây.” Sở Thịnh Hoan mỉm cười giải thích nhưng lại thầm nghĩ: đương nhiên không phải lần đầu em tới đây, nhưng cái lần đầu đó, em đã nhất quyết không cho Tiểu Triệt thông báo, nên anh không có cơ hội được đón em.

Cho dù thế nào, việc Tô Liễu cung cấp thông tin chuyến tàu và ngày tháng khởi hành đã là “một bước tiến bộ lớn trong lịch sử phát triển” của mối quan hệ giữa hai anh em rồi. Anh đưa tay nhắc chiếc va li màu hồng lên và đưa cô tới bãi đỗ xe gần đó.

Tô Liễu vẫn cầu nhaur: “Còn sớm thì anh về nhà nghỉ có hơn không? Công việc đã vất vả, kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, anh Thịnh Hoan đừng để bị mệt quá.”

Câu nói này... Dù biết rõ cô đang học người lớn kiểu quan tâm thương cảm, nhưng Sở Thịnh Hoan vẫn vui mừng vô cùng. Anh cười cười ha ha mấy tiếng và chuyển đề tài: “Các bạn trong phòng em đã có ai tới chưa?”

“Chưa ạ, em là người đầu tiên.” Tô Liễu nói xong liền bưỡm môi cao giọng: “Lại phải quét dọn vệ sinh rồi, lần nào em cũng đấu không lại con bé Ngô Yên. Anh không biết đâu, hồi đầu năm nay em đã cố ý tới muộn hai ngày, kết quả là nó xin nghỉ một tuần, nên không sao thoát khỏi công việc tổng vệ sinh!” Tô Liễu vừa than thở vừa dứt khoát rút di động ra bấm số: “Không được, nhất định em phải trút nỗi ai oán này lên đầu con bé, thật quá đáng quá đi mất!”

“Yên Yên, chị về tới trường rồi, em mau về đi.”

“Được rồi, em Tô. Hãy dọn qua cái ô của chúng ta, lau chùi bàn ghế và cửa sổ rồi lau nhà. Nhớ phơi cả chăn của chị nữa nhé! Rồi chị sẽ về với em... ha ha.”

Trong điện thoại vang lên giọng cười lạnh lạnh của thiếu nữ.

Sở Thịnh Hoan dừng bước, đứng sát Tô Liễu, đợi cô nói chuyện điện thoại. Vì đứng rất gần, nên dù không cố tình, anh vẫn nghe rõ cuộc thảo luận sôi nổi xung quanh chủ đề “vệ sinh” của hai cô gái.

“Ngô Yên, chị nói cho em biết, về đến phòng chị sẽ vứt chăn của em đi, ai bảo gọi em không thèm tới, trốn tránh không chịu vận động.” Tô Liễu đe dọa.

“Vứt đi, vứt đi, vứt đi rồi thì chị sẽ ngủ với em, em Tô Tô, từ lâu, chị đã mơ được ôm chặt tấm thân ngọc ngà của em và say giấc nồng, ha ha ha...”

Đoạn hội thoại giàu hình ảnh thật quá sức chịu đựng của Sở Thịnh Hoan, đến nỗi hai tai anh nóng bừng. Anh lui lại phía sau một bước, để khỏi phải nghe hai cô gái chỉ cha chỉ chóe. Nhưng trong đầu anh, bất chợt, lại hiện lên “cảnh nóng” hôm nào.

Ánh đèn ngủ mờ ảo, thiếu nữ say sưa với vòng eo thon nhỏ, đôi chân dài vắt chéo, cặp mông nở tròn trịa, lại còn... cảm giác mềm mại, mát rượi.

Thích, thích, thích! Trái tim Sở Thịnh Hoan đập mỗi lúc một mạnh, dường như muốn bật tung khỏi lồng ngực. Miệng lưỡi khô rát, môi mím chặt, anh đành cời bỏ bớt khuy áo cổ cho đỡ bức bối, đồng thời xấn thêm hai nấc tay áo. Vậy mà vẫn không sao thoát khỏi cảm giác toàn thân nóng rực. Anh cố gắng cân bằng trở lại rồi khẽ xoay người. Tô Liễu lúc này đã gọi xong điện thoại. Có vẻ như đã áp đảo được đối phương, nên môi cô hơi chu lên, nửa như buồn cười, nửa như bực bội. Trước bộ dạng đáng yêu đó, Sở Thịnh Hoan chỉ kịp nghĩ rất nhanh và nói: “Hay là Liễu Liễu qua nhà anh nghỉ chút đi. Ăn cơm trưa xong, anh sẽ đưa em về ký túc xá, trình bày với bảo vệ cho anh lên giúp em dọn dẹp.”

“Không cần đâu ạ.” Tô Liễu xua xua tay. “Ôi, sớm muộn gì cũng phải làm mà. Em sẽ biến đau thương thành hành động, dọn dẹp xong đã rồi tính sau!”

“Thực ra...” Sở Thịnh Hoan ngập ngừng nói nửa chừng rồi im lặng.

“Sao ạ?” Tô Liễu hỏi lại về khó hiểu.

Trên khuôn mặt điển trai thoáng hiện vẻ ngượng ngập. Sở Thịnh Hoan im lặng mãi một lúc sau mới nói: “Thực ra nhà của anh cũng rất gần trường em, mà cũng có chỗ ngủ. Em có thể chưa cần về ký túc vội, đợi cô bạn...” Anh ấp a ấp úng, nói không nên lời. Nếu là sáu năm về trước, Sở Thịnh Hoan khẳng định có thể nói liền một hơi mà không phải ấp a ấp úng như thế. Nếu là hai tháng trước, anh không có cơ hội để nói. Còn hiện giờ thì anh lại quá ngượng ngập, vì cảnh tượng kia cứ mãi lướt qua lướt lại trong đầu anh.

“Không được đâu anh, bố mẹ em mà biết thì sẽ cho em một trận mất. Lên đây học thì ký túc xá là nhà, tôi không về nhà là tội không thể tha.” Tô Liễu cười vui vẻ tiếp lời: “Không sao đâu mà, em chỉ ca cẩm một tí thôi, chứ bình thường Yên Yên cũng chăm chỉ lắm ạ.”

“Vậy thì tốt.” Sở Thịnh Hoan nghiêng đầu gật gù. Anh khẽ cười, trong đôi mắt thoáng thất vọng và luyến tiếc.

“Anh Thịnh Hoan, đợi em dọn dẹp xong ký túc, em sẽ qua chỗ anh để sắp xếp...” Tô Liễu quay đầu lại nói, nhưng đang nói dở chừng bỗng im bật.

Từ góc nhìn của cô, khuôn mặt nhìn nghiêng rất góc cạnh của anh đã được nhấn thêm một lúm đồng tiền tự khi nào. Ánh mặt trời vẫn không ngừng dội xuống, về mặt lạnh lùng đáng sợ của anh Thịnh Hoan vụt trở nên hiền lành, tuấn tú, khiến Tô Liễu thấy an lòng nhưng... xa lạ.

Còn nhớ Ngô Yên đã từng nói: Tô Liễu, anh Thịnh Hoan của cậu rất thú vị, cậu thật sự không thích sao? Thoạt nhìn rất dữ tợn, nhưng khi cười lại có hai lúm đồng tiền lấp ló. Anh không phải dữ tợn, mà là dũng tợn.

Lại còn chê cô là mắt quáng gà nữa chứ!

...

“Đồng ý, hay nhất là đợi đến cuối tuần, anh em mình cùng ra khu bán đồ nội thất ngắm một vòng xem sao.” Sở Thịnh Hoan cười rạng rỡ, cẩn thận đưa tay gạt những người đi đường đang đi phăm phăm như chực lao vào Tô Liễu.

Sau một chặng đường đi bộ, mãi tới gần bãi để xe, anh mới thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy không còn ai có khả năng va vào cô nữa. Quay sang nhìn Tô Liễu, anh bất giác đôi mắt bỏ câu to tròn đang nhìn mình không chớp liền ngượng ngập hỏi: “Liều Liễu, mặt anh có...”

Sở Thịnh Hoan đã cố trấn tĩnh, nhưng ánh mắt của cô lại khiến anh bất giác nóng bừng khắp người.

“Dạ?” Tô Liễu gạt mình, vội quay mặt đi và xua tay: “Không có gì đâu ạ.”

Cô nắm chặt bàn tay, mặt đỏ bừng.

Trời ơi, đất ơi, thần thánh ơi. Từ lúc nào anh Thịnh Hoan trở nên đẹp trai thế này? Từ lúc nào anh Thịnh Hoan mang lại cho cô cảm giác... an toàn như thế này?

Nổi băn khoăn về việc anh Thịnh Hoan bây giờ rất khác với anh Thịnh Hoan trong kí ức đã ám ảnh Tô Liễu trong suốt những ngày đầu quay lại trường. Và trong nổi băn khoăn đó, mối quan hệ của hai người đã lại tiến thêm một bước.

Suốt cả một ngày.

Anh đã đưa cô về nhà mình tắm gội, rồi cùng nhau ăn cơm, và đưa cô trở lại trường, giúp cô trải ga giường, mặc màn.

Tất cả những việc đó đã diễn ra hết sức tự nhiên. Hệt như sáu năm về trước.

“Tâm lí đề phòng anh của em hình như đã tan biến rồi.” Ăn cơm tối xong, trước khi anh Thịnh Hoan rời đi, Tô Liễu cười vui vẻ và đưa ra kết luận. Câu nói của cô khiến anh phá lên cười. “Anh Thịnh Hoan, anh không được hôn nhầm người nữa nhé, cũng không được giờ nắm đầm dọa em sợ chết khiếp nữa!” Cô bổ sung thêm.

Nét mặt vui vẻ đông cứng lại... chuyển sang tối sầm. Thực ra anh rất muốn nói một câu: Anh không hôn nhầm, từ đầu tới cuối, anh không hề hôn nhầm! Đây chỉ là vì... những năm tháng niên thiếu không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào; đây chỉ là vì... sau khi hôn xong không biết phải giải thích ra sao; đây chỉ là vì, không biết phải biện hộ cho hành động lỗ mãng của mình thế nào; đây chỉ là vì... Làm thế nào để nói với em rằng, anh đã yêu em từ rất lâu rồi, Liều Liễu. Lâu đến nỗi anh không biết là từ khi nào nữa. Cố nén chặt bao điều muốn nói, Sở Thịnh Hoan mỉm cười yếu ớt: “Anh nào dám? Vì anh đâu thể chịu đựng tiếp sáu năm chiến tranh lạnh của Liều Liễu?”

“Anh Thịnh Hoan, em xin lỗi.” Tô Liễu thôi cười và nghiêm túc nói: “Em xin lỗi anh.” Khuôn mặt xinh đẹp của cô đầy vẻ ăn năn cùng đôi môi mím chặt và ánh mắt đau khổ.

“Được rồi, anh Thịnh Hoan cũng có phần sai. Chuyện này dừng ở đây thôi.” Để trốn tránh cảm giác muốn ôm cô vào lòng, Thịnh Hoan lui thật nhanh lại phía sau rồi vẫy tay và đi thẳng ra cửa. Chỉ chậm một giây thôi, e rằng anh sẽ lại không kìm lòng được trước đôi môi xinh đẹp đã từng bị anh ngấu nghiến sáu năm về trước. Anh sợ tình yêu của mình âm thầm gìn giữ bấy lâu sẽ bỗng chốc trào dâng, trong khi cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Nhìn theo chiếc bóng cao lớn của anh, Tô Liễu nhủ thầm: anh Thịnh Hoan, từ nhỏ tới lớn, anh luôn là người đối tốt với em nhất. Nhưng người vô tình nhất cũng là em, suốt sáu năm qua, đã khiến anh phải đau lòng phải thất vọng. Tất cả đều là lỗi của em, có điều... anh hãy yên tâm.

Cô nắm tay và làm điệu bộ rần rở như các thiếu nữ Hàn Quốc đáng yêu!

Em gái nhất định sẽ trang trí nhà cửa của anh sao cho thật lung linh và sang trọng, để chị nữ đồng nghiệp khó tính nào đó sau khi đến thăm sẽ không muốn về nữa, hắc hắc, hắc hắc...

Tô Liễu tuy học chuyên ngành mỹ thuật, nhưng theo hướng thiết kế hoạt hình, nên thích tìm hiểu động tác của các nhân vật trong lúc chơi game. May mà Ngô Yên chuyên mỹ thuật phong cảnh và hằng ngày hai người cũng thường trao đổi với nhau, nên cả hai đều học được từ đối phương đôi chút.

Tô Liễu đã suy tính rất kỹ, lần này nhất định phải bắt cô bạn Ngô Yên lười nhác ra ngoài lao động công ích một phen. Làm như cô không biết ấy, Ngô Yên từng nhận rất nhiều việc làm thêm, có kinh nghiệm trang trí nội thất cho các căn hộ tư.

Nhân tính không bằng trời tính, mừng 2 tháng 9, trước ngày chính thức nhập học một ngày, Ngô Yên vẫn chưa trở lại trường thì có một vị khách đã không mời mà đến.

Anh bạn Khâu Kiều Dương xuất hiện, khiến tất cả mọi thứ xung quanh cô cũng từ từ thay đổi theo. Ví dụ như, cô nàng quản lý ký túc xá tạm thời bình thường vốn rất kiệm lời bỗng bất ngờ vui vẻ gọi cho cô: “Tô Liễu, lần này chắc không phải lại là anh trai nữa chứ, giới thiệu cho mình, giới thiệu cho mình nhé.” Tô Liễu nghiêm mặt và nghiêng răng phần nộ: “Quách Mẫn Mẫn, mới hôm kia cậu còn nói thích anh Thịnh Hoan của mình kia mà? Cậu thay lòng nhanh thế sao, nói mau, anh Thịnh Hoan có điểm gì không bằng người này hả?”

Quách Mẫn Mẫn như chợt hiểu ra: “Thì ra lần trước là anh trai thật, lần này là anh trai giả phải không, trông cậu cuồng lên kìa!”

Tô Liễu...

Khâu Kiều Dương cười diêm dăm: “Liều Liều, anh tới mời em đi ăn, để cảm ơn sự giúp đỡ lần trước của em.”

Liếc nhìn cô nàng Quách Mẫn Mẫn tò mò đang dỏng tai nghe lỏm, Tô Liễu kéo tay Khâu Kiều Dương đi thật nhanh ra ngoài và nói: “Chú trả lại tiền cho cháu là được, không cần đi ăn đâu, hôm đó cháu cũng đâu có mời chú ăn gì.”

“Có mà!” Khâu Kiều Dương nghiêm nghị đáp, “Một bọc KFC combo rất to, nhưng chỗ Coca nặng quá. Anh ngại xách, nên đã uống... đau bụng mãi không thôi. Hôm nay nhất định phải trả lại cho em.”

“Chú làm thế nào tìm được cháu?” Tô Liễu đột ngột chuyển giọng.

“Lần trước đi cùng Tiểu Thịnh đã gặp em và cậu bạn ở đây. Anh nghĩ, chắc hôm nay em sẽ quay lại trường nên tới thử vận may xem sao.” Khâu Kiều Dương mờ mắt.

Tô Liễu đoán là do anh Sở Thịnh Hoan đưa tin nên thôi không hỏi nữa.

Khâu Kiều Dương cố tình mời Tô Liễu đi ăn KFC, vừa vặn có một hàng ngay chỗ quảng trường LX cách trường cô không xa. Nhớ tới việc cần bổ sung kho lương thực ở ký túc xá, cô quyết định sẽ qua đó ăn một cái hamburger rồi xuống luôn siêu thị dưới tầng hầm.

Trời hơi u ám, ông mặt trời bị che khuất bởi lớp lớp mây đen và không khí thấm đẫm hơi nước. Nhưng đi dạo phố thì cảm giác rất dễ chịu.

Hai người vừa đi vừa nói những chuyện trên trời dưới bể, nào là chuyên ngành của cô, nào là dự định tương lai, nào là bộ phim XXX gần đây. Chợt điện thoại của Tô Liễu đổ chuông khi hai người đi gần tới cửa hàng.

“Tô Liễu Liễu, Liễu Tô Tô, chị đây khó khăn lắm mới có thể quay lại sớm hơn một ngày để cho em bất ngờ. Thế mà em lại không có ở ký túc xá là sao?!”

Tiếng hét the the của Ngô Yên khiến Tô Liễu thấy đau cả tai, nên đành để lui di động ra xa một chút, rồi mới hồ hởi trả lời: “Mình đang ăn cơm cùng người bạn, sẽ về ngay về ngay.”

“Bạn nào? Nam hay nữ? Chị đã gặp bao giờ chưa?”

“Chưa chưa, mình còn không rõ nữa là...”

“Người lạ à? Có phải bạn trên mạng không? Tô Liễu hãy mau về cho chị, đừng để người ta lừa gạt đấy!”

“Haizz, bốn mươi phút nữa.”

“Lâu thế sao? Thế thì gạo đã thành cơm mất rồi, lúc ấy không chừng em đã bị người lạ đó ăn tươi nuốt sống rồi còn gì.”

Tô Liễu ngẩn người. Bà chị Ngô Yên của tôi ơi, trí tưởng tượng của chị thật phong phú quá đấy! Tô Liễu lẩm bầm trong lòng.

Một chiếc taxi bấm còi chạy qua, cuốn theo những chiếc lá vàng rơi bên đường.

Trong điện thoại, giọng Ngô Yên lại tiếp tục vang lên: “Tóm lại, hãy mau về ngay, nhớ mang theo món phở Quế Lâm mà ta ưa thích ở cửa hàng bên cổng Tây. Trời ạ, những bốn mươi phút, chỉ đây sắp chết đói rồi.”

Ồ, đây mới là trọng điểm câu chuyện?! Tô Liễu hít một hơi thật sâu, dập điện thoại và quay người lại. Khâu Kiều Dương đang nhìn cô mỉm cười.

“Liều Liều”, anh lên tiếng, “anh không cố ý nghe lén, nhưng bạn em lo xa quá đấy.”

Hả? Tô Liễu thấy hơi khó hiểu.

“Anh không phải là người xấu!” Khâu Kiều Dương trịnh trọng tuyên bố: “Còn nữa, bốn mươi phút thì không kịp làm gì cả đâu. Bạn em thiếu kiến thức căn bản rồi.”

Tô Liễu...

Chúa ơi, câu nói trong sáng này đang ẩn chứa ý xấu xa gì đây? Lòng cô còn chưa buông xong tiếng cảm thán, thì chuông di động lại reo vang, lần này là của Khâu Kiều Dương.

Kiều Dương mang tai nghe, nên không bị làm ồn bởi tạp âm xung quanh, cũng chẳng lo người khác nghe lén. Anh ta ra hiệu với Tô Liễu là vừa đi vừa nói chuyện, vì thế nên hai người cùng thong thả bước tiếp.

“Tiểu Bô, sao hôm nay lại gọi điện cho anh thế?” Khâu Kiều Dương cười hỏi. Giọng nói trầm ấm như gió nhẹ lướt trên mặt hồ, khiến Tô Liễu không khỏi xao động. Dựa vào giọng nói đó, Tô Liễu bắt đầu suy đoán: Tiểu Bô này có phải là Tiểu Bô trong Anh hùng không nhỉ? Hắn ta gọi điện vì trong game đã xảy ra chuyện gì chẳng?

Không biết bên kia nói gì, chỉ thấy Khâu Kiều Dương lại nói: “Ừ, đang dạo phố.”

...

“Ừ.”

...

“Ha ha, yên tâm, bữa tiệc cưới lần này chắc chắn 100% rồi. Cậu biết đấy, anh đã định tự mấy năm nay, nhưng mà đâu có cơ hội...”

...

“Được, hẹn gặp lại.”

Trong lúc Khâu Kiều Dương dập máy, Tô Liễu bước từ từ và ngoái lại nhìn đằng sau. Từ phía xa xa, một người con trai đeo kính đen đang vừa cười vừa vẫy tay với theo bọn họ.

Vì cách khá xa, nên cũng không biết anh chàng đó đang nhìn ai, nhưng Tô Liễu vẫn thấy rất kỳ lạ. Đợi Khâu Kiều Dương vào trong quán và chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, cô lại nhìn ra đường lần nữa. Bên ngoài thưa thớt bóng người.

Taxi vẫn chạy qua và cuốn theo những chiếc lá rơi.

Bên cạnh bồn hoa mà Tô Liễu không nhìn thấy, có một người con trai đeo kính đen ngồi xếp chân vòng tròn trên cỏ. Anh ta đang sung sướng gọi điện thoại.

“Sở Thịnh Hoan, anh thử đoán xem em vừa nhìn thấy ai? Khâu Kiều Dương cùng cô vợ trong game phát triển ra ngoài đời rồi. Hắc hắc, tuyệt đối chính xác, chính là tiểu nha đầu Bổng Dung Muốn Chết đấy. Vừa rồi em cố ý gọi điện đến để thăm dò, anh chàng tự mở miệng thừa nhận, đang đưa vợ đi chơi. Mau lên, cơ hội ngàn năm có một, ở quảng trường LX. Anh mau tới đây, mà tốt nhất là gọi cả cô em gái sinh viên ra đây cho mọi người cùng làm quen. Tên Kiều Dương này thật chẳng biết điều gì cả. Vì một đứa con gái mà vứt bỏ cả giang sơn mấy anh em vất vả gây dựng. Phải cho hắn ta bắt nạt một phen mới được, ha ha.”

...

Dập máy xong, anh ta lại thoăn thoắt bấm số.

“Tiểu Bảo à? Đoán xem mình vừa gặp ai...”

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Tô Liễu không ngờ, ăn một chiếc hamburger, uống một cốc cô ca trước sau chưa đầy hai mươi phút, Khâu Kiều Dương vừa ra ngoài nghe điện thoại, cô đã bị...bắt chuyện. Đây là hai người con trai khoảng hơn hai mươi tuổi, một trong số đó là anh chàng hướng về cô vẫy tay mà cô nhìn thấy vừa rồi, đeo túi đen, mặc quần rất nhiều túi hộp, toát lên vẻ không chính thống, người kia lại rất chín chu với sơ mi trắng, caravat kẻ chéo hai màu xanh bạc, nhìn như dân văn phòng vừa ra khỏi công ty.

“Hi hi...hi hi” Anh chàng đeo kính không nói chỉ cười.

Tô Liễu đưa mắt nhìn cảnh giác, chợt nhớ tới câu chuyện của một chị khóa trên. Chị kể, gần đây xuất hiện hai kẻ bệnh hoạn, hay kiếm cớ hỏi đường trên ghẹo rồi lòi của quý ra khiến mọi người phát hoảng. Lẽ nào bọn chúng đã mò vào quán KFC này rồi? Nghĩ vậy, cô làm bộ tức tối rồi lạnh lùng nói :” Chỗ này có người ngồi rồi, bạn tôi ra ngoài gọi điện thoại, chút nữa sẽ quay lại”

“ Anh biết mà, hà hà. Cô bé không thấy Tiểu Bảo vẫn đang cầm điện thoại kia sao? Cậu ta cố tình gọi điện dụ Kiều Dương ra ngoài, bọn anh mới có thể lên vào đây chứ.” Anh ta tháo cặp kính đen và nhét vào túi ngực. Nói xong tự tiện ngồi xuống chiếc ghế đối diện, cười rất tươi.” Mĩ nữ Tiểu Ngược, anh là Tiểu Bó, còn anh kia là Bảo Khí Giang Hồ.

Mặc dù đôi bên chưa nói chuyện với nhau trong game bao giờ, nhưng đã được nghe danh em từ lâu. Bọn anh là bạn chí cốt của Khâu Kiều Dương, rất vui được làm quen với em!”

Tiểu Bó chìa tay ra. Tô Liễu giật mình đứng ngay dậy.

Tiểu Bó thấy vậy, liền đứng lên theo.” Tiểu Ngược, em cứ ngồi bắt tay cũng được, anh không câu lệ tiểu tiết.” Anh ta lại cười hi hi nói.

Tô Liễu : !!!

Tô Liễu : ???

Ai bảo là cô muốn bắt tay chứ? Là cô muốn đi tìm tên khôn Khâu Kiều Dương kia. Thì ra Từ Hòa sớm đã biết cô chính là Tiểu Ngược, vậy mà còn...

Tô Liễu nhanh chóng xâu chuỗi đầu đuôi sự việc. Có lẽ Khâu Kiều Dương đã muốn “vạch trần” cô từ hôm ở triển lãm, nhưng rồi lại cố tỏ ra như không hay biết gì.

Điên thật! Mặc dù rất giận, nhưng vẫn phải giữ vững phong độ. Tô Liễu cười gượng gạo rồi chìa tay ra một cách cứng nhắc. Vẫn chưa kịp chạm tới đầu ngón tay của đối phương, thì anh chàng có tên là Tiểu Bảo, không biết đã cúp máy từ khi nào, đến đứng ngay bên cạnh và lịch sự nói:” Tiểu Ngược nhìn rất quen.”

Tô Liễu bắt đầu thấy ngao ngán. Đương nhiên là quen rồi. Vì tám ảnh cầm bằng khen của cô đã từng gây sóng gió trên diễn đàn trong suốt một thời gian. Và hai anh chàng này đều đã để lại comment, không ủng hộ, nhưng đứng ở phe trung lập.

“Cậu nói thế, mình mới để ý.” Tiểu Bó cắn răng suy nghĩ. Anh ta lắc lắc tay Tô Liễu, rồi buông ra, sau đó ngồi xuống trầm ngâm.” Rất giống một mình tinh, mình nhất thời không nhớ được tên, haizz, các mĩ nữ đều có vẻ na ná giống nhau, chỉ có người xấu là mỗi người một vẻ thôi.”

Khâu Kiều Dương từ ngoài cửa đi vào, tay cầm điện thoại, khuôn mặt anh tuấn nở nụ cười đau khổ.” Tiểu Bó tám vĩa kia, cậu hại anh rồi!”

“ Ai bảo anh tìm thấy người đẹp mà cứ im đi, anh có ý gì hả?” Tiểu Bó giương mắt cãi lại.

“ Cậu không hiểu, haizz...” Khâu Kiều Dương không ngừng thờ dài :” Thế cậu đã thông báo cho Thịnh Hoan chưa?”

“Còn phải hỏi.” Tiểu Bó cười gật gật.” Anh Thịnh Hoan tới ngay bây giờ đây. Hôm nay anh lỗ vốn rồi.”

Tô Liễu nghe vậy tái xanh mặt mũi. Anh Thịnh Hoan sẽ tới sao? Không phải vậy chứ...Hồng rồi, lần này cô đã bị Từ Hòa hại cho thê thảm. Vì anh Thịnh Hoan mà thấy, chắc chắn sẽ mắng cô vì đã dám giấu anh.

“Em chợt nhớ ở trường có chút việc. Các anh từ từ nói chuyện, em về trước đây ạ.” Cô cố gắng tỏ ra tươi tỉnh và nói cho hết câu. Rồi vội vàng đứng lên, để mấy gã kia khỏi phải nín kéo.

“ Tiểu Ngược.” Khâu Kiều Dương đột nhiên đưa tay giữ cô lại và nói :” Chúng ta ra kia nói chuyện.” Giọng anh ta vẫn nhẹ nhàng, nắm ngón tay thon dài cũng dường như chỉ nắm hờ cổ tay cô, vậy mà Tô Liễu không sao thoát ra nổi.

Mọi ánh mắt tò mò xung quanh đổ dồn về phía hai người. Cô xoay người nói nhỏ:” Anh bỏ tay ra, tôi không muốn nói chuyện với anh, cũng không muốn nói chuyện với anh, cũng không có gì để nói. Trò chơi là trò chơi, hiện thực là hiện thực, tôi chưa bao giờ có ý định hiện thực hóa mối quan hệ của chúng ta, anh hiểu không?”

Tô Liễu biết Khâu Kiều Dương sẽ rất đau lòng. Vì thế, cho dù đang vô cùng bức bối, theo thói quen, cô vẫn cố gắng bình tĩnh hạ thấp giọng nói thật nhẹ nhàng, cốt để người nghe nhận ra vấn đề. Quả đúng như thế, Khâu Kiều Dương vội nghiêng người về phía sau và ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Anh hiểu. Nên mới vờ như không biết em là ai.” Anh ta cười đau khổ.

Sau đó, anh ta hơi cúi người, trước mặt tất cả những thực khách đang có mặt ở quán, nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ cười, rồi đột nhiên nói: “Tiểu Ngược, anh thích em, ngay từ khi còn chưa biết em là Tô Liễu.” Vốn không định tỏ tình....đường đột và phò như thế.

Nhưng thời gian đã quá tàn nhẫn với anh. Chờ đợi suốt hai mươi tám năm, để rồi khi gặp được thì đã muộn.

Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi, cơ hội vụng trộm thường chớp nhoáng.

Bản thân vừa mới bắt đầu đã bị ép buộc phải kết thúc. Như thế cũng tốt, để anh khỏi phải yêu cô sâu nặng.

Như thế này....cũng tốt.

Miệng anh cười mà mắt như muốn khóc, mặt rạng rỡ mà lòng trống rỗng.

Tô Liễu lặng im, vì thấy hoảng sợ trước lời tỏ tình đường đột. Thì ra Khâu Kiều Dương lại thật sự, thật sự thích cô sao? Anh ta không phải định theo đuổi cô xong lại rũ bỏ cô để trả thù cho em gái đấy chứ? Trong đầu vừa thoáng xuất hiện suy nghĩ ấy, thì cô đã lập tức tự trấn an mình: Tô Liễu, mày lại lấy lòng tiểu nhân để đo dạ người quân tử rồi, Tử Hòa mặc dù kỳ quặc, nhưng không xấu bụng, nếu không, anh Thịnh Hoan sao lại kết bạn với anh ta?

Trong chớp mắt, cùng lúc xuất hiện mười bảy mười tám suy nghĩ khác nhau, nhưng không cái nào có thể giải quyết được tình hình trước mắt.

“Người đẹp ơi, nhận lời anh chàng điển trai này đi. Dáng vẻ cũng được, mà lại thật lòng!” Một anh chàng chừng ngoài ba mươi ngồi bàn bên cạnh cười ha hả nói.

“Đúng đó, anh mau chạy ra ngoài mua lấy bông hoa đi!” Một cô bé vẻ như học sinh lên tiếng nhắc.

...

Những tiếng phụ họa của mọi người xung quanh khiến Tô Liễu bưng tỉnh. Tuyệt đối phải dứt khoát, càng hậm thì vấn đề sẽ càng lớn. Cô phải nhanh chóng thoát ra ngoài và gọi điện xin anh Thịnh Hoan tha thứ thôi. Đứng đây đôi có ích lợi gì chứ!

Tô Liễu hít một hơi thật sâu, định copy câu danh ngôn bất hủ:” Anh rất tốt rất tốt, nhưng...” để phát thể chứng nhận người tốt cho Khâu Kiều Dương. Nhưng đột nhiên phía sau cô vang lên một giọng nói:” Liễu Liễu, sao em lại ở đây?”

Cô run bắn cả người và quay lại nhìn. Anh Thịnh Hoan, người anh cô mới gặp cách đây hai ngày, đang sai bước giữa những ánh mắt hiếu kì. Anh bước đi như giữa chốn không người, thản nhiên và kiêu hãnh. Trông giống như...sáu năm về trước.

Tới trước mặt cô, Sở Thịnh Hoan dừng lại.

“Khâu Kiều Dương, sao cậu lại kéo tay Tô Liễu? Giữa thanh thiên bạch nhật, cậu định giờ trò gì vậy hả?” Thịnh Hoan đưa tay ra, dùng ngón cái và ngón trỏ miết nhẹ cổ tay Khâu Kiều Dương, trả lại tự do cho cánh tay của Tô Liễu.

Không khí trầm lắng, thậm chí có thể nghe được tiếng bụi bay.

Sở Thịnh Hoan nắm hai nắm đấm kêu răng rắc, đôi mắt đen tròn tròn nhìn Khâu Kiều Dương không chớp.

Dường như có một luồng gió bắc thổi tới cuốn sạch hết mọi thứ, khiến nhiệt độ trong gian phòng giảm hẳn xuống. Và Tô Liễu bất giác thấy ớn lạnh.

Một giọng nói cất lên phá tan bầu không khí căng thẳng:” Em nhớ ra rồi!” Tiểu Bố hồ hởi nói, “Chẳng trách trông rất quen, thì ra Tiểu Ngược chính là Thịnh Thế muội muội.”

“Mọi người tới đủ cả rồi, chúng ta chuyển địa điểm thôi, không gian ở đây nhỏ quá.” Tiểu Bảo thiết thực đề nghị.

Tô Liễu không có muốn nào khác, ngoài việc nhanh chóng dời khỏi nơi đây. Nhưng cô vừa cất bước, đã bị anh Thịnh Hoan giữ chặt vai và cất giọng lạnh lùng:”Mọi người cứ tới chỗ cũ trước đi, tôi đưa Liễu Liễu về đây.”

“Anh Thịnh Hoan chơi xấu, đưa cô em gái về mất thì bốn thằng đàn ông uống rượu cũng vô vị.” Tiểu Bố cười hi hi và bỏ ra ngoài.

Bàn tay thô ráp đặt trên vai Tô Liễu khẽ thu lại khiến cô co rúm người. Sau đó, Sở Thịnh Hoan nhẹ nhàng nắm cánh tay cô và đẩy nhanh ra cửa.

Con mây đen vẫn vùn vùn trên đầu Tô Liễu, trận gió lạnh dường như mỗi lúc một mạnh hơn. Đầu đó có tiếng sấm đi đùng, hay chính là nhịp đập của con tim cô.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi! Tô Liễu than than thở. Vẫn biết sẽ có ngày bị lộ, nhưng không ngờ lại theo cách thức đường đột thế này.

Theo như kế hoạch của cô và chị Minh Yêm, đợi quốc chiến xong xuôi và bắt được Yêu Tinh làm nô lệ, cô sẽ cười ba tiếng thật to và tuyên bố với bà cô Yêu Tinh cô chính là Tô Liễu. Một pha trình diễn ngoạn mục khiến mọi người phải hồn xiêu phách lạc! Đến khi đó anh Thịnh Hoan có biết thì cùng lắm chỉ trách cô đôi câu, nói không chừng còn tán phục và khen ngợi cô kiểu như : Liễu Liễu cũng biết tự trả thù cơ đấy. Còn cảm giác của Tiểu Triệt thì...bỏ qua.

Nếu bị lộ theo cách của Tô Liễu, coi như cô đã giấu tất cả mọi người. Chứ không giống như bây giờ...Tất cả mọi người đều biết cô là Tiểu Ngược, anh Thịnh Hoan là người biết sau cùng. Như thế khác nào cô cố tình muốn giấu anh.

Giải thích thế nào đây? Haizz,Tô Liễu càng nghĩ càng thấy sợ và càng sợ càng không biết nên nói gì. Nếu việc này xảy ra cách đây ba tháng thì tốt, mọi người đều biết cô thực sự rất kính sợ anh Thịnh Hoan, không dám nói thật...nên đành im lặng. Tại sao lại là lúc này? Đúng vào lúc này cơ chứ?

Cúi khuôn mặt xinh đẹp xuống và khẽ liếc nhìn thái độ của anh Thịnh Hoan. Vừa nhìn xong, cô bỗng khựng lại. Khuôn mặt mà cô gần đây mới phát hiện ra là rất đẹp trai ấy không hề tối sầm như cô nghĩ, cũng không có vẻ giận dữ hay cau kình như xưa.

Ngược lại, anh đang cười, bằng cả khoe môi cong cong và đôi mày ngài nhướn cao. Hai lúm đồng tiền thoát ần thoát hiện và đôi mắt sâu thăm thẳm đắm mọi nỗi hống hách, u tối, nổi loạn.

Một anh Thịnh Hoan vừa lạ vừa quen, vừa có vẻ lạnh lùng của sáu năm về trước lại vừa ấm áp như thuở ban đầu. Ân giấu trong nụ cười nhạt nhòa là khúc bi tráng hào hùng, tựa như hoa tuyết bay dưới ánh nắng trời. Tuy lạnh lẽo song lại rất ấm áp.

“Này Bố Anh Chiêu, Liễu Liễu nhà tôi đâu phải tiếp viên của cậu? Hà cơ gì phải uống rượu cùng với chúng ta! Còn nhớ vợ cậu tửu lượng cũng khá. Vậy khi nào cậu dẫn cô ấy tới, Khâu Kiều Dương và Tiểu Bảo cũng đưa người nhà tới, thì tôi cũng sẽ cho Liễu Liễu đi cùng.” Sở Thịnh Hoan cười ha ha, mà sao người nghe thấy lạnh cả người.

Tiểu Bố mặt thoáng biến sắc định nói điều gì đó, nhưng đã bị Khâu Kiều Dương đứng bên cạnh ngăn lại.

“Ừ ừ, Thịnh Hoan đưa Tiểu Ngược về trước rồi quay lại chỗ hẹn nhé, bọn mình đợi cậu.” Anh ta nói từ tốn và nhẹ nhàng, tựa như cơn gió mát xua tan mọi nỗi ưu phiền.” Tôi nay không say không về!”

Nói xong, dừng lại một lát, Khâu Kiều Dương dứt tay túi quần, lịch thiệp quay sang cười với Tô Liễu.”Hey, Tiểu Ngược, hẹn gặp lại trong game.”

“Vâng ạ. Tạm biệt.” Tô Liễu vẫy tay chào một cách yếu ớt.

Quay về...vẫn phải dùng chân để đi bộ.

Anh Thịnh Hoan kẻ chặt tay Tô Liễu không nói không rằng lặng lẽ bước đi, không lấy xe mà cũng không gọi taxi.

Sải chân anh dài, Tô Liễu đi theo đã đủ mệt, chưa kể sự im lẳng đáng sợ đang bao trùm lên hai người.

Điều khiến con người ta bề bồng và kinh hoàng nhất chính là sự im lặng.

Vì vậy, chưa đầy hai phút sau, Tô Liễu đã không thể chịu đựng được nữa. “ Anh Thịnh Hoan”, cô lí nhí, “khi nào anh hết giận thì lên tiếng nhé, em có chuyện muốn được thanh minh.”

“Hà?” Sở Thịnh Hoan dừng bước, ngoái đầu lại nhìn xuống, miệng khẽ mỉm cười và nhìn cô chăm chăm.

Trong giây phút ấy, cảm giác đó lại ủa về - sự đau khổ vì phải nhẫn nhịn, cố gắng che giấu bằng nụ cười, còn có cả sự sợ hãi kỳ lạ nữa.

Tô Liễu lác lác đầu, cảm thấy một chuỗi những sự việc hỗn loạn xảy ra trong ngày hôm nay khiến đầu óc mình không còn được tỉnh táo nữa, haizz, luôn có những suy nghĩ kì quặc và mơ mộng về anh Thịnh Hoan. Ngô Yên nói không sai, mắt cô bị lệch, bị quáng gà rồi.

Tôi Liễu gãi gãi đầu, nghiêng mặt qua một bên và bắt đầu áp ứng: “Thật ra em bắt đầu chơi game cũng từ khá lâu rồi, từ khi anh vào đại học còn em mới học lớp mười.”

“Nhìn thì biết. Thao tác bàn phím và cách phản ứng trước việc bị truy sát của em đâu có giống tân thủ.” Sở Thịnh Hoan thản nhiên nói.

Tô Liễu cười hi hi và nhớ lại trong một tuần mình ở Tế Quốc, anh Thịnh Hoan đã đưa cô đi đánh Tâm Qui.”Chắc anh cũng biết, em chơi trò Anh hùng vì bị Khâu Kiều Nhan gọi điện tới khiêu khích. Em biết cô ta và Tiểu Triệt cùng ở server này, nên trong lúc tức giận đã mở một ID với mục đích trả thù.”

Sở Thịnh Hoan không nói gì.

Tô Liễu ngập ngừng rồi đành nói tiếp.”Thực ra, chỉ ba ngày sau khi tham gia, em đã nhận ra anh và Tiểu Triệt. Nhưng lúc đó em còn đang rất giận, lại thấy anh thân mật với anh em nhà Kiều Dương nên không muốn nhận.”

“Sau đó thì sao?” Sở Thịnh Hoan khẽ hỏi, giọng như run run và có phần buồn bãm đồng thời siết chặt lực ở cổ tay cô hơn.

“Sau đó em thấy không cần thiết phải nhận. Anh Thịnh Hoan cũng biết đấy, em giờ cũng khá nổi danh rồi. Hi hi, bạn bè của em toàn là quen từ hồi chơi trò Ngụy Tấn phong lưu. Cậu Cố Phi mà anh gặp lần trước chính là Doanh Vũ” Tô Liễu cố nén cảm giác đau đớn nơi cổ tay, làm ra vẻ cười hi hi.

Khá nổi danh thôi ư? Thế ai là nữ vương Đại Tàn, lại còn khiến quân vương nước Tề vứt bỏ cả giang sơn...

Một ý nghĩ bùng nổ trong đầu Thịnh Hoan, kèm theo đó là cảm giác cay cay nơi sống mũi. Anh thấy đầu mình nặng chình chịch, vừa nhói đau lại vừa muốn hóa điên. Sở Thịnh Hoan tê dại toàn thân, chân tay bải hoải, trong lòng đau đáu một nỗi niềm: Cô đã kết hôn với Khâu Kiều Dương trong game, cho cậu ta biết thân phận thật của mình, gấp gờ, ăn cơm với cậu ta ngoài đời thật, liệu có phải cô cũng thích Khâu Kiều Dương rồi không? Đau khổ hơn nữa, hàng loạt những mảng kí ức cùng ứa về, tựa như những đóa hoa tuyết rơi vào lòng anh, lạnh buốt và tê tái. Đó cũng là quãng thời gian không cách gì có thể quay trở lại.

Lần đầu gặp mặt, cô nói: Sát Sát, huynh nhìn tên của chúng ta đi, có phải rất có duyên không, huynh đưa muội đi luyện cấp nhé.

Anh nói: Ta không chơi với Nhân Yêu, cũng không đi cùng con gái.

Rồi anh thân nhiên đổi lại nick chính Thịnh Thế Hoan Đăng. Lạnh lùng nhìn cô theo Khâu Kiều Dương tới Tề quốc, bị hãm hại, bị trục xuất, bị cả thế giới truy sát. Chỉ những khi nhìn thấy Khâu Kiều Nhan rất quá đáng, anh mới dùng lại cái nick phụ Sát Sát để giúp cô, Cũng chỉ là giúp đỡ chút xíu, thậm chí chẳng thay đổi được gì.

Vậy mà cô đã cảm động khôn xiết, hề thấy Sát Sát online là chạy ngay tới tươi cười chào hỏi, lần nào cũng..

Sở Thịnh Hoan biết rõ, trò chơi này không hợp với con gái, vì ở đây chỗ nào cũng là những kẻ lăm lăm, những hạng đều cáng. Cả thế giới game tựa như một xã hội hiện thực thu nhỏ, nên anh thường chỉ lặng yên đứng nhìn. Quan sát xem một cô gái như cô đã tay trắng lại dấn tới với Khâu Kiều Nhan thì có thể chạy được bao xa. Cũng vì thế, chỉ thỉnh thoảng anh mới dùng nick phụ, xuất hiện bất ngờ tựa một đấng cứu thế rồi lại biến mất.

Và mỗi lần anh quay trở lại, cô vui mừng hơn hờ, luôn miệng riu rít. Có lần cô đã nói: “Sát Sát, huynh tốt với muội như thế, muội đem thân mình đền đáp huynh nhé!” Có lần cô đã nói: “Sát Sát, nghe nói sắp update phiên bản mới, các cặp vợ chồng có thể đánh bại Hắc Sơn lão yêu và giải cứu đám trẻ con bị giam ở đó. Chúng ta nhận nuôi một đứa nhé!” Lại có lần: “Sát Sát, trong hậu cung của muội vẫn còn khuyết vị trí dưới một người mà trên vạn người, huynh có muốn nhận không?”

Lần nào anh cũng giả như mình không hiểu, trong đầu lại nghĩ: Sao Kiều Dương có thể thích cái kiểu con gái này cơ chứ? Vừa vô kỉ luật, trẻ con, lại có phần ranh mãnh. Đúng thế, chỉ vì ghét Khâu Kiều Nhan và tình bạn với Khâu Kiều Dương mà anh đã đứng về phía Tiểu Ngược. Anh luôn nghĩ, đây là người yêu của bạn mình, nên chỗ bạn bè với nhau, mình làm một việc tốt là trông chừng hộ họ. Do đó, anh thẳng thắn cự tuyệt lời cầu hôn trong game của cô, không chút lẩn tránh đối ngay về nick chính, thậm chí còn đứng canh phòng tân nương trong đám cưới của cô và Kiều Dương Tự Hòa. Chính anh đã tự tay dâng cô cho kẻ khác.

Tại sao chưa bao giờ anh hoài nghi người đó chính là Liễu Liễu?

Trút bỏ lớp vỏ phô trương thanh thế bên ngoài, cô bé ngây thơ, tươi tắn, trẻ con, bướng bỉnh, thông minh kia chẳng phải là Liễu Liễu của sáu năm về trước, Liễu Liễu hay bám theo chân anh đây ư?

Vậy tại sao anh không nhận ra cô? Tại sao người anh hằng yêu suốt bao nhiêu năm đứng ngay trước mặt mà anh lại nhất quyết không nhận ra cô?

“Liễu Liễu, em và Kiều Dương...” Sở Thịnh Hoan sững sùng hỏi, nhưng không nói nổi trọn câu.

“Em và đại thúc?” Tô Liễu ngạc nhiên lặp lại lời anh, rồi chột hiểu ra: “Hôm nay anh ấy tới trả em tiền. Anh Thịnh Hoan có nhớ triển lãm CHINAJOY cách đây một tháng không? Anh ấy đến đó chơi và bị móc mắt ví. Em đã mua vé tàu cho anh ấy về.”

...Anh ấy đến đó chơi và bị móc mắt ví. Em đã mua vé tàu cho anh ấy về...

Giọng nói nhẹ như gió thoảng bên tai Sở Thịnh Hoan cùng cách nói thân mật. Mà sao như có muôn ngàn lưỡi kiếm đâm thẳng vào trái tim tưởng chừng sắt đá của anh.

Thân hình vạm vỡ khê chao đảo, anh mím môi và cố gắng cười hỏi tiếp: “Liễu Liễu có thích anh Kiều Dương không?” Nhưng sau cùng, anh chỉ đủ sức cười một nụ cười đau khổ.

Không nói nên lời. Bởi vì câu hỏi đó thẳng thắn quá, một lời nói ta tứ mã nan truy. Và một khi đã nghe Liễu Liễu đích thân trả lời là có thì anh sẽ ra sao, liệu anh có phát điên không? Lao đến và cho Khâu Kiều Dương một trận ư? Liệu có lại khiến cô một lần nữa khiếp sợ anh?

Đóa hoa nhỏ anh canh giữ suốt bao năm nay, giờ bị người khác hái ngay trước mắt, thử hỏi còn có gì nực cười hơn!

“Anh Thịnh Hoan, em không cố ý giấu anh đâu. Chỉ sau khi xảy ra sự việc trên diễn đàn, nhóm bạn trong trò Ngụy Tấn cũng mới biết em chính là Tô Liễu. Từ Hóa em cũng không hề nói, nhưng đáng buồn là anh ta lại biết, hơn nữa có vẻ như đã biết từ lâu và hôm nay đột nhiên...”

Tô Liễu nói tới đây mới sực nhớ ra một việc. Đó là vừa rồi Từ Hóa đã tỏ tình với cô.

Trong quán KFC.

Giữa thanh thiên bạch nhật, trước bàn dân thiên hạ.

Có thể anh Thịnh Hoan cũng đã có mặt.

Lúc đó anh Thịnh Hoan cũng có mặt? Nghĩ tới đây, Tô Liễu đột nhiên thấy sợ hãi vô cùng. Và tựa như một đứa trẻ bị cha mẹ bắt quả tang có hành động sai trái, Tô Liễu cảm thấy hoang mang lo lắng.

Từ phía trên cao, ánh mắt anh Thịnh Hoan lạnh như băng, sắc như kiếm, xẹt qua xẹt lại trên đầu cô. Khiến nhất thời Tô Liễu tê cóng cả tay chân.

Nửa phút trôi qua, anh Thịnh Hoan vẫn không nói gì.

Anh không nói “Ừ, anh biết rồi”. Cũng chẳng nói “Thôi được rồi, không nhắc lại nữa”.

Tô Liễu lại đưa mắt nhìn xuống. Cơ chừng mắt ở bàn tay anh đang nắm chặt tay mình. Cái nắm tay chặt đến nỗi những đường gân trên mu bàn tay nổi lên vằn gân, tựa như có một con mãnh hổ sắp lao ra.

Tô Liễu vội giật lùi một bước, nhưng bất chợt thấy mình thật ngốc.

Anh Thịnh Hoan....hình như không đánh con gái. Nghĩ vậy, cô tiến thêm chừng nửa bước và lấy hết dũng khí cất giọng: “Dù thế nào cũng là lỗi của em. Mọi thứ trong trò chơi đều chỉ là phù du. Anh Thịnh Hoan nói giúp với Từ Hòa, rằng việc kết hôn gì đó đều chỉ là trò đùa, để anh ấy đừng cho là thật.” Có điều cô vừa mới nhận lỗi thì di động đã đổ chuông, không kịp nói mấy câu tiếp theo.

Ngô Yên nổi giận la hét trong máy, khiến Tô Liễu thấy đau rất cả tai!” Nha đầu thối, mau về đi về đi! Mua phở, mua phở! Tô Liễu Liễu, cho cậu mười phút, dù phải lấp mớ to vào bàn tọa cũng phải quay về ngay. Người ta vất vả vác lên cho cậu cả đồng đặc sản mẹ người ta gửi, một đến nỗi không còn sức mà bỏ nữa. Liễu Liễu đáng chết, nếu cậu mà không mang cơm về đây, thì mình hận cậu! Có biến thành ma cũng không tha cho cậu!”

“Anh Thịnh Hoan, em phải về ngay đây, anh không phải tiễn em đâu, để hôm khác anh hết giận thì anh em mình nói chuyện tiếp, bye bye anh!” Cô vội nói và vẫy tay rồi rít. Sở Thịnh Hoan chưa kịp phản ứng, Tô Liễu đã thoát chạy về phía con đường nhỏ phía trước.

Chiếc bóng nhỏ bé vụt đi như một làn gió nhẹ mà khiến anh tê tái lòng. Sau một lúc đứng chôn chân tại chỗ, Sở Thịnh Hoan lê bước trở về. Phía trên đôi bàn tay đang nắm chặt của anh, những mạch máu vẫn đang chảy rần rật.

Sở Thịnh Hoan không biết mình về tới nhà bằng cách nào, vẫn thái độ bình tĩnh, lái xe không vượt đèn đỏ, cũng không bị bắn tốc độ. Trong lúc đợi cầu thang máy, anh mới chợt nhớ ra một điều quan trọng. Không thể đợi thêm một giây phút nào nữa, Thịnh Hoan tiến thẳng về phía cầu thang bộ. Thoát cái anh đã lên tới tầng tám, thực hiện liền một mạch các thao tác : mở cửa, vào phòng đọc sách, bật máy tính, đăng nhập trò Anh hùng.

Bình thường, không bao giờ phải tốn thời gian nghĩ số tài khoản và mật mã. Nhưng vào đúng lúc này, cố gắng mãi mà vẫn không nhớ ra, Sở Thịnh Hoan nhập sai mật mã hai lần. Sở Thịnh Hoan nắm chặt mười ngón tay gò ghề và đâm mạnh xuống cạnh bàn.

Di động vang lên bản nhạc Thành Vương bại khẩu của Trần Tiểu Xuân. Sở Thịnh Hoan cau mày nhìn màn hình và dứt khoát ấn phím từ chối. Sau đó, anh bắt đầu lần mò từng âm tiết để tìm ra mật mã cho tài khoản đã lâu không dùng. Mãi cho tới khi, trên màn hình, một chiến binh mặc áo giáp đen xuất hiện tại đình Phi Lai Phong thì nhạc chuông di động mới ngừng kêu.

Sở Thịnh Hoan thở phào, rồi lại bần thần.

Mở danh sách bạn bè ra xem, nick Tiểu Ngược xám xịt.

Anh rừ người trên chiếc ghế dựa, môi mím chặt, mắt nhìn chăm chăm vào cái tên đó.

Bầu trời ngoài cửa sổ mỗi lúc một tối tăm, chuông di động kêu rồi tắt, tắt rồi lại kêu. Những đám mây đen ùn ùn kéo tới, và một trận mưa đổ xuống ào ào như trút nước.

Trong tiếng sấm ầm ầm rung, cái nick xám đã được bật sáng.

Sở Thịnh Hoan ngồi thẳng người dậy, mười đầu ngón tay gõ lách tách. Một luồng sáng vọt qua, Sát Sát xuất hiện tại cổng nhà lao của Tàn quốc. Mặc dù có rất đông người đang đứng ở đó, nhưng anh vẫn nhận ra ngay thiếu nữ tay cầm đại đao, dáng điệu oai phong. Có điều những việc cô làm...vẫn rất trẻ con.

Tiểu Ngược đang nhảy lên nhảy xuống ở chỗ bậc tam cấp.

Thịnh Hoan đứng ngẩn từ xa mà không đủ dũng cảm để lại gần.

Giữa một loạt các kênh chat hỗn loạn, anh chẳng mấy khó khăn để nhận ra đoạn hội thoại quen thuộc.

[Hiện Thời] Doanh Vũ : Cô em múa một bài cho lão gia vui, lão gia sẽ kiếm cho người một bộ giáp Thanh Long.

[Hiện Thời] Bồng Dung Muốn Chết : Người...lại định vung tay quá trán sao? Vài hôm nữa lại chẳng rơi vào cảnh bán thân nuôi miệng đấy.

[Hiện Thời] Doanh Vũ : Ai phải bán thân hả ? Tô Tô ăn nói cẩn thận, lão gia XX bây giờ.

[Hiện Thời] Bồng Dưng Muốn Chết : Haizz, giờ thì uy phong rồi, nhớ khi còn chơi Ngụy Tấn ai đã bị mười Nguyên Bảo mà sống chết đòi gả cho mình ?

[Hiện Thời] Doanh Vũ : Là mình muốn lấy cậu, khi đó 100% là đàn ông.

[Hiện Thời] Quả Táo Bạch Tuyết : Vậy là chó chui gầm chạn rồi.

[Hiện Thời] Sắc Như Xuân Hiểu : Bạch Tuyết thông minh lắm. Chị còn nhớ một thời, các nữ game thủ sở hữu trên mười Nguyên Bảo là đều lọt vào tầm ngắm của Tiểu Thích.

[Hiện Thời] Doanh Vũ : ... Chị Xuân Hiểu, sao lại “lật” em vậy?

....

Đoạn hội thoại giữa bốn người bọn họ tuy thỉnh thoảng lại bị ngắt quãng bởi đám đông xung quanh. Nhưng dù vậy, vẫn hết sức rõ ràng.

Châm một liều thuốc và đưa lên môi, Sở Thịnh Hoan nhìn chăm chăm lên phía màn hình. Anh phả từng cuộn khói thuốc vào trong không khí và đắm mình trong không gian hư ảo ấy.

Đó là bạn bè của cô, gia tộc của cô, tập thể của cô.

Anh khẽ nhếch môi, tựa như thoáng mỉm cười. Thì ra, không biết từ lúc nào, Tô Liễu đã thực sự không còn cần tới anh nữa. Cô đã lớn thật rồi, không còn là cô bé con bám theo chân anh, cũng không còn điệu bộ vừa cười hi hi vừa ý thế mách lẻo :” Tiểu Triệt bắt nạt em, anh Thịnh Hoan cho cậu ta một trận đi!”

Ngẫm tới điều này, anh cảm giác nghẹn đắng trong lòng, nhưng cũng thấy vui lạ. Một niềm vui bé nhỏ xóa tan mọi nỗi buồn bã đau khổ. Sở Thịnh Hoan dụi liều thuốc và tập trung suy nghĩ cách cứu vãn tình hình.

Tận dụng cơ hội sau cùng – sự quý mến của Tiểu Ngược dành cho Vô Liêu Sát Sát Yêu.

Trước kia, chỉ cần Sát Sát yêu online, là Tiểu Ngược lập tức add anh vào Tổ Đội. Anh chưa bao giờ phải mất công nghĩ cách tiếp cận cô. Nhưng giờ đây, trước thật tế anh đã đầu óc bấn loạn, có mắt như mù cự tuyệt cô, thì việc đến được bên cạnh cô đã là rất quý.

Trong lòng Thịnh Hoan lại trào dâng nỗi ân hận vô bờ cùng sự sợ hãi khôn tả. Nếu như Tiểu Ngược không còn thích Sát Sát nữa?

Thịnh Hoan giật mình khi nghĩ tới điều này, nhưng lại vội trấn tĩnh và tự an ủi. Không đâu, không đâu. Mới một tháng thôi mà, không phải một năm, càng không phải sáu năm, Liễu Liễu không thể thích Kiều Dương nhanh như vậy được. Không thể. Anh cố gắng dẫn lòng mà không khỏi lo sợ về một khả năng “có thể”.

Trong lúc Thịnh Hoan điên đầu suy nghĩ, chiến binh trên màn hình đã bị ba thiếu nữ bao vây.

Hệ thống : Sắc Như Xuân Hiểu mời bạn tham gia tổ đội.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết : Anh Sát Sát, thật tình cờ! Đã một tháng không gặp anh.

[Tổ Đội] Doanh Vũ : Sát Sát, huynh chết ở đâu thế? Tiểu Ngược đã lấy chồng rồi!!!

[Tổ Đội] Sắc Xuân Như Hiểu : Khỏe không, Sát Sát.

“Chào cả nhà.” Anh đáp ngắn gọn và đổi mắt về phía người con gái đứng cách đó không xa.

Cô chấp tay phía sau, chuyên tâm tiến về phía trước, rồi lại đi giật lùi, đi tới đi lùi...nhưng không tiến về phía anh.

[Tổ Đội] Doanh Vũ : Hắc hắc, Tiểu Ngược giận rồi, huynh đã không biết rằng trước khi lấy người khác, cô ấy đã mong có một vị Thần Thú xuất hiện đoạt hôn đến thế nào đâu, còn nói, huynh ấy sẽ nhất định vì mình mà đến, nick phụ của huynh ấy là Sát Sát.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết : Đúng đó, Sát Sát huynh. Bọn em đều rất thất vọng. Bình thường mọi người đều không thăm dò về nick chính của huynh, cũng không nghĩ đến chuyện hỏi huynh làm gì, chỉ vì lần này...

[Tổ Đội] Sắc Xuân Như Hiểu : Chắc Sát Sát không tiện hành động. Vì mấy vị Thần Thú đầu bảng của chúng ta, vị nào chẳng năm thê bảy thiếp. Mà hệ thống lại không cho phép những người có vợ tham gia đoạt hôn.

“Ta chưa kết hôn trong game.” Sở Thịnh Hoan gõ xong hàng chữ rồi chần chừ hồi lâu và lại ấn nút xóa.

Anh đứng dậy đi ra phía cửa sổ châm một liều thuốc rồi quay lại đắm một cú thật mạnh lên búa tường trắng. Trong lòng lại bắt đầu đau âm ỉ.

Nói thế nào đây ? Nói thế nào đây ? Vì đám cưới cô hôm ấy, anh có đến, đến để...canh cửa. Anh đã không đếm xỉa tới lời tỏ tình của cô, không hề. Thế nên với vai trò của Thịnh Hoan Đẳng, anh đã không mấy mau xôn xang khi nghe tin cô làm đám cưới cùng Kiều Dương Tự Hóa.

Từ đầu đến cuối, anh chỉ đánh giá cô là một tay game cũng khá. Chỉ thế mà thôi, thậm chí còn không coi là em gái.

Đúng thế, anh không hề coi Tiểu Ngược trong game là em gái mình. Suốt cuộc đời này, anh chỉ có duy nhất một người em gái, một người vợ, đó chính là Tô Liễu. Anh không có dư tình yêu để chia sẻ cho những người vợ khác. Do đó, dù anh có những trang bị hàng cực phẩm đang để bụi trong thương khố, anh cũng không tặng cô bất kỳ thứ gì. Dù bao lần có việc chỉ cần quay sang dùng nick chính là có thể giải quyết, anh vẫn dùng nick phụ và thần nhiên đứng nhìn. Nỗi lo sợ mơ hồ mỗi lúc một cụ thể hơn, tựa như một tấm lưới dày úp chụp lên người anh. Khiến cho mỗi nhịp đập trong tim, mỗi ý nghĩ trong đầu anh cũng trở nên đau đớn khôn tả.

“Ta...”, anh áp ứng đáp, “Tiểu Ngược, ta chưa từng kết...”

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết : Sát Sát huynh nói vậy nghe cứ như lời thanh minh với một nửa còn lại ấy!

[Tổ Đội] Doanh Vũ : Đúng, đúng, nha đầu này nghe chính xác đấy.

[Tổ Đội] Vô Liêu Sát Sát Yêu : ... Cho ta mượn Tiểu Ngược một chút nhé?

[Tổ Đội] Sắc Như Xuân Hiểu : Được.

[Tổ Đội] Doanh Vũ : Không được.

[Tổ Đội] Quả Táo Bạch Tuyết :

Tô Liễu sớm đã nhìn thấy Sát Sát online, đầu tiên cô ngạc nhiên và thậm chí vui mừng trong lòng, nhưng nhớ lại cách đó không lâu đã thề là sẽ đá người ta khỏi danh sách bạn bè, nên đành giả bộ không biết anh từ Phi Long Lai tới cửa nhà lao, vờ như không biết anh đứng cách chỗ mình...không xa. Vừa không để tâm điều khiển nhân vật Tiểu Ngược chạy sang trái, đi sang phải, vừa thầm nghĩ : Sát Sát tìm mình có việc gì nhỉ? Lẽ nào sau một tháng đột nhiên nhận ra rằng cô rất tốt ? Hay cô gái trong mộng của anh đã bỏ anh mà đi rồi? Nếu như anh quay đầu thì mình phải làm thế nào?

Tô Liễu đắm chìm trong suy nghĩ, đến nỗi quên mất cả việc mình đã kết hôn. Do đó, khi nhìn thấy câu: “Tiểu Ngược, muội kết hôn rồi” trên kênh chat riêng, Tô Liễu ngây người mất một lúc. Sực nhớ ra, cô thấy thật khó nói. Chuyện này...có vẻ như sau khi bị Sát Sát cự tuyệt không lâu, cô đã tìm cho mình một bóng tùng quân khác. Liệu anh có cho rằng mình quá vội vàng? Mình trở mặt như trở bàn tay? Mình quá trẻ con? Ồ, chắc không phải vậy, vì chị Xuân Hiểu đều đã nói mình không muốn cưới rồi mà.

Tô Liễu trầm ngâm suy nghĩ. Phải lý giải thế nào về câu nói của Sát Sát?

Một câu kẻ...

Một câu khẳng định...

Hay...một lời chất vấn?

Trước một câu nói không có dấu câu và hết sức khó hiểu, Tô Liễu đành trả lời qua quýt : “Đúng thế, với một người muội quen ngoài đời thật.”

Tin nhắn trả lời tựa như một hòn đá né xuống dưới hồ nước sâu. Và đúng lúc Tô Liễu đang băn khoăn sao mãi không có hồi âm thì Sát Sát viết : “Muội...có yêu người đó không?”

Thế này...nghĩa là sao? Cô suy nghĩ rất lâu rồi đành lắp lửng trả lời :” Từ Hóa rất hiền lành, an toàn, muội rất thích, ha ha.” Add thêm một icon xấu hổ, Tô Liễu cười vui vẻ. Đương nhiên, cũng thấy hơi vô duyên.

Sau một hồi tĩnh lặng, trên màn hình chợt hiện ra hàng chữ : “Tiểu Ngược, nếu ta nói, ta yêu muội, thì còn có cơ hội không?”

Tô Liễu tròn tròn mắt và trái tim kiêu hãnh dường như muốn vỡ tung. Sau đó, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại thoáng nghĩ đến nét mặt u ám của anh Thịnh Hoan lúc chiều và liền khựng ngay lại.

Haizzz, ở trong game thì lấy ai cũng có khác gì đâu. Nhưng Từ Hóa là bạn của anh Thịnh Hoan, mình không nên làm điều gì quá đáng.

Những rung động trong thế giới mạng, đến cũng nhanh mà tan biến cũng nhanh.

Đúng là cô đã từng thực sự cảm mến Sát Sát trong phút giây đó, nhưng chỉ là trong tích tắc đó thôi. Cả cô và anh không ai tiến thêm bước nào cả.

Anh coi cô như một tay game chơi được. Cô có cảm tình với nhân vật ảo mang tên Sát sát, tuyệt nhiên chỉ là có cảm tình mà thôi.

“Hà hà, huynh cũng vừa nói, muội đã kết hôn rồi. Gái chính chuyên chính lấy một chồng!” Cô gửi đi một icon mặt cười thật lớn.

Lại tiếp tục một chuỗi im lặng.

Tô Liễu đắn đo và chậm rãi viết : “Tuy muội không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng Sát Sát, nếu huynh đã theo đuổi quá lâu mà không có kết quả gì thì cũng nên vứt bỏ.”

“Muội tin rằng, trên thế giới này, người phù hợp với huynh, người đáng để huynh yêu không phải là duy nhất.”

Tô Liễu nghĩ đơn giản là Sát Sát hôm nay hơi không bình thường, nên mới khuyên nhủ một chút, nào ngờ... Lời nàng vừa nói xong, hình bóng người con trai trước mặt vụt tan biến luôn. Không một tiếng động. Chỉ còn lại hương trà thoang thoảng trong không gian và Tô Liễu lắc đầu khó hiểu. Cô không cho rằng Sát Sát thực sự đem lòng yêu Tiểu Ngược, vì hôm đó anh đã từ chối rất dứt khoát. Tuyệt đối không thể có lí do gì khiến anh phải suy nghĩ lại.

Anh chàng Sát Sát này hẳn phải gặp phải cú sốc gì đây.

Một cú sốc cực lớn! Tô Liễu nghĩ lại tình cảnh hỗn loạn hồi chiều của mình. Cô ngã người trên thành ghế, mắt nhìn lên trần nhà, tay vờ đi động và bấm số máy của Sở Thịnh Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Phía chân trời, ánh chớp vạch những tia chói lòa ngang trời, trong giây lát khiến không gian lòa sáng.

Sở Thịnh Hoan ngồi dưới sàn nhà, người dựa vào thành giường. Một chân co, một chân duỗi, ngón trỏ và ngón cái của bàn tay phải kẹp một điều thuốc, đặt trên đầu gối.

Muộn rồi, Liễu Liễu đã không còn thích Sát Sát nữa. Cơ hội duy nhất của anh đã mất.

Đây là cuộc đời ông trời đã xếp đặt cho anh sao ? Một cơ hội mong manh, không phương hướng, không chỉ dẫn, anh phải nắm bắt nó như thế nào? Anh cười buồn. Nụ cười nghẹn đắng. Nhắm mắt lại những con chữ lại như nhảy múa trước mặt.

Từ Hóa cho muội cảm giác an toàn, muội rất thích, ha ha.

Cảm giác an toàn.

Bao tình cảm của anh từ trước tới nay, đều đã đổ sông đổ bể chỉ vì bốn chữ đó. Dù là Tiểu Triệt hay Kiều Dương, hay nhiều người khác nữa, chỉ cần trông hiền lành là đều có khả năng thu phục được tình cảm của cô và không bị từ chối.

Ha ha...

Anh luôn cho rằng, chỉ cần anh vui vẻ nhẹ nhàng, sẽ có một ngày cô không sợ anh nữa.

Anh luôn cho rằng, chỉ cần anh yêu, yêu và yêu, chỉ cần anh luôn đứng sau cô, sẽ có một ngày cô ngoảnh đầu nhìn lại.

Anh không tham vọng cô yêu anh tha thiết, chỉ cần thích anh chút xíu thôi là đủ. Nhưng, ngày tháng trôi qua, vị thần thời gian đã tàn nhẫn nói với anh rằng, điều này là vô vọng. Liễu Liễu bé nhỏ mà anh hằng yêu, không cần anh.

Không cần anh.

Không cần...anh.

Sở Thịnh Hoan khẽ cười, cười đến chảy nước mắt, cười đến khi con tim vỡ tan. Anh đứng dậy, tắt tiếng chuông di động đang réo ỉn ỏi. Với lấy chùm chìa khóa ô tô, anh nhẹ nhàng đi ra cửa.

Chín giờ, tối.

Bố Anh Chiêu và Lí Bảo Kỳ đã ra về. Trong gian phòng mờ mờ ảo ảo, Khâu Kiều Dương đang ngồi dựa người vào ghế sofa, mắt nhắm lại, nhìn bóng người hát lên bức tường đối diện. Cửa phòng bật mở. Trong cơn gió lạnh tê tái và hơi mưa ẩm ướt, một bóng đen lừng lừng bước tới trước ghế. Với bước chân nhẹ tựa con báo săn.

Ánh đèn vàng nhạt rọi xuống từ phía các bức tường xung quanh, tạo nên vô số những chiếc bóng nhấp nhোang trên mặt sàn.

“Cùng uống nào!” Người mới tới kéo ống tay áo à khua khua nắm đấm trong không khí, khẽ cười :” Nể tình bạn bè, lão tử đợi cậu uống say rồi mới ra tay, sẽ không đau.”

Khâu Kiều Dương ngồi thẳng dậy, cũng cười : “Được, ra tay nhẹ thôi, mình cũng yếu lắm.”

Không cần phải nhiều lời. Anh hiểu những gì cậu ta đang nghĩ, và cậu ta cũng vậy. Không có gì để trách móc, cũng không có gì cần giải thích. Tình trường như chiến trường, huynh đệ vô tình cùng yêu một người, vô tình đứng hai đầu chiến tuyến.

Hai chai bia đụng vào nhau, rồi cùng ngửa mặt uống cạn. Thứ dung dịch trong suốt trôi tuột xuống cổ họng, để cảm giác nóng phừng phừng bốc lên đỉnh đầu.

“Cậu thích em gái tôi ở điểm gì?” Sở Thịnh Hoan nắm chặt cổ chai và chậm rãi nói: “Tôi sẽ bảo nó thay đổi.”

Lúm đồng tiền nhỏ nhỏ và đôi mắt lạnh như băng, nửa tỉnh nửa say không rõ đùa hay thật. Câu nói của anh khiến người nghe vừa buồn cười, vừa khó hiểu, lại vừa sợ sệt.

Khâu Kiều Dương cúi mặt suy nghĩ hồi lâu, cười giả là hỏi lại :” Trả lời thế nào để bớt được mấy đám đây?”

“Cậu đoán xem?” Sở Thịnh Hoan cười ha hả, nhưng nét mặt vẫn phảng phất vẻ khổ đau. Anh gồng người đứng dậy, vòng ra phía trước mặt Khâu Kiều Dương, tay trái túm cổ áo ấn xuống ghế, tay phải đâm tới tấp vào bụng anh ta. “Nhớ đối xử tử tế với Liễu Liễu nhà tôi nghe chưa?” Anh vừa đánh, vừa căn nhắc. “Và bảo cô em gái điên rồ của cậu tránh xa em tôi ra.”

“Há...” Trong mắt Khâu Kiều Dương thoáng hiện lên vẻ hồ nghi. Mặc dù đau đến nỗi cúi gập cả người, anh ta vẫn cười rất tươi :” Cậu đối xử với mình tử tế một chút thì sẽ tốt hơn cho Liễu Liễu.”

Sở Thịnh Hoan ngừng tay, Khâu Kiều Dương ngược mắt lên nhìn người con trai đang đứng đối diện. Rõ ràng miệng anh ta đang nhếch lên cười, nhưng sao trong mắt lại long lanh nước.

“Tiểu Thịnh”. Khâu Kiều Dương không nén nổi tò mò, “cậu định bỏ cuộc sao?”

Lời vừa thốt ra, nắm đấm đã lại giáng xuống. Khâu Kiều Dương ngồi bệt cả xuống đất và lặng lẽ cười đau khổ.

Đối phương đã không chống đỡ, đánh đấm một mình cũng không thấy thú vị. Sở Thịnh Hoan dừng tay, anh nhặt chai rượu trắng còn tới một nửa tưới thẳng xuống đầu mình. Thứ rượu cay nồng trôi thẳng từ tóc xuống mặt, len qua bờ mắt, chậm chậm chảy xuống người anh.

Sở Thịnh Hoan thả mình trên ghế sofa, tay ôm mặt, cảm lạnh hồi lâu. Bất chợt, anh lên tiếng : “Liễu Liễu nhà tôi nhát lắm. Con bé sợ tất cả những người đàn ông to cao vạm vỡ. Sau này cậu nhớ đừng tập thể hình, cơ bắp cuộn cuộn sẽ làm Liễu Liễu sợ. Liễu Liễu rất hiếu thảo, rất kính trọng người lớn. Cậu phải bảo vệ con bé, nếu để tôi biết cô em điên rồ Khâu Kiều Nhan câu kết với mẹ cậu bắt nạt Liễu Liễu, thì đừng trách tôi tìm người nhà cậu...”

Tiếng thốn thức nhỏ dần nhỏ dần rồi tắt lịm. Trong phòng chỉ còn lại mùi rượu lan tỏa.

Khâu Kiều Dương ngồi thu lu dưới đất, tay ôm chặt lấy bụng. Muốn nói gì đó để không khí bớt căng thẳng. Nhưng lời chưa tới đầu môi, đã vụt biến thành nụ cười đau khổ. Không nén nổi tình cảm, cũng không định bỏ cuộc, chỉ là thấy trống rỗng.

Có điều...Sở Thịnh Hoan hôm nay thật không bình thường!

Bởi vì Khâu Kiều Dương luôn nghĩ, mình không có cơ hội chiến thắng Sở Thịnh Hoan trong cuộc chiến giành Tô Liễu. Vì vậy anh mới lên tạo ra những cuộc gặp gỡ tình cờ giữa hai người, vì vậy anh mới phải vội vội vàng vàng nói lời tỏ tình, chẳng qua cũng chỉ là vì...không muốn sau này phải nuối tiếc.

Những lời Sở Thịnh Hoan vừa nói...là muốn...buông tay sao?

Lặng lẽ giữ gìn chờ đợi cho đến tận ngày hôm nay! Sao lại, sao lại đột ngột như thế? Lẽ nào người Liễu Liễu thích là anh – Khâu Kiều Dương? Cùng với suy đoán của mình, trái tim Khâu Kiều Dương đã lập tức thổn thức. Mặc dù người đau ê ẩm, nhưng tinh thần lại rất phấn chấn : “Tiểu Thịnh, cậu yên tâm, mình sẽ đối xử rất tốt với Liễu Liễu.” Anh nói một cách hết sức nghiêm túc. “Những lời cậu nói tôi đều đã ghi nhớ. Tôi sẽ không để Liễu Liễu phải áy náy.” Trong hương rượu cay nồng, Khâu Kiều Dương trịnh trọng tuyên thệ.

Sở Thịnh Hoan bất giác cười nhẹ : “Thật ra nhớ hay không nhớ, biết hay không biết cũng chẳng sao.” Anh đứng dậy và bỏ ra ngoài. “Cậu thấy đấy, tôi biết rất nhiều nhưng điều duy nhất tôi không biết là Liễu Liễu thích game online, còn cậu, không biết bất cứ điều gì, chỉ biết một điều đó chính là Liễu Liễu là Tiểu Ngược, vì vậy...” Nỗi đau khổ tột cùng và tiếng cười mỗi lúc một to dần chảy tràn trong căn phòng tĩnh mịch, nhuộm tím không gian trong cơn tuyệt vọng.

Tô Liễu bản thân suốt hai ngày liền. Nguyên nhân chính là : anh Thịnh Hoan đột ngột biến mất.

Anh tắt di động không nghe máy, cũng không nhắn tin cho cô thường xuyên nữa, và cũng không xuất hiện trong Anh hùng. Nếu như là cách đây bốn tháng, Tô Liễu sẽ rất vui sướng. Nhưng bây giờ, cô cảm thấy rất trống trải, rất buồn.

Có vẻ như chơi game cũng không cải thiện được tình hình. Tô Liễu luôn day dứt trong lòng : Hồng rồi, anh Thịnh Hoan giận thật rồi.

Tô Liễu thần thờ tới tận hôm thứ tư. Ngô Yên liếc nhìn cô, đắn đo hồi lâu rồi đành nói :” Tô Liễu Liễu, lại bị đá rồi phải không?”

Tô Liễu gạt mình, chuyển ngay từ đau khổ sang tức giận : “Ngô Yên, cậu nói lung tung gì thế? Cái gì mà lại ? Cái mà lại bị đá ?”

“Lạy thánh Ala, Liễu Liễu cậu bỏ ngay bộ mặt đưa đám đấy cho mình nhờ.” Ngô Yên ôm choàng lấy Tô Liễu và nhẹ nhàng an ủi :” Chuyện cậu với anh chàng thanh mai trúc mã chia tay, mình đã biết từ học kì trước. Nhưng sợ cậu buồn, nên không dám hỏi thăm. Khó khăn lắm cậu mới chuyển được sang anh Thịnh Hoan. Ai ngờ vừa mới bắt đầu học kì mới, anh ta đã lại biến mất. Nào, nói cho chị biết, liệu có phải anh Thịnh Hoan cũng không cần em nữa?”

Tô Liễu tức giận. Lẽ nào nhìn mặt cô giống bị người khác đá lắm sao? Sao Ngô Yên lại không nghĩ cô là người chủ động chia tay chứ. Tô Liễu đau khổ cầu nhàu : “ Xin cậu đấy, người ta và anh Thịnh Hoan là tình cảm anh em trong sáng, cậu đừng có hủy hoại sự trong sáng của hai anh em mình.”

“Còn làm bộ làm tịch với chị nữa!” Ngô Yên cuộn tròn một cuốn sách gỗ lên đầu cô. “Tình cảm mà anh Thịnh Hoan dành cho cậu đến lộn nhònh còn biết, cậu đừng có nói với mình là cậu không biết đấy.”

“Mình đâu phải lộn!” Cô phản đối yếu ớt, “Ngô Yên, cậu đọc nhiều tiểu thuyết ngôn tình quá rồi, thật ra ngoài đời không giống trong tiểu thuyết đâu.”

“EQ của cậu thấp thật đấy.”, Ngô Yên than thở, “mình thật thấy tiếc cho anh chàng nào lại đi thích cậu”.

Cô lặng lẽ ngồi trên ghế, không nói thêm gì, và cũng không muốn nói thêm về đề tài này nữa. Anh Thịnh Hoan đối xử với cô đúng là rất tốt, nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu.

Còn nhớ khi cô mới vào cấp ba, mỗi lần anh Thịnh Hoan (khi đó đã tốt nghiệp) quay lại trường thăm cô, có biết bao nhiêu cô gái đã đi theo anh. Họ chiếm luôn cả chỗ của cô và Tiểu Triệt.

Nghĩ tới đây, Tô Liễu thấy hơi chua xót, anh Thịnh Hoan trưởng thành sớm, còn nhỏ mà đã yêu đương. Nên cứ đến kỳ nghỉ đông, bố mẹ phải gửi anh tới nhà thi đấu võ thuật gì đó để rèn luyện. Hai bác thật sáng suốt, nhất cử lưỡng tiện.

Trong lúc cô đang mãi suy nghĩ, Ngô Yên vẫn không chịu buông tha :” Tô Liễu Liễu, người khác thích hay không thích cậu, mà cậu cũng không cảm nhận được sao?”

Tô Liễu nguyền cô bạn một cái rồi từ tốn nói :” Đã từng cảm nhận được. Hồi cấp ba, có anh chàng nhát gan trong lớp rủ mình đi xem phim, bộ phim đó mình không thích nên từ chối. Kết quả là ngày hôm sau, chàng ta cặp luôn với một cô bạn của mình. Còn nữa, hồi mình mới chơi game, sư phụ trong game đã cầu hôn mình. Nhưng tới hôm chat hình thì webcam nhà mình bị hỏng. Chưa kịp mua cái mới, sư phụ đã cất cánh bay xa cùng sư tử. Từ đó về sau, tớ thôi không to-vương-lưỡi-tình nữa.”

“Ôi cô bé đáng thương, chị không trách em nữa. Thì ra hồi nhỏ em đã gặp phải toàn bọn đàn ông không ra gì, nên bị tổn thương, chẳng trách...” Bị bắt ngờ trước cụm từ “tơ vương lưới tình” của Tô Liễu, sự tò mò vừa rồi của Ngô Yên phút chốc tiêu tan.

Tô Liễu xoa đầu Ngô Yên và dài giọng nói : “ Thế nên, Ngô Yên, tiểu thuyết viết rất hay, nhưng sự thực thì thâm lắm. Nếu chơi game thì em sẽ biết, chỗ nào cũng đầy rẫy những mối gian tình, sớm nắng chiều mưa, chuyện hợp tan còn nhanh hơn Thần Châu 7 ấy chứ!”

Nói xong, cô khoan khoái bê chậu quần áo đi giặt. Để lại Ngô Yên ngồi ngáy người một hồi mới nhận ra, hình như đã lạc đề.

....Toát mồ hôi!

Lại một ngày trôi qua trong nỗi âu sầu của Tô Liễu.

Anh Thịnh Hoan vẫn tắt máy, Tử Họa trong game ngày càng cuồng nhiệt, Cố Phi thì suốt ngày khiêu khích. Haizz, ngày càng khó sống, Tô Liễu phiền muộn vô cùng. Thật ra, cô vẫn chưa hiểu vì sao anh Thịnh Hoan lại giận. Sớm biết thế này, ngay từ khi mối quan hệ tốt đẹp trở lại, cô đã kể thật hết với anh.

Hay là, cuối tuần này tới chờ ở cửa nhà anh để...xin lỗi, rồi tha thiết nhờ anh bày cho cách xử lí mối “ác duyên” với Tử Họa trong game.

Họ không biết cô là ai còn dễ, nhưng đã để chuyện phát triển ra tới hiện thực, càng nghĩ càng thấy kì quặc. Nếu anh Thịnh Hoan thấy việc lí hôn nhanh chóng làm mất mặt Khâu Kiều Dương, cô sẽ cố gắng thêm một thời gian nữa rồi đợi đến khi Tử Họa thích người khác thì tính tiếp.

Tô Liễu sung sướng lên kế hoạch, quên hẳn màn tỏ tình ở quán KFC của Tử Hòa hôm nào.

Chờ mãi mới tới được thứ Sáu. Tan học, Tô Liễu đang ôm sách vở cùng Ngô Yên về tới cổng kí túc xá thì di động đổ chuông. Cô bắt lực lắc đầu, đành nghe máy sau một hồi do dự.

“A lô, xin hỏi tìm ai ạ?” Cô lịch sự hỏi với ý đồ chỉ cần đối phương nói ra một cái tên cô không quen, cô sẽ lập tức nói “ Xin lỗi nhầm máy rồi” và cúp máy. Nhưng thực tế không giống như cô nghĩ, từ đầu máy bên kia vang lên một giọng nữ quen thuộc...khi xưa.

“Tô Liễu, sáu giờ tối nay đến khách sạn Đế Hào số 689 đường Bích Ba, mẹ tôi muốn gặp cô.”

“Mẹ cô là ai? Tôi không quen.” Tô Liễu cương quyết dập máy.

Chuông tiếp tục đổ, cô đành tắt máy.

Tô Liễu về kí túc, tắm giặt xong xuôi. Thấy đã tới giờ ăn, cô liền cầm hộp cơm cùng Ngô Yên đi ra nhà ăn. Nhưng vừa xuống tầng một, cô bạn Quách

Mẫn Mẫn trực phòng bảo vệ đã nhóm dậy gọi:” Tô Liễu, mau lại đây, có người tìm cậu.”

Cô quay sang và ngạc nhiên khi nhìn thấy hai người phụ nữ lộng lẫy đang đứng bên Mẫn Mẫn, một hơi luống tuổi và một trẻ trung.

Người trẻ trông quen quen. Tô Liễu thoáng có dự cảm không lành, nhưng lão-mĩ-nữ đã cất tiếng : “ Cô Tô phải không ? Tôi là mẹ của Khâu Kiều Dương.”

Quả nhiên...

Lẽ ra ngay từ khi nhận được điện thoại của Khâu Kiều Nhan, cô đã phải hiểu ra một điều : nếu ai đó kia vì cô không nghe máy mà chịu bỏ cuộc, thì lời dự đoán trái đất tận thế vào năm 2012 đã thành hiện thực.

Tô Liễu đành bước lại gần và mỉm cười xã giao : “ Cháu chào bác ạ.”

“Ừ, đi thôi, ta đã đặt phòng ở Đế Hào, chúng ta qua đó vừa ăn vừa nói chuyện.” Mạnh Phồn Anh nhìn cô từ đầu tới chân rồi lạnh lùng bảo.

“ Vâng ạ, bác đợi một chút, cháu lên phòng thay đồ.” Tô Liễu nhanh nhẹn đáp.

Mẹ con nhà họ Khâu đâu có ý từ tế, nếu họ làm ầm lên ở đây thì cô còn mặt mũi nào nữa. Đi cùng họ vẫn hơn. Tô Liễu nghĩ vậy và sau khi người phụ nữ gạt đầu một cách miễn cưỡng, cô vẫy tay chào Ngô Yên. Sau đó bình thần đi lên phòng trước ánh mắt tò mò của Quách Mẫn Mẫn.

Tô Liễu chọn một chiếc juyup màu xanh nhạt kèm với áo thun trắng, xăng đan cao gót cùng một chiếc túi khoác to bằng chất vải thô có in hoa. Hết sức sinh viên!

Tóc dài mượt mà xõa ngang lưng, cô đóng cửa phòng lại rồi vừa đi vừa bấm điện thoại. Anh Thịnh Hoan vẫn đang tắt máy, Tô Liễu thờ dài rồi bấm một số khác.

“ Tiểu Triệt à? Có việc phiền cậu rồi.”

“ Cậu gọi điện cho Khâu Kiều Dương, bảo anh ta lập tức tới khách sạn Đế Hào đón mẹ và em gái về.”

“Ừ, Tiểu Triệt, cậu hỏi làm gì, tạm thời thì mình cũng chưa thể nói gì.”

“ À này, nhân tiện cũng báo cho cậu biết, mình đang chơi Anh hùng với nick Bổng Dung Muốn Chết.”

Tô Liễu nhanh chóng tắt điện thoại, và chuyển sang chế độ im lặng. Cô đoán chắc hẳn Tiểu Triệt sẽ có vô vàn điều muốn hỏi, nhưng...người của mình có thể từ từ giải thích. Việc cấp bách trước mắt là tổng khứ hai con người xa lạ kia đi!

Từ kíc tức xá ra cổng chính của trường mất chừng mười phút đi bộ. Có điều, Tô Liễu mới đi được hai bước thì đã thấy một chiếc BMW màu trắng đỗ bên đường.

Mẹ con nhà họ Khâu đã ngồi hai ghế phía trước. Khâu Kiều Nhan hạ kính cửa sổ và nói : “ Lên xe đi!”

Tô Liễu trầm nghĩ, trường có quy định không cho xe bên ngoài chạy vào trường mà, tại sao...? Cô chỉ băn khoăn một chút, vậy mà đã có tiếng cười lạnh lùng chế giễu : ”Không lẽ còn không biết mở cửa xe nữa sao? Anh trai mình nhìn người quá độc, vợ ngay được một em nhà quê.”

Tô Liễu tức muốn bùng nổ. Mẹ kiếp, ban đầu cô còn nghi ngờ mình đã nhận nhầm người, cho rằng cô gái có khuôn mặt khá quen ngồi bên cạnh bà Khâu kia không phải là bà cô già Yêu Tinh thích huênh hoang mà cô biết. Kết quả chưa đầy mười phút, cô ta đã hiện nguyên hình.

Tô Liễu bức quá hóa vui, cười vui vẻ đáp :” Cô nói đúng, tôi thật sự không biết cách mở cửa xe, phiền cô mở giúp.” Nói xong, cô đứng yên một chỗ, tỏ rõ ý...chờ người phục vụ.

Khâu Kiều Nhan lập tức tối sầm mặt. “ Tô Liễu đừng giả vờ ngốc trước mặt tôi. Chính cô đã chạy vào trong game và dụ dỗ anh trai tôi. Đồ mặt dày, nếu trong vòng một phút, cô không tự động lên xe, sau này đừng mong bước vào cửa nhà tôi.”

Nếu nói vừa rồi là cô giận quá mà hóa vui, thì giờ vui thật sự. Cô được một điểm tốt là học gì cũng nhanh, nên khoanh tay trước ngực, kẹp chặt chiếc túi to của mình, cười nói :” Nửa phút nữa, nếu cô không xuống xe mở cửa, tôi sẽ lên thư viện học bài.

Khâu Kiều Nhan tức đến nỗi run lên bần bật.

“ Cô Tô, cửa xe không khóa, kéo tay cầm là mở được ngay. Cô không định để bậc trưởng bối đây phải xuống xe mở cửa cho cô đấy chứ!” Mạnh Phồn Anh tiện thể chen vào, mặt không biến sắc.

Tô Liễu mỉm chặt môi, ngoan ngoãn tiến lại, mở cửa rồi lên xe. Giọng rất đau khổ: “ Sao có thể thế được chứ ạ? Bác quá lời rồi!”

“ Hừm, cũng còn có chút gia giáo, biết tôn trọng người lớn.” Mạnh Phồn Anh đầu không quay lại, vẻ như cất lời khen, mà giọng điệu khiến người ta không dễ chịu chút nào.

Tô Liễu mím chặt môi. Cô sợ nếu mình không may buông ra những lời bất kính, sẽ khiến cha mẹ phải hổ thẹn.

Gia giáo ư? Cô thật sự tò mò muốn hỏi bà Khâu, rằng cô con gái Khâu Kiều Nhan của bà ta là do ai giáo dục mà thành ra thế này?

Im lặng suốt dọc đường, lặng lẽ nhìn Khâu Kiều Nhan phóng nhanh vượt ẩu, chạy thẳng một mạch tới Đê Hòa.

Rất oai phong ! Bởi có xe cảnh sát chạy theo để...ghi biên lại nộp phạt. Tô Liễu kinh ngạc nhìn cô ta thản nhiên đón lấy tờ biên lai và kí tên. Bỏ ngoài tai những lời giáo huấn của chú cảnh sát (đang lã chã mồm hôi vì phải đuổi theo), Khâu Kiều Nhan khoát tay mẹ, giậm gót giày đi thẳng.

Cô lặng lẽ đáp trả ánh mắt chú cảnh sát rồi thận trọng đi theo hai mẹ con nhà họ Khâu. Tới trước cửa phòng ăn, liếc vội tên trên cánh cửa, cô nhấn tin cho Tiểu Triệt: “ Báo Khâu Kiều Dương là ở phòng Lan Thủy.” Không đợi Tiểu Triệt nhắn trả lời, cô bước thẳng vào bên trong.

Phòng ăn riêng của khách sạn năm sao, được trang hoàng hết sức lộng lẫy.

Tô Liễu vừa tìm được cho mình một chiếc ghế bên cái bàn tròn thì đã thấy nhân viên phục vụ bưng lên các món khai vị. Bà Khâu khoát tay ra hiệu cho họ đi ra, và rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

“ Bác tìm cháu có việc gì ạ?” Tô Liễu đi thẳng vào vấn đề.

“ Cũng không có gì.” Mạnh Phồn Anh cười từ tốn. “ Chỉ là muốn hỏi xem bao nhiêu tiền thì cô đồng ý trời xa con trai ta?”

Đùng đùng đoàng đoàng!!! Tô Liễu nghe như sét đánh giữa ban ngày. Cùng vô văn sấm chớp giội lên đầu, khiến mắt cô nổi đom đóm và con tim ngừng đập.

Thánh mẫu làm chứng! Tiểu Ngôn (một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Đài Loan) ơi! Mình đã may mắn trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết, được người khác dùng tiền ép buộc rời xa nhân vật...nam...phụ.

Tâm trạng Tô Liễu hết sức phức tạp, vui có, mừng có, cười hi ha cũng có. Duy chỉ có điều không xuất hiện nổi bi phần thường thấy ở nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết.

Ôi, mình không chuyên nghiệp chút nào! Tô Liễu thật sự muốn kìm nén cảm giác vui sướng để buông lời ai oán : “ Xin đừng dùng tiền bạc làm hoen ố tình bạn của chúng cháu” rồi ngẩng cao đầu bỏ đi một cách kiêu hãnh. Nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng đã trở thành tiếng cười lạc lõng.

“ Bác...có lẽ bác hiểu lầm rồi ạ?” Cô nghe thấy mình vừa cười vừa nói.

Cả vẻ mặt rất khó chịu của hai người ngồi đối diện. Hai khuôn mặt được phan son rất kĩ, nhưng vẫn để lộ một chút xam xít.

“ Cô Tô”, Mạnh Phồn Anh nghiêm mặt, “ chúng ta là người ngay không nói những lời mờ ám. Nhà họ Khâu tuy không xứng danh gia vọng tộc, tuyệt đối không phải hạng thường dân. Vợ tương lai của Kiều Dương nhất định phải môn đăng hộ đối, chứ không thể vợ bèo gạt tép.”

Tô Liễu một lần nữa bị sất đánh...khét lẹt. Nhà họ Khâu khá giả, điều này cô biết. Thông qua cũng cách hai anh em họ tiêu tiền trong game. Nhưng nhiều tiền đến mức...lấy tiền đề người, hôm nay cô mới thấy lần đầu. Cũng không biết Khâu Kiều Nhan đã nói gì với mẹ, mà quý phu nhân nhà họ lại một mực khẳng khái cô có ý đồ với Từ Hòa.

“ Cháu với Khâu Kiều Dương chỉ là bạn trên mạng thông thường thôi. Cháu không có ý gì với anh ấy đâu ạ.” Tô Liễu yếu ớt trả lời, mắt liếc ra phía cửa. Cô mong chờ anh chàng Từ Hòa tới kịp biết bao.

“ Nói dối.” Sau chặng đường im lặng, Khâu Kiều Nhan cuối cùng đã lên tiếng. “ Không có ý gì tại sao cô lại dụ anh trai tôi cưới cô trong game?”

“ Con mắt nào của cô trông thấy tôi dụ dỗ?” Tô Liễu luôn rất thẳng thừng với Kiều Nhan. “ Cô đi khám mắt đi, tiện thể khám não nữa!”.

“ Đồ tiện nhân, đồ bệnh hoạn, vô cơ chửi người, đồ không có người dạy! Cô không dụ dỗ anh trai tôi thì tại sao anh ấy lại ngỏ lời cầu hôn với cô trước mặt toàn bộ người chơi trong server, bóc mẽ em gái của chính mình?” Khâu Kiều Nhan đứng bật dậy, chiếu ánh mắt phẫn nộ vào người Tô Liễu.

Nói cô không có ai dạy?! Tô Liễu cũng bắt đầu nổi giận. Liếc mắt nhìn người đối diện, thấy bà Khâu vẫn giữ bộ mặt mỉm cười bình thản, không hề có ý định dạy bảo con gái mình, nên cô cũng thẳng thừng đáp trả: “ Thị võng mạc của bệnh mắt lé có liên quan tới trung khu thần kinh của đại não. Tôi chỉ khuyên cô đi khám chứ chửi bới gì cô? Cô mồm miệng ra là gọi người ta tiện nhân, vậy người giáo dục cô đi đâu mất rồi?” Cô biết, trước mặt người ta mà nể nang con gái người ta không có giáo dục là...không nên, nhưng...là do Khâu Kiều Nhan khơi mào trước, cô ta có tư cách gì chửi mắng cô?

“ Còn nữa, cô đừng ngấm máu phun người. Anh trai cô cầu hôn với tôi với mong muốn được giải thoát bởi chủ nghĩa nhân đạo đó đấy! Để được gột sạch tâm hồn đau khổ tội lỗi sau một thời gian dài ở cùng với cô em gái yêu kiều!” Tô Liễu cố ý nhấn mạnh mấy từ cuối, thành công trong việc khiến Khâu Kiều Nhan muốn xông vào cô.

Mạnh Phồn Anh nghe lúng búng một hồi, tuy không hiểu lắm, nhưng đã đoán biết phần nào dựa vào phản ứng của cô con gái. Bà ta đứng bật dậy, vòng qua phía bàn bên kia và chậm rãi nói: “ Cô Tô, con gái tôi có giáo dục hay không, không đến lượt cô chỉ trích. Nói chung, với những kẻ khó rách áo ôm, bám người nhằng nhẵng thì có giáo dục đến mấy cũng khó lòng kiềm chế. Vì thánh nhân chỉ có một câu mà thôi.” Bà ta nói hết sức từ tốn, giọng như trường bối đang dạy bảo con cháu.

Những lời rất nặng nề, chửi người nhưng không bậy.

Tô Liễu nghẹn ngào suýt bật khóc. Không phải là cô không tìm được lời để phản kích. Nhưng đối diện với một người bằng tuổi mẹ mình, cô không dám mạnh mẽ “vô lễ”.

Nhưng trong lòng rất khó chịu. Tô Liễu cắn chặt môi, hai tay ôm chiếc túi vải, lặng thinh không nói.

Mạnh Phồn Anh cười đắc ý và dừng chân trước mặt cô.

“Trở lại chủ đề chính của câu chuyện. Cô Tô này, con trai tôi vốn ngoan hiền lễ phép từ nhỏ, lại ít giao du với các bạn gái. Vì thế nên rất dễ bị đám con gái hư hỏng lôi kéo dụ dỗ.”

Tô Liễu cắn môi đến chảy máu. Tay nắm chặt nắm đấm, cô đứng dậy. Không cãi trả cũng không có nghĩa là phải ngồi yên nghe người khác xỉ vả.

“Bác không cần phải nói những điều này với cháu.” Tô Liễu mặt lạnh lùng, “mà nên dạy con trai mình cách chọn bạn. Trường cháu có chút việc, cháu xin phép về trước.” Nói xong, cô quay người đi ra khỏi phòng.

“Đứng lại.” Khâu Kiều Nhan vòng qua bàn, đứng chặn ngay giữa đường. “Mẹ cô không dạy cô phải lễ phép với người lớn sao? Mẹ tôi đã cho cô đi chưa?”

“Lạ thật, là tôi phạm pháp hay là khách sạn này đã biến thành nhà tù? Muốn đi thì phải hỏi ý kiến người khác sao?” Tô Liễu ngừng lấy hơi rồi mỉa mai: “Còn nữa, bố mẹ tôi đã dạy rất kỹ, rằng phải kính trên nhường dưới, không được cậy lớn bắt nạt bé, ý thế hiếp người khác.”

Tô Liễu dần giọng ở mấy chữ “không được cậy lớn bắt nạt bé”, “ý thế hiếp người”. Còn mẹ con Mạnh Phồn Anh thì đủ thông minh để hiểu cô đang giễu ai. Khâu Kiều Nhan lập tức trở mặt: “Đồ tiện nhân, cô dám nói mẹ tôi phải không?”

“Tiện nhân, buông tay ra.” Tô Liễu đánh mặt vung tay, khiến Khâu Kiều Nhan vì đang mất cảnh giác nên loạng choạng suýt ngã.

Lúc này, Mạnh Phồn Anh không nhìn được nữa. Bà ta tiến nhanh lại gần, giọng trách móc: “Đang nói chuyện tử tế sao cô lại đẩy ngã người ta?”

Tô Liễu lạnh lùng nhìn bà ta rồi không nói không rằng, cô tiếp tục bước đi.

Mọi việc trên đời thật kì lạ, vàng thau lẫn lộn, người ở với ngòm.

Và cô không có lí do gì phải ở đây để chịu đựng những kẻ được gọi là “ngòm” này.

Thế nhưng, lần thứ hai liên tiếp Tô Liễu bị ngăn lại. Khâu Kiều Nhan đi đôi giày bảy phân. Với tốc độ phi thường, cô ta bắt ngờ lao vút tới và túm chặt tay Tô Liễu.

“Bỏ tay tôi ra.” Tô Liễu hất mạnh tay.

“Không bỏ.” Khâu Kiều Nhan xiết mạnh hơn, khuôn mặt ngạo mạn lộ rõ vẻ tác oai tác quái. “Xin lỗi mẹ tôi mau, sau đó viết một bản cam kết từ nay về sau không được dụ dỗ anh trai tôi nữa!”

Xin lỗi cái đầu cô! Tô Liễu dứt khoát bước đi. Cô từ bỏ ý định hất Khâu Kiều Nhan ra, đột nhiên hét lớn: “Cứu tôi với, cứu tôi với...” Giọng cô thất thanh, khiến mẹ con Mạnh Phồn Anh sững lại.

Khâu Kiều Nhan lúc này mới hiểu ra việc túm tay giữ người là vô lí, nhưng bỏ tay ra...thì lại không cam lòng. Cô ta đành đứng chôn chân tại chỗ, nhất thời chưa biết phải làm sao. Giữa lúc đang hỗn loạn, Kiều Nhan chợt thấy mu bàn tay phải, cánh tay đang giữ Tô Liễu, bị nhéo một cái đau điếng. “Á!!!” Cô ta hét lên, vội rút tay lại theo phản xạ. Sau đó nghe một tiếng “Rầm” và Tô Liễu ngã ngửa ra sàn nhà.

Cùng lúc đó, cánh cửa bật mở.

Sở Thịnh Hoan nhanh nhẹn đi vào, theo sau là Khâu Kiều Dương, rồi tới Lâm Lập Triệt cùng hai nhân viên phục vụ.

Thật ra, việc Tô Liễu bị ngã lỗi tại chiếc túi vải ngoắc ở cổ tay to quá khổ. Nó sà xuống đất quá nửa và khi cô lùi lại đã giẫm phải. Tô Liễu tự làm mình ngã, chứ không phải do Khâu Kiều Nhan đẩy. Ngược lại, chính cô ta, do bị cô dùng hết sức nhéo cho một cái, nên đành đau đớn buông tay.

Vậy là Tô Liễu thắng thế, chỉ có điều...Hai bên giằng co thế nào mà vị trí hoán đổi, cô đang từ quay lưng nay lại thành quay mặt ra cửa. Và khi cô ngã ngửa, chiếc váy ngắn phản chủ đã bị tốc lên. Trời ơi! Tư thế ngã quá xấu, Tô Liễu chỉ kịp đau khổ nghĩ vậy. Nhưng khi đám người nhón nháo ủa vào, cô ngược mắt nhìn thấy người con trai mặc chiếc áo sơ mi đen trong số đó, cảm giác bỗng chuyển sang nghẹn ngào. “Anh Thịnh Hoan...” Tô Liễu chống hai tay ngồi dậy, vừa cất tiếng gọi xong là òa khóc nức nở.

Không thể kìm chế thêm được nữa. Những túi hỏ, buồn bã, ảm ức không biết nói với ai! Nước mắt cô ào ạt tuôn rơi như đại hồng thủy. Tô Liễu ngồi co chân trên mặt đất, úp mặt xuống đầu gối và thổn thức.

“Liều Liều...”

“Liều Liều...”

“Tiểu Ngược...”

Ba giọng nói khác nhau đồng thời vang lên, sau đó có một người đỡ cô dậy, ôm cô vào lòng. Vừa nhìn thấy hình ảnh anh Thịnh Hoan mờ mờ qua hàng nước mắt, Tô Liều lại càng khóc thảm thiết hơn.

Tình cảnh hết sức hỗn loạn. Trong lúc khóc lóc thê thảm, cô loáng thoáng nghe thấy mẹ con Mạnh Phồn Anh xua hai người phục vụ đi. Có cả tiếng Khâu Kiều Nhan thét lên: “Tô Liều đừng giả bộ đáng thương, đã ai làm gì cô? Anh, nhìn tay em bị cô ta nhéo cho sưng phồng lên rồi đây này!”

“Kiều Dương con mau lại xem em con thế nào. Kiều Nhan bị bà la sát đó cấu bầm cả tay rồi... Thô lỗ và vô giáo dục. Đừng có ý định đưa cô ta về nhà mà khiến mẹ tổn thọ.”

Cả căn phòng yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng mẹ con Khâu Kiều Nhan la hét, có một bàn tay ấm nóng kéo đôi tay đang ôm mặt của Tô Liều ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Một giọt, hai giọt.

Anh tí mi lau, như chỉ có hai người với nhau. Những ngón tay áp cả lên khuôn mặt cô, miết qua miết lại, tựa như muốn xóa sạch những dấu vết của sự ảm ức.

“Anh Thịnh Hoan.” Lâm Lập Triệt lên tiếng, khẽ giọng nhưng đanh thép: “Chúng ta đưa Liều Liều về thôi, không nên ở với người điên.”

“Điên?” Khâu Kiều Nhan xông ngay tới. “Lâm Lập Triệt, anh gọi thì nói lại lần nữa cho tôi?”

Lâm Lập Triệt không thèm quan tâm tới cô ta. Khâu Kiều Dương nhẹ nhàng lên tiếng, câu nói đầu tiên kể từ khi bước chân vào phòng: “Kiều Kiều, em đừng gây chuyện nữa.”

“Ai gây chuyện? Các người mù cả rồi ư, rõ ràng là cô ta tự ngã. Vừa thấy mọi người đến là khóc lu loa lên, định đổ hết lên đầu tôi. Đồ mặt dày.” Khâu Kiều Nhan cao giọng, tức đến nổi mắt hết cả lí trí. “Lâm Lập Triệt, anh còn biết nói đỡ cho cô ta nữa à? Sao lúc yêu tôi, anh đá cô ta nhanh chóng thế cơ mà?”

“Tôi chia tay Liều Liều, vì cảm thấy mình không xứng đáng với cô ấy!” Vẫn giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng. “Yêu Yêu à, tôi chưa bao giờ yêu cô, có chăng chỉ là hơi thích mà thôi. Có điều, chút tình cảm ít ỏi đó đã nhạt dần sau khi cô nhiều lần làm khó Liều Liều. Tôi với cô, chỉ vì lời nói dối bịa đặt của cô khiến tôi cảm thấy là thằng đàn ông thì phải chịu trách nhiệm.”

Tiếng khóc của Liều Liều nín bặt. Tại sao cô lại phải khóc? Vì cô, Tiểu Triệt đã nói những lời cay nghiệt hơn cả những lời mà mẹ con Khâu Kiều Nhan vừa nói. Một Tiểu Triệt hiền lành, một Tiểu Triệt lúc nào cũng nhỏ nhẹ, đây là lần đầu cậu ta ăn nói tàn nhẫn đến như vậy.

Tô Liều đang ngỡ ngàng chợt thấy chân mình trở nên nhẹ bồng. Thì ra là anh Thịnh Hoan đã bế bổng cô lên. Cô mở to đôi mắt sưng đỏ, nhìn khuôn mặt anh tuấn và lạnh lùng của anh.

Thấy cô ngạc nhiên, người con trai mím chặt môi cười. “Liều Liều ngoan, đừng khóc nữa.” Anh cúi đầu khẽ nói, khuôn mặt tuấn tú phảng phất nét hiền từ. Nhưng khi anh quay mặt đi, vẻ hung tợn tập trung cả nói đuôi mắt.

Váy cô rất ngắn, cánh tay anh áp cả vào phần chân trần, rất chặt, rất mạnh. Sự tiếp xúc về da thịt có khả năng làm ấm nóng tình cảm. Từng tí từng tí một, cảm giác tê tê ngấm vào cơ thể cô, rồi lại tan ra trong hơi thở gấp gáp. Cô thấy hưng hực vì bị kích thích, nhưng lại khoan khoái vì được áp ủ.

Cảm giác thật bình yên. Đột nhiên con tim như muốn ngừng đập. Đột nhiên đỏ bừng cả mặt.

Ba bước chân, hai giây đồng hồ, trong dòng thời gian chỉ là một khoảnh khắc, nhưng với người mới được đánh thức là cô, lại như kéo dài hàng vạn năm.

“Anh Thịnh Hoan, chúng ta về thôi.” Được đặt ngồi trên ghế sofa, cuối cùng Tô Liều đã lấy lại bình tĩnh. Mặt đỏ bừng, mắt đỏ hoe, cô lí nhí: “Tiểu Triệt nói đúng đấy ạ, chúng ta không thể cư xử như những kẻ điên.”

“Đợi chút đã.” Sở Thịnh Hoan vừa cười vừa vén những sợi tóc vương trên má Tô Liều, sau đó, anh đứng dậy và sải bước chân về phía Kiều Dương.

Cùng lúc, Khâu Kiều Nhan òa khóc, rồi nghe tiếng tát “bốp” một cái. “Thằng họ Lâm kia, mày còn không đủ tư cách xách dép cho Kiều Kiều nữa!” Mạnh Phồn Anh khoát tay với vẻ mặt lạnh như tiền. “Kiều Dương, con gọi điện kêu bảo vệ lên tống cô bọn chúng đi!”

Lâm Lập Triệt đứng chôn chân tại chỗ. Dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt cậu trắng trẻo của cậu ta vẫn hằn dấu năm ngón tay đỏ bầm.

Bà Khâu...đánh Tiểu Triệt sao?

Phải mất tới hai giây sau, Tô Liều mới hiểu ra sự tình, lập tức trào dâng một nỗi uất ức. Trời ơi, bà già này dựa vào đâu mà dám đánh Tiểu Triệt? Dựa vào đâu mà dám nhục mạ cô? Dựa vào đâu? Trong phút chốc, cô muốn lao ra chiến đấu tay đôi với mẹ con nhà họ Khâu. Nhưng chỉ dám nghĩ thế thôi.

Giữa lúc luống cuống và tức tối, đành phải nuốt uất hận vào lòng, Tô Liều nghe thấy tiếng bà Khâu sợ hãi: “Thịnh Hoan cháu định làm gì?”

Cô quay người lại, liền nhìn thấy....

Không biết từ lúc nào, Sở Thịnh Hoan đã túm được cổ Khâu Kiều Dương, đè anh ra xuống cái tủ gỗ màu đỏ cao lưng chừng người. Phía trên tủ có một chậu lan rêu. Những bông hoa trắng tinh và những chiếc lá xanh mướt khẽ rung rinh, hắt bóng lên khuôn mặt hai người. Một lạnh lùng và một sợ hãi.

“Bà Mạnh này”, Sở Thịnh Hoan đột nhiên lên tiếng. Anh gần giọng: “Bà đừng lo, tôi tuyệt đối không đánh phụ nữ.” Anh khẽ vung tay phải, nắm đấm kêu răng rắc, tiếp tục nhả từng chữ: “Nhưng tôi sẽ đánh chồng, con trai và anh trai của bọn họ.” Nói xong, anh tung một cú giáng trời xuống bụng Khâu Kiều Dương.

Mạnh Phồn Anh thất kinh chạy tới, chặn ngay phía trước người Kiều Dương rồi lập cập bấm điện thoại: “Mày dám đánh người? Dám đánh con trai tao, tao sẽ cho mày ngồi tù suốt đời.”

“Mẹ, ngồi tù thì nhẹ quá. Mẹ gọi điện cho anh Sở, nói anh ấy gọi mấy người bên quân đội tới cho hấn một trận đi.” Khâu Kiều Nhan lau nước mắt và nghẹn ngào, khôi phục lại uy thế quen thuộc hiếp người khác của mình, rít lên.

“Ồ, gọi anh họ của tôi đến đánh tôi ư? Cô sáng kiến quá đấy!” Sở Thịnh Hoan cười lạnh lùng. Anh vung tay gạt hai mẹ con nhà họ Khâu đang đứng sững ở đó sang một bên. Đoạn đập một cú chân phải thật mạnh, khiến Khâu Kiều Dương hự lên một tiếng đau đớn ngã nhào xuống chiếc tủ.

“Gọi bảo vệ, Kiều Kiều, mau gọi bảo vệ lên...” Mạnh Phồn Anh sực tỉnh, gào thét lạc cả giọng.

“Mẹ, đừng gọi nữa.” Khâu Kiều Dương cố gắng nhòe mắt, đầu hơi cúi, anh ta cười gượng gạo: “Lô đất cha muốn mua hiện đang nằm trong tay Thịnh Hoan. Tiểu Sở lại là anh họ của cậu ấy. Vậy mẹ đâu biết chú Sở mà cha hằng quý mến có quan hệ thế nào với Sở Thịnh Hoan rồi đây.”

“Anh định lừa ai chứ? Nếu Thịnh Hoan có quan hệ họ hàng với chú Sở, sao chưa bao giờ anh và cha nhắc tới?” Khâu Kiều Nhan cuồng quát hỏi, với mong muốn nghe được lời phù định.

Khâu Kiều Dương không nói gì nữa. Anh ta ngoảnh mặt sang một bên và thoáng mỉm cười với Tô Liễu, lúc này đang ngơ ngác không hiểu gì.

Biết nói gì với em bây giờ, Tiểu Ngược. Dường như anh đã không thể bảo vệ được cuộc hôn nhân của chúng ta nữa rồi. Anh đã cố gắng duy trì mối quan hệ vợ chồng thân mật. Bất cứ lúc nào em online, anh đều lập tức lao đến bên em, nhưng...có những việc không phải cứ nỗ lực là được. Đòi người gian truân, hệ thống có BUG. Những khi anh cảm thấy đã tiến thêm được một bước, thì lại có BOSS lao ra hại một trong hai chúng ta. Khiến cho mối quan hệ của chúng ta giờ lại quay về vạch xuất phát.

Hình như anh, sắp để mất em rồi. Hoặc khả năng, chưa bao giờ có được em.

Kiều Dương hé miệng cười mỗi lúc thêm tươi tỉnh, mà con tim thì càng thêm se sắt. Nỗi đau đớn của sự trống trải tựa như một tấm lưới vô hình phủ kín nơi đây mắt Kiều Dương cùng cái nhìn khắc khoải về phía Tô Liễu. Kiều Dương đứng dậy, gạt mẹ và em gái ra. Anh ta đứng trước mặt Sở Thịnh Hoan, vẫn thái độ lịch sự nhã nhặn thường ngày: “Đánh đi, trừ mặt, trừ...chỗ đó...ừ, cậu biết đấy, đánh chỗ nào cũng được. Tôi không thực hiện được lời cam kết, nên xin chịu sự trừng phạt.”

Sở Thịnh Hoan vỗ nhẹ lên vai Kiều Dương, rồi lập tức nắm chặt nắm đấm.

“Đừng đánh con trai tôi!” Sau cùng, Mạnh Phồn Anh đã chịu không nổi, đành phải ôm lấy tay Thịnh Hoan. “Thịnh Hoan, cô đã luôn đối tốt với cháu. Kiều Dương cũng là người anh em tốt của cháu. Cháu nữ lòng nào ra tay?”

Sở Thịnh Hoan buông nắm đấm. Anh dứt tay vào túi quần, nheo mắt cười và lặng yên nhìn Kiều Dương. Một lúc sau, anh mới buông một câu rất lạ: “Tôi thông cảm với cậu, người anh em!” Thịnh Hoan xoay người, chậm rãi tới bên Tô Liễu. Rất tự nhiên, anh nắm lấy tay cô rồi quay sang nói với Lập Triệt: “Đi thôi.”

“Vâng ạ.” Tô Liễu nhanh nhẹn đáp, cố tránh né ánh mắt lạnh lẽo của Khâu Kiều Dương.

Lúc ba người rời khỏi Đền Hào, đêm đã khuya.

Vừa lên xe, Tô Liễu đã bị Lâm Lập Triệt riết ráo truy hỏi. Nghe phát mệt, cô tự giận leo lên ngồi ghế trên. Thế nhưng nhìn sang, gặp ngay khuôn mặt khó đăm đăm củ anh Thịnh Hoan. Nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy mặt Lập Triệt ngượng ngịu.

Tô Liễu không sao khỏi nghĩ ngợi.

Vẫn là tên xấu xa Lâm Lập Triệt lên tiếng: “Tô Liễu, giờ cậu cũng đã có trước có sau rồi đấy.”

Đây...là tiếng người sao!

Tô Liễu tức giận nghiến răng ken két. Sự tức giận trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa: “Mình sớm đã có trên có dưới rồi. Có điều sau này cậu chuyển sang thích đàn ông, nên không đề ý đó thôi.”

Sở Thịnh Hoan...

Tô Liễu và Lập triệt tính đều trẻ con. Tuy nhiên, do sùng bái anh Thịnh Hoan từ nhỏ, nên Lập Triệt lúc nào cũng thích tỏ vẻ đàn ông. Cậu cười mỉm, vờ như không muốn đôi có với Tô Liễu, nhưng trong lòng vô cùng đau khổ.

Một điều đáng đau khổ nữa là, cậu đột nhiên phát hiện ra, anh Thịnh Hoan đang chạy xa về hướng...nhà cậu ở.

Quả nhiên, sau mười mấy phút lộ trình chỉ đủ để nói vu vơ vài câu, xe đã từ từ dừng lại bên đường.

“Tiểu Triệt về nghỉ trước đi, ngày mai anh sẽ tới gặp em”

“Vâng ạ.” Cậu ta ngoan ngoãn xuống xe. Vừa đóng cửa xe, đã nghe thấy tiếng vọng ra từ phần cửa kính để ngỏ...

“Liều Liễu chưa ăn gì phải không. Anh đưa em tới quán ăn Hồ Nam ngon tuyệt nhé...”

Chiếc xe xả khói lao đi. Để lại Lập Triệt đứng hóa đá dưới trận gió đên lạnh lẽo.

Anh Thịnh Hoan, sao anh lại như thế ? Em cũng chưa ăn cơm mà. Vừa nhận được tin nhắn của Tô Liễu là em chạy thẳng tới công ty tìm anh đấy !!! Cậu âm thầm nở nụ cười trong lòng. Ở một nơi khác, ông anh trai cùng cô em gái hờ đang vui vẻ cùng nhau ăn tối.

Tô Liễu hết sức hồi hộp. Kể từ lúc Lâm Lập Triệt xuống xe, cô đã bắt đầu có cảm giác đó. Không phải cảm giác sợ hãi như mọi khi, mà là hồi hộp. Có pha chút buồn xuôi và niềm sung sướng khôn xiết. Trong tâm trạng vô cùng phức tạp, thời gian trôi qua cũng đặc biệt nhanh. Chớp mắt, cô đã cùng anh Thịnh Hoan đứng trước cổng kí túc xá.

“Anh Thịnh Hoan, anh còn giận em không?” Cuối cùng, Tô Liễu nhớ ra nỗi niềm day dứt suốt mấy ngày gần đây của mình.

“Đâu có, ha ha.” Sở Thịnh Hoan cười nhẹ nhàng. “Anh chưa bao giờ giận em, Liễu Liễu. Anh chỉ trách mình đã không sớm nhận ra em thôi.”

“Vậy sao anh không nghe điện thoại của em?” Tô Liễu vịn hai tay vào nhau, cúi đầu hỏi nhỏ với vẻ nũng nịu.

“Anh đánh mất di động, máy mới chưa kịp convert các số cũ.” Thịnh Hoan hỏi ngược lại: “Mà Liễu Liễu không có số điện thoại bàn của anh sao?”

Tô Liễu giật mình, thầm nghĩ hồng rồi. Số máy bàn đó anh Thịnh Hoan đã từng ghi cho cô, từ hồi hai người còn “chiến tranh lạnh”. Nên rất nhanh, cô đã tiện tay dúi luôn mẫu giấy vào đầu đó.

“Anh Thịnh Hoan.” Cô cúi đầu khờ sở trình bày: “Em đánh mất rồi. Anh đọc lại cho em một lần nữa đi. Ngày mai em sẽ đi xăm lên cánh tay luôn.”

“Đưa máy của em cho anh.” Anh thoáng nghĩ ngợi khi đón chiếc di động từ tay cô, rồi nhập mọi phương thức liên lạc của mình vào đó.

Trên chiếc ghế đá dưới gốc cây phù dung trước cổng kí túc xá, Tô Liễu lặng yên ngồi ngắm khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh đèn hắt ra từ kí túc xá đang hết sức chuyên tâm của anh Thịnh Hoan.

“À phải rồi, anh Thịnh Hoan đừng đánh Tử Hòa nữa. Thực ra, hôm nay, là em tự ngã đấy!” Cô đột nhiên lên tiếng.

“Ừ.” Sở Thịnh Hoan đã lưu xong các số điện thoại. Anh đưa lại di động cho Tô Liễu và nói: “Anh biết mà.”

“Vì sao anh biết ạ?” Tô Liễu rất ngạc nhiên.

“Vì khi anh đánh Kiều Dương, Kiều Nhan sợ ngệt cả mặt ra. Nhưng không thấy em xông lên đập cô nàng.” Anh cười khe khẽ rồi thùng thảng nói tiếp: “Hồi nhỏ, mỗi khi anh giúp em và Tiểu Triệt trả thù, Tiểu Triệt thường đứng một bên xem, còn em thì đợi lúc đối phương kiệt sức liền xông lên đập một phát cho hả giận.”

“Thì ra em là đứa dậu đồ bìm leo, cáo mượn oai hùm ư.” Cô dãi mặt đau khổ. Sao anh Thịnh Hoan lại nhớ mấy chuyện hồi bé xú của cô như thế? Chả trách suốt bao năm qua, anh luôn coi cô như một cô em gái nhỏ.

Nghĩ tới đây, lòng cô như có cơn gió nhẹ thổi tới...Cô đã nhìn thấy hình ảnh mình năm xưa. Mỗi lần đánh nhau với đám con trai ở khu, bất luận thắng thua thế nào, hễ nhìn thấy anh Thịnh Hoan là cô gào khóc thảm thiết. Sau đó, anh liền xông tới cho bọn chúng một trận, còn cô thì vừa khóc vừa không quên cổ vũ. Cuối cùng, cô tiến tới trước mặt lũ con trai lúc trước vừa bắt nạt cô giờ đã bị hạ gục. Hết sức tượng trưng, cô sờ vào áo bọn chúng (coi như đánh) và giẫm lên quần bọn chúng (coi như đá) để....trả thù.

Thì ra suốt bao năm nay, anh vẫn vậy và cô cũng...không hề thay đổi. Quảng thời gian sáu năm chỉ đủ làm ngưng đọng một số điều nơi đáy lòng mà thôi. Trong lòng Tô Liễu trào dâng một niềm vui nho nhỏ. Dường như giữa hai người lại có thêm một tài sản chung.

“Anh Thịnh Hoan”, cô nũng nịu, “ anh biết rồi sao còn đánh Tử Hòa đau thế?”

Vừa nói xong, thấy không khí lạnh ngắt, cô giật mình nghĩ lại câu vừa hỏi và đột nhiên cảm thấy không ổn. Tô Liễu vội bổ sung thêm: “Anh Thịnh Hoan, em không có ý trách anh. Vấn đề anh và Tử Hòa là bạn thân, mà Tử Hòa thì không có lỗi, lỗi ở người nhà anh ta kia. Em không muốn vì em mà ảnh hưởng tới tình bạn của hai người. Còn chuyện Tiểu Triệt... Lúc đó em cũng rất giận chỉ muốn xông lên đánh cho bà cô Yêu Tinh một trận.” Tô Liễu làm một tràng, Sở Thịnh Hoan vẫn yên lặng. Cô bắt đầu thấy hoảng, vội cất giọng đau khổ: “Thôi được rồi, không nói nữa. Mượn rồi, em về kí túc đấy.” Cô cười ngượng nghịu đứng dậy. Lập tức bị níu tay.

“Liều Liều.” Sở Thịnh Hoan cũng đứng lên. “Hai, ba cú đánh của anh chỉ là giả vờ mà thôi, rất nhẹ, và cũng không đau gì cả. Anh chỉ muốn dọa bà Khâu, Kiều Dương biết rõ điều này, thế nên anh ấy...”

“Thế nên anh Tiểu Sở và chú Sở mà nhà Khâu sùng bái cũng không có quan hệ gì với anh. Các anh thông đồng lừa người ta nhé!” Sau khi hiểu ra, lại thấy Thịnh Hoan không giận, Tô Liều lập tức chuyển giọng vui mừng, huyền thuyên.

“Điều này thì là thật.” Sở Thịnh Hoan xoa đầu gãi tai, trên khuôn mặt điển trai của anh thoáng vẻ ngượng ngùng: “Liều Liều à, chú Sở đó là cha đẻ của anh, là anh em ruột của bố anh. Anh được bố anh nhận về nuôi.”

Hả ??? Tô Liều có phản kinh ngạc.

“Em còn nhớ vào dịp nghỉ hè hằng năm, anh đều bị bố gửi đi không?” Sở Thịnh Hoan mỉm môi cười hỏi.

“Em nhớ, bác gái bảo do anh hay đánh nhau gây gỗ, nên bác trai phải gửi anh tới trung tâm huấn luyện võ thuật gì đó để tu tâm dưỡng tính...” Tô Liều nhanh nhẩu đáp. “Cả khu mình đều biết mà.”

“Thực ra không phải vậy, mẹ anh...chà!” Sở Thịnh Hoan âu sầu giải thích: “Anh được đưa tới đây chơi. Cha đẻ khi đó vẫn làm trong quân đội, nên anh được đi theo huấn luyện cùng các anh đặc nhiệm.”

Tô Liều nắc chữ A mồm chữ O, từ kinh ngạc chuyển sang thích thú. Thì ra anh Thịnh Hoan có tới...hai cha mẹ, mà cha đẻ của anh có vẻ như rất uy phong. Không biết bác ấy thích một cô con dâu như thế nào nhỉ? Có yêu quý mình giống như bác Sở không?

Tô Liều liên miên, đột nhiên giật nảy mình. Mình vừa nghĩ gì thế không biết? Hình như...mình có ý...đồ đen tối với anh Thịnh Hoan!!!

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trong lúc Tô Liều đang bắt ngờ tựa Colombo tìm ra châu lục mới, Sở Thịnh Hoan cũng đang lặng lẽ ngắm nhìn cô.

Có nhiều điều muốn nói, nhưng không biết diễn đạt thế nào. Trong lòng thoáng buồn, muốn mỉm cười cũng thấy khó hé môi. Anh đã tự nhủ thăm bao lần, tôn trọng sự lựa chọn của cô, được suốt đời dõi theo cô cũng đủ hạnh phúc.

Đột nhiên anh ân hận, hận mình đã quyết định. Anh bỗng muốn...bỏ qua mọi suy nghĩ của cô, tìm mọi cách để có thể giữ cô ở bên mình.

Bàn tay bé nhỏ của cô trở nên nóng hơn bao giờ hết. Thịnh Hoan không kìm được bèn ôm chặt Tô Liều vào lòng.

“Anh Thịnh Hoan.” Tô Liều tỉnh con mơ, ngược mắt lên khê gọi. Đôi mắt bỏ câu lộ vẻ yếu ớt và nghi ngại.

Thịnh Hoan giật mình buông tay và lui lại một bước. Anh nhìn ra hướng khác để lấy lại bình tĩnh rồi chậm rãi nói: “Liều Liều, em không hợp với Kiều Dương, anh...”

Tô Liều mất long lanh chờ đợi. Trong đầu chợt hiện ra mấy câu nói vu vơ của Ngô Yên lần trước. Cô vừa hồi hộp, vừa hoảng loạn, lại vừa vui mừng.

“Anh...anh có quen rất nhiều người con trai tài giỏi...” Sở Thịnh Hoan không thể nói tiếp.

Còn trái tim Tô Liều thì sụp đổ.

“Em biết rồi” Cô uể oải xua tay, “Em lên phòng đây. Anh cũng về nghỉ sớm đi!”

“Ừ, anh về đây.” Sở Thịnh Hoan thờ phào rồi quay mặt lại, trông theo bóng hình yêu kiều dần tan vào ánh đèn chói sáng của khu kí túc.

Tô Liều về phòng trong trạng thái rã rời. Cô ngã vật xuống giường, úp mặt vào gối, lòng ngập tràn đau khổ. Cuối cùng, việc cô không lên tiếng, cũng không mở vì tính đã khiến Ngô Yên chú ý: “Thế nào rồi? Tô Liều Liều, sao hôm nay yên lặng thế?”

“Thất tình rồi!” Tô Liều im lặng hồi lâu rồi buồn bã trả lời.

Ngô Yên phì cười văng cả nước miếng, chân trần nhảy phắt khỏi giường. Nhanh như cắt, cô bạn lao tới trước đầu giường Tô Liều: “Mấy hôm trước cậu còn nói với mình là không yêu ai cơ mà?”

“ Là chưa yêu.” Tô Liễu xoay người lại, nhìn Ngô Yên với góc 180 độ, vẻ mặt đau khổ khôn xiết: “ Ngô Yên...”, cô nghẹn ngào, thỏ thẻ: “ Anh Thịnh Hoan chỉ xem mình như em gái thôi, làm sao bây giờ?”

“ Hà, không phải thế chứ! Lẽ nào người ta nhìn nhầm? Cậu thích anh Thịnh Hoan rồi phải không, ha ha ha ! Theo đuổi anh ấy đi, chứ còn làm thế nào nữa. Chưa biết chừng anh ấy thích mô tuýp tình yêu anh trai và em gái.” Ngô Yên chuyển từ kinh ngạc sang sự sáng suốt, sau đó vừa bĩu môi vừa bày kế cho bạn.

Tô Liễu choàng dậy như chết đuối vớ được cọc: “ Theo đuổi bằng cách nào?” Cô túm chặt tay áo Ngô Yên, hai mắt sáng long lanh.

“ Hiếm thấy con gái của con trai ở trong tiểu thuyết. Nên chị đây rất khó lấy ví dụ. Thiết nghĩ em nên tham khảo nhu cầu tình cảm của đám bạn nam của mình rồi tự lên một kế hoạch.” Ngô Yên phẩy phẩy tay, ra điều lệ bất tông tâm.

Liếc nhìn bộ mặt ưu tư của Tô Liễu, Ngô Yên xỏ dép lê ra nhà tắm đánh răng, sau khi có lời an ủi: “ Đừng lo, chị thấy em rất có triển vọng. Vì anh Thịnh Hoan nhà em có vẻ muốn biến cô em hàng xóm thành cô vợ hiền!”

Dù thế nào, những lời của quân sự quật mo Ngô Yên cũng giúp cô tăng thêm nhuệ khí.

Tô Liễu đắn đo khoảng mười giây rồi quyết định online, thử bắt tay điều tra đám bạn Tiểu Bó, Bảo Khí Giang Hồ, Phiêu Tái Giang Hồ...của anh Thịnh Hoan, tìm hiểu xem anh thích kiểu con gái thế nào. Nhưng vừa online, cô đã bắt gặp một cái tên quen thuộc. Sau một thoáng kinh ngạc, Tô Liễu đột nhiên thay đổi kế hoạch.

“ Sát Sát huynh, huynh thích kiểu con gái như thế nào?”

Rất lâu sau, trên màn hình mới hiện ra câu trả lời sượng sùng: “ Muội hỏi làm gì?”

Tô Liễu add một icon xấu hổ: “ Sát Sát huynh đừng sợ. Muội không có ý trêu chọc huynh. Sự thực là trước kia có một...Biết nói thế nào nhỉ, muội có một anh hàng xóm. Hai anh em gần bó với nhau từ thuở nhỏ. Sau một sự cố cách đây đã lâu, muội trở nên rất sợ anh ấy. Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài thôi. Khả năng trong tiềm thức, muội vẫn rất thích anh ấy. Thế nên mới vô tình rung động trước Sát Sát huynh, hihi...” Tô Liễu gửi liền ba icon xấu hổ. “ Tính cách hai người rất giống nhau!”

Ở máy bên kia, đầu óc Sở Thịnh Hoan trống rỗng, ngồi ngẩn người ra trước máy tính, buông rơi cả điều thuốc đang hút, làm cháy xém một góc giấy tờ để trên bàn. Anh nín thở, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Con tim tựa muốn bật ra theo từng hàng chữ.

“ Nhưng, anh hàng xóm chỉ xem muội như em gái...” Kèm theo mấy icon khóc mếu.

Đọc đến câu này, trái tim Sở Thịnh Hoan khẽ run lên, xém chút nữa thì thổ huyết. Những ngón tay thon dài không nhẫn nhẫn được nữa nhanh chóng gõ trên bàn phím: “ Nha đầu ngốc nghếch, em cảm nhận kiểu gì thế? Em dùng dây thần kinh nào để cảm nhận rằng anh chỉ coi em là em gái?” Nhưng anh chưa kịp gửi đi, trên màn hình đã lại hiện lên...

“ Muội buồn quá! Muội không cam lòng ! Muội không muốn vì ở bên nhau lâu ngày mà bị người ta phớt lờ. Sát Sát, muội muốn chinh phục anh ấy. Hai người giống nhau vậy, hẳn sở thích cũng tương đồng. Giúp muội đi!”

Bụp! Sở Thịnh Hoan đứng bật dậy, đá văng cái ghế, với vội chùm chìa khóa xe rồi chạy ra ngoài. Nhưng được hai bước, anh thay đổi ý định.

Anh ngồi lại trước máy tính, xóa hàng chữ đã gõ vừa rồi, thay vào đó là mấy chữ đơn giản: “ Được, ta sẽ bày cho muội.”

“Oa, cảm tạ cảm tạ!” Hai cái icon cảm động khóc lóc được gửi tới. “ Sát Sát huynh thích con gái tỏ tình với mình như thế nào?”

“ Trực tiếp.” Sở Thịnh Hoan cười rất tươi, trả lời rất chung chung.

“ Thế nghĩa là sao? Hẹn gặp rồi bày tỏ hay là gọi điện, nhắn tin ă? Phải rồi...muội có thể thông qua game nữa đấy. Sát Sát, nói cho huynh biết nhé, anh ấy của muội là nhân vật tiếng tăm trong bảng 108 vị anh hùng đó!”

Trong game? Sở Thịnh Hoan giật mình, vội vã đánh bốn chữ: “ Tốt nhất không nên.” Buồn cười thật! Nếu Tô Liễu bày tỏ tình cảm, anh chắc chắn nhất định sẽ không từ chối, nhưng qua game thì...Nói thế nào nhỉ? Khuôn mặt anh tuần đờ bưng.

“ Tiểu Ngược à, nếu anh ấy của muội giống ta, thì sẽ không thích chuyện tình cảm trong game đâu. Muội tỏ tình với anh ấy không chừng sẽ bị từ chối vì nghĩ là muội đùa nạt! Muội nên nói trực tiếp thì hơn, ví dụ tìm đến nhà anh ấy... Tiểu Ngược, muội nói rằng anh hàng xóm luôn coi muội như em gái...” Sở Thịnh Hoan dè dặt gửi, trong khi mười ngón tay vẫn thoăn thoắt, “ Vậy nên hãy để cho anh ấy nhận ra, muội thực sự đã lớn, đã đến tuổi lấy chồng. Muội không phải là cô bé đi theo sau cậu ta nữa, mà là...” người con gái anh có thể hôn có thể ôm.

Viết được một nửa, trong đầu Thịnh Hoan lại hiện lên cảnh tượng đêm nào. Họng anh bỗng khát khô, cơ bắp săn cả lại, một nguồn năng lượng lớn lao mong chờ được giải thoát. Mạnh hơn nữa, chặt hơn nữa. Các mạch máu rần rật chảy về phía dưới bụng, quần căng nhức nhối. Sở Thịnh Hoan khẽ chửi bậy rồi gượng đứng dậy ra bồn rửa và nước lạnh lên mặt. Anh thở rồi quay lại phòng đọc sách.

Mặc dù anh đã quay lại ngay, nhưng chỉ còn hai hàng tin nhắn.

“Hơi hơi khó hiểu, muội từ từ tìm hiểu vậy, vui quá, cảm ơn Sát Sát huynh.”

“Có bạn tìm. Muội out đây. Lần sau chúng ta nói chuyện tiếp nhé. Bye bye.”

Khoảng cách thời gian giữa hai tin nhắn không lâu. Chúng tỏ Liễu Liễu có việc gấp nên vội vã ngưng việc thỉnh giáo.

Sở Thịnh Hoan vòng qua chỗ chiếc giường nhỏ trong phòng đọc sách. Anh nằm vắt chân lên thành giường, hai tay đặt dưới gáy, mắt nhìn lên trần nhà.

Liễu Liễu thích anh ư! Thịnh Hoan bật cười thành tiếng ha ha. Thì ra Liễu Liễu cũng thích anh?

Sở Thịnh Hoan cười mãi không thôi, chợt nhớ ra điều gì liền đứng phắt dậy, xông tới trước máy tính. Anh thao tác rất nhanh, đang định thoát ra khỏi nick Vô Liêu Sát Sát Yêu, thì thấy hệ thống hiển thị thông báo màu vàng: Người chơi Kiều Dương Tự Hóa hủy bỏ hôn ước với Bồng Dưng Muốn Chết, lí do: ác phụ ti tiện, bắt kính mẹ ta, nhà người chết đi!

Cơ chế kết hôn trong trò Anh hùng qui ước, chỉ cần một trong hai bên đề nghị Hồng Nương cho phép li hôn, viết chừng hai mươi chữ nói rõ lí do là xong. Rất đơn giản! Vì thế, đã có vô số người li hôn vì vô vàn lí do linh tinh khác nhau. Thông báo trên thực ra rất bình thường, lí do cũng chẳng kinh khủng lắm. Nhưng vì cặp đôi nhân vật chính đều là “người của công chúng” nên đã thành tâm điểm chú ý.

[Thế giới] Thiên Địa Bất Nhân : Kiều Dương, cưới vợ hiền hòa làm nhà hướng Nam, cuối cùng huynh đã hiểu ra.

[Thế giới] Yêu Tinh Áo Choàng : Sư huynh, biết sai phải sửa, quay đầu là bờ, muội tự hào về huynh.

[Thế giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu : Chúc mừng, chúc mừng Kiều Dương huynh sau cùng đã nhận ra bộ mặt thật của kẻ độc ác đó.

[Thế giới] Bối Bối Sơn : Có chuyện gì thế, vừa ra WC một cái mà tình hình đã thay đổi 180 độ?

[Thế giới] Doanh Vũ : Lão gia hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà người, Kiều Dương Tự Hóa. Lão gia hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà người, Kiều Dương Tự Hóa.

[Thế giới] Minh Yêm : Tiểu Vũ đừng vội chửi. Chị đồ rằng có kẻ khác đang dùng nick Tự Hóa.

[Thế giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê : Nói vậy thì...có vẻ đáng nghi thật. Kiều Dương Tự Hóa đã vì nữ vương Đại Tàn mà vứt bỏ cả giang sơn, quay lưng với em gái. Những lời hôm nay thật không giống với Kiều Dương.

[Thế giới] Kiều Dương Tự Hóa : Các người đừng có đoán mò, hòng giữ thể diện cho cô ta! Phải cho mọi người thấy bộ mặt thật của ác nữ đó. Cô ta mặt dày đeo đuôi anh ta. Bị mẹ ta phản đối, liền ra tay chửi rửa đánh đập, đồ tiện nhân.

[Thế giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê : Đeo đuôi anh ta? Vậy người là Yêu Tinh Áo Choàng sao?

[Thế giới] Doanh Vũ : Thật chưa từng thấy một BITCH xuẩn ngốc như thế này bao giờ. Làm ơn đã cấp nick thì bắt chước cho giống chút đi. Đằng này câu trước đá câu sau. Đồ óc bả đậu.

[Thế giới] Yêu Tinh Áo Choàng : Ăn cắp nick? Các người lắm chuyện quá đấy! Ta nói các người đừng đoán lung tung, là vì anh trai ta chán không thèm nói chuyện với cái kẻ đánh đá kia nữa, nên cho phép ta dùng nick của anh ta để xử lí.

[Thế giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu : Kiều Dương thật là. Ghét tới mức đó kia mà...

...

Sở Thịnh Hoan nắm chặt nắm đấm. Anh nhanh chóng out khỏi trò chơi, rồi lên lại bằng nick Thịnh Thế Hoan Đăng. Đợi cho nhân vật xuất hiện tại Tề Quốc, anh đánh chữ rất nhanh.

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng: Tiểu Ngược, chúng ta kết hôn đi.

...

Anh loa liên tục cho đến khi kín mít màn hình mới thôi.

Cả thế giới câm lặng. Phải đến nửa phút sau, loa hệ thống mới bật ra một câu chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh cả.

[Loa] Bồng Dưng Muốn Chết : Huynh có em gái không?

Sở Thịnh Hoan nhìn câu hỏi đó, cảm muốn rớt xuống mặt bàn, Huynh có em gái không?, Liễu Liễu lẽ nào còn không biết? Đã biết mà còn có tình hỏi, nghĩa là muốn...kiếm chuyện. Vậy nên anh đành tiếp tục viết, giả như không quen biết.

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng : Ta không có em gái.

[Loa] Bồng Dưng Muốn Chết : Mẹ huynh có thích vung tiền không?

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng : ...Nghĩa là sao?

[Loa] Bổng Dung Muốn Chết : Hôm nay muội mới biết, có những bà mẹ thích lấy tiền đẻ người.

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng : Dừng...tiền xui hả?

[Loa] Bổng Dung Muốn Chết : Đại loại thế. Vì với thái độ của bà ta, muội thấy con trai bà ấy chẳng đáng vài đồng bạc.

[Loa] Thịnh Thế Hoan Đăng : Muội yên tâm, mẹ ta không có sở thích đó. Gia đình ta chắc chắn sẽ vô cùng vô cùng yêu quý muội.

Cảm giác bức bối lắng xuống sau từng hàng chữ và trở nên dịu dàng, ngọt ngào, bay bổng.

Hai anh em tâm tình với nhau hơn hai phút, như ở chỗ không người. Sau cùng, cả thế giới đã lại thức tỉnh.

[Thế Giới] Một Trụ Chống Trời Ta Mạnh Nhất : Ha ha ha ha ha, Lão Đại siêu cấp cặp với bà xã của đại ca từ khi nào thế?

[Thế Giới] Tạc Dạ Tiểu Thần : Cướp vợ của bạn, một đứa gian phu, một kẻ dâm phụ.

[Thế Giới] Doanh Vũ : Con rùa rụt cổ kia, ai bảo mày là “cướp”?

[Thế Giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Từ Tiểu : Nhật thừa thừa mớ của Kiều Dương huynh, bản quá!

[Thế Giới] Nhẫn Giả Thâm Khuê : Ai là thừa mớ, ai là mâm son? Còn chưa biết đâu !

[Thế Giới] Minh Yểm : Nếu vì tái hôn mà bị coi là thừa mớ thì xin thưa cô Tiểu, cô hẳn phải mớ thiu ra rồi.

[Thế Giới] Cơ Độc Sơn Bá Tước Phu Nhân : Chúc mừng, chúc mừng nữ vương. Tại hạ ủng hộ người và Thịnh Thế đại nhân.

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng : Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày! Đồ mặt dày!

[Thế Giới] Yêu Tinh Áo Choàng : Bổng Dung Muốn Chết, người còn giả bộ giả tịch gì nữa, rõ ràng là biết nhau rất rõ, có phải người quen nước mắt lưng tròng chạy tới kẻ lè với anh Thịnh Hoan không? Lần này thì kẻ tung người hứng nhé, buồn nôn!

Sở Thịnh Hoan phẫn nộ, nhưng chưa kịp hành động thì Liễu Liễu đã “loa” liên ba tin nhắn khiến tất cả mọi người...đều hoa mắt.

[Loa] Bổng Dung Muốn Chết : Người lại ghen với ta rồi!

[Loa] Bổng Dung Muốn Chết : Đúng đấy, ta với anh Thịnh Hoan không phải là anh em ruột, nhưng người với Kiều Dương Tự Hỏa thì đúng như thế.

[Loa] Bổng Dung Muốn Chết : Có những việc ta biết nhưng không muốn nói, trong lòng người cũng rõ mà nhưng cố tình nói khác đi. Ta với anh trai người không liên quan gì hết, việc anh em nhà người đừng kéo ta vào. Đòi người ngăn ngừa lắm, liệu mà trân trọng.

Mấy hàng thông tin chói đỏ máy tính của mọi người, nội dung cay nghiệt tựa hồ như muốn ám chỉ...ai đó có những bí mật vô luân. Thế là, sau mười giây im lặng, cả hệ giới lại như nổ tung. Tất cả các game thủ máu mặt đều quay ra bàn luận hàm ý của các thông tin trên.

Sở Thịnh Hoan cũng tròn tròn mắt, gửi tin nhắn riêng cho Tô Liễu: “ Khâu Kiều Nhan có tình cảm nọ kia với Khâu Kiều Dương à, sao anh không biết nhỉ?!”

Phía bên kia nhanh chóng hồi âm: “ Tình cảm gì cơ ạ?”

“ Anh thấy mọi người đang bàn tán sôi nổi lắm!”

Lần này mới mới có câu trả lời: “ Anh với mọi người nghĩ đi đâu mất rồi, câu thứ nhất là em phỏng đoán, câu thứ hai là em tường trình, câu thứ ba là cảnh báo, không liên quan gì tới nhau!”

Chưa đầy một phút sau, khung chat phía dưới màn hình đã nhòe đỏ.

[Loa] Yêu Tinh Áo Choàng : Tô Liễu, đồ ngậm máu phun người !

[Loa] Yêu Tinh Áo Choàng : Tô Liễu, đồ ngậm máu phun người !

....

Sở Thịnh Hoan rất ghét việc Khâu Kiều Nhan gọi tên thật của người khác trong game. Lần trước nói năng lung tung khiến ảnh Liễu Liễu bị đưa lên diễn đàn. Lần này cô ta lại đang nổi điên.

Anh cau mày, định gọi điện cho Khâu Kiều Dương thì có nhạc chuông đi động.

“Thịnh Hoan, mình bị Kiều Kiều đổi password, nên không đăng nhập vào trò chơi được nữa.”

“Ừ, mình cũng đoán vậy. Cậu nhanh chóng tìm cách rước cô em cậu đi cho tôi nhờ. Ai đòi dám ngày ba trận lại làm loạn cả thế giới. Còn nữa, tối nay tôi và Liễu Liễu sẽ thành thân.”

Đầu dây đang kia lặng đi một chút, sau đó vang lên giọng cười buồn bã: “Chúc mừng người anh em đã hoàn thành tâm nguyện.”

Sau cùng là tiếng trượt nhẹ của nắp điện thoại.

Sở Thịnh Hoan khề thờ dài và dỗi mắt lên màn hình. Thoáng chốc, anh sa sầm nét mặt.

Cả thế giới đang đảo bới chuyện Liễu Liễu chính là Tiểu Ngược, từ việc tấm ảnh trên diễn đàn cho tới Tiểu Triệt, Kiều Dương, Khâu Kiều Nhan và cả chính anh nữa. Toàn những nội dung tằm phào, thi thoảng chen vào mấy hàng chữ đỏ chói.

[Loa] Tiểu Bó : Tiểu Ngược mỹ nữ, mình cưới nhau đi!

[Loa] Phiêu Tạt Giang Hồ : Tiểu Ngược à, anh đây được lắm đó, lấy anh em nhé!

[Loa] Bảo Khí Giang Hồ : Bon chen cái, mình cũng đang độc thân.

...

Tô Liễu nhìn màn hình, sợ hãi.

Được mấy người bạn của anh Thịnh Hoan đả thương, Tô Liễu từ thân phận của kẻ bị phụ bạc bỗng trở nên hot vô cùng. Cả thế giới náo loạn cầu hôn cô, điều này... May mà cô vững như kiềng ba chân, không thì...

Tô Liễu đang thăm vui sướng thì nhận được tin nhắn: “Liễu Liễu, tới Phi Lai Phong mau, hôm nay nhân tiện động phòng luôn.”

Mặc dù ai cũng biết quá trình kết hôn động phòng trong trò Anh hùng chính là một tiếng dành cho thời gian đoạt hôn. Nhưng Tô Liễu, người tự cho mình luôn rất điềm tĩnh, không sao tránh nổi trạng thái tim đập chân run. Lại thật, lúc Từ Hòa lên tiếng, nói thế nào cô cũng có thể cãi trả lại được mà. Lẽ nào đây chính là sự khác biệt giữa yêu và không yêu?

Tô Liễu đỏ mặt ngồi tự thấy phấn khởi trước suy nghĩ đó của mình. Cô nhớ tới những lời trao đổi cùng Sát Sát vừa rồi, tính cách dụ dỗ...à, tính cách chinh phục anh Thịnh Hoan. Theo thói quen, cô liền đánh mấy câu kiểu như: “Được thôi, nhưng động phòng rồi thì đừng hối hận nhé. Anh Thịnh Hoan sẽ phải có trách nhiệm với em, không được vứt bỏ em đâu!” Nghĩ lại, thấy nhạt nhẽo làm sao. Tô Liễu bèn ngồi lại ngay ngắn, nghiêm túc, xóa hàng chữ vừa đánh, rồi làm ra vẻ ân cần: “Anh Thịnh Hoan, anh không cần hy sinh bản thân để giữ thể diện cho em đâu!”

“Anh thích mà.”

Một câu ba chữ đơn giản, nhưng Tô Liễu bắt đầu nghĩ tới nghĩ lui. Anh Thịnh Hoan định nói là thích mình hay thích làm như thế nhỉ? Haizz, giả như tối nay anh chưa định nói giới thiệu bạn trai cho mình thì tốt biết bao! Tô Liễu thờ dài và cảm thấy chán nản vô cùng.

“Nhưng mà, vợ chồng phải cùng một quốc gia.” Cô ưỡn oái viết: “Tề quốc là căn cứ địa của anh, Đại Tần là...”

“Thành thân xong anh sẽ phản quốc”

“Đến mức thế ư?”

“Đương nhiên, Kiều Dương còn làm được, sao anh lại không thể?”

Xem kia, xem kia, từ sau khi cô có ý đồ bất chính với anh Thịnh Hoan, mỗi lần nói chuyện với anh cô đều có cảm giác rất ảm áp. Vẫn biết là mình đa tình, nhưng Tô Liễu không kìm được suy nghĩ, nếu như anh Thịnh Hoan cũng rất thích cô, nếu như... Những ý tưởng có cánh tung bay khắp phòng, khiến mắt cô không nhìn thấy ai nữa. Cô máy móc chọn Hồng Nương, chọn “Đồng ý”, rồi bị đưa vào căn phòng nhỏ rất tối.

Lần thứ hai kết hôn, tâm trạng rất phấn khởi.

Không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng kênh chat liên tục xuất hiện tin mới, cũng đủ biết trò đoạt hôn đang diễn ra hết sức náo nhiệt.

Tô Liễu không có việc gì làm, sức nhớ tới kế hoạch chinh phục ngược anh Thịnh Hoan của mình, liền gửi tin nhắn riêng: “Anh Thịnh Hoan, ngày mai thứ Bảy anh có rỗi không?”

“Có.”

“Vậy em tới chỗ anh, rồi anh em mình ra chợ mua ít đồ nhé?”

“Được, bây giờ sáng anh qua đón em”

“Không không, em sẽ tự qua.” Cô vội vã từ chối, một khi đã muốn...anh Thịnh Hoan, thì đương nhiên phải xuất hiện trước mặt anh trong bộ dạng hoàn toàn mới mẻ chứ!

Ví dụ như trang điểm thật xinh này, ví như mua ít đồ điểm tâm vừa ngon vừa nóng hổi mang cho anh này... Tô Liễu đang mơ màng nghĩ, trên kênh chat riêng lại hiện ra mấy tin nhắn. Một trong số đó là Nguy Hại Tử Phương.

Nguy Hại nói: “ Cô em ơi, Thịnh Thế Hoan Đăng nhà em quá đáng sợ. Trên Phi Lai Phong đến một con chim cũng không lọt vào được. Hai người đám cưới hạnh phúc nhé, vì mọi kẻ đoạt hôn đều bị OX của cô ra tay tiêu diệt hết rồi.”

Tô Liễu: “...Ngại quá! Nguy Hại tới đây có việc gì không?”

Nguy Hại Tử Phương: “Ồ, lão gia tới đoạt hôn mà. Lần trước chuẩn bị sơ sài, gọi được ít người, nên không cứu được nàng ra, thật vô cùng áy náy. Lần này lão gia hô hào tất cả bạn bè anh em, thế nhưng ngay cả NPC Đoạt Hôn cũng không cách nào lại gần được.”

Trước tuyên bố hùng hồn của Nguy Hại, Tô Liễu sợ muốn thót tim “ Lần trước là lần trước, lần này là lần này, không giống nhau, ai bảo người tới cướp ta làm gì!!!”

Nguy Hại Tử Phương: “ Chắc là tin nhắn nhiều quá, nên nàng không để ý. Vừa rồi Bạch Tuyết và Doanh Vũ đã lên kênh quốc gia kêu gọi mọi người chơi Đại Tàn đi đoạt hôn đó. Họ nói là đoạt hôn càng rầm rộ, càng chứng tỏ được sức hấp dẫn của mỹ nữ Tiểu Ngược.”

Nghe vậy, cốc trà hoa Tô Liễu vừa uống lên liền tan biến luôn thành những giọt nước mắt, lã lã tuôn rơi. Cô không biết nói gì hơn, khi đọc được những lời ngưỡng mộ của Quả Táo Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết: “Chị Tiểu Ngược, em thật vô cùng ngưỡng mộ chị. Chú rể tài giỏi, người gác cửa tài giỏi, người đoạt hôn cũng tài giỏi. Giã nửa số Thần Thú đại nhân của toàn khu đã vì chị mà kéo tới đây.”

Cô...

Bạch Tuyết: “Chị vui không? Ha ha ha. Chị quên hết những việc không vui trước đây đi nhé. Chuyện cũ chưa qua thì chuyện mới không tới được đâu.”

“Chị rất vui.” Một cảm giác ấm áp lan tỏa trong lòng, Tô Liễu cười híp mắt. “Cảm ơn em”

Quả Táo Bạch Tuyết: “Chị đừng khách khí! Lần trước nếu không có các anh chị khuyên nhủ, thì có lẽ em đã làm đường lạc lối rồi. Ha ha, bà cô Yêu Tinh lần này mất cả chì lẫn chài. Nay mai chị Tiểu Ngược nhất định sẽ tỏa sáng trên diễn đàn.”

Tô Liễu đang sung sướng nói chuyện cùng Bạch Tuyết, chợt lặng người khi liếc sang khung chat.

[Gia Tộc] Lão Đại : Tiểu Ngược à, Thịnh Thế Hoan Đăng thật chu đáo với em!

[Gia Tộc] Ngẫu Nhĩ Bà Tường Xuy Xuy Phong : Chị lại phải gác kiếm rồi!

[Gia Tộc] Sắc Xuân Như Hiểu : Tình yêu chân thành là phải lã lã dùng hành động để thể hiện, chứ không phải ngày nào cũng gào thét trên kênh chat.

[Gia Tộc] Minh Yểm : Tiểu Ngược, lần này tuyệt đối không còn ai lờ ra tiếng nào về cuộc hôn nhân của em nữa đâu. Vì để cưới được em, anh Thịnh Thế Hoan Đăng nhà em đã phải hy sinh quá nhiều.

[Gia Tộc] Đôn Tại Tường Giác Đăng Hồng Hạnh: Em gái, Tiểu Ngược của gia tộc mình có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, nên vì em, Thịnh Thế đại nhân sẵn sàng vứt bỏ cả giang sơn.

[Gia Tộc] Bồng Dưng Muốn Chết : Nghĩa là sao ạ?

Từ Hóa khi đó cũng bỏ Tề theo Tần, sao không thấy các anh chị Lão Đại, Minh Yểm cảm thán như thế nhỉ?! Tô Liễu đang băn khoăn, chợt nhìn thấy thông báo màu vàng.

Hệ thống: Người chơi Thiên Địa Bất Nhân dẫn quân tới đoạt thành thắng lợi, nguyên thành chủ Tát La Khoáng Khô Nhĩ – Thịnh Thế Hoan Đăng cùng dân chúng trong thành phải lập tức rời đi trong vòng năm phút. Nếu không sẽ bị trục xuất.

Trong trò Anh hùng, có rất nhiều các thành trung lập trên địa đồ công cộng. Những thành này bị coi là vật vô chủ, cách ba ngày có thể tấn công một lần, thời điểm quy định là mười giờ tối. Nếu muốn tấn công, trước hết người chơi phải đối mặt với NPC Thủ Thành, kẻ đó là người chơi thủ thành. Đồng thời phải nộp lệ phí đăng kí tấn công. Khoản phí này không hạn chế nhiều ít, nhưng có thời hạn trước chín rưỡi tối cùng ngày. Và người chơi nào nộp nhiều tiền nhất thì sẽ được dẫn người tới tấn công thành chủ. Lệ phí đăng kí cũng không được bảo lưu cho lần sau. Vì vậy, những kẻ chỉ đơn thuần ham vui thì mới đứng sang một bên, mỗi lần đăng kí công thành đều là một lần ti thí Nhân dân tệ cả.

Mặt khác, qui trình tấn công cũng rất hao Nguyên Bảo, vì vậy không mấy ai thích ném tiền qua cửa sổ...cho nhà sản xuất game. Trừ các bậc Thần Thú đại nhân hàng cực phẩm muốn tìm kiếm các trang bị chế tác hoàn hảo và có tính sát thương cao.

Tất cả các thành trung lập đều có BOSS chuyên cai quản, cứ ba ngày thay đổi một lần. Cơ hội cho ra các trang bị ám kim hoàn mỹ của các BOSS này là vô cùng thấp. Nhưng riêng BOSS Tất La Khoảng Khố Nhỉ lại có thứ vũ khí đầu bảng Hình Thiên Phủ, với chức năng chiến đấu +50% kém theo các chức hồn mê, định thân khác.

Tuy nhiên, thứ trang bị lợi hại này chỉ được mang theo khi người chơi có được vị trí thành chủ. Nghĩa là, từ giờ phút này trở đi, chừng nào Thịnh Thế Hoan Đằng chưa đoạt lại được thành, Hình Thiên Phủ của anh còn phải xếp xó.

“Anh Thịnh Hoan, chuyện gì thế ạ?” Tô Liễu lo lắng hỏi. “Hôm nay là thời điểm giữ thành quan trọng mà em quên mất. Anh lại không nhắc em, để bọn tiểu nhân được thế.”

“Không phải lo, tối thứ Hai anh đoạt lại là được mà.” Nghĩ tới cảnh Tô Liễu đang lo lắng cuống quýt ở đầu máy bên kia, Sở Thịnh Hoan không sao nhịn được cười: “Này, việc động phòng của chúng ta mới quan trọng.” Anh từ tốn nói, nhưng tai vẫn nóng rần rần.

“Nhưng đăng kí công thành chẳng phải sẽ rất tốn kém sao? Hơn nữa, giờ anh cũng không thể dùng Hình Thiên Phủ.” Tô Liễu vẫn đau khổ.

“Cũng vẫn may, vì giữ thành không phải là công việc nhẹ nhàng gì đâu, số tiền bỏ ra đầu lại kẻ thù trong ba ngày cũng tương đương khoản lệ phí đăng kí kia.” Sở Thịnh Hoan cười giãi giải. “Liều Liễu đừng lo, không sao đâu.”

Anh nói nhẹ nhàng như không, khiến Tô Liễu cảm thấy cuộc hôn nhân của mình...thật quá đắt đỏ.

Anh Thịnh Hoan phải để mất thành trì này.

Anh Thịnh Hoan phải vứt bỏ tổ quốc này.

Vũ khí của anh Thịnh Hoan tạm thời không được dùng này.

Nhân vật Thịnh Thế Hoan Đằng trong thần thoại bị hoen ố này.

Không được, ngày thứ Hai tới, cô nhất định sẽ giúp anh đoạt lại thành!

Chỉ khí ngút trời, nên sau khi thời hạn đoạt hôn kết thúc, Tô Liễu bước vào kì trăng mật với một đề nghị không hợp tình hợp cảnh chút nào. Đó là đi giết quái luyện cấp.

“Liều Liễu, anh còn nhớ em đâu thích luyện cấp. Để anh đưa em đi tìm mấy nơi có phong cảnh đẹp chụp ảnh nhé!” Sở Thịnh Hoan đề nghị.

“Không cần đâu ạ, còn chút điểm kinh nghiệm nữa là được nâng cấp rồi. Anh Thịnh Hoan, anh xem ở đâu có BOSS hợp cho chúng ta đánh đôi không?” Tô Liễu ngẫm nghĩ rồi bỏ sung: “Tất nhiên, tuyệt nhất vẫn là các BOSS ở chỗ phong cảnh đẹp, điểm kinh nghiệm lại nhiều.”

Sở Thịnh Hoan gửi lại một loạt dấu chấm lửng và nói: “Trên địa đồ công cộng có rất nhiều, gần đây cũng có. Em lại đây, chúng ta cùng cười Ô Quy.” Anh vừa nói vừa rút từ trong túi ra một con rùa lớn màu xanh.

Thiết kế mỹ thuật trong game rất sáng tạo. Cưỡi ngựa oai phong lừng lừng nên không thể cười đôi. Chỉ có mở rương bảo tìm Quy xa Tinh Nhân thì người chơi mới có thể ngồi kề bên nhau được. Tốc độ Quy xa rất chậm, nhưng bù lại, chỉ cần set up điểm đến, nó sẽ thẳng tiến lên đường mà không cần người chơi phải ra tay điều khiển. Hơi giống kiểu ngồi xe ngựa trả tiền trong game.

Tô Liễu chưa từng ngồi Quy xa cùng Từ Hòa bao giờ. Phần vì hai người ít đi riêng với nhau, phần vì cô chê di chuyển kiểu này tốn thời gian. Thêm vào đó, Quy xa thuộc loại hàng hiếm, nên Từ Hòa cũng ít mang ra dùng.

Do đó, chọn “Đồng ý” xong, cô không khỏi giật mình khi thấy nữ chiến binh mảnh mai trên màn hình liền nhào lên ngồi vào lòng chàng trai cao to trắng kiện.

Phải nói, đây là động tác trò chơi điệu nghệ nhất mà cô từng thấy xưa nay.

Nhân vật Tiểu Ngược ngoan ngoãn ngồi trong lòng nhân vật Thịnh Thế Hoan Đằng. Hay tay anh ôm chặt eo cô, cảm anh tì trên vai cô. Má cô ứng đỏ, mắt dõi về phía trước.

Nhìn hình ảnh trên màn hình, Tô Liễu bất giác nghĩ tới cảnh tượng năm xưa. Kí ức mờ nhạt bỗng trở nên sắc nét với hình ảnh anh Thịnh Hoan trong buổi tối sáu năm về trước. Một tay anh giữ chặt hai tay cô, một tay ôm trọn eo cô, khiến Tô Liễu không sao thoát ra được. Đôi môi mềm mại ngẫu nhiên mọi ý nghĩ của cô, khiến đầu óc trống rỗng. Chỉ còn biết run rẩy chịu đựng những nụ hôn gấp gáp của anh. Sự phản kháng yếu dần trong hơi thở vừa thân quen vừa lạ lẫm, cô chìm dần trong cơn mê đắm.

Hơi thở của Tô Liễu mỗi lúc một gấp gáp.

“Anh Thịnh Hoan, em buồn ngủ rồi, mai em tới tìm anh.” Tô Liễu vội vã nói, chỉ sợ nếu chậm trễ một phút, mọi ý nghĩ quay cuồng trong đầu cô sẽ bật tung ra hết.

“Chúc em ngủ ngon, Liều Liễu. Ngày mai nhé!” Sở Thịnh Hoan nhìn máy tính trầm ngâm rồi nhẹ nhàng đáp lời.

Thứ Bảy.

Trời trong xanh, nắng lung linh.

Sở Thịnh Hoan dậy từ sáng sớm, ngồi xem đá bóng trên sofa và đợi Tô Liễu. Tới tận chín giờ, mới có tiếng chuông cửa mà anh trông đợi. Sở Thịnh Hoan ra mở cửa, thiếu nữ mặc chiếc váy ngắn màu trắng tung tăng bước vào.

“Anh Thịnh Hoan, em xin lỗi vì đã tới muộn.” Cô phụng phịu, giơ ra trước mặt anh một túi đồ lớn: “Anh đã ăn chưa? Em mua đồ ăn sáng này.”

“Chưa.” Anh tươi cười đón chiếc túi từ tay cô. Ngắm nhìn cô hồi lâu, anh bất giác nháy nháy mắt.

“Bánh bao Thạch Kí, sữa đậu Vinh Hòa, bánh nghìn lớp... Anh Thịnh Hoan, anh thích ăn thứ nào?” Tô Liễu sốt sắng hỏi.

“Anh thích tất cả những thứ Liễu Liễu mua.” Sau khi xếp hết đồ ăn ra, Thịnh Hoan đáp hết sức tự nhiên.

Mặt Tô Liễu liền đỏ bừng như một ráng mây. Haizzz, đúng là có tật giật mình, có tật nên nghe thấy bất kỳ lời nào của anh cũng có thể suy nghĩ vẩn vơ.

Cô cắn chặt ống hút sữa đậu, chuyển chủ đề câu chuyện: “Anh Thịnh Hoan, anh phải mở mấy hòm rương bảo để được chiếc Quy xa hôm qua?”

“Không nhớ nữa, không hơn hai trăm cái.”

“Vây là gần năm trăm tệ, đắt quá!” Tô Liễu chun mũi, lặng lẽ quan sát anh Thịnh Hoan đang thần nhiên vừa ăn vừa xem ti vi. Sau đó, cô lấy hết can đảm làm như vô tình nói: “Anh Thịnh Hoan, em nhớ hồi nghỉ hè có người nói trên kênh thể giới là anh chờ Kiều Nhan đi chơi bằng Quy xa. Hai người đã từng thành thân với nhau à?”

Hự hự, Sở Thịnh Hoan bị sặc sữa đậu.

“Liều Liễu, Quy xa cho phép ngồi hai người, nhưng không nhất thiết là phải thành thân.” Anh ti mi giải thích: “Có điều, nếu hệ thống mặc định là vợ chồng thì sẽ ngồi ôm nhau, còn không thì sẽ ngồi ngang hàng. Hồi Quy xa mới xuất hiện rất khó kiếm. Sau khi anh lấy được, em gái Kiều Dương muốn được thử chơi. Ngày đó quan hệ chưa đến nỗi nào, nên anh đưa cô ta đi hai vòng quanh dãy núi An Hoàn.”

Thì ra là thế.

Tô Liễu vui sướng: “Thì ra em là người thứ hai được ngồi à?”

“Ừ. Lúc đầu anh chỉ tò mò về hình dáng của thứ tọa kỵ này thôi, chứ không nghĩ sẽ có ngày dùng đến.” Sở Thịnh Hoan khẽ cười. Liếc nhìn cô gái đang rất căng thẳng ngồi bên cạnh, anh nói thêm: “Anh không thích việc kết hôn trên game. Trọng tâm của trò Anh hùng là công thành, quốc chiến, cơ chế kết hôn xử lí không được hay lắm.”

Tô Liễu lòng vui như nở hoa, gật đầu liên tục. Bỏ qua việc anh Thịnh Hoan không thích kết hôn trong game do hệ thống xử lí không được hay, Tô Liễu hào hứng góp lời: “Đúng đấy ạ, đúng đấy ạ. Trong game không thấy được người thực, mình cũng không biết người ta thế nào. Tình cảm mờ nhạt, sớm nắng chiều mưa, trở mặt nhanh chóng. Tóm lại, quyết định của anh thật sáng suốt!”

“Liều Liễu, thế còn chuyện của em và Kiều Dương là sao?” Anh làm bộ hỏi băng quơ.

Ui! Tô Liễu ngẩn người ra, đôi môi hé mở nhấp nháy không biết nên nói gì. Mắt anh Thịnh Hoan đen thăm thẳm, nhìn chăm chăm vào chiếc ti vi trước mặt, yết hầu nơi cô khẽ chuyển động.

“Việc này kể ra rất dài.” Tô Liễu suy nghĩ rất nung để chọn lựa từ ngữ cho thích hợp: “Từ hôm em bắt đầu tham gia trò chơi và gửi nhảm tin nhắn trên kênh chat...”

Cô nhanh nhẹn kể lại việc gặp gỡ Khâu Kiều Dương, đầu PK và thắng anh ta. Còn chuyện ở Tề Quốc một tuần, anh Thịnh Hoan đã biết, nên có thể bỏ qua. Sang việc bộ ảnh đẹp như thần tiên trên diễn đàn, Tô Liễu bắt đầu ấp úng. Cô không biết phải nói thế nào, vì chuyện này quả thật rất rối ren. Bản thân cô là đương sự, cũng không hiểu Kiều Dương muốn gì ở mình và càng không thể diễn tả thành lời.

Nhưng anh Thịnh Hoan vẫn nghiêng đầu lắng nghe.

Tô Liễu đành nghĩ ngợi hồi lâu và nói một cách đơn giản: “Doanh Vũ nói với Tử Hòa, em chính là người trong bộ ảnh. Tử Hòa bắt đầu cư xử tốt với em. Hôm Kiều Nhan chửi nặng em trên kênh thể giới, em chịu không nổi, muốn làm cho cô ta bẽ mặt, nên đã đồng ý cưới...anh trai cô ta...”

Cô càng kể càng lo lắng, giọng mỗi lúc một chàm.

Từ lâu, Tô Liễu đã quên những chuyện này. Lần đầu tiên suy nghĩ nghiêm túc, cô đột nhiên nhận ra: từ đầu tới cuối, người mà cô có lỗi nhất không phải ai khác mà chính là Tử Hòa. Lỗi tình cảm, không phải lỗi hành động. Vì anh ta đã rất chân thành, trong khi cô quá thờ ơ.

Tô Liễu cắn cắn môi, thấp thỏm liếc nhìn nét mặt anh Thịnh Hoan từ góc nhìn nghiêng.

Chắc anh rất thất vọng. Tính cách của cô giờ không còn ngây thơ trong sáng như trong tri nhớ của anh nữa. Cô thật ti tiện, đã lợi dụng bạn bè của anh.

Tâm trạng vui vẻ lúc đầu biến mất, Tô Liễu ngây người không biết phải làm thế nào. Dem lòng yêu một người không hẳn là điều tuyệt vời. Những việc cô từng cho rằng rất bình thường trước kia giờ đều trở nên không thoải mái. Vì yêu đầu nên cảm thấy có lỗi. Vì yêu đầu nên cảm thấy bất an. Cứ phải phỏng đoán xem anh nghĩ gì, phản ứng ra sao, nên lúc nào cũng bồn chồn, do dự.

Ý chí quyết tâm chinh phục anh Thịnh Hoan của Tô Liễu cứ giảm dần giảm dần.

“Anh Thịnh Hoan.” Tô Liễu xoay người sang, nói một cách trịnh trọng: “Em đã kể hết rồi, anh có điều gì muốn nói không ạ?”

“Không.” Anh Thịnh Hoan uống xong chỗ sửa đầu, thu dọn những thứ còn thừa và mang vào bếp.

Tô Liễu không cam lòng, liền đi theo anh và lúng búng: “Anh có cảm thấy việc em lợi dụng Từ Hóa để công kích Yêu Tinh Áo Choàng là rất ti tiện không?”

“Không.” Sở Thịnh Hoan hừ một tiếng. “Liều Liễu hiền lành quá, khi Khâu Kiều Nhan mang Tiểu Triệt ra thị uy với em, cô ta có nghĩ thế đâu.”

“Cũng phải.” Tô Liễu nhanh chóng chuyển hướng suy nghĩ.

Thấy vậy, Sở Thịnh Hoan nhìn cô cười dịu dàng: “Hơn nữa, những gì em nghĩ, Khâu Kiều Dương đều biết cả. Em không lén lút lợi dụng, cậu ta cũng tự nguyện giúp đỡ, điều đó chứng tỏ em đã hành động đúng. Khâu Kiều Nhan cũng nên được một bài học, không thể cứ cư xử vô lối mãi thế được.”

Tô Liễu nghe anh nói vậy mà lòng lâng lâng. Chớp mắt, cô đã lấy lại tâm trạng thoải mái, những cảm giác có lỗi với Khâu Kiều Dương vừa rồi vụt tan biến thành mây khói.

Phòng bếp không rộng lắm, lúc anh Thịnh Hoan quay người lại, hai người suýt va vào nhau.

Cô có thể ngửi thấy cả mùi xà phòng thơm mát trên người anh, cùng mùi thuốc lá thoang thoảng. Không khí bỗng trở nên ngọt ngào, hai má Tô Liễu nóng bừng. Đôi mắt bỏ câu chớp chớp rồi dừng lại nơi cánh tay áo đã vén lên của Thịnh Hoan. Chất liệu vải áo sơ mi trắng mềm mại, lại khá mỏng. Cô dường như thấy rõ cả phần cơ bắp săn chắc của anh đang cuộn cuộn, giống như buổi sáng kinh hoàng hôm nào.

Tim cô đập mỗi lúc một nhanh, dường như muốn bật tung ra khỏi lồng ngực.

“Anh Thịnh Hoan”, Tô Liễu lui lại một bước, mặt đỏ vẫn chưa hết ửng đỏ, “Mấy giờ thì mình đi ạ? Buổi trưa sẽ nóng lắm đấy.”

“Đi luôn bây giờ.” Sở Thịnh Hoan đưa cho cô một chiếc chìa khóa: “Liều Liễu ra tù lạnh xem cần mang gì theo không rồi khóa cửa lại. Anh đi lấy xe trước.” Anh vừa nói vừa lướt qua người cô, khuôn mặt điển trai thoáng vẻ lúng túng đáng ngờ.

Phải nhanh chóng rời khỏi không gian chật hẹp này, Sở Thịnh Hoan thầm bực bội. Anh nhận ra, đợi Liều Liễu tỏ tình thật căng thẳng quá sức chịu đựng. Trước kia anh không nghĩ mình thiếu kiên nhẫn đến thế, hoặc cũng có thể...sáu năm trước, khi anh không kiềm chế được bản thân, đôi mắt bỏ câu ấy đã sợ hãi và tránh xa anh, khiến anh luôn phải dằn lòng. Nhưng từ khi biết được tâm tư của Tô Liễu, cứ nhìn thấy cô ngượng ngập xấu hổ là anh lại muốn được ôm cô vào lòng, được nói với cô rằng...

Bước chân Sở Thịnh Hoan vừa nhanh vừa vội. Anh nói chưa hết câu, người đã đứng ngoài cửa.

Tô Liễu cầm chiếc chìa khóa đứng trong bếp, vừa xấu hổ, vừa buồn cười. Cô khẽ nắm chặt tay,

Trên đường tới khu mua bán đồ nội thất, Tô Liễu thăm dò: “Anh Thịnh Hoan, chị đồng nghiệp vui tính của anh thích phòng màu gì? Mẹ em nói, có khi chỉ cần đổi màu rèm cửa sổ là căn phòng trông đã khác hẳn.”

“Chị đồng nghiệp?” Sở Thịnh Hoan ngây người chừng nửa phút mới hiểu ra vấn đề. Nhìn qua kính chiếu hậu, anh thấy khuôn mặt Tô Liễu rất bình thản, nhưng ánh mắt thì vô cùng lo lắng. Anh muốn cười mà không dám, vui như mở cờ trong bụng. Bỗng nhiên cảm thấy việc chờ đợi Liều Liễu...thật ra cũng rất tuyệt. Theo như anh hiểu, vì chưa chắc chắn nên cô mới có biểu hiện ngoan ngoãn thế này. Nếu biết rõ anh đã thầm yêu cô nhiều năm nay, đảm bảo Tô Liễu đã túm lấy áo anh mà hỏi cho bằng được: “Anh Thịnh Hoan, khai thật đi, anh với XXX đó có gì chưa?”

Suy nghĩ có thể tùy tiện, nhưng câu trả lời phải hết sức thận trọng. Nếu để Liều Liễu hiểu lầm, lại chùn bước.

“Ồ, không phải là chị đồng nghiệp. Là một anh đồng nghiệp đã lấy vợ qua chơi. Anh ấy nói phòng của anh lạnh quá, ảnh hưởng tới vận đào hoa.” Sở Thịnh Hoan tỏ ra thật thà.

Tô Liễu cười híp mí. Ảnh hưởng tới vận đào hoa ư? Thế mới tốt chứ!

“Thì ra là thế.” Tô Liễu nhanh nhẹn: “Vậy anh Thịnh Hoan thấy thế nào? Có lẽ do gu thẩm mỹ mỗi người mỗi khác. Em thấy phòng anh bài trí rất đẹp, gọn gàng và có phong cách. Em rất thích.”

“Thật không?” Sở Thịnh Hoan không biết nói gì nữa. Lòng vui như mở hội, nhưng anh vẫn tỏ ra thản nhiên: “Nếu Liều Liễu thích thì thôi không cần thay đổi nữa.” Sau câu nói đầy ẩn ý, anh sung sướng cười và khoan khoái trộm nhìn gương mặt tươi tắn của cô.

Không bài trí lại phòng, tức là không cần đi mua đồ nữa. Sở Thịnh Hoan đổi hướng đi thẳng sang khu trung tâm mua bán máy tính.

“Gần đây chơi game kiếm được ít card anh muốn đổi máy tính.” Sở Thịnh Hoan giải thích với Tô Liễu.

Mắt Tô Liễu sáng ửng: “Tốt quá, vậy em có thể theo học anh vài chiêu được rồi.” Tô Liễu dặn dĩ trình bày.

Sở Thịnh Hoan nảy ra ý định: mua hai chiếc máy tính. Thứ nhất, tiện cho việc anh lên một lúc hai nick Sát Sát và Thịnh Thế Hoan Đăng. Mặt khác, có lí do rù cô tới cùng chơi.

Trang trí nội thất tốn kém, lại chẳng vun đắp được tình cảm, chơi game vẫn tốt hơn. Sở Thịnh Hoan tính toán xong, nào ngờ vừa đến chỗ mua máy, Tô Liễu lại nhận được tin nhắn. Là Cố Phi gửi, gọi cô online ngay, không nói rõ nguyên nhân.

Một bên là anh Thịnh Hoan, một bên là game.

Tô Liễu đắn đo một lúc, quyết định không thể vì nhân tình mà mất nhân tính, vì ông xã bỏ rơi bạn bè được. Huống hồ, việc mua máy tính đâu do cô quyết định, vì thế...

Do vậy....

Trong ánh mắt ngờ ngác của Thịnh Hoan, Tô Liễu vội vã trở về kí túc, bật máy, đăng nhập Anh hùng.

Bạn đang đọc truyện *Bống Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Vừa online, Tô Liễu đã được Cố Phi kéo vào tổ đội.

Cố Phi: “Tô Tô, mình muốn luyện nick mới.”

Tô Liễu: “Vì sao?”

Cố Phi: “Vi trò này không cho phép hôn nhân đồng tính!”

Tô Liễu: “Cậu đem lòng thương mến cô nào rồi ư?”

Cố Phi: “Mấy ngày nay lão gia rất phiền muộn! Chỉ vì luyện nick Nhân Yêu, nên mấy dịp anh hùng cứu mỹ nhân đều bị bỏ lỡ. Ví dụ như hôm kia, đáng lí người đứng ra phải là lão gia mới phải. Còn nữa, muốn đoạt hôn thì lại phải cướp chú rể... mẹ kiếp!”

Tô Liễu đầu óc trống rỗng, không biết nên nói gì.

Thực ra, hồi mới đi vào hoạt động, trò *Anh hùng* có rất nhiều sáng tạo, ví dụ như cơ chế năm thê bảy thiếp cho phép quốc vương, thừa tướng, ngự lâm quân được lấy nhiều vợ. Về sau có ý kiến cho rằng như thế là mất quan điểm, là tư tưởng phong kiến, nên bị đóng cửa.

Trong con tiếu nuôi, nhiều game thủ tự bảo nhau, rằng nếu không cấm, e rằng công ty còn phải sáng tạo thêm cơ chế kết hôn đồng giới không chừng. Có điều, không cho phép kết hôn đồng giới song cũng có một tổ chức gọi là Huỳnh Đệ hội. Những người này có quan hệ thân thiết và khả năng phối hợp tấn công mạnh mẽ. Số lượng thành viên đồng nhất lên tới năm người, híc.

Không còn cách nào an ủi, Tô Liễu đành lảng sang chuyện khác. Cô hỏi: “Vì chuyện này mà cậu gọi mình lên à? Người ta đang đi chơi với anh Thịnh Hoan!”

Ai ngờ, câu nói đó đã khiến ôr kiến lửa vỡ bụng.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Lão gia tức điên lên mất! Cậu đi hẹn hò đi, đi với tình yêu hằng nhứt của cậu đi. Cú sốc trong trò *Ngự Tán* vẫn còn chưa đủ sao? Cậu đã nói sẽ không yêu qua mạng nữa kia mà!

[Tổ Độ] Bống Dung Muốn Chết: Mình đâu có quen anh Thịnh Hoan qua mạng, bọn mình lớn lên cùng nhau mà. Tiểu Thích, cậu đâu phải không biết điều này.

[Tổ Độ] Doanh Vũ: Nhưng cậu vì chơi game mà nay sinh tình cảm với anh ta! Tức là yêu qua mạng!!! Không nói chuyện với cậu nữa. Dù gì giờ cậu cũng đã có người che chở, chẳng cần lão gia đẩy đi theo mọi lúc mọi nơi nữa. Thử xem, gần đây chúng ta chat với nhau được mấy lần.

Tô Liễu bị Cố Phi mắng cho tới tấp mặt mũi, chỉ biết im lặng lắng nghe. Quả thật gần đây vì anh Thịnh Hoan nên cô đã trở nên xao lãng. Chơi game không nhiệt tình, thôi được rồi, cô nhận lỗi.

[Tổ Đội] Doanh Vũ: Gia tộc vì cậu mà nâng cấp thành hành hội. Chị Minh Yêm và Lão Đại vốn không thích việc ngoại giao, cũng phải tìm cách đi liên minh liên kết với các hành hội khác. Cậu thì sao, chỉ mãi lo việc yêu đương. Cậu thử tự hỏi lòng xem, là một nữ vương, cậu đã đóng góp gì cho đất nước? Thế này mà cũng đòi đánh bại Yêu Tinh Áo Choàng? Cậu không biết cô ta nội lực thâm hậu nhường nào sao? Một khi quốc chiến, ít nhất cũng có liên minh ba nước Hàn - Triệu - Ngụy. Còn cậu thì có gì nào?

Lúc đầu còn từ từ, càng về sau Cố Phi càng quá quắt, Tô Liễu cũng nổi giận. Nhận được tin nhắn của cậu ta, cô không nói không rằng lập tức chạy về online ngay. Còn về game, cô thừa nhận hai hôm nay vì chuyện tình cá riêng mà lơ là đôi chút nhưng bình thường cô cũng dốc lòng dốc sức chẳng kém ai. Năng lực mỗi người đều có hạn. Có thể người khác đánh giá thấp những gì cô đã làm, nhưng thực sự cô đã cố gắng hết sức.

[Tổ Đội] Bổng Dung Muốn Chết: Đúng, tôi không tiền, không thế, cấp bậc lại không cao. Đúng, tôi nói sẽ cho Khâu Kiều Nhan một bài học qua game là không biết tự lượng sức mình. Nhưng Tiểu Thích, cậu dựa vào đâu mà dám bảo tôi không cố gắng? Tôi ít kèm cặp các tân thủ hay ít tham gia các hoạt động tập thể? Hay thực hiện không tốt những việc chị Minh Yêm giao? Đúng là tôi ít lo việc quốc gia, hành hội. Nhưng đó là vì không có năng lực, chứ không phải là không muốn lo, không chịu lo.

Giọng điệu Tô Liễu chuyển sang ảm ức. Nhưng cô chưa kịp nguôi giận, cậu bạn Cố Phi đã lẳng lặng out mắt. Tô Liễu đành nuốt cục giận, trong lòng vô cùng khó chịu. Cô hẹn mấy chị em trong gia tộc lên UT, rồi ảm ức thuật lại những lời Cố Phi vừa nói. Cô hỏi các chị, rằng có phải mình gần đây quá mãi chơi và khiến mọi người thất vọng hay không?

Minh Yêm phì cười trả lời: “Không sao đâu. Em làm thế đủ rồi. Mọi người đều rất cố gắng.”

Xuy Phong nói: “Tiểu Thích phải đối mặt với nguy cơ lớn chưa từng thấy, nên mới mắng mỏ em thế đấy. Mỗi tình cảm của cậu bé xem chừng không có hy vọng gì rồi.”

“Mỗi tình cảm?” Tô Liễu giật mình. Không phải chứ! Cố Phi có tình cảm... với cô sao? Thật sự thì, cô không hề cảm nhận thấy điều đó.

“Theo chị, gần đây Tiểu Ngược đã lơ là Tiểu Thích, khiến cậu ta hụt hẫng.” Sắc Như Xuân Hiểu phân tích gãy gọn: “Kể từ lúc chơi trò *Ngụy Tán*, hai em đã rất thân thiết với nhau. Cố Phi đã dành trọn tâm huyết cho em. Mỗi lần Tiểu Ngược gặp khó khăn, cậu ấy lo lắng còn hơn thể bản thân bị bắt nạt. Gần đây em ít đi cùng Cố Phi, rồi lại lẳng lặng làm đám cưới với Sở Thịnh Hoan, nên cậu ta có cảm giác bị người khác đánh cắp mất em.”

Có vẻ như thế thật. Tô Liễu gật gật đầu, trầm nghĩ: nếu như Cố Phi cưới một cô nàng nào đó trong game mà bỏ rơi mình, chắc mình cũng sẽ rất buồn.

Nhưng mà... chỉ đi riêng với anh Thịnh Hoan có một lần, và cũng không hề bỏ mặc Cố Phi. Phi Liễu lắc đầu, quyết định phải gửi tin nhắn xin lỗi tới cậu bạn. Ai ngờ, không biết lần này Cố Phi ăn phải loại thuốc hóa nào mà không trả lời tin nhắn, gọi di động tắt máy. Tô Liễu bực mình, cũng không cố gắng liên lạc nữa.

Sáng Chủ Nhật, lớp tổ chức hoạt động ngoại khóa, Tô Liễu đành hủy bỏ ý định qua chỗ anh Thịnh Hoan nhằm vun đắp tình cảm. Tranh thủ lúc ăn trưa online, không thấy anh Thịnh Hoan. Chỉ có Cố Phi là available. Cô vội gửi đi mấy tin nhắn, cậu ta cũng không hồi âm.

Tô Liễu di chuyển nhân vật tới vườn hoa phía sau hoàng cung rồi cầm hộp cơm từ từ ăn. Vừa ăn được hai miếng, thấy có người gào trên kênh quốc gia.

“Có đại nhân nào ở đó không? Ở vùng ngoại vi Khai Phong có game thủ nước khác đang tàn sát dân mình!”

Tô Liễu nhìn lên bảng nhân vật quốc gia. Có lẽ vì đang giờ ăn trưa, nên ít người online. Trong số đó có các cao thủ, nhưng khả năng đang tạm đi ra ngoài, nên không ai đáp lại lời kêu gọi đó. Tô Liễu nghĩ ngợi rồi viết: “Đợi chút, ăn xong cơm sẽ qua ngay.”

Level của Tiểu Ngược hiện vào tầm trung, nhưng một cây làm chẳng nên non. Tô Liễu vốn tính chờ khi cô ăn xong hộp cơm, người online cũng sẽ nhiều hơn và mọi người cùng tập hợp thành một tổ đội rồi đi. Kết quả, chưa đầy năm phút sau, đã có người chửi rủa trên kênh quốc gia.

“Đợi cái shit ấy, lão gia bị giết đồ nick rồi, người còn ở đây mà ăn cơm?”

“Bọn cầm đầu các người chết cả rồi sao? Để cho người ta tới tận nơi ăn hiếp!”

Người này... rõ ràng là muốn gây chuyện! Tô Liễu không thêm đề tâm. Thì ra trong game lại có loại người coi việc người khác giúp đỡ mình là nghĩa vụ! Người chơi cấp thấp rất nhiều, hệ thống cũng không cưỡng chế quy định quốc vương phải có trách nhiệm về sự sống chết của con dân nước mình! Cô có rat ay giúp đỡ thì cũng vì nghĩa mà hành đạo chứ hoàn toàn không phải vì trách nhiệm.

Hơn nữa, giọng điệu như ra lệnh, chẳng lịch sự chút nào. Cô hiểu hẳn ta sốt ruột vì bị giết, nhưng hẳn ta hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của vài phút mà cô đang cố kéo dài thêm.

Không có tiếng nói chung, mặc kệ hẳn thôi! Tô Liễu tiếp tục cầm cúi ăn cơm, nghĩ bụng người kia kéo xéo mấy câu thì thôi. Ai ngờ gặp phải cao thủ!

Cũng có thể một số người đang chơi biện minh cho cô, chửi gã kia ngốc nghếch. Vì vậy hẳn ta chạy lên thế giới rồi vạch áo cho người xem lưng. Đáng tiếc cho Tô Liễu vừa rồi đã tiếp lời hẳn nên giờ hẳn chỉ trực chĩa mũi dùi vào cô.

[Thế giới] Ta Yêu Đại Bội Bội: Bổng Dung Muốn Chết kia, nhà người thật là hèn. Không dám ra tay cứu giúp con dân nước mình!

[Thế giới] Ta Yêu Mề Mễ: Suốt ngày chỉ biết dùng mảnh lối, thử hỏi ngoài việc lấy chồng ra, người có làm được việc gì có ý nghĩa không? Đám tốt đen chúng ta không luyện được cấp, người cũng mặc kệ!

Thường những lúc thế này, Cổ Phi sẽ nhanh có mặt. Cô và cậu ta, một người rửa xả, một người lạnh lùng chế giễu, kẻ tung người hứng khiến đối phương phải tức điên lên. Nhưng giờ cậu ta không lên tiếng, nên cô cũng thấy mất hứng.

[Thế giới] Hồng Trần Kỵ Phi Từ Tiểu: Bột Bột, Mề Mễ, hai người không biết nữ vương Đại Tàn là chuyên gia “anh hùng núp” sao? Lần trước đánh cướp tiêu xa tổ đội, cô ta cũng có dám ra mặt đâu.

Tô Liễu tra cứu thông tin nhân vật, thấy mình chỉ thua Phi Từ Tiểu một cấp, lập tức mua luôn một lệnh bài khiêu chiến gửi đi. Hệ thống bật ra một thông báo màu vàng: Người chơi Bồng Dung Muốn Chết phát lệnh khiêu chiến với người chơi Hồng Trần Nhất Kỵ Phi Từ Tiểu.

Kỹ thuật PK của Tô Liễu do vị sư phụ đầu tiên trong *Ngụy Tấn Phong Lưu* truyền dạy. Sau khi bị bỏ rơi, cô mới phát hiện ra đây là nick phụ của một vị đại thần. Tuy chỉ mới đơn thuần học lý thuyết, nhưng do cô chịu khó rèn luyện kỹ năng thao tác bàn phím, nên trình độ tương đối khá. Hồi còn ở nước Tề, không ít game thủ cấp cao đã khen ngợi cô, kể như cô cũng có chút tiếng tăm.

Phi Từ Tiểu do dự chùng chùng hai mươi giây, vẫn chưa dám quyết.

[Thế giới] Ngụy Hại Tử Phương: Cô em Hồng Trần không dám đấu với “Anh hùng núp” của chúng tôi sao? Sợ đấu không lại ư?

[Thế giới] Mĩ Diễm Ngưu Ngưu: Ngụy Hại Tử Phương sao lại nói thẳng ra như thế, tiểu cô nương người ta chẳng qua ngại mất mặt đó mà! Lê đời vốn thế, chỉ biết cao giọng chê người khác chứ đã bao giờ thử soi gương xem lại mình thuộc hạng gì.

Tô Liễu hơi ngạc nhiên. Cô không ngờ hai nhân vật này lại đứng về phía mình.

Bị khiêu khích, Hồng Trần Nhất Kỵ Phi Từ Tiểu nhanh chóng chọn Đồng ý. Sau đó, hai người được chuyển tới đấu trường.

Quá trình quyết đấu kẻ ra thì không có gì đặc biệt, người tấn ta tiến, người trốn ta đánh, người chạy ta đuổi.

Phi Từ Tiểu là cung thủ, thật ra chỉ giỏi phóng lãnh tiễn, còn khả năng giáp lá cà thua xa chiến binh. Chưa kể Tô Liễu cùng một trường phái với Sở Thịnh Hoan, chuyên về thể trận Cuồng Bạo Kì Đào có công lực sát thương cao. Có điều, Sở Thịnh Hoan ở đẳng cấp cao, nên có nhiều điểm và trí lực, cộng thêm kỹ năng thêm máu trị thương bổ trợ. Phi Từ Tiểu chỉ gắng gượng được một phút rưỡi, trước khi chết bởi Lôi Đình Trảm của Tiểu Ngược.

Cô ta lặng lẽ offline, biến mất tăm trong những tiếng cười chế nhạo của cả thế giới. Tô Liễu cũng không nhiều lời. Cô lẳng lặng tìm mấy người chơi có cấp bậc cao và phù hợp với mình bên Thế giới lần lượt PK. Nào ngờ, chủ đề câu chuyện đột ngột xoay chuyển 180 độ.

[Thế giới] Bối Bối Sơn: Híc, nick Tiểu Ngược này chuyển cho Thịnh Thế đại nhân sử dụng hay sao mà mạnh thế!

....

Ngay cả Bảo Khí Giang Hồ cũng gửi tin nhắn riêng cho Tô Liễu hỏi: “Thịnh Hoan à?”

“Tôi tên Tô Liễu.” Cô đau khổ trả lời.

Bên kia gửi lại một chuỗi dấu chấm lửng: “Kỹ năng PK của cô nương thật đỉnh.”

“Cảm ơn, là trước kia nhờ sư phụ tôi tận tâm.”

Hai người nói dăm ba lời trái phải, người bạn tốt tiếp tục lên đường. Cùng lúc, trên màn hình xuất hiện hai hàng chữ đỏ.

[Loa] Yêu Tinh Áo Choàng: Chiêu mộ tân thủ, chiêu mộ gia tộc, chiêu mộ hành hội! Yêu cầu level 60+, đảm bảo luyện cho tới cấp 100 và không bị truy sát.

Tin nhắn rất bình thường, thế giới thường xuyên có kiểu hô hào như thế, đa phần nhằm kêu gọi các game thủ cấp cao. Mặc dù, thống lĩnh của đại đa số các quốc gia đều có khuynh hướng chiêu mộ người dễ sử dụng được ngay, không cần phải bỏ thời gian và công sức ra để bồi dưỡng, nhưng cũng không phải không có trường hợp chiêu mộ các game thủ cấp thấp để luyện lên cấp cao. Khâu Kiều Nhan thuộc dạng này.

Đáng chú ý là, cô ta có ý gửi tin nhắn ngay sau khi Tô Liễu bị các game thủ cấp thấp của nước Tàn lên án. Và cho dù Yêu Tinh không nói gì thêm, thì những người chơi khác trên kênh thế giới cũng bắt đầu tiếp lời cô ta.

[Thế giới] Ta Yêu Đại Bột Bột: Haixxxx, cũng là nữ vương mà một trời một vực!

[Thế giới] Tạc Dạ Tiểu Thần: Khởi phải so sánh, làm ô danh Yêu Yêu của ta.

[Thế giới] Bối Bối Sơn: Hô Hô, cuộc đua Nguyên Bảo bắt đầu. Luyện tới cấp 100, lại đảm bảo không bị bắt nạt. Vậy là phải bỏ tiền để lập đội bảo vệ nhóm đen tối này rồi.

[Thế giới] Sinh Niên Bất Mãn Bách: Chi e là nói trước bước không qua thì e mặt!

Tô Liễu không sợ bị mang tiếng, cũng không ngại bị chửi. Dù gì cô cũng sẽ nghĩ cách trả miếng. Có điều, để đối phó với cung cách dùng tiền để áp đảo người khác của Khấu Kiều Nhan, tạm thời im lặng là vàng.

Con nhà nghèo mà! Với tình cảnh hiện thực xã hội đen tối và u ám... Cô bấu môi, nuốt con giận vào trong.

Chưa kịp dòi mắt khỏi góc dưới màn hình, đã lại có tiếp hai thông tin chữ đỏ.

[Loa] Doanh Vũ: Tập đoàn sát nhân kiêm chức tuyển người!! Yêu cầu cấp 140 trở lên, liên tục tìm giết bọn nick phụ nước Hàn, kinh phí hoạt động một trăm Nguyên Bảo/một lần/một người, không hạn chế số lượng. Tập đoàn sát nhân kiêm chức tuyển người! Yêu cầu cấp 140 trở lên, liên tục tìm giết bọn nick phụ nước Hàn, kinh phí hoạt động một trăm Nguyên Bảo/một lần/một người, không hạn chế số lượng.

“Tiểu Thích hết giận mình rồi sao?” Tô Liễu mặt mày rạng rỡ vội vàng gửi tin nhắn riêng. Nhanh chóng quên ngay những lời nói khiến cô muộn phiền trên kênh thu phí.

“Cậu đi mà hẹn hò với ông anh của cậu đi, kệ tôi.” Cố Phi nhanh chóng trả lời.

Tô Liễu: “Cậu đừng đọ tài lực với bà cô Yêu Tinh, vô nghĩa lắm.”

Cố Phi: “Ai khiến cậu phải lo, lão gia đây tiền nhiều như nước!”

Tô Liễu: “Ừ, như vậy cậu cứ từ từ chơi, mình đi hẹn hò với anh trai đây, bibi.”

Tạm biệt xong, cô quay ra rửa hộp đựng com. Ba phút sau quay lại, giật mình trước màn hình vàng khè các tin nhắn riêng.

“Tô Tô, nguoi là đồ nghịch tử mất nhân tính! Lão gia đối tốt với nguoi như vậy mà nguoi còn đi hẹn hò nữa!!!”

“Hẹn cái con khi ấy, mấy cái trò đi ăn uống xem phim có hay bằng đi giết quái với lão gia không?”

Tức chết mắt, tức chết mắt, tức chết mắt!”

“Cậu đi thật rồi à? Sao không trả lời mình?”

“...”

Tô Liễu khóc dở mếu dở: “Mình vừa đi rửa hộp đựng com.” Cô nói: “Tiểu Thích, việc mình thích anh Thịnh Hoan và việc bọn mình cùng giết quái có mâu thuẫn gì đâu. Người ta đâu có nói là từ nay sẽ không sinh hoạt nhóm nữa. Ngoài ra, bọn mình cũng chưa gọi là yêu nhau, mặc dù mình rất muốn như thế. Anh Thịnh Hoan hiện vẫn coi mình là em gái thôi. Cậu đừng công kích mình, cẩn thận mình nổi điên lên đây.”

Cố Phi: “Cầu trời Thịnh Thế Hoan Đẳng mãi mãi coi cậu là em gái.”

Tô Liễu: “Cậu thật độc ác.”

Cố Phi: “Còn hơn cậu, đồ vô lương tâm”

Hai thiếu niên đã lớn nhưng chưa trưởng thành nhanh chóng lấy lại tình bạn khi xưa và bắt đầu cãi nhau kịch liệt, mặc kệ thông tin bà cô Yêu Tinh đang dùng tiền thu nạp nhân sĩ bên ngoài thế giới.

Ngày chủ nhật trôi qua rất nhanh, học xong ba tiết dài đằng đẳng, buổi tối thứ hai đã tới rồi đây.

Tô Liễu đăng nhập trò chơi từ rất sớm. Khoác lên mình bộ giáp có khả năng sát thương, lau thanh Bôn Lô kiểm cho tới khi sáng loáng, cô sung sướng chạy lên UT tám chuyện với mấy người quen có, lạ có.

Nói một cách nghiêm túc, đây là lần đầu tiên cô đứng trong hàng ngũ chiến đấu của anh Thịnh Hoan.

Hồi quốc chiến nước Tề không tính, vì anh Thịnh Hoan là Chủ Thủ Quan phải đứng ở ngoài thành, còn cô đi trinh sát ở tuyến sau, không phải nhìn cảnh đầu rơi máu chảy. Nhưng lần này thì khác.

Tấn công thành trung lập không quy mô như quốc chiến. Hai bên công thành và thủ thành chỉ việc tới Hiên Viên Đầu hổn chiến.

Phía trên đài có thanh thời gian gồm sáu vạch, lấy mốc ở chính giữa. Một trong hai bên bị tiêu diệt hết, kim sẽ nhích sang phía bên thắng một vạch, cứ như thế cho tới hết. Hổn chiến không yêu cầu kỹ thuật cao, song phải rất mưu trí.

Có nghĩa là, khi trước mặt có rất nhiều quân địch, phải phán đoán xem giết kẻ nào có lợi nhất. Ví dụ như một pháp sư có năng lực quần thương cao

nhưng máu còn ít, nên hạ thủ luôn để tiết kiệm thời gian cho đồng đội.

Trước lúc công thành, Tiểu Bó hi hã yêu cầu Tô Liễu cho một bài diễn văn máu lửa.

Anh ta gọi cô là em dâu, khiến Tô Liễu sung sướng không dám từ chối. Cô then thùng cười: “Mọi lời cổ vũ đều như nhau cả, nên kì thực rất khó nói. Đối mặt với kẻ thù, chúng ta phải bình thản như gió thu quét lá rơi. Mọi người cùng cố gắng và đừng quên, bạn không phải đang chiến đấu một mình.”

Ha ha ha. Cũng may mà mọi người trong gia tộc đã quen với việc cười nói ầm ĩ mỗi khi hoạt động tập thể. Phát biểu nhí nhố một chút cũng không vấn đề gì.

Tô Liễu nghĩ về những lời mình vừa nói, tự sung sướng trong lòng. Coi như đã không làm mất mặt anh Thịnh Hoan.

Còn đang phấn chấn, chợt nghe Cố Phi nói: “Tiểu Ngược, đừng giả vờ nho nhã nữa, còn nhớ cậu bảo phải coi kẻ thù như lũ giết bố ta, đoạt vợ ta. Phải chém chém chém, giết giết giết, phải lấy đầu chúng xâu thành chuỗi kẹo hồ lô kia mà!”

“Không phải là kẹo hồ lô.” Bạch Tuyết phản đối Cố Phi. “Chị Tiểu Ngược chỉ nói là cắt đầu chúng làm bóng đá thôi.”

“Bạch Tuyết nhớ đúng đấy.” Xuy Phong cũng góp chuyện. “Lại còn lấy Bôn Lô kiểm xiên xác chúng làm mực nướng cho mèo ăn nữa...”

Vu cáo vu cáo! Chị Xuy Phong đúng là đồ vu cáo trắng trợn! Tô Liễu bù lu bù lao: “Em chỉ bảo là đem đốt để làm phân bón thôi! Còn lời của Doanh Vũ, mọi người cũng đừng tin. Em đây xưa nay vốn nho nhã mà. Thấy người ta bảo chết như lá rụng về cội, bắt đầu một kiếp luân hồi mới. Hôn nữa mọi người đừng nghĩ lá thu rơi là hết, hóa kiếp

“Giỏi lại rất mạnh mẽ!”

“Văn hóa kinh!”

“Nào, xông lên!!!”

Tô Liễu không còn gì để nói, ầm Ức nhìn cả nhà hủy hoại hình tượng thực nữ của mình. Rồi nhanh chóng, cô hòa mình vào đội của anh Thịnh Hoan.

Biến đau thương thành hành động, cô dũng mãnh xông lên tuyến trên, mắt nhìn tứ hướng, tai nghe tám phương, thoáng thấy đối phương có tên pháp sư nào sắp hết máu là bồi thêm vài đao.

Quân bên họ tuy không đông, nhưng đẳng cấp cao, lại rất có ý thức tương trợ chiến đấu. Những lúc Tô Liễu giết pháp sư thường xuyên có đồng đội đánh cùng, vì vậy dự định là phải chém ba nhát, nhưng thực tế chỉ cần một đòn là xong. Mọi người cùng phối hợp, phát huy sức mạnh tập thể.

Xuất chiêu, tiến đánh, trị thương, thêm máu... Mọi người thay phiên nhau xông trận, ngã xuống lại đứng lên, vững vàng phòng thủ, ầm ầm tiến công. Mỗi thành viên hóa thành một tử thần tay cầm lưỡi hái xông pha giữa biển quân thù, thi nhau gặt sinh mạng kẻ địch.

Trên UT chốc lại có tiếng hét: “Ồ hướng mấy giờ đang có cung thủ phòng lệnh tiền, ai đó hãy mau qua xử lí tên này.”

“Hướng mấy giờ đang có cao thủ, tốt nhất là cử người kèm chặt.”

...

Giữa trận hỗn chiến, Tô Liễu từ từ xích lại gần Sở Thịnh Hoan. Cô đặt cột máu của anh vào chính giữa bên trên màn hình để tiện theo dõi.

Sở Thịnh Hoan trang bị tốt, nhưng nếu số lần gục ngã nhiều, độ bền sẽ giảm đi, khả năng sát thương cũng sẽ giảm sút. Tuy bản thân anh có kỹ năng trị thương hỗ trợ và đã đem theo rất nhiều bình máu, nhưng Tô Liễu không thể yên tâm. Vì thế, trưa nay cô đã chỉnh sửa điểm kĩ năng, đổi số điểm có độ miễn tiếp cao của mình thành điểm tăng khả năng trị thương, chính là vì lúc này đây. Hai mươi phút sau, đối phương bị giết sạch ba lần, thắng lợi sau cùng đã tới.

Hệ thống siêu việt hiển thị thông báo như sau: *Nguyên đại thành chủ Thịnh Thế Hoan Đẳng của Tập Lạc Khoáng Khố Nhĩ kéo quân trở lại, thành công thắng lợi. Kẻ cướp Thiên Địa Bất Nhân cùng bè lũ phải cuốn xéo trong vòng năm phút, nếu không sẽ bị trục xuất.*

Đây là nội dung mặc định số một dùng để cổ vũ người chơi sau nhiều lần thủ thành thắng lợi. Nếu trước đó có lần thất bại, nay lại cướp được thành, thì thành chủ tại nhiệm sẽ bị kì thị như trên.

Tô Liễu trước kia đã vài dịp thấy thông báo kiểu này, nhưng chưa lần nào sung sướng đến thế. Giống hệt như lần đầu cô kiến lập Tàn quốc, đứng trên đài cao nhìn những lá cơ bay phấp phới, lòng trào dâng niềm kiêu hãnh.

“Tiểu Ngược, giỏi lắm! Lại đây, nói các anh nghe cảm nhận của em!” Tiểu Bó lại rảnh rỗi pha trò.

Tô Liễu suy nghĩ, lặng im giây lát rồi bắt đầu nói một cách hết sức văn hoa: “Ánh dương tràn mặt đất, lòng ngập tràn chí khí. Trận tiến công ào ào như vũ bão, lúc đó, cảm giác như thần thánh đang nhập vào ta...”

“Chém gió tuyệt đỉnh!”

“Nghe sồn gai ốc!”

...

Vậy là, một lần nữa, những phát ngôn của cô nhanh chóng bị cả nhà ném đá.

Lát sau đã có người phải out, vì ngày mai còn phải đi làm. Trên Ut liền xuất hiện ropy trời những lời than thở, oán trách.

Tiểu Bó: “Câu danh ngôn trên mạng nói rất đúng. Chúng ta thật là tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống.”

Chiến Ngự Lâm Lâm: “Anh Tiểu Bó làm bên hải quan, lương lậu khá lắm mà!”

Tiểu Bó: “Chính sách thay đổi rồi, lương giảm 40%, cậu bảo số anh có khổ không, híc híc.”

Tô Liễu vừa im lặng nghe, vừa thao tác đưa nhân vật Tiểu Ngược cùng mọi người ra ngoài thành chụp ảnh lưu niệm.

Trời xanh xanh bao la, mây trắng xóa, mặt trời thì... rất vàng!

Cô vừa đóng giao diện, phía dưới màn hình đã bật ra một dòng tin nhắn riêng: “Tối mai em rảnh không? Cùng nhau ăn com nhé! Nếu không nhờ Liễu Liễu tiếp máu, anh Thịnh Hoan chắc chắn chết mấy lần rồi. ha ha...”

“Tối mai em có giờ tự chọn.” Tô Liễu gửi một icon khóc toáng, rồi hỏi lại: “Tối thứ Năm được không ạ? Còn nữa, anh Thịnh Hoan, anh đừng khách sáo như thế, người ta... Người ta đã lớn rồi mà. Anh xem, em không còn là cô bé đi theo anh nữa. Hi hi, người ta đã có thể đứng ra phía trước để che chở cho anh rồi đó.” Cô nghĩ vậy và cười đáp lời.

Đầu máy bên kia, Sở Thịnh Hoan dừng thao tác đóng giao diện và nghĩ lại lời Sát Sát đã từng nói với Tiểu Ngược: “Vậy nên hãy để anh ấy nhận ra, muối thực sự đã lớn, đã đến tuổi lấy chồng. Muối không phải là cô bé đi theo sau anh ấy nữa, mà là...” Đối chiếu với câu thoại của Liễu Liễu, anh thực sự không còn gì để nói.

Liễu Liễu, lẽ nào đây là điều em đã tự hiểu sau ba ngày? Sở Thịnh Hoan lặng lẽ hứng chịu sự nội thương...

Khả năng lãnh hội của cô bé... Rất mạnh, rất thuần khiết, là anh xấu xa.

Không biết nói gì hơn, anh gửi lại một hàng dài chấm lửng.

Phía bên kia nhanh chóng có hồi âm: “Anh Thịnh Hoan, em tắt máy đi làm bài tập đây, anh từ từ chơi nhé.”

“Liễu Liễu, tôi chỗ địa đồ tuyết mới mở đi! Lát nữa anh cùng Tiểu Bó, Bảo Khí, A Phiêu định dẫn nhóm Lão Đại đi đánh Đề Đạt Môn.”

Đề Đạt Môn là một BOSS mới. Trước khi đánh BOSS này, phải qua Tuyết Vực giết quái nhỏ để lấy Chiêu Hoán Toái Phiến. Sau khi có được Toái Phiến, người chơi được phép vào một cung điện nhỏ. Bốn góc cung điện có bốn căn phòng, yêu cầu cảm tử quân xông vào bên trong, khóa chặt viên pha lê trong vòng mười giây, Đề Đạt Môn mới xuất hiện trong đại điện.

Kể đó cứ cách ba phút, Đề Đạt Môn lại phóng ra kỹ năng “tự do” kinh hoàng, giết sạch người chơi bất kể đẳng cấp cao thấp. Khi đó, người chơi hy sinh trong phòng pha lê phải nhanh chóng hồi sinh tại chỗ, rồi nhân lúc chưa bị bọn tiểu quái trong đó giết chết, tiếp tục khóa chặt viên pha lê.

Hiện giờ, trong toàn server duy nhất có nhóm mấy người Thịnh Thế Hoan đã từng giết được Đề Đạt Môn. Ngụy Hại và Lão Đại có thử một lần nhưng không thành công. Còn Tô Liễu, vẫn chưa được tận mắt nhìn thấy chân thân của Đề Đạt Môn bao giờ.

“Được ạ, em sẽ đi, sẽ đi. Anh Thịnh Hoan, em có phải mang theo gì không ạ?”

BOSS trong game đa phần được thiết kế hơi quái dị, buộc người chơi phải ra cửa hàng mua một số đạo cụ đặc biệt mang theo. Tô Liễu chưa nghĩ tới việc đánh Đề Đạt Môn bao giờ, công lực không hay, nên rất hay pháp phòng.

“Mua một tấm thảm nhé!” Thấy Tô Liễu hào hứng bất ngờ, Sở Thịnh Hoan dậm ra lúng túng. Anh trầm ngâm một hồi, rồi tón giải thích: “Nền đất lạnh, mà để giết chết Đề Đạt Môn phải mất tới hai mươi phút.”

“Cũng được, vậy em đi mua thảm, lát nữa gặp lại!” Phần nào hiểu nhầm ý, Tô Liễu vẫy vẫy tay và mở Quyền Trục biến mất hút.

Sở Thịnh Hoan...

Tô Liễu đương nhiên không hề đi mua thảm. Cô muốn đi thám hiểm các vùng đất mới.

Cuối tuần trước, Tuyết Vực mới update địa đồ mới mà cô vẫn chưa kịp đi tham quan. Vừa rồi sợ nếu nhờ anh Thịnh Hoan đích thân đưa đi thì lãng phí thời gian, nên cô đành phải kiểm soát đi mua đồ để tách nhóm một lúc.

Vừa đến thành chủ đã thấy bên UT lao xao tiếng bàn luận về việc đi Tuyết Vực đánh Đề Đạt Môn.

Có những người vừa nói phải out cách đây một giây, bây giờ lại khí thế hùng hực.

Tiểu Bó tiếp tục trêu Tô Liễu: “Em gái Tiểu Ngược, lát nữa nấp sau lưng anh, anh che chở cho.”

“Thôi đi, lần trước cậu chẳng nằm im già vờ chết suốt hai mươi phút đấy thôi.” A Phiêu sung sướng bóc mẽ Tiểu Bó.

Tô Liễu phì cười gửi qua mấy icon mặt cười, rồi viết lên khung chat của UT: “Bạn cùng phòng ngủ rồi, em sẽ không chat voice nữa.”

Tiểu Bó: “Thật là một cô gái tốt bụng, chẳng trách... Ôi, Tiểu Ngược này, anh vẫn đang là lính phòng không đấy. Thế bạn cùng phòng của em có xinh không? Đã có bạn trai chưa?”

Tô Liễu im bật.

Trên UT, anh Thịnh Hoan lên tiếng căn dặn cô không được để ý tới kẻ háo sắc như Tiểu Bó. Ngay sau đó, câu chuyện tiếp tục chuyển hướng. Mọi người hào hứng bàn luận về các thiên tình sử của Tiểu Bó trong game, xen lẫn vào đó là tiếng cười sang sảng của chị Minh Yêm.

Vui thật là vui! Sức hút của trò chơi chính là ở chỗ, nó có thể gắn kết tất cả mọi người chơi xa lạ với nhau. Bạn bè, rồi bạn bè của bạn bè, cả đám đông cùng nhau vui đùa, nhanh chóng gây dựng bầu không khí sôi nổi.

Tô Liễu đứng dậy, tựa vào thành ghế làm vài động tác thư giãn. Rồi cô tắt đèn phòng, bật đèn bàn và ngồi xuống máy tính. Nhưng, không biết tự khi nào, một chàng trai áo xanh đã đứng ngay bên nữ chiến binh.

Đường tới Tuyệt Vực rất yên tĩnh, chỉ thi thoảng có vài con dã thú cấp thấp lượn lờ hai bên. Còn lại trên đường, rất hiếm khi thấy bóng người qua lại.

Con gió lạnh thổi vạt áo chàng trai bay phấp phật. Còn chàng khoanh tay đứng lặng yên bên nàng.

Một bức họa loại thường, cảnh chí cũng không đẹp. Nhưng đã làm dấy lên trong lòng Tô Liễu cảm giác sự rung động. Dường như có ngàn nỗi thương cảm đang rơi xuống không trung, thay vì những bông tuyết trắng.

Biết đối mặt làm sao?

Biết lên tiếng thế nào?

Một lúc sau, cô đành gõ một hàng chữ lên kênh hiện thời: “Cứ tưởng là huynh không online vì vừa rồi công thành không thấy...”

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hóa: Ta mới lên. Công thành là chuyện nhỏ, đâu cần ra mặt. Minh Tiểu Thịnh xử lí là được.

Tô Liễu gửi một icon toát mồ hôi. Thấy Khâu Kiều Dương trả lời tinh bơ, cô cũng phần nào an lòng.

Vì tuy anh Thịnh Hoan đã nói là không sao, nhưng cô vẫn rất lo lắng, vụ việc hôm thứ sáu đã ảnh hưởng đến tình bạn giữa hai người. Nay căn cứ vào giọng điệu của Khâu Kiều Dương, rõ là cô đã lo hơi thái quá.

Tình bạn của đám con trai, ôi, cô thật không thể hiểu nổi.

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Tụi nó hiện đang đến chỗ... Đê Đạt Môn, thúc thúc không đi sao?

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hóa: Ừ, không đi nữa. Hai hôm nay nguyên khí rất kém, ngại nằm đất lắm. Ta đưa nàng đi khám phá địa đồ nhé!

[Hiện Thời] Bổng Dung Muốn Chết: Đa tạ.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hóa: Không có gì.

Nói xong, cả hai đều lặng thinh giây lát.

Trên màn hình, chàng trai áo xanh khẽ dịch chuyển, phía bên cạnh lập tức xuất hiện một con rùa xanh khổng lồ.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hóa: Tiểu Ngược lên đây. Ngồi Quy xa tuy chậm, nhưng nó có thể tự động bỏ tới những điểm mình đã đặt chân. Và chúng ta có thể thoải mái nói chuyện.

Tô Liễu nhận lời ngồi trên Quy xa. Quả đúng như lời anh Thịnh Hoan đã nói, không phải vợ chồng nên hai người ngồi nghiêm chỉnh ngang hàng nhau.

Mặt trời rực rỡ như một quả cầu lửa trên đỉnh đầu, tỏa ánh nắng chói chang xuống mặt tuyết trắng lóa. Khâu Kiều Dương vẫn cứ lặng lẽ. Anh ta càng lặng lẽ, Tô Liễu càng lo lắng. Cô cắn chặt quần bút, suy nghĩ hồi lâu rồi tìm cách gợi chuyện: “Vì sao thúc thúc với anh Thịnh Hoan quen nhau ạ?”

“Thịnh Hoan là sinh viên khoa dưới. Gặp nhau trong một lần hội trường.”

“Ra là vậy, hi hi. Hai người không phải là lần đầu gặp gỡ đã bị sét đánh nên nhận nhau làm anh em đấy chứ?” Tô Liễu cố tình hỏi một cách tối nghĩa.

“Không hề.” Khâu Kiều Dương cũng không biết nghĩ gì, buột miệng cười khê. Anh ta ngả người lên thành ghế mềm mại và chậm rãi đánh chữ: “Thực ra lúc đầu, ta thấy Tiểu Thịnh rất ngứa mắt. Hồi mới vào trường, cậu ta rất ngông nghênh. Cao to đẹp trai lại giỏi võ, Tiểu Thịnh lọt luôn vào mắt xanh của cô nàng hoa khôi khi đó sắp tốt nghiệp. Bạn cùng phòng của ta khi đó miệt mài theo đuổi hoa khôi mãi, thế nên... ghét tên Tiểu Thịnh đó không chịu được.”

“Về sau thì sao?” Tô Liễu ghen giọng ấp úng hỏi: “Anh Thịnh Hoan và hoa khôi kết đôi ă?”

Đừng thế chứ... Cô đau lòng quá.

“Sau đó thì không biết, vì ta có việc nên mới về trường khoảng nửa tháng rồi đi luôn.” Trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú nở một nụ cười không lấy gì làm tốt đẹp. Khâu Kiều Dương dừng lại một chút rồi nói tiếp: “À, ta kể tiếp việc mình quen biết Sở Thịnh Hoan nhé! Trong một lần ra ngọn núi sau trường chơi, đúng lúc bắt gặp một nhóm năm, sáu tên đang vây đánh Tiểu Thịnh. Cậu ta khi đó đã say mềm đến nỗi đứng không vững, nhưng vẫn còn khá lí trí. Tuy không thích Tiểu Thịnh, nhưng ta càng ghét hơn cả là việc ý đồ hiếp yếu, nên ta đã anh hùng ra tay cứu nữ nhân.”

Anh hùng cứu nữ nhân? Tô Liễu tròn mắt. Hóa ra tình huynh đệ thâm thiết giữa hai người đàn ông này thực chất là mô típ tài tử giai nhân sao?

Cô quay ngoắt 180 độ, chọc tức Khâu Kiều Dương: “Sau đó anh Thịnh Hoan vì cảm kích mà lấy thân đền đáp, rồi hai người nhân đó mà kết tình kết anh em sao?”

“Sai rồi. Tiểu Thịnh không hề cảm ơn ta. Cậu ta sầm mặt bỏ đi, còn ta tiếp tục... ra chỗ hẹn với người yêu.”

“Thế rồi sao?” Tô Liễu háo hức giục Khâu Kiều Dương kể tiếp câu chuyện.

“Hai hôm sau, Tiểu Thịnh chạy tới kí túc xá mời ta đi xem đánh nhau. Ta không muốn đi, cậu ta liền lôi ra một túi hạt dưa và bảo: “Huynh trưởng ơi, chỉ một lát thôi mà, anh vừa ăn vừa xem. Anh ăn xong là em cũng đánh xong mà.”

Tô Liễu phì cười. CÔ bỏ lăn ra bàn, gục mặt cười híc híc. Anh Thịnh Hoan lại dùng chiêu đó rồi!!! Cô vẫn còn nhớ rõ, khi còn nhỏ không phải lần nào anh Thịnh Hoan cũng thắng. Nếu phải những tên lớn hơn chặn đường, anh cũng sẽ bị đánh cho tã tời. Và nếu chẳng may bị Tô Liễu và Tiểu Triệt nhìn thấy, anh sẽ bất ngờ nổi giận. Chưa hết, vài ngày sau, nhất định anh sẽ dùng kẹo hồ lô để dụ hai đứa đi xem anh báo thù. Nhằm mục đích... giữ thể diện của một ông anh.

Có điều, sau bao nhiêu năm, anh vẫn chẳng tiến bộ hơn chút nào.

“Thế là, thúc thúc vì một gói hạt dưa mà đồng ý, rồi kết thành huynh đệ?” Cô mím môi gắng nhịn cười và sung sướng hỏi.

“Ừ.” Bản thân Kiều Dương cũng bật cười.

Quá khứ xa xôi...

Chàng thiếu niên Thịnh Hoan và chàng thanh niên Khâu Kiều Dương, một hung hăng hống hách, một điềm đạm nho nhã. Hai người từ chỗ không thích nhau đã trở thành bạn tâm giao.

Kì lạ làm sao! Kiều Dương cú đầu cười, chợt thấy lòng nhẹ nhõm.

“Tiểu Ngược này”, anh ta gõ một hàng trên kênh hiện tại: “Đột nhiên cảm thấy, kết cục thế này là tuyệt nhất! Nếu không thử theo đuổi, ta sẽ thấy nuối tiếc. Nhưng giả sử thành công, ta cũng thấy có lỗi với người anh em.”

Câu này...

Hề động đến vấn đề tình cảm là Tô Liễu tê liệt thần kinh. Vốn đã định trình bày tường tận mọi chuyện kể từ khi bắt đầu tham gia trò chơi cùng Kiều Dương. Nhưng Tô Liễu không sao biến được suy nghĩ thành con chữ.

Từ đầu đến cuối, Kiều Dương trong cô bao hàm hai con người: một là anh trai của Khâu Kiều Nhan, hai là bạn của anh Sở Thịnh Hoan. Anh chưa bao giờ là chính con người anh, con người với tên gọi Khâu Kiều Dương.

Xin lỗi nhé! Tô Liễu chưa kịp nói thì trên màn hình đã có hàng chữ: “Xin lỗi nhé Liễu Liễu. Vì yêu em mà đã làm phiền em, ha ha...”

Tô Liễu giật mình rồi nhanh chóng trả lời: “Không có gì, không phiền gì, hi hi...”

Tin nhắn vừa gửi đi, cô đã cảm thấy bất ổn. Quả nhiên.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: !!!!!!!!!!!!! Bỗng Dưng Muốn Chết kia, đến lời từ biệt mà nhà người cũng không nỡ an ủi ta một câu sao? Tại sao lại không có gì? Ý người là tình cảm của ta chỉ là con số không trong lòng người sao?

[Hiện Thời] Bỗng Dưng Muốn Chết: ...Được rồi, ta nhầm, có gì có gì rất có gì!

Tô Liễu sợ xanh mặt, thật thà đáp.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Biết điều đấy!

Tô Liễu im lặng chấp thuận lời từ biệt của Tự Hòa, không nở công kích gì thêm. Nào ngờ, anh ta lại bắt đầu ba hoa.

[Hiện Thời] Kiều Dương Tự Hòa: Tiểu Ngược đã có gì, vậy là ta vẫn còn hy vọng, thích quá! Ta sẽ không bỏ cuộc để khiến nàng phải thất vọng đâu, hê hê. Tiểu Ngược này, mình tuyên chiến nhé! Nếu Tiểu Thỉnh không giữ nổi Đại Tần sau lần quốc chiến, lão gia ta nhất định sẽ cướp người đi! Một thời vợ chồng, ta mật mí cho nàng biết. Kiều Kiều đã kết nghĩa bang cùng Ngụy, Triệu, thêm cả Tề nữa thành liên minh tứ quốc. Bọn ta quyết định đợi hết thời hạn bảo hộ tân quốc, sẽ lập tức tuyên chiến cùng Đại Tần.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Tô Liễu thấy quay cuồng đầu óc.

Với mối gian tình Khâu Kiều Nhan – Thiên Địa Bất Nhân, Hàn - Triệu hẳn sẽ kết bang giao khi xảy ra quốc chiến, nhưng còn Ngụy...

Lại cả Tề...

Lẽ nào cô chính là hồng nhan gây họa trong truyền thuyết? Vì cô nên Đại Tần mới bị bấy nhiêu nước tập trung tấn công?

Tô Liễu buồn rầu vô cùng. Nhưng khi cô kể cho chị Minh Yễm nghe thông tin mật, chị chỉ nói một câu: “Tô Tô đừng lo, hiện liên minh vẫn chưa chắc chắn. Nước Ngụy đứng về phía Khâu Kiều Nhan, chắc chắn do Hồng Trần Nhất Kỵ Phi Từ Tiểu đã có giao dịch đen tối gì đó với Quân Lâm (quốc vương hiện thời của Ngụy quốc)! Trước đây, chị Thâm Khuê đã từng kể với chị như thế.”

Giao dịch đen tối gì đó? Hiểu ra vấn đề, một nữ vương vốn chỉ biết bô bô ba la giả vờ ta đây như Tô Liễu chợt thấy khiếp – kinh – hãi.

Đen tối quá, đen tối quá! Cô quì gối ở góc tường cung điện Đề Đạt Môn và vẽ những vòng tròn. Thôi được, việc trong game có hết sức thì thôi. Người trong game mà nhập tâm quá lại hóa game chơi người thì hỏng.

Sau một hồi suy tư, Tô Liễu quyết định dành tâm trí cho kế hoạch theo đuổi anh Thịnh Hoan.

Trưa thứ tư, Sát Sát đã dạy cho cô một chiêu mới.

Sát Sát nói thời cơ bày tỏ tình cảm tốt nhất chính là lúc xác định được đối phương cũng có tình cảm với mình. Vì thế, nên thử khéo léo bật đèn xanh xem sao.

Thế nào gọi là bật đèn xanh, Sát Sát huynh trầm ngâm hồi lâu và bảo: “Để mở miệng mèo.”

Tô Liễu lè lưỡi rồi đỏ bừng mặt.

Chiêu có tình để mở miệng mèo này, cô sẽ cố gắng. Nếu anh Thịnh Hoan thể hiện thái độ không thích thì cô cũng đành vậy. Dù sao cũng đã quen cảnh yêu đơn phương, quen cảnh bị thất tình rồi!

Có điều, anh Thịnh Hoan đã từng yêu đơn phương không ít. Đâu có vẻ gì là trung trinh, là không thích đụng chạm với con gái như lời Sát Sát nói.

Chiêu này liệu có tác dụng không? Tô Liễu cay mũi nghĩ lại cảnh tượng hồi lớp mười, lúc nào sau lưng anh Thịnh Hoan cũng có các kiểu con gái.

Buổi tối ngày thứ năm, Tô Liễu tới chỗ hẹn hò trong tâm trạng hồ nghi và suy nghĩ được ăn cả ngã về không. Không còn cách nào khác, để tương xứng với chiều cao của anh Thịnh Hoan cô lênh khênh trên đôi giày cao bảy phân.

Lúc đầu Tô Liễu định cố ý trượt chân ngã, rồi úp mặt vào ngực anh và dừng cảm tỏ tình. Nhưng lúc bước chân ra khỏi khu nhà, cô chợt nhớ ra, hình tượng trong “trận đấu” với mẹ con nhà họ Khâu tuần trước, anh Thịnh Hoan đã từng bế bổng cô lên. Khi ấy, động tác và nét mặt của anh đều rất căng thẳng.

Lòng bọn bề suy nghĩ, cô chán nản suốt cả buổi tối.

Cuối tháng chín, trời đêm se se lạnh.

Trên những chiếc ghế đá trong vườn hoa, từng đôi tình nhân đang ôm ấp nhau. Duy chỉ có hai anh em họ, kẻ trước người sau, cách nhau đúng nửa bước.

Hai chiếc bóng ngả dài trên con đường.

Lòng bàn tay Tô Liễu rịn mồ hôi.

Anh Thịnh Hoan khẽ nắm chặt tay.

“Anh Thịnh Hoan, em đau chân.” Tô Liễu đột nhiên lên tiếng, giọng lí nha lí nhí.

“Vậy à, về nhé?” Thịnh Hoan cố làm ra vẻ thản nhiên hỏi. Giọng anh trầm ấm mà không giấu nổi vẻ háo hức mong chờ.

“Không, bây giờ vẫn còn sớm mà. Tối nay trăng đẹp, anh Thịnh Hoan công em được không?” Cô miết miết tay lên chiếc quần sooc, cúi đầu nhong nhèo.

Trên mặt đất, hai chiếc bóng hòa vào làm một.

Anh Thịnh Hoan đứng trước mặt Tô Liễu rồi vui vẻ quì xuống: “Lên đây, Liễu Liễu. Đã mười mấy năm nay anh chưa được công em”

“Vì mẹ em bảo nam nữ thụ thụ bất thân.” Cô cười rồi quàng tay ôm cổ anh, cả người áp sát vào anh.

Sở Thịnh Hoan đứng dậy, vòng tay ra sau lưng đỡ chặt cặp mông cô.

Tô Liễu úp mặt vào vai anh, đôi chân thon thả khẽ ép vào hông anh, đung đưa theo nhịp bước chân.

Những bóng lá lốm đốm nhảy nhót trên con đường lát đá xanh. Bầu không khí ẩm ướt thoang thoang mùi bùn đất man mác và hương hoa mộc ngọt ngào.

“Anh Thịnh Hoan.” Cô ghé môi vào sát tai anh, cất giọng nũng nịu. Hơi thở ấm nóng phả vào da thịt anh, hóa thành luồng điện tê tê chạy xuống phía dưới.

“Uhm” Tim Thịnh Hoan như muốn ngừng đập. Mười đầu ngón tay ép chặt lấy cô, anh khẽ nâng tay xốc cô lên cao thêm chút nữa.

“Anh Thịnh Hoan có thích em không? Không phải như anh trai với em gái, mà là...” Giọng Tô Liễu nhỏ dần, nhỏ dần rồi nín bặt.

Sở Thịnh Hoan dừng bước, đưa tay giữ lấy lưng Tô Liễu cho cô từ từ trượt xuống. Rồi anh xoay người lại, ôm chặt lấy eo cô. Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Liễu ngập chìm trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Ánh trăng bạc xuyên qua những tán lá cây, rọi chiếu lên khuôn mặt ấy. Hàm răng đẹp như hàng ngọc nếp cắn chặt một hồng xinh tươi. Dù lòng rất hồi hộp, Tô Liễu vẫn hất cằm buồng binh đợi chờ câu trả lời. Thời gian ngưng đọng trong sự im lặng của Thịnh Hoan, bóp nghẹt con tim cô.

Tô Liễu từ từ cúi đầu.

Trái tim Thịnh Hoan xót xa, gần như đồng thời buột miệng đáp: “Rất yêu.” Anh nói rất rõ ràng và nhẹ nhàng đưa tay kéo cô ôm ghì vào lòng.

Đã đợi từ rất lâu.

Đã yêu từ rất lâu.

Cũng đã có lúc tức giận. Giận cô độc ác, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy mà bỏ mặc anh suốt sáu năm trời. Giận cô giấu anh hẹn hò cùng Tiểu Triệt. Và giận chính bản thân anh đã không thể buông tay. Do đó, lần đầu tiên nghe cô nói yêu anh ở trong game, anh đã vô cùng sung sướng. Anh dùng nick ảo dụ cô chủ động tỏ tình để bù đắp những thiệt hại mà anh đã phải chịu. Nào ngờ, khi thấy tinh thần cô căng thẳng bất an, chính anh lại là người đau lòng.

Bởi anh không đành lòng để cô phải chịu khổ đau.

Không đành lòng.

“Anh Thịnh Hoan thích em thật sao?” Từ trong vòng tay anh, Tô Liễu ngược đầu lên cười khúc khích. Đôi mắt đen láy lấp lánh nét tinh nghịch, xóa sạch vẻ mặt bất an, đau khổ vừa rồi.

Anh nheo mắt chỉnh lại lời cô: “Không phải là thích, mà là rất yêu.”

Khuôn mặt tuấn tú của anh hết sức nghiêm túc, đôi mắt như có muôn vàn ánh lửa.

Tô Liễu nhìn đắm đuối và hòa mình trong đôi mắt ấy.

“Liều Liễu, đồng ý làm bạn gái anh nhé?” Anh hỏi.

“Vâng.” Tô Liễu cười ngây ngốc.

“Tốt nghiệp xong mình kết hôn nhé?” Anh lại hỏi.

“Dạ.” Lần này thì ngây ngốc thật sự.

“Không.” (dứt khoát)

Cô đỏ mặt ngượng ngùng đẩy anh ra, nhưng Sở Thịnh Hoan vẫn đứng không nhúc nhích.

“Hi, anh hỏi đùa vậy thôi.” Sở Thịnh Hoan cười tủm tỉm. Rồi thừa cơ cô hé miệng vì kinh ngạc, anh cúi đầu hôn ngẫu nhiên đôi môi mềm mại tới tấp như mưa.

Cô bé đáng ghét, ai bảo em lừa anh, ai bảo em bắt anh chờ từng giây năm, ai bảo em... để anh yêu tới mức gần như tuyệt vọng.

Hơi thở gấp gấp, môi quện lấy môi, cả hai như mất hết thần trí.

Cánh tay trái đang ôm eo của Tô Liễu từ từ trượt lên trên. Anh đỡ lấy gáy cô, để cô khỏi bị ngã về phía sau.

Tô Liễu đắm chìm trong men say, đầu óc trống rỗng.

Mọi cảm xúc trong cơ thể đổ dồn về đầu môi. Cảm giác hơi đau do bị đè nghiêng, vấp vấp thành sự dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể.

Mặt trăng đang liếc nhìn, cơn gió đang cười mỉm.

Trong đêm tình nhân, những bóng lá cũng như đang ôm nhau nhảy múa.

Khi Tô Liễu trở về kí túc xá, hai má cô ửng hồng, đôi môi đỏ căng mọng, đôi mắt bồ câu sáng lấp lánh.

“Yên Yên, chị yêu rồi đây.” Cô khề khàng thổ lộ.

“Bị anh Thịnh Hoan nghiêng ngáu rồi chứ!” Ngô Yên liếc nhìn và buông lời kết luận.

“Chưa đâu.” Tô Liễu gạt mình tỉnh ra. Để Ngô Yên khỏi tiếp tục nhè nhào, cô vội vàng cầm chậu rửa mặt ra nhà vệ sinh, mở vòi nước tắm.

Hôn rồi. Cô và anh Thịnh Hoan đã hôn nhau. Mấy lần rồi?

Tô Liễu ngồi dưới vòi hoa sen, cắn móng tay suy nghĩ. Cô càng nghĩ càng đỏ mặt. Nước ấm chảy trên người cô, tựa như cánh tay anh đang ve vuốt. Khiến cô bài hoải, mê đắm.

Tô Liễu cùng Tiểu Triệt hẹn hò suốt một năm rưỡi, từ nắm tay chuyển sang... hôn... trăn. Chưa kịp tiến triển gì thêm, cậu đã ra đi.

Cô và anh Thịnh Hoan mới xác định quan hệ yêu đương được hai tiếng đồng hồ. Đã kế thừa và phát triển “sự nghiệp yêu đương” tới ngưỡng này. Và cô, thay vì cảm giác xấu hổ ban đầu, lại cảm thấy việc này hoàn toàn tự nhiên.

Úp hai tay lên mặt, Tô Liễu bắt giác thờ dài: Thôi được rồi, có lẽ vì anh Thịnh Hoan thao tác quá nhanh, nên cô đã... không kịp ứng phó.

Cô chậm chạp tắm suốt một tiếng rưỡi rồi mặc đồ ngủ. Ngâm chỗ quần áo vừa thay ra vào trong chậu, rắc ít xà phòng bột lên trên, thông thả đi ra.

Mười một rưỡi. Với thói quen ngủ sớm dậy sớm, Ngô Yên đã say giấc nồng. Tô Liễu tắt đèn phòng, bật đèn bàn, nhẹ nhàng leo lên giường và ôm gối nghĩ vẩn vơ.

Cô nghĩ, anh Thịnh Hoan đã nói yêu mình là từ khi nào nhỉ? Rồi nghĩ lại, biết nói sao với bố mẹ về việc này? Còn nữa, anh Thịnh Hoan công tác ở đây, bố mẹ đẻ của anh ấy cũng ở đây, sau này làm sao có thể theo mình về quê được. Vậy là kế hoạch lớn đã bị đổ bể.

Tô Liễu suy nghĩ mông lung, đột nhiên thấy chạng đường trước mặt xa xôi quá.

Chợt di động đang ở chế độ cầm rung lên bần bật. Cô ngoài người với chiếc điện thoại ở trên bàn. Thấy màn hình hiển thị người gọi Sở Thịnh Hoan, cô vội vàng trốn vào trong chăn để nhận điện.

“Liều Liều.” Trong điện thoại vang lên giọng nam trầm ấm và hào hứng: “Anh rất nhớ em, đột nhiên anh rất nhớ em.”

Giữa đêm khuya thanh vắng, ngữ điệu của anh khiến mặt cô nóng bừng.

“Em...” Tô Liễu mím môi, thấy miệng lưỡi khô ran. “Em... cũng chưa ngủ.” Cô ấp úng đáp, ngụ ý mình cũng đang trong tình trạng giống anh.

Phía đầu dây kia im lặng một giây, rồi có tiếng nói: “Anh rất muốn được nhìn thấy em. Liều Liều à, nếu em chưa ngủ được thì có thể mặc quần áo ấm một chút rồi ra ngoài ban công được không? Anh đang ở dưới sân.” Giọng nói trầm ấm, đầy vẻ khát khao, mong chờ.

Tô Liễu giật mình, khoác vội chiếc áo chạy ra ngoài hành lang. Quả nhiên thấy một bóng một người con trai đang ngồi trên chiếc ghế đá dưới sân. Hai tay chống hai bên, anh ngả người về phía sau và ngược nhìn về phía cô.

Ánh trắng băng bạc, bóng anh khuất dưới bóng cây nên nhìn không rõ nét. Song tác phong điệu bộ phóng khoáng thì không lẫn vào đâu được.

“Anh tới lâu chưa?” Tô Liễu khe khẽ hỏi vào di động.

“Chưa lâu.” Sờ Thịnh Hoan cười. “Sau khi đưa em về, anh vẫn ở đây. Anh không đành lòng ra về, sợ giấc mơ này vụt tan biến mất.” Anh nhẹ nhàng nói.

Không chút hoa lá cành, lời trần tình của anh khiến Tô Liễu nóng ran nơi lồng ngực. Mạch máu như dồn cả lên đầu.

Tựa một cơn gió, cô chạy từ ban công ra hành lang. Vẫn trên đôi dép lê, cô gõ cửa phòng 103.

Sau mười giờ đêm kí túc xá đóng cửa, không cho bất kỳ ai ra vào. Nhưng từ ban công phòng 103 có thể nhảy được ra ngoài. Căn phòng này không biết vì sao lúc trước quên không lắp cửa sổ chống trộm. Sau rồi không ai nhắc, nhà trường cũng quên luôn. Vì thế, những ai muốn ra ngoài ban đêm có thể lên đi qua đây. Tất nhiên, phải có “lộ phở”! Đó là hôm sau mưa ít đồ ăn vặt đền đáp người bạn tốt bụng đã mở cửa cho mình.

Tô Liễu vội vã cảm ơn cô bạn Tiểu Mai ra mở cửa. Rồi chạy như bay ra ban công của phòng 103, trong bộ đồ ngủ.

“Anh Thịnh Hoan.” Cô vẫy tay gọi khẽ và đứng lên chiếc ghế để tìm cách trèo qua lan can xi măng.

Sờ Thịnh Hoan sợ thót tim, cuống quýt lao ngay tới, đưa tay đỡ lấy cô đúng lúc “phi hành gia” tiếp đất.

Đêm khuya gió lạnh, lồng ngực Sờ Thịnh Hoan nguội ngắt, đôi bàn tay cũng lạnh như băng. Tô Liễu run rẩy áp mặt vào cổ anh và trong giây phút đó, mọi suy nghĩ vẫn vơ tan biến hết. Để lại niềm hạnh phúc, bình an ngập tràn trong tim.

Anh bế bổng cô trên tay, im lặng chừng ba giây rồi xoay người sai bước.

Hai bên đường sừng sững những cột đèn và bóng cây. Tuy kí túc xá của trường không bắt buộc phải tắt điện, nhưng đã sắp mười hai giờ đêm, chỉ còn vài ánh đèn leo lét hắt ra từ kí túc xá.

Màn đêm tím sẫm, một đám mây đen từ đâu bay tới che lấp khuôn trăng. Bóng tối phủ kín mặt đất. Không gian thoáng thoảng hương thơm, phảng phất vị tình yêu đôi lứa.

Tô Liễu cứ ngỡ mình nằm mơ. Tới khi ngồi thu lu trên chiếc giường to đùng, mình cuộn chiếc chăn mỏng màu xanh da trời, cô vẫn ngỡ ngàng không hiểu mình đã chạy tới nhà anh Thịnh Hoan bằng cách nào.

Có một cốc sữa nóng phía đầu giường và tiếng nhạc vui vẻ phát ra từ máy nghe nhạc MP3 đặt trên gối. Tô Liễu uống sữa, cảm thấy ấm áp toàn thân. Lúc này cô mới sực nhớ tới vụ “vượt rào” vừa rồi.

Thật là... không biết giữ mình... hết sức! Cô đưa tay che khuôn mặt nóng bừng và ngồi tựa lưng vào tường.

Có tiếng bước chân từ phòng tắm sang phòng ngủ. Thấy tiếng bước chân lại gần, cô căng thẳng túm chặt tấm ga trải giường, ngược mắt nhìn chàng trai đang tiến vào.

Anh Thịnh Hoan ăn mặc rất chỉnh tề, áo phông, quần bò, nhưng không phải là bộ buổi tối đã mặc.

“Liều Liều chưa ngủ sao.” Anh ngồi xếp chân trên giường nhìn cô cười.

“Em ngủ ở đâu ạ?” Tô Liễu hỏi lại, mặt nóng bừng.

“Ngủ đây nhé!” Sờ Thịnh Hoan cười thật tươi và vỗ vỗ tay lên giường. Khuôn mặt tuấn tú của anh không giấu nổi vẻ vui sướng và niềm dẫu yêu.

“Vậy cũng được. Anh Thịnh Hoan... em buồn ngủ rồi. Sáng mai anh nhớ gọi em lúc bảy giờ nhé, em có hai tiết đầu.” Tô Liễu rần rỏi đáp lời.

“Liều Liều...” Sờ Thịnh Hoan không biết nói sao. Anh nắm tay cô rồi cười lớn: “Em nói chuyện thật biết cách nhảy vọt, lẽ ra em phải hỏi tiếp là anh sẽ ngủ đâu chứ?”

Lại còn phải hỏi? Tô Liễu tròn mắt nghĩ bụng, hỏi để anh trả lời là anh cũng ngủ đây thì chẳng phải em đã tự cầm đá đập vào chân mình hay sao. Cô chỉ hơi mơ màng một chút thôi, nhưng đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo.

Tô Liễu bĩu môi rồi quả quyết: “Có hai chiếc giường mà. Em ngủ đây, anh Thịnh Hoan đương nhiên phải snag phòng đọc sách. Đây là bài toán lựa chọn A hoặc B, em đâu có ngọc.”

Sờ Thịnh Hoan...

Lưu luyến buông bàn tay bé nhỏ, Sờ Thịnh Hoan cười đầy ẩn ý. Lúc rời khỏi giường, liếc thấy Tô Liễu thở phào nhẹ nhõm, anh bất giác khựng lại. Sợ bị cô phát giác ý đồ không mấy trong sáng của mình, Sờ Thịnh Hoan vội vã rời khỏi phòng ngủ.

Nhưng vừa ra tới cửa phòng, anh đã thấy hối tiếc.

Anh lo lắng điều gì chứ chẳng phải anh chỉ đơn thuần muốn được ôm cô ngủ một giấc thôi sao? Anh đã mong chờ ngày này từ lâu rất lâu rồi, lâu tới nỗi anh phải ôm chặt cô trong lòng thì mới có thể chắc chắn mình đang không nằm mơ. Anh nắm nắm tay, khuôn mặt ửng đỏ. Sở Thịnh Hoan lấy hết dũng khí xoay người lại. Thấy Tô Liễu đứng ngay sau lưng, đang ở tư thế chuẩn bị đóng cửa, Sở Thịnh Hoan chùng lòng.

“Liều Liễu, anh không ngủ được, em có thể trò chuyện với anh một lúc không?” Anh đặt bàn tay lên vai cô, nửa như khẩn cầu, nửa như ra lệnh.

Tô Liễu kéo cửa, thò đầu ra và đỏ mặt hỏi lại: “Chỉ nói chuyện thôi phải không?”

“Ừ, chỉ nói chuyện thôi.” Mới rửa mặt mà trán vẫn rịn mồ hôi, Sở Thịnh Hoan trả lời như cái máy.

Nói xong, hai người nhìn nhau chằm chằm, đột nhiên cảm thấy đoạn hội thoại thật... có vấn đề.

Con gió lạnh xuyên qua rèm cửa phòng khách thổi tới. Tô Liễu khoanh tay đứng co ro, Sở Thịnh Hoan thấy thế liền ôm vai cô đưa vào giường.

“Em nằm đắp chăn len cho ấm, anh ngồi bên giường nói chuyện một lát.” Nói rồi, Sở Thịnh Hoan ngồi tựa vào thành giường, chân duỗi thong dong.

Tô Liễu ngoan ngoãn cuộn mình trong chăn, chỉ thò mỗi đôi mắt: “Anh Thịnh Hoan thích nói chuyện gì?”

“Chuyện... Liều Liễu thích anh từ khi nào?” Anh khẽ cười, vẻ hiền hòa làm tan biến những nét căng thẳng trên khuôn mặt.

Chuyện này ư? Tô Liễu mím môi, nheo mắt cười nhõng nhẽo: “Anh nói trước đi, anh thích em bao lâu rồi?”

“Anh không nhớ nữa.” Sở Thịnh Hoan vặn nhỏ ngọn đèn ngủ, khiến căn phòng tối hắt hắt. Anh trượt người xuống phía dưới giường, đầu gác lên gối tựa, xoay người đặt một tay lên phía trên đầu Tô Liễu. Ấu yếm nhìn cô nằm trợn trong vòng tay, anh sung sướng đáp: “Khả năng sớm nhất là từ lúc em ra đời và anh nhìn thấy mẹ em thay tã cho em. Còn muộn nhất là hồi em học lớp tám, có một lần đau bụng khiến anh phải bế về.”

Mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà, Tô Liễu muốn khóc mà không ra nước mắt. Sao ngày còn nhỏ cô lại có nhiều chuyện “đáng nhớ” thế?

Việc đầu tiên mà anh Thịnh Hoan nói xảy ra hồi Tô Liễu đầy tháng. Cô đi chú bác kéo tới xem mặt, khiến em bé căng thẳng tè ướt tã. Mẹ cô vừa thay tã mới, vừa vỗ cái mông nhỏ mắng yêu. Nào ngờ cậu bé Thịnh Hoan ba tuổi nhìn thấy. Nhân lúc người lớn không để ý, cậu bé lén chạy tới vỗ thật lực vào mông Tô Liễu. Vậy là cô bé phần nộ cho luôn cậu một bãi nhoe nhoét đầy tay.

Trước năm Tô Liễu lên mười, lần nào tụ tập, mọi người cũng lôi chuyện này ra nhắc. Về sau cô bé xấu hổ khóc toáng lên, cả nhà mới ý thức được là cô đã thành thiếu nữ.

Việc thứ hai càng kì dị hơn nữa. Tô Liễu sợ ý ăn một cây kem đứng hôm chuẩn bị “đèn đỏ”, nên bị đau bụng. Tan học về cô không đi nổi, chưa kể chiếc váy đã bị dính “bẩn”.

Tô Liễu quì mọp bên đường không dám nhúc nhích, sợ bị mọi người nhìn thấy dấu tích. Đang gọi điện thoại cho bố mẹ tới cứu thì anh Thịnh Hoan đã xuất hiện. Thấy cô đau bụng, anh cúi người bế cô chạy thẳng tới trạm xá khu vực.

Hồi ấy Tô Liễu nhút nhát, chỉ biết vừa khóc vừa nói không muốn đi bệnh viện, tuyệt nhiên không dám nhắc tới bí mật con gái.

Vậy là một thiếu nữ nước mắt nước mũi tèm lem, kiên quyết chống trả bị một thiếu niên mặt mũi bặm trợn ra sức vừa bế vừa chạy. Chưa tới bệnh viện, họ đã bị một chú công an chặn lại.

....

Nếu không nhớ lại, hẳn rất nhiều việc đã bị cuốn đi theo dòng thời gian.

Thịnh Hoan năm xưa và Tô Liễu năm xưa.

Hai mươi năm cùng nhau lớn lên, biết bao việc đã bị cô lãng quên.

Chưa ý thức được, cảm thấy rất tự nhiên. Ý thức rồi, mới thấy tính bướng bỉnh trong những năm niên thiếu thật ngây ngô quá sức.

Nhớ tới về cam chịu của anh khi nói: “Anh Thịnh Hoan lấy đầu ra tới sáu năm thời gian để chiến tranh lạnh cùng em”, Tô Liễu bất giác cay cay sống mũi.

Từ từ thả lỏng chiếc chăn len, Tô Liễu không còn thấy căng thẳng, sợ hãi nữa.

“Anh Thịnh Hoan.” Cô sục sục mũi, úp người xuống giường và ngược đầu nhìn anh. Mắt đen lấp lánh, môi hồng chúm chím hỏi: “Vậy việc của anh với quần ca lớp em, hồi em học lớp mười ấy?”

“Quần ca lớp em?” Sở Thịnh Hoan nhướn mày, nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu: “Anh không nhớ.”

“Hôm hôn nhầm em, anh vốn đang đợi bạn ấy mà.” Tô Liễu cúi kính, chống hai tay ngồi hần dầy. “Anh Thịnh Hoan, không phải em thù dai. Nhưng hồi học cấp ba, anh yêu đương lung tung lắm. Suốt một thời gian dài, em với Tiểu Triệt thấy anh thật lãng nhăng.”

Có đâu? Sở Thịnh Hoan tròn tròn mắt. Bị điệu bộ phần nộ tột cùng của Tô Liễu kích thích, anh lao qua ôm chặt lấy cô.

Không khí trong phòng trở nên ngột ngạt.

Những lời nói của cô bị anh nuốt trọn vào miệng.

Căn phòng yên lặng chỉ còn lại hơi thở gấp gáp và tiếng anh đứt quãng: “Liều Liễu, không có ai khác ngoài em. Anh biết người anh hôn là em, người anh đợi cũng là em.”

Sáng hôm sau tỉnh giấc, đập vào mắt Tô Liễu là khuôn mặt đẹp trai của anh Thịnh Hoan kề sát bên mình.

Cô sững sờ tới gần nửa phút, rồi hét toáng lên và lao ngay khỏi giường, cuống quýt tay chân lay gọi chàng trai đang say giấc trong trang phục áo phông quần bò.

“Uhm, Liều Liễu, em dậy rồi à. Sáng nay ăn gì nào, để anh đi mua.” Sở Thịnh Hoan vừa dụi mắt vừa lúng búng hỏi.

Lại còn mong anh gọi cô dậy đi học! Rõ ràng là anh còn dậy muộn hơn cô. Liếc nhìn đồng hồ chỉ chín giờ, Tô Liễu sợ hãi.

“Hôm nay mới thứ sáu, không phải thứ bảy.” Tô Liễu ngồi thụp trước mặt anh, nghiêng rãnh đám bình bịch xuống giường.

“Anh biết mà.” Sở Thịnh Hoan có phần thần nhiên.

Tô Liễu thật không còn gì để nói. “Em phải đi học, anh phải đi làm, anh nhớ chứ?” Cô chán nản hỏi.

“Em nhắc vậy, anh có nhớ một chút.” Sở Thịnh Hoan bắt chước điệu bộ hốt hoảng của Tô Liễu, với thái độ chẳng thẳng chút nào. Anh xò chân vào dép và hỏi: “Thế bây giờ còn kịp xin nghỉ không?”

Tô Liễu...

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, chuẩn bị quay về kí túc xá, Tô Liễu chợt nhận ra mình đang trong trang phục: Váy ngủ vải cotton, áo gió tay lỡ, dép lê.

Tô Liễu ngẩn người.

Trong di động có năm cuộc gọi nhỡ và ba tin nhắn, tất cả đều là của Ngô Yên hỏi cô đang ở đâu. Tô Liễu vội vã trả lời: “Đang ở chỗ anh Thịnh Hoan có chút việc, xin nghỉ sáng nay giúp mình.”

Rất nhanh chóng, Ngô Yên trả lời: “Tô Liễu Liễu kia, đã xin nghỉ hộ cả ngày hôm nay. Cứ vui chơi thỏa thích nhé, ha ha ha, lưu ý có một thứ tên gọi Maverlon (thuốc tránh thai khẩn cấp) đấy!”

...

Tô Liễu bỗng thấy tối sầm mặt mũi. Cô nằm bò trên giường, thâm oán trách mình đã chọn nhầm bạn.

“Sáng sớm nay anh ngủ thiếp đi, không nghe thấy tiếng chuông báo thức trong điện thoại,” Sở Thịnh Hoan bước vào phòng và nói. “Giờ anh đi mua đồ ăn sáng, Liều Liễu ăn gì nào?”

“Gì cũng được ạ.” Tô Liễu gật gật theo thói quen rồi tiện miệng hỏi lại: “Sao lại sáng nay mới ngủ ạ? Em nhớ là...”

Nói nửa chừng, cô giờ tay bịt miệng, mặt đỏ rần rần.

Đôi mắt đen sâu thăm lấp lánh cười, Sở Thịnh Hoan vờ như không nghe thấy câu hỏi. Anh tủm tủm cười rồi bỏ ra ngoài như không có chuyện gì.

Thần trí giờ đã khôi phục, Tô Liễu đau khổ đắm thềm thụp xuống gối.

Kỉ ức sau cùng của buổi đêm qua, đó là khi hai người suýt đi quá giới hạn thì anh Thịnh Hoan lao vụt ra ngoài. Một lúc lâu không thấy anh quay lại, cô đợi mãi và ngủ thiếp luôn.

Sáng sớm nay anh Thịnh Hoan mới ngủ, vậy giữa chừng... Tô Liễu càng nghĩ, đầu óc càng đen tối. Mặt nóng phừng phừng như phát sốt.

Cô quay sang phòng đọc sách và bật máy tính. Trước hết, chọn cho mình một chiếc váy ở trên mạng Taobao, thanh toán tiền mặt. Rồi cô đăng nhập trò *Anh hùng*.

Nhân vật chưa xuất hiện trong hoàng cung, cô đã bị chị Minh yểm gọi lên UT.

“Tô Tô, tình hình hơi bất ổn. Giải đấu cosplay do nhà sản xuất tổ chức vào dịp Quốc khánh này, chúng ta nhất định phải tham gia đấy!” Chị Minh Yểm

nói “Không chỉ tham gia, mà còn phải vươn lên dẫn đầu nữa kia.”

“Xảy ra chuyện gì ạ? Chị Minh Yêm đừng hù em, em mới offline có một tối thôi mà.” Tô Liễu hỏi lại.

“Một người bạn của chị nói, Yêu Tinh Áo Choàng đang thuê một đám người mẫu đăng kí nick ảo rồi tham gia thi đấu, giúp cô ta tuyên truyền và lôi kéo vote. Em cũng biết đấy, vì cánh chơi game đa phần là đàn ông con trai. Nếu để Yêu Tinh Áo Choàng thành công, thì không chỉ vấn đề bốn nước liên minh thôi đâu. Vì một lực lượng lớn các cao thủ đầu quân Hàn - Triệu, tới lúc tấn công chúng ta sẽ dễ như trở bàn tay.”

Rất nhanh chóng, Tô Liễu hiểu ý của chị Minh Yêm. Nói thẳng ra, Khâu Kiều Nhan vẫn đang giờ trò lấy tiền đề người. Một mặt trong game, cô ta vung Nguyên Bảo mua chuộc các cao thủ trong bảng xếp hạng. Mặt khác ngoài đời, cô ta dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ các Thần Thú đại nhân vốn kinh tế khá giả, chẳng ham vật chất.

“Vâng ạ, em hiểu rồi. Chị Minh Yêm có gì xin cứ nói, em sẽ theo. Chúng ta giờ đăng kí còn kịp không ạ?” Nhớ tới hạn chót đăng kí tham gia, Tô Liễu vội hỏi.

“Kịp, chúng ta là đội sau cùng, số lượng tham gia ba mươi người.”

“Ừ, chị đã yêu cầu những người đồng ý tham gia báo số đo ba vòng và gửi ảnh tới. Định chọn ra trong số ba mươi người. Phải rồi, Tô Tô này, từ giờ tới lúc đó, chị và Lão Đại sẽ bận rộn với công việc thiết kế trang phục dự thi. Chị Xuân Hiểu ở gần cũng sẽ qua giúp một tay. Ba người bọn chị cho dù có online cũng sẽ idle, nên quốc sự sẽ giao cho Xuy Phong cùng Hồng Hạnh trông nom. Chính sự có vấn đề gì, em tích cực trao đổi cùng Thịnh Hoan và Ngụy Hại nhé!”

“Được ạ.” Tô Liễu gật đầu.

“Vây là xong, chị out đây. lát nữa em gửi cho chị số đo ba vòng và một tấm ảnh mới chụp gần đây nhé! Chị sẽ tự tay may trang phục cho em. Ha ha, cho dù Yêu Tinh Áo Choàng có mời cả hoa hậu thế giới, chỉ đảm bảo cũng phải chịu thua tiểu nữ vương Tô Tô. Còn nếu thuê người mẫu tệ nhếch thì miễn bàn luôn.”

Nghe nói ngoài đời, chị Minh Yêm là một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, chuyên về đồ cổ trang. Nên chị quen rất nhiều nhân vật trong giới nghệ thuật. Bộ ảnh cosplay lộng lẫy mà cả gia tộc chụp trong *Ngụy Tân* cũng do một nhiếp ảnh gia danh tiếng bấm máy.

Tô Liễu không lo bên mình thất thế. Bởi gia tộc mà cô hữu duyên tham dự tuy không danh tiếng lẫy lừng nhưng từng thành viên đều rất đáng nể. Cô không tìm hiểu kĩ, cũng thoáng biết sơ sơ, chị Xuân Hiểu và anh Thiên Vi Thủy Xuân đều là con nhà có gia thế. Có điều mọi người quen khiêm tốn, chơi game cũng chỉ để giải trí, nên đa phần chỉ cùng nhau giết quái. Ít tranh chấp địa bàn và ít gây mâu thuẫn.

Trong lúc ăn sáng, Tô Liễu đã nài nỉ anh Thịnh Hoan tham gia show diễn cùng cô. Sở Thịnh Hoan nhanh chóng đồng ý, nhưng đổi lại hai ngày cuối tuần cô phải đến nhà anh. Tô Liễu vờ như suy nghĩ rất nung rồi làm bộ phụng phịu nhận lời.

Thế nên, cô bạn Ngô Yên thất kinh trước tình yêu mới của nàng Tô Liễu. Còn đâu vẻ ơ hờ lãnh đạm, còn đâu cái câu của miệng: “Mẹ chị bảo tối đến nhất định phải về kí túc”. Tô Liễu giờ nồng cháy vô cùng, bất chấp cả lời giáo huấn của phụ huynh, cuối tuần thường xuyên không về kí túc, cùng anh chàng đẹp trai nào đấy... chơi... game.

Tình trường thuận lợi, game trường cũng như cá gặp nước. Tô Liễu cùng Thịnh Hoan giả chết để tích điểm kinh nghiệm suốt một tuần liền, đăng cấp tăng nhanh chóng.

Những hôm trời đẹp, hai người cùng đám Doanh Vũ, Bạch Tuyết, Xuy Phong, Hồng Hạnh sang Hàn giết kẻ sử dụng nick ảo. Thời tiết xấu, cũng lại chạy sang Hàn để gây rối. Ngày tháng trôi qua rất thú vị.

Thảm thoát đã tới dịp Quốc khánh mừng 1 tháng 10.

Khu vực được chỉ định làm địa điểm thi đấu gần nhà của Tô Liễu, nhưng hơi xa trường đại học của cô.

Sở Thịnh Hoan mượn một chiếc xe nhà di động đưa cô, Tiểu Triệt và Cố Phi thông dong tới đó. Đầu kia thành phố, anh em Khâu Kiều Dương cũng Tiểu Bó đi trên một chiếc xe đua.

Giải thi đấu COSPLAY mở rộng chỉ diễn ra tại cung Tân Vương, kéo dài từ chín giờ sáng ngày mùng 3 tháng 10 tới bốn giờ chiều mùng sáu tháng 10, tổng cộng bốn ngày. Lần lượt theo thứ tự bốn Server Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ của khu Hoa Trung.

Server Thanh Long trình diễn ngày đầu tiên, tức là ngày mùng 3 tháng 10

Nhóm Tô Liễu tới sớm nhất, nghỉ chân tại khách sạn do Ngụy Hại bố trí. Sau đó, mọi người lần lượt kéo tới.

Cả tầng lầu toàn là “người nhà”, Tô Liễu và Cố Phi hết sức phấn khích. Hễ thấy khách đến là dắt tay nhau ra chào hỏi làm quen, rồi về phòng bàn tán sôi nổi.

Sở Thịnh Hoan cũng nghe cho vui, rồi nhận được điện thoại của Khâu Kiều Dương, nói là mời cả nhóm đi ăn.

Tô Liễu và Cố Phi đang đắm chìm trong niềm vui gặp mặt những người bạn trên mạng nên dứt không ra. Sau cùng Sở Thịnh Hoan đành đi qua chỗ Tiểu Triệt.

Chập tối ngày mùng 2 tháng 10, thật thần kì, nhóm Minh Yêm, Lão Đại, Xuân Hiểu, Bạch Tuyết xuất hiện tại khách sạn.

Lúc đó, Tô Liễu và Cố Phi vừa ra ngoài đi dạo về. Vừa tới cổng khách sạn, cô đã dán ngay mắt vào một phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc váy lụa màu xanh da trời. Đột nhiên, Tô Liễu hét toáng: “Chị Minh Yêm!” và lao ngay tới.

Một đám các chị em ôm nhau nhảy múa, khiến Cố Phi và Lão Đại đứng ngây như bụt mọc trước ánh mắt hiếu kì của những người qua đường.

Một lúc sau, Lão Đại mới liếc nhìn bờ vai chị Minh Yêm và háng giọng: “Bộ váy này dễ xộc xệch...”

Tô Liễu giật mình nhìn sang. Trời ơi, bàn tay quá khích của cô đã kéo tuột chiếc khăn voan trên vai chị. Cô ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác và trông thấy Bạch Tuyết xinh đẹp tựa... Bạch Tuyết.

Cô bé mặc chiếc đầm trắng tinh, khuôn mặt trắng hồng bầu bĩnh, đôi mắt to tròn ngây thơ.

“Chị Tiểu Ngược, em chào chị.” Bạch Tuyết rụt rè chìa tay ra.

“Hi, chào em” Tô Liễu chưa kịp đưa tay, Cố Phi đã xông tới túm tay Bạch Tuyết lắc lên hỏi.

“Bạch Tuyết cũng ra dáng tiểu nữ nhân đấy, tuyệt quá! Lão gia lại muốn cưới vợ rồi.” Cậu ta nói.

“Tiểu Phi, lần nào em cũng giờ trò đùa đưa trước mặt Tô Tô, bảo sao con bé nhất quyết không chịu lấy em!” Chị Xuân Hiểu cười pha trò.

Bạch Tuyết đỏ mặt, Cố Phi rút tay dứt túi quần rồi tỉnh bơ đáp: “Em ở vậy giữ giá suốt mấy năm, mà cô nàng cũng đâu có thấy. Đã vậy, thiếu gia đây chẳng thèm lãng phí tuổi xanh cho kẻ mất mồn nữa đâu!”

Mọi người cũng cười xòa.

Tô Liễu bịt mắt nói: “Chị Xuân Hiểu làm ơn đừng bắt em phải dính dáng với cái tên cuồng lấy vợ này!”

“Bạch Tuyết sao tới được đây? Mẹ đồng ý cho em đi à?” Một giọng nói hồn hậu xen vào. Tô Liễu quay lại nhìn, hóa ra Ngụy Hại Tứ Phương đã tới từ khi nào.

Tô Liễu bất giác đứng chặn ngay trước người Bạch Tuyết, mắt nhìn Ngụy Hại đầy vẻ cảnh giác.

Thấy thế, Ngụy Hại cười ha hả: “Tiểu Ngược làm vậy là ý gì? Gia tộc em đông đảo thế này, anh làm sao ăn thịt được Bạch Tuyết chứ?”

“Xin chào Minh Yêm, Lão Đại, Xuân Hiểu. Tôi là Ngụy Hại. Cả nhà đang đợi mọi người đấy. Nào, chúng ta lên trên đó thôi, vừa đi vừa nói chuyện.”

Tô Liễu kéo tay Bạch Tuyết, khẽ hỏi nhỏ nhân lúc Ngụy Hại hàn huyên cùng Lão Đại: “Không phải là em trốn nhà tới đây đó chứ?”

“Không đâu chị. Em mà trốn nhà là bố mẹ khóa thẻ tín dụng ngay, không có tiền làm sao em tìm được các anh chị?” Bạch Tuyết ngoan ngoãn đáp.

“Em còn nhỏ thế này mà bố mẹ cũng đồng ý cho đi một mình?” Tô Liễu nghi hoặc. Nhớ hồi cô học cấp ba, bố mẹ quản rất chặt. Suốt ngày bắt nhốt trong phòng, học và học mà thôi.

“Vâng ạ, nhà em thoải mái lắm. Chỉ cần đảm bảo điểm thi đứng hàng top 5 thì có thể chơi game thoải mái. Tuần trước em đã đứng hạng nhất, lại được chị Minh Yêm đứng ra đảm bảo, nên mẹ em đã nhanh chóng chấp nhận.”

“Hạng nhất?” Quá khứ xa xôi... Tô Liễu trầm nghĩ ngợi. Lúc mới vào cấp ba, cô cũng từng có giây phút lịch sử huy hoàng như thế, đáng tiếc...

“Bạch Tuyết giỏi quá! Em làm thế nào để việc chơi game không ảnh hưởng tới học tập?” Cô hỏi cho bằng ra.

“Em cũng không biết nữa.” Bạch Tuyết thật thà đáp. “Chỉ là tan học về, làm xong bài tập rồi mới chơi game một lúc. Đến giờ mẹ qui định thì đi ngủ, giống như các bạn khác ạ.”

Tô Liễu...

“Có lẽ do em không yêu sớm. Theo như em tìm hiểu, các bạn kết hôn trong game đều bị giảm sút thành tích học tập.” Bạch Tuyết ngập ngừng, rụt rè trình bày kinh nghiệm.

“Nhưng chị cũng có cưới xin gì đâu!” Tô Liễu lẩm bẩm.

Ặc ặc. Cô Phi nghe lờn nhện không nói: “Ha ha ha ha, Tô Tô à, đó là vì IQ của cậu quá thấp!” Cậu ta nhằng nháo công kích Tô Liễu, người vốn xưa nay tự nghĩ mình thông minh.

Tô Liễu cáu kỉnh: “Cậu thì cũng có giỏi giang gì đâu, lại còn lưu ban nữa chứ!”

Trong trận tranh cãi nảy lửa của hai người bạn, đoàn người tiến vào phòng của Ngụy Hại.

Chị Minh Yểm và Lão Đại đã thuê trọn chiếc sân của một gia đình nông dân sống gần cung điện Tần Vương. Xe tải chở toàn bộ trang phục của cả đoàn để ở đó. Đồ đạc rất nhiều, hiện có Thiên Vi Thủy Xuân, anh Hồng Hạnh và chị Xuy Phong đang thu xếp.

Thi đấu trên tinh thần quyết chiến quyết thắng, chị Minh Yểm hết sức tự tin, bỏ qua cả công đoạn thử trang phục. Chỉ yêu cầu mọi người có mặt đúng tám giờ sáng hôm sau.

Buổi tối, Sở Thịnh Hoan và Lâm Lập Triệt quay lại khách sạn. Cả hai sầm mặt bảo với Tô Liễu: “Khâu Kiều Nhan đã thuê không ít người lạ mặt tới làm chân gối. Nếu cô ta vận động tốt, sẽ có đông đảo cao thủ đầu quân nước Hàn. Những việc này, Khâu Kiều Nhan đều làm giấu Kiều Dương, tiêu tốn rất nhiều tiền của. Sau khi biết chuyện, Khâu Kiều Dương đã nổi giận, hai anh em họ thiếu chút nữa làm loạn cả khách sạn.”

Tô Liễu cùng các cự game thủ của gia tộc có ý chưa vội tiết lộ kế hoạch của chị Minh Yểm cho các thành viên mới. Để mọi người có niềm vui bất ngờ.

Thế nên, cô chỉ mỉm cười đầy ẩn ý và giờ cao nắm đấm: “Không cần phải lo, có đệ nhất tiềm lực nữ thiếu nữ của trò *Anh hùng* đây, chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Sở Thịnh Hoan....

Lâm Lập Triệt nói: “Liễu Liễu càng ngày càng tự tin thái quá, gần bằng anh Kiều Dương rồi đấy!”

ORZ

Tô Liễu chần động ngã mình xuống ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tất cả những ai tới du lịch Hoa Đông đều sẽ ghi nhớ ngày mừng 3 tháng 10. Bởi ngày hôm nay, họ sẽ tình cờ được chứng kiến sự kiện thi đấu COSPLAY sành tâm thế giới.

Tuy các nhóm nhỏ và cá nhân cũng được phép đăng kí, song phải trình diễn theo trật tự quốc gia. Dù ít hay nhiều nhóm tham dự, mỗi quốc gia đều có năm mươi lăm phút trên sân khấu. Nhóm Tô Liễu và các bạn có tên hội *Thanh Long & Thiết Huyết Đại Tần*, do đăng kí hơi muộn nên bị xếp áp chót. Nhưng thật kinh ngạc, nhóm *Thanh Long & Hàn Địa Yêu Nhiều* lại đứng ở vị trí chót bảng.

Nhà sản xuất có ý gì đây?

Tô Liễu phần nộ bất bình lên tiếng ca than: “Chị Xuy Phong, chị xem họ sắp xếp thế này, cố ý biến chúng ta thành trò cười.”

“Không được nói chuyện, nhướn môi lên, ừ, thế.” Chị Xuy Phong vừa tô môi son cho cô vừa chậm rãi nói: “Tô Tô không thấy thứ tự như thế rất hợp ý chúng ta hay sao? Xem xong màn COSPLAY chuyên nghiệp của chúng ta, ai còn muốn xem mấy người mẩu nghiệp dư đó nữa.”

“Đúng thế.” Ngụy Hại cầm thanh trường thương khua vài đường rồi nói: “Lão Đại này, Minh Yểm nhà anh chuyên chế tác đạo cụ cosplay à? Chỉ nửa tháng mà làm được nhiều thế này, mà cái nào cũng rất đẹp. Đến nỗi có tuổi như tôi mà cũng thấy rung rinh, muốn COS thử hình tượng nhân vật.”

“Ồ không, Minh Yểm chỉ phụ trách phần đồ họa và mua nguyên liệu phù hợp. Còn Xuân Hiểu tìm người gấp rút gia công đấy!” Lão Đại cười tủm tỉm “Cậu không đăng kí tham gia, mà chỗ trang phục này lại là đồ may đo. Nên cho dù cậu có muốn lên sân khấu, chúng tôi cũng không tìm được bộ nào vừa với cậu cả.”

“Loa loa loa, cả nhà trật tự.” Có tiếng cười giòn tan của chị Minh Yểm. “Sản phẩm tâm đắc nhất đời của lão nương chuẩn bị xuất hiện. Đề nghị cả nhà cho một tràng pháo tay cổ vũ Thịnh Thế đại nhân...”

Anh Thịnh Hoan? Tô Liễu quay ngoắt đầu lại, khiến vệt phấn của chị Xuy Phong chệch luôn sang tai.

“Chị Minh Yêm gọi em là Tiểu Thịnh thôi.” Rèm cửa phòng thay đồ đã chiến được vén sang một bên, Sở Thịnh Hoan trịnh trọng bước ra trong trang phục khôi giáp.

Người anh cao to, nhưng mặc khôi giáp trông không hề cứng nhắc. Ngược lại, từ anh toát ra khí phách anh hùng hiên ngang, oai phong凛冽.

“Đẹp! Quá đẹp!” Chị Xuy Phong búng tay cái tách và tươi cười đề nghị: “Tiểu Thịnh, thử tạo dáng cho chị em coi cái nào!”

Chị Xuy Phong thật mạnh mẽ, dám trêu chọc cả anh Thịnh Hoan? Tô Liễu nhìn chị Xuy Phong giờ đã hết hứng trang điểm cho cô với đôi mắt nể phục. Rồi Tô Liễu hào hứng vào hùa: “Đồng ý với chị Xuy Phong.”

“Đồng ý cái đầu em ấy!” Chị Minh Yêm bước lại cốc cho cô một cái: “Em tưởng đang chat trên diễn đàn sao.” Nói rồi chị quay qua cười bảo: “Tiểu Thịnh, em cứ đi lại bình thường, bạn chị sẽ thiết kế cho em một dáng đứng thật đẹp hợp với thần thái.”

“Ok.” Sở Thịnh Hoan khẽ gật đầu rồi thư thái sai bước.

Khuôn mặt nghiêm nghị trở lại với dáng vẻ dửng dưng thường ngày, Sở Thịnh Hoan hát cảm thông dong tiến lên phía trước. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh hội tụ hết mọi hào khí trong thiên hạ. Ánh nắng mặt trời vàng óng len qua rèm cửa, chiếu sáng những mảnh kim loại trên tấm khôi giáp, làm rạn lên một vầng hào quang. Sở Thịnh Hoan không cần phải ra vẻ, bởi bao sự hung hãn ngưng tụ sau mỗi trận ẩu đả và tính lạnh lùng bẩm sinh đã hòa quyện vào nhau, tỏa sáng lấp lánh. Khiến bất cứ ai khi nhìn vào thứ ánh sáng đó đều có thể tưởng tượng ra tiếng ngựa hí, tiếng binh đao chan chat.

“Oai phong quá! Chị Tiểu Ngược, em có thể chụp chung một tấm ảnh với anh rể được không?” Bạch Tuyết cầm di động lao lên phía trước.

“Chị cũng thế.” Chị Xuy Phong vút hộp phấn xuống bàn và chạy lại: “Tiểu Thịnh, lại đây, vòng tay qua eo chị. Chị em mình tạo dáng hình tượng anh hùng mỹ nhân. Bạch Tuyết, em lấy cây quạt đứng sau lưng bọn chị là được.”

Hức hức! Tô Liễu ngã khỏi chiếc ghế đầu.

Chị Xuy Phong lườm cô một cái rồi quay sang vỗ về Thịnh Hoan: “Tiểu Thịnh yên tâm, Tô Tô mà dám bày trò ghen tuông giận dữ em, chị sẽ hóa trang cho nó thành đệ nhất ma nữ.”

“Chị Xuy Phong, em thì không sao, chỉ e anh Hồng Hạnh nổi ghen thôi.” Cô yếu ớt phản đối. Vừa nói xong đã thấy anh Hồng Hạnh đang làm nhiệm vụ phân phát đạo cụ chạy tới. Anh cười ha hả và kéo tay bà xã chạy đi.

“Gia giáo không nghiêm, khiến mọi người cười chê. Xuy Phong nhà tôi chưa gặp đàn ông bao giờ.” Anh nhẹ nhàng bông đùa.

Cả nhà cười sảng khoái.

“Anh Hồng Hạnh, anh không phải là đàn ông sao?” Cổ Phi cười chảy nước mắt.

“Đúng thế, anh ấy tự nhận mình đang ở tuổi thanh thiếu niên.” Lời thổ lộ của chị Xuy Phong khiến mọi người choáng váng.

Cả nhà hào hứng thay y phục trang điểm, rồi tập cầm binh khí đạo cụ di chuyển theo điệu nhạc.

Vốn rất chuyên nghiệp, bạn của chị Minh Yêm đã hướng dẫn cách đi, cách đứng trên sân khấu tùy theo từng loại trang phục và phong thái của từng người. Trong lúc mọi người đang hào hứng sôi nổi, một số người chơi ra ngoài xem các đội khác đã quay trở lại.

“Hàn Địa Yêu Nhiều không thấy động tĩnh và chưa có mặt ở cánh gà. Mấy phần trình diễn sáng nay xem ra cũng thường thường.” Tiểu Triệt chạy tới trước mặt Tô Liễu và Sở Thịnh Hoan thì thảo.

Chưa nói dứt lời, đã thấy Cổ Phi mặc bộ áo da dành cho cung tiễn thủ dạng trung tính bước vào. Trông thấy Tô Liễu, cậu ta đột nhiên ngoác miệng cười toe toét. Cô ngơ ngác không hiểu vì sao, Cổ Phi đã hào hứng lên tiếng: “Chị Minh Yêm, em với Lâm Lâm vóc người ngang ngang nhau. Tô Tô quên không đăng kí cho Lâm Lâm, nhưng chị lại may cho em hai bộ. Em mặc bộ này được rồi, bộ kia để Lâm Lâm mặc, cậu ấy hợp hơn.”

Chị Minh Yêm múm mún tiến lại hỏi: “Lâm Lâm có đồng ý tham gia không?”

“Có ạ, em cảm ơn chị.” Lâm Lập Triệt thoáng kinh ngạc rồi chuyển sang vui vẻ: “Em đồng ý. Em cũng muốn được biểu diễn cùng anh Thịnh Hoan và Tô Liễu.”

Cậu ta đồng ý quá nhanh, đến nỗi Tô Liễu chẳng kịp có ý kiến. Cô đành giương mắt nhìn Tiểu Triệt sung sướng bước vào phòng thay quần áo, để rồi dài mặt khi bị đẩy trở ra.

Minh Yêm nói: “Tiểu Lâm à, bộ này đích thực là của con trai. Có điều được thiết kế hơi cầu kì diêm dúa tí chút. Em xem, rất hợp với em đấy, lát nữa em cùng Tô Tô hai đứa hai bên hộ tống Tiểu Thịnh ra sân khấu nhé!”

Lâm Lập Triệt bần thần hỏi lại: “Chị Minh Yêm, có thật là của con trai không? Nếu thế thì phải để em và anh Thịnh Hoan hộ tống Liễu Liễu mới phải chứ?”

Câu hỏi quá sắc bén! Khiến chị Minh Yêm và mọi người im thin thít.

Nhóm Tô Liễu tới nơi biểu diễn lúc hai giờ kém mười phút, *Thanh Long & Ngụy Quốc Phong Lư* đang chuẩn bị lên sân khấu.

Khu vực hậu đài hình vuông chật hẹp được nhà tổ chức ngăn làm hai phòng riêng: một dành để đội đang trình diễn thay đồ, một dành cho đội biểu diễn kế tiếp. Đội nào trình diễn đã xong hoặc chưa đến lượt, hoặc phải hóa trang ở bên ngoài nếu cần, hoặc tạm thời ra làm khán giả.

Theo như đúng lịch, giờ tới lượt nhóm Tô Liễu sử dụng một phòng. Nhưng khi cô cùng mấy chị em tới nơi, một đám nam nữ cao ráo đã chiếm trọn trong đó, kẻ hóa trang, người thử quần áo.

Trong căn phòng tấp nập đó, Khâu Kiều Nhan chễm chệ trên một chiếc ghế cao. Cô ta vừa nhấm nháp tách cà phê, vừa chỉ đạo đám đồng.

Minh Yêm không quen biết Kiều Nhan, nhưng trực giác mách bảo, đây chính là kẻ cầm đầu. Vì thế không cần đợi Tô Liễu lên tiếng, chị bước vào nhắc nhở: “Em ơi, làm ơn bảo người bên em ra ngoài đợi chút nhé! Vì bọn chị là đội biểu diễn kế tiếp.”

Khâu Kiều Nhan không nói không rằng nhưng cô gái được trang điểm khá đậm đứng cạnh Khâu Kiều Nhan đã liếc thấy Tô Liễu đang đi từ xa vào, đột nhiên mở miệng: “Yêu Yêu đưa mặc váy xanh da trời kia là đệ nhất bà la sát trong *Anh hùng*, người đã từng cầm sừng anh Kiều Dương phải không ạ?”

“Em gái Phi Từ thật tinh mắt.” Khâu Kiều Nhan cười điệu đà. “Vì sao em biết?”

“Nhìn mặt thôi, có những người nhìn thấy mặt đã thấy gian tà rồi chị.”

Hai người thì thầm, kẻ tung người hứng, vừa đủ để chị Minh Yêm đứng bên và Tô Liễu đang bước vào nghe thấy.

Tô Liễu tức giận định trả miếng, thì đã thấy chị Minh Yêm hét toáng lên, khiến cả phòng đều nghe thấy được: “Xuân Hiểu, Xuy Phong, các em mau lại đây mà mục sở thị nữ nhân vật chính trong phi vụ đem thân đổi trang bị tiếng thổi gần xa này!!!”

“Chị đây xưa nay vốn không quen tọc mạch, kể cả chuyện của mấy kẻ nửa người nửa ngọc. Nhưng chị chúa ghét loại người đã bị cả server ném đá thì chó, lại còn dám ngậm máu phun người.”

“Mụ già kia nói gì thế hả?” Môi trềm tức tím người, nhảy phắt tới đẩy chị Minh Yêm.

“Đừng để ta phải ra tay.” Chị Minh Yêm thân nhiên gạt cô ta sang bên, “*Hồng Trần Nhất Kị Phi Từ Tiểu* kia, chuyện của người ta không quan, cũng không thêm quan. Nhưng đừng để ta một lần nữa thấy mây nhục mạ em gái tao. Người hãy nhớ, đừng hòng vãi thừa che mắt thánh. Người ta không rồi hơi post nhưng việc nợ bản của đám bọn người lên diễn đàn, chứ không phải là không có chứng cứ đâu nhé!”

Chị Minh Yêm vốc người cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp nhẹ nhõm. Song khi cất giọng lạnh lùng, từ chị toát ra vẻ uy nghi khác thường. Tô Liễu thấy Phi Từ Tiểu rúm người định nói gì đó, nhưng sau đành nghiêng răng nấp sau lưng Kiều Nhan.

“Phi Từ em việc gì phải sợ? Cây ngay không sợ chết đứng. Chị không tin cô ta có thể vu oan cho em.” Khâu Kiều Nhan chậm rãi lên tiếng.

Minh Yêm vui vẻ quay sang nháy mắt với Tô Liễu, giọng giễu cợt: “Thông minh quá! Híc híc, Tô Tô thật vô dụng, để cho các anh chị phải đứng ra bênh vực.”

Tô Liễu miệng méo xệch. Cô cố nhịn cười và làm ra vẻ nghiêm chỉnh: “Chị Minh Yêm, em đi gọi nhà tổ chức tới nhé. Chị biết đấy, thông minh như vậy thì không thể nói chuyện như người bình thường được đâu!”

Nói xong, cô hớn hờ chạy ra bên ngoài.

Khép lại màn đầu khẩu giữ Minh Yêm, Xuy Phong và đám bà cô Yêu Tinh. Tô Liễu hiền lành, không đành lòng chứng kiến kết cục của kẻ thù.

Bò quả nhiên, có tiếng vọng sau lưng nàng.

Khâu Kiều Nhan: “Mày bảo đứa nào không thông minh?”

Xuy Phong: “Con lợn.”

Tô Liễu...

Tô Liễu nhanh chóng tìm được ông Vượng, người bên phía tổ chức. Trên đường đi, ông này tỏ ra bức dọc nói: “Tại sao lại thế? Thế là thế nào? Rõ ràng tôi đã thông báo với từng nhóm rồi kia mà.” Nhưng sau khi vào phòng nói chuyện với Kiều Nhan chừng ba phút, ông ta quay ra nói với nhóm Tô Liễu: “Có thành viên bên nhóm cô Khâu hơi vội, nên họ quyết định nhường màn diễn chốt hạ cho các bạn.”

“Nhường?” Chị Minh Yêm cười nhạt. “Ai cần họ nhường? Của chúng tôi là từ ba tới bốn giờ, cảm phiền ông bảo họ ra cho. Người bên phía chúng tôi cũng vội.”

“Xin đừng nổi nóng.” Thấy chị Minh Yêm nổi giận, ông Vượng vội giải thích: “Có lẽ do lỗi diễn đạt của tôi. Là thế này, đội bên cô Khâu có chút vấn đề,

không thể không diễn được. Thế nên muốn phía các chị đổi thời gian diễn cho họ.”

Minh Yêm chưa nói lại, Khâu Kiều Nhan đã từ trong bước ra. Cô ta đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi khinh khinh nói với ông Vượng: “Việc gì phải nhiều lời với họ? Bảo họ ra ngoài đợi là xong.”

Nói xong, cô ta xoay mặt qua, đầu đôi môi đỏ chót: “Hey, Tô Liễu, còn đứng ngây ra đó làm gì? Có nghe thấy lời tao vừa nói ông Vượng không hả? Bên tao chuẩn bị lên biểu diễn. Cút!”

Tô Liễu bắt chặt tay sau lưng, lặng lẽ dõi chờ thái độ của chị Minh Yêm. Nhưng kìa, chị đang cười an ủi cô, rồi mặc kệ Khâu Kiều Nhan, chị nói thẳng với ông Vượng: “Chúng tôi không đổi. Nói một câu cho nhanh, hoặc theo đúng trật tự đã định, hoặc chúng tôi không tham gia nữa.”

“Chị định đe dọa chúng tôi?” Ông Vượng đánh giọng.

“Nếu ông cho là như thế.” Chị Minh Yêm thân nhiên gọi: “Tô Tô, Xuy Phong, chúng ta đi thôi.”

“Vâng ạ.” Tô Liễu theo chân chị ra phía bên ngoài, được mấy bước thì thấy cánh đàn ông chờ đồ tới trên chiếc xe điện. Thấy các chị em còn ở bên ngoài, mọi người rất ngạc nhiên. Lão Đại hỏi luôn: “Minh Yêm, sao không vào phòng thay đồ, lẽ nào thay đổi thời gian?”

Chị Minh Yêm không trả lời, mà lúi di động ra bấm máy: “A lô, XXX phải không? Cậu có bạn bè ở Hoa Đông không? Hiện chị muốn dựng một sân khấu biểu diễn ngoài quảng trường chỗ cung điện Tần Vương... Ừ, gấp lắm, giúp chị nhé!”

Chị gọi một mạch liên mấy cú điện thoại. Mọi người dần hiểu đầu đuôi sự việc. Nhóm Ngụy Hại, Thịnh Hoan, Cố Phi định qua nói chuyện trái phải với ông Vượng, liền bị Xuân Hiểu ngăn lại.

“Tranh cãi sau cánh gà phỏng ích gì? Một khi Yêu Tinh đã thích gây sự, chúng ta sẽ đấu tay đôi với cô ta trên sân khấu luôn!” Xuân Hiểu giọng nhẹ nhàng. “Chị Minh Yêm đã nhờ bạn giúp rồi, nhưng thời gian hơi gấp, nên cả nhà tạm chờ chờ ra đã.”

“Ừ, không được cuống, từ giờ tới tiết mục sau còn gần một tiếng đồng hồ. Trường hợp xấu nhất, chúng ta sẽ mượn bộ âm li rồi biểu diễn trên mặt đất luôn...” Sau khi bình tâm, Lão Đại bình tĩnh nói.

Cánh đàn ông lặng lẽ kéo lê những chiếc bao dứa căng nịch y phục và đạo cụ. Điện thoại của Minh Yêm và Xuân Hiểu réo liên hồi. Tô Liễu đứng dưới ánh nắng rực rỡ, mắt dõi về dãy công trình kiến trúc giả cổ theo kiểu đền đài vọng gác phía xa xa. Lòng trào dâng nỗi đau thương vô hạn.

Một bóng đen từ từ dịch tới, phủ lấy bờ vai cô. Đôi mắt đen láy in dấu khuôn mặt anh tuấn.

Sở Thịnh Hoan vòng tay ôm chặt eo cô và mỉm cười: “Không phải lỗi của em, Liễu Liễu.”

“Nhưng Khâu Kiều Nhan nhắm vào em, là em đã khiến cả nhà chịu thiệt.” Tô Liễu buồn bã. “Vừa rồi em chỉ ước bố mẹ mình là lãnh đạo trên trung ương, để mọi người có thể vênh vang phản pháo.”

“Bố mẹ em mà nghe thấy câu này, họ sẽ đau lòng lắm đấy!” Sở Thịnh Hoan siết chặt vòng tay, ôm ghì lấy Tô Liễu. Chạm cảm lên mái tóc đen mượt như nhung, anh khẽ cười. “Em đừng cả nghĩ như thế, phải tin tưởng các anh các chị chứ! Khả kha, nếu thực sự tệ quá thì vẫn còn anh Thịnh Hoan đây. Anh sẽ qua cho chúng một trận.”

Tô Liễu phì cười: “Anh Thịnh Hoan đâu còn là trẻ con nữa. Híc híc, trước anh đánh nhau, người ta chỉ mánh với phụ huynh. Nay anh đánh người, thì sẽ bị tổng vào đồn công an đấy! Chúng ta nên kiềm chế thì hơn.”

Khuôn mặt nhỏ xinh xấn trở lại về rạng rỡ, đôi mắt tròn ngấn nước vẫn phản chiếu đình đài, vọng gác. Phản chiếu thêm bóng anh Thịnh Hoan. Anh băng

khuàng cúi đầu thắm thì, miệng lướt qua tai cô, lướt qua má cô rồi dừng lại nơi môi cô thật sâu. Và vội vã bỏ đi.

Khuôn mặt Tô Liễu bùng đỏ, cô giật mình quay lại, nhìn bên phải thấy Tiểu Triệt đang hắng rồi lảng nhìn chỗ khác, trông bên trái thấy Cố Phi đang vung nắm đấm: “Tô Tô, ta nguyên rửa người, muối muối đáng ghét!!!!!!”

Tô Liễu nhe nanh múa vuốt trêu lại: “Ta cũng nguyên rửa người, đồ tiểu đệ đệ.” Cô cười ngao nghể.

Sở Thịnh Hoan... toát mồ hôi hột.

Bạn của Minh Yêm là một đạo diễn nổi tiếng. Tuy ông phải là người Hoa Đông, song có quen một số người ở vùng này. Bạn bè nhờ bạn bè giúp đỡ, Minh Yêm nhanh chóng liên lạc được với người quản lý cảnh quay của một nhóm làm phim đang tác nghiệp tại đây. Chào hỏi giới thiệu xong xuôi, ông liền giúp cả nhóm thần tốc dựng một sân khấu đơn giản, âm thanh, rèm treo, cánh gà, lều thay đồ đều đầu vào đấy. Thậm chí còn thêm cả ba mươi diễn viên quần chúng.

Công việc tập nập của họ đã gây nên không ít sự xáo trộn. Bởi ngoài một bộ phận khách du lịch tới đây còn có rất nhiều các game thủ vốn chỉ tới để xem COSPLAY.

Trận tranh cãi giữa hai bên đã bị những người chơi tình cờ có mặt tại hậu đài nghe được. Một đồn mười, mười đồn trăm, chưa kể thêm mắm thêm muối.

Kết quả là, một trận PK oanh liệt được bắt đầu trong sự chờ đợi háo hức.

Tiếng nhạc du dương.

Tiết mục mở đầu của *Hàn Địa Yêu Nhiêu* chính là màn biểu dương đội người mẫu. Hơn một chục nam thanh nữ tú mặc trang phục cung thủ màu đen nhíp nhàng tiến ra từ cánh gà.

Áo chẽn và quần lửng, hoàn toàn bằng chất da, sau lưng lấp lánh cây cung bạc.

Cả nhóm vừa xuất hiện, từng tràng pháo tay đã vang lên giòn giã.

Ngược lại, sự ra mắt của *Thiết Huyết Đại Tàn* không gây ấn tượng lắm.

Chị Minh Yễm cũng sắp xếp theo kiểu trình diễn thời trang, nhưng mỗi lần chỉ có ba đến bốn người ra sân khấu. Điểm nhấn ở trang phục COSPLAY, còn đội hình không đồng đều, nên không khí thế bằng đối phương.

Có điều tới giữa chừng, tình hình đã hoàn toàn thay đổi.

Phải công nhận là cả đội hình lẫn trang phục của *Hàn Địa Yêu Nhiêu* đều rất đẹp. Nhưng nửa tiếng đồng hồ đã trôi qua, mà mới có bốn bộ trang phục được đưa ra trình diễn. Cảm giác mới mẻ lúc ban đầu đã hết, đám đông bắt đầu cảm thấy tẻ nhạt, cho dù các người mẫu đều uốn éo rất đẹp. Vì suy cho cùng, đây là cuộc thi cosplay, nên khán giả trông đợi nhiều ở trang phục, tạo hình, đạo cụ mang màu sắc của game.

Lúc này, một bộ phận khán giả đã chán nản nên quay sang bên Tô Liễu, và lập tức choáng váng.

Phần giữa chương trình chính là Tô Liễu, Sở Thịnh Hoan, Cố Phi, Tiểu Triệt, Bạch Tuyết lên sân khấu trong bộ trang phục đầu tiên. Diện mạo, vóc dáng của từng người trong nhóm đều không thua các người mẫu bên đối thủ. Chưa kể chị Xuân Hiểu đã mời được mấy chuyên gia trang điểm cho mọi người sao cho thật hài hòa với màu sắc sân khấu và ánh sáng ngoài trời.

Tô Liễu mặc bộ trang phục pháp sư dành cho tân thủ: áo thụng màu đen thêu hoa, phía dưới vạt áo có hai con rồng màu vàng óng đang uốn lượn. Tay cầm thanh pháp trượng, trán gắn viên hồng ngọc, Tô Liễu nghiêm trang tiến lên phía trước sân khấu. Hai tay nâng bổng thanh pháp trượng, cô thể hiện động tác Hồng Liên Nghiệp Hóa của kỹ năng quản sát trong game.

Theo sau cô là Lâm Lập Triệt khôi ngô trong trang phục nhà Thanh màu tím than, rồi tới Cố Phi trong trang phục cung thủ và nữ pháp sư Bạch Tuyết. Cô bé mặc đồ của nữ pháp sư đẳng cấp 40 màu xanh trứng sáo.

Ánh mặt trời xuyên qua lớp voan trắng buông trên đỉnh sân khấu, phản chiếu ánh vàng lấp lánh. Cả bốn chàng trai cô gái đứng im phăng phắc trên sân khấu. Rồi cánh gà rộng mở, Sở Thịnh Hoan trong bộ ngân giáp dành cho chiến binh cực phẩm bước lên sân khấu.

Bộ trang phục này được chị Minh Yễm cắt may theo đúng nguyên mẫu trang bị của Thịnh Thế Hoan Đẳng, kể cả thanh Hình Thiên Phủ hàng cực phẩm.

Tô Liễu đứng phía trước bên phải sân khấu, mắt nhìn thẳng. Nhưng dựa vào độ kích động của đám khán giả, cô cũng đủ biết anh Thịnh Hoan của mình oai phong biết nhường nào.

Cô cố gắng giữ nguyên tư thế người mẫu. Có điều, chưa đầy mà mười giây sau đó, mọi cố gắng hoàn toàn vô ích.

P phía dưới khán đài bỗng có tiếng hét vang: “Phá Lôi chiến giáp, Hình Thiên Phủ, người này là Thịnh Thế Hoan Đẳng sao?”

“Hà, Thịnh Thế Hoan Đẳng? Đẹp trai quá, giàu quá! Phải chụp ảnh cùng mới được!” Trong tiếng kêu vang trời, Tô Liễu nhìn thấy một cô bé tuổi trắng tròn mặc chiếc váy ngắn bắt đầu giẫm lên ghế leo lên sân khấu. “Em là Hận Hận Vi Tiểu, đại nhân có nhớ em không? Một lần ngài đã cứu em tại Phong Ma Giới đó!” Thân hình mảnh mai của cô nhỏ vút lưng chừng sân khấu, đôi chân thon dài dung đưa phía bên ngoài. Dưới ánh mặt trời, làn da trắng muốt nhìn chói cả mắt. Liếc ngang khóe mắt, bất chấp lời chị Minh Yễm đã dặn phải đứng trên sân khấu trọn một phút, Tô Liễu thu vội pháp trượng về. Cô vòng quanh người Thịnh Hoan một vòng rồi kéo tay anh đi thẳng vào cánh gà.

Sau đó, ba thành viên còn lại cũng lục đục rời sân khấu. Vừa vào tới phòng thay đồ, Tô Liễu đã ăn trọn một cái gối ôm màu vàng: “Tô Tô kia, em đứng mãi chân muốn rút thì không nói làm gì. Có sao em lại lôi kéo cả Thịnh Hoan? Chị bận bịu suốt hai tuần lễ, chỉ cốt gây được khoảnh khắc hiệu ứng đó. Vậy mà chưa đầy ba mươi giây, em đã đập đồ mất tiêu.” Chị Minh Yễm cười mắng yêu cô.

Tô Liễu ôm chặt cánh tay Sở Thịnh Hoan, tìm cách nói tránh: “Chị Minh Yễm không biết đó thôi. Vừa rồi rất đáng sợ, có một cô bé đã tìm cách lao lên sân khấu, động tác rất nguy hiểm. Vậy nên để cứu mạng cô bé, em đành phải kéo anh Thịnh Hoan vào trong.”

“Rõ là kiếm có, khếch khếch.” Cố Phi cười khẩy không thương tiếc. “Cậu thấy người ta xinh đẹp lại hùng hục, sợ anh Thịnh Hoan thay lòng đổi dạ đó thôi.”

“Nói nhảm, anh Thịnh Hoan còn lâu mới nông nổi như cậu.” Tô Liễu nổi giận.

Cô không bao giờ vội vã rút lui vì lí do mà Cố Phi đưa ra! Bởi cô không bao giờ sợ anh Thịnh Hoan để mắt tới người khác. Chỉ sợ... cô nàng đó lợi dụng anh thì hỏng.

Ai bảo chị Minh Yểm thiết kế trang phục y như trong game. Ai bảo nhà sản xuất game lại để trang phục chiến binh có phần hở hang, lộ cả chỗ cơ đùi rắn chắc. Ai bảo... vì lí do tiện thay đồ, chị Minh Yểm đã thiết kế sao cho trang phục thật dễ cởi, khẽ đụng ngón tay là có thể rời ra từng mảnh.

Bị chị Xuân Hiểu kéo tay, Tô Liễu đành dẫu môi theo chị đi chuẩn bị tiết mục sau. Sở Thịnh Hoan chỉ kịp khẽ nắm tay cô trước lúc bị Ngụy Hại đẩy vào phòng thay đồ.

Đám đông khán giả mỗi lúc một kích động. Một coser vừa hoàn thành màn biểu diễn cười sung sướng: “Tất cả mọi người xem đã đổ dồn sang phía chúng ta, khiến nhà tổ chức nhấp nháy nhấp nháy. Chị Minh Yểm thiết kế trang phục quá là tuyệt đỉnh!”

Tô Liễu ra sân khấu lần thứ hai, trong trang phục dành cho nữ vương. Những chùm tua rua óng ánh vàng rủ xuống hai bên tai khiến khuôn mặt thanh tú của cô càng thêm vẻ thoát tục. Bộ váy quyền rũ với chân váy xòe rộng. Một chiếc thắt lưng được thiết kế bằng bạc và ngọc trai hững hờ nơi eo thon rồi buông lơi xuống vạt váy. Từng nếp váy lượn sóng và những hạt ngọc trai đung đưa theo bước chân Tô Liễu, tạo nên tiếng lách cách nhẹ nhàng. Âm thanh nhỏ bé này nhanh chóng bị hòa tan trong một bể tiếng vỗ tay náo nhiệt. Nhưng đôi chân trắng trẻo tựa ngó sen ẩn hiện trong vạt váy phản chiếu sắc óng ánh của ngọc trai cùng lớp lụa lót trắng tinh pháp phôi, cũng đã đủ để hút hồn đám đông.

“Hoàng Thiên!” Có tiếng hét lớn. “Anh hùng Đệ Nhất Hoa Phục! Ồi, mặc lên người mới thật tuyệt làm sao, nữ nữ trên sân khấu là ai vậy? Yêu Tinh Áo Choàng ư?”

Nghe thấy câu này, nét mặt Tô Liễu bất giác thoáng sa sầm. Bộ trang phục cô đang mặc đúng là được dựa trên nguyên mẫu Đệ Nhất Hoa Phục Hoàng Thiên. Bộ này tuy đẹp, nhưng không có thuộc tính gì, và chỉ có nữ vương mới được mặc. Server Thanh Long chỉ có hai nữ vương. Trong khi Tô Liễu bình thường rất ít mặc thì Yêu Tinh Áo Choàng lại rất hay khoác lên mình rồi tung tẩy khắp nơi. Do đó, mới có hiện tượng người chơi ngộ nhận.

May mà đa phần game thủ đều tinh tường, nên chẳng đợi người kia gào xong, đã có tiếng phản bác mạnh mẽ: “Nhầm rồi, Yêu Tinh Áo Choàng ở sân khấu sau lưng kia kia, vừa già vừa xấu, lại còn mặc áo choàng pháp sư đồ lờn quê kệch. Mĩ nhân này đích thị là Tàn vương Tiểu Ngục của chúng ta.”

Thấy vẻ tự hào của người vừa nói, Tô Liễu vốn đang đứng yên trên sân khấu liền nhoẻn miệng cười. Nụ cười nghiêng nước nghiêng thành khiến đám đông dậy sóng, thậm chí có kẻ còn muốn leo tót lên sân khấu. Để Tô Liễu khỏi bị làm phiền, một nam nhân vật đeo mặt nạ, mình khoác áo choàng đen nhan nhẹn vén rèm tiến ra giữa sân khấu.

“Biến thân của Đệ Đạt Môn sau khi thi triển chiêu thức Tự Do! Tôi đến ngắt mắt thôi, ặc ặc... Đại BOSS lợi hại bậc nhất đã xuất hiện rồi kia!” Đám đông phía dưới không giữ nổi trật tự nữa. Có mấy cô gái ôm chầm lấy nhau vừa nhảy vừa múa. Có người thì rút vội mấy ảnh làm vài pha chớp nhoáng.

Tô Liễu thư thái rút ra phía sau, đợi cho đến khi nhạc nền chuyển thành bài hợp ca vui vẻ.

Ồ la la, chúng ta cùng giết quái

Một, hai, ba, bốn... cười như điên như dại

Kiểm ta đâu hãy vung lên nào

Lũ yêu quái khôn hồn ra đây mau

Cho ta giết rồi thẳng đường tiến bước

Cả những chuyện tình cảm xuôi ngược

Hãy tới đây để ta thỏa giấc mơ

Con gió hững hờ, ta đuổi theo hình bóng!

...

Cùng với bài *Xóa quái ca* đã được các người chơi cải biên, một đám coser trong trang phục các kiểu từ cánh gà đổ ra, đứng hai bên Tô Liễu. Sau khi mọi đã ở vào đúng tư thế như kịch bản, Tô Liễu liền nâng bổng thanh vương trượng trong tay. Lúc này, đám đông lại tỏa ra làm các kiểu động tác tấn công Đệ Đạt Môn.

Tô Liễu không biết chị Xuân Hiểu tìm được ở đâu những người thợ tài ba, chế tác ra những sản phẩm không chỉ đơn thuần là vật trang trí. Ví dụ như những cây trường cung có thể bắn ra cái mũi tên gỗ nhỏ nhỏ, hay trên đầu pháp trượng có gắn một nút đỏ, ấn vào đó sẽ có hiệu ứng pháo hoa lung linh, đường kính dài một mét. Đến nỗi có chiến binh cầm luôn cả thanh đại đao xông lên chiến đấu như thật.

Tô Liễu mặc bộ hoa phục đứng phía sau đám đông, đợi chờ anh Thịnh Hoan một lần nữa bước ra sân khấu. Nhưng cô chờ mãi, chờ mãi mà không thấy anh đâu. Chỉ thấy coser Đệ Đạt Môn đang xông pha giữa sân khấu, thỉnh thoảng lại phun ra một ít pháo sáng giả, nhìn trông quen quen.

Tiểu Triệt vừa bắn tên vừa nhích lại gần cô, giọng bức bối: “Ngụy Hại muốn làm người hùng, nên đã nằng nặc đòi đổi vai với anh Thịnh Hoan. Trang phục Đệ Đạt Môn rộng thùng thình, ai mặc cũng được, vậy nên... Nhưng bộ trang phục của anh Thịnh Hoan, hẳn ta mặc có vừa đâu, không biết chị

Minh Yểm có sửa kịp không. Hừm, già rồi, mặc trang phục giới cũng xấu.”

Tô Liễu tròn xoe mắt.

Trong lúc hai người đang thì thào, Nguy Hại Tứ Phương đã tiến ra sân khấu. Vốn bình thường chẳng mấy nghiêm túc, nhưng vì lần đầu trình diễn cosplay, nên Nguy Hại vòng qua trước mặt Tô Liễu và lo lắng hỏi: “Ta mặc thế này trông có buồn cười không?”

“Tuy không được đẹp bằng anh Thịnh Hoan mặc, nhưng trông cũng được.” Tô Liễu liếc nhìn và trả lời thành thật.

“Vây thì tốt.” Nguy Hại cười hi hi, trên khuôn mặt vuông chữ điền thoáng ngượng ngập: “Vừa rồi thấy mọi người trình diễn, lão gia cũng sốt ruột, một phút bùng bột...”

Tô Liễu không biết phải nói sao. Thấy Nguy Hại lại muốn xông lên phía trước, cô lo lắng dặn vói theo: “Bộ trang phục này thuộc hàng cực phẩm, nên chị Xuân Hiểu đã đính kèm rất nhiều thứ nhằm gây hiệu ứng. Lát nữa tân công, chú làm ơn đứng xa anh Thịnh Hoan một chút nhé!”

“Biết rồi, biết rồi.” Nguy Hại Tứ Phương xua tay cười cười và lao lên phía trước.

Đồng ý rất rõ ràng, nhưng vừa nhập vào đám đông và hòa với không khí ồn ào náo nhiệt, Nguy Hại đã quên mất lời Tô Liễu dặn. Cô thót tim đứng nhìn thanh trường đao trong tay “người hùng” chốc lại xẹt ra từng luồng ánh sáng trắng xóa, úp chụp lấy tấm hân bào của anh Thịnh Hoan.

....

Một lúc sau tiếng nhạc mới lắng xuống, báo hiệu kết thúc màn trình diễn, Tô Liễu lao lên phía trước. Trong sự kinh ngạc của khán giả, cô ôm chặt eo lưng của BOSS Đề Đạt Môn. Giọng Tô Liễu sang sảng: “Hết giờ rồi, không được đánh anh Thịnh Hoan của tôi nữa!”

Đám đông bật cười ồm ồm, hi hi ha ha buông hết mọi thứ vũ khí, bắt chước Tô Liễu chạy lại ôm lấy anh Thịnh Hoan. Sở Thịnh Hoan nhanh nhẹn đưa tay kéo Tô Liễu vào lòng, rồi một tay ôm chặt cô, một tay gỡ chiếc mặt nạ xuống.

Mọi người thì nhau giương ống kính nhằm lưu lại khoảnh khắc ấn tượng: một dũng sĩ khô khan tuấn tú với hàng mi hơi rủ và đôi môi mím chặt cương nghị. Mặc dù tay trái vẫn đang cầm chiếc mặt nạ, anh vòng cả hai tay ra phía trước âu yếm níu giữ người thiếu nữ, lạnh lẽo che chở cho cô.

Còn thiếu nữ trong bộ hoa phục nữ vương óng ánh vàng tươi cười ngược lên nhìn anh, đôi mắt bồ câu sáng lấp lánh.

Xung quanh họ, những người bạn trong đủ loại trang phục COSPLAY tay nắm chặt tay, kết thành một khối. Những khuôn mặt tươi tắn ngồi ngồi sức xuân.

Giải đấu cosplay khép lại, với chiến thắng của *Thiết Huyết Đại Tàn*. Sau đó, ông Vượng bên ban tổ chức đã tới tặng quà và xin lỗi. Còn nói, ban giám khảo nhất trí cho rằng nhiều khả năng đội chị Minh Yểm đạt hạng nhất, nhóm ba người Thịnh Hoan, Tô Liễu, Cổ Phi lọt thẳng vào vòng sau do nằm trong top 8 cá nhân đứng đầu. Nhà sản xuất hy vọng họ sẽ phối hợp tham gia quay trailer.

Tô Liễu bức mình thái độ ba phải của ông Vượng, nên không muốn tham gia thi đấu. Sở Thịnh Hoan và Cổ Phi cũng đồng ý với cô. Thấy thế, chị Minh Yểm thẳng thắn từ chối luôn, rồi cả nhóm quay về khách sạn ăn mừng.

Chẳng biết do tình cờ hay hữu ý mà khách sạn Nguy Hại bố trí lại đúng là điểm cấm chót của nhóm Khâu Kiều Nhan.

Oan gia ngõ hẹp, đôi bên đụng đầu ngay cửa thang máy.

Lúc đó, Sở Thịnh Hoan đang khoác vai Tô Liễu, nhỏ to bàn tính có nên nhân dịp này về nhà luôn một chuyến và thưa chuyện cùng cha mẹ hai bên. Để anh khỏi bị bắt đi xem mặt ai đó, trong khi mẹ Tô Liễu lại nhờ mẹ Thịnh Hoan giới thiệu người yêu... Tô Liễu nghe mà ù cả tai, bụng nghĩ, sao mẹ vội gả bán mình thế không biết. Còn nữa, lại đem chuyện này đi nhờ mẹ anh Thịnh Hoan làm gì cơ chứ!

Khuôn mặt xinh xắn ửng hồng, Tô Liễu ấp úng chẳng biết nói sao, vì nửa muốn về nhà nói rõ, nửa lại nghĩ có vẻ như gấp rút quá. Cô hoàn toàn không hề thấy anh em nhà Khâu đã bước ra khỏi thang máy. Đến lúc phát hiện ra thì Khâu Kiều Nhan đã lướt qua người cô rồi ném lại một câu: “Đồ tiện nhân đừng vội đắc ý, hãy đợi đấy!”

“Hả?” Tô Liễu ngẩng đầu lên nhìn, má ửng đỏ hồng, ánh mắt ngờ ngác không hiểu chuyện gì. Đã thấy anh Thịnh Hoan thản nhiên đáp trả: “Kiêu Dương nhà anh còn muốn ô đất đó không đấy?”

Khâu Kiều Dương thoáng nhìn Tô Liễu bằng đôi mắt chất chứa bao điều. Rồi anh ta cúi đầu, thì thào bên tai Kiều Nhan điều gì đó. Chỉ thấy mặt cô ta tái nhợt, môi mím ảm ức lườm về phía Tô Liễu. Khâu Kiều Nhan vênh mặt: “Sở Thịnh Hoan, anh đừng ý thể bắt nạt người, uy hiếp anh trai tôi. Khâu Kiều Nhan tự làm tự chịu. Nếu anh bất mãn, cứ việc nhắm thẳng tôi đấy.”

Câu nói đầy vẻ chính nghĩa khiến Tô Liễu sực tỉnh. Nhìn xung quanh, cô thấy mặt ai cũng đầy vẻ khó hiểu. Ngay cả chị Minh Yểm vốn rất giỏi chịu đựng cũng không nhịn cười được.

Chị cười ha hả làm vẻ trách móc: “Tiểu Thịnh, em đừng ý thể bắt nạt người! Em có biết, mấy chữ ‘ý thể bắt nạt người’ đã được nhà Khâu đăng kí bản quyền rồi không?”

Chị Minh Yêm quả là sắc sảo, Tô Liễu kéo tay anh Thịnh Hoan từ từ cười.

Cô và Khâu Kiều Nhan ghét nhau đã lâu, nhưng đây là lần đầu tiên “quân ta” áp đảo được “quân địch” trong một trận giáp lá cà. Thấy có nhiều người đứng ra nói hộ mình, Tô Liễu âm ỉ vui sướng. Cô thầm nghĩ, chẳng trách Khâu Kiều Nhan chịu khó bỏ tiền mua chuộc một lũ lâu la, lần nào bắt nạt cô cũng kéo bè kéo lũ tới. Thì ra, cảm giác tấn công kiểu bầy đàn còn thú vị hơn trò cáo mượn oai hùm.

Từ nhỏ tới lớn chỉ quen nấp sau lưng anh Thịnh Hoan, giờ Tô Liễu mới ngộ ra, trong một thời khắc quan trọng.

Chị Minh Yêm vừa dứt lời, tất cả đám đông bật cười ầm ĩ. Sở Thịnh Hoan quay qua liếc nhìn cô nàng Kiều Nhan đang tức đỏ mặt. Anh từ tốn nói: “Cô cả nghĩ rồi. Cô làm thật ăn ngay, lại không lên con gọi điện chửi tôi, cũng chẳng lấy tiền dân mất tôi, lại càng không bao giờ tìm đủ mọi cách làm khó tôi. Tôi có gì phải bắt nạt với cô đâu? Việc của tôi và anh trai cô là việc giữa những người đàn ông với nhau, không liên can gì tới cô cả.”

“Anh... anh...” Khâu Kiều Nhan tay run rẩy chỉ về phía Thịnh Hoan. Rồi cô ta quay ngoắt người, lộp cộp giày cao gót chạy biến.

Khâu Kiều Nhan ngoái cổ lại ngượng ngập: “Xin lỗi nhé!” Anh nhìn về phía Tô Liễu, cười một nụ cười đau khổ rồi vội vã bỏ đi.

Tô Liễu thoáng đắm chiêu và khẽ nói với anh Thịnh Hoan: “Tứ Họa thật là một người anh tốt!” Cô cất giọng cảm phục, sau ba giây im lặng liền vội vã bỏ sung: “Đương nhiên, không tốt bằng anh Thịnh Hoan đối với em!”

So sánh kiểu gì mà...

Sở Thịnh Hoan không biết nói sao.

“Thịnh Hoan có người nhà trong chính phủ à, sao có thể mua bán được đất cát?” Ngụy Hại cười ha hả hỏi thăm.

“Đâu đâu, chỉ có một người phục trách việc mời thầu ở thành phố X.” Sở Thịnh Hoan nói sơ sơ. “Nghĩ hồi chiều Tô Liễu bảo giá có người nhà là lãnh đạo cao cấp trung ương để có thể phản kích mỗi khi bị người khác cạy thế bắt nạt. Sự nhớ ra

người họ hàng có lần kể chuyện nhà họ Khâu, em bèn thử dọa Khâu Kiều Nhan xem sao. Quả nhiên kiến cô ta sợ hãi thật.”

Ngụy Hại...

Minh Yêm cười nói: “Tôi nói rồi mà, quanh mình thiếu gì các nhân vật tai to mặt lớn.”

Lâm Lập Triết cũng nói: “Anh Thịnh Hoan ngày càng gian tà.”

Quả táo Bạch Tuyết góp chuyện: “Ha ha ha, vừa rồi nhìn mặt bà cô Yêu Tinh tái nhợt mà em thấy vui quá!”

Cố Phi đáp luôn: “Bạch Tuyết bị nhiễm thói xấu của Tô Tô rồi.”

Xuy Phong lên tiếng: “Cái trò rung cây dọa khỉ xưa nay vẫn thuộc sở trường của tiểu nữ vương nhà chúng ta. Phụ xướng phụ tùy, Sở Thịnh Hoan học nhanh quá đấy!”

Mọi người cười ầm ĩ.

Buổi liên hoan đã diễn ra trong bầu không khí rộn ràng. Sáng hôm sau, nhiếp ảnh gia bạn chị Minh Yêm dẫn cả nhóm tới mấy nơi cảnh đẹp để quay phim chụp ảnh trong trang phục cosplay. Mọi người quay chụp rất nhiều, mãi tới bốn giờ chiều mới xong. Sở Thịnh Hoan tung chìa khóa xe cho Tiểu Bố, nhờ chở luôn cả Tiểu Triết và Cố Phi về. Anh kéo tay Tô Liễu về thăm nhà, nhưng sau khi xuống taxi, cô lại bất chước... Đại Vũ, chỉ đi qua cổng chứ không vào.

Tô Liễu nói: “Đề đến tết Tây đi, anh Thịnh Hoan. Em chưa từng kể tốt về anh với mẹ bao giờ. Nay đột nhiên nói chúng ta yêu nhau, mẹ sẽ không đồng ý đâu.”

Sở Thịnh Hoan lặng người, lời tuột Tô Liễu vào con ngõ nhỏ yên tĩnh bên cạnh đó, trừng phạt cô bằng một chuỗi những nụ hôn nồng ấm. Sau khi lấy lại hơi, anh hỏi: “Thật là không có lấy một câu nói tốt?”

Tô Liễu đỏ mặt, xấu hổ gật đầu. Sở Thịnh Hoan đành biến đau thương thành hành động bằng cách đưa cô lên chuyến bay sớm nhất trở lại thành phố.

Sau đó, đến lượt Tô Liễu đau khổ.

Vì trong suốt những ngày nghỉ lễ còn lại, ngày nào cô cũng phải tập ca ngợi anh Thịnh Hoan qua điện thoại, sao cho thật tron tru. Với tinh thần cảnh giác cao độ, tới khi Tô Liễu đạt được cảnh giới bất cứ lúc nào cũng có thể xuất khẩu thành những lời ca ngợi có cánh, Thịnh Hoan mới tha cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Bồng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Thời gian bảo hộ tân quốc kéo dài bốn tháng kết thúc vào ngày 13 tháng 10.

Thứ ba nhà sản xuất đóng sever để bảo trì suốt một ngày. Đến khi Tô Liễu đăng nhập trò chơi, riêng việc update phiên bản mới đã mất tới ba tiếng. Nhân lúc cả nhà đang rối rãi trong lúc chờ update, Minh Yêm post lên diễn đàn số ảnh chụp và clip cosplay của *Thiết huyết Đại Tàn*. Lúc này phía nhà sản xuất chưa bắt đầu ghi hình, chỉ có một số tấm ảnh do khách du lịch tự chụp, không được sắc nét bằng.

Rất nhiều khán giả tận mắt chứng kiến hôm trình diễn đã để lại comment khen ngợi, khiến cả nhóm Tô Liễu ai nấy đều phồng mũi.

Tuy nhiên sau khi cô đăng nhập trò chơi phiên bản mới được hơn hai tiếng, hệ thống đã gửi tới một thông báo màu vàng: *Nước Hàn đã trừ đủ ưc bạn trong ngân khố quốc gia, quyết định phát động quốc chiến cùng Đại Tàn vào hồi tám giờ tối ngày 15 tháng 10.*

Trước thông tin gấp rút, không chỉ mình Tô Liễu kinh ngạc mà toàn bộ số người chơi của sever Thanh Long đều tròn tròn mắt.

Bởi việc tích đủ ngân khố quốc gia rất khó khăn, nếu không quốc chiến đã xảy ra liên miên, ảnh hưởng tới trật tự thế giới.

Tô Liễu cùng nhóm các anh em Thịnh Hoan, Lão Đại, chị Minh Yêm... đã từng bàn bạc, cho rằng Khâu Kiều Nhan nhanh nhất phải mất một tuần mới có thể phát động quốc chiến. Tới lúc đó, với sức ảnh hưởng của buổi cosplay, họ đã có thể chiêu mộ được nhiều game thủ. Và cho dù Hàn, Triệu, Tề, Ngụy có liên minh thì cũng không sợ. Đăng này...

Tình hình rất cam go.

Khâu Kiều Nhan sử dụng chiêu thức này, làm hiệu quả thắng lợi trong trận đấu cosplay của nhóm Tô Liễu tan thành mây khói.

Trên kênh thế giới, đề tài trận quốc chiến giữa bảy quốc gia đang nổ như pháo rang

[Thế giới] Bối Sơn Sơn: Trời đất quỷ thần ơi, ba tiếng đồng hồ mà trừ đủ ngân khố quốc gia, trong nhà nữ vương nước Hàn có gà đẻ trứng vàng chắc?

[Thế giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu: Nhà chị Yêu Yêu vốn rất khá giả, chỉ là chị ấy tính khiêm nhường, không thích dùng tiền để nâng cấp hay đập trang bị đó thôi.

[Thế giới] Doanh Vũ: Toàn dùng tiền dè người, lấy đâu ra mà đập trang bị.

[Thế giới] Tạc Dạ Tiểu Thần: Đồ nhân yêu chó chết, cho mày sửa thêm một ngày nữa, tối mai lão gia giết mày.

[Thế giới] Hận Hận Vi Tiểu: Vũ Vũ ca ca, anh đừng nói chuyện với cái tên đàn ông ẻo uọt vì sợ truy sát lệnh mà phải dùng nick rơm đó, cẩn thận kéo lây.

[Thế giới] Anh Lệ: Tiểu Thích Ca Ca, em để lại lời nhắn mà sao anh không trả lời? Em là Anh Lệ đây, Anh Lệ trong *Ngụy Tán*, vừa rồi nhìn ảnh trên diễn đàn em mới nhận ra anh.

...

Tô Liễu nhìn hoa cả mắt. Lần này chẳng cần cô giúp nữa, vì cậu bạn Cố Phi đã có cả một đàn các tiểu muội muội, mà rất đông trong số đó vốn đã quen biết ngay từ hồi *Ngụy Tán*.

Buổi tối có giờ học, nên Tô Liễu di chuyển nhân vật Tiểu Ngược tới khu địa đồ tự động. Cô tạm biệt cả gia tộc rồi vội vã lên lớp.

Chưa đầy hai tiếng sau, lúc Tô Liễu quay trở lại, giang hồ đã nổi cơn gió bụi.

Vào lúc bảy giờ năm mươi chín phút, nước Sở tuyên bố phát động quốc chiến cùng nước Hàn.

Thời gian cũng vào tám giờ tối ngày hôm sau.

Hệ thống trò *Anh hùng* thiên về nước bị tuyên chiến. Ví dụ như nước A gây chiến với nước C, thì trong vòng một tuần kể đó, các nước khác không được gây chiến với nước C nữa. Nhưng các nước này có thể tuyên chiến với nước A. Như vậy nước A sẽ phải vừa tấn công, vừa phòng vệ.

Lời giải thích của nhà sản xuất rất hợp tình và chính nghĩa: Bất kì nước nào có ý đồ gây chiến đều nên bị trừng phạt.

Các game thủ nghe xong đều choáng váng, và âm thầm chấp nhận quy tắc có phần thiên vị này.

Việc tuyên chiến cũng bị khống chế ở điểm: trước tám giờ tối nay tuyên chiến thì quốc chiến sẽ bắt đầu vào tám giờ tối mai; còn sau tám giờ tối nay tuyên chiến thì phải đợi tới tám giờ tối ngày kia.

Do đó, việc nước Sở tuyên chiến vào lúc bảy giờ năm mươi phút, cục diện trận chiến tối mai đã được định hình. Đó là Hàn tấn công Sở, Sở tấn công Hàn, Tề - Triệu - Ngụy có thể trợ chiến cùng Hàn, nhưng không được đánh Sở hoặc Yên. Có nghĩa là, nước Hàn phải cùng lúc vừa tấn công thắng lợi, vừa phòng thủ thành công thì mới xem như chiến thắng vẹn toàn.

Kế sách “vây Ngụy cứu Triệu, rút cùi đáy nồi” nhằm buộc Khâu Kiều Nhan phải có lựa chọn, hoặc mặc kệ hậu phương mà dốc sức tấn công Tần, hoặc chia đôi lực lượng nửa ở nửa đi, giữ nước không vấn đề gì, song khả năng thắng Tần không lớn.

Tối thứ năm, Tô Liễu ngồi trước màn hình máy tính trong phòng đọc sách của anh Thịnh Hoan từ sớm để nghiên cứu thế trận. Sở Thịnh Hoan cũng ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh cô.

Uống một ngụm sữa để lấy tinh thần, Tô Liễu lên UT, giọng hơi lo lắng: “Chị Minh Yêm, theo chị Khâu Kiều Nhan khả năng sẽ làm gì?”

“Dốc sức tấn công Tần”. Một tràng cười sáng khoải vang lên từ phía đằng sau.

“Vì sao ạ?” Bạch Tuyết hỏi.

“Trẻ con hỏi nhiều làm gì, đã làm xong bài tập chưa đấy?” Giọng Ngụy Hại Tứ Phương ồm ồm.

“Quốc chiến tám giờ sớm quá, bài tập thì lại nhiều, sớm nhất thì cũng phải tám rưỡi em mới làm xong”. Bạch Tuyết khẽ than thở. “Em tò mò lắm, chị Minh Yêm cho phép em vừa làm bài tập vừa nghe lỏm các anh chị nói chuyện nhé.”

“Ha ha ha! Bạch Tuyết lại đây gọi tiếng ca ca, anh sẽ kể cho mà nghe!” Cố Phi cười đắc chí.

“Tiểu Thích đoán được rồi?” Lão Đại cũng tò mò cười khà khà. “Nói nghe thử xem nào!”

“Cần gì phải đoán, cái à Khâu Kiều Nhan phối bỏ đó thì có thể nghĩ ra được chiến thuật gì hay ho chứ?” Cố Phi dương dương tự đắc. “Muốn chia quân hai ngả thì phải biết tiên lượng sức địch, phải có đầu óc chút đỉnh, mà cô ta thì lại thiếu ỉt.”

“Trình độ phân tích của em cũng thuộc hạng phối bỏ rồi.” Xuy Phong cười hic hic. Rồi cả nhà cười ầm ầm, không nể mặt Cố Phi chút nào.

“Nhưng Thiên Địa Bất Nhân rất lợi hại.” Tô Liễu hơi băn khoăn.

“Ừ, Thiên Địa Bất Nhân thích trò được ăn cả ngã về không, mà Khâu Kiều Nhan lại nhắm vào Tô Liễu. Nên nhiều khả năng bọn chúng sẽ dốc sức tấn công Tần như lời chị Minh Yêm”. Sở Thịnh Hoan tiếp lời nhẹ nhàng và giải thích: “Có điều cô ta hẳn cũng không muốn để mất Hàn. Nên cách bố trí hay nhất sẽ là để một đội tinh anh ở lại bất chấp mọi giá bảo vệ thành trì, số còn lại nhanh chóng đánh bằng được Tần rồi quay lại cứu viện.”

“Bất chấp mọi giá” nghĩa là chuẩn bị thật nhiều các bộ trang bị hàng cực phẩm để kịp thay đổi mỗi khi khả năng bảo vệ xuống đến 0 mà không kịp sửa chữa; mua s tiền.

Cô mím chặt môi, lặng lẽ quay sang ngắm nhìn người con trai ngồi bên.

Dưới ngọn đèn tuyp sáng trắng, anh Thịnh Hoan tập trung nhìn màn hình, khuôn mặt tuấn tú tỏ ra hết sức bình thản. Cảm nhận được cái nhìn của Tô Liễu, anh xoay đầu qua. Thịnh Hoan tắt mic của mình trước, kế đó cúi người tắt mic của Tô Liễu và dịu dàng hỏi khẽ: “Liều Liều căng thẳng sao? Anh đi pha cho em một cốc sữa nhé?”

Hơi thở của anh thật gần, phả lên mặt cô ấm áp. Thoáng chốc, nhiệt độ trong phòng đã lại nóng đến độ bức bối. “Không cần đâu ạ.” Tô Liễu ngượng ngùng khom người sát vào thành ghế, he hé mắt nhìn khuôn miệng anh mon man. Cô mím môi, giọng nũng nịu.

Đôi mắt đen của Thịnh Hoan bỗng trở nên sâu thẳm. Anh cười thành tiếng rồi cúi đầu cắn chiếc thúy tai nhỏ xinh đang ứng hồng vì xấu hổ. Đôi tay gân guốc thoáng gồng lên rồi bẻ bông cô vào lòng. “Liều Liều...” Anh gọi tên cô trong tiếng thở gấp gấp, đôi môi mềm mại mạnh mẽ trượt từ thúy tai cô xuống phía dưới...

Không biết là bao lâu sau đó, có thể chỉ vào giây không hơn, Tô Liễu đã lại ngã người trên ghế mất chóp chóp. Cô không ngạc nhiên khi chỉ còn lại một mình trong phòng đọc sách. Từ nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy xối xả, rồi lát sau, anh Thịnh Hoan tươi tỉnh bước vào. Những sợi tóc vương trên trán anh đầm nước và nhấp nháy sáng dưới ánh đèn.

Bảy giờ năm mươi phút, nhạc nền của trò chơi chuyển sang thanh âm ngựa hí, tiếng binh đao rồn rang. Tô Liễu điều khiển thiếu nữ trong game đứng trên đài cao, chăm chú dõi nhìn đám mây đen cuộn cuộn phía xa. Kế đó, vô vàn các chiến binh giáp sắt ào ào kéo tới, thế mạnh như chẻ tre.

Cả UT hoàn toàn yên lặng. Giờ phút này, những người tham gia chiến đấu đều biết rõ, chỉ có vị chỉ huy cao nhất mới được quyền phát ngôn. Người nào có việc gấp cần báo thì PM cho chỉ huy. Toàn đội thực hiện theo mệnh lệnh của chỉ huy, có như vậy mới đảm bảo không bị hỗn loạn.

Đây là lần thứ hai Tô Liễu tham gia quốc chiến, song là lần đầu tiên được đứng ở vị trí tiên phong.

Có ai viết lên kênh quốc gia: “Lấy máu để bảo vệ đại Tần của ta, giết giết giết...”

Kế đó kênh chat xuất hiện vô số các lời thề nguyền mà đánh thép.

“Hòn cấm trút người, xung phong...”

“Tận trung báo quốc, bảo vệ giang sơn”

...

Từ những hàng chữ đen sẫm tỏa ra hào khí chiến đấu. Trên màn hình, thiếu nữ trong phục sức nữ vương khẽ cử động. Một chùm pháo hoa rực rỡ xòe trên tay nàng rồi bay thẳng lên bầu trời tím sẫm. Cùng lúc đó, tiếng nhạc nhưng bật. Ba giây sau đó, tiếng tù và cùng tiếng trống trận nổi lên dữ dội.

Hệ thống hiển thị hàng chữ màu vàng: *Bắt đầu quốc chiến.*

Góc dưới bên phải màn hình vụt hiện ra mặt đồng hồ đếm ngược, nhưng tiếng tí tách của kim giây nhanh chóng bị vùi lấp bởi âm thanh đao kiếm giao đầu, âm thanh hiệu ứng của những màn thi triển pháp thuật.

Những bóng người nhoang nhoáng. Hắc vân, lôi điện, đại hỏa, băng tuyết, lãnh tiễn, trường đao.

Tô Liễu thay bộ trang phục sát thương có tác dụng tấn công cao phòng vệ thấp rồi cùng mấy chiến binh nhảy khỏi mặt tường thành cao vút. Cô xông vào giữa đám pháp sư của quân địch rồi ra sức chém giết. Có tất cả bốn cổng thành. Bình thường, bất kể người nước nào đều có thể vào thành, sau khi nộp một ít lệ phí cho NPC Thủ Thành. Nhưng sau khi hai nước tuyên chiến, quân địch chỉ có thể vào thành sau khi giết được NPC Thủ Thành. Còn trường hợp đã ở sẵn trong thành thì sẽ bị cưỡng chế trục xuất.

Tô Liễu phụ trách bảo vệ cổng phía Đông. Do không nhìn thấy được toàn cảnh, cô chỉ có thể dựa vào giọng nói điềm đạm của Lão Đại trên UT để biết được hiện giờ tình hình ở những nơi khác đều đang rất gay cấn.

Mũi chủ công của Khâu Kiều Nhan và Thiên Địa Bất Nhân nhắm vào cổng phía Tây, may thay do Sở Thịnh Hoan phụ trách. Kết quả chưa đầy hai phút sau, Lão Đại đã phải cảnh tỉnh: “Rút bớt lực thủ thành ở cổng Tây. Thảm báo đưa tin, mũi chủ lực đã chuyển sang cổng phía Đông, chỗ Tiểu Ngược. Nguy hại, mau đem ba mươi người qua đó tiếp viện.”

Tô Liễu thấy lo lắng, liền quay lên tường thành xem tình hình. Quả nhiên thấy một đám người đang ùn ùn kéo tới. Tuy thế, số quân địch đang công thành lại dần ra một khoảng và ngưng tấn công.

Từng phút giây trôi qua, quân địch đứng đenkín cổng thành mà vẫn chẳng hề tấn công. Tô Liễu linh cảm thấy có chuyện bất thường. Trong lúc cô còn đang phân vân, anh Thịnh Hoan hạ giọng nói nhỏ: “Liễu Liễu, anh nghi những kẻ đang đồ về cổng phía Đông đều là nick ảo cấp thấp, được phía nước Hàn sử dụng để đánh lạc hướng.”

Anh vừa dứt lời xong, đã có tiếng Lão Đại vang lên trên UT: “Thiên Địa Bất Nhân thật nham hiểm, hiện tại cổng Nam và cổng Bắc đều có rất đông quân địch đang tập trung. Thảm báo của chúng ta không nằm trong hàng ngũ lãnh đạo, khả năng đã bị lừa. Vẫn chưa rõ quân chủ lực ở đâu, nên cả nhà chỉ cần cố gắng giữ vững trấn địa của mình là được. Nếu thành bị phá, tất cả hãy mau chóng rút về bảo vệ tế đàn.”

Lão Đại điềm tĩnh nói, khiến mọi người cũng thấy an lòng.

Tô Liễu thờ phào, giọng cảm phục: “Anh Thịnh Hoan, anh có thấy Lão Đại của gia tộc chúng ta rất có tướng chỉ huy không. Giọng của anh ấy thực sự rất có sức thuyết phục!”

“Ừ, trước đây không thấy, nhưng Liễu Liễu nói vậy thì là vậy mà.” Sở Thịnh Hoan nhìn sang cười đáp lời.

Sau khi bắt đầu quốc chiến, hai người đã tự động tắt headphone, chỉ để loa ngoài. Nên có thể nghe rõ tiếng chỉ huy của Lão Đại, trong khi người khác không nghe được hội thoại của hai người. Do đó, Thịnh Hoan có thể tranh thủ thời gian để biểu thị lòng trung thành với “đại nhân vật tương lai”.

Tô Liễu vừa ngạc nhiên vừa âm ỉ vui sướng! Vui sướng khôn tả.

Phút thứ mười tám kể từ khi bắt đầu quốc chiến, cổng thành phía Bắc bị phá, sớm hơn thời gian dự kiến nhanh nhất của Lão Đại tới hai phút. Sau khi chết đi sống lại tới N lần tại tế đàn trung tâm, Tô Liễu đành khẽ hỏi: “Anh Thịnh Hoan, anh có cho rằng hình như Khâu Kiều Nhan đã dốc hết hỏa lực tới đây không? Thế tấn công dữ dội quá!”

“Không đâu, vì phía Sở vẫn chưa phá được thành nước Hàn, chứng tỏ lực lượng bảo vệ thành cũng rất mạnh.” Sở Thịnh Hoan đáp ngắn gọn.

“Nhưng số cao thủ trong khu vực cũng có hạn, lần trước chúng ta dự đoán lực lượng ta và địch cân bằng kia mà? Sao hôm nay quân Hàn có vẻ mạnh hơn chúng ta?” Tô Liễu khẽ cắn nhai.

Nghe vậy, Sở Thịnh Hoan trầm ngâm một hồi rồi nói: “Anh nghe một số người bạn kể rằng, kể từ lúc Sở tuyên chiến với Hàn tới qua, ở Tâm Linh Chi ảnh có những lúc hết buồn luôn.”

Tâm Linh Chi ảnh là trạm thu phí tự động với khoảng ba trăm buồng. Từng người chơi vào một, giao dịch cùng NPC để chọn các kỹ năng giết quái hỗ trợ. Nếu đánh Tâm Quy ở đây, có thể được gấp hai trăm lần số điểm kinh nghiệm thậm chí nhiều hơn so với cùng khoảng thời gian ở các máy tự động bình thường. Đồng thời, số lượng tiền và vàng sẽ được trừ tự động trong tài khoản, cho đến khi nào hết mới thôi.

Ý của anh Thịnh Hoan là, từ hôm qua tới giờ, số lượng cao thủ trong khu vực theo ước tính đã có biến động rất lớn.

Tình hình rất nguy cấp!

“Hà? Việc này anh đã nói với Lão Đại chưa?” Tô Liễu số sáng.

“Lão Đại biết rồi, nhưng không nói ra, sợ mọi người dao động.” Sở Thịnh Hoan nhẹ nhàng đáp. Mười ngón tay vẫn thoăn thoắt như thoi đưa trên bàn phím, anh xoay đầu nhìn Tô Liễu đang vô vờ lo lắng. Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại nói: “Tô Liễu đừng lo, một lần thắng thua trong game chẳng có nghĩa lí gì cả. Không cần phải vội, đợi đến chín giờ... Nếu tình hình bất lợi, anh sẽ cùng Ngụy Hại đem một nửa số người tới giúp Triệu đánh Hàn. Nhưng thế, trong trường hợp Đại Tàn thất thủ và Khâu Kiều Nhan có đòi hỏi gì quá đáng, thì chúng ta cũng có thể ăn miếng trả miếng.”

Anh không giải thích vì sao không đem toàn bộ quân đi đánh Hàn, nhưng Tô Liễu cũng đã hiểu. Vì không chỉ Khâu Kiều Nhan muốn đạt được thắng lợi, mà phía bên quân ta cũng có dự tính đó.

Vào lúc tám giờ năm mươi phút, tề đàn trung tâm bị phá vỡ. Giữa lúc mọi người đang vô cùng lo lắng, tổng chỉ huy Lão Đại cất giọng từ tốn: “Có nhiều người gửi PM cho tôi, liên quan tới việc quân địch bố trí hỏa lực. Giờ tôi nói ngắn gọn thế này. *Anh Hùng* là một trò chơi thể nào hẳn mọi người đã rõ. Có một câu nói rất hay, rằng người có tiền là người chơi nổi những trò chơi miễn phí trong nước. Như người chơi ở khu chúng ta không đông, song mức độ tiêu tiền rất lớn. Vì sao trong một ngày, Hàn đã tích trữ đủ ngân khố? Vì sao Sở có thể phát động chiến tranh với Hàn? Suy cho cùng đều là nhờ vào Nguyên Bảo. Nói tới đây chắc trong lòng cả nhà đã hiểu. Đúng vậy, tới hôm qua, một lượng lớn các game thủ nước Hàn đã ra máy tự động đánh Tâm Qui, dùng tiền để nâng cấp.”

Nói tới đây, Lão Đại ngừng lại giây lát.

“Có lẽ lạc đề khi nói rằng, kì thực tôi rất thích những trò chơi cho phép dùng tiền để nhanh chóng tăng cấp. Vì tôi không có thời gian, vì công việc quá bận, không rảnh rang mà luyện cấp. Mà bỏ tiền ra có thể cùng cả nhà chiến đấu, nên tôi thấy rất vui. Nhưng ganh đua theo kiểu của Yêu Tinh Áo Choàng, tôi thấy không cần thiết. Tiêu chút tiền trong game là để bản thân vui vẻ, chứ ném tiền qua cửa sổ thì bản thân sẽ xót ruột. Tôi đây không tán thành.”

Quay lại chủ đề chính, level có thể luyện siêu tốc, nhưng một bộ trang bị với những thuộc tính tương đương thì không dễ gì có được. Vì thế, mọi người đừng hoảng loạn. Việc công thành bị phá vỡ, hoàn toàn nằm trong tiên liệu của chúng ta. Còn tề đàn, chúng ta đã bảo vệ rất tốt. Còn một tiếng mười phút nữa, chỉ cần cả nhà đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ bảo vệ được linh thú và đẩy lùi quân địch.”

Giọng nói của Lão Đại từ đầu tới cuối đều rất từ tốn, mà không hề...mị dân.

Nhưng, trong lòng Tô Liễu vẫn rất thấp thòm.

Thời gian trôi qua từng giây, con đường đại đạo dẫn lên khu Thánh Sơn thấy chất thành đồng, máu chảy thành sông.

Tô Liễu thôi không nói chuyện riêng cùng anh Thịnh Hoan, để tập trung cho việc tiêu diệt kẻ địch. Tinh thần hăng say khiến cô quên cả thời gian, cho tới khi có dòng chữ màu vàng xuất hiện.

Hệ thống: *Sau khi những người chơi có đủ tư cách bầu cử tiến hành bầu cử, một thể hệ quốc vương mới đã xuất hiện. Đại Tàn: Bổng Dưng Muốn Chết, Tề: Kiều Dương Tự Hóa, Hàn: Yêu Tinh Áo Choàng, Triệu: Thiên Địa Bất Nhân, Yên: Mạt Nhật, Sở: Phong Vân Tầm Hoan, Ngụy: Nhẫn Giả Thâm Khuê.*

Tô Liễu còn chưa kịp định thần, trên màn hình đã lại có khung yêu cầu: *Quốc vương nước Ngụy muốn mời bạn làm liên minh, xin hãy xác nhận “Đồng ý” hoặc “Từ chối”?*

Điều này, điều này, điều này, Tô Liễu xúc động ngây cả người. Đúng năm giây sau, cô mới bật ra tiếng hoan hô rồi vừa chọn “Đồng ý” vừa ngây ra cười: “Anh Thịnh Hoan, chúng ta thật may mắn, chị Thâm Khuê vừa gửi cho em lời mời liên minh đấy!”

“Anh biết.” Sở Thịnh Hoan liếc nhìn Tô Liễu với vẻ mặt rạng rỡ và cười theo cô: “Nhưng em đừng vội mừng, vì nhiệm vụ của chị Thâm Khuê là giúp Sở tấn công Hàn. Áp lực nơi chúng ta đây vẫn còn lớn lắm.”

“Nhiệm vụ của chị Thâm Khuê?” Tô Liễu lại ngạc nhiên. “Anh Thịnh Hoan sớm biết là quốc vương nước Ngụy sẽ có sự thay đổi à?” Cô ngừng tay, quay sang hỏi nghiêm túc. Đôi mắt bồ câu xoe tròn và khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tò mò, vui sướng lẫn... tôn sùng.

Về mặt nghiêm trang, thật đáng yêu, ánh mắt ngưỡng mộ thật cuốn hút. Sở Thịnh Hoan đỏ bừng mặt và quyết định đánh trống lảng. “Đầu có”. Anh quay đầu sang, và rất nhanh, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Tiếp đó, anh vừa điều khiển nhân vật xông pha, vừa làm như không có chuyện gì xảy ra. “Kì thực sau khi biết Khâu Kiều Nhan âm thầm luyện binh, Lão Đại kêu gọi chị Thâm Khuê, anh, Ngụy Hại và một số người bạn có level cao. Bọn anh mỗi người góp ít tiền trong tài khoản và Nguyên Bảo, để các nick ảo bên chỗ Thâm Khuê cũng có thể ra trạm tự động Tâm Địa Chỉ Linh. Một là để tăng cường sức mạnh, hai là để hôm nay bầu cử quốc vương. Nhưng cả nhóm cũng không rõ các cao thủ mà Khâu Kiều Nhan gấp rút nâng cấp phân tán ở các nước lân bang hay tập trung ở một chỗ. Nếu chẳng may số này tập trung ở cả Ngụy thì Thâm Khuê nhất định sẽ bị trượt.”

Chỉ có game thủ từ cấp 120 trở lên mới được quyền bỏ phiếu... .

“Cơ hội quá mong manh.” Gắng quyền việc vừa lại bị anh Thịnh Hoan hôn trộm, Tô Liễu mặt ửng hồng, mắt chăm chú nhìn màn hình: “Chắc chắn Yêu Yêu không biết dự định của các anh, nếu không cô ta đã không giúp Ngụy luyện cao thủ.”

“Đúng thế.” Sở Thịnh Hoan cười hùa theo: “Thế nên giờ chúng ta chỉ cần trụ vững cho tới khi Thâm Khuê và Phong Vân hạ được Hàn. Đợi lúc họ qua đây chỉ viện cho chúng ta, Khâu Kiều Nhan đừng hòng mơ tưởng tới thắng lợi nữa.”

Nói là thế, chứ tình hình không lạc quan mấy.

Sau khi chị Thâm Khuê hủy bỏ liên minh với Hàn và chuyển sang hợp tác với Tần, thế tấn công của quân Hàn có phần chậm lại. Nhưng chưa đầy mười phút sau, lại mạnh như vũ bão. Tất cả bọn chúng tựa như lật đật, ngã một phát là lập tức đứng dậy. Thái độ bất chấp việc phải mất Nguyên Bảo để có thể hồi sinh tại chỗ khiến quân đội lâm tiền này hết sức hùng mạnh.

Chín giờ ba mươi hai phút, đội tiên phong chủ lực của Hàn đã xông lên đỉnh núi, trực diện đối đầu cùng linh thú Thánh Sơn. Theo như tính toán của Lão Đại, với sức tấn công này, chúng sẽ giết chết linh thú trong vòng hai mươi phút. Mà nếu đội phía sau kịp lên tới, thì chỉ cần mười hai phút. Trong khi đó, phía Sở báo tin phải mất ít nhất chừng mười tám phút mới có thể hạ được Hàn. Đồng nghĩa với việc, quân ta hoàn toàn không chắc có thể trụ vững tới khi chờ được quân tiếp viện.

Cả UT lặng đi, Lão Đại cũng không lên tiếng thêm sau khi đã phân tích xong tình thế.

Tim đập thình thịch, Tô Liễu không biết nói gì hơn ngoài việc cố gắng nhanh tay hơn nữa trong việc cản trở quân địch. Giết được tên nào hay tên đó, chậm thêm giây nào tốt giây đó.

Thời gian nhích từng phút một, tình hình mỗi lúc một nguy cấp. Sau cùng, Cố Phi nhin không nổi nữa lại lên tiếng trên UT: “Mẹ kiếp, có một toán quân đã lại đập lên xác lão gia rồi. Lão Đại, quân Sở còn bao lâu nữa mới tới ạ?”

“Linh thú chỉ còn một nửa máu, gắng nhất được chín phút.” Chị Minh Yểm lên tiếng báo cáo tình hình trên đỉnh núi.

“Chỗ tể đàn vẫn còn một đội quân đang tiến lên thánh sơn.” Ngụy Hại nói, giọng mệt mỏi.

Tô Liễu lo lắng đến thần người. Thắng lợi gần như đã nằm trong tầm tay mà sao xa xôi quá. Cảm giác giống như lúc không thể chạm được vào NPC nhiệm vụ như khi cô làm nhiệm vụ kiến quốc.

Giữa nguy nan ngàn cân treo sợi tóc, trên kênh Hiện thời đột nhiên hiện ra một hàng chữ kì lạ...

[Hiện thời] NPC Lã Bất Vi: Khởi bẩm đại vương, vi thần cứu giá chậm trễ, khiến đại vương lo sợ.

Đồng thời, trên đầu Tiểu Ngược cũng nhanh chóng hiện ra lời thoại màu vàng đã được hệ thống mặc định.

[Hiện thời] Bồng Dung Muốn Chết: Ái khanh tới đúng lúc, mau thay mặt cô gia đuổi lũ hèn mọn này ra khỏi Thánh Sơn, trả lại vẻ thanh bình thịnh thế cho Đại Tần ta, bảo vệ con cháu ta đời đời trường tồn.

[Hiện thời] Lã Bất Vi: Thần tuân chỉ.

Rào rào rào, một loạt NPC trên đầu mang tên màu xanh lá cây không biết từ đâu hiện ra, nhanh chóng giết sạch đám quân địch đang vây quanh Tiểu Ngược.

“Có chuyện gì thế?” Tô Liễu cuống quýt bật headphone để hỏi. Quên cả quy định chỉ có chỉ huy được ra giọng trên UT trong thời gian quốc chiến.

“Chuyện gì?” Chị Xuy Phong hỏi lại: “Tiểu Ngược em muốn hỏi chuyện gì?”

“Quanh người chị Tiểu Ngược có rất nhiều NPC!” Bạch Tuyết lên tiếng. “Họ bảo vệ chị cả tứ phương tám hướng, oai phong quá, chị Tiểu Ngược oai phong quá!”

“Lão Đại anh cử người làm nhiệm vụ binh phù à?” Chị Minh Yểm đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nhiệm vụ binh phù là nhiệm vụ dành cho các bạch đỉnh có từ kiến quốc lệnh chưa xuất hiện và thiên hạ mới chia tư. Yêu cầu người chơi phải đi khắp nơi lượm lặt các Chiến Tranh Toái Phiến. Nhật đủ một vạn miếng thì có thể điều động lực lượng thủ thành các nơi tiến hành bảo vệ quốc vương trong vòng năm phút, dưới sự điều khiển của tể tướng. Mỗi ngày hạn chế ba người làm nhiệm vụ trong một nước. Có nghĩa là thời gian bảo vệ quốc vương tối đa mười lăm phút.

Chiến Tranh Toái Phiến không dễ giao dịch. Có nghĩa là, một vạn miếng đều phải do một người chơi giết quái thu thập. Trước kia cũng có người dùng trong quốc chiến. Nhưng NPC chẳng lợi hại như mọi người vẫn tưởng, mà lại biến mất rất nhanh. Trong khi lượm Chiến Tranh Toái Phiến mất quá nhiều thời gian, nên dần dà, không còn ai chơi nữa.

Quốc chiến lần này, lại xuất hiện nhiệm vụ binh phù. Lúc đầu Lão Đại cũng định tận dụng lực lượng NPC. Nhưng nghĩ tới việc cao thủ đi thu thập Chiến Tranh Toái Phiến quá lãng phí nhân lực, mà trong một thời gian ngắn ẽ rằng chẳng thể xong, chưa kể sức mạnh NPC chỉ có thế. Vậy nên, Lão Đại đã từ bỏ ý định, không ngờ...

Trong lúc mọi người đang băn khoăn, có một giọng nữ nhỏ nhẹ trên UT.

“Nữ vương hãy mau tới chỗ linh thú trên đỉnh Thánh Sơn. Mấy người bọn em đã liên tục hơn ba mươi tiếng không ngủ để làm nhiệm vụ này, nhưng hiện

chỉ có hai người thành công.”

“Các em?” Tô Liễu hỏi nửa chừng, đột nhiên nghẹn ngào.

“Bọn em đều là nick ảo!” Giọng cô bé ngượng nghịu. “Các đại nhân nước mình đều đã từng giúp bọn em luyện cấp. Tuy không nói ra, nhưng ai nấy đều rất cảm động. Hiện giờ đất nước lâm nguy, bọn em cấp thấp, nên thực lòng chẳng giúp được gì nhiều. Cuối cùng bọn em định làm nhiệm vụ này, để NPC xuất hiện dù chỉ năm phút, cũng coi như một chút đóng góp. Lúc đầu không nghĩ sẽ thành công, nên cũng không dám nói với các anh chị. Không biết giờ có kịp không ạ?”

Tiếng nhỏ nhẹ dứt, cả UT im lặng ba giây.

“Kịp chứ, kịp chứ. Cảm ơn, cảm ơn mọi người, cảm ơn, cảm ơn...” Tô Liễu nói một tràng dài, giọng nghẹn ngào.

Sở Thịnh Hoan xoay người sang, thấy tiểu cô nương mắt đỏ hoe, chực tuôn trào hàng lệ. Anh cúi đầu thờ dài, rồi rút cho cô hai tờ giấy ăn để lau mặt.

Về như không nhận thấy, Tô Liễu cầm cúi điều khiển nhân vật Tiểu Ngược nhanh chóng lên yên ngựa rồi phóng vọt lên đỉnh núi.

Thờ gian là tính mạng.

Mất bốn phút chạy lên được đỉnh núi, máu kẻ thù chảy như suối hai bên đường. Đồng thời, NPC triệu tập lần một biến mất. Chưa đầy hai giây sau, NPC triệu tập lần hai đã lại xuất hiện ngay cạnh cô, bắt đầu tiến hành tiêu diệt quân giặc.

Không biết do nhiệm vụ kiến quốc hoàn thành quá xuất sắc, hay sức mạnh NPC đã được nhà sản xuất tăng cường, mà Tô Liễu hết sức kinh ngạc khi nhận ra: có NPC bắt ngờ phun Phục Hoạt Chi Tuyền, để người chơi phục hồi cột máu.

Lần kế tiếp, Phục Hoạt Chi Tuyền xuất hiện ngay cạnh linh thú Thánh Sơn. Linh thú di chuyển thế nào giẫm lên luôn nguồn nước đang phun, cột máu tăng lên đáng kể. Chưa hết, lại có NPC vừa đánh quân địch vừa luôn miệng hét mình là thợ rèn, có thể sửa trang bị.

Vậy là, trong năm phút ngắn ngủi, tình hình đã xoay chuyển 180 độ. Tới tận khi có tin báo từ phía Sở, Ngụy, linh thú vẫn đang sung sức dẫn đầu đoàn quân chiến đấu của Đại Tàn.

Kết quả khỏi phải nói. Đúng mười giờ tối, tiếng tù và báo hiệu kết thúc quốc chiến vang lên: *Đại Tàn giữ nước thắng lợi, nước Hàn bị phạt vì tội tuyên chiến, phải cống nộp 20% ngân khố quốc gia cho Đại Tàn. Đồng thời, Sở chiếm lĩnh địa bàn nước Hàn và lấy đi 20% ngân khố quốc gia.*

Trăng sáng vàng vạc, soi tỏ những bóng người trên đỉnh Thánh Sơn.

Tô Liễu điều khiển nhân vật ôm chàng lấy mọi người, cùng nhau vui cười, nhảy múa, uống rượu, huyết sáo, làm đủ loại động tác kì quái bày tỏ niềm hưng phấn.

Một mũi băng tiễn phóng tới, kể đó, một bóng người xanh lè xuất hiện.

[Hiện thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Tiệm nhân tiệm nhân tiệm nhân tiệm nhân, người chết đi cho rồi.

Câu nói vừa bật ra, một luồng ngân quang xẹt qua, cây Hình Thiên Phủ đã chém gọn ai đó thành hai mảnh.

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Tiệm nhân chết rồi.

[Hiện thời] Doanh Vũ: Tiệm nhân chết rồi.

[Hiện thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược và anh Doanh Vũ thật là tâm đầu ý hợp.

[Hiện thời] Thịnh Thế Hoan Đăng: ...

[Hiện thời] Thiên Địa Bất Nhân: Các người đừng vội mừng, tôi nay hệ thống bị BUG, kết quả quốc chiến không tính.

[Hiện thời] Minh Yểm: Triệu vương, người nên đổi tên là “Ngoan cố bất phục” thì hơn.

[Hiện thời] Lão Đại: Cả nhà ở đây cả. Nên Tiểu Ngược hãy theo luật đã định, chọn ra phía Hàn mười người để đem về Đại Tàn.

Nhìn thấy câu này, Tô Liễu tắt vút headphone rồi khều anh Thịnh Hoan hỏi nhỏ: “Anh Thịnh Hoan, em có thể bắt Khấu Kiều Nhan về Tàn được không? Em sẽ giam cô ta vào ngục, rồi đem bêu ngoài phố, sau cùng là trục xuất!”

“Được chứ.” Sở Thịnh Hoan nghiêng đầu, nheo mắt cười. “Chẳng phải Liễu Liễu đợi ngày hôm nay đó sao?”

“Đúng thế.” Tô Liễu nắm chặt nắm đấm, mặt đầy cảm kích ngân nga danh ngôn đầy vẻ triết lí: “Ôi, tôi đã đi quá xa, đến mức quên lí do, vì sao tôi xuất phát.”

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Được thôi, ta chỉ cần nộp Yêu Tinh Áo Choàng là được.

[Hiện thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Tô Liễu, còn lâu ta mới cho mi được toại nguyện. Đừng tưởng thắng rồi thì có thể làm nhục ta, quên ý định đó đi.

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Tại sao ta phải mất công làm nhục ngươi? Vì chính ngươi đã tự biến mình thành trò cười cho thiên hạ rồi.

Tô Liễu nói xong, cả kênh chat im phăng phắc. Tiếp đó ào ào tiếng chế nhạo Khâu Kiều Nhan.

Có thể do đồ dồn các loại chiến thắng, mọi người đều ngất ngây trong men say. Thế nên Tô Liễu sau một hồi đọc tin nhắn liền thấy nhàm. Không hiểu Khâu Kiều Nhan vì sao lại thích mấy cái trò ném đá? Cũng không hiểu khi ở vào vị trí của người ném đá, công chúa nhà Khâu sẽ cảm thấy như thế nào? Cô ta có ân hận về những hành vi trước đây của bản thân không? Trong thâm tâm, cô ta có thấy mình quá đáng không?

Tô Liễu không lên tiếng, Khâu Kiều Nhan cũng lặng lẽ đứng yên tại chỗ. Các lời lẽ trên kênh hiện thời thừa thớt dần, rồi im hẳn.

Mặt trăng đã lặn, trời chuyển sáng. Thoáng chốc, ngày mới trong game đã đến.

Trong ánh bình minh, khuôn mặt của bóng người xanh xanh trở nên rõ nét. Cô ta quỳ gối trên mặt đất, một tay nắm pháp trượng, một tay chống xuống đất, khuôn mặt nhỏ kênh kiệu hơi vênh vênh. Giữa một rừng các nick trắng của người chơi bản quốc, cái ID màu vàng của cô ta trông đến nhức mắt.

Tất cả mọi người chơi liên tiếp xông lên giết chết cô ta. Ngã xuống không lâu, cô ta lại hồi sinh, lại ngồi trên mặt đất.

Hệ thống không ngừng hiển thị: Nữ vương nước Hàn Yêu Tinh Áo Choàng bị người chơi... giết chết.

Trên kênh thể giới, một số nhân vật chính nghĩa bắt đầu lên tiếng: "Đủ rồi đó, đã chơi thì phải chơi cho đẹp. Lão gia tuy ngựa mất với Yêu Tinh Áo Choàng, nhưng cô ta tự cao tự đại vì những gì cô ta có đấy chứ. Lâu ngày, thấy cũng có vài phần thích thú."

"Chao, đáng đời cô ả. Trước kia, lúc cô ta chơi xấu người khác, sao chẳng thấy ông ra mặt bênh vực. Cái kiểu trên tiền thì có gì là giỏi. Ông trời cho người được ăn sung mặc sướng, không có nghĩa là người có quyền được bắt nạt người khác."

"Thực ra, Yêu Tinh Áo Choàng cũng không đến nỗi, chỉ vì có tư thù, nên cứ nhắm vào nữ vương Đại Tần. Không như mĩ nữ ở các server khác, chỉ biết cậy có đại gia chống lưng để chém giết lung tung, ngày nào cũng gây lộn xộn."

"Thế thì còn nói làm gì. Mà cô ta gây với nữ vương Đại Tần, rồi người ta báo thù thì là lẽ đương nhiên. Các người đừng có mà léo xéo nữa."

...

Kênh thu phí lại bắt đầu cãi cọ, điều này xưa nay vẫn thế. Có điều, số người đứng về phía Tô Liễu mỗi lúc một tăng thêm, số người bênh vực Kiều Nhan mỗi lúc một giảm đi. Còn bọn Thiên Địa Bất Nhân, Hồng Trần Nhất Kỵ Phi Tử Tiểu thì đã out từ lâu.

Tô Liễu chỉ không hiểu việc Khâu Kiều Nhan cứ cố tình đứng ý trước mặt mình rồi chết đi sống lại để làm gì?

"Liễu Liễu, nước đầy rồi đấy, em đi tắm rồi ngủ thôi." Giọng ấm áp và hơi có vẻ monoton, anh Thịnh Hoan bước vào phòng đọc sách: "Đừng phấn khích quá thế, nghỉ sớm thôi em."

Giả như giọng anh có thể lạnh lùng, từng tưng như thường ngày thì Tô Liễu đã sung sướng chạy đi tắm từ lâu. Đáng này...

Đây chẳng phải lần đầu tiên hai người ở riêng với nhau, nên hỏi sau thế nào, Tô Liễu thừa biết.

Mặt cô đỏ bừng, đỏ hồng, đỏ lựng.

Không khí quyền rũ khiến nhiệt độ phòng mỗi lúc một cao hơn. Tô Liễu đang định out để đi tắm, chợt thấy trên màn hình có mấy hàng chữ đen xì.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Ngươi dựa vào đâu? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu? Đồ tiện nhân, ngươi dựa vào đâu? Ngươi có gì chứ? Ngươi có biết trận quốc chiến vừa rồi tiêu tốn của ta bao nhiêu không? Ngươi có làm quân quật mười năm cũng không kiếm nổi chỗ đó đâu. Anh ta đi rồi, trước lúc đi còn dặn ta không được làm khó ngươi, ha ha... Anh ấy thật ngốc nghếch, vì đã đem lòng thích một kẻ tiện nhân như ngươi! Sao ngươi không chết đi cho rồi? Anh trai ta có gì không tốt nào? Tên tiện nhân Lâm Lâm, tên tiện nhân Thịnh Hoan, bọn chúng có mắt như mù!!! Bọn chúng thích ngươi, lũ mèo mả gà đồng đáng chết!!! Tô Liễu, ta biết ngươi tính toán gì rồi, đừng có mơ. Con ngốc kia, ngươi tưởng đánh bại ta thì có thể thích làm gì thì làm sao, quên đi!

Những hàng chữ đen chưa biến mất, trên UT đã có tiếng reo của Bạch Tuyết: "Chị Tiểu Ngươi, Yêu Tinh Áo Choàng xóa nick rồi!" Cùng lúc, hiện ra một hàng chữ màu đỏ đậm nét trên cột thông báo giữa màn hình: *Người chơi Yêu Tinh Áo Choàng vĩnh viễn rời bỏ Anh hùng, chúc thượng lộ bình an!*

Và chiếc bóng màu xanh trước mắt Tô Liễu từ từ biến mất.

Tô Liễu tròn mắt kinh ngạc, rồi bắt đầu hiểu ra và chuyển sang đau khổ, tấm tức!

Có lẽ đâu thế? Cô đã phải gánh tội, phải chịu đựng khổ sở, ném mặt nằm gai, vào sinh ra tử bao phen. Mãi mới được nếm chút dư vị ngọt ngào của niềm

chiến thắng. Đùng một cái, kẻ thù lăn ra chết.

Ông trời bất công! Bất công! Trong lòng Tô Liễu trống rỗng, khó tả.

Kiểu chơi không đẹp này, khiến mọi người đều cảm thấy bức bối. Tô Liễu out khỏi UT và lặng lẽ đi tắm. Sở Thịnh Hoan ngồi trầm ngâm rồi nhắc đi động bầm số.

"Khâu Kiều Nhan đấy à? Tôi là Sở Thịnh Hoan." Anh thủng thảng: "Liễu Liễu ái ngại thay cho cô, nên không muốn gọi điện hỏi thăm. Nên tôi thay mặt Liễu Liễu nói lời kết thúc cho cuộc ân oán này, ác giả ác báo, nên sau cùng, người bị loại khỏi trò chơi đã không phải là cô ấy, mà chính là cô - Khâu Kiều Nhan." Nói xong, anh đập mấy cái búp.

Đâu thể để cô ta dễ dàng như thế? Bất nạt Liễu Liễu nhà anh xong lại định chuồn êm sao? Sở Thịnh Hoan lắc lắc đầu, vút điện thoại sang một bên. Anh khoanh tay trước ngực và khinh khinh nhìn màn hình máy tính. Quả nhiên, đúng như dự đoán, công chúa nhà họ Khâu, người xưa nay vẫn tự coi mình là "cái rốn của vũ trụ" đã tái xuất giang hồ. Vì không chịu nổi một chút xúi khiêu khích.

[Thế giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Ta bị cấp nick, vừa nói GM khôi phục lại rồi. Rất xin lỗi, vì đã để mọi người lo lắng. Ta sẽ không từ bỏ đâu, cười đến phút chót mới là chiến thắng.

...

Tô Liễu mặc váy ngủ, khoác thêm áo sơ mi ngắn tay bước vào phòng đọc sách. Cô tươi cười rạng rỡ nói: "Anh Thịnh Hoan, vừa rồi em đã nghĩ ra một việc. Đó là, em đã vô tình tổng được Khâu Kiều Nhan ra khỏi game. Ha ha ha, nhớ lúc đầu cô ta truy sát em khắp thế giới, lại còn mạnh mẽ nói sẽ đuổi cô em đi. Để lên dây cót tinh thần, em sẽ save lại màn hình hôm đó. Ngày mai em sẽ post lên diễn đàn, chọc tức cô ta một phen."

"Liễu Liễu, à, uhm, vừa rồi trong game lại có chút chuyện đấy, anh đi tắm đã, lát nói tiếp." Tự thấy mình đã hành động sai lầm, Sở Thịnh Hoan lẹ làng chuồn khỏi phòng đọc sách. Để lại Tô Liễu một mình lục lọi tìm hiểu các comment với vô vàn dấu chấm hỏi trong đầu.

Lần này, không thể lấy lại cân bằng được nữa, cô chạy ngay sang cửa phòng tắm, miệng nhí nhéo: "Anh Thịnh Hoan, anh Thịnh Hoan, Khâu Kiều Nhan không xóa nick nữa rồi, thế nào mà lại xuất hiện trong game rồi. Cô ta sớm nắng chiều mưa làm tâm trạng em cũng bị thay đổi theo. Thật ghét quá đi!!!"

Sở Thịnh Hoan...

"Anh Thịnh Hoan, anh nói xem cô ta quay lại để làm gì nhỉ? Lẽ nào cô ta đã tỉnh ngộ, tính để em hành hạ vài trận cho lương tâm đỡ cắn rứt?"

Sở Thịnh Hoan...

"Thật không chịu nổi! Ôi, em lại bị rối trí rồi. Mà em thấy kiểu hành xử quái đản của cô ta cũng đã khiến không ít game thủ nước mình phát chập mạch đấy!"

Sở Thịnh Hoan...

"Này, anh Thịnh Hoan, sao anh không nói gì? Phải rồi, để em nói lại anh nghe nhé!"

"Không cần." Sở Thịnh Hoan dờ khóc dờ cười. Anh đẩy cửa ra, xuất hiện trước mặt cô trong trang phục chỉnh tề. rồi anh khoát tay bẻ bông cô sang phòng ngủ.

Khả năng tự điều chỉnh tâm lý của Liễu Liễu thật đáng kinh ngạc. Anh đã hoài công lo lắng, rằng cô đau khổ trước việc Khâu Kiều Nhan chửi bới xong lại out luôn như thế. Càng nghĩ anh càng thấy hành động cầm đèn chạy trước ô tô của mình thật buồn cười. Khổ thân anh, đã phải đầu tranh tư tưởng mãi, trước lúc gọi cú điện thoại khủng bố vừa rồi.

"Liễu Liễu..." Anh cắn chặt môi cô và mút vùi mút vàng, "Đừng nghĩ tới người ở đâu ở đâu nữa." Anh đặt cô lên giường, hơi thở gấp gáp. "Hôm nay anh đã search rất nhiều tài liệu rồi, sinh viên được phép kết hôn đấy."

"Không được, mẹ em..." Lời cô vừa nói ra đã lập tức bị anh nuốt trọn.

Trong phòng ngủ thăm thẳm tối, trên chiếc giường rộng thênh thang, hai bóng hình quấn chặt lấy nhau. Người con trai quì giữa đôi chân thon dài của thiếu nữ, một tay anh khẽ nâng chiếc eo thon của cô, tay kia mân mê bầu ngực căng tràn sức xuân.

Tô Liễu ngả đầu về phía sau, mái tóc dài đỏ xuống giường và đung đưa theo nhịp động tác mỗi lúc một mạnh hơn của Sở Thịnh Hoan.

Miệng anh di chuyển theo rãnh ngực cô xuống phía dưới, âu yếm hôn hít từng điểm trên da thịt cô. "Liễu Liễu, anh muốn... em, thật mạnh." Giọng anh nghèn nghẹn và cho dù có một chữ không được nói ra, nhưng Tô Liễu vẫn thấy mềm nhũn cả người.

"Không được, em em..."

Những tiếng rên la thay chỗ cho lời nói nhẹ nhàng. Bàn tay to lớn nắn bóp liên hồi phần eo lưng của Tô Liễu. Tầm thân cô dập dờn trên chiếc giường trong lúc thân hình vạm vỡ của người con trai đổ ập xuống. Anh điên cuồng vập vập làn da ngọc ngà của người thiếu nữ. Đầu lưỡi anh xoắn xuyết vai cô, eo cô, hông cô rồi đến chỗ giữa hai khe đùi.

Giữa cơn mê đắm, Tô Liễu chợt giật mình tỉnh ra. "Anh Thịnh Hoan, mẹ em... sẽ đánh chết em mất." Cuối cùng, cô đã dừng cảm nói trọn câu, tuy có hơi nhiều lời.

Sau đó, mộng cô bị cắn một cái đau điếng. "Anh biết rồi." Giọng anh khàn khàn nhưng rõ ràng. Thấy phía trên đã noi lòng, Tô Liễu nhồm ngay dậy. Tắm thân non nớt vẫn còn run rẩy, nhưng tinh thần đã khá tỉnh táo. Đôi mắt bỏ câu long lanh, ngượng ngùng và lo lắng nhìn anh chạy vọt ra khỏi phòng ngủ.

Tô Liễu úp hai tay lên mặt, đợi cho nhịp tim trở lại bình thường. Cô hé mắt nhìn trần nhà qua kẽ ngón tay, khẽ cong môi cười sung sướng.

Thực ra, việc Khâu Kiều Nhan trở lại hay rời đi cũng chẳng khác gì nhau.

Thực ra, cô đã có được điều mong muốn nhất.

Thực ra, đây là một kết thúc có hậu.

May mà cô đã không để ham muốn báo thù khiến trẻ con làm mờ mắt, may mà anh đã ở bên cô. May mà... cô đã nhận ra anh.

Bạn đang đọc truyện *Bống Dưng Muốn Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thời gian bảo hộ tân quốc kéo dài bốn tháng kết thúc vào ngày 13 tháng 10.

Thứ ba nhà sản xuất đóng sever để bảo trì suốt một ngày. Đến khi Tô Liễu đăng nhập trò chơi, riêng việc update phiên bản mới đã mất tới ba tiếng. Nhân lúc cả nhà đang rối rối trong lúc chờ update, Minh Yêm post lên diễn đàn số ảnh chụp và clip cosplay của *Thiệt Huyết Đại Tàn*. Lúc này phía nhà sản xuất chưa bắt đầu ghi hình, chỉ có một số tấm ảnh do khách du lịch tự chụp, không được sắc nét bằng.

Rất nhiều khán giả tận mắt chứng kiến hôm trình diễn đã để lại comment khen ngợi, khiến cả nhóm Tô Liễu ai nấy đều phồng mũi.

Tuy nhiên sau khi cô đăng nhập trò chơi phiên bản mới được hơn hai tiếng, hệ thống đã gửi tới một thông báo màu vàng: *Nước Hàn đã trù đủ ưc bạn trong ngân khố quốc gia, quyết định phát động quốc chiến cùng Đại Tàn vào hồi tám giờ tối ngày 15 tháng 10.*

Trước thông tin gấp rút, không chỉ mình Tô Liễu kinh ngạc mà toàn bộ số người chơi của sever Thanh Long đều tròn tròn mắt.

Bởi việc tích đủ ngân khố quốc gia rất khó khăn, nếu không quốc chiến đã xảy ra liên miên, ảnh hưởng tới trật tự thế giới.

Tô Liễu cùng nhóm các anh em Thịnh Hoan, Lão Đại, chị Minh Yêm... đã từng bàn bạc, cho rằng Khâu Kiều Nhan nhanh nhất phải mất một tuần mới có thể phát động quốc chiến. Tới lúc đó, với sức ảnh hưởng của buổi cosplay, họ đã có thể chiêu mộ được nhiều game thủ. Và cho dù Hàn, Triệu, Tề, Ngụy có liên minh thì cũng không sợ. Đàng này...

Tình hình rất cam go.

Khâu Kiều Nhan sử dụng chiêu thức này, làm hiệu quả thắng lợi trong trận đấu cosplay của nhóm Tô Liễu tan thành mây khói.

Trên kênh thế giới, đề tài trận quốc chiến giữa bảy quốc gia đang nổ như pháo rang

[Thế giới] Bối Sơn Sơn: Trời đất quỷ thần ơi, ba tiếng đồng hồ mà trù đủ ngân khố quốc gia, trong nhà nữ vương nước Hàn có gà đẻ trứng vàng chắc?

[Thế giới] Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu: Nhà chị Yêu Yêu vốn rất khá giả, chỉ là chị ấy tính khiêm nhường, không thích dùng tiền để nâng cấp hay đập trang bị đó thôi.

[Thế giới] Doanh Vũ: Toàn dùng tiền đẻ người, lấy đâu ra mà đập trang bị.

[Thế giới] Tạc Dạ Tiểu Thần: Đồ nhân yêu chó chết, cho mày sửa thêm một ngày nữa, tới mai lão gia giết mày.

[Thế giới] Hận Hận Vi Tiểu: Vũ Vũ ca ca, anh đừng nói chuyện với cái tên đàn ông ẻo ọt vì sợ truy sát lệnh mà phải dùng nick rôm đó, cẩn thận kéo lây.

[Thế giới] Anh Lệ: Tiểu Thích Ca Ca, em để lại lời nhắn mà sao anh không trả lời? Em là Anh Lệ đây, Anh Lệ trong *Ngụy Tán*, vừa rồi nhìn ảnh trên diễn đàn em mới nhận ra anh.

...

Tô Liễu nhìn hoa cả mắt. Lần này chẳng cần cô giúp nữa, vì cậu bạn Cố Phi đã có cả một đàn các tiểu muội muội, mà rất đông trong số đó vốn đã quen biết ngay từ hồi *Ngụy Tấn*.

Buổi tối có giờ học, nên Tô Liễu di chuyển nhân vật Tiểu Ngược tới khu địa đồ tự động. Cô tạm biệt cả gia tộc rồi vội vã lên lớp.

Chưa đầy hai tiếng sau, lúc Tô Liễu quay trở lại, giang hồ đã nổi cơn gió bụi.

Vào lúc bảy giờ năm mươi chín phút, nước Sở tuyên bố phát động quốc chiến cùng nước Hàn.

Thời gian cũng vào tám giờ tối ngày hôm sau.

Hệ thống trò *Anh hùng* thiên về nước bị tuyên chiến. Ví dụ như nước A gây chiến với nước C, thì trong vòng một tuần kể đó, các nước khác không được gây chiến với nước C nữa. Nhưng các nước này có thể tuyên chiến với nước A. Như vậy nước A sẽ phải vừa tấn công, vừa phòng vệ.

Lời giải thích của nhà sản xuất rất hợp tình và chính nghĩa: Bất kì nước nào có ý đồ gây chiến đều nên bị trừng phạt.

Các game thủ nghe xong đều choáng váng, và âm thầm chấp nhận quy tắc có phần thiên vị này.

Việc tuyên chiến cũng bị khống chế ở điểm: trước tám giờ tối nay tuyên chiến thì quốc chiến sẽ bắt đầu vào tám giờ tối mai; còn sau tám tối nay tuyên chiến thì phải đợi tới tám giờ tối ngày kia.

Do đó, việc nước Sở tuyên chiến vào lúc bảy giờ năm mươi phút, cục diện trận chiến tối mai đã được định hình. Đó là Hàn tấn công Sở, Sở tấn công Hàn, Tề - Triệu - Ngụy có thể trợ chiến cùng Hàn, nhưng không được đánh Sở hoặc Yên. Có nghĩa là, nước Hàn phải cùng lúc vừa tấn công thắng lợi, vừa phòng thủ thành công thì mới xem như chiến thắng vẹn toàn.

Kế sách “vây Ngụy cứu Triệu, rút cùi đáy nồi” nhằm buộc Khâu Kiều Nhan phải có lựa chọn, hoặc mặc kệ hậu phương mà dốc sức tấn công Tần, hoặc chia đôi lực lượng nửa ở nửa đi, giữ nước không vấn đề gì, song khả năng thắng Tần không lớn.

Tối thứ năm, Tô Liễu ngồi trước màn hình máy tính trong phòng đọc sách của anh Thịnh Hoan từ sớm để nghiên cứu thế trận. Sở Thịnh Hoan cũng ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh cô.

Uống một ngụm sữa để lấy tinh thần, Tô Liễu lên UT, giọng hơi lo lắng: “Chị Minh Yêm, theo chị Khâu Kiều Nhan khả năng sẽ làm gì?”

“Dốc sức tấn công Tần”. Một tràng cười sáng khoái vang lên từ phía đằng sau.

“Vì sao ạ?” Bạch Tuyết hỏi.

“Trẻ con hỏi nhiều làm gì, đã làm xong bài tập chưa đấy?” Giọng Ngụy Hại Từ Phương ồm ồm.

“Quốc chiến tám giờ sớm quá, bài tập thì lại nhiều, sớm nhất thì cũng phải tám rưỡi em mới làm xong”. Bạch Tuyết khẽ than thở. “Em tò mò lắm, chị Minh Yêm cho phép em vừa làm bài tập vừa nghe lỏm các anh chị nói chuyện nhé.”

“Ha ha ha! Bạch Tuyết lại đây gọi tiếng ca ca, anh sẽ kể cho mà nghe!” Cố Phi cười đắc chí.

“Tiểu Thích đoán được rồi?” Lão Đại cũng tò mò cười khà khà. “Nói nghe thử xem nào!”

“Cần gì phải đoán, cái à Khâu Kiều Nhan phở bò đó thì có thể nghĩ ra được chiến thuật gì hay ho chứ?” Cố Phi dương dương tự đắc. “Muốn chia quân hai ngã thì phải biết tiền lương sức địch, phải có đầu óc chút đỉnh, mà cô ta thì lại thiếu ịot.”

“Trình độ phân tích của em cũng thuộc hạng phở bò rồi.” Xuy Phong cười hic hic. Rồi cả nhà cười ầm ầm, không nể mặt Cố Phi chút nào.

“Nhưng Thiên Địa Bất Nhân rất lợi hại.” Tô Liễu hơi băn khoăn.

“Ừ, Thiên Địa Bất Nhân thích trò được ăn cả ngã về không, mà Khâu Kiều Nhan lại nhắm vào Tô Liễu. Nên nhiều khả năng bọn chúng sẽ dốc sức tấn công Tần như lời chị Minh Yêm.” Sở Thịnh Hoan tiếp lời nhẹ nhàng và giải thích: “Có điều cô ta hẳn cũng không muốn để mất Hàn. Nên cách bố trí hay nhất sẽ là để một đội tinh anh ở lại bất chấp mọi giá bảo vệ thành trì, số còn lại nhanh chóng đánh bằng được Tần rồi quay lại cứu viện.”

“Bất chấp mọi giá” nghĩa là chuẩn bị thật nhiều các bộ trang bị hàng cực phẩm để kịp thay đổi mỗi khi khả năng bảo vệ xuống đến 0 mà không kịp sửa chữa; mua s tiền.

Cô mím chặt môi, lặng lẽ quay sang ngắm nhìn người con trai ngồi bên.

Dưới ngọn đèn tuyp sáng trắng, anh Thịnh Hoan tập trung nhìn màn hình, khuôn mặt tuấn tú tỏ ra hết sức bình thản. Cảm nhận được cái nhìn của Tô Liễu, anh xoay đầu qua. Thịnh Hoan tắt mic của mình trước, kể đó cúi người tắt mic của Tô Liễu và dịu dàng hỏi khẽ: “Liễu Liễu căng thẳng sao? Anh đi pha cho em một cốc sữa nhé?”

Hơi thở của anh thật gần, phả lên mặt cô ấm áp. Thoáng chốc, nhiệt độ trong phòng đã lại nóng đến độ bức bối. “Không cần đâu ạ.” Tô Liễu ngượng ngùng khom người sát vào thành ghế, he hé mắt nhìn khuôn miệng anh mon man. Cô mím môi, giọng nũng nịu.

Đôi mắt đen của Thịnh Hoan bỗng trở nên sâu thẳm. Anh cười thành tiếng rồi cúi đầu cắn chiếc thủy tai nhỏ xinh đang ửng hồng vì xấu hổ. Đôi tay gân guốc thoảng gồng lên rồi bẻ bông cô vào lòng. “Liều Liều...” Anh gọi tên cô trong tiếng thở gấp gấp, đôi môi mềm mại mạnh mẽ trượt từ thủy tai cô xuống phía dưới...

Không biết là bao lâu sau đó, có thể chỉ vào giây không hơn, Tô Liễu đã lại ngã người trên ghế mất chớp chớp. Cô không ngạc nhiên khi chỉ còn lại một mình trong phòng đọc sách. Từ nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy xối xả, rồi lát sau, anh Thịnh Hoan tươi tỉnh bước vào. Những sợi tóc vương trên trán anh đầm nước và nhấp nháy sáng dưới ánh đèn.

Bây giờ năm mươi phút, nhạc nền của trò chơi chuyển sang thanh âm ngựa hí, tiếng binh đao rồn rang. Tô Liễu điều khiển thiếu nữ trong game đứng trên đài cao, chăm chú dõi nhìn đám mây đen cuộn cuộn phía xa. Kể đó, vô vàn các chiến binh giáp sắt ào ào kéo tới, thể mạnh như chẻ tre.

Cả UT hoàn toàn yên lặng. Giờ phút này, những người tham gia chiến đấu đều biết rõ, chỉ có vị chỉ huy cao nhất mới được quyền phát ngôn. Người nào có việc gấp cần báo thì PM cho chỉ huy. Toàn đội thực hiện theo mệnh lệnh của chỉ huy, có như vậy mới đảm bảo không bị hỗn loạn.

Đây là lần thứ hai Tô Liễu tham gia quốc chiến, song là lần đầu tiên được đứng ở vị trí tiên phong.

Có ai viết lên kênh quốc gia: “Lấy máu để bảo vệ đại Tần của ta, giết giết giết...”

Kể đó kênh chat xuất hiện vô số các lời thề nguyền ngon mà đanh thép.

“Hòn cảm trút người, xung phong...”

“Tận trung báo quốc, bảo vệ giang sơn”

...

Từ những hàng chữ đen sẫm tỏa ra hào khí chiến đấu. Trên màn hình, thiếu nữ trong phục sức nữ vương khê cử động. Một chùm pháo hoa rực rỡ xòe trên tay nàng rồi bay thẳng lên bầu trời tím sẫm. Cùng lúc đó, tiếng nhạc ngưng bật. Ba giây sau đó, tiếng tù và cùng tiếng trống trận nổi lên dữ dội.

Hệ thống hiển thị hàng chữ màu vàng: *Bắt đầu quốc chiến.*

Góc dưới bên phải màn hình vụt hiện ra mặt đồng hồ đếm ngược, nhưng tiếng tí tách của kim giây nhanh chóng bị vùi lấp bởi âm thanh đao kiếm giao đầu, âm thanh hiệu ứng của những màn thi triển pháp thuật.

Những bóng người nhoang nhoáng. Hắc vân, lôi điện, đại hỏa, băng tuyết, lãnh tiễn, trường đao.

Tô Liễu thay bộ trang phục sát thương có tác dụng tấn công cao phòng vệ thấp rồi cùng mấy chiến binh nhảy khỏi mặt tường thành cao vút. Cô xông vào giữa đám pháp sư của quân địch rồi ra sức chém giết. Có tất cả bốn công thành. Binh thường, bất kể người nước nào đều có thể vào thành, sau khi nộp một ít lệ phí cho NPC Thủ Thành. Nhưng sau khi hai nước tuyên chiến, quân địch chỉ có thể vào thành sau khi giết được NPC Thủ Thành. Còn trường hợp đã ở sẵn trong thành thì sẽ bị cưỡng chế trục xuất.

Tô Liễu phụ trách bảo vệ bảo vệ cổng phía Đông. Do không nhìn thấy được toàn cảnh, cô chỉ có thể dựa vào giọng nói trầm trầm của Lão Đại trên UT để biết được hiện giờ tình hình ở những nơi khác đều đang rất gay cấn.

Mũi chủ công của Khâu Kiều Nhan và Thiên Địa Bất Nhân nhắm vào cổng phía Tây, may thay do Sở Thịnh Hoan phụ trách. Kết quả chưa đầy hai phút sau, Lão Đại đã phải cảnh tỉnh: “Rút bớt lực lượng thủ thành ở cổng Tây. Thảm báo đưa tin, mũi chủ lực đã chuyển sang cổng phía Đông, chỗ Tiểu Ngục. Nguy hại, mau đem ba mươi người qua đó tiếp viện.”

Tô Liễu thấy lo lắng, liền quay lên tường thành xem tình hình. Quả nhiên thấy một đám người đang ùn ùn kéo tới. Tuy thế, số quân địch đang công thành lại dẫn ra một khoảng và ngưng tấn công.

Từng phút giây trôi qua, quân địch đứng đenkín cổng thành mà vẫn chẳng hề tấn công. Tô Liễu linh cảm thấy có chuyện bất thường. Trong lúc cô còn đang phân vân, anh Thịnh Hoan hạ giọng nói nhỏ: “Liều Liều, anh nghi những kẻ đang đồ về cổng phía Đông đều là nick ảo cấp thấp, được phía nước Hàn sử dụng để đánh lạc hướng.”

Anh vừa dứt lời xong, đã có tiếng Lão Đại vang lên trên UT: “Thiên Địa Bất Nhân thật nham hiểm, hiện tại cổng Nam và cổng Bắc đều có rất đông quân địch đang tập trung. Thảm báo của chúng ta không nằm trong hàng ngũ lãnh đạo, khả năng đã bị lừa. Vẫn chưa rõ quân chủ lực ở đâu, nên cả nhà chỉ cần cố gắng giữ vững trận địa của mình là được. Nếu thành bị phá, tất cả hãy mau chóng rút về bảo vệ tế đàn.”

Lão Đại trầm tĩnh nói, khiến mọi người cũng thấy an lòng.

Tô Liễu thờ phào, giọng cảm phục: “Anh Thịnh Hoan, anh có thấy Lão Đại của gia tộc chúng ta rất có tướng chỉ huy không. Giọng của anh ấy thực sự rất có sức thuyết phục!”

“Ừ, trước đây không thấy, nhưng Liều Liều nói vậy thì là vậy mà.” Sở Thịnh Hoan nhìn sang cười đáp lời.

Sau khi bắt đầu quốc chiến, hai người đã tự động tắt headphone, chỉ để loa ngoài. Nên có thể nghe rõ tiếng chỉ huy của Lão Đại, trong khi người khác

không nghe được hội thoại của hai người. Do đó, Thịnh Hoan có thể tranh thủ thời gian để biểu thị lòng trung thành với “đại nhân vợ tương lai”.

Tô Liễu vừa ngạc nhiên vừa âm ỉ vui sướng! Vui sướng khôn tả.

Phút thứ mười tám kể từ khi bắt đầu quốc chiến, công thành phía Bắc bị phá, sớm hơn thời gian dự kiến nhanh nhất của Lão Đại tới hai phút. Sau khi chết đi sống lại tới N lần tại tế đàn trung tâm, Tô Liễu đành khẽ hỏi: “Anh Thịnh Hoan, anh có cho rằng hình như Khâu Kiều Nhan đã dốc hết hỏa lực tới đây không? Thế tấn công dữ dội quá!”

“Không đâu, vì phía Sở vẫn chưa phá được thành nước Hàn, chứng tỏ lực lượng bảo vệ thành cũng rất mạnh.” Sở Thịnh Hoan đáp ngắn gọn.

“Nhưng số cao thủ trong khu vực cũng có hạn, lần trước chúng ta dự đoán lực lượng ta và địch cân bằng kia mà? Sao hôm nay quân Hàn có vẻ mạnh hơn chúng ta?” Tô Liễu khẽ cắn nhón.

Nghe vậy, Sở Thịnh Hoan trầm ngâm một hồi rồi nói: “Anh nghe một số người bạn kể rằng, kể từ lúc Sở tuyên chiến với Hàn tới qua, ở Tâm Linh Chi ảnh có những lúc hết buồn luôn.”

Tâm Linh Chi ảnh là trạm thu phí tự động với khoảng ba trăm buồng. Từng người chơi vào một, giao dịch cùng NPC để chọn các kỹ năng giết quái hỗ trợ. Nếu đánh Tâm Qui ở đây, có thể được gấp hai trăm lần số điểm kinh nghiệm thậm chí nhiều hơn so với cùng khoảng thời gian ở các máy tự động bình thường. Đồng thời, số lượng tiền và vàng sẽ được trừ tự động trong tài khoản, cho đến khi nào hết mới thôi.

Ý của anh Thịnh Hoan là, từ hôm qua tới giờ, số lượng cao thủ trong khu vực theo ước tính đã có biến động rất lớn.

Tình hình rất nguy cấp!

“Hả? Việc này anh đã nói với Lão Đại chưa?” Tô Liễu số sáng.

“Lão Đại biết rồi, nhưng không nói ra, sợ mọi người dao động.” Sở Thịnh Hoan nhẹ nhàng đáp. Mười ngón tay vẫn thoăn thoắt như thoi đưa trên bàn phím, anh xoay đầu nhìn Tô Liễu đang vô vàn lo lắng. Ngẫm nghĩ một lúc, anh lại nói: “Tô Liễu đừng lo, một lần thắng thua trong game chẳng có nghĩa lý gì cả. Không cần phải vội, đợi đến chín giờ... Nếu tình hình bất lợi, anh sẽ cùng Ngụy Hại đem một nửa số người tới giúp Triệu đánh Hàn. Nhưng thế, trong trường hợp Đại Tàn thất thủ và Khâu Kiều Nhan có đòi hỏi gì quá đáng, thì chúng ta cũng có thể ăn miếng trả miếng.”

Anh không giải thích vì sao không đem toàn bộ quân đi đánh Hàn, nhưng Tô Liễu cũng đã hiểu. Vì không chỉ Khâu Kiều Nhan muốn đạt được thắng lợi, mà phía bên quân ta cũng có dự tính đó.

Vào lúc tám giờ năm mươi phút, tế đàn trung tâm bị phá vỡ. Giữa lúc mọi người đang vô cùng lo lắng, tổng chỉ huy Lão Đại cất giọng từ tốn: “Có nhiều người gửi PM cho tôi, liên quan tới việc quân địch bố trí hỏa lực. Giờ tôi nói ngắn gọn thế này. *Anh Hùng* là một trò chơi thể nào hẳn mọi người đã rõ. Có một câu nói rất hay, rằng người có tiền là người chơi nổi những trò chơi miễn phí trong nước. Như người chơi ở khu chúng ta không đồng, song mức độ tiêu tiền rất lớn. Vì sao trong một ngày, Hàn đã tích trữ đủ ngân khố? Vì sao Sở có thể phát động chiến tranh với Hàn? Suy cho cùng đều là nhờ vào Nguyên Bảo. Nói tới đây chắc trong lòng cả nhà đã hiểu. Đúng vậy, tới hôm qua, một lượng lớn các game thủ nước Hàn đã ra máy tự động đánh Tâm Qui, dùng tiền để nâng cấp.”

Nói tới đây, Lão Đại ngừng lại giây lát.

“Có lẽ lạc đề khi nói rằng, kì thực tôi rất thích những trò chơi cho phép dùng tiền để nhanh chóng tăng cấp. Vì tôi không có thời gian, vì công việc quá bận, không rảnh rang mà luyện cấp. Mà bỏ tiền ra có thể cùng cả nhà chiến đấu, nên tôi thấy rất vui. Nhưng ganh đua theo kiểu của Yêu Tinh Áo Choàng, tôi thấy không cần thiết. Tiêu chút tiền trong game là để bản thân vui vẻ, chứ ném tiền qua cửa sổ thì bản thân sẽ xót ruột. Tôi đây không tán thành.”

Quay lại chủ đề chính, level có thể luyện siêu tốc, nhưng một bộ trang bị với những thuộc tính tương đương thì không dễ gì có được. Vì thế, mọi người đừng hoảng loạn. Việc công thành bị phá vỡ, hoàn toàn nằm trong tiền liệu của chúng ta. Còn tế đàn, chúng ta đã bảo vệ rất tốt. Còn một tiếng mười phút nữa, chỉ cần cả nhà đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ bảo vệ được linh thú và đẩy lùi quân địch.”

Giọng nói của Lão Đại từ đầu tới cuối đều rất từ tốn, mà không hề...mị dân.

Nhưng, trong lòng Tô Liễu vẫn rất thấp thỏm.

Thời gian trôi qua từng giây, con đường đại đạo dẫn lên khu Thánh Sơn thấy chất thành đồng, máu chảy thành sông.

Tô Liễu thôi không nói chuyện riêng cùng anh Thịnh Hoan, để tập trung cho việc tiêu diệt kẻ địch. Tinh thần hăng say khiến cô quên cả thời gian, cho tới khi có dòng chữ màu vàng xuất hiện.

Hệ thống: *Sau khi những người chơi có đủ tư cách bầu cử tiến hành bầu cử, một thể hệ quốc vương mới đã xuất hiện. Đại Tàn: Bổng Dung Muốn Chết, Tề: Kiều Dương Tự Hóa, Hàn: Yêu Tinh Áo Choàng, Triệu: Thiên Địa Bất Nhân, Yên: Mạt Nhật, Sở: Phong Vân Tầm Hoan, Ngụy: Nhân Giả Thâm Khuyết.*

Tô Liễu còn chưa kịp định thần, trên màn hình đã lại có khung yêu cầu: *Quốc vương nước Ngụy muốn mời bạn làm liên minh, xin hãy xác nhận “Đồng ý” hoặc “Từ chối” ?*

Điều này, điều này, điều này, Tô Liễu xúc động ngây cả người. Đứng năm giây sau, cô mới bật ra tiếng hoan hô rồi vừa chọn “Đồng ý” vừa ngây ra cười: “Anh Thịnh Hoan, chúng ta thật may mắn, chị Thâm Khuê vừa gửi cho em lời mời liên minh đây!”

“Anh biết.” Sở Thịnh Hoan liếc nhìn Tô Liễu với vẻ mặt rạng rỡ và cười theo cô: “Nhưng em đừng vội mừng, vì nhiệm vụ của chị Thâm Khuê là giúp Sở tấn công Hàn. Áp lực nơi chúng ta đây vẫn còn lớn lắm.”

“Nhiệm vụ của chị Thâm Khuê?” Tô Liễu lại ngạc nhiên. “Anh Thịnh Hoan sớm biết là quốc vương nước Ngụy sẽ có sự thay đổi ả?” Cô ngừng tay, quay sang hỏi nghiêm túc. Đôi mắt bồ câu xoe tròn và khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ tò mò, vui sướng lẫn... tôn sùng.

Về mặt nghiêm trang, thật đáng yêu, ánh mắt ngưỡng mộ thật cuốn hút. Sở Thịnh Hoan đỏ bừng mặt và quyết định đánh trống lảng. “Đâu có”. Anh quay đầu sang, và rất nhanh, đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Tiếp đó, anh vừa điều khiển nhân vật xông pha, vừa làm như không có chuyện gì xảy ra. “Kì thực sau khi biết Khâu Kiều Nhan âm thầm luyện binh, Lão Đại kêu gọi chị Thâm Khuê, anh, Ngụy Hại và một số người bạn có level cao. Bọn anh mỗi người góp ít tiền trong tài khoản và Nguyên Bảo, để các nick ảo bên chỗ Thâm Khuê cũng có thể ra trạm tự động Tâm Địa Chí Linh. Một là để tăng cường sức mạnh, hai là để hôm nay bầu cử quốc vương. Nhưng cả nhóm cũng không rõ các cao thủ mà Khâu Kiều Nhan gấp rút nâng cấp phân tán ở các nước lân bang hay tập trung ở một chỗ. Nếu chẳng may số này tập trung ở cả Ngụy thì Thâm Khuê nhất định sẽ bị trượt.”

Chỉ có game thủ từ cấp 120 trở lên mới được quyền bỏ phiếu... .

“Cơ hội quá mong manh.” Gắng quyền việc vừa lại bị anh Thịnh Hoan hôn trộm, Tô Liễu mặt ửng hồng, mắt chăm chú nhìn màn hình: “Chắc chắn Yêu Yêu không biết dự định của các anh, nếu không cô ta đã không giúp Ngụy luyện cao thủ.”

“Đúng thế.” Sở Thịnh Hoan cười hùa theo: “Thế nên giờ chúng ta chỉ cần trụ vững cho tới khi Thâm Khuê và Phong Vân hạ được Hàn. Đợi lúc họ qua đây chỉ viện cho chúng ta, Khâu Kiều Nhan đừng hòng mơ tưởng tới thắng lợi nữa.”

Nói là thế, chứ tình hình không lạc quan mấy.

Sau khi chị Thâm Khuê hủy bỏ liên minh với Hàn và chuyển sang hợp tác với Tần, thế tấn công của quân Hàn có phần chậm lại. Nhưng chưa đầy mười phút sau, lại mạnh như vũ bão. Tất cả bọn chúng tựa như lật đất, ngã một phát là lập tức đứng dậy. Thái độ bất chấp việc phải mất Nguyên Bảo để có thể hồi sinh tại chỗ khiến quân đội tiền tuyến này hết sức hùng mạnh.

Chín giờ ba mươi hai phút, đội tiên phong chủ lực của Hàn đã xông lên đỉnh núi, trực diện đối đầu cùng linh thú Thánh Sơn. Theo như tính toán của Lão Đại, với sức tấn công này, chúng sẽ giết chết linh thú trong vòng hai mươi phút. Mà nếu đội phía sau kịp lên tới, thì chỉ cần mười hai phút. Trong khi đó, phía Sở báo tin phải mất ít nhất chừng mười tám phút mới có thể hạ được Hàn. Đồng nghĩa với việc, quân ta hoàn toàn không chắc có thể trụ vững tới khi chờ được quân tiếp viện.

Cả UT lặng đi, Lão Đại cũng không lên tiếng thêm sau khi đã phân tích xong tình thế.

Tìm đập thành thích, Tô Liễu không biết nói gì hơn ngoài việc cố gắng nhanh tay hơn nữa trong việc cản trở quân địch. Giết được tên nào hay tên đó, chậm thêm giây nào tốt giây đó.

Thời gian nhích từng phút một, tình hình mỗi lúc một nguy cấp. Sau cùng, Cố Phi nhện không nổi nữa lại lên tiếng trên UT: “Mẹ kiếp, có một toán quân đã lại đập lên xác lão gia rồi. Lão Đại, quân Sở còn bao lâu nữa mới tới ả?”

“Linh thú chỉ còn một nửa máu, gắng nhất được chín phút.” Chị Minh Yểm lên tiếng báo cáo tình hình trên đỉnh núi.

“Chỗ té đàn vẫn còn một đội quân đang tiến lên thánh sơn.” Ngụy Hại nói, giọng mệt mỏi.

Tô Liễu lo lắng đến thần người. Thắng lợi gần như đã nằm trong tầm tay mà sao xa xôi quá. Cảm giác giống như lúc không thể chạm được vào NPC nhiệm vụ như khi cô làm nhiệm vụ kiến quốc.

Giữa nguy nan ngàn cân treo sợi tóc, trên kênh Hiện thời đột nhiên hiện ra một hàng chữ kì lạ...

[Hiện thời] NPC Lã Bất Vi: Khởi bẩm đại vương, vì thần cứu giá chậm trễ, khiến đại vương lo sợ.

Đồng thời, trên đầu Tiểu Ngược cũng nhanh chóng hiện ra lời thoại màu vàng đã được hệ thống mặc định.

[Hiện thời] Bồng Dung Muốn Chết: Ái khanh tới đúng lúc, mau thay mặt cô gia đuổi lũ hèn mọn này ra khỏi Thánh Sơn, trả lại về thanh bình thịnh thế cho Đại Tần ta, bảo vệ con cháu ta đời đời trường tồn.

[Hiện thời] Lã Bất Vi: Thần tuân chỉ.

Rào rào rào, một loạt NPC trên đầu mang tên màu xanh lá cây không biết từ đâu hiện ra, nhanh chóng giết sạch đám quân địch đang vây quanh Tiểu Ngược.

“Có chuyện gì thế?” Tô Liễu cuống quýt bật headphone để hỏi. Quên cả quy định chỉ có chỉ huy được ra giọng trên UT trong thời gian quốc chiến.

“Chuyện gì?” Chị Xuy Phong hỏi lại: “Tiểu Ngược em muốn hỏi chuyện gì?”

“Quanh người chị Tiểu Ngược có rất nhiều NPC!” Bạch Tuyết lên tiếng. “Họ bảo vệ chị cả tứ phương tám hướng, oai phong quá, chị Tiểu Ngược oai phong quá!”

“Lão Đại anh cử người làm nhiệm vụ binh phù à?” Chị Minh Yểm đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nhiệm vụ binh phù là nhiệm vụ dành cho các bạch đình có từ kiến quốc lệnh chưa xuất hiện và thiên hạ mới chia tư. Yêu cầu người chơi phải đi khắp nơi lượm lặt các Chiến Tranh Toái Phiến. Nhật đủ một vạn miếng thì có thể điều động lực lượng thủ thành các nơi tiến hành bảo vệ quốc vương trong vòng năm phút, dưới sự điều khiển của tể tướng. Mỗi ngày hạn chế ba người làm nhiệm vụ trong một nước. Có nghĩa là thời gian bảo vệ quốc vương tối đa mười lăm phút.

Chiến Tranh Toái Phiến không dễ giao dịch. Có nghĩa là, một vạn miếng đều phải do một người chơi giết quái thu thập. Trước kia cũng có người dùng trong quốc chiến. Nhưng NPC chẳng lợi hại như mọi người vẫn tưởng, mà lại biến mất rất nhanh. Trong khi lượm Chiến Tranh Toái Phiến mất quá nhiều thời gian, nên dần dà, không còn ai chơi nữa.

Quốc chiến lần này, lại xuất hiện nhiệm vụ binh phù. Lúc đầu Lão Đại cũng định tận dụng lực lượng NPC. Nhưng nghĩ tới việc cao thủ đi thu thập Chiến Tranh Toái Phiến quá lãng phí nhân lực, mà trong một thời gian ngắn ẽ chẳng thể xong, chưa kể sức mạnh NPC chỉ có thế. Vậy nên, Lão Đại đã từ bỏ ý định, không ngờ...

Trong lúc mọi người đang băn khoăn, có một giọng nữ nhỏ nhẹ trên UT.

“Nữ vương hãy mau tới chỗ linh thú trên đỉnh Thánh Sơn. Mấy người bọn em đã liên tục hơn ba mươi tiếng không ngủ để làm nhiệm vụ này, nhưng hiện chỉ có hai người thành công.”

“Các em?” Tô Liễu hỏi nửa chừng, đột nhiên nghẹn ngào.

“Bọn em đều là nick ảo!” Giọng cô bé ngượng ngịu. “Các đại nhân nước mình đều đã từng giúp bọn em luyện cấp. Tuy không nói ra, nhưng ai nấy đều rất cảm động. Hiện giờ đất nước lâm nguy, bọn em cấp thấp, nên thực lòng chẳng giúp được gì nhiều. Cuối cùng bọn em định làm nhiệm vụ này, để NPC xuất hiện dù chỉ năm phút, cũng coi như một chút đóng góp. Lúc đầu không nghĩ sẽ thành công, nên cũng không dám nói với các anh chị. Không biết giờ có kịp không ạ?”

Tiếng nhỏ nhẹ dứt, cả UT im lặng ba giây.

“Kịp chứ, kịp chứ. Cảm ơn, cảm ơn mọi người, cảm ơn, cảm ơn...” Tô Liễu nói một tràng dài, giọng nghẹn ngào.

Sở Thịnh Hoan xoay người sang, thấy tiểu cô nương mắt đỏ hoe, chực tuôn trào hàng lệ. Anh cúi đầu thở dài, rồi rút cho cô hai tờ giấy ăn để lau mặt.

Về như không nhận thấy, Tô Liễu cầm cúi điều khiển nhân vật Tiểu Ngược nhanh chóng lên yên ngựa rồi phóng vọt lên đỉnh núi.

Thời gian là tính mạng.

Mất bốn phút chạy lên được đỉnh núi, máu kẻ thù chảy như suối hai bên đường. Đồng thời, NPC triệu tập lần một biến mất. Chưa đầy hai giây sau, NPC triệu tập lần hai đã lại xuất hiện ngay cạnh cô, bắt đầu tiến hành tiêu diệt quân giặc.

Không biết do nhiệm vụ kiến quốc hoàn thành quá xuất sắc, hay sức mạnh NPC đã được nhà sản xuất tăng cường, mà Tô Liễu hết sức kinh ngạc khi nhận ra: có NPC bắt ngờ phun Phục Hoạt Chi Tuyền, để người chơi phục hồi cột máu.

Lần kế tiếp, Phục Hoạt Chi Tuyền xuất hiện ngay cạnh linh thú Thánh Sơn. Linh thú di chuyển thế nào giẫm lên luôn nguồn nước đang phun, cột máu tăng lên đáng kể. Chưa hết, lại có NPC vừa đánh quân địch vừa luôn miệng hét mình là thợ rèn, có thể sửa trang bị.

Vậy là, trong năm phút ngắn ngủi, tình hình đã xoay chuyển 180 độ. Tới tận khi có tin báo từ phía Sở, Ngụy, linh thú vẫn đang sung sức dẫn đầu đoàn quân chiến đấu của Đại Tàn.

Kết quả khỏi phải nói. Đúng mười giờ tối, tiếng tù và báo hiệu kết thúc quốc chiến vang lên: *Đại Tàn giữ nước thắng lợi, nước Hàn bị phạt vì tội tuyên chiến, phải cống nộp 20% ngân khố quốc gia cho Đại Tàn. Đồng thời, Sở chiếm lĩnh địa bàn nước Hàn và lấy đi 20% ngân khố quốc gia.*

Trăng sáng vàng vạc, soi tỏ những bóng người trên đỉnh Thánh Sơn.

Tô Liễu điều khiển nhân vật ôm choàng lấy mọi người, cùng nhau vui cười, nhảy múa, uống rượu, huyết sáo, làm đủ loại động tác kì quái bày tỏ niềm hưng phấn.

Một mũi băng tiễn phóng tới, kẻ đó, một bóng người xanh lè xuất hiện.

[Hiện thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Tiễn nhân tiễn nhân tiễn nhân tiễn nhân, người chết đi cho rồi.

Câu nói vừa bật ra, một luồng ngân quang xẹt qua, cây Hình Thiên Phủ đã chém gọn ai đó thành hai mảnh.

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Tiễn nhân chết rồi.

[Hiện thời] Doanh Vũ: Tiệp nhân chết rồi.

[Hiện thời] Quả Táo Bạch Tuyết: Chị Tiểu Ngược và anh Doanh Vũ thật là tâm đầu ý hợp.

[Hiện thời] Thịnh Thế Hoan Đăng: ...

[Hiện thời] Thiên Địa Bất Nhân: Các người đừng vội mừng, tôi nay hệ thống bị BUG, kết quả quốc chiến không tính.

[Hiện thời] Minh Yên: Triệu vương, người nên đổi tên là “Ngoan cố bất phục” thì hơn.

[Hiện thời] Lão Đại: Cả nhà ở đây cả. Nên Tiểu Ngược hãy theo luật đã định, chọn ra phía Hàn mười người để đem về Đại Tàn.

Nhìn thấy câu này, Tô Liễu tắt vút headphone rồi khẽ kéo anh Thịnh Hoan hỏi nhỏ: “Anh Thịnh Hoan, em có thể bắt Khâu Kiều Nhan về Tàn được không? Em sẽ giam cô ta vào ngục, rồi đem bêu ngoài phố, sau cùng là trục xuất !”

“Được chứ.” Sở Thịnh Hoan nghiêng đầu, nheo mắt cười. “Chẳng phải Liễu Liễu đợi ngày hôm nay đó sao?”

“Đúng thế.” Tô Liễu nắm chặt nắm đấm, mặt đầy cảm kích ngân nga danh ngôn đầy vẻ triết lí: “Ôi, tôi đã đi quá xa, đến mức quên lí do, vì sao tôi xuất phát.”

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Được thôi, ta chỉ cần nộp Yêu Tinh Áo Choàng là được.

[Hiện thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Tô Liễu, còn lâu ta mới cho mi được toại nguyện. Đừng tưởng thắng rồi thì có thể làm nhục ta, quên ý định đó đi.

[Hiện thời] Bồng dung muốn chết: Tại sao ta phải mất công làm nhục người? Vì chính người đã tự biến mình thành trò cười cho thiên hạ rồi.

Tô Liễu nói xong, cả kênh chat im phăng phắc. Tiếp đó ào ào tiếng chế nhạo Khâu Kiều Nhan.

Có thể do đổ dồn các loại chiến thắng, mọi người đều ngất ngây trong men say. Thế nên Tô Liễu sau một hồi đọc tin nhắn liền thấy nhàm. Không hiểu Khâu Kiều Nhan vì sao lại thích mấy cái trò ném đá? Cũng không hiểu khi ở vào vị trí của người ném đá, công chúa nhà Khâu sẽ cảm thấy như thế nào? Cô ta có ân hận về những hành vi trước đây của bản thân không? Trong thâm tâm, cô ta có thấy mình quá đáng không?

Tô Liễu không lên tiếng, Khâu Kiều Nhan cũng lặng lẽ đứng yên tại chỗ. Các lời lẽ trên kênh hiện thời thừa thốt dần, rồi im hán.

Mặt trăng đã lặn, trời chuyển sáng. Thoáng chốc, ngày mới trong game đã đến.

Trong ánh bình minh, khuôn mặt của bóng người xanh xanh trở nên rõ nét. Cô ta quỳ gối trên mặt đất, một tay nắm pháp trượng, một tay chống xuống đất, khuôn mặt nhỏ kênh kiệu hơi vênh vênh. Giữa một rừng các nick trắng của người chơi bản quốc, cái ID màu vàng của cô ta trông đến nhức mắt.

Tất cả mọi người chơi liên tiếp xông lên giết chết cô ta. Ngã xuống không lâu, cô ta lại hồi sinh, lại ngồi trên mặt đất.

Hệ thống không ngừng hiển thị: Nữ vương nước Hàn Yêu Tinh Áo Choàng bị người chơi... giết chết.

Trên kênh thế giới, một số nhân vật chính nghĩa bắt đầu lên tiếng: “Đù rồi đó, đã chơi thì phải chơi cho đẹp. Lão gia tuy ngựa mất với Yêu Tinh Áo Choàng, nhưng cô ta tự cao tự đại vì những gì cô ta có đấy chứ. Lâu ngày, thấy cũng có vài phần thích thú.”

“Chao, đáng đời cô ả. Trước kia, lúc cô ta chơi xấu người khác, sao chẳng thấy ông ra mặt bênh vực. Cái kiêu trên tiền thì có gì là giỏi. Ông trời cho người được ăn sung mặc sướng, không có nghĩa là người có quyền được bắt nạt người khác.”

"Thực ra, Yêu Tinh Áo Choàng cũng không đến nỗi, chỉ vì có tư thù, nên cứ nhắm vào nữ vương Đại Tàn. Không như nữ ở các server khác, chỉ biết cậy có đại gia chống lưng để chém giết lung tung, ngày nào cũng gây lộn xộn."

"Thế thì còn nói làm gì. Mà cô ta gây với nữ vương Đại Tàn, rồi người ta báo thù thì là lẽ đương nhiên. Các người đừng có mà léo xéo nữa."

...

Kênh thu phí lại bắt đầu cãi cọ, điều này xưa nay vẫn thế. Có điều, số người đứng về phía Tô Liễu mỗi lúc một tăng thêm, số người bênh vực Kiều Nhan mỗi lúc một giảm đi. Còn bọn Thiên Địa Bất Nhân, Hồng Trần Nhất Kỳ Phi Tử Tiểu thì đã out từ lâu.

Tô Liễu chỉ không hiểu việc Khâu Kiều Nhan cứ cố tình đứng ý trước mặt mình rồi chết đi sống lại để làm gì?

"Liễu Liễu, nước đầy rồi đấy, em đi tắm rồi ngủ thôi." Giọng ảm áp và hơi có vẻ monoton, anh Thịnh Hoan bước vào phòng đọc sách: "Đừng phấn khích quá thế, nghỉ sớm thôi em."

Giá như giọng anh có thể lạnh lùng, từng từng như thường ngày thì Tô Liễu đã sung sướng chạy đi tắm từ lâu. Đăng này...

Đây chẳng phải lần đầu tiên hai người ở riêng với nhau, nên hỏi sau thế nào, Tô Liễu thừa biết.

Mặt cô đỏ bừng, đỏ hồng, đỏ lựng.

Không khí quyển rũ khiến nhiệt độ phòng mỗi lúc một cao hơn. Tô Liễu đang định out để đi tắm, chợt thấy trên màn hình có mấy hàng chữ đen xì.

[Hiện Thời] Yêu Tinh Áo Choàng: Ngươi dựa vào đâu? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu? Đồ tiện nhân, ngươi dựa vào đâu? Ngươi có gì chứ? Ngươi có biết trận quốc chiến vừa rồi tiêu tốn của ta bao nhiêu không? Ngươi có làm quần quật mười năm cũng không kiếm nổi chỗ đó đâu. Anh ta đi rồi, trước lúc đi còn dặn ta không được làm khó ngươi, ha ha... Anh ấy thật ngốc nghếch, vì đã đem lòng thích một kẻ tiện nhân như ngươi! Sao ngươi không chết đi cho rồi? Anh trai ta có gì không tốt nào? Tên tiện nhân Lâm Lâm, tên tiện nhân Thịnh Hoan, bọn chúng có mắt như mù!!! Bọn chúng thích ngươi, lũ mèo mà gà đồng đáng chết!!! Tô Liễu, ta biết ngươi tính toán gì rồi, đừng có mơ. Con ngốc kia, ngươi tưởng đánh bại ta thì có thể thích làm gì thì làm sao, quên đi!

Những hàng chữ đen chưa biến mất, trên UT đã có tiếng reo của Bạch Tuyết: "Chị Tiểu Ngươi, Yêu Tinh Áo Choàng xóa nick rồi!" Cùng lúc, hiện ra một hàng chữ màu đỏ đậm nét trên cột thông báo giữa màn hình: *Người chơi Yêu Tinh Áo Choàng vĩnh viễn rời bỏ Anh hùng, chúc thượng lộ bình an!*

Và chiếc bóng màu xanh trước mắt Tô Liễu từ từ biến mất.

Tô Liễu tròn tròn mắt kinh ngạc, rồi bắt đầu hiểu ra và chuyển sang đau khổ, tấm tức!

Có lẽ đâu thế? Cô đã phải gánh tội, phải chịu đựng khổ sở, nếm mật nằm gai, vào sinh ra tử bao phen. Mãi mới được nếm chút dư vị ngọt ngào của niềm chiến thắng. Đùng một cái, kẻ thù lăn ra chết.

Ông trời bất công! Bất công! Trong lòng Tô Liễu trống rỗng, khó tả.

Kiểu chơi không đẹp này, khiến mọi người đều cảm thấy bức bối. Tô Liễu out khỏi UT và lặng lẽ đi tắm. Sở Thịnh Hoan ngồi trầm ngâm rồi nhắc đi động bầm số.

"Khâu Kiều Nhan đấy à? Tôi là Sở Thịnh Hoan." Anh thủng thảng: "Liễu Liễu ái ngại thay cho cô, nên không muốn gọi điện hỏi thăm. Nên tôi thay mặt Liễu Liễu nói lời kết thúc cho cuộc ân oán này, ác giả ác báo, nên sau cùng, người bị loại khỏi trò chơi đã không phải là cô ấy, mà chính là cô - Khâu Kiều Nhan." Nói xong, anh dập máy cái bụp.

Đâu thể dễ cô ta dễ dàng như thế? Bất nạt Liễu Liễu nhà anh xong lại định chuẩn em sao? Sở Thịnh Hoan lắc lắc đầu, vút điện thoại sang một bên. Anh khoanh tay trước ngực và khinh khinh nhìn màn hình máy tính. Quả nhiên, đúng như dự đoán, công chúa nhà họ Khâu, người xưa nay vẫn tự coi mình là "cái rốn của vũ trụ" đã tái xuất giang hồ. Vì không chịu nổi một chút xúi khiêu khích.

[Thế giới] Yêu Tinh Áo Choàng: Ta bị cấp nick, vừa nói GM khôi phục lại rồi. Rất xin lỗi, vì đã để mọi người lo lắng. Ta sẽ không từ bỏ đâu, cười đến phút chót mới là chiến thắng.

...

Tô Liễu mặc váy ngủ, khoác thêm áo sơ mi ngắn tay bước vào phòng đọc sách. Cô tươi cười rạng rỡ nói: "Anh Thịnh Hoan, vừa rồi em đã nghĩ ra một việc. Đó là, em đã vô tình tổng được Khâu Kiều Nhan ra khỏi game. Ha ha ha, nhớ lúc đầu cô ta truy sát em khắp thế giới, lại còn mạnh mẽ nói sẽ đuổi cổ em đi. Để lên dây cót tinh thần, em sẽ save lại màn hình hôm đó. Ngày mai em sẽ post lên diễn đàn, chọc tức cô ta một phen."

"Liễu Liễu, à, uhm, vừa rồi trong game lại có chút chuyện đấy, anh đi tắm đã, lát nói tiếp." Tự thấy mình đã hành động sai lầm, Sở Thịnh Hoan lẹ làng chuẩn khỏi phòng đọc sách. Để lại Tô Liễu một mình lục lọi tìm hiểu các comment với vô vàn dấu chấm hỏi trong đầu.

Lần này, không thể lấy lại cân bằng được nữa, cô chạy ngay sang cửa phòng tắm, miệng nhí nhéo: "Anh Thịnh Hoan, anh Thịnh Hoan, Khâu Kiều Nhan không xóa nick nữa rồi, thế nào mà lại xuất hiện trong game rồi. Cô ta sớm nắng chiều mưa làm tâm trạng em cũng bị thay đổi theo. Thật ghét quá đi!!!"

Sở Thịnh Hoan...

"Anh Thịnh Hoan, anh nói xem cô ta quay lại để làm gì nhỉ? Lẽ nào cô ta đã tỉnh ngộ, tính để em hành hạ vài trận cho lương tâm đỡ cắn rứt?"

Sở Thịnh Hoan...

"Thật không chịu nổi! Ôi, em lại bị rối trí rồi. Mà em thấy kiểu hành xử quái đản của cô ta cũng đã khiến không ít game thủ nước mình phát chập mạch đấy!"

Sở Thịnh Hoan...

"Này, anh Thịnh Hoan, sao anh không nói gì? Phải rồi, để em nói lại anh nghe nhé!"

"Không cần." Sở Thịnh Hoan dờ khóc dờ cười. Anh đẩy cửa ra, xuất hiện trước mặt cô trong trang phục chỉnh tề. rồi anh khoát tay bế bổng cô sang phòng ngủ.

Khả năng tự điều chỉnh tâm lý của Liễu Liễu thật đáng kinh ngạc. Anh đã hoàn công lo lắng, rằng cô đau khổ trước việc Khâu Kiều Nhan chửi bới xong

lại out luôn như thế. Càng nghĩ anh càng thấy hành động cầm đèn chạy trước ô tô của mình thật buồn cười. Khổ thân anh, đã phải đấu tranh tư tưởng mãi, trước lúc gọi cú điện thoại khủng bố vừa rồi.

"Liều Liều..." Anh cắn chặt môi cô và mút vùi mút vàng, "Đừng nghĩ tới người ở đâu ở đâu nữa." Anh đặt cô lên giường, hơi thở gấp gáp. "Hôm nay anh đã search rất nhiều tài liệu rồi, sinh viên được phép kết hôn đấy."

"Không được, mẹ em..." Lời cô vừa nói ra đã lập tức bị anh nuốt trọn.

Trong phòng ngủ thăm thẳm tối, trên chiếc giường rộng thênh thang, hai bóng hình quấn chặt lấy nhau. Người con trai quì giữa đôi chân thon dài của thiếu nữ, một tay anh khẽ nâng chiếc eo thon của cô, tay kia mân mê bầu ngực căng tràn sức xuân.

Tô Liều ngả đầu về phía sau, mái tóc dài đỏ xuống giường và đung đưa theo nhịp động tác mỗi lúc một mạnh hơn của Sở Thịnh Hoan.

Miệng anh di chuyển theo rãnh ngực cô xuống phía dưới, âu yếm hôn hít từng điểm trên da thịt cô. "Liều Liều, anh muốn... em, thật mạnh." Giọng anh nghèn nghẹn và cho dù có một chữ không được nói ra, nhưng Tô Liều vẫn thấy mềm nhũn cả người.

"Không được, em em..."

Những tiếng rên la thay chỗ cho lời nói nhẹ nhàng. Bàn tay to lớn nắm bóp liên hồi phần eo lưng của Tô Liều. Tầm thân cô dập dòn trên chiếc giường trong lúc thân hình vạm vỡ của người con trai đổ ập xuống. Anh điên cuồng vập vập lần dangọc ngà của người thiếu nữ. Đầu lưỡi anh xoắn xuyết vai cô, eo cô, hông cô rồi đến chỗ giữa hai khe đùi.

Giữa cơn mê đắm, Tô Liều chợt giật mình tỉnh ra. "Anh Thịnh Hoan, mẹ em... sẽ đánh chết em mất." Cuối cùng, cô đã dừng cảm nói trọn câu, tuy có hơi nhiều lời.

Sau đó, mộng cô bị cắn một cái đau điếng. "Anh biết rồi." Giọng anh khàn khàn nhưng rõ ràng. Thấy phía trên đã noi lòng, Tô Liều nhòe ngay dậy. Tầm thân non nớt vẫn còn run rẩy, nhưng tinh thần đã khá tỉnh táo. Đôi mắt bò câu long lanh, ngược ngược và lo lắng nhìn anh chạy vọt ra khỏi phòng ngủ.

Tô Liều úp hai tay lên mặt, đợi cho nhịp tim trở lại bình thường. Cô hé mắt nhìn trần nhà qua kẽ ngón tay, khẽ cong môi cười sung sướng.

Thực ra, việc Khâu Kiều Nhan trở lại hay rời đi cũng chẳng khác gì nhau.

Thực ra, cô đã có được điều mong muốn nhất.

Thực ra, đây là một kết thúc có hậu.

May mà cô đã không để ham muốn báo thù kiêu trẻ con làm mờ mắt, may mà anh đã ở bên cô. May mà... cô đã nhận ra anh.

Bạn đang đọc truyện *Bổng Dung Muốn Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.